



Kiếm  
Đam  
Bị  
Kiếp

Ebook Truyện Vô

Từ Ebook Truyện Miễn Phí

# Kiểm Đàm Bí Kiếp

Tác giả: Mai Công Lợi

Ebook tạo bởi: EbookTruyen.VN

## Giới thiệu:

Triệu phủ có ba nàng tuyệt đại mỹ nhân: Đại tiểu thư Triệu Tố Trân được danh hiệu "võ lâm đệ nhất mỹ nhân", nhị tiểu thư là Triệu Tố Ngọc và tam tiểu thư Triệu Tố Quyên. Triệu đại tiểu thư về làm dâu võ lâm thế gia -Chúc gia.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mười năm sau, đột nhiên Chúc gia có ma quỷ tới quấy phá, cao thủ võ lâm hay kỳ sĩ dị thuật đều đã thử hết mọi cách mà không tài nào trị được quỷ này. Tất cả mọi người trong trang đều bị ghẹo phá chỉ trừ thiếu phu nhân Triệu Tố Trân, chẳng lẽ ma quỷ cũng say mê nhan sắc của Triệu đại tiểu thư sao? Sứ Chấn Vũ giả trang làm thầy bói thuật sĩ để điều tra bí mật của Chúc gia trang.

Nguyên nhân nào thúc đẩy chàng dấn thân vào vòng nguy hiểm? Mối quan hệ giữa chàng trai lãng tử kia và vị thiếu phu nhân thật ra là gì?

## Mục lục:

[Chương 1: Chuyện lạ ở nghĩa trang](#)

[Chương 2: Võ lâm thế gia gặp ma](#)

[Chương 3: Tàu phươg lang trung có kiếm tiên](#)

[Chương 4: Đại náo Cúc viên](#)

[Chương 5: Diêm la hắc tâm quỷ](#)

[Chương 6: Khéo xếp đặt kế che thiên quá hải](#)

[Chương 7: Nữ ma kiêu diễm giầu đi môi tình ẩn](#)

[Chương 8: Gió tanh, mưa máu tưới Cúc viên](#)

[Chương 9: Võ lâm bí chuyện nổi truân chuyên](#)

[Chương 10: Mười năm dâu bể chuyện Tùng viên](#)

[Chương 11: Minh tra đón phỏg, giải kỳ án](#)

[Chương 12: Song hùng quyết đấu Hoàng Châu thành](#)

[Chương 13: Nơi tử điếm nam chính nữ tà tương hội](#)

[Chương 14: Thiên Vận ma cầm gặp kinh địch](#)

[Chương 15: Quân ma tụ họp ở Bình Lâm](#)

[Chương 16: Lâm trúng kế Di Hoa Tiếp Mộc](#)

Chương 17: Đám độc tằm anh hùng cô thắg địch  
Chương 18: Hào kiệt ngậm ngùi than chuyện cũ  
Chương 19: Trấn Thảo điểm gian tà lại thua  
Chương 20: Thầy trò quái nhân bắt hiệp nữ  
Chương 21: Bày kế gian phọc kích tiêu cái  
Chương 22: Đồ đệ Tam thánh đấu Gia Cát  
Chương 23: Công chúa lắg lơ đành thất vọng  
Chương 24: Trong đэм thám thính ngọn Kim Đỉnh  
Chương 25: Giành ngựa quý quần hào giết nhau  
Chương 26: Bạch Toàn Phong thần bí khôn lường  
Chương 27: Núi Võ Đang võ lâm chia ba  
Chương 28: Còn một người thừa sau kiếp nạn  
Chương 29: Đường Giang Hán hiệp nữ chịu nhục  
Chương 30: Núi Đông Hồ, bốn phía địch vây  
Chương 31: Sứy Chấn Vũ vai mang trọng trách  
Chương 32: Khỏ nhục kế phỏ bày thân thể  
Chương 33: Rơi mặt nạ, bí mật tiết lộ  
Chương 34: Ác nhân liên thủ cướp bí kíp  
Chương 35: Thắg nhân nói mê lộ chân tình  
Chương 36: Cướp tiêu xa tở muội sum họp  
Chương 37: Gái oán trị phu quân khai sát giới  
Chương 38: Chú Kiếm đàm tuyệt học

-----oOo-----

## Chương 1: Chuyện lạ ở nghĩa trang

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Vào một ngày tháng bảy âm lịch. Gió thu thổi mùi thơm hoa cỏ đại, cũng là ngày tốt để Ngưu Lang cùng Chức Nữ đoàn tụ hằng năm. Đám mây như vải ren che khuất đi một phần của mặt trăng. Gió tây thổi liên hồi cuốn lên những lá khô rơi sớm bay tứ tung khắp ngọn đồi. Côn trùng xung quanh vang lên khúc nhạc nỉ non như truy điệu cho một sinh linh vừa mới khuất.

Trong đêm với ánh trăng mới lú ra, những bóng ma trôi lập lờ ẩn hiện trong bãi tha ma này làm tăng thêm phần lạnh lẽo và vắng tanh của khu mả nhà họ Vạn. Bỗng nhiên có một tiếng cuộc kêu rợn người, làm cho ánh nguyệt cô độc cũng phải tiến vào đám mây đen, làm mặt đất trở nên tăm tối, tối đen đến nỗi không nhìn thấy năm ngón tay. Chờ đến khi bóng nguyệt hết sợ lú ra khỏi đám mây đen thì đã thấy một bóng người đang đứng bên một nấm mồ mới chôn ban sáng.

Từ chỗ màu đất, với giấy vàng bạc, nén hương cây nến còn đó làm cho ta càng xót xa cho người mới khuất. Chẳng mộ bia mà cũng chẳng bằng gỗ ghi tên. Trông tình cảnh này cho ta biết là người chết có lẽ là một người phiêu bạt chết ở xứ lạ quê người, được mọi người hảo tâm chôn cất và không biết họ tên mà không ghi được mộ bia chứ nếu không thì người nghèo nhất cũng có mộ bia bằng gỗ.

Nhưng nếu xác chết là một người xa lạ sao lại có một người lạ che mặt đang đứng đây nhìn. Y đang vừa la lên vừa từ sau lưng lấy ra một cái xẻng nhỏ, cúi xuống đào xới như điên, làm đất cát đắp nấm mộ tung về một phía.

Xem tình hình người lạ mặt này có lẽ là một tên ăn trộm đồ vật trong mồ. Nhưng người nằm trong mồ là kẻ phiêu bạt làm gì có vòng vàng để mà lấy. Có điều lạ là tên đại hán này tay chân khỏe mạnh, sức lực phi thường, xem ra chẳng phải là một tên ăn trộm bình thường. Có thể là một nhân vật hữu danh trong giang hồ. Ngồi mộ đó xem ra tưởng tiêu điều đơn giản, nhưng dưới lớp đất vàng lại là kết cấu đá sỏi vững chắc. Mặc dù mộ mới chôn đất còn ướt nhưng cũng không dễ dàng đào đối với một người không có võ công. Tên này quả phi thường, chỉ bỏ ra một thời gian ngắn đã đào được rất sâu và đã hiện lên cỗ quan tài bằng gỗ quý.

Dưới ánh trăng, người lạ kêu nhẹ một tiếng và bỏ xẻng xuống, nhảy mình xuống huyết, dùng đôi tay rắn chắc mở nắp quan tài một cách dễ dàng mặc dù có đóng đinh rất chặt.

Nằm trong quan tài là một thiếu nữ rất đẹp. Nhìn cách trang điểm chải tóc, đó là một cô dâu sắp về nhà chồng. Thiếu nữ chỉ độ tuổi mười tám, mắt miệng đều đẹp. Mặc dù hiện là một xác chết song đã được trang điểm với nét mặt còn sắc sảo như một mỹ nhân đang ngủ. Cái chết của thiếu nữ làm cho người ta thương tiếc. Chưa nhìn thấy được đôi mắt và thân hình nhưng với khuôn mặt như vậy, chúng ta có thể đoán ra đó là một tuyệt sắc giai nhân, đôi mắt cũng nhất định sẽ rất truyền cảm, thu hút mọi người khi nàng còn sống.

Người lạ đào mồ này cũng phải trở mắt ngạc nhiên trước vẻ đẹp của nàng. Nhìn xuống thân hình của nàng, tên này đột nhiên thò bàn tay phải chộp lấy xiêm y trên ngực nàng nuốt nước bọt lẩm nhẩm :

- Mỹ nhân! Ôi mỹ nhân! Nàng chết oan uổng quá... một mình ở đây thật lạnh lẽo cô đơn... để ta cùng nàng... ở đây qua... đêm.

Xoẹt một tiếng, áo hồng cô dâu trên mình nàng đã bị tên này xé rách, lộ ra chiếc áo lót và nước da trắng ngần bên trong. Người lạ nhìn vào và có ý đồ xấu tiếp theo, nhưng chỉ thấy xác chết ngòai dậy, giơ tay phải tát một cái chát vào mặt hắn. Vào cảnh này nếu một người thường chắc hẳn vía đã lên mây mà kinh hoàng bỏ chạy, nhưng người lạ này quả là một tay cao thủ. Bàn tay xác chết vừa chạm má trái hắn, hắn đã búng mình ra khỏi huyết.

Nhưng cũng lạ, xác chết vả xong một cái bạt tai, lại giống như không có gì xảy ra từ từ nằm xuống thẳng băng trong quan tài.

Lúc này người lạ mặt mới hoàn hồn, trừng mắt nhìn vào xác chết xem có động tĩnh gì nữa không. Khi không thấy động tĩnh gì hắn mới bắt đầu hoài nghi chuyện lúc nãy xảy ra có thật không. Nhưng lấy tay sờ lên má trái vẫn còn cảm giác đau.

Đích thật là có chuyện này xảy ra rồi, nhưng giải thích ra sao? Lại qua đi chốc lát, xác chết có chút cử động, nhưng lần này không nhòrm dậy mà chỉ rung động hai tay kéo khép lại phần y phục bị người lạ xé. Cử chỉ

này làm hấn lạnh buốt mình muốn trốn chạy, nhưng hấn vẫn đứng đó. Không phải hấn không muốn trốn, nhưng hấn đã thù người đứng như trời trồng, toàn thân lạnh toát mồ hôi. Thời gian trôi qua, xác chết như không còn cử động nữa, người lạ lại lấy can đảm, mắt sáng lên nghiến răng :

- Ta không sợ ma quỷ. Nếu nàng có là ma, đêm nay ta cũng muốn âu yếm nàng...

Vừa nói xong, hấn lấy tư thế định nhảy xuống huyết lại. Nhưng khi sắp nhảy xuống, hấn nghe có tiếng động đâu đó liền hô lên :

- Ai đó?

Tiếp theo nghe một tiếng thét, mình hấn đã bị một sức mạnh đẩy văng ra xa nơi huyết hơn mười trượng. Liên đó có một trung niên đang đứng sừng sững ở miệng huyết, vận thanh y, tay vuốt ba chòm râu dài. Người trung niên nói :

- Ta biết trước mi lòng dạ không tốt, quả thật như vậy...

Người lạ la lên :

- Liêu Văn Hùng! Mi nói bậy bạ gì, ta đến đây là xem có ai ăn trộm đồ vật trong mồ không. Chẳng ngờ...

Liêu Văn Hùng nói :

- Không biết ai đã đào bới nấm mồ kia?

Người lạ nói dối :

- Nếu khi này tôi không đến thì chắc có người đã lấy mất đồ vật trong mồ...

Họ Liêu lạnh lùng nói tiếp :

- Không sai. Nếu chính ta không kịp đến, sẽ có một màn kịch bi ôi ở đây.

Người lạ làm bộ ngạc nhiên :

- Người nói sao?

Liêu Văn Hùng chậm rãi nói :

- Ta nói sao trong lòng người hiểu cả. Khi này ai nói mặc dù nàng đã thành ma ta vẫn muốn âu yếm với nàng?

Người lạ liền xụ mặt xuống hổ thẹn. Liêu Văn Hùng nói tiếp :

- Võ công của người có cao hơn ta, nhưng người muốn giết người diệt khẩu cũng không dễ đâu.

Người lạ bị khựng lại đoạn cười mỉm nói :

- Liêu huynh! Huynh lâu nay đi đâu? Huynh đệ ta là đồng môn mà. Không lẽ vì chuyện hiểu lầm nhỏ này...

Họ Liêu lạnh lùng nói :

- Chuyện nhỏ à? Đào mồ mả, toan giở trò bĩ ối với xác chết mà chuyện nhỏ à? Theo luật là hành quyết, hay theo quy củ võ lâm quyết không dung tha được...

Người lạ mặt đau khổ năn nỉ :

- Liêu huynh, cuộc đời của đệ, huynh rất hiểu mà. Đệ không làm điều gì ác chỉ mắc chút bệnh này thôi, rất may huynh đã đến kịp, chưa xảy ra chuyện gì. Xưa nay người ta thường nói, không coi mặt vàng cũng phải coi mặt Phật. Giúp đệ giấu kín chuyện này nhé.

Con người ai cũng thích nhỏ nhẹ mềm dẻo, nên Liêu Văn Hùng nói :

- Túc huynh! Ta muốn giúp giấu đi chuyện này, nhưng e rằng không giấu nổi.

Người lạ thở phào như nhẹ nhõm một phần :

- Cảm tạ Liêu huynh. Chỉ cần huynh đừng hé môi, mọi việc để tiểu đệ sẽ thu xếp chu đáo cho người chết nhé.

Liêu Văn Hùng vẫn chưa an tâm, ánh mắt nhìn xuống xác chết nói :

- Người chết chỉ cần nơi yên nghỉ. Thôi huynh đệ ta bắt tay vào việc lấp lại đi!

Người lạ đó họ Túc tên Bảo Nguyên. Y hình như đang nhìn vào huyết nói :

- Liêu huynh! Huynh đã thấy sự việc khi nãy, chắc huynh cũng thấy có gì lạ. Người chết có cái gì đó biến hóa. Thật lạ kỳ! Nếu chẳng phải đệ trông thấy tận mắt chắc cũng không tin.

Liêu Văn Hùng nói :

- Túc huynh! Huynh bỏ cái khăn che mặt được không. Bịt mặt làm cái gì?

Túc Bảo Nguyên liền tự động bỏ mạng xuống. Hiện ra một khuôn mặt trạc ngũ tuần, thanh liêm hiền từ. Thật không thể lấy mạo tượng người. Không thể tin người định dâm ô với xác chết là người có tướng mạo như thế. Túc Bảo Nguyên kể lại từ đầu sự việc khi nãy.

Họ Liêu sau khi nghe xong suy nghĩ một lúc đoạn nói :

- Nếu không do huynh kể chắc ta cũng không tin có chuyện như thế xảy ra. Có lẽ Túc huynh làm chuyện đòi bại, hồn mượn xác cảnh cáo huynh.

Đoạn nói tiếp :

- Ma quỷ mà biết tát tai, biết kéo áo, lại còn nằm xuống tự nhiên thật là ngàn năm một thừa.

Câu nói vừa dứt, đột nhiên có một người đang đứng trước mặt, nét mặt khác thường, hai mắt vẻ kinh hãi, trong mình như có luồng hơi lạnh thổi ra, khi nhìn kỹ mới thật kinh hoàng. Thì ra đó là xác chết dưới huyết đang đứng đó tự lúc nào. Mặc dù nét mặt diễm lệ nhưng cũng làm cho người rùng mình. Túc Bảo Nguyên nói nhẹ :

- Đấy! Huynh tin chưa?



Lạ thay xác chết sau khi đứng đó lại không có hành động gì. Họ Liêu và họ Túc cả hai không hện cùng nhìn về xác chết một cách chăm chú. Túc Bảo Nguyên nói :

- Chúng ta đều là kẻ tương đối có hạng trong võ lâm, vì thế sẽ không vì một xác chết mà khiếp sợ. Vậy theo ý tôi, chúng ta hợp sức hủy nó đi.

Liêu Văn Hùng trả lời :

- Xem ra nó đối với chúng ta không có ác ý. Và lại nghĩ cũng tội nghiệp nàng ta đã chết một cách oan uổng, chúng ta không cần làm việc bất nhân. Chỉ cần nó không hại chúng ta là được rồi. Chúng ta cùng nhau đưa nàng ta xuống huyệt và lấp đất là được rồi.

Túc Bảo Nguyên gật đầu :

- Vậy chúng ta không nên chậm trễ nữa.

Cả hai bắt tay vào việc, từ từ đưa nàng trở về hố huyệt.

Ngay lúc đó, từ trên cao một tiếng niệm Phật vang lên :

- A di đà Phật! Thiện tai! Thiện tai! Xin hai vị thí chủ dừng tay ngay.

Cả hai giật mình dừng lại, nhìn quanh không thấy ai, chỉ thấy mờ mả san sát kê bên rừng núi. Nơi đây là một đồi trọc, có rất ít cây cối, vậy người này đang ẩn thân nơi đâu đây?

Giọng nói lan tứ phía chứng tỏ đó là một người võ nghệ cao cường, nội công thâm hậu đã dùng “Lục hợp truyền âm”. Trong lúc hai người còn đang ngơ ngác không biết làm sao giọng nói lại tiếp :

- Gặp nhau là hữu duyên. Bần ni đã trông thấy nên không thể không can thiệp. Nghiệp chương hãy mau nằm xuống đó đi!

Nói cũng lạ. Vâng theo giọng nói, xác chết đang đứng liền quay về nằm vào huyệt. Lúc đó hai người cũng đã nhìn thấy một lão ni thân hình thấp lùn, mặt đỏ. Sự xuất hiện của bà càng thêm huyền bí như là hóa thân của xác chết nổi lên từ trong huyệt.

Tuy là cao thủ võ lâm, Liêu Văn Hùng và Túc Bảo Nguyên không biết được đối phương từ đâu đến và đến tự lúc nào. Lão ni nói :

- Nhị vị không cần biết ta là ai. Bây giờ hãy trả lời câu hỏi của ta. Hỏi này nhị vị đã làm gì và thấy gì ta cũng biết và thấy như vậy. Bần ni muốn hỏi vị nữ thí chủ này đã chết lúc nào?

Liêu Văn Hùng trả lời :

- Bẩm đại ni sư! Nàng đã chết cách đây sáu thời khắc.

Lão ni sáng mắt hỏi :

- Lai lịch của nàng thế nào? Tại sao nàng chết?

Liêu Văn Hùng nói :

- Điều này...

Lão ni lại giục :

- Bát Quái Thần Chương Liêu Văn Hùng và Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên lại sợ nói ra sự thật à. Chỉ có lai lịch và nguyên nhân cái chết của một cô gái yếu đuối cũng không dám nói ra sao?

Cả hai đều phải đỏ mặt. Liêu Văn Hùng trầm ngâm nói :

- Đại ni sư! Nàng chết ra sao và lai lịch thế nào điều đó liên quan... quá lớn. Tại hạ không thể nói được vì sợ bị thủ tiêu...

- Có chuyện này sao? Bần ni là đệ tử nhà Phật, nhị vị có thể tin ở nơi ta mà thổ lộ.

Liêu Văn Hùng miễn cưỡng :

- Nhiệt tình của đại ni sư họ Liêu này không dám từ chối. Nhưng để cẩn thận, tại hạ xin dùng chân khí truyền âm kể lại.

Chỉ thấy miệng Liêu Văn Hùng nói nhưng không có tiếng, người ngoài không nghe được. Lúc đó chỉ có lão ni đôi mắt long lên, hiển nhiên trong

lòng rất xúc động. Chốt lát câu chuyện đã kể xong. Lão ni thở dài :

- Thế gian này lại có thảm kịch bi thương thế sao? Luân thường ở đâu? Đạo lý ở đâu?

Nhìn sang xác thiếu nữ nằm đó, nói tiếp :

- Hóa ra vị nữ thí chủ này sau khi chết còn quá nhiều uất khí.

Đoạn quay nhìn sang hai người :

- Nhị vị có thấy sự nguy hiểm khi nãy không. Không phải bản ni cố ý hãm dọa. Nhị vị tuy là cao thủ võ lâm nhưng nếu không có bảo kiếm trong tay, nhị vị lúc nãy đã bị nữ quỷ hút máu. Nếu nó uống được máu nhị vị thì sinh linh xung quanh trăm dặm sẽ khôn đốn đảy.

Liêu Văn Hùng và Túc Bảo Nguyên nghe ón da gà. Lão ni quay sang họ Túc nói tiếp :

- Vị thí chủ này trong lòng ẩn ý bất lương, nhưng để xác chết không hấp thụ được dương khí nhiều để biến thành ma nên công tội bằng nhau. Nay bản ni sẽ cố gắng hết sức để trừ khử chất độc trong cơ thể nàng. Trước mắt vẫn chưa đoán được kết quả vì bản ni tu luyện chưa cao chỉ có thể nguyện cầu thêm Phật tổ từ bi.

Dừng lại một lúc lão ni lại tiếp :

- Xác nàng bản ni sẽ mang đi, nhị vị thí chủ lập mồ mả y như cũ. Công đức này có thành hay không phải chờ ba ngày sau mới có kết quả. Vì vậy bốn ngày sau nhị vị đến đây, vì sự an toàn của nhị vị mong nhị vị phải có mặt.

Lão ni mở lời từ biệt, cuốn theo xác thiếu nữ mang đi rất nhanh.

-----oOo-----

## Chương 2: Võ lâm thế gia gặp ma

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Chim bay thỏ chạy, hoa nở lại tàn, thời gian qua mau, bỗng chốc đã mười năm sau tiết trời đầu hè.

Mười năm trước, nghĩa trang nhà họ Vạn xảy ra việc mất xác đã qua lâu. Nơi chân núi có một con đường quanh co, nối liền đó một con đường lớn hơn là quang đạo, nhưng không thể gọi là quang đạo được bởi vì nó còn một cái tên đầy ý thơ là bờ đê Cô Tô. A! Đúng vậy, nơi đây có phong cảnh hữu tình bên bờ hồ Tây, phong cảnh nhất thiên hạ, đầu hè nơi đây vẫn còn vương vấn một chút gì mùa xuân.

Trên bờ đê Cô Tô, hai bên đường có hàng thùy dương, một bóng người nho nhỏ áo xanh tay xách một giỏ sách thư sinh vừa đi vừa ngắm cảnh Tây Hồ.

Văn sĩ này khoảng tứ tuần, thân hình ốm cao, mặt mày thanh tú, với ba chòm râu dài, nhìn kỹ cũng có nét gì giống đạo sĩ, nhưng với dáng dấp này mọi người cũng cảm thấy đây chỉ là một văn sĩ lang bạt. Hắn ta đi hết bờ đê qua hàng dương liễu tới một phạn điểm lựa một vị trí hướng ra lộ và hồ mà ngồi xuống. Động tác rất thông thạo, mở cặp sách ra nhưng bên trong không có một quyển sách nào, chỉ có chai lọ và một số đồ tạp nham.

Hắn rất thành thạo đặt những vật chai lọ, mai rùa, đồng tiền, dao nhỏ, cây kim bạc... lên bàn, làm cho tiểu nhị mang trà đến cũng không có chỗ để lên bàn.

Cuối cùng hắn lấy trong cặp ra một tấm vải trắng treo vào gốc cây dương. Trên đó có ghi mấy chữ: “Thấy tiền mắt mở Chung Thập Đầu chuyên trị bệnh nan y, bói tướng, đặc biệt giỏi về việc bắt quỷ trừ ma, nếu không linh nghiệm bồi hoàn gấp đôi”.

Trong các hàng chữ, hàng chữ “bắt quỷ trừ ma” đặc biệt được viết to ra. Lúc này bên bờ hồ khách nhàn du cũng nhiều, phạn điểm cũng gần hết chỗ. Bây giờ vị khách “Thấy tiền mắt mở” tuy không có gì đặc biệt, nhưng tấm vải đã thu hút mọi người.

Tên là Thập Đầu dĩ nhiên là kỳ lạ. Câu “thấy tiền mắt mở” thông thường dùng để chửi mắng người khác, hắt lại dùng làm tên hiệu. Đồ vật bày trên bàn cho ta biết ngoài việc trị bệnh, bói toán, hắt còn là một đạo sĩ bắt quỷ trừ ma, làm mọi người khó tin. Vì vậy, khi tấm vải trưng lên, mọi người trong quán đã bàn tán xôn xao và cười mỉm :

- Quả là gặp ma quỷ. Ha... ha...

Mặt mũi hắt tuy không có gì đặc sắc, song tấm vải đã thu hút mọi người :

- Xem kìa cái áo của xanh nó có lẽ đã mặc cả tháng không giặt.

- Không phải sao? Nếu nó có tài nghệ làm gì phải nghèo nàn như vậy?

Tiếng cười chề lúc lên lúc xuống, nhưng Chung Thập Đầu hình như không nghe thấy, vẫn ung dung ngồi đó như là tiếng cười không phải nhắm vào mình. Bỗng nghe có tiếng hỏi :

- Này! Các hạ! Các hạ có thật trị được bệnh nan y không?

Tiếng nói từ một người có dáng dấp nông dân thật thà. Té ra chỉ trong phút chốc, Chung Thập Đầu đã quy tụ được khoảng mấy mươi người đứng chung quanh tò mò nhìn mình. Hắt trả lời :

- Linh hay không có thể biết ngay!

Cặp mắt hắt tự nhiên sáng lên và nghiêm chỉnh nói :

- Lão huynh muốn trị bệnh à?

Lão nông dân gật đầu :

- Vâng!

Chung Thập Đầu chỉ vào ghế đối diện nói :

- Hãy ngồi xuống đây!

Người nông dân do dự :

- Các hạ! Các hạ chữa bệnh thì phải hết bao nhiêu tiền?

Chung Thập Đầu nhướng lông mày cười nói :

- Lão huynh, tại hạ có danh hiệu là “thấy tiền mắt mở” nhưng cũng tùy người mà tính. Như huynh đây là một người nông dân cực khổ thì tại hạ không thể há miệng như sư tử!

Người nông dân nói :

- Thưa tiên sinh! Trên mình tôi chỉ có một chỉ năm phân bạc không biết có... đủ không?

Chung Thập Đầu cười :

- Lão huynh! Hồi này ta chưa mở hàng. Huynh với tôi có duyên tốt, chẳng những tại hạ không tính tiền mà còn tặng thuốc miễn phí.

Người nông dân có vẻ không tin :

- Thật không?

Họ Chung nghiêm chỉnh :

- Đương nhiên! Thánh nhân có câu “chịu lỗ tức có lời”. Tại hạ chữa bệnh miễn phí cho huynh coi như đã quảng cáo cho mình. Đợi sau này không sợ không có người đem thật nhiều tiền đến đây.

Chung Thập Đầu nói tiếp :

- Thấy thuốc trị bệnh phải đi từ công việc coi, nghe, trao đổi rồi hỏi. Chữ hỏi ở cuối là có ý nghĩa sâu sắc.

Ngừng một lát Chung Thập Đầu nói :

- Hãy đưa tay ra!

Người nông dân dường như bắt đầu thán phục Chung Thập Đầu. Đoạn gã xòe bàn tay trái ra. Chung Thập Đầu dùng ba ngón tay bấm nhẹ lên

cườm tay và chăm chú theo dõi một lát bỗng la lên :

- Huynh không phải mắc bệnh!

- Sao? Nhưng...

Người nông dân định nói, Chung Thập Đầu cướp lời :

- Huynh không phải bị bệnh nhưng so với bệnh lại nghiêm trọng lắm!

Người nông dân hỏi :

- Còn cứu được không?

Chung Thập Đầu lại bảo :

- Xin huynh thè lưỡi ra xem sao!

Người nông dân như thất hồn, liền thè lưỡi. Chung Thập Đầu xem rất tỉ mỉ lát sau gật đầu :

- Rất may còn cứu kịp! Huynh rất may gặp tại hạ nếu không khó sống. Dẫu có Hoa Đà tái thế cũng chẳng cứu được.

Lát sau trong đám đông có tiếng cười nói :

- Tiên sinh! Tiên sinh còn chưa cho biết bệnh tình...

Chung Thập Đầu gật đầu cười nói :

- Đúng đúng! Cảm ơn vị huynh đài này nhắc, tại hạ xin nói bệnh tình.

Liền quay sang hỏi người nông dân :

- Trước đây hai tháng huynh có đánh lộn với ai phải không?

- Đúng! Trước đây hai tháng vì tranh giành nước nên tại hạ có đánh nhau với hai chú bé ở làng Trương.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Lúc đó huynh không cảm thấy thế nào à?

Người nông dân kể :

- Lúc đó hai thằng nhỏ đánh tôi ngã xuống ruộng nước, mọi người chung quanh kéo tôi lên. Sau đó ngoài mình bị bầm vài vết, song cảm thấy không có chút đau đớn gì!

Chung Thập Đầu nói tiếp :

- Nhưng sau này huynh cảm thấy tức ngực, khó thở và kèm theo thường bị ngất phải không?

- Vâng! Vâng! Đúng vậy! Tiên sinh nói ra một chút cũng không sai. Một tháng nay tại hạ đã coi biết bao lương y nhưng tốn tiền mà chẳng hết bệnh.

Chung Thập Đầu nói :

- Huynh đã bị nội thương, máu bầm còn ở trước ngực, cản trở hô hấp. Những thầy thuốc kia nghĩ bệnh huynh là nan y nên xử lý thuốc không đúng, nên không hết.

Trong đám đông có người to tiếng cười nói :

- Nói thì bài bản, không hiểu chữa trị có công hiệu không?

- Tôi cũng không muốn đánh đổ chén cơm của người cùng nghề nhưng mọi người mở mắt chờ xem.

Người nông dân hỏi :

- Tiên sinh, bệnh ta có thể chữa hết liền được không?

- Dĩ nhiên!

Chung Thập Đầu vừa nói vừa đứng lên :

- Huynh chịu khó nằm xuống, để ta đẩy hết máu bầm trong ngực ra.



Chung Thập Đầu bước tới rờ rẫm mình mấy người nông dân như trò đùa.  
Một hồi hấn mới la lên :

- Đứng dậy và đi đến bờ hồ.

Người nông dân hỏi :

- Đã khỏi rồi phải không?

Họ Chung đáp :

- Sắp sửa.

Chung Thập Đầu vừa nói vừa kéo tay trái hấn tay kia chuẩn bị :

- Huynh hãy đứng thẳng.

Vừa dứt lời tay phải đã đập mạnh vào lưng người nông dân làm gã bị chúi nhủi. Nếu không vai gã không được họ Chung giữ lại chắc bị rớt xuống hồ. Đám đông nhao nhao la lên :

- Ái chà! Chữa bệnh kiểu gì kỳ vậy?

- Kéo bằng hiệu nó xuống...

- Ném nó xuống hồ...

Trong lúc mọi người đang la hét thì người nông dân ói ra một cục máu bầm. Đám đông ngừng lại chú mục xem cục máu bầm đang nổi trên mặt nước hồ. Có người la lên :

- Thật là thầy thuốc giỏi!

Chung Thập Đầu kéo người nông dân trở về chỗ ngồi nói :

- Cục máu bầm của huynh nếu chậm nữa sẽ nguy đến tính mạng.

Tiếp theo hấn lấy ra bốn, năm cái lọ đổ ra một ít thuốc bột pha trộn và gói thành ba gói đưa cho người nông dân dặn :

- Huynh thử hô hấp mạnh và đem thuốc này về uống.

Người nông dân cúi lạy nói :

- Tiên sinh quả là thần y. Cái ân cứu mạng kiếp này tôi không thể trả hết.

Chung Thập Đầu nói :

- Việc này là việc nhỏ. Bây giờ huynh thử nhảy cao lên xem còn chóng mặt hay chẳng?

Người nông dân làm thử và cảm thấy khỏe hoàn toàn. Chung Thập Đầu dặn :

- Ba gói thuốc này giúp thông huyết, bổ huyết, mỗi đêm trước khi ngủ sắc uống. Bảo đảm sau này huynh sẽ sống thọ không bệnh nữa.

Sau việc này trước bàn Chung Thập Đầu càng thêm náo nhiệt. Một văn sĩ trẻ mặc áo the dài bước đến hỏi :

- Vị tiên sinh này! Tiên sinh cũng biết đoán chữ chứ?

Chung Thập Đầu nâng tách trà nhẹ nhẹ hớp một miếng, mắt liếc nhìn đối phương chậm rãi trả lời :

- Đoán chữ chỉ là động tác như chim bắt sâu mà thôi!

Do sự việc xảy ra hồi nãy nên không còn ai bắt chận hấn nữa. Người văn sĩ hỏi tiếp :

- Xin hỏi đoán một chữ giá bao nhiêu tiền?

Chung Thập Đầu ung dung đáp :

- Như vị tướng công đây thì mười lạng một chữ cũng có thể nói đó là giá đặc biệt ưu đãi tướng công.

Mười lạng một chữ mà còn bảo ưu đãi. Hãy biết lúc thiên hạ thái bình, dân an cư lạc nghiệp, mười lạng bạc có thể nuôi một gia đình năm người

trong vòng hai tháng. Văn sĩ lắc đầu nói :

- Quá đắt!

Họ Chung đáp lời :

- Chẳng mắc đâu! Chỉ mất mười lạng mà giải quyết được nan giải trong lòng. Làm tướng công biết được cát lợi tránh hung dữ. Tại hạ nhận ra là quá rẻ.

Lời chưa dứt, trong đám đông huyên náo có một giọng hô lên :

- Xin mọi người tránh ra nhường chỗ cho Thư tổng quản. Tất cả tránh ra!

- Ấy, Chung tiên sinh có khách hàng lớn đến rồi...

Trong đám đông tự động rẽ ra một lối đi. Một người cao lớn trạc lục tuần, dáng uy nghi nét mặt luôn tươi cười lịch thiệp hướng đến bàn Chung Thập Đầu nói :

- Chung tiên sinh! Tại hạ thất lễ hỏi tiên sinh, bản lĩnh bắt quỷ trừ ma của tiên sinh cũng giỏi như y thuật chăng?

Chung Thập Đầu cười nói :

- Không dám mạo muội sự khen ngợi của Thư lão gia. Tại hạ bản lĩnh bắt quỷ trừ ma không hơn cũng không kém với y thuật.

Nét mặt hần tuy tươi cười khiêm tốn song lời nói có phần tự cao. Thư lão gia cười lên nói :

- Ở đây không tiện nói chuyện, già này xin được mời Chung tiên sinh dời gót đến cao lầu Túy Tiên uống một chung rượu và cùng đàm đạo.

Chung Thập Đầu khiêm tốn trả lời :

- Thư lão gia ở đây nói chuyện không tốn kém, nhưng nếu cần tôi bỏ gian hàng này phải trả trước trăm lạng bạc đó. Gọi là bồi thường tổn thất của tại hạ rồi bỏ gian hàng...

Thư tổng quản không chờ họ Chung nói xong liền thọc tay vào áo lấy ra hai lạng vàng đưa vào tay Chung Thập Đầu vừa cười vừa nói :

- Đủ chưa?

Chung Thập Đầu sáng mắt cười nói :

- Đủ rồi! Đủ rồi! Và tại hạ cũng xin nói tiếp trước mua bán xong hay không trăm lạng bạc này không thể trả cho Tổng quản.

- Tất nhiên!

- Sau khi bàn bạc xong thù lao sẽ bàn lại.

Chung Thập Đầu đứng dậy thu xếp tấm vải, dẹp các đồ đạc cất vào cặp rất mau, rồi theo Thư lão gia bước nhanh về cao lầu Túy Tiên. Đám đông xung quanh thấy không còn gì để xem cũng dần dần giải tán. Nhưng Chung Thập Đầu vẫn còn nghe tiếng xì xào :

- Nói chuyện một lần lấy bao nhiêu là bạc. Gần hai tháng nay Chúc viên chủ quả đã tốn kém biết bao nhiêu tiền rồi.

- Ôi! Trời không có mắt, người như Chúc viên chủ thật thà chính trực, nghĩa khí mà luôn bị ma quỷ ám.

- Nhưng cũng mong vị Chung tiên sinh này bắt quỷ trừ được ma, làm cho những kẻ hàng ngày chịu ơn Chúc viên chủ cảm thấy nhẹ nhàng hơn...

Cao lầu Túy Tiên là nơi sang trọng nhất ở bờ Tây Hồ này. Thư tổng quản vừa bước vào lập tức đã có tiếng nghênh đón tứ phía. Hai người lựa một chỗ ngồi, Thư tổng quản chúc rượu cho Chung Thập Đầu và nói :

- Chung tiên sinh đã biết mục đích của lão rồi chứ?

- Phải! Nhưng chỉ mới là khái niệm thôi, còn về chi tiết cũng mong lão gia thuyết minh cho rõ.

Thư lão gia thở dài :

- Không giấu tiên sinh. Chủ nhân chúng tôi không phải người hoạt động trong giang hồ, nhưng cũng có thể nói là người giang hồ. Người đã ngoài lục tuần, từng trải qua biết bao nơi từ Nam chí Bắc. Già và người cộng lại đã hơn một trăm hai mươi tuổi, kinh nghiệm và kinh lịch có thể nói rất nhiều. Nhưng cuộc đời lại bị chọ phá bởi chuyện ma quỷ. Không ngờ đến từng tuổi này ở trong khuôn viên Chúc gia trang lại bị ma quỷ quấy phá và chính mình cũng trông thấy ma quỷ.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Thư tổng quản trông thấy con ma như thế nào?
- Việc này để nói sau. Tiên sinh đến Hàng Châu bao giờ rồi?

Chung Thập Đầu trả lời :

- Tại hạ vừa mới tới tối hôm qua. Tại hạ từ trước đã mến mộ phong cảnh Hàng Châu và hiện đang ở tửu điểm Tây Lãnh bên hồ.
- Vậy tiên sinh mới lần đầu ngao du Hàng Châu, quê tiên sinh ở đâu?

Chung Thập Đầu trả lời :

- Tại hạ nơi đất nhỏ Quế Lâm.

Thư tổng quản hai mắt sáng nói :

- Quế Lâm sơn thủy giáp thiên hạ. Thưa tiên sinh ở Quế Lâm có một giòng dơi nổi tiếng võ lâm trên giang hồ.

Chung Thập Đầu hỏi lại :

- Thư lão gia chắc muốn nói đến Tùng viên chủ nhân Mỹ Nhiêm kiếm khách Triệu Nguyên Lượng đại hiệp chắc?

Thư lão gia gật đầu :

- Phải rồi! Tiên sinh có biết Tùng viên chủ nhân ra sao rồi chăng?

Chung Thập Đầu trả lời :

- Điều này tại hạ không rõ. Tại hạ mồ côi từ nhỏ, gia cảnh khốn cùng, mười lăm tuổi đã phiêu bạt giang hồ nay vẫn chưa về nhà.

- Hóa ra việc Tùng viên chủ nhân làm sui gia với chủ nhân già này tiên sinh cũng không biết rồi.

Chung Thập Đầu nói :

- Việc này tại hạ có nghe qua!

Như nhớ ra cái gì hẳn nói tiếp :

- Thụ lão gia, có phải chủ nhân mang danh hiệu Võ lâm đệ nhất gia, tức là Cúc viên Viên chủ ? Nhân Tân Thiết Đám? Chúc Thiên Thu chăng?

Thụ tổng quản gật đầu :

- Đúng vậy Chung tiên sinh dường như rành các nhân vật trong võ lâm đấy!

Chung Thập Đầu cười :

- Tại hạ tuy không phải người trong võ lâm song phiêu bạt giang hồ hơn hai mươi năm. Đối với một số nhân vật có tiếng tự nhiên đều có nghe. Huống chi việc này đôi bên đều là nhân vật danh tiếng khắp thiên hạ. Tiểu thư nhà họ Triệu mang danh hiệu Đệ nhất mỹ nhân, việc này cũng đã từng làm xôn xao giang hồ. Tại hạ là lân cư nhà họ Triệu nên cũng biết nhiều và có ấn tượng sâu hơn.

Thụ lão gia hỏi tiếp :

- Chung tiên sinh có biết tiểu thư thứ hai của Triệu gia không?

Chung Thập Đầu cười :

- Trong khi tại hạ đang phiêu bạt giang hồ. Tiểu thư thứ hai của nhà họ Triệu e rằng đang còn trong lòng bú sữa mẹ!

Thụ lão gia nói tiếp :

- Chung tiên sinh lần này đến gia trang chúng tôi. Già sẽ thông báo cho Thiếu phu nhân để nhị vị đồng hương có dịp hàn huyên.

Chung Thập Đầu đáp :

- Cảm ơn hảo ý của Thư tổng quản. Song chỉ vì hai nhà cách xa e rằng Triệu tiểu thư không biết được kẻ bần hàn này đâu!

Thư lão gia nói tiếp :

- Nhưng thường có câu thân hay không người đồng hương người không thân mảnh đất thân. Có dịp gặp đồng hương dù sao cũng vui.

Chung Thập Đầu đáp :

- Nhã ý của Thư lão gia tại hạ xin đa tạ.

Tiếp đó Thư lão gia hỏi một cách thần bí :

- Vậy chứ cái danh hiệu “thấy tiền mắt mở” có ý tự chế nhạo mình, và cái tên Chung Thập Đầu chắc cũng không phải là tên thật, vậy là có ý nghĩa gì?

Chung Thập Đầu cười nói :

- Thật cao minh! Quả không thể qua mắt lão gia. Tại hạ thấy tiền mắt mở một là để chế nhạo nhưng cũng là sự thật.

Thư lão gia cười :

- Chung tiên sinh quả thật thú vị. Nào chúng ta cạn ly!

Hai người vừa uống xong Thư lão gia hỏi tiếp :

- Còn ý nghĩa chữ Thập Đầu là gì?

Chung Thập Đầu nói :

- Họ Chung nhà chúng tôi có một ông tổ là Chung Quỷ giỏi bắt ma.

Thư lão gia cười nói :

- Chung Khôi là một nhân vật trong truyền thuyết ai ai cũng biết...

Và đột nhiên lão “à” lên một tiếng và nói to :

- Hiểu rồi, té ra là chữ Khôi chiết tự ra là cửu thủ nghĩa là chín cái đầu. Chung tiên sinh cộng thêm một cái đầu nữa trở thành thập đầu hàm ý phát huy thêm nữa những gì ông bà để lại.

Chung Thập Đầu cười nhẹ :

- Quả là lão gia cao minh! Tại hạ xuất hành mười năm nay chưa ai đoán được chữ Thập Đầu này!

Thư lão gia nghiêm chỉnh nói :

- Thật ra Chung tiên sinh có thể dùng danh hiệu Sứ Chung Khôi lại tỏ ý rõ hơn.

Chung Thập Đầu nói :

- Lúc đầu tại hạ cũng có ý như vậy. Song mình là con cháu nhà họ Chung ba chữ “Sứ Chung Khôi” có ý chế nhạo ông tổ mình. Nhưng tại hạ nay rất khâm phục câu nói của Vương An Thạch: “Không sợ đất trời, không theo tổ tiên, không để ý lời người khác, chỉ cần mình thi hành lời nói có chút không tính cũng không sao”.

Chung Thập Đầu nói tiếp :

- Cũng vì tính thương mại, tại hạ không dùng chữ hiệu “Sứ Chung Khôi” vì như vậy người đời sẽ nói tại hạ khi tông diệt tổ nên sẽ không đến thọ giáo mà quyết định dùng câu “Thấy tiền mắt mở” Chung Thập Đầu có ý thu hút hơn. Để gây sự tò mò của công chúng và kêu gọi được khách hàng.

Thư lão gia nói :

- Khá lắm! Khá lắm! Bây giờ ta đi vào chính đề. Già này họ Thư tên



Chính Văn, được huynh đệ giang hồ mến tặng ngoại hiệu Bát Tý Na Tra.

- A! Hóa ra Thư lão gia là người nổi danh khắp chốn giang hồ Bát Tý Na Tra Thư đại hiệp. Thật vinh hạnh, vinh hạnh.

Thư lão gia kể tiếp :

- Già này mười năm trước nhận lời mời của Cúc viên chủ nhân đến đây nhận chức tổng quản, có thể nói cũng được hưởng vài năm đầu an nhàn. Nhưng chuyện lành không được lâu, khoảng hai tháng trước không hiểu sao Chúc Cúc viên lại xảy ra chuyện có ma.

Thư tổng quản đảo mắt nhìn ra phía bờ hồ rồi chau mày nói :

- Ma này thật to gan, chỉ đến lúc mặt trời lặn, nó xuất hiện theo cách hồi ẩn hồi hiện, khi thì kéo người khi thì thổi ra một luồng hơi lạnh hoặc làm ngã người. Suốt hai tháng nay chỉ có Thiếu phu nhân Triệu Tố Trân là không bị quấy phá, ngay cả Chúc đại hiệp cũng không được miễn trừ.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Tại sao lại không dám xâm phạm đến Thiếu phu nhân?

Thư tổng quản nói :

- Có lẽ Thiếu phu nhân rất đẹp, ma quỷ không thể không nể được!

Chung Thập Đầu hỏi :

- Vậy bóng ma hồi ẩn hồi hiện có phải chính mắt Thư lão gia thấy không? Hình dáng nam hay nữ?

Thư tổng quản cau mày :

- Không thể xác định được nam hay nữ bởi mọi người đều trông thấy như một đám mây trôi qua với hơi lạnh trùng trùng.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Ma có nói chuyện không?

Thư Chính Văn lắc đầu :

- Không nghe nói chuyện!

Chung Thập Đầu hỏi :

- Suốt hai tháng nay dùng cách nào để đối phó nó?

Họ Thư cười đau khổ :

- Từ việc mời tăng đạo hai môn phái đến và bạn bè trong giang hồ giới về bắt quỷ trừ ma, nhưng đều bị ma đánh cho sưng mặt và phải chịu thua mà bỏ đi.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Những người bắt ma thất bại có nói ra nguyên do không?

Thư Chính Văn đáp :

- Có người cho là ma này dữ quá, có người nói do chết oan nên về quấy phá, có người nói ma này có từ lâu, tóm lại không có câu nào tin được cả!

Chung Thập Đầu nói :

- Nói là oan hồn còn có thể được, chứ nói là ma là không tin được.

Thư Chính Văn nói :

- Nguyên Cúc viên này là dinh cơ của một gian thần Giáp Thư Đạo được xây bên bờ hồ này thời Nam Tống mà chúng tôi trùng tu lại để ở.

Chung Thập Đầu nói :

- A! Hóa ra là vậy.

Thư Chính Văn nói :

- Những tháng ngày này cả Chúc Cúc viên đều bàng hoàng ăn không ngon ngủ không yên. Những người yếu gan không bị hù dọa bệnh cũng phải sợ xin ra đi. Vậy Chung tiên sinh xem có cách nào trừ khử nó không?

Chung Thập Đầu nói :

- Nếu quả thật nó là ma quỷ thì tại hạ tin có thể trừ khử được. Nhưng nếu nó không phải...

Dừng lại một chút nói tiếp :

- Nếu là một người nào đó trong võ lâm giả dạng thì tại hạ không góp sức trừ khử được.

Thư Chính Văn ngạc nhiên hỏi :

- Sao Chung tiên sinh lại cho rằng có người trong giang hồ giả dạng.

Chung Thập Đầu nói :

- Điều này dễ hiểu thôi, từ trước đến nay Chúc Cúc viên đã mời qua nhiều người trừ ma bắt quỷ, trong đó phải có người thực sự có tài, vì thế tại hạ hoài nghi là do một người trong võ lâm giả dạng.

Thư Chính Văn nói :

- Chung tiên sinh đã biết lai lịch chủ viên chúng tôi dĩ nhiên phải biết rõ võ nghệ của Chúc viên chủ rất cao cường. Trong võ lâm hiện nay chưa có ai dám thách đấu.

Chung Thập Đầu nói :

- Đúng vậy! Nếu không làm gì có danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất gia” Chúc Thiên Thu.

Thư Chính Văn nói :

- Không giấu tiên sinh, già này cho rằng không phải người trong võ lâm giả dạng, bởi già này và chủ nhân lúc đầu cũng nghĩ đó là người trong võ

lâm giả dạng nên dùng cách đối phó bằng võ lực, thử nghiệm qua nhiều lần, kết quả giả này phải lấy làm đỏ mặt, từ đó giả tin chắc đó là ma chứ chẳng phải người.

Chung Thập Đầu trả lời :

- Chỉ cần xác định nó là ma, tại hạ có thể trị nó trong tầm tay.

Thư Chính Văn nói :

- Như vậy xin mời Chung tiên sinh đến liền Chúc Cúc viên chúng tôi...

Chung Thập Đầu ngắt lời :

- À cái này... Thư lão gia chúng ta chưa bàn xong điều kiện...

Thư Chính Văn hỏi :

- Điều kiện ra sao tiên sinh cứ thẳng thắn!

Chung Thập Đầu trầm ngâm nói :

- Các người xác định đúng là ma, nhưng tại hạ chưa kiểm nghiệm vì sự việc này quá lớn không thể không cẩn thận được. Thử xem, tại hạ không đủ sức buộc một con gà nếu mà gặp võ lâm cao thủ giả dạng e rằng tại hạ sẽ toi mạng thì cái giá phải trả quá đắt.

Thư Chính Văn nói :

- Có lý... có lý...

Chung Thập Đầu nói :

- Trước tiên tại hạ sẽ làm việc ba đêm, nằm bên ngoài quan sát chung quanh quý viên, xác định người hay ma, xong mới tính đến chuyện kế tiếp.

Thư Chính Văn hỏi: :

- Chỉ ba đêm thôi có đủ không?

Chung Thập Đầu nói :

- Ma có ma khí. Nếu là người trong nghề biết liền, cho nên trên lý thuyết chỉ cần một đêm là đủ. Tại hạ yêu cầu ba đêm là chỉ vì cẩn thận.

Thư Chính Văn nói :

- Được! Tất cả sẽ do sự sắp xếp của tiên sinh!

Chung Thập Đầu nói :

- Chi phí thám sát này trả trước, mỗi đêm là một ngàn lượng bạc tổng cộng ba đêm là ba ngàn lượng.

Thư lão gia trầm ngâm hồi lâu đoạn nói :

- Thôi được! Con người phi thường sẽ có sức mạnh phi thường, sự việc cũng phi thường nên thù lao cũng phải phi thường. Chung tiên sinh ra điều kiện này ta chấp nhận.

Sau khi nhận bạc Chung Thập Đầu cẩn thận nhét vào túi và nghiêm túc nói :

- Thư lão gia, tại hạ xin nói trước. Nếu kết quả xác minh đó là người không phải ma thì việc mua bán này coi như thôi, đồng thời số tiền cũng không hoàn lại.

Thư Chính Văn nói :

- Điều này dĩ nhiên vì việc ba đêm đã làm rồi.

- Còn nữa, nếu xác định là ma thật thì thù lao trừ khử phải được tính riêng.

Thư Chính Văn nói :

- Chỉ cần trừ khử được ma, vấn đề tiền bạc không thành vấn đề...

Chung Thập Đầu cướp lời :

- Thụ lão gia khoan vội trả lời quá sớm bởi thù lao cho tại hạ không thấp đâu, có thể cao khiếp sợ.

Thư Chính Văn gật gù nói :

- Vậ Chung tiên sinh nói trước vài con số thử xem.

Chung Thập Đầu nói :

- Thù lao của tại hạ tùy người mà quyết định. Xem công việc lớn nhỏ khó dễ. Như quý gia chủ tại hạ mở miệng không dưới ngàn lạng vàng. Nếu ma khó loại trừ thì tại hạ sẽ đòi gấp đôi.

Thư Chính Văn cười nói :

- Già này vẫn một lời, chỉ cần tiên sinh trừ khử được ma quỷ, về thù lao sẽ không để tiên sinh phải thất vọng. Vậ Chung tiên sinh định khi nào thì bắt đầu.

Chung Thập Đầu nói :

- Tôi nghĩ đêm nay sẽ bắt đầu!

Thư Chính Văn hỏi :

- Còn có gì cần già này chăng?

Chung Thập Đầu nói :

- Không, chỉ cần người làm của quý viên đừng làm tại hạ là ăn trộm là được rồi!

Thư Chính Văn hỏi tiếp :

- Tiên sinh chưa chuẩn bị đến Cúc viên chúng tôi sao?

Chung Thập Đầu nói :

- Chưa! Tất cả ma quỷ đều rất tinh khôn. Nếu tại hạ đến quý viên, chúng

thấy có người lạ lập tức tránh đi. Điều đó sẽ rất phiền phức.

Thư tổng quản gật gù :

- Cũng có lý! Nhưng tiên sinh tạm thời sẽ đâu? Sẽ ở tại điểm Tây Lãnh chứ!

Chung Thập Đầu trả lời :

- Đúng vậy! Xin phép lão gia nói thất lễ là quý viên phải cho người theo dõi tại hạ, giám sát hành động của tại hạ, để tránh việc nói tại hạ ôm tiên bỏ việc mà trốn đi.

Thư Chính Văn cười ha hả :

- Chung tiên sinh nói chơi thôi. Có thể lão đã già nhưng cặp mắt này chưa già đâu. Dám chắc quý tiên sinh không phải hạng lừa lọc. Mà dù các hạ có vậy với địa vị Võ lâm đệ nhất gia cũng quyết không đòi lại ba ngàn lượng ít ỏi này. Thôi việc như thế là xong chúng ta nâng ly nào...

-----oOo-----

### **Chương 3: Tẩu phương lang trung cố kiếm tiền**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Sau nửa thời khắc, một mình trở về quán trọ Tây Lãnh, bước đi xiêu vẹo không vững. Nói về khách điểm Tây Lãnh này nằm trên dốc núi cạnh hồ Tây, kiến trúc hào hoa, tầm nhìn rộng bao la, có thể nhìn bao quát toàn cảnh của hồ Tây, đúng là một nơi nghỉ lý tưởng.

Thật lạ kỳ, danh hiệu “Thiên hạ đệ nhất gia” Cúc viên cách đó không xa, khoảng một dặm đường. Bao quanh Cúc viên là những cây cổ thụ cao lớn, tàng cây che khuất cả ánh dương. Nhưng đứng trên hành lang lầu ở khách điểm nhướng mắt nhìn sang, cảnh vật hùng vĩ của Cúc viên đều lọt vào tầm mắt.

Khi Chung Thập Đầu mang theo bước chân nghiêng ngả đặt lên bậc tam cấp của khách điểm, một người dường như quen biết hấn chạy đến cầm bả vai và cầm hộ cặp sách trong tay hấn nói :

- Tiên sinh, ngài uống say quá rồi! Để tại hạ dìu tiên sinh lên lầu!

Chung Thập Đầu hừ một tiếng vẻ mơ màng nói :

- Không say! Không say! Thêm một chén Trần miên tửu ta cũng không say...

Tuy miệng nói không say, nhưng chân đi không nổi, nếu không có thể té...

Tiếp theo, hấn đưa tay lên túi lè nhè nói :

- A!... Trên mình ta có ba ngàn nén bạc và hai lượng vàng, người đừng thuận tay dặt dê mà lấy đi...

Tiền bạc trong mình hấn vẫn còn nhớ, xem ra quả chưa say đến nỗi nào. Người dìu hấn lên vừa cười vừa hỏi :

- Tiên sinh, ông xem tại hạ là ai nào?

Thật là chuyện cười, dìu hấn lên lầu mà hấn không biết người ta. Chung



Thập Đầu nheo mắt say nhìn qua người đang dìu hắn :

- Ủa, chúng ta dường như quen nhau ở đâu đó...

Người dìu cười nói :

- Tiên sinh! Tại hạ là người tiên sinh đã chữa cho khỏi bệnh khi trưa ở phạn điểm bên bờ hồ.

Họ Chung nhớ ra :

- A hóa ra là huynh đài. Thật là “Phật cần áo vàng, người cần áo quý”, thay cái áo mới mà tại hạ nhìn không ra.

Tiếp theo lấy tay sờ túi áo :

- Là huynh đài thì ta yên tâm rồi...

Người nông dân như bỏ được gánh nặng :

- Cảm ơn tiên sinh đã tin tại hạ!

Chung Thập Đầu đột nhiên chững bước ngạc nhiên :

- Ủa? Mà sao huynh đài lại ở đây?

Người nông dân cười hiền từ :

- Tiên sinh! Tại hạ chịu ơn người nên vợ tại hạ bảo mang mấy cái trứng gà đến tặng tiên sinh.

Chung Thập Đầu xúc động nói :

- Tình nghĩa này tại hạ xin nhận. Huynh đài dìu giúp tại hạ lên phòng hai lầu hai.

Tuy chỉ có hai mươi nấc thang nhưng dìu Chung Thập Đầu lên đến nơi quả nhiên vất vả.

Phòng của họ Chung không khí tốt lành, ánh sáng đủ, là phòng tốt nhất

của khách sạn này, có thể nhìn được toàn cảnh bên ngoài Tây hồ cũng như Cúc viên.

Sau khi vào trong phòng giấy lát, cơn say rượu của Chung Thập Đầu như biến mất. Hắn nhẹ nhàng đóng cửa lại. Người nông dân cười nói nhỏ :

- Sư đệ! Thu hoạch ra sao?

- Rồi, nhưng tại hạ đang câu người ta hay người ta câu tại hạ thì chưa biết được.

Người nông dân giương mắt :

- Nghĩa là sao?

Chung Thập Đầu nói :

- Còn sao nữa! Sư huynh hãy nghe đệ nói...

Tiếp theo hai người bàn tán với nhau giọng thấp nhỏ chỉ đủ hai người nghe. Sự việc đã rõ, Chung Thập Đầu và người nông dân là sư huynh đệ, màn diễn trị bệnh ở phạn điểm Tây Hồ và giả say rượu là việc được sắp xếp giữa hai người. Mục đích của nó dường như nhắm vào “Thiên hạ đệ nhất gia” Cúc viên. Sự tình bên trong người ngoài không thể biết được. Một lát sau người giả nông dân nói :

- Sư đệ xem chừng tình hình! Lão già họ Thư có gì nghi đệ, hành động của đệ phải cẩn thận.

Chung Thập Đầu nói :

- Người ta nói gừng càng già càng cay. Với lai lịch mấy chục năm giang hồ không thể dễ dàng tin người đâu. Nhưng sư huynh cứ yên tâm. Tiểu đệ rất tin mình, lão không thoát khỏi lòng bàn tay đệ đâu.

Tiếp theo họ trao đổi một lúc. Người đóng giả nông dân mới rời phòng trọ và nói với tiểu nhị khách điểm rằng :

- Chung tiên sinh uống quá nhiều rượu. Hiện giờ tiên sinh đang ngủ rồi, trời chưa tối đừng vào làm phiền ông ta.

... Vào hôm đó, đến giờ lên đèn, Chung Thập Đầu vừa ăn tối xong. Trong lúc đang chuẩn bị ra ngoài, đột nhiên trong lòng dấy lên cảm giác cẩn thận, cảnh giác.

Cùng lúc đó đèn cầy trên bàn tự nhiên tắt, một luồng gió lạnh thoáng qua như phòng đang ở hầm lạnh, làm cho họ Chung lạnh người. Chung Thập Đầu nhướn mày tự mình cười nói :

- Xem ra tối nay gặp ma thật rồi...

Nói chưa dứt lời, tự nhiên đốm lửa đang co lại của cây đèn trên bàn đột nhiên bùng lên với ánh sáng xanh dài khoảng một thước, tiếp theo lại co nhỏ như hạt đậu. Lúc này không khí lạnh lẽo cùng với những tiếng “xèo xèo” nổi lên. Tình cảnh này nếu gặp một đứa trẻ con hay một người nhát gan chắc phải khóc thét lên, nhưng Chung Thập Đầu quả là một chuyên gia bắt quỷ trừ ma. Trong tình cảnh này hắn rất tỉnh táo :

- A! Thật là giống sự việc đó...

Đoạn nói tiếp :

- Xem ra người có lẽ là con quỷ dữ phá phách Cúc gia trang. Nghe nói người có tài năng ném người bắt ma ra ngoài cửa sổ. Nếu người cũng làm vậy với ta thì ta mới thật sự phục người.

Tiếng kêu “xèo xèo” của con ma lại nổi lên và một tiếng nói chát tai :

- Chung Thập Đầu, ta đến đây cảnh cáo ngươi một lần. Nếu ngươi dám đi vào Cúc viên giờ trò lừa gạt, ta phải ném ngươi xuống giữa hồ Tây cho cá rùa rĩa xác ngươi mới được.

Tiếng nói này khó phân giải, hình như không phát ra từ miệng người cũng có vẻ như trong miệng ngậm cái kèn bằng mà phát ra, tiếng nói cũng không đều đặn, không biết phát ra từ đâu. Chung Thập Đầu vẫn mỉm cười :

- Ra quỷ biết nói chuyện. Quả chuyện ngàn năm một thừa.

Tiếng lạ đó lại lạnh lùng thốt lên :

- Chung Thập Đầu người đã từng nói là người chuyên bắt quỷ trừ ma. Nói ra câu này biết người thật ấu trĩ.

Chung Thập Đầu lại cười :

- Thì cứ xem tại hạ là một người ấu trĩ. Bây giờ tại hạ xin thọ giáo, người làm sao biết ta có ý đến Cúc viên và sao biết ta đang ở đây?

Tiếng lạ vang lên đáp :

- Nói ra câu này càng thấy người không phải người chuyên môn. Người chẳng phải nói ma quỷ nghĩ gì là hiểu được sao?

Chung Thập Đầu hỏi :

- Vậy người biết ta là ai?

- Người không phải là cái tên “thầy tiên mắt mở” Chung Thập Đầu sao?

Chung Thập Đầu cười :

- Kể cả Thư tổng quản và Cúc viên cũng biết danh hiệu của ta là giả. Có lẽ người cũng là con ma tự xưng “cái gì cũng hiểu” mà nghĩ ta đúng là “thầy tiên mắt mở” Chung Thập Đầu sao?

- Ta không có thì giờ tìm hiểu người là ai.

Chung Thập Đầu trầm giọng nói :

- Các hạ là một con người đàng hoàng sao lại tự nhận mình là ma quỷ?

- Người có thể giả dạng ma quỷ à? Ha... ha... người thử giả dạng ta xem.

- Người bắt ma quỷ đều có thể giả dạng ma quỷ được...

- Sao người nói năng lung tung vậy?

Chung Thập Đầu cười to nói :

- Đúng là vừa ăn cướp vừa la làng. Lời ta nói là có căn cứ thừa các hạ. Người tự xưng là ma quỷ phải biết ma quỷ có cái hơi của ma quỷ. Theo kinh nghiệm nghề nghiệp, ta nghĩ ra người là người... mà chẳng phải người thường mà là một nữ nhân võ nghệ cao siêu.

Tiếng lạ có vẻ ngạc nhiên khựng lại một chút nói :

- Người căn cứ vào đâu?

Chung Thập Đầu nói :

- Được nếu các hạ có hứng thú thì để ta từ từ nói. Thứ nhất trong miệng có ngậm kèn trúc sử dụng Lục Hợp Truyền Âm cho nên thanh âm phát ra không rõ ở đâu, mà hồi lớn hồi nhỏ. Thứ hai người có luyện thần công thuộc thuộc loại âm hàn nên đã tạo luồng gió lạnh lẽo...

Tiếng lạ xen vào :

- Thật là nói bậy! Thật là nói bậy!...

Chung Thập Đầu cười cướp lời :

- Các hạ, ta có thể cho bằng chứng xin đừng ngắt để ta nói tiếp. Ha... ha... thứ ba cũng là sơ hở lớn nhất của người chính là người không che giấu mùi son phấn từ cơ thể toát ra.

- ...

Tiếng lạ có vẻ như hết lời. Chung Thập Đầu cười mỉm nói tiếp :

- Bây giờ ta nói thêm bằng chứng. Các hạ hồi nãy đi vào phòng là từ cửa sổ này phải không.

- Cho là đúng đi. Cái này đâu phải bằng chứng...

- Cho đúng là bằng chứng vì ta nghe có tiếng xẹt xẹt của quần áo một...

Tiếng lạ xen vào :

- Đó là gió ma...

- Là ma cũng được nói sao cũng được. Bây giờ ta sẽ cho thêm bằng chứng.

Tiếng lạ liền nói :

- Khoan đã! Người phải trả lời một câu hỏi của ta. Con người có thể tàng hình không?

Chung Thập Đầu nhướng mày trả lời :

- Dưới hình trạng bình thường con người không thể tàng hình được. Trước mắt chỉ còn lại câu hỏi này để ta suy nghĩ đã.

Tiếng lạ cười vẻ lạnh lùng :

- Trừ phi người cũng lập tức biến thành ma, nếu không kiếp này người cũng nghĩ ra đâu.

Chung Thập Đầu cười nói :

- Nghe lời các hạ vẫn kiên định cho rằng mình là ma quỷ.

- Vốn là ma quỷ đâu cần gì phải kiên định!

- Nhưng ta xác định người là người!

- Như vậy vấn đề kỳ thanh bất kiến kỳ hình người giải thích ra sao?

Chung Thập Đầu trầm tư lúc lâu nói :

- Cái này phải có thời gian để trả lời.

- Ha... ha... người còn muốn bắt ma nữa không?

Chung Thập Đầu lạnh lùng đáp :

- Đương nhiên còn phải bắt bắt kẻ là ma thật hay ma giả.

Tiếng lạ tự cười lớn lên. Chung Thập Đầu lại trầm ngâm nói tiếp :

- Cho người thêm bằng chứng...

Đang nói, chớp nhoáng hắn đưa ngón tay hướng về ngọn lửa đèn cầy đang còn co ro lại, ra tay rất nhanh hướng lên vẽ một vòng. Nói ra cũng lạ ngọn lửa vốn đang co nhỏ, theo đường vẽ của ngón tay họ Chung liền trở lại bình thường. Tiếng lạ không chịu nổi thốt lên :

- Hóa ra người là một cao thủ không chịu ra mắt!

Chung Thập Đầu mỉm cười nói :

- Không dám! Không dám! Các hạ quá khen.

Giọng thông thả, tay phải bất ngờ hướng về bên phải cửa sổ mà chớp nhoáng chụp tới. Nhưng đối phương cũng thật cao kỳ, mặc dù Chung Thập Đầu xuất thủ bất ngờ nhưng chỉ phát ra một tiếng xé vải và một tiếng kêu cùng tiếng rơi xuống lầu từ cửa sổ. Chung Thập Đầu trong tay nắm lại mảnh vải màu tím, lập tức nhảy qua cửa sổ đuổi theo. Người đó mặc dù đã tàng hình nhưng Chung Thập Đầu võ công cao cường nghe mùi thơm phới phới của thân thể đối phương mà hướng tới đuổi theo. Không để đối phương trốn thoát, lát sau họ Chung đã đuổi tới rừng thông cách bên phải khách điểm Tây Lãnh hơn một dặm. Hắn vừa đuổi vừa la :

- Các hạ dừng lại chúng ta cùng nói chuyện.

Tiếng lạ cười lạnh lùng :

- Người chẳng phải chuyên bắt ma quỷ sao? Sao không dùng tuyệt kỹ nhà nghề mà bắt ta đi?

Nghe tiếng nói, người đã dừng lại nhưng âm thanh vẫn hồi rõ hồi không, không biết ở hướng nào. Chung Thập Đầu cười nói :

- Các hạ khinh công đã tới mức tuyệt hảo. Nhưng xin lỗi cho họ Chung này ăn nói sàm sỡ. Nếu chẳng nể người là một nữ nhi thì ta đã bắt người lâu rồi. Ha... ha...

Tiếng lạ mới lạnh lùng :

- Hừ! Thật à...

Tiếng nó vẫn chát tai khó nghe nhưng trong tiếng nói đúng cung cách của một cô gái. Chung Thập Đầu thở dài một tiếng :

- Một tuyệt sắc giai nhân sao lại đi giả làm ma làm quỷ.

- Ngươi đừng xía vào chuyện người ta.

Chung Thập Đầu cười không ra tiếng :

- Cô nương không đánh đã tự khai rồi. Thừa nhận mình không phải là ma là người rồi.

Tiếng lạ hình như chững lại :

- Ai nói?

Chung Thập Đầu vẩy vẩy miếng vải tím trên tay nói :

- Thêm cái này còn không phải bằng chứng sao?

- Cái đó...

Tiếng lạ ú ớ một lát rồi nói âm lên :

- Ai biết ngươi lượm nó ở đâu.

Chung Thập Đầu khản khoản :

- Cô nương đừng ngang bướng chối quanh co nữa. Quay trở lại đi chúng ta sẽ bàn bạc với nhau.

- Ta với ngươi chẳng những không quen biết và đường âm dương cũng không hợp có gì mà phải bàn.

Chung Thập Đầu cười khở :

- Cô nương khăng khăng mình là ma như vậy chúng ta cứ nói chuyện ma...



Dừng một lát tiếp tục nói giọng nghiêm chỉnh :

- Chân trời lớn như vậy cô nương chỉ khuấy nhiễu một nhà Cúc viên chắc có nguyên do gì. Họ Chung này nguyện được nghe tường tận.

Tiếng lạ thờ dài :

- Lão tặc già Chúc Thiên Thu với ta thù sâu như biển, hận cao như núi...

Chung Thập Đầu cười nói :

- Theo ta được biết “Nhân Tâm Thiết Đám” Chúc Thiên Thu đại hiệp nổi tiếng nhân đức quảng đại, trên giang hồ có thể nói là một tấm gương sáng, không thể nào có chuyện xấu được.

Tiếng lạ lại âm lên :

- Câm mồm! Cỡ như ngươi là kẻ a tòng thì biết được gì chứ. Nói thật cho ngươi biết trên đời này còn có nhiều kẻ giả nhân giả nghĩa nhưng thật ra là nguy quân tử. Lão tặc Chúc Thiên Thu là hạng người đó đấy.

- Cô nương cho rằng họ Chung này là kẻ thời cơ a tòng. Vậy xin hỏi Chúc đại hiệp và cô nương có thù hằn gì?

Tiếng lạ chậm chạp trả lời :

- Chuyện này cho phép ta không nói ra.

- Cô nương nếu nói hết cho tại hạ nghe. Ta sẽ hết mình giúp quý vị giải hòa.

Tiếng lạ hoài nghi :

- Ngươi đến đây chỉ vì thù lao một ngàn lạng vàng à?

- Cô nương đừng hiểu lầm. Đã biết tại hạ người trong võ lâm dĩ nhiên hiểu tại hạ không phải một ngàn lạng vàng mà đến đây.

- Nãy giờ ngươi hiển lộ võ công, ta có thể tạm tin được song nếu không

phải vì tiền thì lý do gì người đến đây?

- Cô nương chuyện này từ từ sẽ biết!

Tiếng lạ cười :

- Chung Thập Đầu, hần thù giữa ta và Chúc lão tặc kể cả Diêm vương cũng không hòa giải được thậm chí là người.

- Được cứ xem như là tại hạ là kẻ vô lại. Cô nương có thể trả lời vài câu hỏi không?

- Được nhưng trước khi đưa ra câu hỏi người nên tự xét mình trước để khỏi mắc kẹt nhé.

- Việc này để tại hạ tự lo.

Đoạn giọng nghiêm chỉnh nói :

- Cô nương là đời bao lâu rồi?

- Suôi vàng không năm tháng ta không biết cũng không biết bao lâu rồi nhưng có cảm giác chuyện này rất lâu rồi.

- Có mười năm chưa?

- Ừ, ta nhớ không rõ!

- Cho là mười năm đi. Thời gian quá lâu Diêm vương cũng không quản lý cô để oan hồn cô phiêu bạt khắp nơi?

Tiếng lạ cười khanh khách :

- Chung Thập Đầu, bề ngoài người thông minh nhưng thực tế lại ngu quá cỡ.

- Tại hạ thừa nhận là ngu nhưng câu hỏi này với ngu có liên quan gì?

- Người chưa nghe qua “có tiền ma đầy cõi xay cũng được” sao?

- Tại hạ có nghe qua song chưa hiểu ý cô nương.
- Cái này có gì khó hiểu đâu. Âm dương nhất thể. Dương gian thích màu đỏ thì âm gian cũng không ngoại lệ. Chỉ cần ta dâng lên đúng lúc việc gì cũng xong, mặc dù ta không trở về trình diện, Diêm vương cũng không quản đến.
- Cô nương có mối thù với Chúc Thiên Thu sao không trực tiếp bắt lão mà lại quấy rầy người khác.
- Cái đó là vì Chúc lão tặc kiếp số chưa tận. Ta không thể làm trái ý trời cho nên chỉ có thể khuấy nhiễu tinh thần lão cho thỏa mãn bớt hận thù trong lòng.
- Nhưng cả Cúc viên đều bị khuấy nhiễu sao cô nương lại cho Triệu phu nhân ngoại lệ.
- Bởi vì Triệu Tố Trinh là đồng song của Tây Thiên Vương Mẫu nhập thể, âm thầm có thần linh ủng hộ cho nên...

Chung Thập Đầu cười phá lên :

- Đủ rồi cô nương chúng ta tạm dừng chuyện ma. Bây giờ họ Chung này có việc muốn thương lượng với cô nương.
- Thật hoang đường! Ngươi là người bắt ma lại đi thương lượng với ma.
- Khi gặp phải quỷ dữ như cô nương thì tại hạ chỉ còn cách thương lượng chứ còn làm được gì nữa?

Tiếng lạ dừng một lát dường như đang suy nghĩ :

- Được! Ngươi cứ nói ra ta sẽ xem thử. Ta tuy là ma nhưng tốt hơn những con người so với chó cũng không bằng. Ta có tính người hơn chỉ cần yêu cầu của ngươi không quá đáng ta sẽ thảo luận.

Chung Thập Đầu nghiêm chỉnh :

- Yêu cầu họ Chung này là mong cô nương hợp tác với tại hạ một lần.

- Giữa người và ma có điều gì mà phải hợp tác.
- Dĩ nhiên là có. Phương pháp rất đơn giản. Họ Chung này sẽ lập bàn thờ tác phép đuổi ma lúc đó xin mời cô nương giúp tại hạ biểu diễn cho chân thật một chút. Đồng thời trong vòng ba tháng sẽ không tái xuất hiện khuấy nhiễu Cúc viên nữa.
- Giúp người ăn lợi một ngàn lượng vàng ta có thể giúp nhưng thời hạn ba tháng quá dài. Và lại người không nói rõ mục đích chuyến đi này ta sao biết người không hời hám dơ bẩn như Chúc lão tặc này.
- Mục đích của chuyến đi này hồi nãy ta đã nói từ từ cô nương sẽ hiểu. Thậm chí họ Chung này tốt hay xấu về sau cô nương cũng sẽ biết. Nếu chẳng may tại hạ là người xấu với bản lãnh vô hình của cô nương có thể tìm tại hạ thanh toán được.
- Đúng vậy! Mặc dù võ công của người có cao nhưng ta muốn làm phiền không khó. Vậy vấn đề kỳ hạn thì sao?

Chung Thập Đầu trầm tư :

- Kỳ hạn ba tháng đối với tại hạ vẫn còn gấp rút nhưng trước mắt tại hạ có thể tiết lộ một chút công việc của tại hạ, là muốn xác minh một sự việc. Nếu tiến hành thuận lợi chỉ cần mười ngày hay nửa tháng là tại hạ sẽ ra đi.
- Nếu thời hạn ba tháng vẫn chưa điều tra xong sự việc người cần thì sao?
- Bất kể sao đi nữa thời hạn ba tháng đến tại hạ cũng nhất định phải đi.
- Được yêu cầu này ta chấp nhận!
- Xin cảm ơn cô nương thịnh tình giúp đỡ.
- Không cần đâu. Bây giờ người cho biết rõ ngày giờ lập đàn.
- Ta đã thỏa thuận với Thư tổng quản là để ba hôm dò xét. Đêm nay là mười hai tháng tư sau ba đêm nữa sẽ là mười lăm. Tại hạ định là canh ba đêm mười lăm sẽ lập đàn.

- Được chúng ta quyết định như vậy. Không còn gì nữa ta đi đây.

- Xin mời cô nương!

- Người không được theo ta.

- Dĩ nhiên!

Chung Thập Đầu vừa dứt lời ở giữa rừng thông tự nhiên có hai tiếng hú và tiếp theo là hai tiếng như vật nặng rơi xuống. Tiếng lạ la lên :

- Người đem theo bộ hạ?

- Vâng! Đó là sư huynh của tại hạ!

Vừa nói vừa chạy đến nơi có vật rơi ngoài rừng thông. Tiếng lạ nói theo :

- Ta cũng đi xem sao.

Ngoài đường ranh bờ rừng thông một ông già nhà quê đang đứng đó, trên mặt sát khí chưa tan miệng cười lạnh lùng. Phía trước mặt vài thước nằm bất tỉnh xác hai người đàn ông. Dưới ánh trăng thấy hai người từ khốe miệng còn vết máu đang từ từ chảy ra. Chung Thập Đầu liền hướng về người nông dân :

- Sao sư huynh nóng nảy vậy?

- Sư đệ hãy xem hai người này là ai đã.

Chung Thập Đầu nhìn kỹ hai xác người :

- Tiểu đệ không biết! Tiếng lạ đột nhiên thốt lên :

- Hóa ra là cặp ma quỷ này.

Lão nông dân nghe tiếng ngạc nhiên quay sang nhìn Chung Thập Đầu có ý hỏi đây là tiếng người hay ma. Chung Thập Đầu cười giới thiệu :

- Vị cô nương này là người chống điều ác. Tự hạ mình kết bạn với ma

quý.

- Đừng có nói bậy!

- Cô nương biết hai người này?

- Tại sao không biết! Đó là lũ ác ôn gần đây lúc nào cũng lên vào Cúc viên và danh hiệu là “Thiên Đài song sát”.

Chung Thập Đầu “à” một tiếng :

- Hiểu rồi!

Nét mặt kinh ngạc của lão nông dân đã tan đi :

- Sư đệ bây giờ đệ không trách huynh nặng tay rồi chứ?

- Hai tên này quả đáng chết!

Rồi quay sang khoảng không hỏi :

- Cô nương! Hồi nãy cô nương nói hai tên này thường lên vào Cúc viên?

- Chẳng lẽ ta gạt ngươi sao.

Chung Thập Đầu định nói tiếp song thấy sư huynh mình cầm ra một lọ nhỏ bước đến hai xác chết. Chung Thập Đầu liền gấp rút la lên :

- Sư huynh khoan đã.

Ông già nhà quê dừng lại và quay qua hỏi :

- Hai tên chó chết này không dùng hóa cốt để hủy xác hay sư đệ muốn chôn cất cho chúng hả?

- Sư huynh! Ý của ngu đệ là hai tên này thường lên vào Cúc viên rất có thể là do Cúc viên nuôi dưỡng.

Ông già cau mày :

- Đúng hồi nãy ta phát hiện võ công của chúng so với năm năm trước tiến bộ rất nhiều. Điều này hiển nhiên có điều gì uẩn khúc bên trong đây.

- Sở dĩ đệ biết là Thư tổng quản phái người đi theo dõi ta. Nếu tự nhiên mất tích đối với công việc của chúng ta sẽ khó khăn lại thêm không tiện.

Ông già gật đầu :

- Đúng là khó!

Tiếng lạ xen vào :

- Nhị vị đừng lo để chuyện này cho ta.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Cô nương có biện pháp?

- Dĩ nhiên! Ta là ma, ma đánh chết người như vậy sẽ không ai nghi ngờ do Chung Thập Đầu người gây ra.

- Thật là tuyệt!

- Như vậy nhị vị có thể rời liền nơi đây được rồi.

Chung Thập Đầu hơi ngần ngại :

- Cô nương hình như với Chúc Cúc viên rất thân thuộc. Chúng ta có thể hợp tác sâu hơn nữa chứ?

- Đó là chuyện về sau. Bây giờ xin nhị vị ly khai nơi này nhanh.

- Được tại hạ đi đây!

Hướng vào khoảng không chấp tay vái chào đoạn quay đầu lại nói với ông già :

- Sư huynh! Ta đi!

Hướng về Cúc viên, vừa đi ông già vừa hỏi :

- Sự đệ giọng nói lúc này của người hay ma vậy?

- Nói ra quá dài dòng. Tiêu đệ phải đi vòng Cúc viên để quan sát. Tất cả mọi sự về tiêu đệ sẽ tường thuật sau.

-----oOo-----



## Chương 4: Đại náo Cúc viên

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Sau canh hai Chung Thập Đầu lại đến Cúc viên. Tại đây Thư Chính Văn hướng dẫn hẳn lên vọng gác có thể quan sát hết toàn cảnh Cúc viên. Để nắm hết tình hình toàn viên, Thư Chính Văn đã phái một tay chân là quản gia Vương Đại Đồng cùng Chung Thập Đầu leo lên vọng gác quan sát. Vương Đại Đồng này tuổi trạc khoảng ba mươi, người thấp khỏe, cặp mắt sáng, nhìn vào biết đó là một người không những biết võ công mà còn được tu luyện kỹ càng cũng là người nắm chủ chốt, có tài cán.

Hai người đứng bên lan can vọng gác nhìn tứ phía. Dưới ánh trăng, toàn cảnh Cúc viên hiện rõ dưới tầm mắt. Lúc đó vào khoảng canh hai sang canh ba, tòa kiến trúc của Cúc viên ngoại trừ gác lầu nơi tiếp khách còn có ánh đèn, còn tất cả đều chìm trong màn đêm tĩnh mịch. Chung Thập Đầu một mặt ghi nhớ vị trí các tòa kiến trúc và đường ra vào Cúc viên, trong miệng vẻ quan tâm hỏi :

- Vương quản lý! Ông có bị ma quỷ khuấy nhiễu qua chưa?

Wương Đại Đồng dường như trong lòng đang khiếp sợ trả lời :

- Chung tiên sinh. Tại hạ chưa bị ma quỷ khuấy rầy, nhưng tình cảnh đó nhắc đến là ón da gà.

- Tình cảnh đó thường xảy ra sao?

- Tại hạ cũng không biết nói sao. Tóm tắt là khi con ma đi vào phòng của tiên sinh thì cả phòng lập tức biến thành một địa ngục lạnh lẽo...

Lời nói của Vương Đại Đồng chưa dứt trong gác nhỏ nơi tiếp khách quý nghe vang tiếng la ó :

- Lũ chuột!... Chết cho rồi!...

Wương Đại Đồng nói :

- Chung tiên sinh, tiếng nói đó đến rồi!

- Nãy giờ tiếng la ó của ai vậy?

Vương Đại Đồng kinh ngạc :

- Cái này... Tại hạ cũng không biết. Có lẽ là khách quý của Viên chủ.

“Àm! Âm!”

Hai tiếng chấn động trong căn phòng khách. Một người áo vàng tung ra từ cửa sổ như ngôi sao rơi xuống đất. Thoạt nhìn thì đó là một trung niên cao to mặc áo vàng. Chung Thập Đầu hỏi :

- Đây là khách quý của Chúc đại hiệp à?

- Không phải! Vị này là thường khách của Viên chủ. Tại hạ cũng không biết tên.

Đang nói đã thấy người trung niên cao lớn áo vàng này rút trường kiếm về giậm giữ la hét :

- Lũ chuột! Đừng giả thân giả quý, hãy thì hiện hình ra đi, chúng ta đấu thử xem...

Nói chưa dứt lời đã thấy gươm dài khuấy động mạnh theo chiêu “Đại Chiến Bát Phương”. Chiêu này mặc dù là chiêu thường nhưng cũng có thể thấy được bóng gươm và tiếng thét làm mọi người khiếp sợ. Hiện nhiên khinh công của người này rất tuyệt mà kiếm thuật cũng rất cao.

Chẳng hiểu do sức mạnh của đường mãnh kiếm hay do nữ quý tác quái, chiêu pháp của hắn vừa xuất, mặt đất xung quanh liền cuộn lên trận cuồng phong kèm theo bao sỏi cát, đá bụi như muốn mai một đi thân hình của lão. Gió thổi réo rắt, kiếm khí sâm sâm với tiếng thét quỷ khóc cùng ánh lửa ma trời lập lòe không khí đó tạo nên khung cảnh khàn trương lạnh mình.

Trong lúc đó nơi góc lầu nhỏ phóng liền ra hai bóng người. Một lão hắc y nhỏ thó và một lão bố y cao lớn. Lão hắc y chẳng những y phục đen sì, khắp mình chắc chỉ còn đôi mắt trắng đã tròng trắng nhiều hơn đen và hàm răng trắng bóc. Còn vị bố y thì mặt mày hồng hào, tu mi gọn ghẽ, mắt cọp, mũi sư, miệng rộng kèm với thân hình cao lớn thể hiện nét uy

phong sẵn có. Tuổi tác họ khoảng ngũ tuần đến lục tuần. Từ sự khinh công biết họ là cao thủ, tuyệt nhiên nếu so với huỳnh y trung niên đang đấu với nữ quý chắc cao hơn một bậc.

Thân hình lão hắc y vừa chạm đất đã hô lên :

- Đồ đệ tránh ra!

Và phóng mình vào nơi có tiếng kêu quý khóc cùng gió cát cuồng phong. Nhưng đã trễ rồi, trường kiếm trong tay huỳnh y nhân đã rơi ra và nhắm thẳng vào lão hắc y đang phóng đến. Tiếp theo liền hai tiếng chát, chát gã trung niên huỳnh y bị nữ quý tát hai cái vào mặt siêng liêng chạy ra xa bảy tám trượng mới đứng được. Trong gió cuốn cát bay khó mà phân biệt được bóng người. Một đạo trường kiếm dài năm sáu xích như du long thanh hồng quét tới. Đáng lý đoản kiếm thanh long chỗ dài ba xích làm sao địch nổi trường kiếm năm sáu xích, mới biết người sử nó nội công cao thế nào. Tuy với sự tu luyện của lão vẫn chưa chiếm được thượng phong đối với nữ quý. Chung Thập Đầu đang hướng mắt xuống quảng trường hỏi Vương Đại Đồng :

- Vương quân sự, người đang đánh với nữ quý có phải là bằng hữu của Chúc đại hiệp chăng?

Wương Đại Đồng gật đầu. Chung Thập Đầu hỏi tiếp :

- Còn vị áo bố là ai vậy?

- Đó là chủ nhân của viên này.

- Ô! Thật là tướng mạo phi thường. Tai nghe không bằng mắt thấy.

Wương Đại Đồng cười :

- Viên chủ chúng tôi tuy bề ngoài uy dũng, nhưng tiếp xúc người rất là hòa khí và có tấm lòng nhân từ.

Vào lúc này hắc y nhân đã sử kiếm được hai mươi chiêu nhưng vẫn chưa hề hấn gì với nữ quý, ngược lại hắc y nhân trên mình đã bị nữ quý xé rách tả tơi. Nữ quý như muốn chọc đùa. Khi thì nhổ cọng râu của lão, khi lại đá vào hông, lúc tát tai... những hành động này làm lão hắc y giận

run lên vì mất mặt. Vì vậy lão rít lên từng hồi hồi :

- Chúc huynh còn bàng quang?

Chúc Thiên Thu cười khỏ :

- Thời huynh, ta đã khuyên huynh rồi. Huynh không tin nếu có tại hạ vào càng không xong, chỉ công dã tràng mà thôi.

Lão hắc y tức giận hét :

- Tình nghĩa bằng hữu mấy chục năm họ Thời này mới thấy huynh thúc thủ tọa thị, để xem nào!

Trong tiếng nói, bảo kiếm xuất chiêu “Hoành Tảo Thiên Quân”. Từ tay phải sang trái hướng vào lòng đồng thời hô to :

- Chúc huynh dặn mọi người tránh xa trăm trượng.

Chúc Thiên Thu thấy vậy liền ngăn cản :

- Thời huynh! Chiêu này không sử được!

- Dừng không được cũng đừng. Tiểu tử ta liều với ngươi đây.

Tiếng chưa dứt, như bị cắt ngang, liền nghe tiếng ào thấy thân hình đen nhỏ thó bị nhắc bổng lên và bị đẩy đi như mũi tên. Điều này làm Chúc Thiên Thu lo sợ la lên :

- Mau cản giữ Thời huynh!

Lời chưa dứt phóng mình đuổi theo mắt nhìn nữ quý mạng lão ta về bức tường rào phía đông, Chúc Thiên Thu đuổi theo song vẫn cách xa mười trượng. Lúc này Bát Tý Na Tra Thư Chính Văn từ mé phải bay ra nhắm vào bức tường hô :

- Súc sinh! Bỏ người lại!

Đoạn chụp giữ lấy lão hắc y.

“Ầm” một tiếng, Thư Chính Văn bị đánh dạt ra và thân hình lão hắc y rơi vào góc tường thành. Nói ra cũng lạ, thân hình của lão hắc y to như vậy mà rơi xuống đất nhẹ nhàng tựa như chiếc lá rơi không một tiếng động. Sự kiện đó là Chúc Thiên Thu rượt tới nơi thấy ngạc nhiên. Phía ngoài rào nơi rừng bách phát ra tiếng :

- Chạy đi đâu?

- Đánh!

- Nằm xuống!

Tiếng chuông và âm khí bay cùng theo một giọng cười kinh thiên chấn địa :

- Đây là cách tiếp khách của Cúc viên chủ người uy chấn thiên hạ à!  
Ha... ha...

Lúc này Chúc Thiên Thu bay đến nơi vừa thanh minh :

- Bằng hữu xin dừng chân!

Người khách không mời mà đến cười nói :

- Chúc đại hiệp! Người có thể nghĩa tận giết sạch nhưng họ Phương này không thể thấy chết không cứu. Xin lỗi, xin khiêu từ!

Tiếp theo lại có một giọng lạ :

- Tiểu tử muốn chết à! Tránh ra!

Thoáng chốc Chúc Thiên Thu nói tiếp :

- Phương bằng hữu hiểu lầm rồi. Người được cứu cũng là bằng hữu của tại hạ.

Nhưng khoảng cách hai người đã khá xa. Vị khách họ Phương đó đã kẹp lão hắc y xung thiên phóng đi rồi, linh không xoay chuyển ba vòng đã mất hút. Kinh công tuyệt thế này làm Thiết Đảm Nhân Tâm Chúc Thiên Thu giật mình lắm lắm :

- Linh Long Tam Hiện đã tái xuất giang hồ.

Sau lưng ông khẽ vọng tiếng nói của Thư Chính Văn :

- Thưa Viên chủ. Quả đúng vậy. Hơn nửa giáp tử không xuất hiện võ lâm nay Vân Long Tam Hiện thân pháp đã tái xuất giang hồ.

Chúc Thiên Thu cắn răng rít :

- Thư huynh hãy vì Chúc Cúc viên này mà cố gắng đuổi theo.

Thư Chính Văn và Chúc Thiên Thu cùng bung mình ra khỏi rừng hướng phía các cây cổ bách ngoài kia. Chuyện xảy ra và được người trên tháp Chung Thập Đầu nhất nhất thấy và nghe rõ. Dĩ nhiên người mang lão hắc y đi chỉ có hắc là rõ hơn cả. Bởi đó là sư huynh hắc Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên. Nhưng nơi Cúc viên này quả là nơi ngoạ hổ tàng long. Hắc sợ sư huynh của hắc nan địch quần hùng. Hắc thấy các cao thủ Cúc viên hết mình đuổi theo liền quay sang nói với Vương Đại Đồng :

- Vương quân sự tại hạ xin kiêu tại đây. Xin bảo Thư tổng quản ngày mai tại hạ sẽ ở khách điểm chờ tin.

Nói xong vội vã bỏ đi.

... Nơi đây là đỉnh Phụng Hoàng sơn, nằm bên Hồ Tây. Từ đời Nam Tống đến nay do tránh sự bức hại của quân Kim, tất cả quan lại cao cấp đều lưu di về Giang Nam lấy Hàng Châu làm nơi trú ngụ và cung điện Nam Tống cũng được xây dựng ở Phụng Hoàng sơn. Nay tuy đã trải qua bao vật đổi sao dời, di chỉ cổ thành này vẫn còn hình dáng uy nghi của nó. Đêm nay trên núi Phụng Hoàng này đao xoay, ánh kiếm, bóng người dày đặc cùng lúc hướng vào nơi thâm sâu của ngọn núi này mà lòng sục. Những người này đều là cao thủ của Cúc viên phái ra để truy tìm Phương Xích Viên, người cướp đi lão hắc y. Nhưng ngoài Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn ra không ai biết là người họ đang lòng sục là võ lâm cao thủ Lãnh Diện Tu La mà võ lâm ai ai nghe tên phải khiếp sợ. Bóng đêm dày đặc, vọng lên tiếng nói của Chúc Thiên Thu :

- Có đúng là hắc đã vào Phụng Hoàng sơn này!

Một giọng khác nói :

- Đúng vậy thưa Viên chủ!

Chúc Thiên Thu nói tiếp :

- Chưa ai thấy hắn rời khỏi đây?

- Vẫn chưa ai thấy!

Đột nhiên một giọng nói uy nghiêm kèm tiếng cười mỉa :

- Đúng vậy! Họ Phương này còn ở đây, Chúc đại hiệp có thể ra lệnh truy tìm nơi nào.

Tiếng nói như ở gần trước mặt nhưng không thể định hướng được. Rõ là Phương Xích Viên đã sử dụng Lục Hợp Truyền Âm. Chúc Thiên Thu cười nói :

- Phương bằng hữu! Tại hạ đến đây không có ý định gì?

- Không có ý định gì mà sử dụng cả một đám người đông đúc như vậy đi lùng sục à?

Chung Thập Đầu nhăn mặt :

- A! Té ra sự hiểu lầm của chúng ta càng ngày càng sâu. Người mà Phương bằng hữu cứu chính là bạn của tại hạ.

- Chúc đại hiệp! Lời nói này tin được không?

Đây là cách trả lời hỏi vặn để đẩy việc đầu vào đó là lão hắc y là kẻ thù của Chúc Thiên Thu. Họ Chúc vẫn cố nói :

- Nói ra chẳng trách Phương bằng hữu hiểu lầm. Chỉ vì chuyện này kể ra quá dài dòng, vả lại huynh dùng Lục Hợp Truyền Âm nói chuyện quá ồn sức.

Phương Xích Viên cười giòn :

- Đa tạ sự quan tâm. Như thế tại hạ vì muốn kính lãnh tâm thịnh tình sẽ nghe nhiều nói ít.

Chúc Thiên Thu nhăn mặt :

- Phương bằng hữu võ nghệ cao cường vậy có nghe qua họ Chúng này bội tín chưa? Phương bằng hữu đã xuất thủ Vân Long Tam Hiện được một cách thuận thực, ảo diệu chắc có hội ngộ qua lão tiên bối thế gian kỳ hiệp Thiên Diện Du Long Đỉnh lão tiên bối...?

Phương Xích Viên lạnh lùng :

- Xin lỗi chuyện không liên quan không bàn!

Chúc Thiên Thu năn nỉ :

- Phương bằng hữu xem ở việc cũng là hiệp nghĩa đạo nhân mà hiện hình cùng nhau tương kiến đã.

Phương Xích Viên vẫn hàm huyệt phun người nói :

- Người lại muốn tránh nặng nung nhẹ, không bàn chính đề. Chẳng lẽ có gì không thể công khai cho mọi người biết.

Chúc Thiên Thu giận giữ :

- Họ Phương kia người đừng có mà đặt điều nói xằng!

- Chúc đại hiệp! Người nhân đức quảng đại như đại hiệp lại có người bằng hữu đôi tay vấy máu, tội ác tày trời như Thời Phùng Nguyên à?

Chúc Thiên Thu mặt hơi biến sắc nhưng cố trấn tĩnh :

- Phương bằng hữu biết Thời Phùng Nguyên à?

- Đúng vậy! Lúc này ta mới biết được bộ mặt thật của người giả nhân giả nghĩa, bụng lại độc ác rõ là nguy quân tử.

Chúc Thiên Thu mắt sáng rực cười âm hiểm :



- Thế thì tên họ Phương kia tối nay ngươi đừng hòng thoát khỏi Phụng Hoàng sơn này.

Phương Xích Viên cười rộ :

- Chúc Thiên Thu không phải ta xem thường ngươi. Chỉ dựa vào đám gà đồng chó què này mà ngươi muốn giữ được ta còn quá xa.

Chúc Thiên Thu cười mỉa :

- Có khẩu khí! Thu tổng quản nghe lệnh.

Thu Chính Văn liền đáp :

- Thuộc hạ xin tuân lệnh.

- Truyền lệnh lục soát các dãy núi, giết cho được Phương Xích Viên ngay cả không cần giữ tính mạng Thời Phùng Nguyên.

Phương Xích Viên cười ha hả :

- Họ Phương này đúng là gai trong mắt ngươi không nhổ được. Còn cậu Thời kia ngươi cũng muốn giết. Chả lẽ ngươi không nghĩ đến hậu quả hay sao?

Chúc Thiên Thu giận run nói :

- Lão phu đã quả quyết...

Lão đột nhiên ngừng nói có lẽ cảm thấy mình lỡ lời. Phương Xích Viên nói :

- Chúc Thiên Thu có lẽ ngươi đã bị tửu sắc mê mẩn, lợi dụng làm cho mất lý trí hay đã bị khối mỡ ép tâm khảm sao lại nóng nảy vậy. Chỉ bị ta nói khích vài câu đã lộ chân tướng. Ha... ha...

Chúc Thiên Thu chửi :

- Thất phu! Ngươi sửa cái gì?

- Đừng có nóng. Ta vẫn phải nói! Người có trí trăm lo vẫn có một sót. Nếu người không nhận Thời Phùng Nguyên là bạn mà là thù thì đã có thể giữ được nguy quân tử của người và không bị rơi mặt nạ rồi.

- Hê! Lão họ Phương kia! Đạo tắc hữu đạo, bỏ đao thành Phật. Thời Phùng Nguyên tuy là người xấu song có thể phục thiện. Lão phu này là người nghĩa hiệp chẳng lẽ lại không thể cứu vớt người hối cải hay sao?

Phương Xích Viên cười đáp :

- Được! Được! Cứ cho là ta võ đoán. Chúc đại hiệp có lòng tốt mà ta lại lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử. Ha... ha... Thôi phiền các hạ Phương Xích Viên này xin bái biệt...

Ở một lùm cây cách xa mười trượng lá cây hơi rung động và một bóng người phóng đi như chim ưng sải cánh. Chúc Thiên Thu mắt nhìn theo tự hồ thẹn là với võ công của mình như vậy mà không phát hiện được nơi ẩn nấp của đối phương. Liền đó hô thuộc hạ đuổi theo. Phương Xích Viên lưng công Thời Phùng Nguyên nhưng sự nhanh nhẹn không giảm, hướng ra một chưởng đánh vào Chúc Thiên Thu song chưởng đụng nhau Phương Xích Viên mượn sức phóng nhanh hơn nhưng Chúc Thiên Thu đã bị chưởng kinh va chạm rơi xuống đất. Phương Xích Viên thừa thế cố sức bay đi, đoạn lâu sau định ngồi nghỉ lấy lại hơi quay lại thấy Thư Chính Văn đang bước đến gần :

- Bằng hữu đừng chần chừ nghỉ ngơi chút nào!

Đồng thời Chúc Thiên Thu cũng vừa đuổi kịp tới. Phương Xích Viên sức đã thâm mệt, đang ở trong thế bất lợi cả về thời, nhân, địa đúng là hiểm thập tử nhất sinh. Mắt nhìn sắp bị tấn công bởi tứ phía đột nhiên nghe một tiếng hô :

- Đánh!

Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn đã bị một luồng gió từ đâu đánh bạt văng ra xa. Lợi dụng thời cơ này Phương Xích Viên công tiếp Thời Phùng Nguyên đào tẩu. Trong tình cảnh này làm cho hai cao thủ họ Chúc và Thư chới với, ngạc nhiên và thấy rằng quả là chiêu pháp khi nãy nhất phát song nhận quả lợi hại phát xuất từ một cao thủ, mà ngay cả hình dáng mập, lùn, cao, thấp họ cũng không nhìn thấy. Chúc Thiên Thu chửi

:

- Quả là một lũ ăn hại. Có người lọt vào đây mà không báo động.

Thư Chính Văn nói :

- Viên chủ không thể trách họ được bởi vì họ đã bị điểm huyết cả rồi.

- Có chuyện này sao?

- Hai tên này quả là võ lâm cao thủ mà bình sinh thuộc hạ mới gặp...

- Đúng vậy! Nhất là tên ra chiêu chặn chân chúng ta không cho đuổi theo. Thôi hãy ra lệnh cho thuộc hạ hãy phát hiện được gì liền báo cho ta biết.

-----oOo-----

## Chương 5: Diêm la hắc tâm quỷ

Nguồn: EbookTruyen.VN

Phương Xích Viên cũng Thời Phùng Nguyên tiếp tục phóng đi. Một bóng người linh không bay đến bên hắn nói nhỏ :

- Sư huynh hãy theo đệ.

Vừa nói xong, bóng người đã phóng nhanh về một dốc đá cheo leo và đáp xuống. Phương Xích Viên chạy theo chỉ thấy nơi dốc đá dưới rặng cây đang đứng một văn sĩ áo trắng. Văn sĩ này tuy bề ngoài xem chừng như hai mươi sáu hai mươi bảy tuổi, lông mày dài, mắt sáng hàm uy, nét mặt hơi đen, hiển nhiên đã trải qua chỉnh hình hóa trang nhưng vẫn không che đi được nét tinh anh, thoát chúng và phong biểu tuyệt thế. Đây là bộ mặt thật sự sư đệ của Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên và cũng có biệt danh Thấy Tiên Mắt Mở Chung Thập Đầu. Nhưng do đã hóa trang nên bộ mặt này vẫn chưa phải bộ mặt thật. Còn Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên lúc này mới đúng là bộ mặt thật, trạc tuổi ngũ tuần, mặt vuông, mày đậm, mắt sư, chừa ba chòm râu với bộ y phục màu vàng đồng và bộ mặt lãnh đạm ít biểu hiện tình cảm, tạo nên vẻ mặt lúc nào cũng uy nghiêm. Cái ngoại hiệu Lãnh Diện Tu La quả là hợp với hắn. Chung Thập Đầu dùng tay chỉ lên một cây bàng ở dốc núi cách đó khoảng mười trượng :

- Xin mời sư huynh.

Nói xong hắn đã dùng khinh công Nhất Hạc Xung Thiên phóng mình lên lùm cây với lá dày đặc. Tiếp theo Phương Xích Viên cũng phóng theo nhưng nhú mày :

- Sư đệ chỗ này...

- Đây mới là chỗ xuất kỳ bất ý. Chúc Thiên Thu lão cáo già không ngờ đến là chúng ta vẫn còn ở tại Phụng Hoàng sơn này.

Phương Xích Viên gật gù :

- Ủ! Quả có lý!

Tiếp theo hắn nhìn họ Chung hỏi :

- Sư đệ! Đã không hóa trang trở về chính mình, sau này sẽ thế nào?
- Sư huynh! Lúc đầu đệ định dùng bộ mặt thật cùng Chúc Thiên Thu làm quen nhưng cuối cùng phải thay đổi...
- Sao phải thay đổi...
- Cách này đệ đồng thời sẽ được hai hóa thân tiếp xúc với lão cáo đó vì thế hắn dễ bị lộ chân tướng hơn.
- Đệ vẫn chưa muốn bỏ kế bắt quỷ?
- Mục đích chưa đạt sao lại bỏ dễ dàng. Vì thế đệ vẫn phải hóa trang tiếp để mọi người không biết.
- Nếu vậy đệ cứ về trước đi. Coi chừng Thư Chính Văn cho người tới Tây Lĩnh lữ điếm thì uổng công dã tràng.

Chung Thập Đầu cẩn thận nói :

- Đệ cũng đang định đây. Sư huynh hãy bảo trọng.

Phương Xích Viên cười hì hì :

- Hãy yên tâm! Với những tay chuột nhắt này vẫn chưa hề hấn gì huynh!

Chung Thập Đầu cũng cười :

- Việc này đệ hiểu. Vạn nhất bị phát hiện và địch quá mạnh, cái lão Thời này có thể bỏ luôn cho khỏi vương chân tay.
- Việc này huynh biết phải làm gì.

Đột nhiên Chung Thập Đầu dùng chân khí truyền âm :

- Im lặng có người đến!

Phương Xích Viên ngạc nhiên. Chung Thập Đầu lại truyền âm :

- Sư huynh! Đề đề xuất hiện câu những người đi theo. Huynh bảo trọng!

Nói vừa dứt linh không đã tan hồi triền từ cao như sao xẹt rơi xuống dốc chân núi. Lúc này tiếng ồn tứ phía la lên :

- Ở đây này!

- Chạy đi đâu!

- Bỏ mạng lại đây!

- ...

Tiếng reo hò, tiếng binh khí, tiếng pháo hiệu làm ầm lên một góc trời Phụng Hoàng sơn lúc bình minh sắp ló dạng. Phương Xích Viên ẩn mình trên lùm cây, mỉm cười thấy đám người này dần dần đi xa mới giải huyết cam của Thời Phùng Nguyên, hạ thấp giọng hỏi :

- Thời Phùng Nguyên người coi ta là ai nào?

Họ Phùng nhướng đôi mắt trắng dã của mình hoảng sợ kêu lên :

- Người là... Phương... Phương đại hiệp...

Phương Xích Viên trừng mắt :

- Người nhỏ nhỏ cái mồm được không?

Và mỉm cười nói tiếp :

- Đúng! Ta là Phương Xích Viên ngoại hiệu Lãnh Diện Tu La chắc người cũng từng nghe qua?

Họ Thời im lặng khép mắt lại. Phương Xích Viên nói tiếp :

- Người là tên tiểu tử ác tâm. Quý nhỏ gặp Diêm La hậu quả thế nào chắc người biết chứ!

Thật ra Thời Phùng Nguyên có biệt hiệu Hắc Tâm Ái Quỷ vì muốn đổi

với chữ Diêm La của mình nên thuận mồm gọi hắn là tiểu quý. Thòi Phùng Nguyên nhướn lông mày nhìn :

- Huynh đệ xử tại hạ thế nào?

- Chuyện này hả? Thì phải xem thái độ hợp tác của người thế nào. Người đã biết ta là ai. Ai cũng biết họ Phương này lúc vuông lúc tròn, có khi khó hầu hạ nhưng đôi khi cũng rất dễ chịu.

- Huynh muốn tiêu đệ hợp tác như thế nào?

- Việc này rất đơn giản. Chỉ cần người ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của ta sau đó ta sẽ cho người một con đường sống để người qua độ tuổi già.

- Thế...

Phương Xích Viên hỏi gần :

- Sao? Điều kiện như thế chưa đủ à? Người hãy nghĩ xem, trong võ lâm tên nào bàn tay vấy máu, tội ác đầy mình, chết cũng không hết tội? Ta chỉ muốn người trả lời thành thật đôi lấy cho người được sống còn chưa đủ sao?

Thòi Phùng Nguyên thở nhẹ :

- Người ở dưới mái nhà không thể không cúi đầu, họ Phương người đã hiểu lầm ta.

Phương Xích Viên ngó chừng :

- Vậy ý người sao...

Thòi Phùng Nguyên hỏi :

- Mỹ ý của huynh là muốn xem ta nói sự thật, sẽ cho ta sống phải không?

- Đương nhiên!

- Vậy thì nhanh chóng giết ta đi!

Phương Xích Viên ngạc nhiên :

- Con kiến còn tham sinh sao người không tiếc chết, vì muốn bảo vệ bí mật cho Chúc Thiên Thu à?

- Người nghĩ coi, người không võ công như tàn phế, sống qua những ngày cần sống không được, muốn chết cũng không xong. Vậy thà chết quách một lần không phải khỏe hơn sao?

- Nhưng ta sẽ giữ an toàn cho người khỏi bị trả thù.

- Ta không phải cố ý nói nhưng với những đám lâu la khi này bản thân huynh cũng khó mà an toàn chứ đừng nói đến bảo đảm an toàn cho ta.

- Người muốn kích ta nói ra lai lịch mình à?

- Cao minh! Cao minh! Đúng là ta có ý vậy.

Rồi hắn nói tiếp :

- Trong võ lâm ai cũng biết Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên võ nghệ cao cường. Nhưng không ai biết lai lịch, nếu họ Thời này trước khi chết được biết điều bí mật này cũng là cái vui khi được sống ở trên đời.

Phương Xích Viên cười ngất :

- Thời Phùng Nguyên ơi Thời Phùng Nguyên! Thời, thời, tả hữu Phùng Nguyên, tên người lúc nào cũng tương phùng, nhưng đêm nay người trước tiên phùng nữ quý, sau phùng Diêm La. Ha... ha... Thật là xui xẻo cho người. Không ngờ người còn thì giờ để nói dóc.

Thời Phùng Nguyên nói :

- Chết có gì là sợ. Mười tám năm sau lại là một hảo hán. Người nghĩ có phải không?

Phương Xích Viên lạnh lùng :

- Với những việc làm tày trời của người sau khi chết bị hạ xuống mười tám tầng Địa ngục vĩnh viễn không thể siêu sinh. Làm gì có thể thành



hảo hán mười tám năm sau.

Hắn ngừng một lúc lại nói :

- Cũng được để ta nói lên lai lịch xem ngươi có đủ bản lĩnh bảo đảm an toàn cho ngươi không.

- Đúng vậy! Nếu ta thấy lai lịch ngươi có thể bảo đảm an toàn cho ta. Có lẽ ta sẽ sẵn sàng trả lời câu hỏi của ngươi.

Phương Xích Viên nghiêm chỉnh nói :

- Phùng Nguyên, Nho, Thích, Đạo tam thánh, trong đó Nho Thánh Thiên Diện Du Long...

Họ Thời à lên một tiếng chặn lời hỏi :

- Ngươi... ngươi là người kế thừa Nho Thánh Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiên sinh à?

Với thần thái u tịch hắn nói tiếp :

- Họ Phương này bản chất ngu đần làm sao xứng đáng là người kế thừa của ân sư...

Thời Phùng Nguyên lẩm bẩm :

- Té ra những năm nay, ngươi võ công siêu quần đi đâu đều vô địch, nay mới biết ngươi là đệ tử của Đinh Tứ tiên sinh...

Ngung giây lát lại nói :

- Nghe huynh nói vậy sư phụ huynh còn có đệ tử khác thành tựu hơn phải không?

Phương Xích Viên mắt sáng nhìn :

- Đúng vậy! Đó là sư đệ của ta. Nó mới là người kế thừa của ân sư.

- Vậy lệnh đệ chắc đã thọ giáo được tất cả chân truyền của Đinh lão tiên

bối rồi chắc?

Từ người sang huynh, Đinh Tứ tiên sinh sang Đinh lão tiên bối thật là cách xưng hô thay đổi khá nhanh, rõ là tên Phùng Nguyên này thật biết thời thế. Họ Phương gật đầu :

- Đúng vậy! Đáng tiếc là hồi này người hôn mê không được chiêm ngưỡng dung nhan sư đệ ta.

Thòi Phùng Nguyên ngạc nhiên hỏi :

- Sao? Lệnh đệ hồi này cũng có mặt ở đây?

- Đúng vậy! Nếu không nhờ sư đệ đánh lạc hướng đám Chúc Thiên Thu, bây giờ chúng ta làm gì có thì giờ yên tĩnh ngồi nói chuyện.

Thòi Phùng Nguyên trầm tư nói :

- Bây giờ ta tin Phương đại hiệp có thể bảo đảm an toàn cho ta. Nhưng trước khi đồng ý ta muốn hỏi Phương đại hiệp một vài vấn đề.

- Được! Người cứ nói.

- Không hiểu Thích, Đạo nhị thánh cũng có môn đệ ở trên giang hồ chứ?

- Vấn đề này bản thân ta cũng không biết. Vậy xin miễn trả lời.

- Vậy tên quý làm cho Cúc viên sống không yên, xáo trộn có phải do sư huynh đệ giả dạng không?

Phương Xích Viên cười :

- Sư huynh đệ ta là người quanh minh chính đại, đại trượng phu, sao lại chịu giả quý nhất người?

- Phương đại hiệp tin có quỷ trên thế gian không?

- Ta không tin thế gian có quỷ. Nhưng với sự thật ở Cúc viên này làm ta không thể không tin được.

Thời Phùng Nguyên trầm tư nhẹ nhàng nói :

- Nếu ta cải hối phục thiện, không biết Phương đại hiệp có giữ cho ta còn võ công để lấy công chuộc tội được không?

Phương Xích Viên sáng mắt :

- Chỉ khi người có thành ý phục thiện, họ Phương này sẽ giữ cho người được toại nguyện.

Thời Phùng Nguyên cười khỏ :

- Đúng là ta muốn phục thiện, song không thể móc được quả tim cho người xem, tin được thế thì sao?

- Việc đó tính sau. Bây giờ người hãy trả lời các câu hỏi của ta.

- Xin đại hiệp tự nhiên.

Phương Xích Viên trầm ngâm hồi lâu hỏi :

- Bích Mục Ma Quân Độc Cô Phong còn sống không?

- Vâng còn sống.

- Người là đệ tử của Độc Cô Phong?

- Vâng! Sao Phương đại hiệp biết?

Phương Xích Viên cười đáp :

- Chuyện này người khoan hỏi. Chúc Thiên Thu với người quan hệ thế nào?

- Sư huynh đệ.

- A! Hắn đã là đệ tử của Độc Cô Phong từ lúc nào?

- Được mười năm rồi!

- Thế thì Chúc Thiên Thu ở Túy môn là người công lực cao nhất phải không?

- Cũng chưa hẳn vậy, nhưng tâm kê của hắn rõ là tối cao, đồng thời cũng được lòng Ma quân.

- Tất cả hành động của Thiên Thu rõ là theo sự chỉ huy của Độc Cô Phong, nhưng trước mắt rõ là hắn đang làm gì vậy? Sau này sẽ còn làm những chuyện bại hoại thiêu lý gì nữa?

- Chuyện này ta không trả lời được. Ta chỉ biết hiện giờ các môn phái đều có người của Chúc Thiên Thu.

Phương Xích Viên trố mắt hỏi :

- Có chuyện này sao? Với vị thế người ở Ma cung lại không biết động tĩnh gì sao?

Thời Phùng Nguyên cười khỏ :

- Không giấu gì đại hiệp, ác danh đầy mình Võ lâm Tứ quý chúng tôi tuy là môn đệ của Ma quân nhưng vẫn chưa phải là người tâm phúc, nên không thể tham gia các cuộc họp cơ mật tối cao. Phương đại hiệp không tin sao?

- Trước mắt ta tạm tin. Còn Tam quý kia cũng là đệ tử của Độc Cô Phong à?

- Vâng! Chúng tôi Tứ quý đều là người nửa đường học nghệ đầu sư, còn đang thử thách cho nên chỉ được tính là người trong nửa vòng.

Phương Xích Viên trầm ngâm một chút hỏi :

- Thôi việc hỏi cung ta tạm thời tới đây. Bây giờ hãy bàn tới việc hồi cải phục thiện của ngươi. Nhưng ngươi đã nói hiện nay Chúc Thiên Thu đã khống chế hết cả võ lâm, hướng về tương lai có thể nói là thật lạc quan, nay ngươi lại muốn cải hồi chả lẽ không ủng đi tiền đồ sáng láng của ngươi à?

Thời Phùng Nguyên cười khỏ đáp :

- Phương đại hiệp nói khi nãy con kiến ham sinh. Ta đây cũng tham sống sợ chết mà thôi.

- Té ra ngươi cũng thẳng thắn.

Phùng Nguyên nhăn mặt nói :

- Ở trước mặt Phương đại hiệp ta còn nói dối được sao. Vả lại mặc dù trước mắt thế lực Ma vương đang thịnh nhưng thiên hạ còn đó. Từ cổ tà bất năng thắng chính, thế lực tà ác có cao cách mấy cũng không giữ được lâu hướng gì đệ tử Đinh lão tiên bối đã ra tay, điều này làm cho tại hạ thấy thời thế tà ác đã hết.

Phương Xích Viên lấy tay vuốt râu gật đầu nói :

- Hiếm người mới có tầm nhìn như thế. Nhưng ta cũng cho ngươi biết, trước mắt ma trường đạo tiêu, bỏ ma phù đạo, tiền đồ còn chông gai trắc trở ngươi phỏng không hối hận chứ?

- Sinh mạng của ta như được lượm lại thì còn chi hối hận.

- Đúng vậy! Sở tuy còn có ba nhà nhưng diệt Tần vẫn là Sở. Ta tin vậy! Ta tin chân lý chính nghĩa sẽ thắng quần tà. Thời huynh! Huynh còn có tinh thần trở về tổ chức không?

Lúc này tâm can đã cùng một chiều, một tiếng “Thời huynh” làm mát lòng kẻ quay về cải tà quy chính. Thời Phùng Nguyên nói :

- Tất cả sẽ để Phương đại hiệp sắp xếp! Tiểu đệ bị bắt đã lâu khi trở về sợ sẽ bị nghi ngờ.

- Việc này Thời huynh không cần bận tâm. Họ Phương này có cách sắp xếp.

Thời Phùng Nguyên ngạc nhiên :

- Ý Phương đại hiệp là...

Tiếp liền Phương Xích Viên ghé tai Thời Phùng Nguyên nói nhỏ một

chập, chỉ thấy họ Thời mắt sáng lên, gật đầu liên liền :

- Phương đại hiệp kế này rất cao minh. Tiểu đệ quyết lấy cuộc sống muện này tận lực hoàn mỹ.

Phương Xích Viên giơ ngón tay giải các huyệt đạo không chế khi nãy cho Phùng Nguyên mỉm cười nói :

- Kế có diệu kỳ nhưng không bằng Thời huynh tận lực hợp tác mới xong.

Thời Phùng Nguyên hơi bẻ mình vươn vai, sau đó ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh nói :

- Chuyện cũ bỏ qua, chuyện mới còn dài. Từ nay tiểu đệ những ngày còn trên đời quyết theo Phương đại hiệp, không dám gọi là lập công chỉ mong giảm đi gánh nặng tội ác đã làm khi xưa, mong được toại nguyện.

Phương Xích Viên cũng nghiêm chỉnh nói :

- Hạ đồ đao xuống, lập đất thành Phật, tinh thần từng thiện của Thời huynh làm người huynh đệ này thán phục và cầu chúc Thời huynh mọi việc trôi chảy, mã đáo thành công.

Thời Phùng Nguyên cười nói :

- Đa tạ Phương đại hiệp. Đại hiệp đã quá tin tiểu đệ làm tiểu đệ xúc động.

Phương Xích Viên nói thẳng :

- Có đạo là: Nghi nhân bất dụng, dụng nhân bất nghi (người nghi không dùng, người dùng không nghi). Nếu ta mà điểm huyệt không chế Thời huynh thì chẳng khác nào bọn tà ma dùng yêu đạo tàn khốc mà làm thủ đoạn không chế. Nên ta phải khác chúng mà tin tưởng lẫn nhau.

Ngừng một hồi rồi nói tiếp :

- Sự việc chưa đến nỗi nào, nếu Thời huynh thấy không tiện, không thể theo suốt từ đầu đến cuối thì có thể nhân lúc này dĩnh lúu còn chưa lâu mà rút lui, đôi bên đều chưa thiệt gì.

Phùng Nguyên liền nói :

- Phương đại hiệp. Đại trượng phu đã quyết là không do dự, tâm lòng rộng mở, tiểu đệ trừ sát hoi ra không còn hoi tiếc quá khứ gì nữa...

Phương Xích Viên ngắt lời :

- Mong tâm can kiên cường tương khiêu, chuyện khách sáo không nói nhiều nữa.

Lúc này trời sắp sáng, nơi xa tiểu phu miệng nghêu ngao câu hát bước vào lối mòn trên núi, chuẩn bị bắt đầu công việc của một ngày mới.

Phương Xích Viên vội nói với Thời Phùng Nguyên :

- Chúng ta mượn hai vị tiểu phu này bộ đồ để rời khỏi đây một cách an toàn.

- Đúng vậy! Nơi đây có lẽ cũng còn bộ hạ Cúc viên thám sát. Nhưng trời sáng như vậy Phương đại hiệp tính tiến hành ra sao?

- Có lẽ hành động này hơi nhẫn tâm.

Hai tiểu phu đang đi tới cổ thụ, Phương Xích Viên song chưởng phóng ra, linh không hai tiểu phu bị điểm huyết. Phương Xích Viên thi triển khinh công bốc hai người đó chạy lên một vách núi cheo leo hiểm trở. Thân pháp ảo diệu của họ Phương làm Thời Phùng Nguyên kinh ngạc vô cùng. Lên tới vách núi Phương Xích Viên vỗ vào lưng hai tiểu phu và nhẹ nói :

- Nhị vị đừng sợ!

Hai tiểu phu một người khoảng năm mươi, người kia khoảng tam tuần, nhìn khuôn mặt hai người hơi giống nhau rõ ràng là hai phụ tử. Lão tiểu phu sợ cuống lên :

- Đại huynh... người muốn...

Nói chưa dứt lời đã chứng lại vì trước mặt đã thấy một lạng vàng.

Phương Xích Viên cười nói :

- Lão huynh đừng sợ. Đây là một lượng vàng ta chỉ dùng để mua bộ quần áo và đồ nghề của lão huynh đem theo được không?

Lão tiều phu như trong giấc mộng :

- Đại huynh... sao cho nhiều vậy...?

Phương Xích Viên nói :

- Nếu nhiều thì tặng cho lão huynh đó!

Và cẩn thận dặn tiếp :

- Nhưng nhị vị phải chờ đến trưa mới về được.

Lão tiều phu gật đầu lia lịa :

- Vâng! Vâng tôi biết!

Phương Xích Viên nói :

- Đốc núi này có những dây mây vậy nhị vị có thể leo xuống từ từ.

- Được! Được mà.

- Vậy thì ta yên tâm rồi nhưng hãy nhớ khi về có người gặp hỏi thì nói đã bán bộ đồ một lượng vàng. Chúng tôi không phải người xấu, không hại các người đâu. Dĩ nhiên tốt nhất là không gặp ai giữa đường và cũng đừng nói gì hết.

Qua chĩnh trang y phục giống tiều phu, họ Phương và Thời cùng nhau rời Phụng Hoàng sơn.

Khi Phương Xích Viên hướng mắt về phía Tây Lãnh lữ quán thì cũng là lúc Chung Thập Đầu đang tiễn Thư Chính Vãn. Hai người nhìn nhau một lát rồi chờ họ Thư đi xa mới vào phòng Chung Thập Đầu. Vừa vào phòng Phương Xích Viên hỏi gấp :

- Thế nào rồi?



Chung Thập Đầu cười nói :

- Tôi nay canh ba theo hiệp định tiên hành.
- Lão cáo già không nghi ngờ đệ à?
- Đệ đã về trước bình minh. Biệt quán đệ cũng sắp xếp lại cho gọn, hẳn không tìm ra kẽ hở.
- Hiền đệ tôi qua thoát như thế nào?

Chung Thập Đầu cười :

- Sư huynh cho là chỉ với đám ăn hại đó có thể bắt được đệ à?

Phương Xích Viên cũng cười :

- Chúng ngay cả huynh cũng bắt không được nói chi đến đệ. Nhưng ý của huynh là đệ có đả thương bọn chúng không.
- Đáng lý ra đệ không định giết ai nhưng bọn chúng cứ bám và khi Hộ Thân thần chưởng đẩy ra chắc có mười mấy tên bị chết.

Tiếp theo hỏi :

- Sư huynh tên Thời lão tặc ra sao?

Phương Xích Viên cười :

- Tên họ Thời đó xem ra cũng biết điều.

Tiếp theo kể những gì xảy ra khi này với Thời Phùng Nguyên. Chung Thập Đầu trầm ngâm :

- Phương pháp đúng là tốt nhưng không biết lão Thời này có đáng tin không.

Phương Xích Viên cười lạnh :

- Trừ phi hấn muốn chết thì huynh nghĩ hấn không dám làm phản.

Khản trương tiếp theo hai người bàn bạc tỉ mỉ kế hoạch hành động sau này.

-----oOo-----

## Chương 6: Khéo xếp đặt kế che thiên quá hải

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Đêm hôm đó, vào lúc hoàng hôn, phía ngoài cổng Cúc viên, một vị nông dân tay xách bao bố thấp tha thấp thỏm nhút nhát bước lên bậc thềm cổng chính, bốn tên gác cổng to lớn, hô lên :

- Ông già, đi đâu đó, đứng lại.

Lão nông dân sợ sệt đứng thừ người ở đó mới lập cập nói không ra lời :

- Đại, đại... huynh, tại hạ muốn gặp Thư tổng... tổng quản.

Tên gác cổng khinh khi :

- Nhà ngươi như vậy mà cũng đòi gặp được Thư tổng quản à?

Lão nông dân như không nghe được lời khinh thị bên trong mà còn tươi cười nói tiếp :

- Đúng vậy, đúng vậy, và tốt hơn hết là được gặp Cúc viên chủ.

Tên gác cười to :

- Lão già có phải người đang mơ phải không?

Lão nông dân chớp chớp mắt cười ngớ ngẩn nói :

- Không có nằm mơ.

Tên gác thấy thái độ của lão nông dân này, cảm thấy mất hứng, mắt nhìn vào bao bố của lão nông đem theo, hỏi :

- Đem cái này kính biểu Viên chủ chúng tôi à, nông sản gì vậy?

Lão nông đáp :

- Không biết ạ.

Chỉ câu ngẩn này làm tên gác cổng ngạc nhiên, nổi đóa lên :

- Người dám đến đây để chọc giận lão gia à?

Lão nông bị la lên sợ sệt lùi lại vài bước vẻ đáng thương nói :

- Tại hạ không dám, đâu dám đến đây chọc ai.

- Vậy đại ca hỏi người, người ngay cả trong bọc là cái gì cũng không biết, đem đến đây, lại muốn gặp Viên chủ hay Tổng quản, nghĩa lý gì?

Lão nông sợ sệt đáp :

- Không dám làm gì, à, vật này là có một người nhờ tại hạ mang đến, họ lại nói phải chính tay Viên chủ hoặc Thư tổng quản nhận mới được, không thể giao cho người khác.

Gã gác cổng nhăn mày :

- Có chuyện này à?

Và trầm tư một lát hỏi tiếp :

- Vậy người bảo người mang đồ đến tên là gì?

Lão nông dân gõ gõ trán nhớ lại :

- Dường như là Lãnh Diện Tu... gì đó, còn một số câu tại hạ nhớ không ra.

Tên giữ cổng hỏi :

- Có phải là Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên không?

Lão nông dân gật đầu :

- Phải rồi, phải rồi.

Người gác cổng nét mặt thay đổi :

- Được, người chờ đây một chút, ta đi thông báo.

Nói xong vội chạy vào trong.

Rõ là tên của người, tàng của cây, Lãnh Diện Tu La bốn chữ đã làm cho gia nô Thiên hạ đệ nhất gia thất sắc, và ngay cả thái độ cũng phải đổi liền.

Lúc này, ở một phòng âm cúng phía sau Cúc viên, Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn đang kề sát nhau mật đàm, chỉ nghe Thư Chính Văn thần sắc ưu tư nói :

- Đúng vậy, trong võ lâm trước mắt, họ Phương rõ là một tên võ công cao cường.

Chúc Thiên Thu trầm tư :

- Tên họ Phương này, không ai biết được lai lịch hẳn, nếu tôi qua người đó đúng là Phương Xích Viên thì hẳn chính là môn hạ của Thiên Diện Du Long Đình Bần Cùng, không sai chút nào.

Vậy là họ còn đang bàn việc tôi hôm qua, Lãnh Diện Tu La có ý chỉ nói là Phương Xích Viên đã cố ý thi triển chiêu pháp để Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn có kinh nghiệm lịch duyệt võ công và đoán ra được lai lịch người sử dụng chiêu pháp đó.

Thư Chính Văn lại thờ dài, xoay ra đề tài khác :

- Tên họ Chung đó lát nữa sẽ vào gặp Viên chủ để đàm đạo, xin Viên chủ hãy cẩn thận chú ý hẳn.

Chúc Thiên Thu trở mặt nói :

- Thư huynh chưa phát hiện ra nghi vấn gì à.

Thư Chính Văn đáp :

- Vâng, thuộc hạ chỉ cảm thấy tên này võ công đáng nghi, nhưng chưa tìm ra gốc ngọn.

Chúc Thiên Thu hỏi :

- Nơi Tây Lãnh biệt quán cũng không có tin tức gì à?

Thư Chính Văn nói :

- Thuộc hạ đã hỏi qua Đường Lập Hoàng, cũng biết là chưa phát hiện gì.

Hóa ra, Tây Lãnh biệt quán cũng là sản nghiệp của Cúc viên, chỉ chưa biết Đường Lập Hoàng là người thế nào và huynh đệ Chung Thập Đầu đã làm gì được qua mặt hắn.

Chúc Thiên Thu trầm tư hỏi :

- Về tung tích Thời Phùng Nguyên có tin gì mới không?

Thư Chính Văn đáp :

- Vẫn chưa, báo cáo của xung quanh trăm dặm không có phát hiện gì.

Vào lúc này ngoài cửa tiếng quản sự Vương Đại Đồng xin vào yết kiến,  
Chúc Thiên Thu hô :

- Vào đi.

Wương Đại Đồng bước vào và thi lễ với Viên chủ và Thư Chính Văn.  
Chúc Thiên Thu liền hỏi :

- Có chuyện gì?

Wương Đại Đồng nói :

- Thưa Viên chủ phía ngoài cổng có một lão nông muốn gặp Viên chủ và Tổng quản.

Thư Chính Văn nét giận nói :

- Đại Đồng, ngươi thật là càng ngày càng vô dụng, một lão nông cũng đến đây kinh động Viên chủ.

Vương Đại Đồng nói :

- Thừa tổng quản, lão ấy mang quà của người khác nhờ mang đến.

Thư Chính Văn :

- Thôi thôi đi đi, đồ nhận vào và cho hắn ít tiền thưởng.

Đại Đồng nói :

- Tên lão nông đó nói đồ phải chính tay Viên chủ hay Tổng quản nhận mới được, bởi vì đó là đồ của Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên nhờ hắn mang đến.

Lời vừa mới dứt, Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn mặt đã biến sắc liên hồi. Thư Chính Văn la lên :

- Sao không nói sớm, đồ ăn hại.

Vương Đại Đồng trong lòng âm ức, nói sớm, ngươi làm gì cho cơ hội ta nói sớm. Nhưng thực tế Đại Đồng phải nói :

- Vâng, vâng thuộc hạ sẽ kể lại liền...

Và liền kể lại chuyện xảy ra khi nãy ở ngoài cổng. Chúc Thiên Thu nghe xong nói :

- Quả nhiên đúng như ta đã dự đoán.

Thư Chính Văn nói :

- Có lẽ liên quan đến tung tích của Thời Phùng Nguyên, thuộc hạ đi xem sao.

Chúc Thiên Thu nói :

- Thư huynh, hãy đưa cao thủ theo dõi tên đó.

Thư Chính Văn đáp :

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Chúc Thiên Thu quay đầu sang Vương Đại Đồng nói :

- Ra lệnh cho trung tâm thông tin chọn bốn con bồ câu thư để bay đường thẳng.

- Vâng.

Thư Chính Văn, Vương Đại Đồng cùng cáo lui. Chỉ một thoáng Chính Văn đã ra tới cổng, tên gác cổng liền quát gọi lão nông dân lại :

- Ê, lão kia, Tổng quản chúng tôi đến kìa.

Lão nông dân ôm gói đồ bước đến dâng cho Thư Chính Văn và nói :

- Thư tổng quản, đây là gói đồ mà một vị tên là Lãnh Diện Tu La Phương... Phương gì đó nhờ tại hạ đưa đến cho ngài, hấn còn nói hấn sẽ tặng cho tại hạ mười lạng bạc.

Thư Chính Văn mắt nhìn sáng quắc, soi mói gã nông dân, chỉ găm gù hơi mũi. Không trả lời, cũng không dùng tay nhận gói quà, chỉ kêu tên thuộc hạ ở phía sau bước tới và bảo hấn :

- Nhận quà đây và mở cho ta xem.

Tên thuộc hạ nhận từ lão nông đặt ở bậc thềm, cẩn thận tháo ra, không ngờ ngoài lớp vải đen bên trong còn có lớp vải dầu, vải dầu tháo ra vẫn chưa thấy gì, nhưng đã có mùi hôi thúi của thịt làm mọi người bịt mũi lùi ra. Tiếp liền nghe tên thuộc hạ đang mở la lên :

- Ô, đây là nghĩa lý gì.

Té ra bên trong gói đồ là một đôi bàn tay và cái áo đen tả tơi, một chùm râu bạc, một cây gài tóc bằng bạc, một chiếc nhẫn.

Nhìn thấy như vậy, Thư Chính Văn mắt trở ra liền cười mỉm :

- Được, được, thật là thủ đoạn độc ác, hành động tàn nhẫn.



Lúc này mọi người xung quanh đã biết là Thư tổng quản biết những vật trong bọc là của ai rồi, đó là Hắc Tâm Ải Quỷ Thời Phùng Nguyên. Trong thâm tâm Thư Chính Văn đã tưởng tượng là Thời Phùng Nguyên đã bị Lãnh Diện Tu La giết rồi, và ngay cả thân thể cũng đã bị hóa cốt đem tiêu hủy rồi và đặc biệt nhờ người ta mang đến những gì còn lại này để thị uy. Lúc đó vì chỉ cần màu tóc giống nhau là xác nhận, vả lại bộ đồ, nhẫn, kim gài đều được xác nhận là của Thời Phùng Nguyên không sai.

Tên thuộc hạ nói :

- Thưa tổng quản, những thứ này....

Thư nói :

- Hãy gói nó lại và đem vào trong chờ lệnh.

Tiếp liền mắt trừng trừng nhìn gã nông dân hỏi :

- Thiên Diện Du Long Đinh Tứ có tài hóa thân thiên vạn, ngươi là môn hạ của Thiên Diện Du Long đã được chân truyền, hãy đừng khách sáo mà hiện lại bản mặt thật coi nào.

Lão nông không hiểu gì hỏi :

- Thư tổng quản, ngài nói gì.

Thư Chính Văn mỉm cười như lúc nãy nói :

- Ngươi không hiểu thật à?

Lão nông vẫn không hiểu :

- Không hiểu là không hiểu mà.

Chính Văn hỏi :

- Được, cho là ngươi không hiểu, nhưng lão phu hỏi ngươi, tên Phương Xích Viên đưa cho ngươi túi vải này và nói gì nữa?

Lão nông nói :

- Hấn không nói gì cả, chỉ nói rằng đồ mang đến, nhất định tại hạ sẽ được mười lạng bạc tiền thưởng.

Thư Chính Văn hỏi :

- Người muốn có mười lạng bạc à?

Lão nông ngạc nhiên :

- Dĩ nhiên là muốn, nếu không tại hạ làm gì phải bỏ công để chạy đi chuyện này cho mệt chân.

Chính Văn cười nham hiểm quay đầu gọi :

- Lý Tứ mang mười lạng bạc đến đây.

Trong phòng một gã hô vâng và bước ra mang theo mười lạng bạc. Thư Chính Văn lấy qua mười lạng bạc từ tay Lý Tứ, đặt trong lòng bàn tay, đôi tay hợp lại mắt nhìn lão nông dân la lên :

- Lão già, bạc đây hãy chụp lấy.

Lời vừa dứt bụi bạc từ bàn tay hấn bay ra phun vào mình lão nông.

Chỉ một thoáng, có thể làm cho mười lạng bạc biến thành bột, quả là công lực của Thư Chính Văn thật cao siêu, không hổ là Tổng quản của Thiên hạ đệ nhất gia.

Có lẽ hấn còn chút lương tri, e rằng mình nhìn nhầm, đối phương chỉ là một nông dân chân chính nếu bị lỡ giết sẽ ảnh hưởng đến thanh danh Cúc viên, nên khi hấn biến các đồng bạc thành bột để khi bắn ra sẽ không phải là vũ khí hại người, chỉ dùng áo cũng có thể che chặn được. Chỉ thấy lão nông há hốc mồm hoan hô :

- Công phu thật tuyệt.

Trong trường hợp này đã chứng tỏ hấn là người của võ lâm, nhưng biểu hiện của hấn lại ấu trĩ đến tức cười, ngay cả bốn tên gác cổng cũng không nhìn được cười.

Bởi vì lão nông trong lúc đó vừa nói vừa dùng tay nâng vạt áo ra hứng các bụi bạc bay tới, điều này làm cho những người có võ công đều trông thấy tức cười. Thư Chính Văn là người trong nghề, chỉ có hắn biết rõ, đôi phương càng biểu hiện vẻ tức cười, càng khó đấu, trong lòng hắn hơi chột dạ nhưng vẫn lạnh lùng quát :

- Người muốn giả nai đến chừng nào?

Nói xong dùng chân lực đẩy tiếp các bụi bạc vào áo đối phương mạnh đến nỗi nghe tiếng bạc chạm với nhau. Nhưng lão nông đó như không hề hấn gì đôi tay cầm hai vạt áo hứng lấy, miệng lẩm bầm :

- Thật là uổng cả một khối bạc đã bị biến thành bụi, sao được, ôi, Thư tổng quản, người giàu các người thật là có tội....

Thư Chính Văn mặt giận run thành màu xanh, tay tăng công lực lên chín phần, nếu không sợ đề phòng hờ phản kích của đối phương chắc hẳn cũng sử dụng nốt phần công lực cuối cùng.

Đúng lý, áo của lão nông dân sẽ bị lung lỗ chỗ từng mảng, ngay cả tấm đồng hay da thép cũng không tránh khỏi xuyên thủng. Nhưng thật lạ kỳ, áo của lão nông đó không rách mà thần thái lão nông cũng thanh thoi nhẹ nhàng, càng làm mọi người kinh ngạc.

Khi bụi bạc trên tay Thư Chính Văn phóng hết, chuyện lạ xuất hiện. Té ra bụi bạc mà lão nông dùng vạt áo hứng lại nay đã trở thành nén bạc khối. Với nội công chân lực làm bột bạc trở về thành khối, và lão nông này dùng vạt áo cách vạt truyền công mà đạt được vậy quả là thần công. Ai nhìn thấy cũng há hốc mồm kinh ngạc.

Thư Chính Văn hơi giật mình phát lạnh, nhưng bề ngoài cố cười nói :

- Các hạ thật là chân nhân bất lộ tướng, cao minh xuất kỳ.

Lão nông cầm nén bạc lên, dùng tay chùi chùi, bạc đã trở nên lấp lánh, và cười nói :

- Tiểu lão nhân múa rìu qua mắt thợ, Thư đại hiệp đừng quá khen.

Thư Chính Văn cười :

- Múa rìu qua mắt thợ là ta, Thư Chính Văn mới đúng.

Tiếp theo chính sắc mặt hỏi :

- Các hạ có phải là Phương đại hiệp không?

Lão nông cười nói :

- Thư đại hiệp lần này xem nhầm người rồi, tiểu nhân chỉ là vô danh tiểu tốt của Phương đại hiệp.

Thư Chính Văn giấu vẻ cười nói :

- Nếu là vô danh tiểu tốt mà giỏi như vậy, chắc Phương đại hiệp sẽ là Đại La Kim Tiên rồi.

Và lại tiếp :

- Các hạ muốn giấu lai lịch, Thư Chính Văn này cũng không dám miễn cưỡng.

Chính lời nói tiếp :

- Các hạ lần này tặng quà, còn chỉ giáo gì chăng?

Lão nông cười :

- Chỉ giáo thì không dám, nhưng Phương đại hiệp có nhờ lão phu chuyển đạt đến Thư đại hiệp.

Thư Chính Văn nói :

- Thư này rửa tai lắng nghe.

- Phương đại hiệp xin báo lại với nhờ Thư tổng quản nói giùm chủ nhân của Thờì Phùng Nguyên, bờ đốc phải biết thắng cương, trước mắt còn có thể kịp.

Thư Chính Văn trầm mặt nói :

- Thật xin lỗi, Thư Chính Văn này chỉ biết Thời Phùng Nguyên có một sư phụ là Bích Mục Ma Quân, và không biết hẳn còn chủ nhân gì nữa.

Lão nông nói :

- Tiểu lão nay lời đã mang đến, tất cả chuyện khác tiểu lão không biết.

Thư Chính Văn cười hiềm :

- Xin gửi lời Phương đại hiệp Bích Mục Ma Quân Độc Cô Phong lúc trước cũng không xem sư phụ của Phương đại hiệp ra gì, nay Phương đại hiệp đã kết nên vụ nợ máu Thời Phùng Nguyên, coi chừng có người tìm Phương đại hiệp tính sổ.

Lão nông cười :

- Đa tạ nhắc nhở, tiểu lão sẽ mang lời theo.

Khoát tay với nén bạc nói tiếp :

- Mười lạng bạc này đúng lẽ sẽ không lấy, nhưng đã tặng tiểu lão này cũng sẽ nhận tấm thịnh tình, và chúc sự rộng lượng của Viên chủ Chúc đại hiệp, có dịp sẽ lấy nó mua thêm danh cho Viên chủ.

Lời nói có vẻ châm chọc nhưng Thư Chính Văn chỉ cười nói :

- Bạc đã là của các hạ, dùng thế nào thì tùy.

Lão nông nói :

- Cảm phiền nhé, tiểu lão đi đây.

Vừa nói dứt cũng không chờ trả lời đã quay mình bước ra cổng, nhưng đã bị hai đại hán mặc áo đen trước cổng chặn lại hô :

- Chậm lại đã.

Lão nông như không nghe vẫn tiếp tục bước hướng đại đạo có bóng cây

mà đi.

Thấy hai đại hán đó như muốn đuổi theo, Thụ Chính Văn khoát tay chặn lại :

- Thôi khỏi, Cúc viên chúng ta sẽ bị nói là lấy đông đè cô, quá nhỏ mọn.

Lão nông vừa đi khuất, Thấy Tiền Mắt Mờ Chung Thập Đầu đã cặp bao bố, an nhàn bước về hướng Cúc viên, hai người gặp nhau giữa lộ làm như không biết, có lẽ những người mắt sáng sẽ biết lão nông chính là Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên giả dạng, việc sắp xếp như vậy là muốn kế hoạch đã bàn với Thời Phùng Nguyên được tiến hành thuận lợi.

Lúc này Chung Thập Đầu đã vào tới rừng cây trước mặt, ngọn gió lạnh mang về u tịch đang thổi tới, trong tai đã nghe tiếng truyền đến của nữ quý nói nhỏ :

- Chung Thập Đầu, ta cảnh cáo ngươi, chúng ta hợp tác là hợp tác, nhưng ngươi không thể làm cho ta khó coi.

Chung Thập Đầu cười vừa đi vừa truyền âm :

- Cô nương, đây là mệnh lệnh à?

Nữ quý :

- Có thể nói như vậy.

Chung Thập Đầu cười :

- Thật xin lỗi, họ Chung Thập Đầu này không quen với mệnh lệnh.

Nữ quý cười :

- Vậy thì ngươi chịu khó một chút nhé, một lần này thôi, và lần sau sẽ quen.

Chung Thập Đầu hỏi tiếp :

- Nghe khẩu khí của cô nương, dường như sau này vẫn còn tiếp tục ra

mệnh lệnh cho ta.

- Đúng vậy.

- Cô nương sẽ dựa vào cái gì.

- Bằng cách ta biết người, người không biết ta.

- Cô nương biết được gì về ta nào?

- Ta biết huynh đệ ngươi là đệ tử của Thiên Diện Du Long Đình Tứ tiên sinh.

- Chỉ có điểm này à?

- Vậy chưa đủ à?

Nữ quý hỏi vặn và cười nói tiếp :

- Chỉ cần ta nói với Chúc lão tặc một ít việc, quý môn đạo của ngươi sẽ hỏng việc liền.

- Quả cao minh, cao minh, Chung Thập Đầu này chỉ phải chấp nhận uy hiếp của cô nương.

Nữ quý nói :

- Không thể nói là uy hiếp, bởi là vì do song phương đồng ý, và song phương cùng có lợi.

- Cô nương còn biết gì nữa không?

Nữ quý nói :

- Sư huynh đệ các ngươi hôm qua làm gì ta đều biết cả.

Chung Thập Đầu chớp mắt :

- Cô nương thật là thần bí.

Nữ quý tiếp :

- Chẳng lẽ người quên ta là quý à, quý cái gì cũng làm được.

Chung Thập Đầu cười :

- Cho là người là quý, quý cô nương người đã biết ta là đệ tử ruột của Thiên Diện Du Long chắc cũng biết ta không phải là kẻ dễ chọc nhé.

Nữ quý cười :

- Chung Thập Đầu, ở trước mặt người khác, người có thể lấy đệ tử Thiên Diện Du Long làm tự hào, nhưng đối với ta thì đứng hòng...

Có lẽ cô ta thấy lỗ miệng nên không nói tiếp.

- Đứng hòng sao?

Nữ quý :

- Người rất cảnh giác.

Chung Thập Đầu nói :

- Quá khen nhưng cô nương có ngừng lại thì đã lộ tướng.

Nữ quý ngạc nhiên :

- Ta lộ gì?

- Ta biết người mười thì hơn chín là môn đồ của Thích, Đạo lương thánh, không thì không có cái khẩu khí đó đâu.

Nữ quý u uất nói :

- Đúng vậy, nhưng đó chỉ là quá khứ rồi.

Chung ngạc nhiên :

- Quá khứ, chẳng lẽ cô nương đã có minh sư khác?



Nữ quỷ thở dài :

- Chung Thập Đầu, người quả thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời, chẳng lẽ người quên ta là ma à, nay ta chỉ là một hồn ma.

Chung cảm thấy tức cười, nữ quỷ lại tiếp :

- Thôi, đã đến Quỷ Môn quan rồi, không nói nhiều nữa, nhớ nhé, lúc nào cũng nghe theo mệnh lệnh của ta để xử sự.

\* \* \* \* \*

... Dưới sự hướng dẫn của Thư Chính Văn, Chúc Thiên Thu và Chung Thập Đầu chính thức gặp nhau.

Sau những câu khách sáo, Thiên Thu cười nói :

- Chung tiên sinh, chỉ cần huynh đuổi hồn ma này đi, ngoài hai ngàn lượng vàng Thư tổng quản đã hứa, ta sẽ cho thêm một ngàn lượng.

Chung Thập Đầu mắt sáng lên, tinh thần phấn khởi miệng liền thoáng :

- Chúc viên chủ thật là khảng khái, Chung Thập Đầu này xin cảm tạ trước.

Và nói tiếp :

- Những con ma này hồn khí quá nặng, rõ ràng là có kỳ oan, trong đó sẽ liên hệ đến luật trả oán và luật Âm ty, tại hạ chỉ có thể đuổi quỷ, nhưng không thể nghịch thiên được, cho nên chỉ cố hòa giải và chưa tiện đánh đuổi.

Chỉ vài câu ngắn gọn đã biểu hiện được thần thái của Thấy Tiên Mất Mờ và Đàn Trường Khuru Hồn Tróc Quỷ biểu hiện khá linh hoạt.

Thiên Thu trở mặt hỏi :

- Chung tiên sinh định hóa giải bằng cách nào?

Chung Thập Đầu nghiêm chỉnh nói :

- Trước hết Chung Thập Đầu này sẽ cùng với Chúc viên chủ thành khẩn bàn về nguyên do câu chuyện, vì muốn hiểu rõ ngọn nguồn, nếu có hỏi quá xin Viên chủ cũng đừng phiền mà bao dung giùm.

Chúc Thiên Thu nói :

- Dĩ nhiên, Chung tiên sinh muốn hỏi gì, xin hãy hỏi.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Chúc viên chủ là người có đại danh trong võ lâm chắc cũng giết qua khá nhiều người xấu, phải không?

- Đúng vậy, lão phu ghét ác như cừu, thật đã giết qua nhiều người xấu.

Chung Thập Đầu hỏi tiếp :

- Viên chủ có thấy trong số đó có kẻ nào bị giết oan không?

- Với tính khí nóng nảy lúc trẻ, có lẽ ta đã lỡ giết đi người tốt là có.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Viên chủ suy nghĩ xem, trừ việc do ngộ nhận giết người, còn có sai lầm do cố ý không?

Nét mặt Chúc Thiên Thu hơi thay đổi, Chung Thập Đầu liền nói tiếp :

- Viên chủ, lỗi của quân tử, chỉ là sự khuyết của nhật nguyệt.

Chúc Thiên Thu cười nhạt hỏi :

- Chung tiên sinh dường như khẳng định Chúc Thiên Thu này đã làm việc hổ thẹn chắc?

Chung Thập Đầu nói :

- Tiểu sinh này đâu dám hoang tưởng vậy. Nhưng, bởi vì muốn tiện cho

việc hòa giải vong hồn, không thể không hỏi rõ.

Chúc Thiên Thu hỏi :

- Chung tiên sinh hỏi chắc có căn cứ gì?

- Đúng vậy, bởi vì mấy đêm nay ta ám trung quan sát, thấy nữ quỷ này quỷ khóc than sầu, âm khí trùng trùng, mà tại hạ bình sinh ít khi gặp, cho nên có thể xác định cô ta không phải bị ngộ sát bình thường.

Chúc Thiên Thu bình tĩnh hỏi :

- Vì thế Chung tiên sinh cho rằng Chúc Thiên Thu này đã làm qua việc đáng hổ thẹn?

Chung Thập Đầu nói :

- Chung Thập Đầu này cũng có nói trước, việc này mong Viên chủ rộng lượng bao hàm.

Chúc Thiên Thu mỉm cười :

- Chung tiên sinh hãy yên tâm, ngay cả tiên sinh không rào đón trước, Chúc Thiên Thu này cũng không trách tiên sinh được.

- Bây giờ lão phu có thể dựa vào bốn chữ Nhân Tâm Thiết Đảm trả lời tiên sinh, nghệ có khi ta chưa học, không có chuyện không thể cho ai biết, lão phu bình sinh chưa làm qua việc tãm tối và hổ thân.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Tuyệt đối không?

Chúc Thiên Thu nói :

- Đúng vậy.

Chung Thập Đầu nói :

- Thế thì lạ...

Hơi trầm ngâm và hỏi tiếp :

- Viên chủ, nghe nói cả Cúc viên chỉ có Thiếu viên chủ phu nhân chưa bị ma nhát, đúng không?

Chúc Thiên Thu im lặng gật đầu, Chung Thập Đầu liền nói :

- Viên chủ, Chung Thập Đầu này có một yêu cầu, xin Viên chủ chấp thuận.

- Chỉ cần lão phu làm được, sẽ cho phép.

Chung Thập Đầu nói :

- Chung Thập Đầu này có thể riêng rẽ gặp Thiếu viên chủ phu nhân đàm đạo một chút được không?

Chúc Thiên Thu nói :

- Dĩ nhiên là được, nhưng phải thông qua bản thân Thiếu chủ phu nhân đồng ý đã.

Quay sang Thư tổng quản :

- Hãy qua hậu viện hỏi Thiếu phu nhân xem sao.

Miệng nói, đôi mắt cọp đó có lẽ chỉ có Thư tổng quản mới lãnh hội được thần sắc của Viên chủ. Thư tổng quản đi rồi, trong phòng chìm trong sự im lặng khoáng khác. Chúc Thiên Thu mới mỉm cười nói tiếp :

- Nghe Thư tổng quản nói tiên sinh và sui gia của lão phu là đồng hương, vì thế mong Chung tiên sinh vì thâm tình mà bỏ công làm tốt việc giúp lão phu.

Chung Thập Đầu nói :

- Việc này, không cần Viên chủ dặn, Chung Thập Đầu này cũng sẽ cố làm tốt.

Lúc này Thư Chính Văn bước vào báo cáo :

- Viên chủ, Thiếu phu nhân bảo do cảm thấy không khỏe, không thể tiếp khách được.

Chúc Thiên Thu ồ một tiếng quay sang Chung Thập Đầu nói :

- Thật mong thứ lỗi cho.

-----oOo-----

## Chương 7: Nữ ma kiêu diễm giấu đi mối tình ẩn

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Nửa đêm, ở ngôi vườn phía sau Cúc viên, Chung Thập Đầu mặc bộ áo pháp sư, pháp tướng trang nghiêm bước lên bái đàn. Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn ở bên, thần sắc trầm lắng ngồi ở cách bái đàn một trượng, tất cả những người không liên quan đều tránh ra.

Nhưng ở cách bái đàn mười trượng dưới bóng một dãy giả sơn lại có hai giai nhân đang ngồi chú ý, hai người này một khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám ăn mặc kiểu thiếu phụ, một khoảng mười lăm, mười sáu tuổi là cô bé để tóc dài, rõ ràng là hai chủ tớ.

Người thiếu phụ mặc áo tím với nét mặt tươi tắn và hơi mập, nếu giảm đi một ít nét mập quả là một giai nhân tuyệt sắc, đây là Thiếu phu nhân của Cúc viên có danh xưng là Đệ Nhất Mỹ Nhân Triệu Tố Chân.

Nhưng lúc này, trên nét mặt của người đẹp Triệu Tố Chân lại có một vẻ buồn, đặc biệt cho người nhìn có một cảm giác đáng thương hại, càng làm tăng sức thu hút mọi người.

Nói cũng lạ, Tố Chân xuất thân là vọng tộc lại là phu nhân của Cúc viên thiếu chủ, rõ là bách hộ vạn ứng sao lại có vẻ buồn, có chuyện gì đã làm nàng buồn được. Dĩ nhiên kiện tướng dưới mình không có binh yếu, nàng hầu của Tố Chân cũng là một cô bé lanh lợi dễ thương Châu Nhi.

Tố Chân và nàng hầu ẩn mình ở phía trước bên trái bái đàn, tuy núp dưới lùm cây, nhưng với đôi mắt tinh anh của Chung Thập Đầu có thể nhìn xa trăm trượng, tiếng hoa rơi rụng cũng không thoát khỏi tai hắn. Cho nên vừa mới lên bái đàn phát hiện ra Tố Chân hành trạng, khi mắt hắn cố ý liếc xem có ai đó, bất giác giật mình và toàn thân hơi run.

May là Chung Thập Đầu chỉ mới bước lên bái đàn, Chúc Thiên Thu, Thư Chính Văn và Triệu Tố Chân ai cũng có tâm sự nên không chú ý, nên thần thái này không bị phát hiện.

Hắn lấy lại bình tĩnh liền và nghiêm túc vẽ bùa đốt giấy miệng lâm lâm, làm ra việc đuổi quỷ bắt ma.

Châu Nhi tính trẻ con còn kẻ tai Tố Chân cười nói :

- Thiếu phu nhân, xem tên này có bị ném xuống hồ uống nước không?

Tố Chân truyền âm :

- Im lặng.

Cũng vào lúc này trước bái đàn, một trận cuồng phong gió lạnh, ma trời khi ẩn khi hiện, tiếng quỷ khóc thần sầu kêu liên hồi, chỉ thấy Chung tiên sinh động tác thuần thuộc, đốt thêm bùa đỏ, miệng niệm lâm râm một lúc, tay cầm lệnh bài hướng pháp đài đánh lên :

- Súc sinh, còn không hiện hình liền, trả lời những câu hỏi của bốn pháp sư.

Với tiếng hô của pháp sư, tiếng quỷ cũng lập tức im và xuất hiện một bóng người không rõ, mờ hồ như ma, với cái bóng này có thể xác định là một cô gái đẹp. Nhưng tuy tiếng quỷ đã im, nhưng luồng hơi lạnh vẫn còn đó.

Bóng ma mờ ảo đến hướng vào bái đàn phát ra âm thanh khó nghe :

- Du hồn chết oan, tham kiến pháp sư.

Đúng vậy, vì đây là bóng ma nên âm thanh sao nghe rõ được.

Chung Thập Đầu chú mắt trầm tiếng hỏi :

- Người sinh tiền họ chi, gia ở nơi đâu?

Nữ quỷ đáp :

- Khâu pháp sư, vấn đề này ta không tiện đáp.

Chung Thập Đầu tròn mắt nói :

- Bốn pháp sư không cho phép người không nói, dám không nghe lệnh của ta à.

Nữ quỷ nói :

- Ta được phép của Diêm vương có thể không tuân lệnh chỉ của pháp sư.

Chung Thập Đầu giận dữ :

- Được, để ta hỏi Diêm vương.

Nữ quỷ quơ tay phải, một đạo văn màu vàng bay lên pháp đàn. Chung Thập Đầu thuận tay giữ lấy :

- Đúng vậy, điệp văn của Diêm vương cho phép ngươi khỏi báo họ tên.

Chung Thập Đầu hỏi tiếp :

- Nhưng ta muốn biết ngươi bị chết oan thế nào?

Nữ quỷ nói :

- Nguyên do chết oan của ta cũng là lý do Diêm vương cho ta ưu tiên.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Diêm vương cho ngươi ưu tiên gì?

Nữ quỷ nói :

- Diêm vương thương ta chết oan không báo thù được bởi vì kẻ thù dương thọ chưa dứt nên tại hạ phải chấp nhận là hồn oan du quỷ.

- Kẻ thù ngươi là ai?

- Chúc Thiên Thu, cái tên nhân diện thú tâm.

Chung Thập Đầu giận nói :

- Súc sinh, Chúc đại hiệp là người hiệp nghĩa anh hùng tứ hải, nói có vu không không đó?

- Quả là tên tứ hải hiệp nghĩa, Chung pháp sư ngươi biết sinh thời ta bị



chết thế nào không? Bồn cô nương đã cắn lưỡi chết.

Chung Thập Đầu nói :

- Cắn lưỡi chết là chuyện của người sao lại đổ thừa Chúc đại hiệp?

- Lúc đó Chúc lão tặc đã định cưỡng hiếp bản cô nương, bản cô nương thân cô yếu đuối, chỉ có thể cắn lưỡi tự tử để giữ sự trong trắng cho mình, bản cô nương không hận lão tặc này vậy hận ai?

Lời nàng vừa ra, Chúc Thiên Thu biến sắc. Nhưng ẩn mình nơi giả sơn Triệu Tô Chân tay ôm mặt sụt sùi không ra tiếng, rõ là rất đau lòng. Chung Thập Đầu nhíu mày :

- Bồn pháp sư không tin.

- Không tin là việc của người, ta chỉ nhắc người gục đầu ba thước có trời, Chúc Thiên Thu giấu được nhân gian thiên hạ nhưng không giấu được Âm phủ điều lệ, nên Âm phủ đã cho ta mười năm làm quỷ khỏi đi đầu thai.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Người nói người đã du hoang mười năm, Diêm vương đã không cho người báo thù, sao người còn đến Cúc viên này quấy phá làm gì?

Nữ quỷ nói :

- Ta tuy không bắt được hồn hán, nhưng cũng không muốn để hán sống yên ổn.

- Từ lúc này bồn pháp sư không cho phép người ở đây quấy phá nữa.

- Chung pháp sư chắc quyền lực không hơn Diêm vương đâu.

Chung Thập Đầu nói :

- Súc sinh, nếu người không nghe ta sẽ trị người trước.

Nữ quỷ cười :

- Chung pháp sư là người trong nghề, lại nói chuyện ngoài nghề, người có tin là trị được ta chăng?

Chung Thập Đầu trầm ngâm suy nghĩ, nữ quý lại cười nói tiếp :

- Chung pháp sư đừng có khó dễ nữa, ta tuy là du hồn oan quỷ nhưng vẫn còn quả tim, người nhận tiền là để giúp người tiêu tai, ta thông cảm tình cảnh của người, nếu người có thể tạm thời bỏ đi lập trường pháp sư cùng với ta bình đẳng đàm đạo, chắc sẽ có biện pháp tốt hơn.

- Súc sinh đừng quá trớn.

Nữ quý cười :

- Ta chỉ là thiện ý kiến nghị, có thể nói là hoàn toàn vì người, nếu người không đồng ý ta không miễn cưỡng.

Chung Thập Đầu nói :

- Bốn pháp sư có ý giúp người hóa giải môi oan này, người đồng ý không?

- Hóa giải, người tưởng người mạnh hơn Diêm vương à?

Chung Thập Đầu nói :

- Thôi thì vậy như khi này người nói, ta đứng ở lập trường bình đẳng thương lượng.

Nữ quý nói :

- Chuyện này nói vậy còn nghe được nhưng pháp sư định thương lượng thế nào?

Chung Thập Đầu nói :

- Nếu đã là bình đẳng thì đừng gọi pháp sư nữa, ta muốn nàng trong nửa năm đừng quấy rầy Cúc viên nữa được không?

- Phải xem điều kiện người đề ra thế nào.

Chung Thập Đầu nói :

- Điều kiện phải do nàng đề nghị, và sau đó do ta chuyển Chúc đại hiệp bàn bạc.

Nữ quý nói :

- Được, nhưng ta cho người biết trước là điều kiện của ta không được trả giá.

- Được, nàng cứ nói đi.

Nữ quý trầm tư một lúc nói :

- Thứ nhất đề nghị bảy lần bảy bốn mươi chín ngày siêu độ vong hồn, phải do Thiếu Lâm, Võ Đang lưỡng phái đến chủ trì.

Chung Thập Đầu suy nghĩ :

- Với thể diện của Chúc đại hiệp, muốn phái Võ Đang, Thiếu Lâm lưỡng phái chủ trì pháp sự không khó, điều này ta chấp nhận...

- Còn nữa, Chúc lão tặc và con phải mặc áo tang làm bốn phận con hiếu.

Chung Thập Đầu thay đổi sắc mặt :

- Vậy là người quá trớn rồi.

- Lấy hiếu tử để đổi lấy tính mạng ta nghĩ điều đó có thể làm dễ dàng, nhưng ta cũng không miễn cưỡng ai.

Chung Thập Đầu nói :

- Việc này ta sẽ cố gắng cùng Chúc đại hiệp bàn, bây giờ hãy nói điều kiện thứ hai đi.

Nữ quý nói :

- Điều kiện thứ hai xem ra dễ nhưng khó thực hiện hơn điều kiện thứ nhất.

Chung Thập Đầu nói :

- Thế gian không có môi rồi nào không tháo được, người có thể nói xem.

Nữ quý đột nhiên nói :

- Chúc lão tặc đã ám trung nhốt hai người, hẳn phải thả hai người này ra liền.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Hai người này là người thế nào?

- Hai người này là người có tên tuổi trong võ lâm.

- Có thể cho biết tên được không?

- Chuyện này phiền không nói được.

- Hai người kia với nàng có quan hệ gì?

- Không thể nói được.

- Chúc đại hiệp sao lại nhốt họ?

- Dĩ nhiên là muốn độc bá võ lâm.

- Nhốt ở đâu?

Nữ Quý nhăn mặt :

- Nếu ta biết bị nhốt ở đâu thì là dễ rồi.

Chung Thập Đầu nhíu mày :

- Người không nói ra tên họ và không biết chỗ bị nhốt lại không nói ra quan hệ, chuyện này sẽ khó giải quyết, vả lại làm cho mọi người cũng

khó tin.

- Ta không cần ai tin, chỉ cần Chúc lão tặc hiểu ra là được rồi.

Chung Thập Đầu liếc nhìn vẻ mặt vô thần của Chúc Thiên Thu, nhẹ nhàng than :

- Chỉ cần Chúc đại hiệp làm được hai điều kiện trên là kể như được hóa giải phải không?

Nữ quý nói :

- Đúng vậy.

Chung Thập Đầu nói :

- Vậy nàng tạm thời rời đây ba ngày, cũng vào giờ này ta sẽ đến đây trả lời nàng.

- Sao phải chờ ba ngày?

Chung Thập Đầu nói :

- Yêu cầu của cô quá ngặt nghèo, ta phải có thời gian để thuyết phục Chúc đại hiệp.

- Được, ta chấp nhận.

Chung Thập Đầu nói :

- Trong ba ngày này không cho phép người quấy phá.

- Được, nhưng Chung pháp sư phải tọa trấn ở đây mới được.

- Được, vậy xin mời.

Nữ quý cùng với một luồng hơi lạnh rời khỏi đó.

Chung Thập Đầu liếc nhìn sang phía núi giả nơi có Triệu Tố Chân, bước xuống pháp đàn, đồng thời bước tới gác lầu nơi Chúc Thiên Thu và Thu

Chính Văn đang ngồi. Chúc Thiên Thu liền nói :

- Chung tiên sinh, quá cực khổ, xin ngồi.
- Chúc đại hiệp, tại hạ thật xấu hổ, khi nãy những việc bàn với nữ quý chắc Chúc đại nhân đã nghe hết.

Chúc Thiên Thu im lặng, Chung Thập Đầu nói tiếp :

- Vậy thì điều kiện của nữ quý Chúc đại hiệp có ý sao?

Chúc Thiên Thu nói :

- Điều một miễn bàn đến, nhưng Chung tiên sinh có tin là ta đang nhất người không?
- Tại hạ chắc không tin và khi nãy tại hạ cũng đã phản đối, nhưng rõ ràng nữ quý nắm chắc.

Chúc Thiên Thu hỏi :

- Vậy Chung tiên sinh tin lời nữ quý nói à?

Chung Thập Đầu nói :

- Chúc đại hiệp, việc này làm Chung Thập Đầu này khó xử, dựa theo tường trình, tư cách Chúc đại hiệp ai cũng tin được, nhưng nữ quý đó có điệp văn của Diêm vương làm bằng, lời của nàng cũng không thể không tin...
- Chung tiên sinh sao lại chỉ nghe một phía bên nữ quý.
- Tại hạ chỉ dựa vào luận việc.

Chúc Thiên Thu nét giận :

- Lời không hợp có lẽ chúng ta không...

Chung Thập Đầu cười :

- Không còn gì để nói chắc. Thư đại hiệp ta rất lấy làm tiếc, sứ mạng chưa thành, thù lao cũng đành bỏ, xin cáo từ.

Và hướng về Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn chấp tay cáo từ. Thư Chính Văn liền nói với theo :

- Chung tiên sinh, xin chờ một chút.

Chung Thập Đầu dừng lại hỏi :

- Thư tiên sinh chắc có dặn gì?

- Dặn chắc không dám, nhưng khi nãy Chung tiên sinh hứa ở lại tọa trấn ba ngày...

- Thư đại hiệp, đây là lần thất bại đầu tiên, thật là xấu hổ nên tại hạ cũng không còn mặt mũi gì ở đây nữa, vả lại cũng không cần thiết.

Thư Chính Văn nói :

- Bốn viên đang lúc rối rắm, lòng trí nặng nề chẳng khác gì Chung tiên sinh, vì vậy có gì phật ý Chung tiên sinh xin hãy hàm lượng hải hà tha thứ cho.

Chung Thập Đầu nói :

- Lời Chúc đại hiệp khi nãy khá rõ ràng, là không vừa ý với tại hạ, cho nên tại hạ không dám phiền nữa.

Thư Chính Văn nói :

- Lão nay khẩn khoản xin tiên sinh ở lại.

- Thư tiên sinh, Chung Thập Đầu này chỉ là người điều giải, bây giờ giữa người và quý mỗi người một ý ai cũng theo cực đoan của mình nên tại hạ không cần phải ở lại ba ngày, có ích gì.

Thư Chính Văn khách sáo nói :

- Chung tiên sinh, chuyện không thể nói vậy được, tại hạ nghĩ biện pháp

mình có thể tìm ra.

Chung Thập Đầu nói :

- Được, tại hạ đồng ý ở lại ba ngày, nhưng tiên thù lao đuổi quỷ tại hạ không lấy, mà chỉ lấy chi phí trong ba ngày thôi.

- Dĩ nhiên là vậy.

Thư Chính Văn nói đồng thời Chúc Thiên Thu nói :

- Thôi thì thù lao đuổi quỷ chuyển sang thù lao ba ngày này được không?

Chung Thập Đầu nói :

- Dĩ nhiên là được nhưng tại hạ cảm thấy Chúc đại hiệp quá ưu đãi.

Chúc Thiên Thu nói :

- Lão không màng tiền bạc, chỉ cần Chung tiên sinh hạ cố, lão lấy làm vinh hạnh lắm rồi, thôi chúng ta đã bàn cả buổi rồi cũng hơi mệt, phiền Thư huynh cùng Chung tiên sinh về lữ quán trong nhà nghỉ ngơi.

Ở nhà khách của Thiên hạ đệ nhất gia, Chung Thập Đầu trải qua một đêm nghỉ ngơi thoải mái, tuy là nghỉ nhưng chỉ nghỉ được mình mấy chứ đầu óc vẫn phải làm việc, cho đến khi trời sắp sáng, Chung Thập Đầu mới chợp được mắt.

Sáng hôm sau Chung Thập Đầu ăn một bữa sáng thịnh soạn do chủ đãi, ăn xong chàng miễn cưỡng dùng truyền âm nói :

- Chào cô nương buổi sáng tốt lành.

Từ phía ngoài cửa vang ra giọng nữ quý :

- Chung Thập Đầu, công lực của người quả tự hào được.

Chung Thập Đầu nói :

- Quá khen, mời cô nương ngồi.



Nữ quý nói :

- Không cần đâu ta phải đi liền đây. Chung Thập Đầu, ta chưa xuất âm hàn khí, sao ngươi biết ta đến rồi?

- Cô nương khi nãy nói là dựa vào công lực quả tị hào...

- Nói đúng đề đi, lão tặc định giam lỏng ngươi đó, ngươi phải thừa lúc hắn chưa hành động mà mau rời khỏi đây.

- Cô nương, tin này ở đâu ra.

- Ngươi quên ta là quý à, quý cái gì cũng biết.

Chung Thập Đầu cười :

- Quý cũng nói chuyện với người vào ban ngày.

- Ta là quý đặc biệt, dĩ nhiên là khác, a... sao chưa chịu đi.

- Cô nương, cảm ơn mỹ ý của cô, ta sẽ trân trọng lấy mình.

Nữ quý cười :

- Ngươi cảm thấy là người kế thừa của Đinh Tứ tiên sinh nên không ai nhốt ngươi chắc?

Chung Thập Đầu cười mỉm :

- Không dám, nhưng với sức của Chúc Thiên Thu, ha ha... không làm gì được ta đâu.

- Ngươi quá tự phụ, ngươi biết ngôi nhà này là dùng sắt thép luyện cát lên, bên ngoài tô thêm vôi.

- Ta biết và ngôi nhà này dùng máy móc thao tác.

- Vậy thì ta đi đây, không cần phải lo lắng cho ngươi nữa.

- Khoan, tối qua cô nương bảo có hai người bị nhốt có liên quan gì đến cô nương, tên là gì vậy?

- Không tiện nói.

- Cô nương xin tin ở tinh thần hợp tác, hãy cùng ta hoàn thành nhiệm vụ cho tốt...

- Không được rồi, có người đến, cáo biệt.

-----oOo-----

## Chương 8: Gió tanh, mưa máu tươi Cúc viên

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Nữ quý truyền âm vừa xong, bên ngoài nghe tiếng chân, Chúc Thiên Thu an tường đứng trước cửa, cười nói :

- Chung tiên sinh an khang.

Chung Thập Đầu cười :

- Chúc tiên sinh an khang.

Chúc Thiên Thu thản nhiên ngồi xuống ghế, nơi nữ quý khi nãy ngồi :

- Chung tiên sinh ở đây thấy thoải mái không?

Chung Thập Đầu nói :

- Chúc đại hiệp quá chu đáo, ở đây là quá tốt rồi.

- Chung tiên sinh quá khiêm tốn, ta cũng xin mạo muội hỏi tiên sinh có phải xuất thân bắt quỷ Phương lang không?

- Chúc đại hiệp, có sự thật tôi qua chứng minh chả lẽ còn chuyện gì nữa.

- Đúng vậy, lão phu với mười mấy năm trong giang hồ cảm thấy tiên sinh không chỉ đơn thuần bắt quỷ và lão phu có tang chứng hẳn hoi...

Vừa nói bàn tay phải làm như vô tình đã đặt lên tay cầm của ghế.

Chung Thập Đầu cười mỉm :

- Chúc đại hiệp, uổng công ngài rồi, ám khí chiếc ghế này đã bị phá hư...

Nói chưa dứt lời, Chúc Thiên Thu đã biến sắc, tay phải ấn mạnh vào ghế nhưng không có tác dụng gì.

Chúc Thiên Thu hô lên :

- Tiểu tử muốn chết.

Tay phải quơ mạnh vào ngực Chung Thập Đầu, Chung Thập Đầu cười cười cả người và ghé búng ra sau nhanh như chớp người và ghé đã ở trên giường nằm. Cùng lúc một tiếng xẹt, bức vách sau giường ngủ bụi phấn tung bay hiện lên vết hằn của đầu năm ngón tay, hai bên cách sáu trượng, rõ là Chúc Thiên Thu này danh bất hư truyền, và thần sắc điềm tĩnh rõ là võ lâm cao thủ.

Chung Thập Đầu cười nói móc :

- Chúc đại hiệp dựa vào ám khí bị phá rồi, sao không mời luôn Thu đại hiệp đến giúp.

- Đối phó với tên vô danh tiểu tốt như ngươi, lão phu này dư sức.

- Lời Chúc đại hiệp quả to gan, Chung Thập Đầu này nay là chim trong lồng, cá trong chậu, vậy Chúc đại hiệp có thể nhường cho Chung Thập Đầu này nói vài câu trước khi bị bắt không?

- Được, lão phu cũng có việc muốn hỏi ngươi.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Thái độ thù địch của Chúc tiên sinh đối với ta là do đâu?

- Phải hỏi ngươi mới đúng chứ, ngươi không phải là đệ tử của Đinh Tứ à, Phương Xích Viên là sư huynh của ngươi.

- Đúng vậy.

- Đinh Tứ tiên sinh là người võ lâm ngưỡng mộ như Thái Sơn Bắc Đầu, Chúc Thiên Thu này cũng là kẻ nghĩa hiệp, hai sư huynh đệ ngươi sao lại chống ta?

- Cái này hả, xin mượn lời Chúc đại hiệp, phải hỏi người mới đúng.

- Lão phu ngược cổ không then với trời, cúi mặt không hổ với đất...

- Chỉ có chuyện mờ ám không nhìn được người.

- Tiểu tử nói bậy.

- Ta có bằng chứng.

- Nói xem.

Chung Thập Đầu nói :

- Chúng có phạm tội sao có thể dễ dàng giao cho ngươi được, ta chỉ có thể nói trước hai sự thật cho ngươi biết, Chúc đại hiệp, Thời Phùng Nguyên đã khai hết rồi...

- Thời Phùng Nguyên là cái thá gì...

- Còn nữa, Chúc đại hiệp hãy bình tĩnh, nữ quý tổi qua đã kể ra tất cả.

- Lời của quý cũng có thể kết tội người à, tiểu tử, ngươi đừng hòng rời khỏi đây.

- Đúng, hạn kỳ ba ngày chưa hết, ta chưa đi.

- Hừ, không cần ngươi hao công nữa, tiểu tử, ngươi cần hỏi gì không?

- Có, Chúc đại hiệp làm sao biết được tung tích ta?

- Nói ngươi biết, biệt quán Tây Lãnh đã đổi người quản lý.

Chung Thập Đầu hơi giật mình :

- Ta không giết bá nhân, bá nhân vì ta mà chết...

Và mắt mở to với vẻ hào quang nói :

- Ngươi đã làm gì Đường Lập Hoàng?

- Lão phu có quyền giết kẻ phản nghịch.

- Được, nợ máu này tạm thời để đó.

- Tiểu tử, ngươi chỉ chờ kiếp sau trả.

Chung Thập Đầu cười :

- Nghiêm trọng vậy à, vô ân vô oán Chúc đại hiệp lại muốn giết hại ta à?

- Đừng có nói nhảm nữa, bỏ lớp ngụy trang của ngươi ra, báo tên thật...

- Thật đáng tiếc, chưa phải lúc...

Và đột nhiên nhú mày :

- Thư đại hiệp phải không?

Ngoài cửa vọng vào :

- Đúng vậy, đúng là ta, Chung tiên sinh thật cao minh.

Chung Thập Đầu cười :

- Ngươi quá khen, thôi chuyện đáng nói đã nói, Chúc đại hiệp bây giờ có trợ thủ hãy ra tay đi.

Đang ở thế đằm rỗng hang hổ đối mặt với hai cao thủ võ lâm mà dám bình tĩnh khiêu chiến quả Chung Thập Đầu cũng không vừa. Chúc hét :

- Lão phu sẽ siêu độ cho ngươi, Thư huynh tránh ra.

Chung Thập Đầu cười :

- Phải rồi, Thư đại hiệp sao lại đứng ngáng đường rút của quý hạ.

- Tiểu tử xem chưởng.

Lão liền tấn công Chung Thập Đầu ba chưởng.

- Hảo chưởng pháp!

Chung Thập Đầu cười nói, đồng thời búng mình lên vừa hóa giải tam chưởng và cười lớn nói :

- Đến không hoàn phi lễ đã, Chúc đại hiệp xem ba chương mọn này.

Bùng... Bùng... Bùng...

Chúc Thiên Thu đã bị đẩy ra khỏi cửa, Chung Thập Đầu thừa thế bay ra khỏi cửa nhìn về mặt bối rối của Chúc Thiên Thu :

- Chúc đại hiệp quả là võ lâm cao thủ khiêm tốn rút lui khỏi phòng.

Rõ ràng Chúc Thiên Thu đã bị đẩy ra khỏi phòng, quả là Chung Thập Đầu đã nói móc thâm thúy. Chúc Thiên Thu giận run lên hô :

- Đưa kiếm đây!

Các bộ hạ đã đứng xung quanh liền có một tên dạ cung kính mang kiếm đến liền, hàn quang hiện lên, tay cầm chuôi kiếm quơ ra chín đóa kiếm hoa và nhẹ búng lưỡi kiếm, một trận Thanh Việt Long Ngân hương Chung Thập Đầu hô to :

- Hãy xuất binh đao. Chung Thập Đầu cười :

- Chúc đại hiệp đã biết môn hạ Thiên Diện Du Long chắc đã biết binh khí thành danh của Thiên Diện Du Long.

- Hãy đưa Lãnh Sương Viên ra.

- Lãnh Sương Viên ở trong tay ta đây, xem này.

Một đoản đao dài khoảng ba xích bay tới, lạnh sâm sâm với lưỡi mỏng mềm đã ở trong tay Chung Thập Đầu. Té ra, Thiên Diện Du Long Đinh Tứ có cây Lãnh Sương Viên này từ một kẻ ngoại lai, khi sử dụng ngoài các đao nhỏ tất cả cái khác đều bằng một bảo kiếm độ sắc bén sánh được với cổ thần binh Can Tương, Mạc Tà khi không dùng có thể cuốn tròn lại giống như một trái cầu, cho nên mới có tên là Lãnh Sương Viên. Tay Chung Thập Đầu múa, quả nhiên cũng xuất hiện Cửu Tòa kiếm hoa.

Tuy cũng là Cửu Tòa kiếm hoa, nhưng thực hiện có vẻ thuần thực hơn Chúc Thiên Thu. Chúc Thiên Thu là cao thủ nên cũng thấy rõ Chung Thập Đầu vẫn còn giấu một phần chân lực, nếu hấn toàn lực chắc có thể

xuất Thập Nhị Tòa kiếm hoa, nhưng xuất được mười tòa trở lên quả là siêu cao thủ.

Chúc Thiên Thu bất an nhưng vẫn ráng trấn tĩnh :

- Quả người dám ngông cuồng là nhờ kiếm thuật quá cao siêu để lão phu dạy cho người một bài học.

- Chúc đại hiệp trước khi động thủ, Chung Thập Đầu này muốn có một thỉnh cầu, người và ta sẽ lấy thập chiêu làm hạn, trong mười chiêu nếu ta mà chưa thua, thì xin cho ta tự rời đây.

Chúc Thiên Thu cười :

- Không dễ vậy đâu.

Chung Thập Đầu cười :

- Đừng có tưởng Chung Thập Đầu này sợ người, ta chỉ lo cho đám bộ hạ của người.

- Quả là nói còn hay hơn làm.

- Chúc đại hiệp, còn nhớ chuyện Phụng Hoàng sơn tối qua không? Hãy phản tỉnh đã.

Chúc tái mặt :

- Tối qua yểm trợ Phương Xích Viên trốn cũng là người à?

- Đúng vậy.

Chúc Thiên Thu quay lại phía sau dùng chân khí truyền âm nói chuyện với Thư Chính Văn.

Thư Chính Văn liền quay xuống lầu, Chúc Thiên Thu nói với Chung Thập Đầu :

- Ở đây quá chật hẹp không tiện thi triển, chúng ta xuống lầu đi.



Chung Thập Đầu cười :

- Không cần đâu, chỉ rộng một, hai trượng mà cản trở hoạt động của Chúc đại hiệp à, có đạo là khách không ép chủ, xin Chúc tiên sinh ra chiêu trước.

- Được, xem lão phu đây.

Soẹt soẹt soẹt... Công liền tam kiếm, Chung Thập Đầu dùng kiếm đỡ, tuy đã hóa giải được tam kiếm nhưng thân mình đã bị đẩy lùi năm bộ. Đúng thường tình, sau khi chịu ba chiêu, Chung Thập Đầu phải phản công, nhưng có lẽ tiên cơ đã mất, nhất thời không lấy lại thế được. Còn Chúc Thiên Thu thì thế giận dữ, sau sáu chiêu Chung Thập Đầu đã bị ép lùi thêm năm bộ và tiếp tục lùi. Chúc Thiên Thu càng tấn công và Chung Thập Đầu đã lùi ra khỏi hành lang nếu không phản công hậu quả sẽ khó lường.

Chúc Thiên Thu trong tay trường kiếm quơ quét, hàn quang chói mắt cười khẩy :

- Tiểu bối, ngươi muốn giả vờ đến khi nào?

Lời Chúc Thiên Thu cho là Chung Thập Đầu cố ý giả vờ yếu thế, lời nói chậm, lui đỡ nhanh Chung Thập Đầu quay đầu lại phát ra tiếng kinh sợ la lên :

- Chúc đại hiệp dưới tay hãy lượng tình...

Nói xong đã phóng từ lan can xuống đất né tránh chiêu, miệng còn giả vờ la :

- Tiêu mạng ta rồi.

Chúc Thiên Thu gồng mình kết hợp thân và kiếm như sao xẹt hướng Chung Thập Đầu mà đâm tới, khí thế đó làm những cao thủ ngó xem cũng phải rùng mình. Trong khoảnh khắc đó Chung Thập Đầu đã quay mình lại, nơi ánh chớp của kiếm, nghe tiếng keng kiếm của Chúc Thiên Thu đã bị đẩy văng ra, Chung Thập Đầu vừa đỡ vừa cười nói :

- Chúc đại hiệp, mười chiêu đã hết bảy chiêu, chiêu cuối sẽ là ta kính

ngươi, vậy ngươi chỉ còn hai chiêu thôi... không, chỉ còn một.

Chúc Thiên Thu giận hét :

- Tiểu tử, ai thừa nhận giao ước mười chiêu của ngươi?

- Ý ta đã tận, nghe không nghe là do ngươi, Chúc đại hiệp, chín chiêu đã hết, hãy xem ta đây.

Nói xong, Lãnh Sương Viên lấp lánh như ánh dương phát ra muôn tia chớp, ly kỳ tuyệt luân hướng vào Chúc Thiên Thu mà phóng tới. Cũng đúng lúc này thanh Cang Trường kiếm của Chúc Thiên Thu đã bị chặt đứt đi một đoạn, áo quần bị rách nát, chòm râu dài tới ngực cũng còn một nửa.

Chúc Thiên Thu tâm can đều lạnh ớn. Chung Thập Đầu cười nói tiếp :

- Chúc Thiên Thu, ta chỉ cắt đi chòm râu của ngươi, tạm giữ mạng sống cho ngươi, mong ngươi phải biết ăn năn hối cải.

Nói xong trườn mình bay lên như thiên mã hành không, bay trên đầu những người xem mà quay hướng về quảng trường.

Chúc Thiên Thu hô lên :

- Tiểu bối muốn bỏ chạy à.

Và tất cả các bộ hạ đồ xô đến nơi Chung Thập Đầu vừa đáp xuống ở quảng trường. Chung Thập Đầu quát :

- Ai cản ta sẽ chết.

Ánh bạc bay ra, mưa máu văng tung tóe, phía trước năm mạng phía sau cả đám lâu la lại bao vây, Chung Thập Đầu muốn giết những người này nhẹ tựa hắt tuyết, nhưng những tên lâu la đáng thương này, hạ thủ được không?

Tuy Chung Thập Đầu không nhẫn tâm hạ thủ, nhưng bọn này cứ như không sợ chết mà bu đến, Chung Thập Đầu bắt buộc dĩ phải quơ kiếm và la lên :

- Chúc Thiên Thu, sao người lại đẩy những kẻ đáng thương này đến chỗ chết.

- Tiểu tử đừng giả từ bi, người muốn ly gián không có tác dụng đâu, hôm nay có ta không có người... tất cả xông vào đi.

Chung Thập Đầu giận sôi lên quơ kiếm, bảy tám mạng gần liền rơi xuống, trong mưa máu tung tóe một bóng hình bay lên không như du long chuyển mình bay trên đám mây đánh.

Thư Chính Văn hô lên :

- Tiểu tử, nộp mạng đây.

Chung Thập Đầu cười :

- Thất phu muốn chết à.

Bùng... một tiếng, thân mình của Thư Chính Văn đã từ trên không văng xuống, và Chung Thập Đầu đã mượn lực nhanh chóng phóng về bên trái.

- Tiểu tử nằm xuống!

Tiếng la đình tai, hai bóng đại hán từ nóc nhà cách đó mười trượng hướng Chung Thập Đầu phóng tới. Người chưa đến, hai thân bốn chưởng đã tạo thành một đám phùng lam và hồng vân trùm lấy cả hai trượng vuông rộng với thế nhanh như điện chập lên đầu Chung Thập Đầu đang định phóng lên.

Kế đến là hai tên hung thần võ lâm Mạc Can song sát này. Lam mù là Từ Ngộ Đoạn Hồn tán, hồng vân là Hỏa Vân Hóa Cốt đan, độ độc quả là như tiếng gọi. Chung Thập Đầu dùng tay trái đẩy lam mù và hồng vân ra xa, búng thân về hướng phải năm trượng, chân ở trên đầu đám mây la một tác phát luyện hành không hướng Mạc Can song sát phóng đến :

- Lão tặc nộp mạng đây.

Lúc này Chung Thập Đầu đã dùng Vân Long Tam Hiện thân pháp thi triển một cách tuyệt đỉnh, quả giống như du long chuyển mình như trời

và đất hợp một. Mạc Can song sát tuy hung danh khắp thiên hạ, nhưng chưa gặp qua thế trận này, bọn chúng ngày thường phát ra lam mù hồng vân bách phát bách trúng, không ngờ Chung Thập Đầu như thiên thần, cách họ từ trên đầu không quá một trượng, nhưng bóng hàn kiếm thì đã làm họ rùng mình, hồn bay phách tán không kịp tìm cách chống đỡ, hai người dưới chân đã nghe hơi gió. Chung Thập Đầu hô lên :

- Lão tặc, tránh đầu cho khỏi.

Một tiếng hét thảm Mạc Can song sát lão đại Lệnh Hồ Nhân đã bị trảm đứt mình, trảm xong Lệnh Hồ Nhân, Chung Thập Đầu vẫn chưa ngừng và linh không tăng tốc đuổi theo Lệnh Hồ Nghĩa và hét :

- Từ nay Mạc Can song sát đã bị xóa sổ trong võ lâm.

- Chưa chắc.

Tiếp đó là tiếng Chúc Thiên Thu phóng mình tìm cách cứu Lệnh Hồ Nghĩa, một tiếng la thảm, hai bóng người bị búng ra hai trượng đó là Chúc Thiên Thu và Lệnh Hồ Nghĩa tay ôm chân nghiêng ngã, tuy Chúc Thiên Thu liều mình bị thương để cứu nhưng Lệnh Hồ Nghĩa đã bị đứt lìa chân trái.

Chung Thập Đầu tiếp tục giận dữ :

- Chừa người không được, Lệnh Hồ Nghĩa người phải chết!

Và đằng mình hướng Lệnh Hồ Nghĩa phóng tới...

Lúc đó Chúc Thiên Thu hô lên :

- Các người bốn người chặn tiêu tử lại.

Tay vừa giơ, bốn bóng người bay lên, tám chưởng cùng đánh, một luồng cuồng phong cực mạnh nhắm vào hướng Chung Thập Đầu đẩy chàng lộn mào ra xa năm trượng. Chung Thập Đầu có lẽ đang hăng máu, quên rằng với công lực của mình như vậy còn bị đẩy ra xa quả là bốn tên này rất lợi hại, nên vẫn tiếp tục linh không nửa vòng với tư thế sấm chớp phóng trở về bốn tên khi nãy.

Chúc Thiên Thu hô lên :

- Bốn tên các ngươi hãy đưa vũ khí ra.

Trong lúc đó cũng nghe một tiếng hô :

- Sư đệ đừng đánh, không được giết.

Chung Thập Đầu nghe giạt mình, liền thu thế kiếm bay ra xa bốn người đó, và ngược mắt nhìn mới nhìn rõ bốn người đó là Tăng, Ni, Tục, Đạo, tuổi tác đã ở tuổi cổ lai hi và thần sắc với ánh mắt lờ mờ âm hàn.

Trong lúc này, cao thủ Cúc viên cũng thừa cơ bao vây lại, còn bốn người Tăng, Ni, Tục, Đạo dưới sự điều khiển của Chúc Thiên Thu cũng lần lần bước tới. Cũng trong lúc Chung Thập Đầu đang chú ý bốn người, Phương Xích Viên đã như thiên mã phi xuống, không nói gì, tay nắm lấy Chung Thập Đầu nói nhỏ :

- Sư đệ đi thôi.

Lời vừa xong, cả hai đảng mình bay qua đám người hướng ra ngoài vòng rào bay đi.

-----oOo-----

## Chương 9: Võ lâm bí chuyện nổi truân chuyên

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Một thời khắc sau đó, trên Tây Hồ có một chiếc thuyền, một gã trung niên và một thanh niên tuấn tú vẻ thư sinh đang bàn bạc với nhau trên thuyền, hai người này là Phương Xích Viên và Chung Thập Đầu, dĩ nhiên ngoại hình của họ bây giờ không phải là mặt mũi thật của họ. Võ lâm phải thừa nhận Thiên Diện Du Long Đinh Tứ với đệ tử tâm đắc này hóa thân thiên vạn.

Chung Thập Đầu đang uống rượu nhìn Phương Xích Viên hỏi :

- Sư huynh, khi nãy bốn người đó sao ta không giết được?
- Đệ lại hồ đồ rồi, thật là thông minh nhất thế, sơ xuất một thời.
- Đệ hồ đồ?
- Đệ nghĩ lại xem, tập trung được bốn người phát Bích Không chương đẩy lui được đệ có mấy người.
- À, quả là ta hồ đồ, khi nãy không nghĩ đến.
- Thật ra không phải đệ hồ đồ mà đã bị khí độc của Mạc Can song sát kích nộ, linh khí đã bị sát khí nhấn chìm.
- Sư huynh phân tích rất đúng, lúc nãy đệ cũng cảm thấy không tự chủ được mình và cứ hăng máu lên muốn giết.
- Còn may, khi nãy không giết chết Chúc Thiên Thu.

Chung Thập Đầu nói :

- Đối với Chúc Thiên Thu vì công, vì tư đệ vẫn không thể nhịn được.

Phương Xích Viên hỏi :

- Vì công ta hiểu, nhưng vì tư thật thâm sâu, sư đệ, đến hôm nay huynh vẫn chưa rõ được tâm sự của đệ, ngay cả sư huynh cũng không được đệ

cho biết.

- Sư huynh hiểu cho, hư thực chưa rõ, đệ vẫn chưa có thể cho ai biết.
- Huynh không trách, nhưng mấy ngày nay đệ có thu hoạch gì được về chuyện tư không?
- Có, nhất là tối qua, tuy có nhiều thu hoạch nhưng vẫn còn một số tình tiết khó giải thích và chừng nào xong chuyện đến nay vẫn chưa biết.

Phương Xích Viên nói :

- Nếu là một nghi án thì không thể gấp được, chỉ có kiên nhẫn mà điều tra dần.

Chung Thập Đầu nói :

- Vâng, nên đệ định tức khắc khởi hành, tự thân đi điều tra.
- Sư đệ đi đâu điều tra.
- Sư huynh thông cảm, nếu nói ra nơi đệ đi sẽ liên tưởng được câu chuyện, nên vẫn chưa thể báo huynh được... đệ thật đau lòng...
- Thôi, ta không hỏi nữa, đệ đi bao lâu.
- Đệ nghĩ khoảng hai tháng, trong thời gian này sư huynh tạm thời ẩn tích, ám trung theo dõi Chúc Thiên Thu.

Phương Xích Viên im lặng gật đầu, Chung Thập Đầu nói tiếp :

- Vấn đề quyết định như vậy, bây giờ chúng ta bàn về bốn người khi nãy sao không thể giết được, sư huynh chắc biết họ.
- Huynh tuy không biết họ nhưng nhìn qua cách trang sức và bề ngoài của họ làm huynh liên tưởng đến bốn võ lâm cao thủ đó là Thiếu Lâm, Võ Đang, hai vị trưởng lão Hoa Sơn và Thái Cực môn đều là danh môn chính phái, sao lại câu kết với Chúc Thiên Thu, tên mạo danh ngự quân tử được. Sư đệ, khi nãy có để ý nét mặt của bốn vị không?

- Đúng vậy, nét mặt trở ra, ánh mắt lại không linh hoạt, rõ ràng bên trong có nguyên do.

- Đây là câu chuyện bí truyền trong võ lâm, sư đệ do ở bên ân sư nên không biết, đó là chuyện năm năm trước trong giang hồ có một tin không rõ nguồn gốc, Võ Đang trưởng lão Thiên Nhất chân nhân, Thiếu Lâm trưởng lão Pháp Thông đại sư, Hoa Sơn chưởng môn nhân Bách Nhẫn sư thái và Thái Cực môn chưởng môn nhân Bát Quái Thần Chưởng Liễu Tử Tu, bốn người này đều trước sau mất tích...

Chung Thập Đầu kinh ngạc :

- Đây quả là chuyện kinh thiên động giang hồ.

- Đúng vậy, nó đã kinh động thiên hạ, liên quan đến bốn vị đại môn phái danh sư, nên không ai phủ nhận hay xác nhận và chỉ được truyền qua người quen biết chứ không công khai.

- Vậy có người điều tra ra chưa?

- Bốn môn phái này có địa vị khá tôn kính, mà truyền đi việc mất tích kỳ quái này lại là Chưởng môn phái và Trưởng lão, nên không ai có đủ khả năng tra tìm, việc lâu rồi như đá chìm đáy giếng.

- Nhưng chuyện này không lâu, Hoa Sơn và Thái Cực đã đổi Chưởng môn mới, và huynh đã ám trung theo dõi và biết được các môn phái có liên quan cũng đang cho người cải trang tìm kiếm.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Vậy huynh cho rằng lời truyền là có thật, vì vậy sư huynh cho rằng xuất hiện ở Cúc viên Tăng, Ni, Đạo, Tục quả là bốn người đó à.

- Đúng vậy, cho nên huynh đã không cho đệ giết.

- Chuyện đã thế, huynh nghĩ huynh đệ ta phải có trách nhiệm điều tra xem.

- Đệ sẽ tìm hiểu phái Võ Đang trên đường viễn du trở về.



- Sư đệ chuẩn bị chùng nào đi?

- Cấp không bằng nhanh, đệ định trưa nay đi.

\* \* \* \* \*

... Hôm đó vào lúc hoàng hôn, địa điểm nơi thư phòng của Chúc Thiên Thu ở Cúc viên, mặt vẻ thất sắc, vẻ thảm não, Chúc Thiên Thu và Thư Chính Văn hai người đang mật đàm.

Chúc Thiên Thu nói :

- Không ngờ tiêu tử đó lại giỏi như vậy, hợp lực lại bốn người vẫn không hạ được hắn.

Thư Chính Văn nói :

- Đúng vậy, bốn người hợp lực, uy lực rất cao, theo lẽ thường tình có lẽ là bản thân Đinh Cơ Hàn cũng chưa được như vậy, chả lẽ tiêu tử đó có thể hơn sư phụ mình, nghĩa là lân xuất y sư.

Chúc Thiên Thu nói :

- Với cách dạy của Đinh Tứ, muốn có một đệ tử cao như vậy, không khó...

Hơi dừng lại và nói tiếp :

- Ân sư ta mười mấy năm nay tham kinh thành quả, sắp bị tên chó chết này phá tiêu tan.

Và quay qua Thư Chính Văn hỏi :

- Tổng quản, có thư gì không?

Thư Chính Văn cười :

- Viên chủ, thư chỉ mới đưa đi tới qua, sao có lời trả lời nhanh được?

Và hỏi :

- Viên chủ đối với nữ quý có cách sắp xếp ổn thỏa nào không?
- Biện pháp vẫn chưa có, nhưng ta định bàn với nó sau đó sẽ tùy cơ ứng biến.
- Nếu ả không bàn với mình?

Chúc Thiên Thu cười :

- Bàn chứ, vì ả lo lắng đến sự việc diễn biến có môn đệ của Đinh Cơ Hàn nữa.

Lời nói vừa dứt, đột nhiên không khí lạnh, trong phòng vang lên lời nữ quý :

- Người quả thông minh, ta phải bàn trực tiếp với người.

Chúc Thiên Thu hơi kinh ngạc :

- Mời cô nương ngồi.

Thư Chính Văn nhường ghế đứng ở một bên.

- Các người quả là nhất đại hiệp khách thật khách sáo.

Chúc Thiên Thu nói :

- Cô nương quá khú...
- Lão tặc, người còn mặt mũi nhắc quá khú à? Ta hỏi người hai điều kiện của ta tối qua đã đề nghị với Chung Thập Đầu thế nào?
- Cô nương, điều kiện hai ta có thể thảo luận.
- Vậy nghĩa là điều kiện một người không chấp nhận?
- Không phải ta không chấp nhận, bởi điều kiện của cô nương quá khắt khe. Đối với nàng cũng không ích gì, đối với chúng ta đều không còn thể diện.

- Người cũng muốn còn thể diện à.

- Cô nương, ở trước mặt cô nương, Chúc Thiên Thu này không đáng giá một xu, nhưng trong võ lâm đồng đạo ta vẫn là nhân đức quảng đại trong võ hiệp.

- Ngụy thiện của người đã bị hai môn đồ Đinh tiên sinh làm bẽ mặt.

- Điều đó không có gì hệ trọng, Chúc Thiên Thu này danh tiếng mười mấy năm, với sức hai tiểu tử đó, vẫn chưa phá được gì. Bây giờ hãy nói về việc truy điệu bốn mươi chín ngày, người muốn ta lấy danh nghĩa gì, sẽ dẫn đến biết bao người hiếu kỳ rào đón đến nỗi nói thẳng sẽ ảnh hưởng đến danh giá quý phủ.

Nữ quý cười :

- Điều đó dễ thôi, cha con người chỉ mặc áo tang bảo là siêu độ tiên bối, không cần phải báo tên thật của ta.

- Cô nương, người quá làm khó.

- Làm khó còn tốt hơn lấy mạng, nếu biết vậy thì lúc trước sao người làm vậy?

- Thôi ta đồng ý.

- Còn điều kiện hai?

- Điều một đồng ý rồi thì điều hai tại hạ cũng phải làm nhưng có một yêu cầu nhỏ là lệnh tiên lệnh đường khôi phục lại tự do rồi phải cao bay xa chạy sau này không thể xía vào chuyện võ lâm nữa.

- Điều này không cần người bận tâm, ta sẽ có cách sắp xếp cho song thân ta, ta còn điều kiện là từ nay người không được dùng danh tiếng của cha mẹ ta mà làm việc bậy.

- Dĩ nhiên.

Chúc Thiên Thu nói và gật đầu.

- Còn nữa, người phải coi con dâu là con đẻ, không để cô ta bị ức hiếp.

- Cô nương an tâm ta sẽ chiều theo vậy làm.

- Hy vọng người tâm khẩu như một, ta khuyên người một câu cuối, phải biết giữ cương bên bờ vực thẳm, thoát ly quan hệ với Bích Mục Ma Quân Độc Cô Phong.

- Điều này...

- Sao nữa, chẳng lẽ giáo huấn của Chung Thập Đầu bữa nay chưa đủ sao, Chúc Thiên Thu, ta không màng sự sống chết của cha con người, nhưng ta không nhẫn tâm để con dâu người góa bụa, ta đã nói hết, người mau thả song thân ta ra.

Nửa thời khắc sau đó, cửa chính Cúc viên mở, ba con ngựa phi nhanh ra, người trên ngựa đều mặc áo xanh, mạng che mặt, đoán ra trong ba người quan khách còn có một cô gái, tất cả phi ngựa ra đi...

\* \* \* \* \*

... Quế Lâm nằm ở thượng lưu Quế Giang, phía tây ngạn Lê Giang có cây quế nổi tiếng, do núi non trùng điệp, nước sông trong xanh nên có danh “Quế Lâm sơn thủy giáp thiên hạ”.

Ở Độc Tú phong, Quế Lâm ở phía đông bắc thành, núi tuy chỉ cao hơn năm mươi trượng nhưng có vẻ cô phiêu trực lộ, sơn thạch tú lệ là nơi danh lam thắng cảnh.

Phía bắc Độc Tú phong có một tòa nhà nguy nga tráng lệ là ngôi nhà liên vân cư thất, đó là hai thế gia có tên trong thiên hạ võ lâm. Danh vọng chỉ sau Thiên hạ đệ nhất gia, nơi đây là Tùng viên. Tùng viên chủ nhân Mỹ Nhiêm kiêm khách Triệu Nguyên Lượng cùng phu nhân là Không Cốc U Lan Không Diễm Thu từng là đôi Hòa Hiệp kiêm pháp lừng danh thiên hạ, nam tài nữ sắc mà giới võ lâm đều ngưỡng mộ trầm trồ khen. Có lẽ do sơn linh xuyên tú, địa linh nhân kiệt, nên phu thê Triệu Nguyên Lượng chẳng những trẻ, ba cô con gái được danh xưng Võ lâm Tam mỹ là Triệu Tố Chân, Triệu Tố Ngọc và Triệu Tố Quyên. Cô con gái lớn Triệu Tố Chân mười năm trước cùng với con một của Chúc Thiên Thu

Cúc viên chủ nhân Chúc Thiếu Thu kết hôn, nói ra chẳng những môn đăng hộ đối, tương đắc ích lợi, mà còn châu liên bích hợp, giai ngộ thiên thành cũng là chuyện mừng trong võ lâm. Nhưng nhị, tam tiểu thư đến nay theo thời gian cũng đã tuổi quá đôi mươi nhưng vẫn chưa có tin vui, chả lẽ chưa tìm được đối tượng hay còn nguyên do gì.

Chuyện này có vẻ khác lạ, tuy có nghi ngờ nhưng không ai nói ra. Phu phụ Nguyên Lượng tuy danh lợi song toàn với ba cô con gái đẹp, nhưng đến nay vẫn chưa có một con trai để kế thừa gia thanh, tạo hóa đùa người, phi nhân lực làm được.

Chuyện đời, thập toàn thập mỹ vốn hiếm. Triệu Nguyên Lượng với khuyết thiếu nhỏ này nếu suy nghĩ kỹ sẽ sống an nhàn, nhưng vợ chồng Triệu Nguyên Lượng lại lấy làm buồn vui, mười mấy năm nay đóng cửa không tiếp khách, không hoạt động trên giang hồ nữa, vô hình trung, Tùng viên này từng đứng chung với Cúc viên thành hai thế gia, đã như giang hà nhật lặn cuối chiều hoàng hôn.

Đây là lúc lựu hồng như hòa vào một. Buổi sáng tháng năm, một người cưỡi ngựa nhanh đến trước cổng Tùng viên, rõ ràng một trung niên phong trần té ra là Chung Thập Đầu ở Tây Hồ đến. Chàng phủ bụi đường, buộc ngựa vào gốc cây bên đường, sau đó bước vào hỏi tên gác cổng :

- Triệu đại hiệp có nhà không?

Tên gác cổng nhượng mắt hỏi :

- Có nhà, nhưng không tiếp khách.

- Ta không biết nhưng vị khách này có đặc biệt Triệu đại hiệp sẽ tiếp đón.

- Ta lại không nhìn ra sự đặc biệt của ngài, và ta cũng nói rằng ngay cả Thiên vương lão tử đến Triệu đại hiệp cũng không gặp.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Tại sao?

- Bởi vì lão nhân đang bế quan.
- Vậy thì Triệu phu nhân...
- Cũng ngồi quan.
- Vậy Túc tổng quản chắc không ngồi quan?
- Đúng vậy.
- Vậy phiền đại ca thông báo giùm ta muốn gặp ngài Tổng quản.
- Quý khách sao muốn gặp Túc tổng quản?
- Chuyện liên quan cơ mật.
- Xung cho biết đại danh?
- Chung Thập Đầu.
- Thật đáng tiếc, cái tên này ta chưa nghe qua.
- Không sao, ta sẽ cho người một cái tên khác chắc người sẽ quen biết: Súly Chấn Vũ.
- Súly Chấn Vũ, ừ... chả lẽ là đứa cháu mười năm đột nhiên mất tích.
- Đúng vậy.
- Vậy người nói tên hử ra làm gì?

Chung Thập Đầu nói :

- Ta chính là bạn của Súly Chấn Vũ, ta đến là chàng nhờ đến đây.
- Thôi Chung bằng hữu về đi thôi, Túc quản gia không gặp đâu.
- Sao vậy.
- Bởi vì người là bạn của Súly Chấn Vũ.

- Lão ca, tiếp hay không tiếp là chuyện của Túc tổng quản, ta chỉ nhờ người thông báo.

- Chung bằng hữu, nếu huynh có là kẻ nổi danh giang hồ cũng đến quá sớm, giờ này Túc tổng quản đang ôm ấp vị hôn thê ngủ ngon giấc.

Chung Thập Đầu biến sắc, đại hán gác cổng nói tiếp :

- Tên người không ai biết, vả lại người là bạn của Sứy Chấn Vũ...

Chung Thập Đầu quát :

- Im mồm... Tùng viên danh chấn thiên hạ sao lại nuôi đám vô lễ này, đám nô tài ngu xuẩn, chẳng trách danh vọng Tùng viên đã bóng xế chiều, càng ngày càng xuống cấp.

Bốn tên giữ cửa đều bị kích giận dữ, trong đó tên cầm đầu nói :

- Đồ lão xược, không mở mắt mà xem, dám đến Tùng viên này kiếm chuyện à?

Quay sang một tên kêu :

- Vương Ngũ, đánh hấn bốn bạt tay, sau đó giao cho Nhâm quản sự hỏi cung.

Tên Vương Ngũ liền đến bên Chung Thập Đầu bốn tiếng bạt, bạt bạt, bạt, mọi người đều ngạc nhiên vì người bị đánh không phải là Chung Thập Đầu mà là tên ra lệnh khi này. Chung Thập Đầu đứng nguyên chỗ cũ, như không chuyện gì, tên bị đánh la lên :

- Vương Ngũ, người điên à.

Wương Ngũ lặp bập nói :

- Thừa đại ca, đệ... đệ định đánh hấn nhưng hấn lại có tà... thuật.

Chung Thập Đầu nói tiếp :

- Ta không muốn làm khó dễ bọn lâu la các ngươi, bốn bạt tay chỉ là trừng phạt nhẹ, biết điều mau đi thông báo, nếu chọc tức ta, ta sẽ cứng rắn bước vào thì các ngươi mới biết khổ.

Tên hôi nầy nói :

- Vương Ngũ, ngươi kêu Nhâm quản sự thông báo một tiếng.

Wương Ngũ chạy bay vào, trong một khoảnh khắc đã cùng một thanh niên khoảng ba lăm, ba sáu với bộ đồ xanh bước ra, mắt nhìn Chung Thập Đầu hỏi :

- Vị bằng hữu này họ Chung?

Chung Thập Đầu nói :

- Đúng vậy.

Thanh niên áo xanh nói :

- Chung bằng hữu là bạn của Súly Chấn Vũ, không biết có điều gì muốn gặp Túc tổng quản?

Chung Thập Đầu nói :

- Chuyện cơ mật chỉ nói được với Túc tổng quản.

- Túc tổng quản chưa dậy, Chung bằng hữu có thể nói với ta cũng được.

Chung Thập Đầu cười :

- Nhâm Dân San, ngươi chắc quên bản thân đứng hàng thứ mấy trong Tù viên chắc.

Nhâm Dân San biến sắc :

- Té ra đã biết ta từ lâu.

- Đúng vậy, là bạn của Súly Chấn Vũ, dĩ nhiên biết ngươi là thứ gì biến ra.



Nhâm Dân San hỏi :

- Được, Nhâm Dân San này sẽ đấu với ngươi trước, đủ cân lượng ta sẽ thông báo cho ngươi.

- Muốn thử sức dĩ nhiên được, nhưng ta báo ngươi biết trước sức ngươi không đủ thử đâu.

- Ta không tin tà thuật.

Nói xong liền giương tay đánh chưởng vào ngực Chung Thập Đầu, rõ là một cao thủ, nhưng chưởng vừa ra đã bị đánh bật về và mình bắt đầu run.

Chung Thập Đầu cười :

- Đối phó với ngươi chỉ là đối phó với tay sai của tay sai, ta không muốn nhọc sức.

Nhâm Dân San đang cắn răng chịu đựng, nhưng khi Chung Thập Đầu giơ tay vỗ vai hắn và nói :

- Bây giờ ngươi ngoan ngoãn theo ta đi.

Cũng lạ, chỉ vỗ một cái mà sự đau đớn của Nhâm Dân San như hết đi và cả hai bước vào cổng đến khoảng sân. Chung Thập Đầu như quen với lối đi đường cũ dẫn đường ngược lại cho Nhâm Dân San, lúc nào cũng đi trước nửa bước, cũng không sợ Nhâm Dân San đi phía sau ám hại, cuối cùng bước vào một phòng khách đẹp huy hoàng, Chung Thập Đầu tự tiện tự mình bước lên ngồi trên chiếc ghế Thái Soái sau đó nói với Nhâm Dân San rằng :

- Nhâm quản sự, ngươi mau đi gọi Túc tổng quản đến, Chung Thập Đầu này thời giờ quý báu, không thể để ta chờ lâu mà nổi giận.

Nhâm Dân San đúng là kẻ biết thời thế, không dám hó hé chạy đi. Nhâm Dân San vừa đi khỏi, Chung Thập Đầu từ từ đứng dậy, khoanh tay tản bộ mắt suy tư, mày nhíu lại, bước đi càng nặng nề...

\* \* \* \* \*

Trong khoảnh khắc kẻ kế thừa Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tinh thần như long hổ đột nhiên như già hẳn đi cả một giáp.

Nghĩa là nguyên do gì, bây giờ chàng đang ngó ra ngoài trước phía xa phòng khách có một ngôi nhà vòng hoa tím hồng, nơi đó có một gác lầu tinh xảo. Lúc này Chung Thập Đầu hướng mắt về nơi đó như bộ dính cứng và bất giác thở dài lâm râm tự nhủ:

“Cảnh vật như cũ, người đâu ta... ồ, mười năm rồi, quả là thời gian dài, nhưng chuyện cũ rành rành còn đó như ở trước mắt, tưởng như hôm qua...”

Và cười đau khổ :

- Ta cũng không phải là ta mười năm trước, nhưng những gì ta được có bù đắp được những gì ta mất không? A! Ta cũng không hiểu, có phải tạo hóa đã ưu đãi ta hay đã khắc nghiệt với ta...

Đang suy tư, đột nhiên có tiếng động, Nhâm đang dẫn một lão già áo xám bước đến, lão khoảng ngoài lục tuần, mình dong dỏng cao, mắt gà mũi kệt, với bộ râu sơn dương, rõ là một tên thâm thúy chôn thị thành. Nhâm Dân San la lên :

- Là vị Chung bằng hữu này.

Nói xong cười mỉa ý nói rằng :

- Nay Tổng quản ta đến xem còn thần sắc không...

Lão áo xám hơi chấp tay chào Chung Thập Đầu và cười nói :

- Chung bằng hữu giá lâm, lão phu đón trễ, xin thứ lỗi, thứ lỗi.

Và đưa bàn tay gân guốc biểu hiện đón chào, người này vẻ thâm thúy, lão gian cự giáo, quả là người nhà bị đánh mà vẫn giả bộ cười đón đê tỏ thân thiện, rõ là còn có ý gì.

Chung Thập Đầu đưa tay để đối phương cầm và cười nhẹ :

- Lão gia, vô lễ là tiểu đệ đây, ta chẳng những mạo muội mà có phá sự thanh thân của quý trang, vả lại còn đánh thuộc hạ của ngài...

- Chung bằng hữu quá khách sáo, đó là do thuộc hạ của ta không biết trời cao đất dày, dựa thế hiếp người, Chung bằng hữu giúp ta dạy chúng bài học, lão phu phải lấy làm cảm ơn.

Miệng nói tay xiết cứng nhưng hấn nắm không phải là bàn tay bằng thịt, mà lại giống như thiết chương nóng hổi mới ra lò, chẳng những cứng rắn mà còn nóng đến phỏng tay. Lão mới hơi giật mình.

Chung Thập Đầu nói :

- Lão gia, xương gà không xứng với hổ uyển, thật là tạ lỗi, tiểu tử này chắc không chịu nổi.

Nói chuyện tự nhiên trong khi đối phương tăng thêm chân lực, nhưng Chung Thập Đầu vẫn không hề hấn gì.

Lão áo xám cảm thấy bồi rồi rút chân lực về nói :

- Chung tiên sinh quả cao minh đáng phục.

Chung Thập Đầu cười tinh bơ :

- Lão nhân quá khen, xin mời...

- Lão là Túc Thừa Cân tổng quản của Tùng viên này.

- À, té ra lão gia là Túc tổng quản, thật thất kính.

- Túc tổng quản chắc là danh hiệp viễn bá, có biệt danh là Ưng Trảo chắc.

Túc Thừa Cân gật đầu :

- Đó chỉ là giang hồ ái mộ mà cho biệt danh, Chung bằng hữu đừng cười.

- Chung Thập Đầu này được bái kiến Ưng Trảo vương thật là vinh hạnh.

- Ta chỉ được hư danh. Chung bằng hữu quá khen thật làm lão toát mồ hôi. Chung bằng hữu chỉ giáo muốn gặp ta chẳng hiểu có việc gì?

Chung Thập Đầu vào đề :

- Tiểu đệ chú ý muốn gặp vợ chồng Viên chủ nhưng nghe nói Triệu đại hiệp đang bế quan thiên đạo nên mới đổi gặp Túc tổng quản.

- Chung bằng hữu được sự nhờ vả của Súly Chân Vũ mà đến à?

- Đúng vậy.

- Không biết Súly Chân Vũ đã nhờ Chung bằng hữu chuyện gì?

Chung Thập Đầu suy gẫm xong nói :

- Thật đáng tiếc, bạn ta có dặn chỉ gặp vợ chồng Triệu đại hiệp hoặc tam vị tiểu thư mới nói.

- Đó thật đáng tiếc, vì cả hai phu phụ Tùng viên chủ nhân đều đang tham thiên.

- Vậy ba vị tiểu thư chắc không tham thiên chứ?

- Dĩ nhiên, nhưng đại tiểu thư đã xuất giá.

- Điều này đệ đã biết.

- Nhị tiểu thư du hiệp bên ngoài chưa về.

Chung Thập Đầu cười :

- Lạ thật, theo bạn ta nói nhị tiểu thư không biết võ công, một cô gái không biết võ công sao lại du hiệp giang hồ được?

Túc Thừa Cân cười :

- Chung bằng hữu chỉ biết một không biết mười, nhị tiểu thư không biết võ, nhưng có tam tiểu thư biết võ đi theo.

Chung Thập Đầu nói :

- Túc đại hiệp nói đúng, có lẽ ta hơi quá mạo muội, Triệu đại hiệp bế quan bao lâu rồi? Túc đại hiệp nói ra được không?

- Sắp mười năm rồi.

Chung Thập Đầu nói :

- Đệ xin cảm ơn lão gia trước và xin có một yêu cầu xin Túc đại hiệp chuyển lời phu phụ Triệu đại hiệp để ta phá lệ khai quan được gặp.

- Yêu cầu của Chung bằng hữu quá khó, xin thứ lỗi cho lão không làm được. Không phải lão không muốn giúp, mà bởi việc liên quan trọng đại, Chung bằng hữu là người võ lâm chắc hiểu bế quan là việc long trọng trong võ lâm.

Chung Thập Đầu nói :

- Điều này cũng nói lên trong thời gian bế quan có việc trọng đại cũng có thể khai quan, vả lại yêu cầu của ta là chỉ khai quan một lần.

- Không hiểu Chung bằng hữu nói chuyện trọng đại đến cỡ nào.

- Túc đại hiệp không muốn thông chuyện, đệ này cũng không miễn cưỡng, nhưng sau này xảy ra việc gì người phải hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- Trước khi bế quan bốn Viên chủ đã giao toàn bộ việc cho ta xử lý, nếu có gì ta sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.

- Vậy thì giữa hai ta không có gì bàn nữa.

- Khoan đã Chung bằng hữu, lão phu có một đề nghị, nếu sự việc thực sự nghiêm trọng, lão phu sẽ khảo luận đã, mời Chung bằng hữu lại phòng khách bốn viên, để lão chờ cơ báo với bề trên.

Chung Thập Đầu nói :

- Ta xin cảm ơn lão gia tấm thịnh tình, còn việc ở lại thì xin tâm lãnh chứ

không dám ở lại làm phiền quý viên, vậy đệ này xin cáo từ.

- Khoan đã, dường như Chung bằng hữu rất rành nội bộ bổn viên.
- Túc đại hiệp quên ta là bạn của Súly Chấn Vũ.
- Lão không quên.
- Súly Chấn Vũ lúc trước là người của quý viên, ta là bạn Súly Chấn Vũ dĩ nhiên Súly Chấn Vũ cũng kể nghe phải không?
- Có lý, nhưng ta lại thấy Chung bằng hữu quá quen thuộc với Tùng viên này.

Chung Thập Đầu hỏi ngược :

- Túc đại hiệp hoài nghi ta à, chắc định điều tra ta chắc.
- Không dám, lão phu chỉ luôn tiện hỏi thôi.
- Túc đại hiệp giữ ta lại là định hỏi chuyện này?
- Không, lão chỉ định hỏi hiện Súly Chấn Vũ ở đâu.

Chung Thập Đầu nói :

- Điều này chưa tiện nói.
- Chắc Chung bằng hữu cũng biết việc Súly Chấn Vũ bỏ đi như thế nào, vậy xin Chung bằng hữu kể lại xem Súly Chấn Vũ đã nói ra sao.

Chung Thập Đầu hỏi :

- Lúc đó Súly Chấn Vũ rời quý viên như thế nào chả lẽ Túc lão gia không biết?
- Lão dĩ nhiên biết nhưng không muốn phiền diện sợ Chung bằng hữu bị hấn nói dối.
- Công đạo tự ở lòng người, thị phi ở nơi công luận, chẳng qua quý viên

đối với Sứ Chấn Vũ không thẳng lòng nên ta không muốn tổn lời nói nữa, bây giờ xin Túc đại hiệp khi nào cho ta biết hồi âm để tiếp được Triệu đại hiệp phu phụ.

- Ba hôm sau được không? Bởi thượng một lần là ba hôm, nên Chung bằng hữu phải đợi.

- Được, ba hôm thì ba hôm, đệ xin cáo từ đây.

- Chung bằng hữu hiện ở đâu, có tin ta sẽ cho người đến báo.

- Không cần, ba hôm sau ta sẽ tự đến.

- Chung bằng hữu nói đúng, xin miễn lão phu tổng biệt.

Nói xong kêu :

- Dân San, hãy giúp ta tổng khách.

-----oOo-----

## Chương 10: Mười năm dâu bể chuyện Tùng viên

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Hôm đó vào buổi trưa, Chung Thập Đầu về cô tịch đi trên bờ Dung Hồ vào một quán nổi. Dung Hồ tuy tên là hồ nhưng mặt hồ không lớn, giữa hồ có nhà thủy tạ Dung Hồ, có cầu vòng, giữa hồ có núi phong cảnh thật tuyệt. Lúc này là giữa hè lại là giờ khắc làm việc nên quán ít người. Chung Thập Đầu, một người khách lạ kỳ, kêu một tách trà Hương Phiến sau đó hỏi tiểu nhị :

- Ta định hỏi về một người, tuy không giàu sang nhưng trong giới giang hồ cũng tương đối có danh tiếng.

Tiểu nhị nói :

- Vậy thì dễ tìm, vậy người đó tên gì?

- Mười năm trước có một người tên Tiểu Cầu Tử.

- À, chắc khách quan định tìm tên có biệt danh là Tên Nghe Lén được gọi là Tiểu Cầu.

- Đúng vậy.

- Vậy thật là may, khi nãy tiểu đệ gặp Tiểu Cầu đang uống rượu ở một quán thịt bò, xem ra tài chính của hắn mấy ngày nay chắc đều đặn.

Chung Thập Đầu nói :

- Bằng hữu nhờ người dẫn hắn đến đây, báo là có một người bạn cũ kiếm.

Nói xong nhét cho hắn một mớ tiền.

- Cảm ơn khách quan, tiểu đệ sẽ đi đây.

Không lâu hắn quay về với một tên mặc áo ngắn, từ xa đã chỉ về bàn Chung Thập Đầu.



Tiểu Cầu ngay ngắn ngồi vào bàn Chung Thập Đầu.

- Tiểu Cầu Tử, nhìn ra ta không?

- Vị công tử này dường như ta có gặp qua nhưng không nhớ là gặp ở đâu, à ta nhớ ra rồi... lúc trước công tử ở...

Chung Thập Đầu xịt một tiếng, ý kêu hẳn đừng nói tiếp :

- Tiểu Cầu Tử, trí nhớ của ngươi thật là tốt, đã mười năm rồi, lại đây chúng ta nhậu một chầu sẽ tính sau, tiểu nhị thêm một đĩa thịt bò, có gì ngon cứ đưa ra đây với một bầu rượu.

Quang cảnh nơi quán anh một ly, tôi một ly. Chung Thập Đầu hướng Tiểu Cầu hỏi thăm nhiều thứ, nhưng giọng rất nhỏ, sau đó không lâu, Chung Thập Đầu nói với Tiểu Cầu vài câu và Tiểu Cầu nhẹ nhàng rời chỗ đi.

Tên áo ngắn Tiểu Cầu vừa đi, ngồi ở gần cửa tên áo dài xanh cũng vội bước ra. Chung Thập Đầu nhìn thấy bất giác giật mình và trả tiền bước ra luôn. Rõ là hoàng oanh canh thần lẫn, thần lẫn canh con đé, một người này theo dõi người kia. Lúc này đã là chiều tối, trà quán đã đông người, đối với ba người trước sau rời đi không ai chú ý.

Ba người khoảng cách mười trượng, tên Tiểu Cầu như có việc bước nhanh đầu cũng không quay lại, bước vào một tiệm tuần mã, chọn một con khỏe nhất, gắn yên cương vào và cưỡi ra. Nhưng lúc hẳn định phóng ngựa tên áo dài xanh liền bước tới chặn lại :

- Tiểu Cầu, ngươi phát tài rồi à?

Tiểu Cầu giật mình nhưng giả bộ bình tĩnh nói :

- Lý lão gia ông nói đùa, đây chỉ là mua giùm người ta thôi.

- Phải không, ai vậy?

- Một người bạn lâu ngày gặp lại, bạn ta đang ở cửa nam chờ, Lý lão gia nếu thích ta sẽ dẫn ông đến hội kiến.

- Được, chúng ta cùng đi.

Tiểu Cầu nói :

- Lý lão gia, con ngựa này không ngồi được hai người.

Lúc đó có tiếng truyền âm vào tai Tiểu Cầu :

- Tiểu Cầu để hấn cùng đi.

Tiểu Cầu tuy là kẻ nông dân nhưng cũng biết kẻ truyền âm phải là người có võ công cao cường nên an tâm nói :

- Thôi được, đường cũng không xa, Lý lão gia muốn lên thì lên.

Khi lão áo dài cùng ngồi xong, ngựa phóng tới hướng cửa nam, khoảnh khắc đã ra khỏi cửa nam đến ngoại ô, tên áo dài cười lạnh nói :

- Tiểu Cầu Tử, người bạn của ngươi đâu?

- Hấn nói rõ chờ ta ở cửa nam.

- Tiểu Cầu Tử, nếu ngươi muốn múa rìu trước mắt ta, thì dãy núi Vòi Voi phía trước sẽ là nơi chôn ngươi. Nói mau hấn ở đâu?

Đột nhiên một giọng còn lạnh hơn hấn phát ra từ sau lưng :

- Lý lão gia, người ở đây này.

Lời đột nhiên này làm tên áo dài toát mồ hôi nhưng Tiểu Cầu lại thấy nhẹ nhõm. Cả hai cùng quay đầu người về xem.

Chỉ thấy Chung Thập Đầu đứng một chân trên mình ngựa, và tên áo dài tự phụ không biết được kẻ thù đã ở sau lưng khi nào, vì sợ nhưng với bản năng cầu sinh hấn liền nhanh chóng xuất chưởng đánh vào Linh Đài huyết của Tiểu Cầu, tay phải Đảo Đả Kim Chung hướng về Chung Thập Đầu. Phản ứng của hấn tuy nhanh nhưng không qua khỏi Chung Thập Đầu, chỉ thấy linh không phát chưởng tên áo dài đã như quả bóng xì hơi rơi từ trên yên ngựa xuống.

Lúc này Tiểu Cầu Tử vui mừng reo lên :

- Chung lão gia quả là thần.

- Tiểu Cầu huynh, cứ gọi ta là Chung huynh được rồi, và bây giờ hãy phóng thẳng ngựa lên núi Vòi Voi.

- Chung huynh, tên Lý này nghe nói là đứng thứ ba trong Tùng viên dưới Túc tổng quản, nhưng dưới tay Chung huynh hẳn đã dễ dàng bị trị, xem ra Chung huynh còn hơn Triệu đại hiệp.

Dưới núi Vòi Voi, Ly Giang và Dương Giang hợp lại, có một vách dương ra như mũi voi nên được gọi là núi mũi voi.

Quê Lâm nổi tiếng phong cảnh giáp thiên hạ, ngoài cảnh đẹp còn có một sơn động, nước trong xanh. Núi Vòi Voi ở ngoại ô thành, tự nhiên cũng có rất nhiều miếu thờ quý thần. Lúc đến núi, Chung Thập Đầu mang tên áo dài xuống và nói :

- Tiểu Cầu Tử, chúc huynh thượng lộ bình an.

Tiểu Cầu Tử nói :

- Chung huynh, có người võ công như huynh, tiểu đệ này định không đi.

Nhưng con ngựa đã bị Chung vỗ cho chạy :

- Đừng có trẻ con Tiểu Cầu Tử, ta không có thì giờ bảo vệ ngươi, nhớ lời dặn nơi quán.

Chung Thập Đầu xách tên áo dài vào trong một sơn động, giải huyệt và lạnh lùng nói :

- Lý Điền Tu, ngươi muốn sống hay muốn chết?

Lý Điền Tu giật mình hỏi :

- Sao... ngươi biết ta?

- Chẳng lẽ Túc Thừa Cân kêu ngươi theo dõi ta và không cho ngươi biết ta

là bạn của Sứy Chấn Vũ sao?

- Đúng vậy, Túc tổng quản chỉ kêu ta ám trung theo dõi và dặn không được lộ mặt.

- Không nghe lời lão già nên phiền toái ở trước mắt người thấy chưa?

- Chỉ trách ta quá hấp tấp muốn lập công, không ngờ người thật cao minh. Nhưng nếu là bạn của Sứy Chấn Vũ chưa chắc đã biết ta.

- Chuyện người không hiểu còn nhiều, nói cho người biết ta còn am hiểu cả một cây một cọng cỏ trong Tùng viên nữa là.

- Ta tin.

Điền Tu gật đầu.

- Bây giờ người phải trả lời câu hỏi của ta, muốn sống hay muốn chết?

- Kiến còn ham sống, ta dĩ nhiên là muốn sống, nay đã lọt vào tay người, muốn sống thì sao, muốn chết thì sao?

Chung Thập Đầu nói :

- Muốn chết thì dễ, động này sẽ là nơi chôn người, muốn sống thì ngoan ngoãn nghe ta dặn.

Lý Điền Tu nói :

- Nói đi, chỉ cần ta làm được sẽ tuân lệnh làm.

- Về bí mật giữa đại tiểu thư và nhị tiểu thư, chắc người biết chứ?

- Người muốn biết bí mật gì?

- Ta xem người kể ra bí mật gì?

- Vậy hỏi ta để làm gì?

Chung gằn :

- Lý Điền Tu, đừng quên thân phận của ngươi.
- Vâng, ta sẵn sàng nghe.
- lát nữa, ta sẽ mang ngươi về Tùng viên, ta sẽ tỏ lộ bí mật trước mặt Túc Thừa Côn, ngươi chỉ đứng bên xác nhận là được.
- Nếu vậy thì cho ta chết khỏe đi, làm vậy ta sẽ bị chết thảm.
- Ngươi không tin ta có sức bảo vệ ngươi?
- Công lực ngươi quả cao, nhưng trong tình thế một chống trăm sẽ thành vấn đề, muốn bảo vệ cho ta e rằng khó.

Chung Thập Đầu cười sáng khoái :

- Lý Điền Tu, không phải Chung Thập Đầu này khoác lác, với những tên tay sai của Tùng viên ta chỉ coi như gà đất chó ngói, không nhằm nhò gì ta được.
- Được, ta chấp nhận.
- Thật ra ngươi cũng chỉ có con đường này, xong chuyện ngươi sẽ cao bay xa chạy, nhưng ta báo trước nếu ngươi không cải hối canh tân tái phạm pháp thì ta sẽ không tha.
- Có thể cho ta theo bên huynh để đoái công chuộc tội được hay không?
- Nếu ngươi cải thiện có lẽ ta sẽ thu dụng ngươi. Thôi chúng ta quay về.

Nửa thời khắc sau, Chung Thập Đầu một mình về phạm điểm bên Dung Hồ, trước tiên hắn hỏi chương quây, quả có một thư sinh anh tuấn vô vàn, mặc áo trắng mượn một phòng trọ ở đây, và Chung Thập Đầu liền mượn một phòng ở sát bên, và nghe tiểu nhị báo rằng thư sinh áo trắng ăn cơm tối xong đã đóng cửa phòng ngủ. Nhưng lạ một điểm Chung Thập Đầu dùng nội công quan sát thấy phòng trống trơn. Lúc này đã nửa khuya, Chung Thập Đầu bắt giác nhíu mày, chả lẽ tên này đã đến Tùng viên. Chung Thập Đầu liền qua phòng bên đẩy thử cửa, cửa chỉ khép hờ. Chung Thập Đầu liền hiểu, về phòng gài cửa, phóng từ cửa sổ bằng mình

về hướng Tùng viên đã nghe từ xa có tiếng gõ gần Tùng viên. Nhưng khi đến gần tiếng gõ này lại không còn. Chung liền triển khai Vân Long Tam Hiện vượt qua vách tường, như thiên mã hành không phóng tới phòng khách, tất cả có mười mấy tên lâu la đang bao vây thư sinh áo trắng, quả như tiểu nhị nói, đây đúng là một kỳ mỹ nam tử hiếm thấy. Thấy Túc tổng quản đứng đó, có lẽ khi nãy trải qua một trận đấu với thư sinh và Túc tổng quản xuất hiện nên trận đấu tạm dừng, có lẽ trước mắt đang bàn bạc.

Đột nhiên Chung Thập Đầu xuất hiện làm mọi người kinh ngạc, Túc Thừa Cân bất giác hỏi :

- Chung bằng hữu sao lại đến đây?

Chung Thập Đầu quét mắt nhìn thấy Lý Diễm Tu trong đám lâu la :

- Người có thể đến, sao ta không đến được?

- Sao, các người chung một đạo à?

Túc Thừa Cân chỉ thư sinh áo trắng nói.

- Tuy không cùng đạo nhưng mục đích giống nhau.

Bạch y thư sinh hỏi :

- Các hạ là ai?

Thư sinh áo trắng ồ lên một tiếng ngạc nhiên :

- Té ra là người quấy phá tan tành Thiên Hạ Đệ Nhất Gia bên Tây Hồ.

Thư sinh vừa nói dứt làm sắc mặt Túc Thừa Cân trắng bợt, quả là chuyện kinh động thiên hạ, hẳn với danh nghĩa Tổng quản của Tùng viên mà không biết.

Chung Thập Đầu nói :

- Huynh đài quá lời khen, xin cho biết quý danh.

- Trước hết chưa cần thiết báo danh tính, huynh cứ lo việc chính của huynh đi.

- Cảm ơn huynh đài.

Quay sang Túc Thừa Côn nói :

- Túc đại hiệp, người biết mục đích ta đến rồi chứ?

- Lão phu đang muốn biết.

- Chủ nhân Tùng viên ở đâu?

- Đang bế quan.

- Vậy Triệu nhị tiểu thư?

- Nhị tiểu thư cùng Tam tiểu thư xuất du.

Chung Thập Đầu cười ha hả :

- Túc đại hiệp, chuyện này ai bảo người nói đó?

Túc Thừa Côn nói :

- Đây là sự thật.

Thư sinh áo trắng tức giận nói :

- Thật là lũ vong ân bội nghĩa.

- Người chủ ai?

Chung Thập Đầu nói :

- Mọi người hãy im lặng, Lý Điền Tu, lão Viên chủ ở đâu người hãy nói trước mặt mọi người.

Lý Điền Tu cung kính nói :

- Lão Viên chủ từ lâu đã bị bắt cóc khỏi Quế Lâm, đại tiểu thư đã chết, hiện nay nhị tiểu thư chính là phu nhân Cúc viên.

Đột nhiên một tiếng thánh thót từ xa :

- Im mồm.

Lý Diễm Tu giật mình, Chung Thập Đầu cũng bất giác giật mình và đang nghĩ: “Tiểu nha đầu này đến nhanh thật”.

Liên quay sang Lý Diễm Tu hô :

- Nói tiếp.

- Ai dám.

Tiếp theo một tiếng thánh thót, một luồng gió lạnh đến, Lý Diễm Tu đã bị tát tai hai cái, bị đánh nhưng không thấy người làm. Lý Diễm Tu mặt không còn chút máu, ngay cả Túc tổng quản lùi liền ba bước sợ hãi.

Người bình tĩnh nhất chính là Chung Thập Đầu, người đã biết đại bộ phận nội tình :

- Cô nương nguoi quá lộng rồi, người đáng đánh không phải là Lý Diễm Tu.

Nữ quý la :

- Nguoi không cần xía vào.

Lúc này thư sinh áo trắng mới hồi thần la lên :

- Đại tỷ, tỷ đã... quả nhiên...

Nữ quý u u nói :

- Tam muội, bình tĩnh đã, chờ lát tỷ tỷ sẽ kể rõ cho muội biết.

Té ra bạch y thư sinh chính là tam tiểu thư của Tùng viên Triệu Tố Quyên.



Lão gian tặc Túc Thừa Côn cũng trở mắt nhìn, chấp quyền hướng về nữ quỷ cung kính :

- Đại tiểu thư anh linh bất diệt, sẽ hiểu chuyện này không liên can gì đến lão phu.

Nữ quỷ nói :

- Hừ, ngươi quả đồ tội cho kẻ khác quá giỏi.

Túc lại quay qua tam tiểu thư Triệu Tố Quyên nói :

- Tam tiểu thư, lúc này lão phu không biết là tiểu thư hồi gia, xin thứ lỗi.

Triệu Tố Quyên nói móc :

- Túc tổng quản, tam tiểu thư đã cùng nhị tiểu thư xuất du rồi mà. Phải rồi, ta biết Tùng viên này bây giờ không phải là của Triệu gia nữa.

- Tam tiểu thư, lão phu đáng tội chết, tiểu thư muốn đánh muốn mắng sao cũng được.

Nữ quỷ quát :

- Im mồm.

- Vâng, vâng, đại tiểu thư.

Chung Thập Đầu nói thẳng :

- Đại tiểu thư, lúc này đáng lẽ phải trở về với chính mình rồi đó.

Nữ quỷ u u than :

- Thân này đã là ma, còn gì mà hoàn hồn nữa?

Triệu Tố Quyên trở mắt nhìn Chung Thập Đầu :

- Chung đại hiệp, chẳng lẽ chàng cho là đại tỷ chưa...

Nữ quý quát :

- Tam muội đừng nghĩ bậy.

Chung Thập Đầu cười đau khổ, nữ quý lại quát :

- Chung Thập Đầu, ngươi đừng có nhiều chuyện.

- Được, ta không nói là xong.

Triệu Tô Quyên bất giác bàng hoàng :

- Vậy nghĩa là sao?

- Tam muội, lần sau muội sẽ biết.

Và quay sang Chung Thập Đầu :

- Chung Thập Đầu, kẻ phải hoàn hồn chính là ngươi, ngươi còn giả đò gì nữa?

- Ta là Chung Thập Đầu còn gì phải hoàn hồn?

- Ngươi cho rằng ta không biết ngươi là ai à?

- Cô nương, nếu tại hạ có bộ mặt khác, ngươi cũng không đoán ra đâu.

- Nếu đoán đúng thì sao?

- Ta sẽ hoàn hồn liền.

Nữ quý nói :

- Được, quân tử nhất ngôn.

- Nhưng cô nương phải cho ta biết dựa vào đâu mà quyết đoán.

- Kẻ kế thừa Thiên Diện Du Long hóa thân thiên vạn, không ai biết thật giả, nhưng đối với quý như ta thì lại khác.

- Lý do này hơi miễn cưỡng, vì ta không tin...
- Đừng có tự cho mình thông minh, ta còn đủ lý do khiến ngươi tin.
- Hãy nói đi, ta đang nghe đây.
- Lý do này từ sư huynh của ngươi.

Chung giật mình hỏi :

- Sư huynh ta đã nói rồi sao?
- Ngươi nghĩ sư huynh của ngươi sẽ nói à, lúc đó ta chỉ hỏi trên thế gian hóa trang thì dễ nhưng khó che đậy được ánh mắt, nhất là ánh mắt người thân thương, Chung Thập Đầu, ngươi xem hiểu biết của ta có lý không?
- Có lý, có lý.
- Vì vậy lúc đó ta đã xác định ngươi là Súly Chân Vũ.

Nữ quý nói xong chẳng những Chung Thập Đầu giật mình mà tất cả mọi người xung quanh đều kinh ngạc.

Sắc mặt Túc tổng quản đại biến lâm lâm :

- Chẳng trách hẳn biết rành về Tùng viên quá.
- Còn nữa, lúc đó ta không dám chắc, nhưng về tới đây gặp ngươi, ta có thể khẳng định suy đoán của ta là chính xác.
- Cao minh, cao minh, quả là cao minh.

Nữ quý nói :

- Vậy ngươi thừa nhận mình là Súly Chân Vũ rồi à?

Chung Thập Đầu cười :

- Ta không thừa nhận có được không?

- Vậy sao người chưa chịu khôi phục chính mình?

- Đáng lý, ta định xong công án này mới hiện nguyên hình chính mình, bây giờ bị đại tiểu thư làm phát hiện, thôi thì phải lộ mặt thôi.

Nói xong vận nội công xoay chuyển, bộ mặt pháp sư xanh và bộ râu dài đã văng ra, hiện lên là một trang thanh niên tuấn tú khoảng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mọi người trừng mắt nhìn.

Triệu Tố Quyên la lên :

- Đại ca, quả nhiên là huynh.

Súy Chấn Vũ (đây là tên thật của Chung Thập Đầu) mỉm cười :

- Đúng vậy, Quyên muội.

Tố Quyên nói :

- Chúc mừng huynh, Vũ ca.

Súy Chấn Vũ ngạc nhiên :

- Chúc mừng ta? Chúc mừng gì?

Tố Quyên nói :

- Chúc mừng Vũ ca đã luyện được một thân võ công tuyệt thế, không phải sao?

Súy Chấn Vũ bùi ngùi :

- Cảnh vật như xưa, nhân sự hoàn toàn khác, Quyên muội à, ngu ca đã luyện được võ công nhưng tất cả đã trễ rồi.

- Quyên muội, em định nói gì?

Tố Quyên nói :

- Cái gì đã qua cho qua đi. Vũ ca, dù sao đi nữa, máu nóng hơn nước lã, huynh và muội kể như thân thích, hy vọng huynh quên quá khứ giúp muội cứu lại cha mẹ, trùng tu lại Tùng viên này.

- Quên quá khứ này đi đâu có dễ, muội cũng biết ký ức thời thơ ấu sẽ không bao giờ quên.

- Huynh nói vậy là sẽ không giúp muội?

- Quyên muội cho là huynh không quên được vết thương quá khứ, nhưng như muội đã nói máu nóng hơn nước lã dù sao đi nữa huynh cũng cứu cô dưỡng, tái tạo lại nét hùng phong của Tùng viên ngày nào.

Nữ quý nói :

- Chuyện Tùng viên không cần ngươi lo.

Tô Quyên đau khổ :

- Đại tỷ, tỷ...

- Tam muội, trong lòng muội nếu còn người tỷ tỷ đã chết này thì hãy bớt nói.

Quay sang Túc tổng quản :

- Túc tổng quản, phòng ba tỷ muội ta lúc trước, bây giờ ai ở?

- Bẩm tiểu thư, tịnh lâu đó vẫn trống không nhưng lão đã cho người quét dọn hàng ngày.

- Được, người dẫn đường, Tam muội, Chấn Vũ theo ta lên tịnh lâu, ta có chuyện cần bàn với các người.

Lúc này Túc Thừa Côn nghe lời đã hướng dẫn họ lên tịnh lâu, tất cả đều lui ra, chỉ có Lý Điện Tu đang hướng mắt cầu cứu đến Sứ Chấn Vũ.

Chấn Vũ bảo :

- Lý quản sự, ngươi đi cùng ta.

Tố Quyên và Chân Vũ sánh vai nhau vừa đi vừa nói chuyện :

- Vũ ca, khi nãy đại ca nói đại tử sẽ hoàn hồn nghĩa là sao?

- Ta chắc chắn tử tử của muội không chết.

Tố Quyên như muốn vui mừng la lên nhưng lại hỏi :

- Thật vậy không?

Chân Vũ tiếp :

- Muội cứ chịu khó quan sát một chút sẽ rõ.

Hai người nói chuyện bằng truyền âm nữ quý đều nghe nên ra lệnh :

- Tam muội, muội lên phòng bỏ cái trang ra.

- Vâng, thưa tử.

Tới phòng khách, Túc tổng quản cười với Sứy Chân Vũ trước nói :

- Mời Sứy công tử ngồi.

Nữ quý nói :

- Không, không, lên lầu.

- Vâng, vâng, lão quá hồ đồ.

Nữ quý hỏi Sứy Chân Vũ :

- Lý Điền Tu là người tâm phúc của huynh phải không?

- Đúng vậy.

- Tin được không?

- Tuyệt đối tin được.

- Được, người điếm huyết Túc tổng quản, giao hẳn cho Lý Điền Tu giữ, chúng ta cùng lên lầu.

Chấn Vũ nói với Lý Điền Tu :

- Nhớ không cho ai đến gần gác lầu và trông coi Túc tổng quản.

Khi này Túc Thừa Cân nói đúng, phòng không có người ở, nhưng vẫn sạch sẽ được quét dọn. Sứ Chấn Vũ đất cũ quay về nên chàng bất giác hướng về phòng đại tiểu thư. Nhưng nữ quý la lên :

- Đến phòng tam muội của ta.

Chấn Vũ hơi ngạc nhiên, lúc này phòng tam tiểu thư vừa mới mở, nay đã trở thành cô gái đẹp. Tố Quyên đang đứng đó gọi :

- Đại tỷ tỷ, Vũ ca, mời vào đây.

Cách trang trí trong phòng quả là điển nhã, rèm thêu và mùi thơm u lan. Nhưng Chấn Vũ đang chìm vào trầm tư, ngay cả trước mặt cô gái đẹp như Tố Quyên hẳn cũng không nhìn thấy, rõ ràng chàng đang nhớ về quá khứ. Và cũng may trong phòng này không có kẻ thù nếu không trong tình trạng này chắc chắn Sứ Chấn Vũ sẽ bị triệt bằng đòn dễ dàng. Tố Quyên thở dài :

- Vũ ca, mời ngồi.

- Đại tỷ tỷ, tỷ tỷ cũng vào đi.

- Tỷ tỷ vào này giờ rồi.

Nữ quý nói :

- Chấn Vũ, vững vàng lên đi, đường đường là nam tử hán.

- Cảm ơn muội, Tố Chân.

- Tên ta từ nay không được để người gọi.

Chấn Vũ :

- Muội, chuyện đã lâu rồi còn giận huynh à?

Nữ quý nói :

- Không giận huynh, giận ai, huynh nghĩ coi, huynh lúc đó ma mịch bắt nhân, tự mình truy lạc, nếu không vậy, hôm nay muội đâu đến nông nổi này...

Đang nói đột nhiên ngưng và hỏi :

- Phòng bên có ai?

Tố Quyên nói :

- Đại tỷ tỷ, đó là lão a đầu quét dọn phòng, cũng là lão a đầu mười năm trước ở đây.

- Kêu ả tránh đi, xuống dưới lầu.

Tố Quyên kêu :

- Sương nhi, tỷ tỷ xuống dưới lầu một chút đi, nơi đây chưa có gì để tỷ tỷ phục vụ.

Nữ quý tiếp :

- Chấn Vũ, người nói xem người có đáng chết không?

- Phải, huynh đáng chết.

- Chuyện này hãy bỏ qua, điều không thể tha thứ nhất là người không nên phụ lòng cha mẹ ta, lúc ly biệt không nên nói những lời đoạn tuyệt như vậy, làm đau lòng cha mẹ ta, người biết tội không?

- Biểu muội, ngu huynh thật đáng tội, muội không để huynh có cơ hội chuộc tội sao?

- Chuộc tội, nói quá dễ dàng, nay song thân ta đã trở thành chim lồng cá



chậu, Tố Chân này tan gia vong mạng, tội người sẽ chuộc cách nào?

Chấn Vũ nói :

- Như khi nãy huynh nói, cứu lại song thân, chấn hưng Tòng viên.
- Nói thật nghĩa khí, nhưng người lấy gì chuộc những gì Tố Chân đã mất?
- Huynh sẽ tận lực bù đắp những gì mất mát.

Nữ quỷ cười :

- Ngay cả sinh mạng ta?

Chấn Vũ nhú mày :

- Chân muội, nếu huynh nói huynh sẽ chết theo muội, có lẽ muội không tin, vì huynh dám chắc là muội chưa chết.
- Thế gian làm gì có người muốn giả quỷ, người cũng có thể giả quỷ cho ta xem được không?

Chấn Vũ nói :

- Chân muội, lúc trước ngu huynh làm sai nên không có tư cách gì đòi hỏi, nhưng chả lẽ muội lại bỏ qua chuyện muội muội của mình sao? Chân muội, nếu muốn huynh phải đền tội, huynh sẽ sẵn sàng.
- Vậy thì người chết cho ta xem.
- Huynh sẽ chết nhưng không phải bây giờ.
- Nói qua nói lại, người cũng là người sợ chết.
- Chân muội, trước mắt huynh có nhiệm vụ ân sư giao, nay tự tử chỉ là chuyện nhi nữ, ta không thể vì tư bỏ công, ta muốn chết khi nào hoàn thành nhiệm vụ ân sư giao.
- Có lẽ huynh nói thật, nhưng muội không muốn huynh chết, chỉ muốn

huynh từ nay đừng xía vào chuyện Triệu gia nữa, được không?

- Tại sao?

- Người đừng hỏi.

- Vậy Chân muội đã cứu song thân rồi à?

- Đúng vậy.

- Món nợ của lão tặc Chúc Thiên Thu vậy là xong, không thể được.

- Không xong thì thế nào, bất hạnh của muội đã làm tổ tiên Triệu gia hổ thẹn nơi chín suối, chả lẽ chưa đủ sao, còn phải cho thiên hạ võ lâm biết cả, còn nữa, nhị muội ta hy sinh cũng quá thảm, vì hạnh phúc của nó mong người cũng đừng làm ầm nữa.

- Biểu muội, ở lập trường muội lý do này rất đúng, huynh cũng sẽ chấp nhận lời yêu cầu của muội, nhưng ở việc công, huynh sẽ không thể bỏ qua Chúc Thiên Thu.

- Huynh chỉ việc Chúc Thiên Thu câu kết với Độc Cô Phong Bích Nhân Ma Vương.

- Đúng vậy, muội cũng đã biết, ở lập trường võ lâm, muội cũng sẽ không chối từ.

- Muội đã là quý, không xứng đáng là một phần tử của võ lâm. Ta không can thiệp việc phá tà vệ đạo của người, nhưng người cũng đừng kéo ta xuống nước. Nhưng ta có một yêu cầu khi hành động với Chúc Thiên Thu, đừng kéo chuyện Triệu gia vào, và phải hiểu cho nhị muội ta, đối với Chúc Thiên Thu người phải chừa một lối thoát.

- Được, ta chấp nhận.

- Vậy ta cũng cảm ơn lời hứa của người, bây giờ người có thể đi.

- Chân muội, khoan hạ lệnh đuổi khách, ngu huynh hỏi một việc rồi sẽ đi.

- Người hãy suy nghĩ trước khi hỏi để khỏi uổng lời.
- Dĩ nhiên, Chân muội, cô dựng hiện ở đâu?
- Ở một nơi rất an toàn và ẩn mật.
- Hiện do ai chăm sóc?
- Chăm sóc hai người trù cao thủ như người, và còn những người Chúc Thiên Thu không thể đến tìm đánh được.
- Nhị vị có được bình thường không?
- Đúng vậy, ta đã kiểm tra qua, và song thân cũng vận chân khí bảo thân mật sát, đều thấy bình thường.
- Hy vọng là vậy, ngu huynh trước khi đi nhắc muội một việc, là nên xem kỹ tình hình song thân của muội gần đây và có gì khả nghi liền báo cho huynh biết.
- Ý huynh là sao? - Nữ quý hỏi.
- Rất đơn giản, huynh thấy lão tặc đó không dễ dàng thả song thân ra.
- Huynh nghĩ là Chúc Thiên Thu có thể làm gì đó ở trên mình song thân ta?
- Đúng vậy.
- Nhưng khi này muội nói, khi song thân rời Cúc viên không có gì lạ.
- Chân muội, muội biết Võ lâm Tứ quý chứ?
- Có chứ, sự thật Võ lâm Tứ quý cũng là đệ tử của Độc Cô Phong Bích Nhân Ma Vương nhưng tình hình này ít ai biết.
- Đây là một bí mật của võ lâm, sao huynh biết?
- Huynh biết từ miệng Hắc Tâm Ái Quý Thời Phùng Nguyên, sự thật Phùng Nguyên đã được huynh thu phục, nhưng nhị vị biểu muội phải giữ

bí mật.

- Dĩ nhiên. - Cả hai cùng nói.

- Võ lâm Tứ quý Độc Nhân Độc Quỷ Trọng Tôn Nghiêm dùng độc nổi tiếng do hẳn học được Bách Độc môn kinh đã lâu.

- Cho nên Vũ ca nghi ngờ Độc Nhân Độc Quỷ hạ độc song thân?

- Đúng vậy, mà không phải nghi ngờ mà chắc chắn vì trong thời gian qua Bách Độc môn ở trong mình kiểm tra không ra.

Nữ quý nói :

- Ta nghĩ Chúc lão tặc không dám có lòng này để hạ thủ song thân ta.

- Đừng quá tự tin.

- Thực ra lão tặc đó đã nghe theo ta.

- Bây giờ thì khác rồi, Chân muội, chỗ dựa của Chúc Thiên Thu là đám hồ sắc biến Độc Cô Phong.

- Ta không xem Độc Cô Phong trong mắt.

- Chân muội, đó là cách nghĩ của muội, Chúc Thiên Thu làm vậy để không lỡ mà thủ, thôi bây giờ muội về Cúc viên nếu thấy đại hội siêu độ ngừng giữa chừng thì đó là dấu hiệu bất hạnh, muội phải quay về nơi song thân liền để chuẩn bị chưa mưa mặc áo.

- Chấn Vũ ca, nếu song thân muội bất hạnh trúng Vô Ảnh Độc thì phải làm sao?

- Hy vọng sẽ không như thế, vì thuốc giải chỉ có ở bọn Bách Độc môn, không ai giải được.

Nữ quý dường như bị lời của Sứ Chấn Vũ hơi rung rinh và hỏi :

- Đinh lão tiên bói y thuật thông thần, và huynh đã được toàn bộ chân truyền, chả lẽ không giải độc được?

- Chân muội, khi này huynh đã nói Vô Ảnh độc không ai giải được, nhưng nếu phát hiện sớm huynh sẽ tìm cách chặn đứng phát triển và chờ thuốc giải.

Tố Quyên rất lo lắng nói :

- Đại tỷ, tà tin còn hơn không kịp, tỷ tỷ mau cùng muội đến đó.

Nữ quỷ ưu ưu thở dài :

- Chuyện này gấp không được, Vũ ca, nếu huynh nói đúng, chuyện này huynh sẽ hoàn toàn chịu trách nhiệm.

Chấn Vũ bất giác cười thâm nghị: “Con nhỏ này, vẫn cái tính ngang ngược hồi nhỏ...”

Nhưng vẫn trả lời :

- Dĩ nhiên ta sẽ chịu trách nhiệm.

Tố Quyên hỏi :

- Vũ ca, huynh có thể tìm được thuốc giải không?

- Có khả năng tìm được.

- Thuốc giải không phải huynh có, đừng có mà quá khăng định.

- Đúng vậy, thuốc giải không phải ta có, nhưng Chân muội đừng quên ta nắm trong tay một Thời Phùng Nguyên.

- Được, cứ quyết định như vậy, người có thể đi.

Súy Chấn Vũ đứng dậy định đi, nữ quỷ nói :

- Khoan đã, có lẽ ta còn việc phải bàn với huynh, huynh hiện đang ở đâu?

- Huynh đang ở biệt quán Dung Hồ, kế phòng tam muội.

Nữ quý trầm ngâm :

- Ta xem ngươi không cần về lữ quán nữa, hãy ở lại phòng khách của bốn viên đi.

- Được, ngu huynh tuân lệnh.

- Bây giờ phiền huynh giải huyệt cho Túc tổng quản, kêu hắn lên đây, ta có lời dặn.

Súy Chân Vũ xuống dưới lầu giải huyệt cho Túc Thừa Cân, cười nói :

- Đại tổng quản, đại tiểu thư và tam tiểu thư mời, xin lên lầu.

Sau đó quay qua Lý Điền Tu nói :

- Lý quản sự, Tòng viên này không còn là nơi an thân của ngươi nữa, và ta nhiều nhất ngày mai lên đường rời Quế Lâm.

Lý biến sắc :

- Vậy công tử, tiểu nhân sẽ ra sao?

- Đừng có gấp, ta đã hứa giữ an toàn cho ngươi, mặc dù ta không mang ngươi đi, nhưng cũng có sắp xếp, bây giờ ngươi mang hành lý theo ta đến biệt quán Dung Hồ, chuyện mai sẽ tính.

-----oOo-----

## Chương 11: Minh tra đón phởng, giải kỳ án

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Hôm sau Tùng viên mọi việc như cũ, bình yên như không có việc gì xảy ra tới qua. Ở một góc phòng của Tùng viên, Sứy Chấn Vũ đang ăn bữa sáng thịnh soạn, lông ngươi đẹp đôi má phấn, tam tiểu thư đẹp như tiên bước đến bên Sứy Chấn Vũ, theo nàng còn có luồng gió lạnh làm Chấn Vũ rất quen với mùi hương này.

- Nhị vị tiểu muội, xin ngồi.

Chỉ nghe nữ quý hỏi :

- Tới qua, ở thoải mái không?

- Ta thoải mái hay không Chân muội đã biết.

Nữ quý giọng sa sầm :

- Sứy Chấn Vũ, chuyện quá khứ không cần nhắc nữa, giữa chúng ta như tới qua đã bàn, chuyện Tùng viên ngươi không cần hỏi nữa, chuyện song thân nếu bất hạnh bị ngộ độc, ta sẽ phái tam muội đến báo để ngươi tìm cách giải độc cho song thân, để tam muội giúp ngươi trong việc trừ ma vệ đạo.

- Ý Chân muội là muốn ta đi khỏi đây ngay.

- Có thể nói như vậy được.

- Khoan đã...

Nữ quý kêu.

- Chân muội còn gì nữa?

- Nếu cần sẽ tìm huynh ở đâu?

- Trong thời gian ngắn, ta chưa rời Hàng Châu, nếu có chuyện cần đến Tây Hồ, trên chiếc thuyền hai đầu có sơn trắng hình răng cưa, hỏi Chung

Thập Đầu là được.

Nữ quỷ nói với Tô Quyên :

- Tam muội hãy ghi nhớ đó.
- Muội nhớ rồi...

Và hỏi Súly Chấn Vũ :

- Nhưng, Tây Hồ lớn như vậy, tìm chiếc thuyền như thế cũng khó.
- Không khó đâu, vả lại lúc đó có lẽ ta đã công khai hoạt động sẽ dễ tìm.

Bên ngoài vọng tiếng của Túc Thừa Côn :

- Đại tiểu thư, tam tiểu thư, lão chờ phụng sự.

Nữ quỷ nói :

- Giúp ta tiễn Súly công tử.
- Không cần đâu ta tự đi, nhị vị biểu muội hãy trân trọng, ngu huynh cáo từ.
- Lý quản sự, hãy theo ta đi...

Khi đi ngang Túc Thừa Côn đang cúi đầu thi lễ, Súly gằn giọng nói :

- Túc quản sự ta cảnh cáo ngươi, từ nay về sau ngươi phải an phận thủ thường.

Túc lại cười âm hiểm :

- Thừa thiếu gia, Túc này lúc nào cũng an phận.

\* \* \* \* \*

... Lúc trời tối, hai chiến mã phóng đi ra khỏi thành Quế Lâm, hai người này chính là Súly Chấn Vũ với tâm trạng bàng hoàng u uất vô hạn cùng



với Lý Diên Tu rời khỏi đây.

Ba hôm sau, Súly Chân Vũ đã có mặt ở Tương Nam trong trấn Hoàng Châu, bên chàng không còn Lý Diên Tu nữa mà ngay cả chiến mã cũng không còn, chắc chàng đã bỏ ngựa và sắp xếp chỗ cho Lý Diên Tu, tự mình chuẩn bị đi bằng thuyền theo dòng Tương Giang mà xuống. Đúng vậy, sau khi ăn uống xong, chàng xuống bến tàu, xuống một chiếc tàu chở hàng, khi thuyền ra được vài trượng, đột nhiên một bóng người phóng xuống mũi tàu và hô lên :

- Lão chủ thuyền, xin chậm một chút.

Khoảng cách như vậy có thể nhẹ nhàng nhảy qua, rõ là võ lâm cao thủ, nên Súly Chân Vũ liền cho thuyền dừng và cười hỏi người khách lạ :

- Lão gia có dặn dò gì?

Té ra lão này khoảng trên dưới lục tuần, mặc áo xám, mình thấp và ốm, đôi mắt trắng nhiều hơn đen, với chùm râu để dưới cằm, nhìn có vẻ giống Võ lâm Tứ quý Thời Phùng Nguyên, nhưng thật ra không phải đó là Phùng Nguyên, so ra võ công có phần thua Phùng Nguyên, tuy hấn cũng là người trong hắc đạo, nhưng so với Thời Phùng Nguyên hắc tâm địa, hấn còn đạo đức hơn nhiều, hấn chính là Diêu Thủ Thần Du (kẻ cắp kỳ diệu) Nam Cung Kiệt. Nam Cung Kiệt đang nói chuyện với chủ tàu, bên trong một ánh mắt ngó ra mỉm cười, đó là Súly Chân Vũ.

Nam Cung Kiệt nói :

- Lão thuyền chủ, ta muốn bàn với người.

- Lão gia định bàn chuyện gì?

- Ta muốn mượn hết chiếc thuyền này.

- Vậy không được đâu, vì thuyền đã lên hàng của khách, vả lại khách hàng cũng không thể đuổi đi được.

Nam Cung Kiệt nói :

- Ta cho tiền bù một người mười lạng để cho họ qua thuyền khác, vậy

được chứ?

Tiền của lão này ăn cắp nên mới xài hào phóng như vậy, bù như vậy trên thuyền đã có hai mươi người khách nhân lên, đã đủ tiền mua một chiếc thuyền khác.

Chủ tàu ngạc nhiên :

- Chuyện này dĩ nhiên được, chỉ là ta thắc mắc sao lão gia lại muốn bao chiếc thuyền và xem ra lão chỉ đi có một mình, cần gì phải bao chiếc tàu lớn như vậy?

- À, bởi vì ở bên đò này chỉ có chiếc tàu này là lớn nhất và ta thích nhất, còn thuyền không phải ta thuê mà là công tử nhà ta mượn, đó là con trai của Chúc đại hiệp chủ nhân Cúc viên, chắc lão ở giang hồ lâu biết chữ Thiên hạ đệ nhất gia, chắc không ai không biết.

- A, té ra là Thiên hạ đệ nhất gia, ta đã nghe qua...

Và quay lại vẫy tay các thủy thủ :

- Không cần đậu nữa mà cho thuyền cập bến.

Ở trong khoang tàu, Sứy Chấn Vũ bắt giắc mỉm cười :

- Oan gia đường chật.

- Lão gia, Chúc công tử khi nào lên tàu?

- Trễ nhất là tối ngày mai.

- Tối mai lặn à?

- Có gì phiền không?

- Không, không, nhưng hàng bị chậm một ngày sẽ bị tổn thất.

Nam Cung Kiệt cười :

- Thiên hạ đệ nhất gia làm gì để mọi người thiệt được, người hãy an tâm,

tiền thuê tăng gấp đôi, có thiệt hại gì, lão này bù thêm hết, được không?

- Được, được, đa tạ lão gia, nhưng thuyền sẽ được mướn bao lâu? Và tới đâu?

Nam Cung Kiệt nói :

- Thuyền sẽ đến Phiên Dương hồ bốn mươi dặm, từ Cửu Giang đi vào Phiên Dương hồ biết chứ?

Thuyền chủ nói :

- Dạ biết, biết!

- Vậy mau mau đi kêu các hành khách rời khỏi tàu.

Nói xong đưa cho chủ tàu bao tiền nói :

- Lão đứng đây, ai xuống thuyền lãnh mười lạng.

Lúc này thuyền vừa cập trở lại bến, các hành khách được thuyền chủ xin lỗi và nhận lại tiền, không những không phản đối mà còn vui mừng vì được thêm tiền, rõ ràng đó là sức lực của mười lạng bạc, nếu dùng cách khác đưa họ lên bờ không đơn giản vậy đâu.

Người cuối cùng đi đến chỗ Nam Cung Kiệt là Súly Chấn Vũ. Nam Cung Kiệt như thường đưa mười lạng và nói :

- Xin lỗi, xin các hạ thông cảm cho.

Súly Chấn Vũ hơi đưa tay đẩy tay đối Nam Cung Kiệt nói :

- Lão già, tiền này lão cứ giữ mà uống rượu.

Nam Cung Kiệt ngạc nhiên ngược lên nhìn, vì trước mặt hẳn là một trang thanh niên tuấn tú :

- Tiểu đệ, vậy là sao?

Chấn Vũ cười :

- Ta muốn bàn với lão một việc.
- Có việc gì lão đệ cứ nói, chỉ cần ở trong tầm tay là lão đều làm được.
- Ta định không rời chiếc thuyền này.
- Tại sao?
- Thứ nhất, ta có chuyện gấp đến Hạ Khâu, không tiện tìm thuyền khác, thứ hai ta cũng nhắm vào chiếc thuyền này, không muốn đi thuyền khác.
- Lão đệ, nhưng cả chiếc thuyền ta đã bao rồi.
- Sự việc phải quyền trước hơn sau, đệ đã đến thuyền trước, phải có quyền ưu tiên.
- Vậy ý lão đệ cũng định bao chiếc thuyền này à?
- Ta không phải nhất định bao thuyền này, ta như khi nãy nói muốn thương lượng với lão.

Nam Cung Kiệt hỏi :

- Thương lượng thế nào?
- Lão gia công tử xuống tàu chắc có nhiều tùy tùng, ta chỉ ở lại một mình chắc không đến nổi không có chỗ nằm.
- Tiểu đệ nói có lý nhưng ta không quyết định được, phải hỏi lại công tử.
- Chúc đại hiệp nhân đức quảng bá, Chúc công tử hiệp môn hỏ tử, được phụ phong, ta chắc nếu chỉ cần lão đồng ý không đến nổi không được.

Nam Cung Kiệt nhíu mày, Sứ Chân Vũ nói tiếp :

- Lão gia, có câu tứ hải giai huynh đệ. Ta đối với Chúc đại hiệp phụ tử lòng tôn đã lâu, chỉ trách không có dịp hội kiến dung nhan, hôm nay có cơ hội khó được này, ta muốn được diện kiến.

Nam Cung Kiệt hỏi :

- Lão đệ cũng là người võ lâm à?

Vì Súly Chấn Vũ ăn mặc bình thường trông như một con người bình dị nên Nam Cung Kiệt nhìn không ra Chấn Vũ có võ nghệ cao siêu nên hỏi vậy.

Chấn Vũ nói :

- Ta thật lầy làm xấu hổ bởi vì học văn học võ đều không thành, tuy cũng có thể nói là người giang hồ nhưng đến nay không tên tuổi.

- Lão đệ khiêm tốn, xin hỏi...

- Tiểu đệ là Súly Chấn Vũ.

- Á, vậy là Súly lão đệ, lão đệ ở đâu?

- Ta ở Quế Lâm.

- Quế Lâm phong cảnh giáp thiên hạ, lão gia công tử hôn thê cũng ở Quế Lâm, chắc lão đệ biết?

- Vâng có nghe qua, chủ nhân Tùng viên Mỹ Nhiêm kiếm khách Triệu Nguyên Lượng đại hiệp.

Nam Cung Kiệt suy nghĩ xong nói :

- Lão đệ đã là đồng hương của thông gia, ta nghĩ việc yêu cầu đồng thuyền chắc được công tử cho phép, để lão phu đi trình công tử xong mới quyết định.

- Vậy tiểu đệ này xin đa tạ trước.

- Súly lão đệ quá khách sáo, khách sáo...

- Tiểu đệ vẫn chưa biết quý danh lão gia.

- Ta Nam Cung Kiệt, có cái biệt danh không đẹp là Diệu Thủ Thần Du.

Súy Chấn Vũ có ý vui mừng la lên :

- Té ra lão là danh chấn thiên hạ Nam Cung lão nhân, thật là hạnh ngộ, hạnh ngộ. Nam Cung lão nhân lát nữa xin được mời lão một châu, chúng ta cùng cụng ly.

- Lão nhất định dự, nhưng phải để lão đãi mới đúng.

- Trưởng giả là lệnh, ta không dám từ, tiểu đệ xin phép cáo từ.

Tiếp theo đó Nam Cung Kiệt bèn chỉ huy xếp dọn khoang thuyền, giao tiền cho chủ thuyền xong, mới cùng Súy Chấn Vũ đi đến một quán ở phía bắc bến tàu, hai người tìm một nơi thanh tịnh ngồi, thức ăn rượu uống đầy đủ.

Súy Chấn Vũ hỏi :

- Nam Cung lão nhân lúc nào cũng đi về một mình, sao nay lại tham gia vào Thiên hạ đệ nhất gia?

- Lão đệ! Chúc đại hiệp đức uy quang bá, tứ hải đáng khâm, lão tuy có chút ít danh trong giang hồ, nhưng việc bắt chó chụp gà đều bị người đời chê trách, cho nên...

Súy Chấn Vũ cười :

- Từ nay bần vãng rửa tay, không làm những chuyện đó chắc?

Nam Cung Kiệt liền đáp :

- Vâng, đúng vậy, đúng vậy.

Súy đưa ly cụng kính và cười :

- Nam Cung lão nhân, chuyện này chắc có ẩn khúc gì đây?

Nam Cung Kiệt hơi thừ ra, Súy Chấn Vũ liền giơ ly rượu lên, thay đổi xưng hô nói nhỏ :

- Thời lão nhân, xin cạn ly.

Lời tuy nhỏ, nhất là tiếng Thời càng nhỏ đến nỗi chỉ hai người nghe được, nhưng ở tai Nam Cung Kiệt thì như là sấm râm, hấn giật mình đến nỗi cả ly rượu trong tay cũng sém chút đổ.

- Súly lão đệ, huynh là...

Súly Chấn Vũ cười, liền dùng chân khí truyền âm :

- Thời lão nhân, Nam Cung Kiệt thật chắc nay đã mất đi tự do rồi?

Nam Cung Kiệt định thần, truyền âm hỏi :

- Lão đệ, thật ra ngươi là ai?

Súly truyền âm nói :

- Súly Chấn Vũ cũng là Chung Thập Đầu.

Nam Cung Kiệt như trút được gánh nặng :

- Thiếu hiệp đùa quá trớn, suýt chút làm bể mặt lão.

Té ra Nam Cung Kiệt này là hàng giả. Nam Cung Kiệt thật đã bị nhốt, và người này chính là Thời Phùng Nguyên giả dạng. Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên đã thuyết phục được Thời Phùng Nguyên cải tà quy chính và giả như là Thời Phùng Nguyên đã bị giết Cúc viên tin, và Thời Phùng Nguyên đã giả dạng là Nam Cung Kiệt để xuất hiện và tiếp tục lẫn vào Cúc viên làm môn đồ. Chuyện này chỉ là kế hoạch, không ngờ Thời Phùng Nguyên đã sớm hoàn thành. Thời Phùng Nguyên và Nam Cung Kiệt có dáng dấp giống nhau, và ngày thường có thâm giao nên giả rất giống, không ai phát hiện, vả lại được hóa trang sư Phương Xích Viên thì càng tuyệt. Vì thế khi Diệu Thủ Thần Du Nam Cung Kiệt lên thuyền, Súly Chấn Vũ đã nhìn ra Thời Phùng Nguyên là người cùng phe, còn Chúc công tử lại là kẻ thù của Súly Chấn Vũ biết nhưng chưa giáp mặt, và cùng đường muốn về Trương Giang nên Súly Chấn Vũ mới chớp lấy thời cơ này.

- Thời lão gia, xin thứ lỗi tiểu đệ.

- Lão đệ quá khách sáo, này thiếu hiệp định đi đâu?
- Ta định đến Võ Đang điều tra một việc.
- Thiếu hiệp định cùng Chúc Thiên Thu đồng thuyền?
- Đúng vậy, nay ta muốn biết Chúc Thiên Thu lần này có nhiệm vụ gì và ai cùng đi.
- Thiếu hiệp, Thiên Thu lần này đi nhiệm vụ gì, lão cũng chưa biết.
- Vậy, lần này Thời lão gia đi chuyến này với nhiệm vụ gì?
- Thiếu hiệp, ta cũng chỉ mới hoàn thành việc Nam Cung Kiệt và trên đường ra phố gặp Độc Nhãn Độc Quý Trọng Tôn Nghiêm...

Súy Chân Vũ sáng mắt lên :

- Trọng Tôn Nghiêm cũng ở Hoàng Châu?
- Đúng vậy, hẳn là tùy viên của Chúc Thiên Thu?
- Bên mình của Chúc Thiên Thu còn ai?
- Lúc đó ta chỉ thấy có Trọng Tôn Nghiêm, không hiểu còn có ai nữa.
- Thời lão gia đã từng quen Chúc Thiên Thu?
- Không, do Trọng Tôn Nghiêm giới thiệu.
- Vì thế Chúc Thiên Thu đã phái lão gia mượn thuyền ư?
- Vâng?
- Giao tình giữa Nam Cung Kiệt và Trọng Tôn Nghiêm thế nào?
- Nam Cung lão cùng Võ lâm Tứ quý giao hảo rất thân thiết, hôm trước lão chỉ nhờ một chút việc, Trọng Tôn Nghiêm đã đề cử liền cho Chúc Thiên Thu, từ điểm này ta thấy đôi bên sống rất nhờ nhau.



- Thời lão gia có được thuốc giải của Vô Ảnh Chi Độc không?

Thời Phùng Nguyên ngơ ngác :

- Đó là sinh mạng của Trọng Tôn Nghiêm, muốn có một chút cũng không dễ, chả lẽ chúng ta có người trúng độc của lão Trọng Tôn?

- Trước mắt vẫn chưa biết đích xác, ta bắt quá là muốn phòng xa, chuẩn bị dùng hoặc chưa.

- Thiếu hiệp có ý vậy, lão sẽ cố gắng, nhưng chuyện gấp không được, phải lập kế hoạch từ từ.

Súy Chấn Vũ suy tư :

- Thời lão, xem ra kế hoạch đáp thuyền của ta phải thay đổi.

- Thiếu hiệp định thay đổi thế nào?

Súy Chấn Vũ thân bị kê lỗ tai nói. Đôi bên mặt đàm một lúc, Súy Chấn Vũ mới lên tiếng :

- Nam Cung Kiệt lão gia, tiểu đệ xin kính lão một ly.

Châu rượu này uống hơn hai thời khắc. Hai người vẻ say rượu rời đi, lúc này đã chiều tà, Súy Chấn Vũ tiễn Thời Phùng Nguyên, liền đó đi vào một ngõ hẻm, ý Súy Chấn Vũ là định tìm một quán trọ ngủ một đêm, mai sẽ lên thuyền, nhưng khi sắp quẹo qua góc phố, có một bóng người cũng đi theo nhanh nhẹn, rõ là một cao thủ nhưng cũng không thoát khỏi tai mắt của Súy Chấn Vũ. Súy Chấn Vũ giả vờ như quên việc gì quay qua phố khác, tên đó cũng quẹo theo. Đó là một lão khoảng ngũ tuần, mặc áo dài đen dài, bước theo với bước đi nhanh nhẹn, thái dương cao, rõ là một cao thủ. Súy Chấn Vũ đi vào một hẻm cụt, không nhìn thấy người, tên đó bước theo, không thấy Súy Chấn Vũ định quay đầu lại, nhưng giọng sang sảng :

- Ta ở đây này.

Hắn giật mình và nói lắp :

- Người lão muốn kiếm không phải là người.
- Người theo dõi ta làm gì?
- Lão đệ, ta theo người hồi nào?
- Các hạ tay chân không yếu, chắc là một cao thủ, sao nhút nhát vậy?
- Thật lạ, đường ta, ta đi, người đi được sao ta không đi được?
- Nói có lý, đường ai cũng đi được, nhưng không ai đi cùng ta từ bến tàu, đến quán rồi đến đây, chắc không phải ngẫu nhiên.
- Bằng hữu thật cao minh, đã phát hiện thật sớm, bằng hữu tên gì?
- Súly Chấn Vũ.
- Cái tên này lạ.
- Chung Thập Đầu chắc người biết?
- Người, người là Chung Thập Đầu?
- Chung Thập Đầu là Súly Chấn Vũ, Súly Chấn Vũ là Chung Thập Đầu, người hiểu chưa?

Gã áo đen biến sắc, định khi Súly Chấn Vũ ngó trời không chú ý sẽ bỏ chạy, nhưng vô ích, lão xoay qua định tấn công lên Súly Chấn Vũ.

Súly Chấn Vũ cười :

- Các hạ quá tự tin!

Tay phải quơ lên lão liền ôm mặt đau đớn và vươn tay như chim ưng vỗ gà nắm lấy ngực lão đang thân bay lên phóng qua bãi đất trống.

Khoảng khắc đã đến bên bờ sông Tương, Súly liền lao xuống, giải huyết cho lão, trầm mặt nói :

- Người hãy thật thà khai báo mới được an thân, nếu thành thật, ta sẽ cho người sống, nếu không chỉ một con đường.

- Bằng hữu, người sẽ tha chết cho ta, vậy người nói đi.

- Người phụng mệnh ai theo dõi ta?

- Lão phụng mệnh Trọng Tôn lão gia theo dõi Nam Cung Kiệt, nhưng sau đó gặp thiếu gia, thấy khả nghi nên theo dõi thiếu gia.

- Trọng Tôn Nghiêm và Chúc Thiếu Thu ở đâu?

- Không biết.

- Họ định đi đâu?

- Không biết.

- Mục đích đến Hoàng Châu này, không đến nỗi không biết.

- Cái này lão biết được một chút nhưng không rõ mấy.

- Được, biết bao nhiêu cứ nói ra.

- Chúng tôi đến đây là để tìm một người.

- Tìm ai?

- Dường như là Nam Cực Cư Sĩ Thượng Quan Kỳ...

Nam Cực Cư Sĩ Thượng Quan Kỳ là bạn thân của Thiên Diện Du Long Đinh Tứ, Súly Chấn Vũ học thành hạ sơn đã được thầy dặn đến thăm lão, nhưng khi Súly Chấn Vũ đến Nam Cực Chúc Dưỡng sơn nơi ở của Thượng Quan Kỳ thăm viếng, thì thấy trống trơn nên quay về. Nay vô tình nghe Chúc Thiếu Thu cũng đang tìm Thượng Quan Kỳ nên giật mình hỏi :

- Tìm được Thượng Quan đại hiệp chưa?

Lão Hắc y cười âm hiểm :

- Chuyện này lão trả lời không được?
- Chừng nào chúng về?
- Khoảng trưa nay.
- Đi cùng Chúc Thiếu Thu ngoài Trọng Tôn Nghiêm còn có ai?
- Còn có Đế, Quân, tọa hạ Nhất Công, Nhất Hầu.
- Đế, Quân, Công, Hầu, do ai phong?
- Người là đồ đệ Đinh Tứ, dĩ nhiên biết do ai phong.

Súy Chấn Vũ nhíu mày :

- Do Độc Cô Phong phong chứ gì?
- Đúng vậy, cả Công tước, Hầu tước đều võ công cao cường, chỉ Hầu tước thôi cũng hơn Thiên hạ đệ nhất gia.
- Được, ta tin người nói thật, bây giờ người cứ tấn công ta, nếu tránh được một chiêu phản kích của ta, mạng người sẽ sống.

Rõ là lời vừa dứt, tên áo đen đã vận công tay phải, tay trái giương ra như năm mũi kim độc hướng Súy Chấn Vũ chụp xuống, rõ là hẳn không cần biết kết quả chiêu tấn công mà đã vội vàng nhảy xuống sông. Dưới chân hẳn cũng có ám khí, khi hẳn phóng mình từ đế giày phóng ra các mũi kim độc hướng Súy Chấn Vũ phóng đi làm ta không ngờ được, rõ là độc hại.

Súy Chấn Vũ hừ một tiếng :

- Lão tặc muốn chết?

Bây giờ những mũi kim khi nãy bị đẩy ngược đều ghim vào mình lão áo đen, lão đã chết liền rơi xuống sông.

Súy Chấn Vũ sợ hẳn giả bộ chết, hô lên :

- Về đây!

Tay phải chụp lấy thân hình lão đáng lẽ rơi xuống sông nhưng đã được bốc lên bởi Đại Ân Dẫn thần công buông hắt xuống bãi cát, sau đó cúi xuống kiểm tra biết lão hắc y này quả chết thật, lạnh lùng cười buồn. Trong một khoảnh khắc Súly Chấn Vũ như u hồn trở về chiếc thuyền truyền âm kêu Thòi Phùng Nguyên ra, lắng nghe không có ai khả nghi, mới kể lại cho chuyện tên hắc y khi nãy cho hắt nghe và cảnh cáo :

- Trọng Tôn Nghiêm có ý nghi ngờ nên có ác ý theo dõi lão, từ nay phải cẩn thận.

Phùng Nguyên gật đầu hỏi :

- Thiếu hiệp, Trọng Tôn Nghiêm có thể nghi ngờ lão hắc y do ta giết không?

- Trọng Tôn Nghiêm chưa giao lão hắc y cho lão nhân, mà hắt đã mất xác, nên không thể nghi lão được, càng thấy an tâm hơn là Thòi lão gia bây giờ là hóa thân của Nam Cung Kiệt, mà lão hắc y chết kia của lão, thử với khả năng Nam Cung Kiệt làm được không?

Thòi Phùng Nguyên cười :

- Thiếu hiệp có lý. Súly Chấn Vũ tiếp :

- Nhưng tất cả hành động phải cẩn thận.

Tiếp theo hai người mật đàm, sau đó Súly Chấn Vũ mới cáo biệt, lúc này đã là canh ba, về tới thành, Súly Chấn Vũ tìm đến khách điểm Toàn Ký rửa mặt và bước vào quán ăn kêu vài món cùng với Huỳnh tử của Hồ Nam, tự mình nhâm nhi.

Hoàng Châu vốn là trọng trấn của Trương tỉnh, thủy bộ giao thông đều thuận tiện, thương mại phồn hoa cho nên tuy đã nửa đêm khách điểm, quán ăn đều còn mở cửa, và phòng ăn cũng đang còn đầy người, nào thương gia, giang hồ, hào khách, ngay cả vô danh tiểu tốt cũng đều tề tựu ở đây. Súly Chấn Vũ ngồi ở góc tương đối tối, mọi người ít chú ý, nhưng hắt lại quan sát được cả phòng. Thức ăn đầy bàn, rượu rót đầy ly, huyền

thuyên tiếng nói, đột nhiên có một giọng nói như tiếng trống bễ :

- Mẹ nó, chuyện lạ năm nào cũng có, lão Vương, nhưng năm nay lại nhiều nhất.

Một giọng khác :

- Lại có chuyện gì vậy?

- Lão Vương thật là cô lỗ, tin này người ta đồn cả nửa tháng rồi, truyền trong cả giới giang hồ, huynh không biết à?

Súy Chấn Vũ liền chú ý, chỉ thấy nơi đó đang ngồi hai người, một mặc áo xám, một mặc áo vàng. Lão áo vàng như không bận tâm hỏi :

- Lão Hồ ngươi nói xem.

- Ta muốn nói đến chuyện ma ở Cúc viên Thiên hạ đệ nhất gia, ngươi có nghe qua chưa?

- Cái này ta đã nghe qua, không thể nói là tin mới được.

- Nhưng ngươi biết còn nhiều việc nữa.

- Nhưng phải xem tin tức có chính xác không hay chỉ là tin đồn.

- Tuyệt đối chính xác và có giá trị cao. Lão Vương ngươi biết tên đuổi ma Chung Thập Đầu ở Thiên hạ đệ nhất gia không và nữ quý là ai không? Ta sẽ cho ngươi biết nhưng ngươi phải đãi ta châu tôi nay.

- Chuyện nhỏ, thì cứ để ta bao, nói đi.

Nghe nói tên đuổi ma là đệ tử của Thiên Diện Du Long Đinh Tứ.

- A, quả là tin mới.

- Còn nữa, ngươi biết trợ thủ của Chung Thập Đầu là ai không, chính là Lãnh Diện Tu La Phương Xích Viên đại hiệp, Phương đại hiệp là sư huynh của Chung đại hiệp.

- Được, tin này ta kính người một ly.

- Phương đại hiệp và Chung đại hiệp hai người tuy đã đuổi quỷ ra khỏi Cúc viên mà cũng làm cho Cúc viên chủ mất mặt và bị thương khá nhiều người.

Súy Chấn Vũ nhú mày suy nghĩ:

“Lạ thật, chuyện này chỉ có người Cúc viên biết, sao lại truyền ra tầm lum, chả lẽ Chúc Thiên Thu còn muốn mình bẽ mặt thêm khi truyền chuyện này ra sao?”

- Nghe nói ma quỷ bị truy đuổi là nữ quỷ. Nữ quỷ này lúc sinh tiền cũng thật hiền hách.

Súy Chấn Vũ tự hỏi :

- Chưa chắc người đã biết lai lịch nữ quỷ.

- Nữ quỷ là đương đại võ lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân, người chắc nghe qua.

- Đương đại võ lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân, dĩ nhiên là đại tiểu thư Tùng viên Triệu Tổ Chân và cũng là thiếu phu nhân của Thiên hạ đệ nhất gia...

Tên áo vàng kia hiu hiu tự đắc kể tiếp :

- Và nữ quỷ Thiên hạ đệ nhất gia cũng chính là võ lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân Triệu Tổ Chân...

Súy Chấn Vũ giật mình tự suy nghĩ:

“Tin này ta đã phải tốn biết bao công phu mới truy ra, sao lại nhanh chóng loan truyền ở giang hồ vậy?”

Tên áo vàng nói :

- Lão Hồ, lần này người nói dối quá đi. Thiên hạ đệ nhất gia thiếu phu nhân còn sống sờ sờ đó.

- Đúng vậy, thiếu phu nhân Thiên hạ đệ nhất gia còn sống, nhưng người

đang sống bây giờ không phải là đương đại võ lâm mỹ nhân Triệu Tố Chân.

- Vậy là ai?

- Mọii mọii của Triệu Tố Chân, Triệu Tố Ngọc.

- Rõ là nói dối. Năm vừa rồi, Chúc thiếu chủ mừng thọ, có rất nhiều người đến chúc mừng Chúc thiếu chủ phu nhân, sao không ai phát hiện ra khác?

- Người quên rằng cả hai giống nhau như đúc vì là tỷ muội sinh đôi, chỉ khác là Triệu Tố Chân mũi trái có một vết ruồi duyên dáng, cũng vì điểm đó mà nàng được mệnh danh là võ lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân, mà cũng vì vậy mà nàng phải chết thảm.

- Vậy nàng chết bằng cách nào?

- Tương truyền rằng Chúc đại hiệp người già nhưng tâm không già, nhỏ dãi thiên hạ Đệ Nhất Mỹ Nhân này cũng là con dâu mình, và đêm động phòng hoa chúc đã cưỡng hiếp con dâu mình.

- Hừ, người coi chừng họa từ miệng ra, chuyện này cho là sự thật cũng đâu có thể nói ở đây.

- An tâm đi lão Vương, chuyện này đã truyền đi khắp thiên hạ, ai ai cũng có thể công khai kể, cũng chưa thấy Chúc gia, Triệu gia can thiệp, và cũng không có ai nói phao tin.

- Có chuyện này, quả là quá quái.

Súy Chấn Vũ suy nghĩ:

“Chuyện lớn vậy ai đã làm lộ ra kìa? Triệu Tố Chân nhẫn nhục để giữ danh dự Triệu gia, công đã hóa dã tràng... Chẳng lẽ do Chúc Thiên Thu cố ý làm lộ, không đúng, nếu vậy mặt nạ y cũng bị bể, chuyện này ngay cả một người hắc đạo tà ma cũng không chấp nhận được”.

Tên áo xám tiếp :



- Nghe nói lúc đó vì thể diện hai nhà họ Chúc và họ Triệu đều giấu kín chuyện, nhưng này đã bị người ta làm lộ, sẽ không còn mặt mũi nhìn ai.

- Lúc đó vì thể diện đôi bên đã bàn đưa nhị tiểu thư hao hao giống đại tiểu thư thay thế.

- Biện pháp hay nhưng đại tiểu thư đã chết quả oan uổng.

- Đúng vậy, đại tiểu thư nghe nói vì không muốn cam chịu làm nhục mà cắn lưỡi chết, với lòng khí trịnh liệt khó tan nên đã trở thành quỷ dữ nên không lâu Thiên hạ đệ nhất gia mới có chuyện ma.

- Chỉ là không biết Chung đại hiệp làm cách nào đuổi được quỷ đi.

- Nghe nói Chung đại hiệp không phải đuổi quỷ đi mà giúp đôi bên hòa giải. Và nghe nói cũng bàn đến việc vợ chồng Triệu đại hiệp chủ nhân Tùng viên bị Chúc Thiên Thu giam lỏng mấy năm và nay đã được hóa giải bởi Chung Thập Đầu và được tự do.

Súy Chân Vũ giật mình :

- Chuyện này đã lộ hết, chỉ còn có tên thật của ta là chưa ai biết. Chả trách mấy năm nay Tùng viên chìm trong âm thầm và danh vọng Tùng viên cũng trên đà đi xuống.

- Còn nữa, tin sốt dẻo thứ hai là canh ba tối nay sẽ được chứng thực, nhưng tin này có hơi nguy hiểm, ta không dám công khai nói ra.

Mắt nhìn quanh hạ giọng :

- Người đưa tai đây nghe.

Điều đó làm Súy Chân Vũ hiếu kỳ, vận huyền công chăm chú nghe, và hai người tuy nói nhỏ nhưng Súy Chân Vũ cũng nghe được từng câu một :

- Người có nghe nói Bích Nhân Ma Vương Độc Cô Phong không?

- Chả lẽ tin này có liên quan đến lão ma vương?

- Đúng vậy, lão ma vương này công lực đầy mình, đến điểm vô địch. Lão kiêm trưởng nhóm của chính và tà, bốn mươi năm trước hợp Võ Lâm Tam thánh chỉ mới đẩy được hắn ra mà chưa trăm thảo trừ căn được. Bây giờ thì mạng bùa của hắn Cô Cốt huyết lệnh đã tái xuất giang hồ.

- Có chuyện này à, vậy lão mà này chắc đã hơn trăm tuổi.

- Đúng vậy Độc Cô Phong nếu còn đã hơn trăm tuổi, nhưng xuất hiện Cô Cốt huyết lệnh là bản thân hắn hay người kế thừa chưa ai biết được.

- Lão Vương, Cô Cốt huyết lệnh ở đâu xuất hiện, sao ngươi biết?

- Ngươi biết Lưu Bán Tăng tiền bối không?

- Không nghe nói.

- Lưu Bán Tăng chính là người cùng thời với Võ Lâm Tam thánh Nam Cực Cư Sĩ Lưu Tích Hầu lão tiền bối.

Súy Chân Vũ chỉ được ân sư giao trách nhiệm ghé thăm Nam Cực báii kiến người bạn lâu năm của sư phụ và không được báo tên họ, nay mới biết Nam Cực Cư Sĩ là Lưu Bán Tăng, sự việc đã trở nên phức tạp, và chàng đã từ miệng tên Hắc y bị giết nói rằng Chúc thiếu chủ định đi tìm Nam Cực Cư Sĩ để hành động ám sát. Trước mắt chàng chưa biết hành tung của Nam Cực Cư Sĩ, chưa tiếp tay hỗ trợ và lấy làm tiếc, vì vậy nghe được tin này, chàng phấn khởi lên.

Tên áo xám nói tiếp :

- Bán Tăng nghĩa là nửa hòa thượng. Lão là người uy chấn Giang Nam đại kiếm khách, giang hồ có tên Giang Nam Nhất Kiếm nhưng đến giữa đời, phong kiếm quy ẩn nơi Nam Cực Chúc Dưỡng sơn tự cho là Nam Cực Cư Sĩ, cúng Phật ăn chay, chỉ là chưa cạo đầu, nên được gọi là phân nửa hòa thượng.

- Nhưng Cô Cốt huyết lệnh có liên quan gì đến Lưu Bán Tăng?

- Người tiếp Cô Cốt huyết lệnh là đệ tử chân truyền của Lưu Bán Tăng, danh chấn Tam Tương Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi đại hiệp.

- Vậy tin trọng đại này người lấy được từ đâu?
- Đó là một gia đình của Lữ phủ nói ra, chỉ là chuyện tối qua, lão gia đình có họ hàng xa với ta, tối qua lúc hắn dẫn đứa con sáu tuổi nhờ ta coi sóc, và kể ra chuyện này.
- Nghĩa là tin Lữ đại hiệp đã nhận được Cô Cốt huyết lệnh.
- Đúng vậy, Cô Cốt huyết lệnh còn có tên là Thiệp Diêm Vương, nghĩa là ai nhận lệnh không hoàn thành sẽ không sống.
- Vậy Cô Cốt huyết lệnh muốn Lữ đại hiệp hoàn thành chuyện gì?
- Huyết lệnh đó muốn Lữ đại hiệp cho biết hành tung của ân sư Lưu Bán Tạng.

Súy Chấn Vũ bất giác hiểu ra chuyện và liền làm ra quyết định trọng đại :

- Nhưng Nam Cực Cư Sĩ đã rời Nam Cực, trước mắt Lữ đại hiệp không biết, cho là biết Lữ đại hiệp cũng không báo cho lão ma.
- Đây là chuyện quả tàn ác, chỉ hạn đến canh ba đêm nay.

Súy Chấn Vũ giật mình, bây giờ đã hơn canh hai, đường lại quá xa, chàng muốn đến cứu kịp lúc nên không nghe tiếp, gọi tiểu nhị hỏi thăm nhà Lữ đại hiệp, rất may tên Tiêu Tương kiếm khách ai cũng biết, và Lữ gia trang ở ngoại ô cách thành năm dặm, vậy là có thể đến kịp trước canh ba.

Lữ gia trang chỉ là một gia trang vùng nông thôn, trong đó chỉ có khoảng trăm hộ, trú thất của Lữ Dung Chi là một ngôi nhà ba gian so với các hào môn cự phú còn nhỏ.

Nơi Lữ gia trang đang chìm trong đêm tối, ngoài tiếng chó sủa từ xa, không nghe được tiếng động tịnh gì, rõ ràng cả thôn đang chìm trong giấc ngủ.

Đúng vậy, đã nửa đêm rồi. Nắng chiếu ra làm, nắng tàn thì nghỉ, một nắng hai sương nên ai cũng mệt rồi ngủ, trong đêm tĩnh mịch đó, một

bóng trắng như u hồn rơi xuống nhà Lữ Dung Chi, người này là Súly Chấn Vũ kịp đến tiếp cứu Lữ gia trang.

Súly Chấn Vũ vừa xuống nghe vọng lên một tiếng cười khẩy :

- Chưa tới canh ba, người đã đến hơi sớm đấy.

Súly Chấn Vũ biết bị tưởng là lâu la của Độc Cô Phong, nên liền hỏi :

- Lữ đại hiệp phải không?

- Đúng vậy, lão là Lữ Dung Chi, người đến sớm giải quyết sớm càng tốt.

Súly Chấn Vũ cười :

- Xin Lữ đại hiệp đừng hiểu lầm, tiểu đệ còn sợ bị trể, xin Lữ đại hiệp hiện mình tương ngộ để cùng bàn kế sách.

Một người thân mình trung đẳng, mặc bộ áo lam dài, vẻ uy nghiêm khoảng ngũ tuần, từ bóng tối hiện ra, đứng trước Súly Chấn Vũ khoảng một trượng, mắt sáng nhìn Súly Chấn Vũ kinh ngạc hỏi :

- Xin hỏi huynh đài là ai?

- Tiểu đệ là Súly Chấn Vũ, xin bái kiến Lữ đại hiệp.

- Lão đệ, tối nay chuyện bất thường, xin phiền lão không tiếp khách được, nếu tiểu đệ có gì khó khăn, xin báo số lượng, lão sẽ giúp cho.

Lúc này Súly Chấn Vũ bắt buộc phải dùng truyền âm để báo :

- Lữ đại hiệp, tiểu đệ là Súly Chấn Vũ, môn đệ của Thiên Diện Du Long, không phải vì khó khăn mà đến.

Lữ Dung Chi mắt sáng lên vui mừng, chạy đến nắm tay Súly Chấn Vũ cảm kích :

- Lão đệ, thế gian có chuyện kỳ tích này sao, thật là như đang trong mộng, như một người đang tuyệt vọng, đột nhiên gặp một người giúp họ chuyển nguy thành an, luôn tưởng là đang mơ.

- Lữ đại ca, không phải là mộng đâu.
- Lão đệ, ngươi biết tối nay ta gặp nguy?
- Vâng.
- Tin từ đâu vậy?

Súy Chấn Vũ nói :

- Lữ đại ca, chúng mình vào trong bàn.
- Lão đệ, nhiệt tình của ngươi, ta cảm kích lắm, nhưng không ta không muốn ngươi bị liên lụy, bây giờ còn kịp, mau bỏ đi nhanh.
- Lữ đại ca, huynh không tin ta có sức giúp sao?
- Lão đệ, ngươi biết kẻ thù đêm nay là ai chứ?

Súy Chấn Vũ cười :

- Lữ đại ca cho rằng là bản thân Độc Cô Phong đến ta cũng có dũng khí để xem.
- Lão đệ thật là hào khí.

Súy Chấn Vũ biết rằng tại đối phương cho là huynh quá trẻ nên không muốn cho chàng tham gia vào vụ này, cho nên tự mình phải nói thêm :

- Lữ đại ca, chắc nghe qua Chung Thập Đầu đại náo Thiên hạ đệ nhất gia chưa?

Lữ Dung Chi gật đầu :

- Nghe nói qua! - Và hỏi - Chung đại hiệp là sư huynh của Súy huynh à?
- Chung đại hiệp, xa ở góc trời, gần ở trước mắt.
- À, té ra huynh là người đại nào Thiên hạ đệ nhất gia, xin thứ lỗi cho...

- Lữ đại ca khi này có ý lo cho đệ, đệ thật cảm kích.

Lữ Dung Chi cười :

- Lão đệ, người chỉ là do ta phục, nào chúng ta cùng nhau vào nhà đã.

Bên trong tuy không có ánh đèn nhưng khắp nơi đều có phục sẵn cao thủ, cảnh giới rõ rất chặt chẽ, cả hai bước vào phòng khách.

- Lão đệ, nhân viên bên thất được phái đi nên tiếp đãi hơi không chu đáo, xin niệm tình.

- Không sao, để lát nữa chúng ta giết thêm vài tên giặc là được.

Sau đó Súly Chấn Vũ kể lại việc nghe được ở quán, nghe xong Lữ Dung Chi thở dài :

- Lão đệ, đây rõ là thiên ý, hàn môn may mắn thoát nạn này, sai quý sử thần khiến lão đệ đến giúp ta, có lẽ là do ở tấm lòng nghĩa của nô bộc, cảm động tăng thêm mới được vậy.

Súly Chấn Vũ ngạc nhiên :

- Lữ đại ca, chuyện này nghĩa là sao?

Lữ Dung Chi chậm chậm nói :

- Lão đệ tưởng là đứa bé mà gia đình đưa đến nhà lão áo xám là con hấn à?

- Chẳng lẽ đó là con của Lữ đại hiệp?

- Đúng, con của gia đình hiện đang khoác áo con độc nhất của ta đóng giả vai để chờ thân chết đến.

- Lữ đại ca, nghĩa bộc của huynh thật nghĩa khí đáng nêu bảng hổ thiên thu, và Lữ đại ca, huynh có người nghĩa bộc như vậy, mới nói lên thái độ huynh trong thời gian qua đối với nô bộc và sự xử đời đáng phục mới được hậu quả như vậy, đệ cũng rất lấy làm vinh hạnh giúp Lữ đại ca.

Súy Chân Vũ nói tiếp :

- Tiểu đệ học thành tài hạ sơn có đến phụng gặp Lưu tiên bối...
- Vào lúc nào vậy?
- Nửa năm trước. Lúc đó tiểu đệ không gặp lão tiên bối, nên chỉ có buổi tiệc trở về, vậy Lữ đại ca, lão nhân gia đã đi đâu rồi?
- Lão đệ, hành tung của lão nhân gia ta cũng không được rõ.
- Vậy lão tiên bối vừa rời khỏi Chúc Dương phong lúc nào?
- Chuyện này không rõ được, nói tóm lại lão nhân gia đã mất tích năm năm rồi. Trước đó cũng không có triệu chứng gì, sau này cũng không có một dấu vết để mà tìm.

Súy Chân Vũ đột nhiên nhường mày hô im. Tiếp liền dùng chân khí truyền âm. Lữ Dung Chi liền giao cho chàng một đồng bạc tròn và đứng lên bước vào trong nhà. Phía trước sân nhà lúc này hiện lên tiếng gọi :

- Lữ đại hiệp có nhà không?

Súy Chân Vũ quát :

- Người nào đó, ban đêm khuya khoắt làm mất giấc ngủ của mọi người.

Nói xong bước ra khỏi nhà, đi qua sân nhà, bước tới gần cổng, nơi đó đang đứng một bóng người như u linh mặc áo đen, mặt ngựa vẻ ảm đạm nhưng đôi mắt tỏa hai đạo hàn quang.

Lão mặt ngựa đó thấy Chân Vũ liền hỏi :

- Người trả lời khi nãy là người?
- Đúng vậy.
- Người là ai?

- Sư gia của Lữ gia.

- Lão phu không có thì giờ nói chuyện với ngươi, hãy kêu Lữ Dung Chi ra.

- Bốn chủ viên là người danh chấn thiên hạ Tam Tương đại hiệp, làm gì có thì giờ gặp những kẻ chó, mèo như ngươi, chắc các hạ nửa đêm báỉ kiến có lẽ có chuyện liên quan sinh tử, ngươi hãy báo danh trước đã để bản tịch nghe xem.

Lão mặt ngựa liền lạnh lùng cười :

- Được, tiểu cầu tử, ngươi đứng vững đã, bản tước chính là Đế Quân giá hạ Thân Đông Hầu Bốc Doãn Văn.

- Ô, té ra các hạ là một Hầu gia, chỉ không biết Bốc hầu gia do Đế quân nào phong?

Thêm một giọng nói khác vang lên :

- Bốc huynh, huynh đã kiên nhẫn quá đáng.

Bốc Doãn hầu cung kính nói :

- Vâng, thuộc hạ biết sai rồi... - Và hướng về Súc Chấn Vũ - Tên tiểu tốt nhỏ xíu kia, đừng có bày đặt giả vờ, bản Tước đến đây không có ác ý, cũng không ra tay với ngươi, ngươi hãy mau gọi Lữ Dung Chi ra đây.

Chấn Vũ cười nhạo :

- Bốn tịch đã nói rõ, nửa đêm canh ba, bốn trang chủ không muốn tiếp khách, các hạ có gì nói cho ta biết được rồi.

Bốc Doãn Văn hỏi :

- Ngươi quyết định được à?

- Đúng vậy, bốn tịch làm chủ quyết định được, chả lẽ các hạ cấm được?

- Được, vậy ta hỏi ngươi ba hôm trước Cô Cốt huyết lệnh ngươi chắc



phải biết?

- Té ra các hạ là vì trò chơi quái ác này mà đến à?

Bộc Doãn Văn sa sầm mặt. Súly Chấn Vũ đưa ra đồng tiền lấy từ tay Lữ Dung Chi khi nãy, đó là Cô Cốt huyết lệnh, cười nói :

- Phải cái này không?

Bộc Doãn Văn cười :

- Bây giờ đưa người ra điều đình à? Người trả lời xem?

Súly Chấn Vũ kinh ngạc :

- Các hạ hỏi gì?

- Chẳng lẽ người không đọc lệnh kèm của Cô Cốt huyết lệnh?

Súly Chấn Vũ à một tiếng :

- Té ra người muốn tìm hành tung của ân sư trang chủ, thật đáng tiếc, bỗng tịch trả lời chắc người không vừa ý.

- Nghĩa là sao?

- Vì trang chủ của ta cũng không biết.

- Chuyện này người nói. Vậy thì hãy xem bản Hầu phụng Đế Quân chỉ ý, Đế Quân đối với Nam Cực Cư Sĩ để tâm đã lâu, định phong cho lão tước vị tối cao, do đó Nam Cực Cư Sĩ là kẻ thượng cấp của ta, Lữ Dung Chi sẽ ngang hàng bỗng tước, cùng là nhất diện chi thần, xin hãy báo Lữ đại hiệp liền, đây là việc trọng đại, đừng có lỡ chuyển.

- Mang giàu sang danh vọng đến quả là chuyện đại sự, chỉ đáng tiếc hành tung lão gia chưa định, không thể liên hệ được, làm sao được? Bộc lão, chúng ta hãy thương lượng nhau một chút.

- Có gì thương lượng?

Súy Chấn Vũ nói :

- Bản trang ân sư tìm không ra, vả lại lão muốn xa lánh cõi trần, nếu có tìm thấy đi nữa, cũng chưa chắc chịu làm cao đức của Đệ Quân. Có lẽ chỉ có tiểu đệ này sống nhờ nơi đất khách quê người, cảm thấy không ổn, nên muốn nhờ Bóc đại nhân trình với Đệ Quân để ta được tham gia...

- Người định gia nhập bản cung?

- Đúng vậy, đúng vậy.

- Nhưng chỉ cần người có tuyệt kỹ gì, chúng ta sẽ thu nhận.

- Tiểu đệ không có công phu bao nhiêu, chỉ có tài mọn đuổi quỷ và nhất là đối phó với bọn tay sai chưa chết rất hiệu nghiệm.

Một tràng cười phát ra từ tường rào :

- Ha ha ha... quá đã, quá đã, ta say xỉn đã hiểu rõ.

Liền đó một giọng từ xa truyền tới :

- Bóc huynh thu lệnh bài rồi sẽ tính sau.

- Thuộc hạ tuân lệnh.

Mặt giận đến trắng bợt, Bóc Doãn Văn quát :

- Đưa đây!

Súy Chấn Vũ cười :

- Chỉ là trò đùa này, ai thềm đồ quỷ này, lấy này!

Tay phải đưa ra Cô Cốt huyết lệnh nằm trên tay. Lúc này hai người đứng cách xa nhau năm trượng, Bóc Doãn Văn phóng mình chụp tới bay lên.

Súy Chấn Vũ :

- Các hạ, thật cao minh! Đại Tiếp Dẫn thần công!

Nói vừa xong tay phải nhún một cái, Cô Cốt huyết lệnh sắp bị Doãn Văn chụp được, Súly Chấn Vũ hô về đây, thật là lạ, lệnh bài đang ở gần Bộc Doãn Văn theo lời hô của Súly Chấn Vũ giật trở về, và về tới giữa hai người lại treo lơ lửng, dừng lại. Súly Chấn Vũ mỉm cười như không có việc gì, còn Bộc Doãn Văn lạnh toát mồ hôi, dùng toàn công lực cố kéo Cô Cốt huyết lệnh về, nhưng vô ích.

Súly Chấn Vũ nói :

- Đây là lệnh bài tôn nghiêm của quý cung, muốn thu về hãy nhanh lên, đừng khách sáo.

Thường võ lâm cao thủ đang sử dụng huyền công, không thể nói chuyện để tập trung chân khí vận hành, nhưng Súly Chấn Vũ nói tự nhiên, chứng tỏ công lực của hắn quá cao minh. Bộc Doãn Văn cắn răng, mồ hôi nhỏ giọt, nhưng không dám mở miệng trả lời và không dám buông tay, chỉ còn cách đưa toàn bộ công lực chịu trận.

Tiếng cười lại nổi lên :

- Lão đệ, muốn lấy hắn, chỉ hơi tốn công thôi, Dung Chi, mau đốt đèn.

Từ đầu ẩn mình nơi phòng khách, nhìn thấy Súly Chấn Vũ chọc phá Bộc Doãn Văn với thần công tuyệt thế đã rất an tâm. Nay nghe tiếng gọi của sư phụ cũng đã âm trung đến trợ giúp càng vững lòng như núi Thái Sơn, nên liền đáp :

- Thừa vâng. - Và hô gia đình - Hay đốt đèn lên.

Tiếng vừa dứt, khắp nhà đã đốt lên hai mươi bó đuốc do hai mươi tráng đinh cầm lấy, chạy đến đứng khắp các góc nhà.

Dưới ánh sáng của đèn nhựa thông, Súly Chấn Vũ khuôn mặt như ngọc, thái độ bình tĩnh nhu thường và mặt vẻ bối rối nham hiểm của Bộc Doãn Văn lúc này đều nhìn thấy rõ.

Một giọng truyền âm vào tai Súly Chấn Vũ nói :

- Lão đệ, cường địch đã đến, không còn thì giờ nữa, tên Bộc Doãn Văn

trước mặt là tên nổi tiếng ma đầu ở Quan Ngoại, có thể giết liền, đừng chần chờ.

Súy Chân Vũ nghe được tiếng nói, biết đó là tiếng của một lão già, người khách núp trên cây cổ thụ chằng, khi đang suy nghĩ, một loạt tiếng binh khí từ xa vọng tới. Tiếp liền bóng người dày đặc như chim từ cao đáp xuống, đồng thời có ba tên dạ hành. Tên cầm đầu cao lớn, đầu to, mắt sáng tròn, tuổi khoảng lục tuần, mặc áo cà sa đỏ. Ở giữa là một tên ngũ đoản mặc áo màu bạc, mặt che mạng bạc, từ bên ngoài đoán khoảng tam tuần, tên cuối mình ốm, mặt mày kỳ lạ và đui một mắt trái, mặc bộ đồ đen, tuổi khoảng trên lục tuần. Từ lúc trên cây cổ thụ báo động đến khi bọn họ đến chỉ trong khoảnh khắc.

Súy Chân Vũ nhìn vào ba người này, tên áo tăng đỏ nói :

- Bốc huynh lui ra sau.

Súy Chân Vũ bậm môi :

- Còn lui được à?

Đúng vậy, lúc này Bốc Doãn Văn không có sức lấy Cô Cốt huyết lệnh về, ngay cả mình hắn cũng bị Súy Chân Vũ dùng Đại Dẫn thần công hút đến nỗi không cử động được.

Tên áo tăng đỏ ngó qua đường như hiểu được vấn đề, cười nói :

- Ngươi là ngọc vụn cũng đòi phát quang.

Tạch, một tiếng dùng tay phải phóng đến chụp Cô Cốt huyết lệnh.

Súy Chân Vũ không chờ đối phương chương lực phát huy uy lực đã hất tay phải quát :

- Cho cái lệnh bài rách nát cho ngươi.

Nói vừa xong chỉ thấy người Bốc Doãn Văn lui ra sau, lúc đó lực Đại Dẫn thần công của tên tăng áo đỏ cũng tới được Cô Cốt huyết lệnh nhưng hắn nhận được không phải là huyết lệnh hoàn chỉnh mà bị rách tả tơi, Súy Chân Vũ đã truyền công phá cho rách nát.

Lúc đó lão Hắc y cũng vừa bước tới phải đỡ lấy thân hình của Bộc Doãn Văn đổ xuống. Lão tăng áo đỏ vẻ mặt biến sắc :

- Tiêu tử, chừa người không được.

Lúc đó đồng đồng vụn của Cô Cốt huyết lệnh vừa mới hút về đã phóng ra như tên bắn nhắm vào Súly Chấn Vũ bay tới. Thật là lợi hại, nhưng đáng lấy làm lạ là Súly Chấn Vũ đứng đó cười như không có việc gì và cũng không lấy tay phản kích, làm cho Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi đứng bên cũng giật mình.

Tạch tạch tạch, tất cả đồng vụn đến sát mình Súly Chấn Vũ một thước như gặp phải tường đồng rơi xuống hết.

Lão tăng mặt biến sắc, Súly Chấn Vũ cười nói :

- Đại hòa thượng, đồng đồng vụn này muốn xuyên qua lớp bộ thân cương khí, chắc là do đệ tử dưới khâu Độc Cô Phong công tước gì đó phải không?

- Đúng vậy, ta Đế Quân tọa trác, Định Quốc Công. - Và nói tiếp - Sao người dám kêu thẳng tên Đế Quân, quả là vô lễ.

- Kêu hẳn là Độc Cô Phong, là quá khách sáo rồi.

Hồng y tăng hỏi :

- Chấn Đông Hầu thế nào rồi?

- Sinh mạng còn giữ được nhưng nội tạng chấn thương quá dữ, ít nhất phải tịnh dưỡng một tháng.

Không chờ lão Hắc y nói hết, lão Ngân y che mặt hai ánh mắt như điện quang chăm chú nhìn vào Súly Chấn Vũ nói :

- Các hạ võ công quả cao cường, nhưng phải biết hậu quả của việc hủy hoại Cô Cốt huyết lệnh.

- Chưa nghe qua, các hạ thử nói xem.

- Kẻ kháng lệnh giết cả nhà.
- Thật đáng tiếc, chỉ có một mình tại hạ.

Lão Ngân y nói :

- Lữ Dung Chi cũng sẽ bị liên lụy.

Lữ Dung Chi lạnh lùng cười nói :

- Lữ này cả nhà lớn nhỏ đều ở đây, chỉ cần người có tài năng thì giết đi.

Lão Ngân y cao giọng nói :

- Kẻ kháng lệnh giết cả nhà, hủy hoại lệnh tội giống nhau, và làm bị thương người bổn cung xử cộng thêm tội...

Quay đầu gọi :

- Định Quốc Công, nghe lệnh.

Lão hồng y :

- Tệ chức có mặt.
- Bắt lấy hai tên này.
- Vâng.
- Bắt sống lấy.
- Vâng.

Trên cổ thụ giọng nói xuống :

- Đây giọng quan liêu, làm càn công việc.

Ngân y quay lại quát :

- Ai.
- Ông cố người.
- Đồ chó chết, hãy lộ mặt đi.
- Cháu của rùa, người xéo đi.

Lão trên cây cố thụ tự cho là ông cố chứ lão Ngân y là cháu của rùa, làm cho mọi người tức cười. Sứy Chấn Vũ dùng truyền âm hỏi Lữ Dung Chi :

- Lão gia đó là ai vậy Lữ huynh?

Lữ dùng truyền âm trả lời :

- Đó là trưởng lão duy nhất của Cái bang, cũng là sư bá của Bang chủ đương nhiệm, Hồ Đồ Tử Cái Thân Bá Truyền tiền bối.

Kẻ che mặt Ngân y định hành động nhưng rõ ràng đã được lão Hắc y dùng truyền âm ngăn lại :

- Thôi được, bắt lấy hai tên này trước đã.

Lão Hắc y nói :

- Khoan đã.

Lão Hồng y hỏi :

- Trọng Tôn huynh có gì chỉ bảo.

Lão Hắc y nói :

- Có đạo nói chim ngu bay trước, để ta xuất trận trước đã.

Quay đầu lại lão Ngân y hỏi hấn :

- Có được không đó?

Lão Ngân y nói :

- Cũng được.

Súy Chấn Vũ kêu :

- Lữ huynh, hãy lui ra mười trượng.

Đồng thời Hồ Đồ Tửu Cái cũng dùng truyền âm bảo cho Súy Chấn Vũ :

- Lão đệ, đây là tên nổi tiếng Độc Nhân Độc Quỷ Trọng Tôn Nghiêm đây, phải cẩn thận.

Súy Chấn Vũ dùng truyền âm trả lời :

- Đa tạ tiên bối lo lắng, vẫn bối xin cẩn thận.

Trọng Tôn Nghiêm đã dừng trước mặt Súy Chấn Vũ khoảng một trượng. Súy Chấn Vũ mở miệng trước :

- Các hạ hãy lui lại một trượng để ta xuống thấp, nếu không các hạ sẽ lỗ vì ta đang ở trên cao góc xuống.

Trọng Tôn Nghiêm :

- Được, với tính quang minh chính đại của ngươi, một lát nữa ta sẽ cho chết không đau đớn.

Nói xong lui lại trượng hơn, tên Hồng y tăng và lão Ngân y cũng đỡ Bốc Doãn Văn lùi ra sau một trượng. Súy Chấn Vũ vẫn mỉm cười thanh thản xuống nơi Trọng Tôn Nghiêm đứng khi này :

- Các hạ có thể xuất chiêu được rồi đó.

- Ngươi biết kiệt tác của lão là gì chưa?

Súy Chấn Vũ cười :

- Lão ngoài dùng độc tố ra, còn gì cao mình nào?



- Người biết lai lịch của ta?

- Các hạ là tên ác danh trong Võ lâm Tứ quỷ Độc Nhân Độc Quỷ Trọng Tôn Nghiêm, không những biết lai lịch của người mà ngay cả đồng bọn người Hắc Tâm Ái Quỷ Thời Phùng Nguyên đã về chín suối.

Trọng Tôn Nghiêm hét :

- Người là ai?

Súy Chấn Vũ nói :

- Nói cho người biết, ta chuyên gia bắt quỷ, Chung Quỷ chuyên bắt quỷ chết, còn ta là Chung Thập Đầu chuyên bắt quỷ sống.

- Người... người là tên bắt quỷ ở Cúc viên Chung Thập Đầu?

- Đúng vậy, nhưng tên thật ta là Súy Chấn Vũ.

Đôi mắt Trọng Tôn Nghiêm vẻ khó hiểu. Súy hỏi :

- Các hạ chắc từ sự việc Thời Phùng Nguyên mà đoán lai lịch của ta?

- Đúng vậy, nợ máu trả bằng máu, tối nay là họa báo của người.

- Sao người không động thủ?

- Động thủ? Hừ nhóc con, người thử vận khí thử xem.

- Đúng rồi, ta quên là người hạ độc nổi tiếng, có lẽ khi nãy lùi ra sau, người đã dùng Vô Ảnh Chi Độc.

- Người khá thông minh.

- Nếu không thông minh sao có thể xứng đáng là kẻ kế thừa của Thiên Diện Du Long.

Vừa nói vừa vận khí chống lại, và nhắm người mà phát, người thường nghe như thường, nhưng kẻ nghe thì như bị sấm đánh bên tai, chấn động khí huyết. Độc Nhân nổi đóa như sao, bất giác lui lại ba bước, và giương

mắt kinh ngạc :

- Người không sợ Vô Ảnh Chi Độc?
- Người thấy ta có vẻ bị trúng độc không?

Trọng Tôn Nghiêm làm bầm :

- Lạ thật trên thế gian này lại có kẻ không sợ Vô Ảnh Độc.
- Có gì lạ đâu, người biết gì cũng biết, môn đồ Thiên Diện Du Long là người biết trong đám biết, chỉ với xảo thuật nhỏ này làm gì được ta? Trọng Tôn Nghiêm, người ngoài hạ độc, võ công còn không bằng Thời Phùng Nguyên. Thời Phùng Nguyên ở thế cùng nước kiệt đã phải trả báo, nhưng trời cao và còn có đức, bọn hiệp còn sử dụng người cái quá tự tâm, thành tâm thành ý hợp tác với bọn hiệp, bọn hiệp sẽ chừa đường sống cho người, để người cải hối trở thành người tốt.

Trong khi Sứ Chấn Vũ đang giáo huấn lão Hắc y Trọng Tôn Nghiêm, lão Ngân y cũng dùng truyền âm bàn với lão Hồng y tăng, chỉ thấy lão tăng bước ra trận nói :

- Trọng Tôn huynh, xin huynh lùi ra.

Trọng Tôn :

- Tệ chức tuân lệnh.

Và rút lui ra.

-----oOo-----

## Chương 12: Song hùng quyết đấu Hoàng Châu thành

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Đấu vài hiệp lão tăng hồng y cảm thấy không đủ sức liền lùi về. Tên ngân y che mạng bước ra. Súly Chấn Vũ nhìn thấy dáng dấp giống Chúc Thiều Thu nhưng không phải. Đó là Chúc Thiều Thu, thiếu chủ của Cúc viên nói :

- Đừng có nói nhảm nữa.

- Ta nói đủ rồi. Xin mời!

Chúc Thiều Thu trầm mặt, giờ chuông phải lên từ từ, với bàn tay giờ lên không, không trung liền thay đổi nhiệt độ hạ xuống lạnh lẽo như đang ở dưới cõi âm. Súly Chấn Vũ một mặt xuất chuông kháng cự một mặt nói :

- Lúc này tên tăng già dùng Ly Hỏa thần công còn người dùng Băng Phách Hàn Sát, thủy hỏa tương chế, lãnh nhiệt xương điệu, thật thú vị!

Tất cả họ đều đạt được huyền công, trường hợp này rất kỳ nói chuyện, vì sẽ ảnh hưởng đến chân khí vận hành và có thể đối phương thừa cơ, nhưng Súly Chấn Vũ mặt đối cường địch không hề hấn gì. Chẳng những nói chuyện mà thái độ cũng thản nhiên, khiến mọi người khâm phục. Tên Chúc Thiều Thu cũng không thua kém gì liền cười nói :

- Tên họ Súly kia cảm thấy thế nào?

Nói xong tay trái cũng giờ lên, lớp băng xung quanh Súly Chấn Vũ cũng tăng lên. Súly Chấn Vũ nhíu mày :

- Các hạ còn quá nhẹ tay, chắc muốn khoan hồng cho ta à?

Đối phương sử dụng cả hai tay mà Súly Chấn Vũ còn cố ý cười nhạt chê đối phương nhẹ tay, thật tức cười. Chúc Thiều Thu nhăn đôi mày nói :

- Họ Súly, ta phỏng nghĩ rằng mi mạnh hơn sư phụ lão quỷ của người.

- Đồ đệ sao hơn sư phụ được, nhưng thế gian cũng có xanh xuất từ lam nhưng đó chỉ là số ít. À! Điện hạ, khi này người nói ý là sao?

- Sao à! Lúc trước phối hợp Tam thánh và Tam lão quý chưa hề hấn gì với ân sư ta Độc Cô Phong, ta không tin người sẽ mạnh hơn Võ Lâm Tam thánh đó.

Lúc này lớp băng vây quanh Súly Chấn Vũ dày khoảng một thước, từ ngoài chỉ nhìn thấy một bóng người mờ mờ, nhưng nơi mặt của Súly Chấn Vũ vẫn không đóng được băng mà chừa một khoảng trống và họ Súly nói ra từ đó :

- Như vậy Điện hạ đã tự so sánh mình với ân sư à?

Chúc Thiều Thu cười nói :

- Ta không dám so sánh với ân sư. Nhưng trước mắt, ta dư sức hạ người!

- Không sợ sẽ làm ê mặt ân sư à?

- Miệng lưỡi nhiều quá e không là anh hùng.

Súly Chấn Vũ nói :

- Nếu Điện hạ chỉ có khả năng như vậy thôi thì đừng có phí công nữa.

Chúc Thiều Thu trán đã ra mồ hôi, ánh mắt tản mạn, cố kiềm chân lực để thi triển công lực.

- Điện hạ sao không nói chuyện nữa?

Cùng lúc này từ khoảng trống lỗ hổng một tiếng xẹt, một luồng khí trắng phóng ra nhắm vào Chúc Thiều Thu phóng tới, cũng lúc này trên cây cổ thụ vang lên tiếng của lão Hồ Đồ Tử Cái :

- Lão đệ! Coi chừng ám khí!

Vì lúc đó Chúc Thiều Thu né mình tránh đòn của Súly Chấn Vũ đồng thời phóng ra Thanh Lâm Xà Tử đạn, tuyệt chiêu của môn phái nhằm cứu vãn tình hình. Vì Thanh Lâm Xà Tử đạn có chứa chất nổ. Bên ngoài là đồng, bên trong là sắt vụn, thể tích tuy nhỏ nhưng uy lực rất lớn. Khi nổ sinh vật chung quanh hai mươi trượng đều bị giết. Độc Cô Phong lấy

ý nghĩa nhỏ mà tác dụng lớn đặt cho cái tên là xà đạn. Lão Hồ Đồ Tửu Cái nói chưa dứt, Súly Chấn Vũ đã phá băng phóng lên cao như chim ung giang cánh đồng thời hô lên :

- Chúc Thiếu Thu! Ngươi dám dùng xà đạn. Ta sẽ cho ngươi chết không toàn thây.

Súly Chấn Vũ la lên là cố ý cho Lữ Dung Chi và Thân Bá Truyền cũng biết để họ né tránh. Nói dứt lời đã phóng mình vào Chúc Thiếu Thu. Chúc Thiếu Thu tiếc rẻ cơ may giết Súly Chấn Vũ đã hết và phải chịu đòn từ trên trời công xuống nên nhảy ra xa một trượng để tránh và quát :

- Ngươi đã bức ta cùng nhau mà chết.

Súly Chấn Vũ phóng xuống trước mặt hắn nói :

- Hãy thu cất loại tà đạn đó đi. Ta có việc bàn với ngươi.

Chúc Thiếu Thu có lẽ chân lực khi nãy đã tiêu hao nhiều nên mệt mỏi đứng đó, mặt lúc trước hồng hào nay trắng dã, với dáng bình thản ung dung của Súly Chấn Vũ thật là khác nhau một trời một vực. Chúc Thiếu Thu hỏi :

- Ngươi và ta còn gì để nói nữa?

- Đúng vậy! Ta và ngươi không còn gì để nói nữa.

Mắt nhìn xà đạn của hắn cầm trên tay nói :

- Cầm xà đạn trên tay để bớt run à?

- Ngươi tưởng họ Chúc này thua ngươi à?

- Đây là ngươi nói. Súly Chấn Vũ này không dám dùng lòng tiểu nhân đo dạ quân tử. À đúng vậy đó, vậy mới là đường đường nam tử hán.

Bởi thấy Chúc Thiếu Thu đang cất đi quả xà đạn và nói tiếp :

- Chúc Thiếu Thu, ngươi không cần sợ ta và ta trịnh trọng nói rằng ngươi có không nghe lời khuyên của ta, ta cũng không làm gì ngươi. Ngươi về

đi suy nghĩ kỹ. Lần sau chúng ta sẽ còn gặp lại...

Lúc này trên gốc cây lão tử cái kêu lên :

- Lão đệ, tên ma đầu này tha không được.

Súy Chấn Vũ cười khỏ :

- Lão tiên bối! Vãn bối được người ta nhờ, không thể không cho hắn có cơ hội hối cải.

- Người trông họ Chúc này đã thua à. Hử... nếu mà cô đánh nhau ai chết dưới tay ai chưa biết à.

Súy Chấn Vũ cười :

- Cái này thì ta biết. Có lẽ người nói đúng nhưng đừng có mất thì giờ nữa. Bây giờ ta muốn Lữ đại hiệp cùng Trọng Tôn Nghiêm nói chuyện, như vậy người và ta có thì giờ để nghỉ ngơi chốc lát.

Không chờ đôi phương nói gì kêu lên :

- Lữ đại ca! Xin hãy bàn với Trọng Tôn Nghiêm để hắn giao thuốc giải của Vô Ảnh độc ra.

- Ngu huynh tuân lệnh!

- Xin Lữ đại ca giải huyết cho hắn. Nói cho hắn biết Súy Chấn Vũ được một bạn già nhờ. Đừng làm khó hắn, để hắn biết điều một chút cũng là để ta khỏi ra tay.

Miệng nói nhưng mắt thì chú ý Chúc Thiệu Thu không chút chảnh mảng. Chúc Thiệu Thu nói :

- Súy Chấn Vũ! Người với ta đấu đến đây là xong à?

- Các hạ nếu không chờ được thì về trước đi ta sẽ không làm khó Trọng Tôn Nghiêm đâu. Lát nữa xong việc cũng sẽ thả hắn về.

Có lẽ Chúc Thiệu Thu thấy cục diện này đã hỏng, nên cười nhạt đỡ lấy

ban thiệp sự hô :

- Chúng ta đi!

Và nhún chân phóng lên đằng thân mà đi, hướng khỏi vòng rào, lúc đó cũng đỡ lấy Bộc Doãn Văn cùng đi.

-----oOo-----

## Chương 13: Nơi tử điểm nam chính nữ tà tương hội

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Thân Bá Truyền cười ruồi nói :

- Bình sinh ta rất sợ giao thiệp với đám hòa thượng và đạo sĩ. Nên theo ta, chúng ta nên tìm một tử lâu nào ở đây mà trọ.

Vừa vặn lúc ấy hai người đã tới trước cửa tử lâu Bình An, một tử lâu sang trọng nhất trong trấn Thảo Điểm. Sứy Chân Vũ kìm cương ngựa, giơ roi chỉ đôi câu đối ở cổng tử lâu cười nụ nói :

- Ngày xé khách đừng dong ngựa nữa! A! Hay quá lão ca à, chúng ta ghé trọ ở đây cũng tốt.

Thân Bá Truyền cũng cũng mỉm cười đọc tiếp về kia :

- Sáng ra ta chẳng giữ người đâu! Hay! Sáng ra rồi người có giữ cũng không giữ được mà!

Ngừng một lát rồi vừa nhảy xuống ngựa vừa cười nói :

- Đúng, chúng ta nên trọ lại ở chỗ này thôi.

Sứy Chân Vũ cũng xuống ngựa, điểm tiểu nhị đứng đón khách ở cổng liền khom mình đón lấy dây cương, xong hai người sóng vai bước vào tử lâu. Hai người vừa bước qua cổng lớn thì nghe nhạc ngựa leng keng, tiếng vó ngựa rầm rập và bánh xe nghiêng ken két văng tai cũng dừng lại trước tử lâu Bình An, khiến họ bất giác cùng nổi tính hiếu kỳ, ngoái đầu nhìn lại. Chỉ thấy bốn con ngựa hoàng tông khỏe mạnh vừa vặn phi tới trước cửa, trên ngựa là bốn thiếu nữ tóc xõa ngang vai, đều mặc võ phục lồi người hầu, áo xanh tung gió vai đeo trường kiếm, tuy không nhìn rõ mặt mũi, nhưng theo dáng vẻ sau lưng mà đoán thì nhan sắc ắt không phải xấu xí.

Phía sau bốn con ngựa hoàng tông là một cỗ hương xa có mui buồng rèm, bốn bệ phủ đầy bụi đường nên cũng giảm vẻ sang trọng. Theo sau cỗ hương xa lại là bốn con ngựa vàng khỏe mạnh do bốn thiếu nữ đeo kiếm ăn vận như bốn người đi trước cười. Đoàn người ngựa rầm rộ trên



đường cái vừa tới cổng tử lâu Bình An trong xe chợt vang ra một mệnh lệnh ngắn gọn :

- Dừng lại!

Cả đoàn người ngựa nhất tề đứng im, người đánh xe quay đầu hỏi :

- Lão bà có gì sai khiến?

Giọng nói trong xe oai nghiêm vang ra :

- Chúng ta nghỉ lại ở đây!

Người đánh xe ngạc nhiên hỏi :

- Lão bà, người đi tiền trạm của chúng ta đã tới Ngô Châu bố trí hành cung, tại sao lại nghỉ ở đây?

Giọng nói oai nghiêm trong xe đáp :

- Đó là chủ ý của Công chúa, người đừng hỏi lời thôi!

Mấy chữ “hành cung” và “Công chúa” cùng với bề ngoài rõ ràng không phải là người hoàng tộc của bọn họ khiến Sứ Chấn Vũ giật mình, dùng chân khí truyền âm hỏi Thân Bá Truyền :

- Lão ca, có lẽ bọn họ là người của Tứ Tuyệt ma cung chăng?

Tứ Tuyệt ma cung tức cung điện của Bích Mục Thần Quân Độc Cô Lam xây dựng ở núi Phục Ngưu. Bốn mươi năm trước, Độc Cô Lam lấy bốn môn tuyệt nghệ là cầm, kiếm, quyền, chưởng ngang dọc võ lâm, cho nên lấy đó đặt tên cho cung điện là Tứ Tuyệt ma cung.

Thân Bá Truyền cười nụ gật đầu, kể đó truyền âm đáp :

- Chúng ta lên trước chiếm lấy hai phòng hạng nhất.

Đúng lúc ấy, rèm xe kết ngọc kêu leng keng, một bà già tóc trắng như bạc, mặt đầy nếp nhăn nhưng mắt sáng như điện, trang phục lối người hầu từ trong xe bước ra cùng với một thiếu nữ áo hồng vóc dáng trung

bình. Thiếu nữ này tóc búi cao, vận cung trang, quần dài rũ đất, dáng dấp đẹp đẽ không bút nào tả hết, nhưng đáng tiếc là bị một tấm khăn sa, không có cách nào nhìn thấy được dung mạo, khiến cho người ta đều thấy ngỡ ngác.

Đang lúc ánh mắt Súly Chấn Vũ vừa liếc qua thì ánh mắt trong trẻo của thiếu nữ áo hồng sau tấm khăn che mặt cũng vừa chăm chăm nhìn vào chàng. Tình hình này khiến Súly Chấn Vũ bất giác nhú mày, rồi liền quay người lại bước lên cầu thang trong tử lâu.

Thân Bá Truyền vừa đi vừa truyền âm cười nói :

- Huynh đệ, xem tình hình này thì ngươi bị chắm làm Phò mã rồi.

Súly Chấn Vũ cười gượng đáp :

- Lão ca sao lại cho ta ăn kẹo vậy...

Thân Bá Truyền cười nói :

- Huynh đệ, lão ca ta đây tuyệt đối không hề đùa, ta dám đoán chắc sở dĩ con yêu nữ ấy bất ngờ quyết định dừng lại trọ ở đây chín phần mười là vì ngươi.

Súly Chấn Vũ quay đầu kinh ngạc hỏi :

- Câu đó là có ý gì?

- Nàng ta thấy ngươi vừa mắt mà!

Thân Bá Truyền cười bí ẩn nói :

- Mới rồi chúng ta vừa đứng lại trước cửa tử lâu, tuy chúng ta không nhìn thấy cô ta, nhưng nàng ta trong xe đã nhìn thấy chúng ta rồi.

Ông ta chột đập vào vai Súly Chấn Vũ, cười hô hố nói lớn :

- Rõ chưa, ông em ngu ngốc!

Điểm tiêu nhị dẫn đường không rõ ông khách cười chuyện gì, cũng ngu

ngơ cười theo. Bọn họ vừa mới mở hai cửa phòng trên lầu thì một tràng cười nói ríu rít vang lên, thiếu nữ áo hồng được đám tùy tùng tiền hô hậu ủng mang một trận gió thơm lướt qua trước cửa. Chỗ thiếu nữ áo hồng thuê là một dãy phòng nối liền bình thường duy nhất trong tửu lâu, so với phòng hạng nhất của Súly Chấn Vũ cũng chỉ hơn có một cái cửa vòm mà thôi.

Súly Chấn Vũ đang rửa mặt, điếm tiểu nhị cầm một ngọn đuốc bước vào nói :

- Tướng công, có một vị khách quan muốn gặp ngài.

Vừa lúc ấy Thân Bá Truyền từ căn phòng sát vách bên cạnh bước qua, lớn tiếng nói :

- Mời vào!

Điếm tiểu nhị cung kính dạ một tiếng rồi lui ra, Thân Bá Truyền mới nheo mắt nhìn Súly Chấn Vũ cười bí ẩn nói :

- Huynh đệ, có thể là chuyện ta nói đấy! Súly Chấn Vũ lạnh lẽo cười nói ngay :

- Căn cứ vào đâu đấy?

Thân Bá Truyền cũng đáp ngay :

- Thì như vừa thấy đó thôi.

Ngoài cửa chợt vang lên tiếng đờng hắng, ngay sau đó một giọng nói sang sảng vang lên :

- Hai vị, tiểu nhân vào trong đó ngồi chơi được không?

Súly Chấn Vũ và Thân Bá Truyền hai người vừa nghe tiếng im lặng ngẩng nhìn, chỉ thấy ở cửa sừng sững một văn sĩ trung niên đang mỉm cười, hai mắt sáng quắc nhìn lướt qua hai người.

Thân Bá Truyền sang sảng cười nói :

- Được chứ, xin mời!

Văn sĩ trung niên bình thản vừa bước vào phòng, vừa như tự nói với mình :

- Lời đồn thật không đáng tin, người lấy chữ Mê Hồ làm hiệu thật ra lại rất sáng suốt.

Súy Chấn Vũ và Thân Bá Truyền hai người đồng thời thoáng ngạc nhiên nhìn nhau, Súy Chấn Vũ chăm chú nhìn văn sĩ trung niên hỏi :

- Các hạ tìm tới đây là có ý gì? Có gì dạy bảo chăng?

Văn sĩ trung niên quét ánh mắt qua gian phòng, không trả lời mà lại hỏi :

- Có chỗ cho tiểu nhân ngồi không?

Súy Chấn Vũ vừa ngượng ngập cười, vừa chỉ vào ghế khách nói :

- Thất lễ quá, thất lễ quá, xin mời!

Văn sĩ trung niên nghênh ngang ngồi xuống xong nhìn Thân Bá Truyền chăm chú nói tiếp :

- Tiểu nhân đến đây là muốn tìm hai vị kỳ hiệp trong võ lâm.

Súy Chấn Vũ và Thân Bá Truyền gần như đồng thanh hỏi :

- Ai?

- Một vị trưởng lão duy nhất của Cái bang, Mê Hồ Tửu Cái Thân lão tiên bối.

Văn sĩ trung niên cười khẽ rồi hạ giọng thật thấp nói :

- Còn vị kia là đồ đệ chân truyền của Thiên Diên Du Long Đình lão tiên bối, thiếu hiệp Súy Chấn Vũ.

Thân Bá Truyền cười nụ nói :

- Bằng hữu, người tìm đúng người rồi đấy.

Súy Chân Vũ trong mắt lóe lên ánh sáng lạ cũng đồng thời cười nói :

- Tiểu nhân cũng muốn hỏi các hạ về một người.

Văn sĩ trung niên cười nói :

- Lão đệ muốn hỏi về ai?

Súy Chân Vũ nghiêm trang hạ giọng :

- Đó là người mà bọn khốn kiếp trên giang hồ, lũ bại hoại trong võ lâm nghe tên mất mật, Lãnh Diện Tu La Phương Diệc Viên đại hiệp!

Thân Bá Truyền lập tức cười nụ nói :

- Huynh đệ cũng hỏi rất đúng...

Văn sĩ trung niên cười nói :

- Thân lão, người thì không có một chút nào là mê man hồ đồ!

- Tạm tạm vậy thôi!

Thân Bá Truyền nhin cười nói :

- Lãnh Diện Tu La Phương Diệc Viên chẳng phải cũng có một bộ mặt dễ thương sao!

Té ra vị văn sĩ trung niên này chính là Lãnh Diện Tu La Phương Diệc Viên cải trang. Phương Diệc Viên đứng dậy ôm quyền cung kính, lấy lại giọng bình thường nói :

- Thân lão tiên bối...

Thân Bá Truyền xua tay lia lia nói :

- Lão đệ, đừng khách sáo, lão khiêu hóa đã xưng huynh đệ với sư đệ này của ngươi thì giữa ta và ngươi nên xưng hô thế nào ngươi tự biết rồi!

Phương Diệc Viên ngồi phịch lại xuống ghế cười nói :

- Nếu thế thì Phương Diệc Viên xin lớn mật gọi người là Thân lão đại ca vậy.

Ngừng lại một chút, đổi giọng nói chuyện khác :

- Kể ra phải có rượu trà gì uống mới được.

Lại quay sang nhìn Súly Chấn Vũ hỏi :

- Sư đệ, đệ nhìn ra chỗ sơ hở nào của ta vậy?

Súly Chấn Vũ cười khẽ nói :

- Sư huynh, đệ không nhìn ra chỗ sơ hở nào của huynh cả, chẳng qua chỉ là có linh cảm rồi nói bừa thôi.

Phương Diệc Viên nói :

- Nói bừa thì cũng phải có cơ sở chứ!

Súly Chấn Vũ cười nụ nhìn thẳng Phương Diệc Viên nói :

- Nếu huynh nhất định đòi đệ phải nói ra chỗ sơ hở, thì sư huynh hoàn toàn không giấu được vóc dáng.

Phương Diệc Viên không kìm được bộ mặt ngẩn ngơ nói :

- Ân sư nói rất đúng, thuật cải trang thì nửa chỗ sơ hở cũng không được.

Ngừng lại một chút, thở ra một hơi nói :

- Sư đệ, ngu huynh đã được dạy bảo rồi.

Thân Bá Truyền nhăn tít đôi hàng lông mày nói :

- Nay hai huynh đệ, nói chuyện vui quá, chừng nào xong?

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Lão ca à, vị sư huynh này của ta cũng có cái dạ dày kỳ lạ lắm.

Nói xong nhìn Phương Diệc Viên hỏi :

- Sư huynh sao cũng đến chỗ này?

Phương Diệc Viên cười gượng nói :

- Ta không đến đây, lại ngu ngốc chạy rông ở Hoàng Châu sao?

Súy Chấn Vũ lại hỏi :

- Ý huynh muốn nói gì vậy?

Phương Diệc Viên đáp :

- Chuyện vợ chồng Triệu đại hiệp đã thoát khỏi nguy hiểm sư đệ biết chưa? Người rời Hoàng Châu được khoảng mười ngày thì có người ẩn mặt nói với ta rằng thế nào người cũng đổi ý đi tới Quế Lâm trước.

Súy Chấn Vũ hỏi :

- Người đó trông thế nào?

Phương Diệc Viên nói :

- Đó là khẩu âm của một nữ nhân trẻ tuổi, lúc ấy là ban đêm, nàng ta đầu tiên nói rõ với ta rằng không được hỏi lai lịch của nàng, cũng không được theo dò xét hành tung của nàng, nếu không sẽ không đem những tin tức quan trọng ra nói cho ta biết.

Ngừng lại một lát rồi gượng cười nói tiếp :

- Lúc ấy ta nghĩ rằng nàng ta là một nữ quý thần bí, nên cũng đồng ý những điều kiện ấy.

Thân Bá Truyền cũng không tìm được tò mò, hỏi xen vào :

- Nữ lang thần bí ấy nói những gì?

Phương Diệc Viên kể :

- Nàng ta đầu tiên đem chuyện bí mật của cha con Chúc Thiếu Thu và tỷ muội Triệu Tố Châu, Triệu Tố Ngọc ra nói rõ với ta, kể đó cũng đoán Chung Thập Đầu là Súly Chấn Vũ, chuyến đi này sẽ đến Quế Lâm trước.

Súly Chấn Vũ hỏi :

- Lúc ấy sư huynh có hỏi nàng ta là quý hay là người không?

- Có hỏi, nhưng nàng ta không đáp, thật rất là tà môn.

Phương Diệc Viên kể tiếp :

- Tiếp theo nàng ta lại nói rõ với ta rằng Chúc Thiếu Thu sẽ đi Võ Đang, không cần phải tiếp tục ở lại Hàng Châu nữa, bảo ta tốt nhất là tới Võ Đang trước, để tiện gặp đệ.

Súly Chấn Vũ cau mày hỏi :

- Nàng ta cũng biết rằng đệ đi Võ Đang à?

Phương Diệc Viên cười nói :

- Chẳng phải chỉ có bấy nhiêu mà thôi đâu! Sư đệ, buổi sáng hôm nay, nàng ta còn nhân lúc ta ra ngoài, bỏ một lá thư vào trong phòng ta, đem cả chuyện đệ tới Quế Lâm, về Hàng Châu ra sao tóm tắt hết cho ta biết, ở cuối lại nói rõ là trước buổi tối hôm nay hai người các vị nhất định sẽ tới đây!

Súly Chấn Vũ bất giác ánh mắt sáng quắc nói :

- Sư huynh, cái thư ấy huynh còn giữ không?

Phương Diệc Viên đáp :

- Còn.



Nói xong đưa tay vào trong túi lấy ra một lá thư chi chít chữ đưa cho Súly Chấn Vũ. Chàng mở ra xem thì nội dung chủ yếu hoàn toàn phù hợp với hành trình đã qua của mình, nhưng tự tích thì không những viết không ra chương pháp gì mà còn xiêu xiêu vẹo vẹo, rõ ràng là cố ý làm ra như vậy. Súly Chấn Vũ vốn nghĩ là sẽ dựa vào nét chữ để tìm ra manh mối, nhưng đến lúc ấy thì không còn hy vọng gì nữa, bất giác cau mày nhìn Thân Bá Truyền nói :

- Lão ca, nữ lang thần bí này có thể là người đã núp trên nóc nhà Lữ đại ca.

Thân Bá Truyền gật đầu nói :

- Ta cũng có cảm tưởng như vậy.

Phương Diệc Viên bất giác kinh ngạc hỏi :

- Hai người đã gặp vị nữ lang thần bí này rồi sao?

Súly Chấn Vũ gật đầu nói :

- Có thể là đã gặp qua...

Kế đó đem việc nữ lang thần bí trên nóc nhà Lữ Dung Chi và lời kể của Triệu Tố Chân vắn tắt thuật lại một lượt.

Phương Diệc Viên cau mày nói :

- Nói như thế thì nữ lang thần bí này và Triệu Tố Chân tự xưng là quý là hai người.

Lúc ấy điểm tiêu nhị đã bung một mâm thức ăn và bình rượu bước vào, vừa dọn dẹp bàn ghế, vừa đon đả cười nói :

- Khách quan, người xem thức ăn có được ngon không?

Trên mâm có bốn món đồ ăn nóng, một món nguội, màu sắc mùi vị đều đẹp để thơm tho, có thể biết là ngon tới mức nào rồi. Thân Bá Truyền vừa nhìn thấy đã nuốt nước bọt nói :

- Ăn thôi, ăn thôi, ừa.

Cùng lúc ấy Súly Chấn Vũ cũng ừa lên một tiếng nói :

- Cái thư này là ai gửi tới?

Té ra ở một góc mâm có một phong thư dán kín, ngoài viết bảy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo:

“Kính gửi Súly Chấn Vũ thiếu hiệp”.

Điềm tiêu nhị bất giác trợn mắt líu lưỡi nói :

- Tiêu nhân... tiêu nhân... tiêu nhân... tiêu nhân... thật không biết!

Súly Chấn Vũ bóc thư ra, lặng lẽ cười nói :

- Không biết cũng không sao.

Nói xong rút ra một tờ giấy đầy nét chữ xiêu vẹo, rõ ràng cũng là một nét chữ với bức thư gửi Phương Diệc Viên. Chàng mở ra xem thấy nội dung đại khái thế này: Nữ lang áo hồng mới vào tửu lâu là Độc Cô Minh Châu, con gái duy nhất của Độc Cô Lam, nàng ta mặt đẹp như hoa nhưng lòng độc như rắn rết, vả lại còn tiêm nhiễm rất sâu tính tình dâm dăng, mới rồi quyết định vào trọ tửu lâu, mười phần có đến chín là vì nhìn thấy Súly Chấn Vũ, dặn chàng phải đặc biệt lưu ý, đoạn cuối lại nói rõ yêu nữ ấy vốn đã biết rõ thân phận của Súly Chấn Vũ, nếu sử dụng được chàng thì sẽ thu hoạch được cái lợi không nhỏ... Súly Chấn Vũ xem xong đưa qua Thân Bá Truyền. Thân Bá Truyền xem lướt qua rồi đưa Phương Diệc Viên, lại nhìn Súly Chấn Vũ chành miệng ra cười nói :

- Thế nào, lão ca hoàn toàn không mơ hồ chứ?

Súly Chấn Vũ cau mày cười gượng giọng đáp :

- Lão ca đừng có cười vội, người có gì dạy ta không?

Thân Bá Truyền cười nói :

- Cái đó hả, chúng ta phải đến miếu Ngũ Tạng mới nói được.

Phương Diệc Viên đưa lá thư lại cho Súly Chấn Vũ, và cũng mỉm cười nói :

- Đúng, có thực mới vực được đạo, ăn no mới có sức khỏe bàn công việc.

Nói xong già trẻ ba người lập tức xoay qua bàn ăn. Trong bữa cơm, Thân Bá Truyền, Phương Diệc Viên hai người ăn uống vui vẻ như vô sự, cười nói luôn miệng, chỉ có Súly Chấn Vũ lúc nào cũng nghĩ ngợi cau mày, bất giác dừng chén trầm tư.

Thân Bá Truyền thấy dáng vẻ chàng như vậy, bất giác cười nói :

- Huynh đệ, hơn hai mươi tuổi đầu rồi, chẳng lẽ chưa từng biết mùi vị phong lưu?

Súly Chấn Vũ cười gượng nói :

- Lão ca chỉ thích đùa. Ta chỉ đang suy nghĩ về lai lịch nữ lang thân bí kia thôi.

Thân Bá Truyền rượu thịt đầy miệng, ú ú ớ ớ nói :

- Thì... cũng thế...

Phương Diệc Viên cũng cười nói :

- Súly đệ, thấy quái sự mà không lấy làm kỳ lạ thì quái sự sẽ tự mất đi. Cứ xem tình hình trước mắt mà bàn, nàng ta là bạn chứ không phải thù, cứ chờ nàng ta tự mình xuất hiện thôi.

Súly Chấn Vũ bất giác thở dài nói :

- Thật ra chúng ta cũng chỉ còn cách ấy.

Thân Bá Truyền nhìn Phương Diệc Viên hỏi :

- Lão đệ đến đây được mấy hôm rồi?

Phương Diệc Viên đáp :

- Tiểu đệ đến đã ba hôm.

Súy Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Có phát hiện được gì không?

Phương Diệc Viên nói :

- Phát hiện thì không thể nói đến, có điều trong ba ngày nay có nhiều nhân vật võ lâm qua đây để tiến vào trong núi Võ Đang.

- Họ là những ai vậy?

Súy Chấn Vũ thấy câu hỏi của mình có vẻ hàm hồ, liền thêm vào :

- Ý tiểu đệ muốn hỏi sư huynh có nhận ra ai trong bọn họ không?

Phương Diệc Viên cười gượng nói :

- Bọn họ đều cải trang, trà trộn trong đám lữ khách thông thường, ta chỉ nhờ vào cước bộ trầm ổn của bọn họ mà nhận ra là các cao thủ trong võ lâm mà thôi.

Súy Chấn Vũ hạ giọng hỏi :

- Chúc Thiếu Thu cũng đến Võ Đang chứ?

Phương Diệc Viên nói :

- Đúng vậy, ta đã theo đuổi y tới đây, tên lão tặc ấy cải trang...

Súy Chấn Vũ cau mày tự nói một mình :

- Chuyện này nhiều khê lắm đây...

Ngoài cửa chợt thoảng một làn gió thơm, tiếp theo là một giọng ngọt ngào dịu dàng vang lên :

- A! Vị tướng công này, Công chúa của tôi có lời mời.

Ba người trong phòng nghe tiếng nhìn ra, chỉ thấy ngoài cửa có một nữ lang tóc xõa ngang vai đang đứng, rõ ràng là một trong tám tùy tùng của nữ lang áo hồng. Sứy Chân Vũ nghĩ thầm trong lòng :

- Tới mau thật! Mà cũng thật to gan...

Thân Bá Truyền cười hề hề hỏi :

- Tiểu cô nương, người gọi ta phải không?

Thiếu nữ áo xanh hình mũi một cái nói :

- Gọi lão đầu người làm cái gì!

Phương Diệc Viên cũng cười nói :

- Công chúa của người là ai?

- Công chúa là Công chúa thôi.

Nữ lang áo xanh không ngần ngại nói luôn :

- Cũng không phải là mời người, người chen vào làm gì?

Ngừng lại một lát, lại nhìn Sứy Chân Vũ nhoen miệng cười nói :

- Vị tướng công này, mau đi theo tôi thôi chứ! Đừng để Công chúa chờ lâu, người đang đói bụng đấy!

Phương Diệc Viên nhìn Sứy Chân Vũ cười nói :

- Lão đệ, đi mau đi, đừng để người ta chờ mỏi mắt.

Sứy Chân Vũ cười khan một tiếng, nhìn nữ lang áo xanh hỏi :

- Cô nương, Công chúa của người triệu ta có chuyện gì vậy?

Nữ lang áo xanh cười nói :

- Tướng công gặp Công chúa của ta rồi sẽ biết mà!

Súy Chấn Vũ nói :

- Xin về phúc bẩm với quý nhân là tiểu nhân với quý nhân vốn không có quen biết, không tiện tới ra mắt.

Nữ lang áo xanh cười nói :

- Nhìn người không phải kẻ tầm thường, mà khi nói chuyện sao lại nói ra câu: “Vốn không quen biết” tầm thường như vậy? Hai bên gặp nhau một lần thì sẽ quen biết chứ gì!

Súy Chấn Vũ cau mày nói :

- Cô nương...

Nữ lang áo xanh ngắt lời cười nói :

- Tướng công, hai chữ “cô nương” ấy tôi nghe như bị chọc vào tai, tôi là A Đào, người ta đều gọi như vậy, tướng công cũng cứ gọi tôi là A Đào thôi.

Súy Chấn Vũ nói :

- Xin lỗi, xin về bẩm lại quý nhân, ta hiện không có rảnh.

A Đào chăm chăm nhìn Súy Chấn Vũ nói :

- Tướng công, người là người hẹp hòi, các vị đang nói chuyện trên trời dưới đất mà.

Súy Chấn Vũ cau mày nói :

- Đừng nói lung tung, bọn ta đang bàn chuyện quan trọng.

- Không được! Chuyện gì cũng không quan trọng bằng chuyện của Công chúa tôi.

A Đào lại lấy giọng nài nỉ nói tiếp :

- Tôi xin người đi với tôi. Đi mời không được người, Công chúa sẽ giết tôi mất...

Cùng lúc ấy, Phương Diệc Viên dùng chân khí truyền âm nói :

- Sư đệ, đây cũng là một cơ hội, đi đi. Nhưng hành động phải thật cẩn thận mới được...

Thân Bá Truyền nghe xong câu nói của A Đào cười nói luôn :

- Mạng người là lớn, đâu thể coi thường như chuyện đùa được. Lão đệ đừng làm khó cô nương đây, đi đi!

Súy Chấn Vũ lấy lại vẻ mặt bình thường nói :

- Được, A Đào, xin dẫn đường!

A Đào vẻ mặt hớn hở đi trước, quay đầu nhìn Súy Chấn Vũ cười nói :

- Tướng công, người thật là độ lượng.

Súy Chấn Vũ thoáng cười, không trả lời. Khi chàng vừa bước tới lan can chỗ dãy phòng riêng biệt, phía sau lưng chợt vang lên một giọng nói sang sảng :

- Biểu ca!

Súy Chấn Vũ dừng bước quay người nhìn, còn đang ngạc nhiên thì thấy Triệu Tố Quyên cải dạng nam trang bước tới ba bước, hạ giọng nói :

- Tình hình phụ mẫu muội rất lạ, xin biểu ca lập tức đi ngay.

Tuy Súy Chấn Vũ đã tiên liệu điều này, nhưng vừa nghe xong cũng không kìm được sự giật mình, bật hỏi :

- Không nghiêm trọng chứ?

Triệu Tố Quyên nói :

- Tốt nhất là biểu ca lập tức đi ngay.

Mặc dù hoàn toàn không nói rõ tình hình nghiêm trọng tới mức nào, nhưng ý tứ thì đã biểu hiện rất rõ.

Súy Chấn Vũ nhìn A Đào cười nói :

- A Đào, xin về bẩm lại với quý nhân là tại hạ không có cách nào phân thân...

A Đào ngắt lời nói :

- Không được! Tướng công đã đáp ứng tôi rồi mà.

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- A Đào, ta cần phải cấp cứu người. Và lại đây là cô nương cầu ta.

A Đào kiên quyết nói :

- Cứu người cũng phải gặp qua Công chúa của tôi đã.

Nói xong hướng về Triệu Tố Quyên nói :

- Vị tướng công này đã là khách quý của Công chúa tôi, người nên biết điều một chút!

- Ta không biết điều!

Triệu Tố Quyên cười nhạt nói :

- Công chúa nhà cô là cành vàng lá ngọc của hoàng tộc nào?

A Đào sầm nét mặt nói :

- Người dám móc mỉa ta à?

Triệu Tố Quyên bĩu môi cười khẩy nói :



- Hạng nha đầu như ngươi mà cũng đòi mở miệng nói tới hai chữ móc mĩa ư!

A Đào biến sắc nói :

- Nếu ngươi không phải là biểu đệ của vị tướng công đây thì ta phải dạy dỗ ngươi...

Triệu Tô Quyên cười nhạt một tiếng nhìn Súly Chấn Vũ nói :

- Biểu ca, huynh nói sao?

Súly Chấn Vũ kiên quyết lắc đầu nói :

- Đừng có đôi co với cô ta. Chúng ta đi ngay thôi!

- Đi à!

A Đào hừ mạnh một tiếng nói :

- Đâu có giản đơn như vậy!

Ngay trong khi nói đã vươn tay nắm trúng uyển mạch cổ tay phải của Súly Chấn Vũ, thủ pháp lợi hại xảo diệu không kém bậc cao thủ nhất lưu. Súly Chấn Vũ nhướng mày nói :

- Cô nương muốn động võ sao?

A Đào tự cho rằng đã kiềm chế được đối phương, lập tức đắc ý cười nói :

- Ngươi đã không chịu uống rượu mời thì không tránh khỏi phải uống rượu phạt đâu...

Câu nói chưa dứt, bên trong dãy phòng đã truyền ra một giọng nói ngọt ngào êm ái :

- A Đào, ngươi cãi nhau với ai đấy?

Câu nói chưa dứt, một làn gió thơm thoảng tới, một nữ lang áo hồng rất xinh đẹp xuất hiện.

Công lực tu vi của Súly Chân Vũ rất cao, cả trong đêm tối cũng nhìn thấy rõ ràng như ban ngày. Chỉ thấy nữ lang dung mạo đẹp đẽ, nhưng nét mặt có vẻ phóng đảng thâm tà. Xem vẻ mặt, nghe tiếng nói, có thể biết đây chính là người được gọi là Công chúa, tức Độc Cô Minh Châu. Quả nhiên A Đào hạ giọng đáp :

- Công chúa, xin người tới mau, vị tướng công này vốn đã chịu đáp ứng lời mời, nhưng rồi đột nhiên đổi ý.

Súly Chân Vũ nhìn thẳng nữ lang áo hồng nói :

- Vị cô nương này là Công chúa triệu kiến tiểu nhân phải không?

Nữ lang áo hồng mỉm cười đáp :

- Không dám, tiểu nữ là Độc Cô Minh Châu.

Nói xong nhìn qua A Đào nói :

- A Đào, sao còn chưa buông tay ra!

A Đào cau mày nói :

- Công chúa, tôi mà buông tay ra y sẽ chạy mất!

- Không đâu!

Độc Cô Minh Châu nói :

- Vị tướng công này đã đáp ứng lời mời rồi!

Súly Chân Vũ ngắt lời nói :

- Độc Cô Minh Châu cô nương, tại hạ có chuyện gấp, không đi không được.

Độc Cô Minh Châu gằn giọng :

- Cho người biết, bản cung bắt buộc phải đối phó với người nếu người

còn từ chối.

Súy Chân Vũ hỏi :

- Nhất định phải vậy sao?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Đương nhiên là nhất định phải như vậy. Vì muốn rõ lai lịch của người thế nào, cho nên bản cung phải đích thân ra tay.

Súy Chân Vũ nhếch mép cười nói :

- Người của Tứ Tuyệt ma cung lấy cầm, kiếm, quyền, chưởng ngạo thị võ lâm mà lại không nhìn ra được chiêu thức của đối phương...

Độc Cô Minh Châu kinh sợ lùi lại một bước dài trợn mắt ngắt lời hỏi :

- Người... người cũng biết lai lịch của bản cung à?

-----oOo-----

## **Chương 14: Thiên Vận ma cầm gậy kinh địch**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Chẳng lẽ cô nương lại thấy là không công bằng?

Độc Cô Minh Châu vừa sa sầm nét mặt thì một giọng nói như tiếng chim cú vang lên :

- Công chúa, phải bắt gã tiểu tử này trước đã.

Lời tới người tới, bên cạnh Độc Cô Minh Châu đã xuất hiện thêm một lão bà áo xanh tóc trắng mắt biếc.

Độc Cô Minh Châu khẽ gật đầu nói :

- Được, Tam nương hãy ra trước cân xem gã tiểu tử này được bao nhiêu cân lượng.

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Cô nương, nếu muốn cân tại hạ, sợ Tứ Tuyệt ma cung không có quả cân nào đủ lớn đâu.

Lão bà mắt biếc cười nhạt nói :

- Cho dù ngươi có nặng bằng con trâu lão thân cũng có cách, chặt ngươi ra từng mảnh mà cân.

Tiếp theo lại trầm giọng nói :

- Cuồng đồ, nếu ngươi quả là nam tử hán thì bước vào trong này xem.

Triệu Tố Quyên ngang nhiên phi thân vọt ra nói :

- Biểu ca, chim con bay trước, trận này xin để cho đệ.

Triệu Tố Quyên vốn đã cải nam trang, lời nói lại hào hùng nên chẳng có

ai biết nàng là con gái và chẳng thân pháp mau lẹ khiến đối phương hai người cảm thấy lạ lùng.

Lão bà mắt biếc cười nhạt nói :

- Người đã tự tìm cái chết, lão thân sẽ thành toàn cho người.

Lời buông chiêu ra, nghiêng người giờ chưởng, đập cung trung đối phương vị đánh luôn một chưởng vào ngực Triệu Tố Quyên. Đập cung trung, đối phương vị đều là những động tác người thường không nhìn thấy kịp, rõ ràng lão bà mắt biếc rất thận trọng. Tuy đối với đối phương tỏ vẻ khinh thường, song chiêu thức thì tỏ ra rất cẩn trọng, đã dùng tới lối Thiên Ma chưởng của Tứ Tuyệt ma cung. Hơn thế, xét theo kinh lực đánh ra, hiển nhiên công lực của bà ta chẳng kém gì so với Cúc viên chủ nhân Chúc Thiếu Thu.

Súy Chấn Vũ vừa nhìn thấy tình hình, bất giác giật mình dùng chân khí truyền âm nói :

- Biểu muội hãy cẩn thận...

Mhung chàng truyền âm chưa xong đã nghe tiếng kêu thảng thốt, hai bóng người đang ác đấu phân khai, lão bà mắt biếc cánh tay phải rũ xuống kinh hãi hỏi :

- Thiên Cang chỉ. Người... người là đồ đệ của Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Sương?

Lão bà mắt biếc sau lúc nóng nảy khinh địch bất giác mất hết vẻ hung hăng, run run hỏi. Súy Chấn Vũ nhìn thấy biểu muội sử dụng công phu Thiên Cang chỉ của Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Sương cũng lộ vẻ kinh ngạc. Vì Vạn Diệu tiên cô trong Tam thánh Nho, Thích, Đạo xuất thân là đệ tử của Tam thánh, mà Thiên Cang chỉ là tuyệt nghệ độc môn của Hứa Ngạo Sương, làm sao không khiến chàng ngạc nhiên và mừng rỡ?

Độc Cô Minh Châu cũng ngạc nhiên hỏi :

- Đồ đệ của Hứa Ngạo Sương lại là nam nhân à?

Nhưng nàng lập tức hiểu ra, amột tiếng nói :

- Té ra là một người giả trai...

Lão bà mắt biếc vừa giải khai huyết đạo bị điếm trùng, vừa trừng mắt hung dữ lớn tiếng nói :

- Con tiện tỳ! Báo danh đi để chịu chết!

Triệu Tô Quyên bĩu môi cười khẩy nói :

- Đồ yêu quái già, mới rồi ta còn nương tay, nếu ngươi cứng đầu không biết lui tới, ta không để cho ngươi được dễ dàng như vậy nữa đâu.

Lão bà mắt biếc hừ một tiếng, lại phi thân vọt lên. Nhưng Độc Cô Minh Châu vươn nhẹ tay ra một cái giữ bà ta đứng lại, nói :

- Tam nương đừng hấp tấp.

Lão bà mắt biếc hung hăng nói :

- Công chúa, lão nô không sợ gì y, Công chúa cũng thấy đấy, mới rồi lão nô chỉ vì khinh địch mà thua thôi.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Bản cung biết rồi, ngươi nên đứng qua một bên.

Lão bà mắt biếc nói :

- Không, lão nô phải hạ giận mới được.

Độc Cô Minh Châu trầm giọng nói :

- Để bản cung hạ giận thay ngươi, có được không?

Lão bà chột chán nản thở dài nói :

- Vâng, lão nô tuân lệnh.

Nói xong lui qua một bên. Lúc ấy tám thị tỳ của Độc Cô Minh Châu đã

nhất tề đứng cả trên thềm, còn bọn chương quỹ, khách trọ, Phương Diệc Viên, Thân Bá Tuyên nghe ồn ào cũng kéo tới xem. Nhưng Súly Chấn Vũ mồm nậm miệng mười phân bua để họ giải tán, còn tự chàng cũng từ từ sánh vai cùng Triệu Tố Quyên bước vào trong dãy phòng, một mặt truyền âm cười nói :

- Biểu muội, em giấu diếm công phu kín đáo thật đấy!

Triệu Tố Quyên cũng truyền âm cười nói :

- Biểu ca nói là em giấu diếm về sư môn à?

Súly Chấn Vũ nói :

- Chẳng lẽ em không giấu diếm sao?

Triệu Tố Quyên cười gượng nói :

- Biểu ca, xin đừng trách, từ lúc gặp lại nhau, em chưa có thời gian nói tới sư thừa mà.

Điều này là sự thật, lần trước hai người thoáng gặp nhau ở Cúc viên, Triệu Tố Chấn tự xưng là nữ quý kéo Súly Chấn Vũ đi ngay lập tức, và lại trong thời gian Súly Chấn Vũ ở Cúc viên, Triệu Tố Chấn trước sau cũng chỉ kịp bàn bạc với em gái kế hoạch từ đó về sau, vốn chẳng có thời giờ mà đề cập tới sư thừa của mỗi người.

Súly Chấn Vũ cười nói :

- Ta nói đùa thôi mà, biểu muội sao lại cho là thật...

Hai người vừa truyền âm tới đó, Độc Cô Minh Châu đã nhìn họ nói :

- Hai vị thật thân thiết quá!

Triệu Tố Quyên gương mặt tuấn tú vừa đỏ ửng, Độc Cô Minh Châu lại nhìn Súly Chấn Vũ cười bí ẩn nói :

- Vị biểu đệ này của các hạ đẹp thật đấy!

Súy Chấn Vũ nét mặt sa sầm nói :

- Cô nương tứ giáo những điều không hay, tại hạ xin cáo từ.

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Đã tới đây thì ngồi đã, chuyện có gấp cũng phải một giờ nửa khắc mà!

Dừng lại một chút rồi lấy lại vẻ nghiêm trang nói tiếp :

- Các hạ, bản cung hỏi lại lần nữa, xin báo rõ quý danh?

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Súy Chấn Vũ!

Độc Cô Minh Châu thoáng kinh ngạc nói :

- Họ này thật chưa từng nghe qua.

Cô gái này chắc chưa bắt liên lạc được với bọn Chúc Thiệu Thu, cho nên mới không biết Súy Chấn Vũ chính là Chung Thập Đầu mới rồi đã gây náo loạn long trời chuyển đất ở Cúc viên.

Độc Cô Minh Châu dừng lại một chút hỏi tiếp :

- Xin thỉnh giáo sư thừa là ai?

Súy Chấn Vũ chậm rãi nói :

- Súy Chấn Vũ này không quen đem các chiêu bài sự môn ra làm phách với người ta, có điều ta có thể nói tới một cái tên chắc cô nương cũng đã nghe tới. Cô nương đã nghe nói tới người nào tên Chung Thập Đầu chưa?

Độc Cô Minh Châu mở to mắt hỏi :

- Ngươi là mười người Chung Thập Đầu?

Súy Chấn Vũ cười nhẹ nói :



- Không phải. Chung Thập Đầu chính là tiểu nhân đây!

Độc Cô Minh Châu chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ :

- Thật là may mắn được gặp, may mắn được gặp!

Dừng lại một chút, lại nhìn chăm chăm nói tiếp :

- Các hạ có biết vì sao bản cung vào Trung Nguyên không?

Súly Chấn Vũ chậm rãi nói :

- Chắc hoàn toàn không phải vì tiểu nhân ta chứ?

- Sai rồi!

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Các hạ, bản cung chỉ vì muốn gặp người mà đến đây.

Súly Chấn Vũ cũng cười nói :

- Súly Chấn Vũ rất là vinh dự, cũng rất là xấu hổ.

Tiếp theo lấy lại vẻ nghiêm nghị nói :

- Cái gì cần nói đều đã nói cả rồi, xin cô nương vạch đường lối đi!

Độc Cô Minh Châu nhìn chăm chăm nói :

- Các hạ, câu đó do tự người nói ra, bản cung vạch đường lối xong, người không được từ chối đấy nhé!

Súly Chấn Vũ hiên ngang cười nói :

- Bất kể là nước sôi lửa bỏng, cũng bất kể là rừng đao mũi kiếm, chỉ cần cô nương nói cho đúng, Súly mỗ nhất định xả thân bồi tiếp!

Độc Cô Minh Châu giơ ngón tay cái lên nói :

- Hay! Thật không then là môn đệ của Thiên Diện Du Long!

Bàn tay phải đang giơ ngón cái lên đôi thành dáng xòe ra mời khách nói :

- Xin mời.

Súy Chấn Vũ nói :

- Đi đâu?

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Đó không phải là nước sôi lửa bỏng, cũng không phải là rừng đao mũ kiếm chỉ cần các hạ bước vào hành cung tạm thời của bản cung thôi!

Súy Chấn Vũ thoáng kinh ngạc hỏi :

- Cô nương muốn Súy mỗ vào trong phòng à?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Đúng thế!

Súy Chấn Vũ chau mày nói :

- Chỗ sân nhỏ này... đủ để đánh nhau một trận, tại sao lại muốn vào trong phòng nhỏ hẹp chật chội?

Độc Cô Minh Châu đôi nét mặt cười nói :

- Nghe nói các hạ đã học hết được chân truyền của Đỉnh... bản cung này gặp được bậc cao minh, tất nhiên phải đem hết công phu học được ra thỉnh giáo.

Súy Chấn Vũ ánh mắt lóe lên tia sáng lạ nói :

- Cô nương định đem cầm âm trong bốn môn tuyệt nghệ cầm, kiếm, quyền, chưởng ra tứ giáo à?

Độc Cô Minh Châu gật gật đầu nói :

- Đúng thế!

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Thiên Vận ma cầm của Tứ Tuyệt ma cũng là Võ lâm nhất tuyệt, Súy Chấn Vũ vừa ra khỏi nhà cỏ lập tức được gặp gỡ, thật là vui sướng nào bằng!

Ngừng lại một chút, lại nhìn chăm chăm vào Độc Cô Minh Châu nói :

- Có điều Thiên Vận ma cầm một khi thi triển có thể giết người trong chón vô hình, cô nương lại đem sử dụng tại nơi mọi người đông đúc thế này, không sợ giết cả kẻ vô tội sao?

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Các hạ thật là lòng dạ bồ tát, chẳng thẹn là nhân vật đại biểu cho phái hiệp nghĩa.

Súy Chấn Vũ ngượng ngừng cười nói :

- Súy mỗ mới rồi lỡ lời, rất là xấu hổ.

- Cũng không có gì đâu!

Độc Cô Minh Châu nói tiếp :

- Cũng có thể thấy rõ trong lòng các hạ còn ngờ vực, là không biết tại sao có thể đánh đấu trong sân mà lại mời vào trong phòng, phải không?

Súy Chấn Vũ cười nụ gật đầu nói :

- Súy mỗ quả có ý ấy, vậy xin được nghe lời cao luận.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Đó là vì bản cung luyện Thiên Vận ma cầm chưa tới chỗ tinh thâm, nếu thi triển ở chỗ rộng rãi khoáng đãng, uy lực cũng bị ảnh hưởng.

Súy Chấn Vũ lạnh lùng tự nhủ:

“Đã có ý muốn bắt người, làm sao lại còn bị ảnh hưởng của chỗ này chỗ nọ, hừ, ta sẽ vào xem thử người sẽ giở trò gì...”

Nhưng ngoài mặt chàng lại “à” lên một tiếng nói :

- Té ra là thế!

Độc Cô Minh Châu nói :

- Còn nếu các hạ tự nhận thấy chưa nắm vững phần thắng, bản cung này không kiên trì giữ ý thi triển trong phòng hẹp.

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Cô nương không cần nói khích, trong từ điền của Súy Chấn Vũ không có chữ sợ, xin cô nương dẫn đường.

Triệu Tô Quyên buột miệng nói tiếp :

- Biểu ca, muội cũng đi.

Súy Chấn Vũ nói :

- Không được! Muội đứng ở ngoài được rồi.

Độc Cô Minh Châu đi trước dẫn đường ngoảnh đầu cười nói :

- Súy đại hùng, người cứ kêu nàng theo vào cũng hay, lúc người vận công kháng cự cầm âm, cũng cần có người làm hộ pháp!

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Cám ơn cô nương chỉ dạy! Biểu muội, vậy thì muội cũng vào đây!

Ba người vào tới trong phòng rồi, Độc Cô Minh Châu nghiêm trang nói :

- Súy đại hiệp, đánh đàn phải tắm gội thay áo trước, xin hai vị vui lòng

chờ một lát.

Súy Chấn Vũ nói :

- Cái đó tại hạ đã biết, xin cô nương tùy tiện.

Độc Cô Minh Châu xoay người đi vào phía trong, Súy Chấn Vũ và Triệu Tô Quyên nhân cơ hội quan sát cách bài trí trong phòng. Tuy chỉ là một phòng khách bình thường, nhưng qua tay Độc Cô Minh Châu sắp xếp lại đã rực rỡ khác hẳn, ngay đến cả cái bàn trà cũng đã phủ một tấm thảm trải bàn thêu dệt công phu. Một lát thì có hai thị tỳ áo xanh từ phía trong cung kính bước ra, người đi trước bung một cây dao cầm cổ đã lên màu bóng loáng, người đi sau bung một cái lò hương xinh xắn. Hai người lặng lẽ đặt cây đàn và lò hương xuống cái bàn trà bốn người uống bên cạnh, bỏ hương đàn mộc vào đốt rồi lặng lẽ lui ra. Súy Chấn Vũ chăm chú nhìn vào làn khói lan tỏa trên cái lò hương, bất giác trong lòng chợt hiểu, nói :

- À, té ra là thế...

Triệu Tô Quyên nhìn Súy Chấn Vũ truyền âm nói :

- Biểu ca, huynh phát hiện được điều gì rồi phải không?

Súy Chấn Vũ truyền âm đáp :

- Biểu muội, muội nghĩ xem giữa cái lò hương với việc con yêu nữ kia nhất định đòi chúng ta vào trong phòng có điểm nào quan hệ đáng ngờ không?

Triệu Tô Quyên gật gật đầu nói :

- Đúng thế, nếu trong cái lò hương này có chỗ nào nhiều khê, thì không thể phát huy tác dụng ở ngoài trời.

Súy Chấn Vũ nói :

- Đánh đàn phải tắm gội thay áo, đó là lệ thường, con yêu nữ này thật không có chút nào sơ hở...

Trong lúc truyền âm chàng đã móc trong bọc ra một viên thuốc, nhưng sợ có người nép nghe ngóng, bèn cầm tay đối phương ngấm nghĩa chiếc nhẫn, tiện tay nhét viên thuốc vào tay trái Triệu Tố Quyên, lấy giọng bình thường nói :

- Biểu muội, cái nhẫn của muội thật là đẹp.

Triệu Tố Quyên cười cười nói :

- Đó là của ân sư ban cho, trên có khắc chữ huân thị của ân sư là: “Thế theo lòng trời, đừng khinh phòng tôi” tất cả tám chữ.

Súy Chấn Vũ ca ngợi :

- Lời ít ý sâu, thật là lời vàng ngọc.

Song tiếp theo chàng lại dùng chân khí truyền âm nói :

- Viên thuốc này nên lấy tay áo mà uống, đừng để yêu nữ nghi ngờ.

Triệu Tố Quyên truyền âm nói :

- Còn huynh?

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Huynh tự lo cho huynh được rồi...

Truyền âm tới đó, Độc Cô Minh Châu đã từ phía trong từ từ đi ra, mặt ngài kẻ nhạt, nét mặt đầy vẻ xuân tình, dưới ánh đèn sáng càng làm người ta ngây ngất. Súy Chấn Vũ và Triệu Tố Quyên vừa nhìn thấy lập tức đều đưa mắt nhìn ra chỗ khác. Triệu Tố Quyên cau mày mắng thầm: “Độc Cô Minh Châu vô sỉ này...”

Độc Cô Minh Châu thướt tha bước đến trước cây đàn dao cầm, vừa ngồi xuống vừa cười nói :

- Xin lỗi, để hai vị phải chờ lâu.

Nàng ta tuy miệng nói với hai người, nhưng hai con mắt đầy vẻ quyến rũ

khêu gọi chỉ nhìn vào Súly Chấn Vũ lúng liếng đơng đưa.

Súly Chấn Vũ lặg lể cười nói :

- Cô nương không cần khách sáo... Bây giờ bắt đầu đượ chưa?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Sẽ bắt đầu ngay bây giờ. Xin mời Súly đại hiệp tới ngồi dưới cửa sổ đối diện với bản cung đây.

Súly Chấn Vũ mang chiếc ghế tới ngồi cạnh chỗ cửa sổ đối diện với Độc Cô Minh Châu xong, Độc Cô Minh Châu lại cười nói :

- Khoảng cách này có vẻ quá gần, nhưng hoàn cảnh bó buộc, mong Súly đại hiệp...

Súly Chấn Vũ ngắt lời cười nói :

- Không quan trọng, cô nương hạ thủ lưu tình là đượ rồi.

Triệu Tố Quyên đồng thời cũng nói :

- Biểu ca, phân thắng bại rồi thì tính sao, bây giờ phải nói rõ ra trước chứ.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Hơn là thắng kém là bại, bên thắng tự nhiên có toàn quyền sinh sát.

Ngừng lại một chút lại liếc Súly Chấn Vũ ngọt ngào nói :

- Súly đại hiệp đồng ý chứ?

Súly Chấn Vũ cười nói :

- Súly mỗ đã thành con vẹt trên thớt rồi, lại có quyền tự do không đồng ý sao!

Độc Cô Minh Châu nói :

- Súly đại hiệp khiêm tốn quá. Nếu Súly đại hiệp không đồng ý, chúng ta thương lượng lại điều kiện cũng được mà.

- Không cần.

Súly Chấn Vũ nói luôn :

- Cô nương có lẽ nên bắt đầu sớm đi.

Độc Cô Minh Châu cười nhạt một tiếng. Tinh, một tiếng đàn vang lên, ngọn đèn đầu bàn và làn khói thơm từ lò hương bay lên đều đồng thời lay động.

Độc Cô Minh Châu vẻ mặt nghiêm trang, ngón tay di động theo tiết tấu trên dây đàn, tiếng đàn tình tang theo đó nổi lên. Đồng thời trong phòng vang ra một giọng ngâm nga buồn buồn u oán.

Hải thượng phồn hoa

Giang Nam nhân vật

Vẫn còn đủ nét phong lưu

Rèm xanh cửa đỏ

Mùi dấm rục khoe màu

Một sớm lửa binh cùng nổi

Tinh kỳ qua muôn vạn tỳ hưu

Thừa thắng ruổi

Gió thổi rụng hoa sầu

Thanh bình ba trăm năm cũ

Điện chương nhân vật



Chớp mắt sạch lầu lầu

May thân này chưa chết

Còn làm khách ở Nam Châu

Nhưng nhớ Từ lang đưa mắt mãi.

Bốn bên trời đất

Chẳng thấy người đâu

Từ nay về sau muôn thừa

Hồn tiêu ngàn dặm

Đêm đêm còn mỗi Nhạc Dương lâu.

Giọng ngâm vừa trôi, Triệu Tố Quyên bên cạnh đã nghe ra là bài từ Mãn Đình Phương của vợ Từ Quân Bảo đời Tống. Tương truyền vợ Từ Quân Bảo vốn người Nhạc Châu gặp con ly loạn vợ chồng lạc mất nhau, bị bắt đưa theo đường sông tới Hàng Châu, trên đường đi tướng giặc mấy lần muốn cưỡng bức, nhưng nàng đều dùng mưu kế thoát được, vì nàng có sắc đẹp nên tướng giặc không nỡ giết. Một buổi tướng giặc nổi giận, chuẩn bị cưỡng bách, vợ họ Từ nói :

- Xin chờ thiếp tể tiên phu, rồi sẽ làm vợ ông cũng không muộn.

Tướng giặc vui vẻ đồng ý, nàng bèn nghiêm trang đốt hương, vái lạy cầu khẩn, nhìn về phía nam khóc lóc, đề bài từ Mãn Đình Phương lên vách thuyền rồi nhảy xuống sông tự tử. Nhưng Triệu Tố Quyên ngồi nghe chỉ thấy ngoài tiếng đàn buồn bã, giọng ngâm ai oán khiến người ta cảm động thương tâm thì chẳng có gì khác lạ. Nhưng khi nàng đưa mắt nhìn tới Sứ Chấn Vũ thì trong lòng bất giác hoảng sợ, suýt bật ra tiếng la. Bởi vì Sứ Chấn Vũ tuy vẫn nghiêm trang ngồi yên như là vô sự, nhưng chiếc ghế chàng ngồi đã gãy nát, thật ra Sứ Chấn Vũ giữ dáng ngồi như cũ chỉ là giữ yên tư thế mà thôi.

Triệu Tố Quyên trong lòng đang ngấm ngấm khâm phục công lực của đôi bên, bên tai đã nghe văng vẳng một giọng nói nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng

:

- Biểu muội, muội hãy giả làm ra vẻ trúng độc, gục xuống trên ghế, nhưng phải cẩn thận đề phòng.

Câu nói ấy rõ ràng là truyền ra từ Sứy Chấn Vũ, song Triệu Tố Quyên hoàn toàn không thấy môi chàng mấp máy, rõ ràng không phải là dùng chân khí truyền âm. Lúc ấy nàng vừa cố ý thở hắt ra một cái, người cũng giả từ từ xiêu đi ngã vào lưng chiếc ghế dựa, vừa nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ biểu ca lại luyện không được công phu Tuệ Xung Tâm Ngữ của Phật môn hay sao...”

Nàng vừa nghĩ tới đó thì vẻ mặt Sứy Chấn Vũ đang nghiêm trang chợt biến thành lạnh lẽo, tay phải cũng đồng thời vung về phía sau một cái, phía ngoài cửa sổ cũng lập tức vang lên một tiếng hự đau đớn rồi tiếp theo là một tiếng bình.

Rõ ràng phía ngoài cửa sổ có người rình mò định ám toán, nhưng bị Sứy Chấn Vũ làm ra vẻ thản nhiên bất ngờ chế phục.

Đang lúc chàng ngưng thần kháng cự cầm thanh của đối phương mà còn có thể phát giác và chế phục kẻ địch lén lút tới ngoài cửa sổ, tình hình này khiến Độc Cô Minh Châu bất giác biến sắc, khúc hát vừa xong, tiếng đàn cũng im bặt.

Lúc ấy Triệu Tố Quyên giả làm vẻ biến sắc la hoảng :

- Biểu ca, chúng ta trúng độc rồi...

Câu nói chưa dứt người đã ngã vào lưng ghế, nhắm mắt ngất luôn.

Sứy Chấn Vũ kêu ái chà, một tiếng, trên mặt hiện vẻ hoảng sợ, lắc đầu một cái ra dáng khổ não, cũng ngã quỵ xuống trên mặt đất. Nhưng chàng lại trấn tĩnh tinh thần cười nói :

- Cô nương, khúc đàn ấy ở trên trời, Sứy mỗ được nghe rồi, có lẽ... Ái chà! Không phải.

Tiếp theo biến sắc trừng mắt giận dữ quát :

- Người... người đã ngấm ngấm giờ trò gì?

Độc Cô Minh Châu cười khanh khách nói :

- Súly đại hiệp, chuyện đó chỉ cần lưu ý một chút...

Súly Chấn Vũ trợn mắt tức giận quát :

- Người muốn thắng phải không?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Thực tế sẽ chứng minh.

Súly Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Người thắng rất quang minh đấy!

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Cái đó gọi là việc lành không ngại lừa dối mà!

Súly Chấn Vũ nhếch môi cười khẩy, Độc Cô Minh Châu lại cười nói tiếp :

- Lệnh biểu muội đã mê man rồi mà Súly đại hiệp không những kháng cự tiếng đàn nhiếp hồn của bản cung mà còn đồng thời kháng cự lại Hòa Hợp mê hương của bản cung đặc chế, thế mà vẫn giữ được thần trí sáng suốt, quả không hổ là đệ tử chân truyền của Đỉnh Tứ tiên sinh.

Súly Chấn Vũ lạnh lùng hỏi :

- Người định làm gì ta?

- Chẳng làm gì cả.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Tuy chúng ta đã giao hẹn trước là bên thắng có toàn quyền sinh sát,

nhưng bản cung không giết người, chẳng qua từ nay trở đi, hai người các người phải nghe theo sự sắp đặt của bản cung.

Súy Chấn Vũ nhìn chăm chăm vào đôi phương hỏi :

- Người định sắp đặt bọn ta ra sao?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Đi với ta về tới Tú Tuyết ma cung xong, người sẽ thấy nhiều cái hay bất ngờ.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Liệu có hy vọng được chọn làm phò mã không?

Độc Cô Minh Châu sắc mặt chợt đỏ bừng, nhưng lập tức lấy lại bình tĩnh nói :

- Chỉ cần người thật tâm, chịu đầu hàng, cũng không phải là không có khả năng ấy.

Súy Chấn Vũ không kìm được vẻ hớn ha hớn hở cười hỏi :

- Vậy vị biểu muội đây cũng được thu nạp làm phi tử phải không?

Độc Cô Minh Châu liếc qua Triệu Tô Quyên đang gục trên ghế, cười bí ẩn nói :

- Ủa! Trước mắt là người đẹp trai cuối cùng trên đời, nếu khôi phục lại dáng vẻ phụ nữ, có thể biết là sẽ làm biết bao nhiêu đàn ông phát điên!

Ngừng lại một lát, lại đưa mắt nhìn Súy Chấn Vũ nói tiếp :

- Hy vọng ấy của người, cũng có khả năng.

Súy Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Quý cung có bao nhiêu vị Điện hạ và Công chúa?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Để quân hoàn toàn không có con, chỉ có bản cung và Chúc Thiếu Thu hai người.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Vậy thì Công chúa và Điện hạ đều là con nuôi sao?

Độc Cô Minh Châu trừng mắt nói :

- Để quân không có con trai con gái, con nuôi cũng chẳng khác gì con ruột!

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Làm nhiều điều bất nghĩa, không có người nổi dõng là đúng thôi.

Độc Cô Minh Châu biến sắc mặt nói :

- Người nói cái gì?

Súy Chấn Vũ vội nói :

- Có gì đâu, có gì đâu, chẳng qua có chút ít cảm khái vậy mà.

Độc Cô Minh Châu thoáng lộ vẻ lo sợ chăm chú quan sát Súy Chấn Vũ. Có thể nói Súy Chấn Vũ làm ra vẻ bị trúng độc rất giống thật, không thể nhìn chỗ nào sơ hở. Đang lúc nàng còn cau mày ngẫm nghĩ Súy Chấn Vũ lại hỏi :

- Chúc Thiếu Thu chẳng phải không có một vị phi tử là Võ lâm đệ nhất mỹ nhân rồi sao?

- Đúng thế.

Độc Cô Minh Châu vẫn chăm chú quan sát đối phương, nói tiếp :

- Nhưng hai người bọn họ lại không thương yêu nhau, có thể nói là chung giường khác mộng.

- Nếu nói như vậy thì vị biểu muội này của ta chắc có hy vọng được làm Phi tử phải không?

- Ủa...

- Sao cô nương không trả lời?

Độc Cô Minh Châu cười nhạt một tiếng, đột nhiên trầm giọng gọi :

- Người đâu!

Hai thị nữ áo xanh ứng tiếng từ trong bước ra. Độc Cô Minh Châu chỉ vào Súly Chấn Vũ và Triệu Tố Quyên nói :

- Điềm vào huyết Kiên Tĩnh của họ rồi mang vào trong.

Súly Chấn Vũ làm ra vẻ bị trúng độc để ỡm ờ trò chuyện dông dài, cốt nhằm nhân cơ hội hỏi dò tình hình đối phương qua miệng Độc Cô Minh Châu, không ngờ câu, làm nhiều điều bất nghĩa, không có người nối dõi, lại làm Độc Cô Minh Châu sinh nghi. Lúc ấy chàng bất giác lắc đầu lia lịa nói :

- Không! Không!

Độc Cô Minh Châu lạnh lùng nói :

- Không cái gì? Các hạ đừng có quên người là tù nhân dưới thềm!

Súly Chấn Vũ nói :

- Mới rồi nói chuyện rất hay, tại hạ đã là Chuẩn phò mã gia rồi, cô đã không cấp thuốc giải độc lại điềm huyết ta là nghĩa làm sao?

Độc Cô Minh Châu chăm chú nhìn đối phương nói :

- Người vẫn khỏe lắm mà, còn đòi thuốc giải gì?

- Nhưng mà ta không gượng được nữa rồi!

Súy Chấn Vũ vội nói :

- Cô không thấy trán ta đầy cả mồ hôi lạnh đây sao?

Độc Cô Minh Châu vẫn chăm chú nhìn như cũ nói :

- Cũng không hề gì, điểm huyết xong sẽ đem thuốc giải ra cho người uống.

Súy Chấn Vũ cau mày nói :

- Cô vẫn không tin à?

Độc Cô Minh Châu cười nhạt nói :

- Bản cung là hạng người nào, sao lại khinh xuất dễ dàng tin người i?

Ngừng lại một chút, quay đầu quát khẽ :

- Hai người các người sao còn chưa ra tay!

Hai thị tỳ áo xanh cung kính dạ một tiếng, thân hình vọt lên chia ra điểm huyết Súy Chấn Vũ và Triệu Tố Quyên. Đúng lúc ấy chợt Triệu Tố Quyên vươn tay phải ra nắm lấy uyển mạch tay phải phát ra phong bế huyết đạo của nữ tỳ áo xanh, tay trái ra chiêu Truy Vân Nã Nhật đồng thời chụp vào vai phải Độc Cô Minh Châu. Tuy là biến cố bất ngờ nhưng Độc Cô Minh Châu phản ứng mau lẹ phi thường, trong tiếng cười nhạt đã vung chiếc đàn ra tình tang mấy tiếng vang lên, hai mũi cương trầm tâm độc đã chia ra bắn tới Triệu Tố Quyên và Súy Chấn Vũ.

Triệu Tố Quyên cùng lúc chế ngự thị tỳ áo xanh đã thuận tay điểm huyết đôi phương, nàng vừa đẩy thị tỳ áo xanh qua một bên thì mũi cương trầm tâm độc của Độc Cô Minh Châu đã bắn tới trước mặt. Trong lúc cấp bách, Triệu Tố Quyên thân hình khẽ nghiêng một cái, tránh qua mũi cương trầm của đôi phương, đồng thời quát khẽ một tiếng giơ chưởng đánh vào vai Độc Cô Minh Châu.

Súy Chấn Vũ thấy mũi cương trầm tâm độc bắn tới trước mặt thì chúm môi thổi một cái, một luồng kinh phong đẩy mũi kim châm bắn nhanh trở lại, tay trái vẫn giữ nguyên chiêu thức lại chụp mau vào vai phải đối

phương. Chuyện nói thì dài chứ thật ra chỉ xảy ra trong chớp mắt.

Độc Cô Minh Châu thấy mình sơ xuất một chút mà thất bại rõ ràng, trong khoảnh khắc đã rơi vào thế hiểm nghèo bị đối phương hai người liên thủ tập kích, giữa lúc gấp rút chỉ kịp đảo người một cái tránh qua một đòn của đối phương, trong chớp mắt đảo người né tránh thì lại gây luôn một tràng Thiên Vận ma cầm, cương trâm tằm độc lại phát ra theo thức Mãn Thiên Hoa Vũ tua tua bắn tới.

Súy Chân Vũ phất tay áo một cái đánh bay hết cương trâm, đồng thời trầm giọng nói :

- Biểu muội, muội lui ra ngoài phòng trước đi.

Độc Cô Minh Châu đã trải qua một phen hoảng sợ, lúc ấy cũng đang muốn lui vào phòng trong, cất tiếng quát lớn :

- Kiếm đâu!

Một tiếng dạ vang lên, một đạo ánh sáng lạnh từ phía trong vọt ra. Một tràng cười rộ vang lên, Súy Chân Vũ như mũi tên ra khỏi cung phóng lên, tay phải chiêu Kinh Đào Phách Ngạn đánh vào vai Độc Cô Minh Châu, tay trái vươn ra nắm lấy thanh trường kiếm, đồng thời lạnh lẽo cười nói :

- Không cần phải vung đao múa kiếm, chúng ta đùa giỡn với nhau bằng tay không thôi...

Trong câu nói hất tay một cái, thanh kiếm bay lên nóc nhà xuyên qua tường, mũi kiếm lộ ra cùng phần cán kiếm đều khẽ rung rung.

Độc Cô Minh Châu trợn mắt tức giận quát :

- Họ Súy kia, nguoi khinh nguoi quá lắm!

Thuận tay để luôn chiếc đàn xuống mặt bàn trà, cãm hờn nói tiếp :

- Bản cung không cần dùng binh khí cũng thu thập được nguoi.

Trong câu nói đã triển khai chiêu thức như một trận cuồng phong đánh



tới, chớp mắt đã thấy bóng chường chập trùng, kinh phong ồ ạt bao bọc lấy Sứy Chấn Vũ trong một luồng khí lạnh ghê người.

Sứy Chấn Vũ một mặt lấy chiêu đỡ chiêu, thỉnh thoảng đánh trả một hai chường, một mặt cười rộ nói :

- Công chúa, công phu Băng Phách Hàn Sát của cô vẫn chưa cao minh bằng Chúc Thiếu Thu điện hạ đâu!

Thật ra công lực của Độc Cô Minh Châu còn cao hơn Chúc Thiếu Thu một hai tầng, Sứy Chấn Vũ bất quá chủ cố ý nói vậy để trêu tức nàng mà thôi.

Độc Cô Minh Châu cười nhạt nói :

- Cuồng đồ ngươi cứ chờ mà xem!

Trong khoảnh khắc hai người đã qua lại hơn hai chục chiêu.

-----oOo-----

## Chương 15: Quần ma tụ họp ở Bình Lâm

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Độc Cô Minh Châu như con hổ dại, chiêu thức đánh ra toàn theo lối thí mạng với đối phương, càng đánh càng hung dữ, càng đánh càng tàn độc. Nàng ta với Súly Chấn Vũ vốn cũng có chút tình cảm, mà nhất thời quyết định dừng lại ở khách sạn Bình An để mời khách, có thể nói là hoàn toàn vì muốn bắt được Súly Chấn Vũ. Nhưng sau khi nàng biết rõ thân phận của Súly Chấn Vũ rồi, tình cảm đã giảm đi một nửa, lại thêm Súly Chấn Vũ đùa cợt chọc tức, khiến nửa còn lại cũng tiêu tan. Lúc này nàng vì yêu thành hận, hận không thể một đòn giết chết đối phương.

Còn về Súly Chấn Vũ thì thực ra không dốc toàn lực để đánh, vì đối phương là một cô gái, vả lại chưa có tội ác gì rõ rệt, nên không muốn hạ sát thủ. Chỉ muốn tự bảo toàn cho mình thôi. Bởi vậy, hai bên đánh nhau trong phòng tuy rất ác liệt, nhưng tình hình cũng không có gì là nguy hiểm.

Triệu Tố Quyên chưa ra khỏi phòng, vẫn đứng ở cửa quan sát, nàng cũng là bậc cao thủ, đương nhiên thấy rõ Súly Chấn Vũ chưa dùng toàn lực. Trong lòng rất lo lắng vì nỗi an nguy của phụ mẫu, nàng bất giác lớn tiếng nói :

- Biểu ca, huynh làm sao thế?

Súly Chấn Vũ nói lớn :

- Mọii cứ ra khỏi phòng trước, huynh sẽ ra ngay...

Câu nói của chàng chưa dứt, thì một giọng như tiếng chim cú cười nhạt vang lên :

- Con nha đầu, ngươi đừng nghĩ đến chuyện sống sót mà rời khỏi phòng này!

Người nói chính là lão bà mắt biếc. Triệu Tố Quyên vốn không nghĩ ra khỏi phòng, nhưng câu nói của lão bà mắt biếc chạm đến lòng kiêu ngạo, khiến nàng lập tức cười nhạt nói :

- Bà cô muốn đi ra, xem ai cản được!

Một số người ăn mặc theo lối văn sĩ lại tự xưng là bà cô, tình hình này khiến lão bà mắt biếc đứng chặn ngoài cửa cười lên khanh khách nói :

- Đồ tiểu yêu, trai không ra trai, gái không ra gái mà cũng bày đặt xưng là bà cô!

Triệu Tô Quyên khịt mũi một cái, rút luôn trường kiếm ở lưng ra, quát lớn :

- Tránh ra!

Ánh sáng lạnh vừa lóe lên đã tụ thành chín bông kiếm, nhất tề vọt về phía lão bà mắt biếc.

Lão bà mắt biếc cười quái dị nói :

- Hảo kiếm pháp, thật không hổ là đồ đệ của Vạn Diệu tiên cô Ngạo Sương!

Choang choang, mấy tiếng liên tiếp vang lên, lửa văng tung tóe, trường kiếm của Triệu Tô Quyên đã bị chiếc quạt trong tay đối phương hất lại. Chiếc quạt này không sợ kiếm trong tay của đối phương sắc bén, lại còn tóe lửa khi va chạm, rõ ràng được đúc bằng sắt tốt. Súly Chấn Vũ vừa nhìn thấy, bất giác vội vàng truyền âm nói với Triệu Tô Quyên :

- Biểu muội, coi chừng trong chiếc quạt có giấu ám khí hay độc chất...

Cùng lúc ấy, Triệu Tô Quyên cười lạnh một tiếng nói :

- Đồ yêu quái bà, ngươi lại tiếp ba chiêu nữa đây!

Trong câu nói, trường kiếm đã như con linh xà bay múa, roạt roạt roạt ba tiếng đánh vào đối phương.

Lão bà mắt biếc cười quái dị nói :

- Ba chục chiêu, ba trăm chiêu cũng được, con nha đầu chỉ sợ ngươi không đánh được đến chiêu thứ tư thôi!

Trong tiếng choang choang nối nhau vang rền, trong chiếc quạt của lão bà mắt biếc chọt bắn ra một luồng phân vàng rơi xuống phía Triệu Tô Quyên. Tuy Sứ Chấn Vũ đã dặn Triệu Tô Quyên đề phòng trước nhưng vừa thấy chất độc bay ra, nàng cũng giật mình kinh hãi vội vàng vung kiếm ngăn lại, phong bế đường hô hấp, né mình qua một bên. Lão bà mắt biếc cười một tràng khanh khách quái dị nói :

- Ngã này, ngã này!

Triệu Tô Quyên cười nhạt nói :

- Ngươi thật là con quỷ ngu ngốc!

Vốn là viên thuốc mà Sứ Chấn Vũ đưa cho Triệu Tô Quyên hãy còn hiệu lực, phân độc trong chiếc quạt của lão bà mắt biếc tự nhiên không phát huy được tác dụng. Chẳng qua Triệu Tô Quyên không nghĩ ra điều đó ngay từ đầu nên mới giật mình né tránh đồng thời quên cả việc nhân cơ hội phục kích. Lão bà mắt biếc không rõ nguyên nhân, vừa thấy tình hình không tránh khỏi sững sốt. Đúng vào lúc bà ta đang sững sốt thì phía sau vang lên một giọng nói mạnh mẽ mà oai nghiêm :

- Hồ Tam Nương, bỏ vũ khí xuống!

Địch nhân đến sát sau lưng mà không phát giác được, lão bà mắt biếc phát hoảng như thế nào không nói cũng biết. Thật vậy, trước mắt có kình địch, mà người đứng sau lưng công lực dường như còn cao thâm hơn, nếu y nhân lúc sơ hở mà tập kích thì thật không dám nghĩ đến hậu quả nữa! Song lão bà tuổi lớn thành tinh, thâm nghĩ người phía sau lưng mình quyết không ngần ra tay đánh lén vì nếu đối phương muốn ra tay thì đã ra tay rồi, đồng thời nghĩ rằng đối phương có thể tự trọng thân phận không thèm liên thủ với Triệu Tô Quyên hai người đánh một, nên bà ta nghe xong câu nói trong lòng phát hoảng song lại lập tức trấn tĩnh ngay, không hề quay đầu lại mà chỉ lạnh lùng quát :

- Ngươi là ai?

Giọng nói sau lưng càng lạnh lẽo :

- Phương Diệc Viên!

Lão bà mắt biếc trong lòng thâm kêu khỏ. :

- Lại gặp phải vị sát tinh này nữa...

Nhưng trên mặt vẫn giữ nguyên vẻ trầm tĩnh hỏi :

- Ngươi tội gì mà phải vất vả dấy vào những chuyện không đâu thế này?

- Chuyện không đâu à!

Phương Diệc Viên cười nói :

- Ngươi biết Sứy Chấn Vũ là gì của ta không?

Hồ Tam Nương (tức lão bà mắt biếc) nói :

- Chắc là đồ đệ của Phương đại hiệp phải không?

Phương Diệc Viên cười nhạt nói :

- Yêu bà, ngươi nên xét lại câu nói vừa rồi nhé. Ta nói cho ngươi biết, Sứy Chấn Vũ là sư đệ của ta.

Hồ Tam Nương cười một tràng quái dị khanh khách nói :

- Té ra Phương đại hiệp cũng là môn hạ của Đinh Tứ tiên sinh, thật là tốt quá!

Xoay người một lượt, quét mắt từ Triệu Tố Quyên qua Phương Diệc Viên cất giọng lạnh lùng nói tiếp :

- Xem ra hai người các ngươi đang rảnh lắm, sao không cùng nhất tề xông lên đi?

Ở ngoài sân chợt vang lên giọng nói của Thân Bá Truyền :

- Phương lão đệ, đêm nay sao ngươi tốt tính thế?

Phương Diệc Viên nhìn thẳng vào Hồ Tam Nương trầm giọng nói :

- Hồ Tam Nương, người nghe rõ đấy.

Hồ Tam Nương chậm rãi nói :

- Tai của lão nương đâu điếc đâu.

Phương Diệc Viên vừa cười nhạt một tiếng, Hồ Tam Nương lại hỏi tiếp :

- Vị ở ngoài kia là ai vậy?

Phương Diệc Viên nói :

- Nói ra lại là hăm dọa người.

- Hồ Tam Nương năm nay bảy mươi tuổi, chẳng đến nỗi bị người ta hăm dọa...

Phương Diệc Viên ngắt lời cười nhạt nói :

- Người tuổi tác đã cao, cái mạng chó sống cũng lâu, Hồ Tam Nương, vậy người đã nghe nói đến ngoại hiệu nào là Mê Hồn Tiểu Cái chưa?

Hồ Tam Nương trong lòng lại run lên, bất giác sợ nghĩ thầm: “Thế này đúng là nhà dột lại thêm mưa suốt tới...”

Nhưng bà ta suy nghĩ chưa xong, Phương Diệc Viên đã trầm giọng quát :

- Hồ Tam Nương, sao người còn chưa bỏ vũ khí xuống, hay muốn lão phu động thủ!

Hồ Tam Nương đang do dự chưa quyết định, Phương Diệc Viên lại nói tiếp :

- Chỉ cần người tự động bỏ vũ khí xuống, lão phu sẽ không làm khó, nếu không thì...

Phương Diệc Viên cười nhạt một tiếng, chợt vang lên tiếng quát giận dữ của Thân Bá Truyền :

- Lão chuột muốn chết!

Bình, một tiếng nổ vang lên kèm theo tiếng rên đau đớn là tiếng vật đổ xuống. Tình hình này hiển nhiên là có người ám toán và đã bị Thân Bà Truyền dùng trọng thủ hạ sát. Phương Diệc Viên vừa biến sắc, trong sân đã âm âm tiếng nổ ghê rợn vang lên. Trong phút chốc, tiếng hô hoán, tiếng võ khí va chạm loảng xoảng, tiếng quát đầy giận dữ của Thân Bà Truyền, tiếng gào thảm... cùng rộ lên một đợt, rõ ràng Thân Bà Truyền đang bị địch vây đánh. Hồ Tam Nương trông ngực đang đập liên hồi bất giác mừng rỡ, dề tỵ chân khí chuẩn bị liều mạng. Phương Diệc Viên tức giận quát lên một tiếng, giơ chuông chụp vào chiếc quạt trên tay bà ta, đồng thời cao giọng nói :

- Sư đệ, đừng có dềnh dàng đánh nhau mà hạ thủ đi. Triệu cô nương phải ra ngay ngoài kia trợ trận cho Thân lão!

Xong câu nói, tay phải vẫn không đổi thế đánh vào chiếc quạt trên tay Hồ Tam Nương, tay trái vòng lên ra chiêu Đảo Đả Kim Chung đồng thời quát :

- Tặc tử muốn chết!

Một tiếng gào thảm vang lên rồi tiếp theo là một tiếng bình, người mò đến đánh lén phía sau ông ta đã bị giết chết. Hồ Tam Nương thấy viện binh bên mình đã tới, tinh thần phấn chấn, chao người nghiêng đi, tránh khỏi một trảo của đối phương, đồng thời tay trái xòe ra như một lưỡi dao chặt vào cổ tay đối phương, chiếc quạt trong tay phải điểm luôn vào trọng huyệt Tướng Đài của Phương Diệc Viên, né người rồi đánh trả chỉ như một động tác.

Phương Diệc Viên cười nhạt nói :

- Thứ đồ ngọc vụn cũng đòi tỏa sáng!

Ào ào đánh luôn ba chiêu buộc Hồ Tam Nương phải lui vào trong phòng.

Triệu Tố Quyên vừa phá vách đi ra khỏi phòng, lúc ấy thấy bên ngoài không có ai nhưng vừa theo chỗ vách vọt ra, lại vừa vịn gặp hai hán tử vịn võ phục cầm kiếm đón đánh, bất giác tức giận quát :

- Ai cản thì chết!

Ánh kiếm chớp lên, máu phun thay đồ, hai hán tử chưa kịp kêu lên đau đớn đã mất mạng!

Triệu Tố Quyên ra tới ngoài sân đưa mắt lướt qua, thấy trên mặt đất có mùi máu cái xác chết nằm ngang nằm dọc, Mê Hồn Tiểu Cái Thân Bá Truyền đang ác đấu với bốn người áo đen, cây Đả Cầu bồng trong tay đánh ngang bổ dọc, vẫn công nhiều hơn thủ. Nhưng bốn người áo đen cũng không phải hạng tầm thường, giữ kín môn hộ, trong nhất thời Thân Bá Truyền cũng không sao đánh đổ được bọn họ.

Triệu Tố Quyên quát lớn :

- Lũ chuột, đừng có cậy đông...

Trong câu nói đã vung kiếm vọt vào đầu trường...

Bên cạnh chợt có người xẹt lên cười rộ :

- Tiểu tử, lão phu đùa với ngươi một chút.

Triệu Tố Quyên thế kiếm vọt tới vẫn không đổi, giận dữ quát :

- Lão tặc muốn chết!

Xoảng, một tiếng sắt thép chạm nhau, lão nhân áo đen vọt lên chặn đường bị chân động rơi xuống, văng ra hơn một trượng. Còn Triệu Tố Quyên cũng rơi xuống đất. Lão nhân áo đen trên mặt còn thoáng vẻ hoảng sợ, trầm giọng quát :

- Những người còn núp xông ra!

Một tiếng dạ ran vang lên, hai lão nhân áo đen từ trong bóng tối phi thân ra đứng thành hình chân vạt bao vây Triệu Tố Quyên vào giữa liên tiếp ra đòn.

Triệu Tố Quyên trường kiếm đảo lộn, thân hình chập chờn như mây trôi nước chảy, ba lão nhân áo đen công lực tuy cao nhưng không sao thắng



nổi. Chưa tới mười chiêu thì một người bị Thiên Cang chỉ của Triệu Tổ Quyên đánh ngã, nhưng một người ngã xuống thì thêm hai người nữa tiến vào, bốn người đánh một lại tạm thời giữ thế quân bình.

Thân Bá Truyền đại triển thân oai, ngọn Đả Cầu bỗng điềm ngã một người áo đen, cười dài nói :

- Có bao nhiêu gà đất chó ngói, lên hết cả đây!

Bốn người vây đánh ông ta bị đánh ngã mất một, ba người còn lại phải chịu áp lực nặng nề hơn, đã rơi vào thế nguy cấp, mà toàn bộ nhóm viện binh của họ đều đã ra chiến đấu, không còn một ai tăng viện. Đang lúc thập phần nguy cấp như vậy, chợt một tiếng hú dài vang lên, từ xa vọng lại. Tiếng hú vừa xé trời bay tới, ba bóng người loang loáng như chim đáp xuống ăn mặc lối dạ hành gồm: Chúc Thiếu Thu, Độc Nhân Độc Quỷ Trọng Tôn Nghiêm và Định Quốc Công Ban Thiên đại sư. Bảy người áo đen đang chia nhau đấu với Thân Bá Truyền và Triệu Tổ Quyên thấy viện binh bên mình đã tới bất giác phấn chấn tinh thần, nhao nhao xông vào thí mạng ra đòn, tạm thời ổn định được trận thế.

Chúc Thiếu Thu đưa mắt nhìn qua hiện trường, trầm giọng quát hỏi :

- Công chúa ở đâu?

Câu hỏi của y không hướng rõ về người nào nên cả bảy người áo đen không ai lên tiếng trả lời, có điều thật ra bọn họ đang thở dốc liềm lĩnh giữ mạng, không ai có cách nào trả lời y được.

Chúc Thiếu Thu hai mắt vừa lóe lên ánh sáng hung dữ, trong phòng đã vang lên một giọng nói sang sảng :

- Công chúa ở đây!

Lời ra người hiện, Sứy Chân Vũ đang đỡ Độc Cô Minh Châu bị phong bế huyết đạo đứng ngay giữa cửa, phía sau chàng là Phương Diệc Viên sánh vai với Hồ Tam Nương rũ đầu thất thần. Té ra Triệu Tổ Quyên vừa ra khỏi phòng chưa được bao lâu thì Minh Châu và Hồ Tam Nương đã bị hai người chia nhau chế phục.

Chúc Thiếu Thu vừa nhìn thấy quang cảnh xong lập tức biến sắc, Sứy

Chấn Vũ nhìn thẳng vào y lặng lẽ cười nói :

- Điện hạ, hình như người đến chậm một bước thì phải?

Chính trong chớp mắt ấy, hai tiếng gào thảm thiết vang lên cùng lúc. Té ra Thân Bá Truyền và Triệu Tố Quyên mỗi người cùng đánh ngã một người áo đen.

Chúc Thiều Thu lớn tiếng quát :

- Mau mau dừng tay!

Năm người áo đen còn lại như được đại xá, đều cùng ra sức đánh tới một chiêu rồi phi thân nhảy lên ra ngoài một trượng. Thân Bá Truyền và Triệu Tố Quyên đang định đuổi theo thì Sứ Chấn Vũ lên tiếng cản lại :

- Hai vị tha cho bọn chúng một lần đi!

Thân Bá Truyền tức giận quát :

- Tha cho lũ chuột chúng bay một phen đây!

Nói xong cùng Triệu Tố Quyên tới đứng cạnh Sứ Chấn Vũ. Chúc Thiều Thu mặt lúc xanh lúc trắng, hiển nhiên là căm giận vô cùng, im lặng một lúc mới nhìn Sứ Chấn Vũ hỏi :

- Sứ Chấn Vũ, ngươi muốn làm gì?

Sứ Chấn Vũ lặng lẽ cười hỏi lại :

- Ngươi nói gì?

Chúc Thiều Thu nói :

- Con tin của ta trong tay ngươi, thì theo lẽ ngươi cứ đưa điều kiện ra.

Sứ Chấn Vũ đang cau mày suy nghĩ, Triệu Tố Quyên truyền âm nói :

- Biểu ca, nhân cơ hội này buộc họ phải đưa thuốc giải độc Vô Ảnh ra...

Súy Chấn Vũ gật đầu nhìn theo Chúc Thiều Thu nói :

- Hai con tin của quý cung hiện đang trong tay ta, cho nên bọn ta cũng đưa ra hai điều kiện, nhưng điều kiện của ta không dễ dàng, hy vọng các hạ người chọn lựa cho kỹ, suy nghĩ cho chín.

Chúc Thiều Thu lạnh lùng đáp :

- Người cứ nói ra đi!

Súy Chấn Vũ nói :

- Thứ nhất, ta muốn có thuốc giải chất độc Vô Ảnh.

Chúc Thiều Thu quả quyết gật đầu nói :

- Được, còn điều thứ hai?

- Điều thứ hai...

Súy Chấn Vũ nói tiếp :

- Là nhắc lại chuyện cũ, ta muốn người trở về Tứ Tuyệt ma cung, đem Tôn phu nhân là nữ sĩ Triệu Tố Ngọc ra khỏi giang hồ...

Chúc Thiều Thu lắc đầu ngắt lời nói :

- Không được!

Súy Chấn Vũ nói :

- Chúng ta bàn bạc điều đúng đắn mà.

Chúc Thiều Thu nghiêm trang nói :

- Chúc Thiều Thu ta nghĩ sao nói vậy, không thể hứa bừa để đổi lấy con tin.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Về điểm ấy, Sứy mỗ thực tâm rất khâm phục người.

Chúc Thiều Thu :

- Chuyện nhỏ không cần nói, bất quá Chúc Thiều Thu ta muốn thương lượng về điều kiện thứ nhất mà các hạ đưa ra.

Sứy Chấn Vũ nói :

- Thật xấu hổ, Sứy mỗ đưa ra điều kiện chứ không thương lượng gì cả...

Chúc Thiều Thu cười nói :

- Các hạ hiểu lầm rồi, Chúc Thiều Thu nói thương lượng không phải là mặc cả gì đâu. Chỉ muốn nói điều kiện thứ nhất là dùng để đổi lấy Công chúa bôn cung.

Sứy Chấn Vũ trầm ngâm nói :

- Còn lão bà đây thì người không cần chứ gì?

Chúc Thiều Thu nói :

- Phạm là người của bản cung đương nhiên đều cần, nhưng các hạ đưa ra hai điều kiện quá đáng, thật khiến ta không có cách nào tiếp nhận.

- Cũng được.

Chúc Thiều Thu nói tiếp :

- Sứy mỗ vừa nói. Muốn bày tỏ cả hai điều kiện cùng một lúc...

Triệu Tô Quyên truyền âm ngắt lời :

- Biểu ca, lấy thuốc giải là quan trọng hơn hết.

Sứy Chấn Vũ cũng truyền âm nói :

- Biểu muội, điều kiện thứ hai là đổi lấy nhị tỷ của muội, cũng rất quan trọng.

Triệu Tô Quyên nói :

- Muội biết rồi, nhưng cứu người mới là chuyện cấp bách hơn cả.

Súy Chấn Vũ truyền âm nói :

- Biểu muội, muội cứ yên tâm, nếu đêm nay không lấy được thuốc giải thì chất độc cô dưỡng trúng phải ta cũng biết chắc cách giải trừ rồi.

Triệu Tô Quyên bất giác mắt sáng rỡ nói :

- Nếu vậy chúng ta cần gì trao đổi, thừa cơ hội này giết phút con yêu nữ kia đi thôi.

Súy Chấn Vũ nói :

- Không! Có thuốc giải vẫn tốt hơn chứ!

Chúc Thiệu Thu thấy hai người truyền âm bàn bạc mãi chưa xong, bất giác cau mày nói :

- Hai vị bàn bạc xong chưa?

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Xong rồi.

Chúc Thiệu Thu nhìn thẳng đối phương hỏi :

- Thế nào?

- Lấy Độc Cô Minh Châu đổi thuốc giải.

Súy Chấn Vũ nói. :

- Còn điều kiện thứ hai, tôn giá đã không đồng ý, lão bà này chúng ta giết đi thì hèn quá mà giữ thì cũng chẳng dùng vào việc gì, chẳng bằng thuận theo nhân tình, trao trả luôn cho người không điều kiện.

Chúc Thiều Thu cười rồi nói :

- Vậy thì, Chúc Thiều Thu cảm ơn người nhiều lắm.

Súy Chấn Vũ nói :

- Cảm ơn thì không cần, cứ đưa thuốc giải ra đây trước cái đã.

Chúc Thiều Thu quay đầu nhìn Trọng Tôn Nghiêm nói :

- Đưa thuốc giải ra đi.

Trọng Tôn Nghiêm cung kính dạ một tiếng, lập tức xoay cái mặt chiếc nhẫn trên ngón áp út tay trái, dốc ra ba viên thuốc tròn màu trắng nhỏ như hạt gạo nói :

- Chỉ còn ba viên thôi...

Súy Chấn Vũ nhìn thấy bất giác cười gượng nghĩ thầm:

“Chẳng lạ gì lần trước ở chỗ Cung đại ca, lục soát khắp người lão tặc mà chẳng tìm được thuốc giải, té ra y giấu trong chiếc nhẫn...”

Chúc Thiều Thu cầm thuốc giải từ trong tay Trọng Tôn Nghiêm, đặt vào lòng bàn tay, nhìn Súy Chấn Vũ nói :

- Đưa thuốc giải trước thế này là có chỗ không công bằng phải không?

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Các hạ có cao kiến phải không?

Chúc Thiều Thu nói :

- Chúng ta một tay giao người, một tay giao thuốc giải.

Súy Chấn Vũ nói :

- Biện pháp ấy dĩ nhiên công bằng, song các hạ sợ ta nhận thuốc giải rồi không giao người, nhưng ta cũng sợ nhận thuốc giải giả nên cần phải

xem trước đã.

Chúc Thiều Thu nói :

- Người phân biệt được thuốc thật thuốc giả à?

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Đồ đệ của Thiên Diện Du Long thì tinh, tượng, y, bốc, môn nào cũng biết, chuyện này các hạ có tin không?

Chúc Thiều Thu bĩu môi xì một cái nói :

- Nếu người tinh thông y lý thì còn đòi thuốc giải làm chi?

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười nói :

- Có thuốc giải vẫn hơn không có thuốc giải chứ, đúng không? Mà nói cho rõ thì đây là cuộc trao đổi tự nguyện, không cưỡng ép gì cả, nếu các hạ không đồng ý thì thôi đi cũng được!

Chúc Thiều Thu tức giận nghiêng răng ken két, nói mấy câu mà không câu nào thắng được đối phương. Đang lúc y cần răng suy nghĩ, Ban Thiên đại sư đứng bên cạnh dùng chân khí truyền âm nói :

- Điện hạ, việc cứu người trước mắt là gấp, cứ đưa thuốc giải cho họ đi.

Chúc Thiều Thu truyền âm hỏi lại :

- Nếu bọn chúng cầm được thuốc giải rồi lại nuốt lời thì sao?

Ban Thiên đại sư nói :

- Chuyện ấy thì Điện hạ nên tin rằng bọn chúng không đến nỗi phải giở hạ sách đó ra, mà nếu họ nuốt lời bội tín thì phần trái về họ, lúc ấy bọn ta sẽ dốc toàn lực đánh thôi.

Chúc Thiều Thu trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Được, ta nghe lời người.

Mục quang chăm chú nhìn vào Súly Chấn Vũ, Chúc Thiều Thu chậm rãi nói :

- Các hạ, Chúc mỗ tính ưa sòng phẳng sẽ đưa thuốc giải cho người trước, có điều khi đưa thuốc giải có mấy câu phải nói rõ.

Súly Chấn Vũ chậm rãi đáp :

- Người nói ra đi!

Chúc Thiều Thu nói :

- Ở đây chỉ có ba viên thuốc giải, đủ cho ba người uống một lần.

Súly Chấn Vũ nói :

- Ba viên là đủ, tại hạ không mong nhiều hơn.

Chúc Thiều Thu :

- Ngoài ra, các hạ không được động chạm gì tới con tin.

- Cái đó đương nhiên...

Súly Chấn Vũ nói :

- Có điều ta phải điếm vào huyết Kiên Tĩnh trên vai cô ta, để cô ra khỏi gậy phiền phức.

- Cái đó đương nhiên là được.

- Còn gì nữa không?

- Người cầm thuốc giải rồi phải thả người ngay lập tức.

Súly Chấn Vũ nói :

- Nhưng ta phải kiểm tra xem thuốc là thật hay giả đã.



- Được, cầm lấy.

Chúc Thiều Thu nói xong hất tay một cái, ba viên thuốc nhỏ bay loang loáng tới trước mặt Súly Chấn Vũ.

Súly Chấn Vũ đón lấy thuốc đưa lên mũi ngửi ngửi, gật đầu nói :

- Đúng rồi, thuốc nay không phải là thuốc giả.

Chúc Thiều Thu trầm giọng cười nói :

- Các hạ thả người được rồi đây!

Súly Chấn Vũ cười nói :

- Các hạ thật là nóng nảy quá!

Chàng đưa tay giải huyệt cho Độc Cô Minh Châu, đồng thời điêm vào huyệt Kiên Tĩnh trên hai vai của nàng ta, cười khẽ nói :

- Cô nương, nàng chịu cực một chút nhé, giờ thì mời cô nương đi đi.

Độc Cô Minh Châu cười nhạt nói :

- Đêm nay, ngươi vay bản cung bao nhiêu, có một ngày bản cung sẽ trả gấp đôi...

Nói xong, đi về phía trận bên mình. Súly Chấn Vũ cười nói :

- Tại hạ sẵn sàng chờ dạy bảo.

Tiếp theo lại “a” lên một tiếng nói :

- Cô nương, còn thanh bảo kiếm của cô.

Rồi quay đầu nhìn Triệu Tô Quyên nói :

- Biểu muội, muội cảm phiền vào trong phòng lấy thanh bảo kiếm của nàng ta xuống đem ra đây!

Độc Cô Minh Châu đã đi đến trước mặt Ban Thiên đại sư, vừa ra hiệu bảo giải huyết Kiên Tĩnh trên vai của mình, vừa ngoái đầu đáp :

- Không cần đâu, thanh bảo kiếm ấy tạm giao cho người giữ đây.

Súy Chấn Vũ đang ra hiệu cho Phương Diệc Viên thả Hồ Tam Nương ra, nghe thấy câu nói, tròn mắt hỏi :

- Giao cho ta giữ à? Cái này...

Độc Cô Minh Châu lạnh lùng ngắt lời nói :

- Đúng thế, chờ sau này bản cung đòi nợ người sẽ thu hồi luôn một thể.

Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Sao lại phải vậy chứ?

Độc Cô Minh Châu nói tiếp :

- Bảo kiếm tuy không phải do chính tay bản cung đánh mất, nhưng cũng là một vật ghi lại nỗi nhục lớn của bản cung, trừ phi do chính tay bản cung thu hồi lại, quyết không bao giờ còn...

Lúc ấy Triệu Tố Quyên đã đem thanh bảo kiếm của Độc Cô Minh Châu trong phòng ra, đưa cho Súy Chấn Vũ, thanh kiếm này sáng loáng như một làn nước thu, khí lạnh mờ mờ bốc ra, rõ ràng là một thanh bảo kiếm chém đá chặt sắt, ở trên chuôi còn khắc hình chòm sao Bắc Đẩu, khảm nổi bảy viên minh châu đẹp đẽ vô cùng. Súy Chấn Vũ nhìn thanh bảo kiếm xong chép miệng nói :

- Cô nương, thanh bảo kiếm này chẳng phải vật tầm thường, nếu không may mất đi, thì tại hạ không cách nào bồi thường đâu.

Độc Cô Minh Châu cười nhạt một tiếng :

- Nếu mất thì lấy cái đầu của người bồi thường.

Súy Chấn Vũ hướng mắt nói :

- Cô nương, cứ theo câu nói của cô nương, thì tại hạ không còn cách nào từ chối rồi, có điều để giữ gìn nó cho tốt, thì xin cô nương để luôn vỏ kiếm lại.

- Được.

Độc Cô Minh Châu lớn tiếng gọi :

- A Mai, đưa vỏ kiếm cho y.

Lúc ấy một hàng nữ tỳ đứng thành một hàng xa xa bên cạnh trong sân, nghe câu nói xong, một người tung vỏ kiếm cho Súly Chấn Vũ nói :

- Đón lấy.

Súly Chấn Vũ đón vỏ kiếm, tra kiếm vào xong, hai tay đưa Triệu Tô Quyên nói :

- Biểu muội, tạm thời nhờ muội giữ gìn được không?

Triệu Tô Quyên vừa bĩu môi xì một cái, Độc Cô Minh Châu đã cao giọng quát :

- Không được, không thể đưa cho người khác...

Triệu Tô Quyên cười nhạt nói :

- Ai mà thềm cầm thứ đồ vật sặc mùi dĩ thảo của nhà ngươi...

Độc Cô Minh Châu biến sắc, nhưng vừa lúc ấy Chúc Thiệu Thu đã cao giọng quát :

- Súly Chấn Vũ, ngươi nói lời gì ra có suy nghĩ không?

Súly Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Các hạ nói thế là có ý gì?

- Nói thế có ý gì à?

Chúc Thiếu Thu cười nhạt nói :

- Người nói là không động chạm gì tới con tin, tại sao lại còn phong bế hai chỗ Thiên huyết của Hồ Tam Nương...

Phương Diệc Viên ngắt lời nói luôn :

- Đó là việc làm của lão phu, không liên can gì tới sư đệ của lão phu.

Chúc Thiếu Thu tức giận nói :

- Nếu thế là nói không suy nghĩ...

Phương Diệc Viên cười nhạt nói :

- Tiểu tử, người nên ăn nói cho sạch sẽ một chút!

Súy Chấn Vũ cũng đồng thời cười nói :

- Các hạ, Súy Chấn Vũ ta thừa nhận là có hứa không động chạm gì tới con tin, nhưng Hồ Tam Nương là để tặng vô điều kiện, không phải con tin, cho nên giả như Súy Chấn Vũ ta phong bế Thiên huyết của Hồ Tam Nương, người cũng không có lý do gì trách cả, đúng không?

Câu nói này khiến Chúc Thiếu Thu trợn mắt đờ lưỡi. Phương Diệc Viên lại hừ lạnh một tiếng nói :

- Hồ Tam Nương tay đầy máu lạnh, tội ác ngập trời, nếu sư đệ lão phu không đồng ý thả mụ ra, lão phu không để cho mụ sống mà rời khỏi chốn này đâu! Bây giờ chỉ phong bế hai Thiên huyết, để mụ nghĩ ngơi hơn nửa năm đã là may mắn cho mụ rồi đấy!

Chúc Thiếu Thu nghiến răng ken két nói :

- Được! Cứ để cho bọn người thắng thế đêm nay, món nợ này giữa chúng ta sẽ có lúc tính toán!

Ngừng lại một chút, y vẫy tay trầm giọng nói :

- Chúng ta đi thôi.

Súy Chấn Vũ nhìn theo bóng dáng đối phương ào ào nhảy lên nóc nhà rút đi, bất giác thở dài nói :

- Chúng ta cũng đi thôi chứ!

Triệu Tố Quyên nói :

- Còn mấy cái xác này phải tính toán xử trí thế nào chứ? Chúng ta không nên để liên lụy đến nhà trọ.

Phương Diệc Viên cười nói :

- Không cần sốt ruột lo lắng! Trần Thảo Điểm này là trời đất của người giang hồ, quan nha không để mắt tới, cứ đưa nhiều tiền một chút, nhờ nhà trọ lo việc mai táng giùm là xong thôi...

-----oOo-----

## Chương 16: Làm trúng kế Di Hoa Tiếp Mộc

Nguồn: EbookTruyen.VN

Rạng sáng ngày hôm sau, Sứy Chấn Vũ, Phương Diệc Viên, Thân Bá Truyền, Triệu Tố Quyên bốn người đến bên một rừng tùng cạnh phố Hạnh Lưu ở phía đông núi Võ Đang. Triệu Tố Quyên đi trước dẫn đường chợt rẽ vào rừng tùng, quay người nhìn Sứy Chấn Vũ nói :

- Biểu ca, xin mời Phương đại hiệp và vị Thân lão tiên bối hãy dừng ở đây một chút, được không?

Sứy Chấn Vũ ngạc nhiên hỏi :

- Để làm gì?

Triệu Tố Quyên cau mày nói :

- Về lý do thì huynh không ngờ tới đâu!

Sứy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Phương đại hiệp là sư huynh của ta, thân lão tiên bối là bạn vong niên, lão đại ca của ta, đều không phải là người ngoài.

Triệu Tố Quyên nói :

- Mọii biết mà, biểu ca, có điều việc này mọii không có quyền chủ trương.

Sứy Chấn Vũ nói :

- Biểu mọii, bất kể là ai, nếu có trách móc gì, thì đều do biểu ca đây chịu cả, đúng không?

- Cái đó...

Triệu Tố Quyên lộ vẻ khó xử, ấp ập úng úng nói không ra lời. Sứy Chấn Vũ ngắt lời thờ dài :

- Biểu muội, tiếng xấu của hai nhà họ Triệu và họ Chúc hiện nay người trên giang hồ đều rõ cả. Chuyện đến nước này rồi, lại còn bịt tay lắc nhạc, trước mặt người mình che che giấu giấu sao!

Triệu Tố Quyên giẫm chân nói :

- Biểu ca, đừng nói nữa!

Phương Diệc Viên cũng đồng thời nói :

- Sư đệ, Triệu cô nương có chỗ chưa tiện nói ra, thì ta và Thân lão đứng chờ ở đây cũng được.

Triệu Tố Quyên thở dài nói :

- Thôi khỏi chờ nữa, đại gia cũng đi luôn thôi! Tôi hy vọng là tới nơi trước khi trời sáng!

Nói xong đi vào phía rừng tùng dày đặc, ba người còn lại lặng lẽ xếp hàng một đi theo.

Núi Võ Đang có tất cả hai mươi bảy ngọn, trừ ngọn cao nhất là Thiên Trụ Phong do phái Võ Đang chiếm cứ, hai mươi sáu ngọn còn lại phần lớn đều không có dấu chân người.

Triệu Tố Quyên dẫn bọn Súly Chấn Vũ xuyên qua khu rừng tùng rồi thì đến một hẻm núi rất chật hẹp và cũng rất hiểm trở ở phía đông dãy núi Võ Đang. Hẻm núi này bên ngoài có rừng tùng che khuất hơn trăm trượng đúng là có cái thế một người chặn đường, muôn người khó qua.

Thân Bá Truyền vừa nhìn thấy như vậy buột miệng kêu nhỏ :

- Thật là hiểm trở!

Ông ta nói chưa dứt lời, Triệu Tố Quyên đi trước đã quay lại hạ giọng gắt khẽ :

- Thân lão tiên bối, xin im lặng!

Đúng lúc ấy bọn Thân Bá Truyền ba người đã nhìn thấy ở cửa hẻm núi

có bốn người áo đen cũng đang hạ giọng bàn bạc. Bốn người bọn họ vừa bước ra khỏi rừng tùng thì lập tức lùi lại, núp vào trong rừng, mượn cành lá che khuất, chăm chú nhìn về cửa hẻm núi.

Phương Diệc Viên nhin không được truyền âm hỏi Triệu Tô Quyên :

- Triệu cô nương, lệnh tôn và lệnh đường ẩn cư trong hẻm núi này à?

Triệu Tô Quyên gật đầu nói :

- Đúng thế!

Thân Bá Truyền cũng truyền âm hỏi :

- Bốn người kia là ai thế?

- Cũng không biết nữa.

Triệu Tô Quyên nói tiếp :

- Có điều bọn họ vừa rồi chưa nghe tiếng tiền bối nói đủ biết công lực cũng bọn họ chưa phải là thật cao minh.

Súy Chấn Vũ truyền âm cười nói :

- Biểu muội, câu phán đoán ấy có chỗ còn chưa phải thật hợp lý.

Triệu Tô Quyên cười khẽ nói :

- Câu nói ấy có ý gì?

Súy Chấn Vũ nói :

- Mới vừa rồi Thân đại ca nói rất khẽ, mà gió lại từ phía đó thổi lại đây, không đủ chứng minh là công lực của họ là tầm thường.

Triệu Tô Quyên cười nụ gật gật đầu. Bốn người nọ như đã bàn bạc xong, sánh vai tiến thẳng vào hẻm núi. Nhưng bọn họ vừa đi được vài bước, trong hẻm đã truyền ra một giọng oai nghiêm và mạnh mẽ, quát khẽ :



- Đứng lại!

Bốn người áo đen tựa hồ hơi ngạc nhiên cùng dừng chân. Hán tử cao gầy đi ngoài cùng bên phải trầm giọng hỏi :

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Giọng nói mạnh mẽ đáp :

- Tại hạ là kẻ vô danh tiểu tốt, không dám nhận là cao nhân.

Hán tử cao gầy cười nói :

- Bằng hữu đến cả cái tên cũng không dám nói ra, lại dùng một câu nói buộc bọn ta phải dừng lại à?

Giọng mạnh mẽ nói :

- Tại hạ không lãnh giáo lai lịch của tôn giá, để khỏi tổn thương hòa khí giữa đôi bên, xin các vị tốt nhất là quay ra.

Hán tử cao gầy cười nhạt nói :

- Còn nếu bọn ta không chịu quay ra, thì chắc chắn sẽ tổn thương hòa khí hay sao? Chẳng lẽ núi Võ Đang là sản nghiệp của riêng người à?

Giọng mạnh mẽ cười nói :

- Núi Võ Đang không phải là sản nghiệp của riêng tại hạ, vả lại Trăng gió không kim cổ, lâm tuyền ai chủ nhân? Danh sơn thắng thủy trong thiên hạ, người nào cũng có quyền thưởng ngoạn cả...

Hán tử cao gầy tức giận ngắt lời nói :

- Các hạ biết rõ trăng gió không kim cổ, lâm tuyền ai chủ nhân, vậy sao còn cản trở bọn ta?

Giọng mạnh mẽ đáp :

- Đó là vì tại hạ có chút chuyện riêng ở đây, tạm thời không muốn ai

khuấy rối.

Hán tử cao gầy cười nhạt một tiếng nói :

- Còn nếu bọn ta cứ muốn khuấy rối thì sao?

Giọng mạnh mẽ nói :

- Tại hạ đã giữ đúng lễ trong giang hồ rồi, các vị vẫn không chịu nghe, thì chẳng còn cách nào khác.

Hán tử lùn nhất trong bọn trầm giọng nói :

- Lão đại, chúng ta lên thôi.

Một tiếng hừ vang lên ngay sau đó, từ phía sau tảng hẻm núi có một người áo vàng như từ cõi âm bước ra. Lúc bấy giờ trời bắt đầu sáng, trong sáng buổi sớm mờ mờ, chỉ thấy người ấy tuổi chạc hơn năm mươi, sắc mặt xanh mét, ánh mắt như điện, hiển nhiên là một cao thủ kiêm tu cả nội ngoại công phu.

Nhìn tới bốn người áo đen, tuy là xoay lưng ra phía hẻm núi. Không thấy mặt mũi bọn họ, nhưng căn cứ vào màu tóc sau đầu mà đoán thì người trẻ tuổi nhất cũng đã hơn bốn mươi tuổi. Còn hán tử cao gầy đứng đầu cả bọn, thì tóc trên đầu đã hoàn toàn bạc trắng, ít nhất cũng là một hơn sáu mươi tuổi.

Người áo vàng vừa xuất hiện, Phương Diệc Viên không nhịn được nhìn Triệu Tố Quyên truyền âm hỏi :

- Triệu cô nương, ai thế?

Triệu Tố Quyên cười gượng nói :

- Lai lịch người này e là chỉ có đại tỷ của tôi mới biết mà thôi...

Đúng lúc ấy người áo vàng cười lạnh một tiếng nói :

- Ta đang nghĩ là ai mà dám trong mắt không người như vậy, té ra là bốn vị đương gia hoành bá ở Thái Hồ...

Phương Diệc Viên không nhịn được hạ giọng nói với mình :

- Té ra là Thái Hồ tứ khẩu...

Hán tử cao gầy vươn tay giữ hán tử lùn nhất định xông lên đứng lại, trầm giọng nói :

- Người đã nhận ra lai lịch của Thái Hồ tứ nghĩa ắt không phải là người tầm thường, bằng hữu sao không dám báo danh?

Súy Chân Vũ không nhịn được cười khẽ nói :

- Rõ ràng là Thái Hồ tứ khẩu, lại nghênh ngang tự xưng là Thái Hồ tứ nghĩa, thật là bọn ăn cướp cũng muốn có thể diện...

Chỉ nghe người áo vàng cười nói :

- Âu Dương Nghĩa, đừng có đắp vàng lên mặt nữa, lão phu sở dĩ nhận ra các ngươi chẳng phải vì bốn người bọn ngươi có chỗ nào hay ho, mà vì các ngươi tay đầy máu tanh, tội ác ngập trời...

Hán tử lùn thấp giận dữ quát lên một tiếng cắt ngang câu nói của đối phương, đồng thời vọt lên như mũi tên ra khỏi dây cung, phóng nhanh về phía trước. Người lùn thấp tức giận tới cực điểm, dùng toàn lực công kích. Thân người chưa tới, kinh phong từ chưởng bên phải, trảo bên trái đã rít lên đánh vào giữa ngực người áo vàng, quả là chiêu nhanh đòn mạnh, có thể nói là khiến người ta trở tay không kịp. Nhưng người áo vàng thần sắc vẫn vô cùng an nhiên, khi hai tay của hán tử thấp lùn sắp chạm vào người mới vung tay phải đánh ra như chớp, cười rề rề nói :

- Quay trở về, tuốt binh khí ra, bốn người cùng lên đây!

Hán tử lùn như trông thấy quỷ vợi la hoảng lên một tiếng, vọt lên không đảo lộn rơi xuống cách đó chừng hai trượng. Âu Dương Nghĩa (hán tử cao gầy) chột biến sắc hỏi mau :

- Lão tứ, có bị gì không?

Người áo vàng nghênh ngang cười nói :

- Tại hạ đã nói là cả bốn người các người cùng xông vào, đương nhiên không lẽ nào đánh y bị thương.

Âu Dương Nghĩa cười nhạt nói :

- Câu đó là người tự mình nói ra đấy nhé. Các huynh đệ chúng ta hãy thành toàn cho y thôi.

Xong câu nói đã rút cây Vạn Tụ đao ra. Tiếp theo ba người còn lại cũng tuốt Cửu Khúc cương tiên, Quỷ Đầu đao, Thanh Cương kiếm từ từ bước tới.

Người áo vàng tuy ngoài mặt tỏ vẻ coi thường, nhưng đối diện với bốn gã ác nhân hắc đạo nổi tiếng từ lâu cũng không dám nghênh ngang khinh địch, thò tay vào bọc rút ra một cái ống tròn màu đen dài khoảng một thước.

Lúc bấy giờ trời đã rạng sáng, bọn Súly Chân Vũ trong rừng tùng cách đó mười trượng nhìn thấy rất rõ cái ống tròn màu đen trong tay người áo vàng đường kính khoảng nửa thốn, nhìn bên ngoài như là làm bằng sắt, không có gì là đặc biệt. Nhưng khi người áo vàng khẽ vung lên thì nghe mấy tiếng tinh tinh liên tiếp nổi lên, cái ống tròn đã biến thành một cây Phán Quan bút ngũ sắc dài khoảng ba thước bảy tám tấc.

Âu Dương Nghĩa vừa nhìn thấy bất giác kinh ngạc hỏi :

- Đoạn Hồn Thái Bút?... Người... người là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên?

Người áo vàng lặng lẽ cười nói :

- Không sai đây đúng là Đoạn Hồn Thái Bút của Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên...

Âu Dương Nghĩa ngắt lời cười nhạt nói :

- Ta tưởng là nhân vật ghê gớm nào, té ra chỉ là người mà thôi!

Người áo vàng cười nói :

- Cái gì? Âu Dương đương gia cho rằng tại hạ là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên à?

Âu Dương Nghĩ cười nhạt nói :

- Người cho rằng đeo mặt nạ thì không ai nhận ra được sao?

- Nghe đây, Âu Dương đương gia.

Người áo vàng khẽ cười nói tiếp :

- Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên đã chết dưới tay ta từ lâu rồi, bắt quá ta thấy binh khí độc môn của y đẹp nên mới giữ lại để chơi thôi.

Hán tử lùn thấp tức giận nói :

- Lão đại, bất kể là ai, chúng ta cừ liên thủ giết phút cho rồi.

Người áo vàng cười nói :

- Phải đấy! Tam đương gia thật là người nhanh nhẩu mau mắn...

Lúc ấy Phương Diệc Viên trong rừng tùng chau mày nói :

- Theo vóc dáng và cây Phán Quan bút thì người này quả là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên, có điều...

Triệu Tố Quyên ngắt lời :

- Có điều cái gì?

Lúc ấy gió núi càng mạnh, tiếng tùng reo càng lớn, mà năm người kia đang chân bị dùng toàn lực đánh ra một đòn, nên bọn họ trong rừng tùng không cần chân khí truyền âm, chỉ cần hạ giọng nói khẽ mà thôi.

Phương Diệc Viên cau mày nói :

- Mới rồi y đánh Thương Hòa (tức lão tam, cũng là hán tử thấp lùn), thế võ công lại rất thần kỳ.

Triệu Tô Quyên nói :

- Võ công giữa bọn họ, theo tôi thấy thì hình như Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên cao hơn bọn Thái Hồ tứ khẩu phải không?

Phương Diệc Viên nói :

- Võ công của Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên đương nhiên là cao hơn bọn Thái Hồ tứ khẩu, có điều không thể cao tới mức độ như mới thấy vừa rồi.

Triệu Tô Quyên nói :

- Xem thân thủ của gã quỷ lùn mới rồi, cũng có thể thấy là loại cao thủ hạng nhất rồi, nên cứ theo lời Phương đại hiệp, thì võ công của Túc Bảo Nguyên cũng cao không biết đến đâu mà nói.

- Đúng thế!

Phương Diệc Viên nói tiếp :

- Người này ngoài cái tật hiếu sắc của đàn ông góa vợ, cũng đáng gọi là kẻ hiệp nghĩa.

Triệu Tô Quyên nói tiếp :

- Phương đại hiệp nhìn mau, bọn họ đã đánh nhau rồi kìa, xin nhìn xem võ công của người áo vàng có phải là của Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên không?

Lúc ấy, bốn món binh khí của Thái Hồ tứ khẩu nhất tề vung lên, như gió nhanh mưa đập ào ào đánh vào người áo vàng đang bị vây ở giữa. Dưới ánh nắng sớm mai, chỉ thấy bốn cái bóng người cùng xoay chuyển nhanh như ngựa phi, lập tức vang lên một tiếng sắt thép va chạm loảng xoảng. Cây Phán Quan bút trong tay người áo vàng tung hoành như mưa sa gió giạt, thế công của người kia tung hoành vừa nhanh vừa độc, nhưng ông ta vẫn ung dung đón đỡ, lại còn lớn tiếng cười rộ nói :

- Bốn vị đương gia, đã mười năm rồi, chẳng lẽ lại không hơn trước được

chút nào sao?

Âu Dương Nghĩa cười nhạt nói :

- Bọn lão phu quan sát lộ số võ công của ngươi, thì ngươi rõ ràng là đã dùng Sinh Hóa bút pháp của Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên!

Người áo vàng cười nói :

- Thế có gì lạ! Túc Bảo Nguyên đã chết dưới tay ta, thì trong lúc ngẫu nhiên này, dùng chiêu pháp của con quỷ đã chết ấy tiêu khiển với bọn ngươi một chút có gì là không được...

Súy Chấn Vũ này giờ chưa mở miệng chợt nhìn Phương Diệc Viên nói :

- Sư huynh, chiêu thức của người áo vàng đúng là Sinh Hóa bút pháp của Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên à?

Phương Diệc Viên gật gật đầu nói :

- Đúng rồi, có điều chỉ mới dùng có hai ba chiêu.

Súy Chấn Vũ ánh mắt trầm trọng chăm chú nhìn vào đấu trường, cau mày nói :

- Chiêu thức của người áo vàng này thần kỳ lắm, nếu Thái Hồ tứ khẩu không nhìn ra bản lĩnh của người ta, e rằng không địch nổi một trăm chiêu...

Câu nói của chàng chưa dứt, đột nhiên thế công của Thái Hồ tứ khẩu biến hóa tăng thêm phần tàn độc, chỉ trong khoảnh khắc thân hình của người áo vàng đã bị bao phủ trong màn đao ánh kiếm.

Chỉ nghe người áo vàng hô hô cười nói lớn :

- Té ra bốn vị đương gia còn giấu diếm bản lĩnh... Ủa? Thế này là sao...

Đột nhiên một giọng lạnh lùng của mỹ nhân vang lên cắt ngang câu nói của ông ta :

- Quý khách đứng chờ ở ngoài lâu rồi, sao còn chưa thu thập bọn họ cho mau à!

Nghe tiếng biết người, chính là Triệu Tô Chân tự xưng là quý.

Người áo vàng vừa đánh vừa cung kính đáp :

- Cô nương! Thuộc hạ nghĩ là nên tra hỏi cho rõ bốn người bọn họ đến đây làm gì đã!

Giọng Triệu Tô Chân nói :

- Không cần! Ta chỉ hỏi bốn người bọn họ cứ tiến vào cốc, có đáng chết không?

Người áo vàng đáp :

- Bẩm cô nương, nếu luận ra thì bốn người bọn họ chết chưa đáng tội!

Giọng Triệu Tô Chân nói :

- Vậy thì lập tức hạ sát thủ đi.

Giữa ban ngày ban mặt chỉ nghe tiếng không thấy người, việc quái dị ấy của Triệu Tô Chân khiến Thái Hồ tứ khẩu trong lòng phát hoảng nên rất cảnh giác. Bốn người bọn họ một mặt ra sức đánh gấp, một mặt Âu Dương Nghĩa lại hú vang một tiếng. Nhưng tiếng hú ấy của y vừa vang ra khỏi miệng, người áo vàng đã tức giận quát lớn, một chưởng đánh y bay ra ngoài hai trượng chát một tiếng đập vào một tảng đá, chết ngay lập tức.

Ba người còn lại mới nghĩ thầm: “Không xong rồi!”

Thì “xoảng!” một tiếng sắt thép va chạm vào nhau, võ khí trong tay đều tuột ra bay lên, tiếp theo là hai tiếng gào thảm hại. Thêm hai người trước ngực thủng một lỗ, mắt còn chăm chăm nhìn vào máu phun ra trên mặt đất. Trong lúc còn người cuối cùng là Thương Hòa chưa kịp phản ứng. Triệu Tô Quyên đã theo hiệu của Sứy Chấn Vũ phi thân vọt ra, đánh vẹo ngọn thiết bút đang đâm vào Thương Hòa, trầm giọng nói :



- Giữ lại mạng để hỏi đã.

Người áo vàng đang ngạc nhiên, Súly Chấn Vũ, Phương Diệc Viên, Thân Bá Truyền ba người đã nhao nhao vọt tới.

Giọng Triệu Tô Chân lạnh lùng hỏi :

- Tam muội, muội muốn gì?

Triệu Tô Quyên đáp :

- Đại tỷ, biểu ca muốn hỏi y.

Triệu Tô Chân nói :

- Không cần, y biết không nhiều bằng ta đâu.

Câu nói vừa dứt, tiếng gào thảm vang lên, Thương Hòa đang đứng sững như trời trồng ngã lãn trên đất.

Súly Chấn Vũ cau mày nhìn về phía có tiếng nói của Triệu Tô Chân ra cao giọng nói :

- Biểu muội, hai vị nhân gia ra sao?

Giọng Triệu Tô Chân đáp :

- Cám ơn, vẫn khỏe, xin mời đại gia vào trong này nói chuyện.

Triệu Tô Quyên vừa tự nhủ:

“Thật là kỳ quái. Chị ấy không hỏi han gì về việc mình tự ý đưa thêm hai người khách tới, lại chủ động mời vào”.

Nàng mới nghĩ tới đó, Triệu Tô Chân hướng về người áo vàng nói :

- Giữ cốc cho tốt, có chuyện gì lạ thì làm hiệu. Máy cái xác này thì lập tức đem bỏ xuống khe.

Ngừng lại một chút, lại hướng về Triệu Tô Quyên nói :

- Tam muội, muội dẫn khách vào trong cốc, ta đi trước một bước.

Triệu Tô Quyên nhìn bọn Sứy Chấn Vũ ba người ngượng ngùng nói :

- Đại tỷ của tôi nóng nảy như vậy, xin các vị đừng để bụng.

Phương Diệc Viên cười nói :

- Chúng ta không nghĩ ngợi gì đâu, cô nương xin mau mau đi thôi!

Bốn vừa đi vừa nói chuyện. Sứy Chấn Vũ nhìn Triệu Tô Quyên nói trước :

- Biểu muội, đại tỷ của muội trước mặt muội cũng xưng là quý à?

- Không chỉ thế.

Triệu Tô Quyên cười gượng nói :

- Chẳng những trước mặt muội, mà ngay cả trước mặt hai vị lão nhân gia, tỷ ấy cũng xưng là quý.

Sứy Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Người áo vàng kia là gì của đại tỷ vậy?

Triệu Tô Quyên nói :

- Còn có một người áo xanh nữa, hai người bọn họ tự xưng là lão nô, đại tỷ gọi họ là Trương Long Triệu Hồ.

Thân Bá Truyền cười nói :

- Quý mà lại có người sống làm nô tài, mới là kỳ lạ!

Triệu Tô Quyên cũng cười nói :

- Không chỉ có thế thôi đâu! Thân tiền bối, tỷ tỷ tôi còn có bốn thị tỳ đẹp đẽ, võ công cao cường nữa kia.

Súy Chấn Vũ hỏi :

- Sư huynh, huynh nghĩ gì về người áo vàng kia?

Phương Diệc Viên trầm ngâm nói :

- Theo ta đoán, có tám phần chính là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên, có điều...

Triệu Tô Quyên cười nói theo :

- Phương đại hiệp đã đoán định như vậy, cũng chẳng khác gì với nhóm Thái Hồ tứ khẩu vừa rồi, chắc không sai, tại sao lại có điều gì nữa?

Phương Diệc Viên cau mày đáp :

- Ý của ta muốn nói là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên đã thất tung mười năm rồi.

Súy Chấn Vũ động tâm nói :

- Trong mười năm ấy, nếu ông ta đúng là bị vị đại tỷ tỷ của muội muội phục, cũng không phải là không có khả năng...

Câu nói của chàng vừa dứt, phía trước một trượng vọng lại giọng nói của Triệu Tô Chân :

- Đừng tự nghĩ mình là thông minh!

Súy Chấn Vũ nghe xong câu nói, vội vàng cười lấy lòng :

- Dạ dạ...

Té ra trong lúc trò chuyện, bọn họ đã đi hơn một dặm vào hẻm núi, tới trước một vách đá rậm rạp đầy dây leo cây cối. Không quá mười trượng, trên vách đá có một chỗ dây leo rủ xuống che một cửa hang tự nhiên đủ cho một người chui lọt, ngoài cửa hang có một lão nhân áo xanh để râu ba chòm đứng sừng sững. Người này cũng mắt lộ thần quang, hai bên huyệt Thái Dương nhô cao, nhưng khuôn mặt xanh mét, hiển nhiên cũng

đeo mặt nạ da người giống như lão nhân áo vàng...

Giọng nói của Triệu Tổ Chân trầm xuống nói :

- Triệu Hồ, mau ra ngoài cửa hẻm núi giúp Trương Long.

Triệu Hồ (lão nhân áo xanh) dạ một cách kính cẩn, phi thân vọt xuống, hướng về phía cửa hẻm núi lao nhanh đi. Kế đó, giọng Triệu Tổ Chân cười cười nói :

- Tam muội, sao muội không mời ba vị khách quý vào hang?

Triệu Tổ Quyên ánh mắt quét qua ba người Sứy Chấn Vũ nói :

- Ba vị, xin mời!

Tiếp theo lại cười nói :

- Biểu ca, chẳng lẽ muội lên trước sao?

Nói xong theo cây cối dây leo trên vách đá leo lên, nhô lên hụp xuống năm ba cái đã tới trước cửa động, quay xuống cười nụ vẫy vẫy tay. Ba người bọn Sứy Chấn Vũ cũng nói nhau theo lên.

Ba người vào trong hang rồi, mới thấy hang đá rộng rãi khoảng khoát. Tuy là hang núi tự nhiên, nhưng đã có tay người tu sửa, hai bên chia làm năm gian phòng nhỏ. Trong đó gian lớn nhất làm phòng khách rộng khoảng ba trượng vuông đủ cả lò hương chậu hao bằng đá, rõ ràng vốn là đồ dùng của đạo sĩ luyện đạo.

Lúc ấy bọn Sứy Chấn Vũ ba người bước vào trong gian phòng nhỏ bên cạnh có hai thị nữ áo xanh, trạc mười bảy, mười tám tuổi bước ra cười nụ đón tiếp. Dưới ánh sáng êm dịu của viên ngọc dạ quang treo trên nóc hang phát ra, có thể thấy hai thị nữ áo xanh này cũng khá đẹp.

Triệu Tổ Quyên vừa mời bọn Sứy Chấn Vũ ngồi xuống ghé đá trong gian phòng khách, bảo hai thị nữ pha trà, vừa lặng lẽ cười nói :

- Cứ theo đại tỷ của muội nói, hang đá này là của một đạo sĩ thời cổ luyện thuốc trường sinh, nên phía trong đủ cả vật dụng như thế này.

Chợt nghe ở trong gian phòng trong cùng vang giọng nói của Triệu Tố Chân :

- Tam muội, sao còn không đưa Súly Chấn Vũ vào đây.

Súly Chấn Vũ không đợi Triệu Tố Quyên mời, lập tức đứng lên cười nói :

- Ngu huynh vào ngay đây!

Chàng quay đầu nhìn Thân Bá Truyền, Phương Diệc Viên nói :

- Thân đại ca, sư huynh, xin hai vị chờ một lát...

Phương Diệc Viên cười nụ nói :

- Không sao, cứ ta và Thân lão nói chuyện là được rồi.

Súly Chấn Vũ và Triệu Tố Quyên đi vào gian phòng trong cùng, chỉ thấy một cái giường đá buông rèm lụa, trên có hai người già nửa năm nửa ngồi. Người đàn ông trạc năm sáu chục tuổi, mặt vuông tai lớn, râu dài tới bụng mặc áo dài màu đồng hun, hai mắt thất thần, hình dung tiêu tụy. Chỉ thấy ông ta dựa vào đầu giường, không thấy gì là phong thái anh hùng rong ruổi giang hồ gẫm mây thét gió ngày trước. Người đàn bà trạc năm mươi tuổi, mặc quần áo màu xanh tụy có vẻ tiêu tụy so ra còn hơn người đàn ông, nhưng nhìn khuôn mặt xinh đẹp của bà ta cũng không thấy có bao nhiêu nếp nhăn.

Chào hỏi rồi, Súly Chấn Vũ giúp hai người uống thuốc giải. Triệu Nguyên Lượng chăm chú nhìn thẳng chàng hỏi :

- Hải tử, chất độc Vô Ảnh này giải trừ rồi, công lực có bị ảnh hưởng gì không?

Súly Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Theo y lý mà nói thì không bị ảnh hưởng gì.

Khổng Diễm Thu chợt thở dài buồn buồn nói :

- Hài tử, nếu mười năm trước ngươi ngoan ngoãn bằng một nửa thế này, nhà họ Triệu ta không đến nỗi...

Giọng Triệu Tô Chân âm ức cắt ngang :

- Mẫu thân à, mẫu thân lại thế rồi, chuyện đã qua còn nói lại làm gì!

Khổng Diễm Thu cười gượng đáp :

- Được được, mẫu thân không nói nữa...

Súy Chân Vũ đưa tay điếm vào huyết Hắc Diễm của hai lão nhân xong quay đầu nhìn thị nữ áo xanh nói :

- Cô nương, hầu hạ hai vị lão nhân gia cho khéo, sau một giờ nữa có thể có hiện tượng đau bụng, xin để ý.

Thị nữ áo xanh dạ một tiếng nói :

- Tỳ nữ nhớ rồi.

Súy Chân Vũ thoáng trầm ngâm nói :

- Hai vị biểu muội, xin mời ra ngoài kia một lát, ta có chuyện muốn hỏi.

Nói xong bước trước ra ngoài phòng, Triệu Tô Quyên cũng vội vàng theo sau.

Hai người vào tới phòng khách ngồi xuống xong, Thân Bá Truyền và Phương Diệc Viên cơ hồ cùng hỏi một lúc :

- Tình hình ra sao?

Súy Chân Vũ cười ruồi nói :

- Có thể khoảng nửa ngày sẽ bình phục.

Triệu Tô Chân nói :

- Mới rồi huynh muốn hỏi cung Thái Hồ tứ khẩu, muội có thể nói tóm lại

một câu cho huynh biết, là trước mặt thì núi Võ Đang đã trở thành hành cung của Độc Cô Lam.

Súy Chấn Vũ cau mày như cũ nói :

- Độc Cô Lam đã đến núi Võ Đang chưa?

Giọng Triệu Tố Chân nói :

- Chuyện đó thì chưa rõ, có điều theo tình hình trước mắt mà bàn, chúng ta không thể ngu dại mà ở lại chỗ này lâu nữa được.

Súy Chấn Vũ ánh mắt chợt lóe sáng, hai mắt mở to tựa hồ vừa quyết định xong một việc quan trọng, dùng chân khí truyền âm nói với Triệu Tố Quyên ngồi ngồi cạnh :

- Biểu muội, ta cần nói cho muội một tin tức hết sức bí mật là hai vị lão nhân gia hoàn toàn không phải bị trúng độc.

Trong lúc chàng truyền âm nói, hai mắt chăm chú nhìn vào mặt Triệu Tố Quyên để quan sát phản ứng của nàng, đồng thời kể đó lại lần lượt truyền âm nói với Thân Bá Truyền và Phương Diệc Viên :

- Thân đại ca, sư huynh, xin giữ vẻ bình tĩnh, vận công chuẩn bị.

Chỉ nghe giọng Triệu Tố Chân lạnh lùng cắt ngang :

- Súy Chấn Vũ, ngươi đang làm gì đây?

Rõ ràng Súy Chấn Vũ dùng chân khí truyền âm đã bị Triệu Tố Chân phát hiện.

Súy Chấn Vũ thở dài nói :

- Không có gì đâu, biểu muội, nếu muội thừa nhận giữa chúng ta có tình huynh muội cô cậu, thì huynh mong muội ra mặt tới đây, chúng ta đối diện với nhau thành thực nói chuyện.

Giọng Triệu Tố Chân cười nói :

- Người đã biết là quý, thì làm sao hiện thân được? Mà nói lại cho rõ thì nhà họ Triệu ta chẳng có gì giấu diếm người.

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Không có gì giấu diếm ta cả, nhưng trên đầu ba thước có thần minh, biểu muội, muội có dám đánh cuộc không?

Giọng nói của Triệu Tổ Chân có vẻ sừng sốt hỏi :

- Người thấy cái gì mà nghi ngờ?

Súy Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Đừng có hỏi trớ như vậy, muội không dám đánh cuộc bấy nhiêu cũng đủ thấy muội sợ rồi.

- Người dám ngậm máu phun người à?

Giọng Triệu Tổ Chân giận dữ nói :

- Súy Chấn Vũ, cứ cho rằng Triệu Tổ Chân ta có bí mật gì giấu diếm người chẳng nữa, thì đối với đại cuộc cũng chỉ có lợi chứ không có hại.

Triệu Tô Quyên cũng đồng thời truyền âm hỏi :

- Biểu ca, nếu đúng là phụ mẫu muội không bị trúng độc, thì chuyện này muội dám bảo đảm là đại tỷ không biết.

Súy Chấn Vũ thoáng vẻ kinh ngạc ngưng ngưng của nói :

- Nếu nói như vậy, thì ra ngu huynh lo hãi rồi!

Giọng Triệu Tô Quyên ngạc nhiên hỏi :

- Tóm lại đó là chuyện gì mới được?

Súy Chấn Vũ truyền âm đáp :

- Biểu muội, hai vị nhân gia căn bản là không bị trúng độc, cho nên ta



ngờ rằng các người đã thông đồng với nhau trước.

Giọng Triệu Tô Quyên có vẻ rất ngỡ ngàng nói :

- Lại có chuyện đó nữa à?

Súy Chân Vũ truyền âm nói :

- Nếu hai vị biểu muội đã không biết, vậy thì ta dám lớn mật đặt giả thiết rằng hai vị lão nhân gia trong kia là giả mạo, hoàn toàn không phải là cô dượng của ta!

Giọng nói Triệu Tô Chân có vẻ ngờ vực nói :

- Không có chuyện đó đâu! Chẳng lẽ chúng ta cũng không nhận ra được phụ mẫu ruột của chính mình à?

Súy Chân Vũ nói :

- Tất nhiên ta có cơ sở, mới rồi ta bắt mạch cho hai vị, phát giác da thịt chỗ cổ tay có chuyện lạ, bấy giờ ta dám khẳng định đó là một lớp bao tay bằng da người.

Triệu Tô Quyên hỏi ngay :

- Vậy mới rồi sao huynh...

Súy Chân Vũ ngắt lời nói :

- Mới rồi sao không nhìn ra phải không?

Nàng gật gật đầu. Súy Chân Vũ nói :

- Vì họ cải trang rất giống, có thể nói là giống hệt như bị trúng chất độc Vô Ảnh, nếu ta không biết qua y lý đã bị họ qua mặt rồi...

Giọng Triệu Tô Chân ngắt lời nói :

- Nói suốt nửa ngày vẫn không rõ người nhìn ra được chỗ nào?

- Thì đang nói tới đây!

Súy Chân Vũ cười gượng :

- Lúc ấy làm sao mà biết được các người không cố ý thông đồng nhau? Lấy gì nói đó là địch nhân giả mạo? Cho nên ta chỉ chờ họ uống xong thuốc giải tạm thời điếm vào huyết Hắc Điem của họ mà thôi.

Triệu Tô Quyên cau mày nói :

- Nếu quả không may là người khác giả tạo, há chẳng mất toi hai viên thuốc khó kiếm kia sao?

Súy Chân Vũ lặng lẽ cười nói :

- Hai viên thuốc giải ấy dĩ nhiên khó kiếm, nhưng ngu huynh chẳng coi là quý báu gì...

Giọng Triệu Tô Chân nói :

- Ta không dám tin vào cái giả thiết lớn mật của nhà ngươi.

Súy Chân Vũ thở dài nói :

- Ta cũng mong rằng ta đoán sai, nhưng hy vọng ấy sợ là rất mong manh...

Câu nói của chàng chưa dứt, trong gian phòng cuối của hang đá vang ra một tiếng cười nhạt nói :

- Tiểu tử thông minh lắm!

Người nói câu nói ấy rõ ràng không phải là Triệu Nguyên Lượng bị Súy Chân Vũ điếm vào huyết Hắc Điem. Súy Chân Vũ và bọn người vừa mới biến sắc, trong gian phòng cuối hang chợt vang lên ba tiếng thanh la keng, keng, keng trong treo dị thường. Nghĩ ra thì rất lạ, nhưng bọn Súy Chân Vũ đều là hạng cao thủ tuyệt đỉnh trong võ lâm hiện tại đều có vẻ sợ nghe tiếng thanh la ấy. Ba tiếng thanh la vừa vang lên phía quần hiệp người nào cũng biến sắc mặt, tay ôm bụng, mặt mũi nhăn nhúm cả lại.

Càng kỳ quái hơn là kẻ tự xưng là quý, nãy giờ chỉ nghe tiếng không thấy người là Triệu Tô Chân cũng hiện nguyên hình, có điều trong tình cảnh này vị giai nhân tuyệt sắc được gọi là võ lâm đệ nhất mỹ nhân cũng ôm bụng đau đớn, mặt thất sắc, xấu hơn con khi.

Súy Chấn Vũ từng được sư phụ thể nghiệm tất cả chất kỳ độc trong thiên hạ trên người, cho nên thân thể tự nhiên có khả năng kháng độc, ngay cả chất độc Vô Ảnh của Độc Nhãn Độc Quý cũng chẳng làm gì được. Không ngờ lúc ấy cũng bị trúng độc ôm bụng quằn quại. Lúc ấy chàng cố nhin cơn đau đớn vô hạn, trừng mắt tức giận quát :

- Người... người là ai?

Người già mạo Triệu Nguyên Lương lặng lẽ cười, nói :

- Tiểu tử, giờ thì nói rõ với người cũng không sao, phu thê lão phu là Bách Tàm Thần Quân Miêu Trấn Nam và Bách Hoa Tiên Tử Qua Như Tuyết từ Miêu Cương.

Triệu Tô Chân cũng cố gắng nhin đau, nhìn Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Biểu ca, bây giờ huynh đã chịu tin muội không thông đồng với họ chưa?

Trong cơn hoạn nạn thấy rõ chân tình, sự ngăn cách giữa Súy Chấn Vũ và Triệu Tô Chân vì vậy bất giác tiêu tan, nên nàng lại tự động gọi chàng là biểu ca.

Súy Chấn Vũ thở dài nói :

- Chỉ quái lạ là ta ngờ vực nên mắt cả sáng suốt, không chịu nghĩ cặn kẽ...

Phương Diệc Viên nhìn Miêu Trấn Nam tức giận thét :

- Lũ chuột, bọn người đã hạ độc chúng ta phải không?

Súy Chấn Vũ cười giọng thản nhiên :

- Sư huynh, trừ chất Độc Tàn ra, y còn có cái gì để hạ độc đờc đệ đầu!

Miêu Trấn Nam ngẩng đầu cười hô hô nói :

- Không sai! Đó là Kim Thanh Tàn lợi hại nhất trong thân tâm của lão phu, dù cho bọn ngươi công lực thông huyền, chỉ cần gõ ba tiếng thanh la cũng đủ kiềm chế bọn ngươi trong nửa giờ.

Nguyên hai lão Bách Tàn Thần Quân Miêu Trấn Nam và Bách Hoa Tiên Tử Qua Như Tuyết là Sơn chủ Phạm Tĩnh người trong giang hồ gọi là Miêu Cương song yêu. Ngoài sở trường phóng độc tàn, võ công cũng cao cường xấp xỉ cao thủ hạng nhất. Người trúng phải chất độc Kim Thanh Tàn của y, chỉ cần nghe ba tiếng thanh la đặc biệt thì ngũ tạng lục phủ đều như bị tằm ăn kiến đốt không sao chịu nổi. Dù cho công lực có cao tới mức nào cũng bị một cái thanh la bằng đồng của họ sai sử, mặc ý an bài.

Triệu Tô Quyên nhìn Súly Chân Vũ hỏi :

- Biểu ca, vừa rồi huynh đã điếm vào huyết Hắc Điếm của họ rồi mà?

Súly Chân Vũ cười gượng nói :

- Lúc này ta chủ quan, đánh giá thấp võ công của họ nên không dùng thủ pháp đặc biệt, thành ra...

Lúc ấy Triệu Tô Chân nhìn Miêu Trấn Nam giận dữ quát :

- Lão tặc, sao còn chưa đưa bộ mặt thật của ngươi ra xem!

Miêu Trấn Nam cười hô hô nói :

- Hài nhi, sao lại đôi cả cách xưng hô như thế!

Triệu Tô Chân nghiến răng nói :

- Lão tử, bà cô liệu cái mạng này cũng bắt đờc lũ chuột vô sỉ hai đờa bay bầm ra muôn mảnh.

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Hải nhi! Cứ cho là ngươi có sức làm như vậy thì trước mắt cũng không làm được đâu! Ngay cả huyền công ẩn thân đặc biệt của ngươi cũng không còn dùng được, sao lại còn khoác lác làm chi!

Lúc ấy trong hang đá vọng ra một chuỗi cười êm ái nói :

- Lão đầu tử, bây giờ chúng ta thành công hoàn toàn rồi, thì phải bỏ mấy thứ phiền phức kia ra cho thoải mái một chút chứ!

Miêu Trấn Nam vừa gỡ bỏ râu giả, mặt nạ bao tay vừa nói với vẻ tiếc rẻ :

- Bỏ mấy món đồ chơi đẹp đẽ ra, nhi tử chúng ta không chịu gọi là phụ mẫu nữa đâu!

Xong câu nói đã để lộ một khuôn mặt hồng hào khá giống Triệu Nguyên Lượng, chỉ không có hàm râu dài tới bụng mà là một bộ râu dê hoa râm mà thôi.

Gần như cùng lúc ấy một phụ nhân kiều mị, nhìn bên ngoài chỉ khoảng ba mươi tư ba mươi lăm tuổi tay đang cầm một chiếc thanh la nhỏ màu vàng từ trong hang đá đi ra, vừa liếc Miêu Trấn Nam vừa nhếch mép nói :

- Gọi là phụ mẫu thì ngươi khó có thể thỏa lòng, ngươi chẳng từng muốn được gần gũi hai người đẹp nguyệt thẹn hoa nhường này sao, bây giờ thân phận đã rõ ràng, đúng là tới lúc rồi đây...

Miêu Trấn Nam nhấp nháy mắt cười nói :

- Phải phải, ba người đẹp nhà họ Triệu đã làm điên đảo không biết bao nhiêu trai trẻ trong thiên hạ rồi, ngay cả Chúc đại hiệp đạo mạo ở Thiên hạ đệ nhất gia mà cũng bất chấp tiếng xấu bố chồng ngủ với con dâu, muốn thương thức trước...

Triệu Tô Chân ngắt lời quát lớn :

- Lão tặc câm miệng...

Miêu Trấn Nam cười thâm đặng nói :

- Con nhỏ, đầu óc nguoi chưa hết ngu ngốc. Chúc đại hiệp làm được chẳng lẽ lão phu ta chỉ nói mà không làm à?

Qua Như Tuyết quyết mắt nhìn hai tử muội Triệu, lặng lẽ cười nói :

- Để cho hai mỹ nhân như hoa như ngọc thế này đau đớn thế kia, cả ta cũng cảm thấy đau lòng!

Miêu Trấn Nam lộ ánh mắt thâm đặng, nuốt nước bọt nói :

- Này, ta nói với bà nó, chúng ta cho nó...

Qua Như Tuyết ngắt lời chậm rãi nói :

- Cái gì? Ngươi đợi không được à?

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Chẳng lẽ ngươi không nóng ruột sao?

Qua Như Tuyết nhìn qua Sứ Chấn Vũ cũng nuốt nước bọt :

- Có nóng ruột thì cũng không phải trong một giờ nửa khắc! Chúng ta hãy hỏi qua lai lịch của vị võ công đệ nhất mỹ nhân này đã.

- Cái đó rất đúng.

Miêu Trấn Nam nói :

- Không ngờ đệ tử chân truyền của Thiên Diên Du Long Đinh Tứ và Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Sương trong Võ lâm Tam thánh chế ngự trong một lần, tính ra chẳng phải là công lao chưa từng có sao?

Qua Như Tuyết trầm ngâm nói :

- Lão đầu tử, chắc con gà mái này không phải là môn hạ của Bách Liễu thần ni đâu?

Miêu Trấn Nam hỏi :

- Căn cứ vào đâu?

Qua Như Tuyết nói :

- Nghe nói bên Phật môn có một môn thần công ẩn thân gọi là Đại Thừa... à nhất thời ta quên mất rồi.

Không ngờ Triệu Tổ Chân lại thản nhiên nói :

- Cái đó gọi là Đại Thừa Hư Ảo thần công!

Qua Như Tuyết gật gật đầu nói :

- Phải phải, đúng là Đại Thừa Hư Ảo thần công!

Miêu Trấn Nam mắt sáng rực hỏi :

- Người đúng là đệ tử của Bách Liễu thần ni à?

Triệu Tổ Chân lạnh lùng nhếch mép nói :

- Thật là một câu hỏi thừa!

Câu ấy rõ ràng nàng tự thừa nhận là đệ tử của Bách Liễu thần ni trong Võ lâm Tam thánh.

Lúc ấy Súly Chấn Vũ cùng quần hiệp đang cắn răng chịu đau đớn vô biên, mồ hôi toát ra đầy mặt. Nhưng Súly Chấn Vũ và Phương Diệc Viên hai người trong cơn đau đớn khôn tả còn có nỗi thẹn khôn tả trong lòng. Bởi vì hai người bọn họ cũng biết trong Phật môn có một công phụ ẩn thân là Đại Thừa Hư Ảo thần công, nhưng khi bọn họ ngẫm nghĩ về lai lịch của Triệu Tổ Chân lại không nghĩ tới điểm này. Đến bây giờ lại nhờ có hai lão ma đầu hắc đạo nói ra mới nhớ tới...

Miêu Trấn Nam không nhịn được, mắt sáng ra cười hô hô nói :

- Ai nói là phúc bất trùng lai? Bà nó, mới rồi chúng ta đang tính chuyện một phen ra tay chế ngự được cả môn đệ của Tam thánh Nho, Thích, Đạo thì bây giờ chẳng phải là trời cũng chiều lòng người hay sao?

Triệu Tô Chân cười nhạt một tiếng nói :

- Hai người các ngươi đừng có đắc ý sớm quá thế, ta còn hai người thuộc hạ đắc lực trung thành ngoài kia, võ công cũng họ cũng không kém hai người đâu.

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Giả như võ công của hai người ấy cao hơn phu thê lão phu thì có làm gì! Con nhỏ, đã có bọn ngươi làm con tin trong tay, lại sợ hãi người bọn họ à!

Triệu Tô Chân cười nhạt nói :

- Lúc cần thiết, bà cô đây chẳng tiếc hai bên cùng chết, chứ chẳng để hai người các ngươi lập được công lao chưa từng có đâu.

Qua Như Tuyết chột nhìn thẳng vào Triệu Tô Chân trầm giọng nói :

- Con nha đầu, người cố ý mạo xưng là đệ tử của Bách Liễu thân ni để dọa người phải không?

Miêu Trấn Nam thản nhiên nói :

- Không có chuyện đó đâu, bà nó, ta dám chắc là trong võ lâm hiện nay trừ Bách Liễu lão ni không có người thứ hai nào có thể tham ngộ được tâm pháp tối cao ấy của Phật môn, cũng không có người thứ hai nào có thể dạy được một đệ tử xuất sắc như vậy.

Qua Như Tuyết nói :

- Có điều ngươi bỏ qua một điểm rất quan trọng là con nha đầu này đã bị Chúc đại hiệp làm bậy rồi.

Miêu Trấn Nam kinh ngạc hỏi :

- Thế thì có quan hệ gì?

- Tại sao không có quan hệ?



Qua Như Tuyết nói :

- Người chưa ăn thịt heo cũng đã thấy qua thịt heo rồi chứ, môn Đại Thừa Hư Ảo thần công ấy chỉ có những người còn thân đồng nữ mới luyện thành được thôi!

Miêu Trấn Nam bất giác ngo ngác nói :

- Đúng là thế thật.

Tiếp theo lại nhấp nháy đôi mắt cười nói :

- Cho dù nàng ta đúng là đệ tử của Bách Liễu thần ni hay không, cứ chờ lão phu đích thân tự... hì hì... đích thân tự... thử qua một phen chẳng lẽ lão phu không phân biệt được thật giả à?

Qua Như Tuyết gật đầu nói :

- Đó đúng là phương pháp giản tiện nhất, nếu người thử qua có kết quả chứng minh được con nha đầu này không phải là thân đồng nữ, không phải là đệ tử của lão ni thì một thân công phu kỳ tuyệt của nàng ta cũng phải có nguồn gốc quan trọng khác.

Qua Như Tuyết một phen phân tích như vậy, không những hợp lý mà còn bộc lộ lối hành sự kỳ lạ khác thường, khiến bọn Súly Chấn Vũ đang căng răng cững lại đau đớn đều thấy hoang mang.

Miêu Trấn Nam chành miệng cười nói :

- Vậy thì chúng ta người nào chọn lấy cái người ấy cần, lập tức... lập tức bắt đầu thử qua chứ?

Bấy giờ Súly Chấn Vũ không nhịn được mắng thảm: “Thật là một đôi đàn ông đàn bà vô sỉ!”

Nhưng ngoài mặt chàng lại giận dữ quát :

- Lão tặc vô sỉ! Súly Chấn Vũ ta cảnh cáo hai người là đừng có mơ tưởng...

Miêu Trấn Nam ngắt lời cười nói :

- Lão phu không chỉ mơ tưởng mà còn lập tức bắt tay vào làm ngay, tiểu tử đã là thịt trên thớt, cá trong nồi rồi, chẳng lẽ còn cản trở được à!

Súy Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Lão tặc, ngươi quên bọn ta là đồ đệ của ai rồi à! Đồ đệ của Võ lâm Tam thánh lại chịu cho người khác muốn làm gì thì làm sao!

Dừng lại một chút, Súy Chấn Vũ lại lớn tiếng nói :

- Thành thật nói cho hai ngươi biết, Súy Chấn Vũ ta dù có ruột gan tan nát cũng bắt sống được hai người các ngươi!

Qua Như Tuyết biến sắc nói :

- Lão đầu tử, gã tiểu tử này võ công cao nhất trong năm người bọn họ, một thân công lực có thể cũng chẳng kém gì sư phụ y là Đinh Cùng Toan. Xem ra bọn ta nên cho y nếm mùi đau khổ một chút nữa mới được.

Nói xong đã giơ ngón tay toan gõ vào chiếc thanh la màu vàng.

- Khoan đã!

Miêu Trấn Nam vừa giơ tay cản không cho vợ gõ thanh la, vừa cười nói :

- Gã tiểu tử này cố nhiên rất cao ngạo, nhưng không làm gì được đâu. Nếu đùa cho họ chết đi lại là trái ý định của Đế Quân.

Qua Như Tuyết ngẩn ngơ nói :

- Vậy ý ngươi ra sao?

Miêu Trấn Nam trầm ngâm nói :

- Để ta khuyên hấn ít câu xem.

Tiếp theo nhìn Súly Chấn Vũ cười rồi nói :

- Tiểu tử, mới rồi phu thê lão phu nói chuyện ngươi đều nghe cả đây, ngươi đã rõ phu thê lão phu không có ý định giết chết các ngươi.

Súly Chấn Vũ cười nói :

- Chẳng lẽ Đế Quân các ngươi mời Súly mỗ làm Phò mã hay sao?

Không biết chàng tính toán chuyện gì, nhưng trong tình cảnh này mà nói thì rõ ràng chàng có ý gạt gẫm đối phương.

Miêu Trấn Nam nghiêm trang nói :

- Chỉ cần ngươi hợp tác với bọn ta, thì lấy nhân phẩm cùng võ công của ngươi mà nói cũng không phải phải không thể có chuyện ấy.

Súly Chấn Vũ chậm rãi nói :

- Hợp tác thế nào?

Miêu Trấn Nam nói :

- Trước hết là dùng thủ pháp độc môn của lão phu, điễm vào huyết Khí Hải của ngươi...

Súly Chấn Vũ ngắt lời hỏi :

- Điễm vào huyết Khí Hải thì chân khí không có cách nào vận hành nữa, há chẳng thành một kẻ phế nhân hay sao?

Miêu Trấn Nam nói :

- Về việc ngươi thành thật hợp tác, không có cách nào khác chứng minh trước. Ngoài cách ấy ra không có cách nào khác.

Súly Chấn Vũ nhìn đối phương hỏi :

- Điễm vào huyết Khí Hải xong rồi thì sao nữa?

Miêu Trấn Nam nói :

- Thì sao à, thì lập tức giải trừ cơn đau đớn trong bụng ngươi, đưa ngươi về hành cung của Đế Quân.

Súy Chấn Vũ nói :

- Vậy thì các ngươi cho là lão Đế Quân sẽ không giết chúng ta, chủ yếu là để lấy chúng ta làm mồi dụ sư phụ của chúng ta ra mặt phải không?

Miêu Trấn Nam cười đáp :

- Nói rất đúng, xem ra về phương diện đầu óc tiểu tử ngươi cũng hơn người một bậc.

Súy Chấn Vũ thở dài nói :

- Đầu óc cao hơn người một bậc mà lại để cho bọn ngươi ám toán sao? Thuật giả mạo của ngươi rất cao khiến ta hồ thẹn.

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Ngươi không cần hồ thẹn, trong tình trạng hôm nay thì ai cũng phải chịu mắc lừa.

Nói xong lại hỏi lại :

- Thế nào? Chàng trẻ tuổi?

Súy Chấn Vũ trầm ngâm nói :

- Để ta suy nghĩ một lúc được không?

Qua Như Tuyết sang sảng nói :

- Lão đầu tử, coi chừng gã tiểu tử này có quỷ kế cố ý kéo dài thời gian đấy.

Miêu Trấn Nam tỏ vẻ tự tin nói :

- Không sao đâu, ta không tin là con vịt đã luộc chín rồi lại có thể bay được.

Qua Như Tuyết nói :

- Đã quá nửa giờ lâu rồi, hay là lại phát động thần tàng?

Miêu Trấn Nam nói :

- Ngươi cứ giữ chắc thanh la, ta lại cảnh cáo y một phen.

Dừng lại một chút, lão chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ nói :

- Chàng trẻ tuổi. Đừng có nghĩ tới chuyện nhân lúc thần tàng nghỉ ngơi mà làm bậy, phu thê lão phu nói chuyện ngươi nghe rõ rồi đấy, không làm gì được đâu.

Súly Chấn Vũ nói :

- Đây là chuyện rất quan trọng, ta phải suy nghĩ thận trọng mới được chứ!

Miêu Trấn Nam nói :

- Ngươi không cần suy nghĩ nữa đây! Trước mắt ngươi chỉ có một con đường chịu hợp tác thôi. Đồng thời lão phu cũng cảnh cáo ngươi, chân khí của ngươi đã tiêu hao một nửa, chỉ cần gõ thanh la thêm một lần, tuy lão phu không điếm vào huyết Khí Hải thì ngươi cũng chẳng khác gì phế nhân đâu!

Súly Chấn Vũ hai hàng lông mày nhíu lại không nói gì. Miêu Trấn Nam cười nói :

- Chàng trẻ tuổi, có gì mà không nghĩ ra chứ? Chỉ cần ngươi gật đầu, không những lập tức hết cả đau đớn mà còn có chuyện hay ngươi không ngờ nữa kia.

Súly Chấn Vũ cười nói :

- Chuyện hay gì vậy, ngươi nói ra xem thử.

Miêu Trần Nam nhấp nháy mắt cười nói :

- Tiểu tử, người nhìn phu nhân của ta đây, có phải già rồi mà vẫn còn phong vận không?

Súy Chấn Vũ cố ý ngấm nghĩa Qua Như Tuyết thật kỹ rồi nói :

- Các hạ chỉ ví khiêm tốn, thật ra mà nói vị phu nhân này của người đã lấy gì làm già!

Miêu Trần Nam cười lớn nói :

- Vậy thì tốt rồi. Đúng là các người hai bên đều có tình ý, đồng thời ta đang tiết lộ cho người biết một điều là phu nhân ta đây hi hi... Bà ấy... về công phu kia thì đúng là tuyệt diệu không thể nói hết.

Súy Chấn Vũ trong bụng mắng thầm:

“Tự mình khoe việc phu nhân làm đi, thật là một cặp phu thê vô liêm sỉ tới cùng cực...”

Chàng mới nghĩ tới đó Miêu Trần Nam lại cười hỏi :

- Lão đệ, có đúng là chuyện hay không ngờ tới không nào?

Thản nhiên xưng huynh gọi đệ như vậy, rõ ràng coi như người nhà rồi! Nhưng y nói chưa dứt thì Qua Như Tuyết đã hồi hả nói :

- Không được! Lão đầu tử mau mau điểu huyết gã tiểu tử này đi.

Miệng nói một hơi, tay thì nắm chặt thanh la đồng rõ ràng bà ta có vẻ rất gấp rút.

Miêu Trần Nam kinh ngạc hỏi :

- Ta đang nói chuyện với nhau tử tế, sao lại phá rồi?

Qua Như Tuyết cười nhạt nói :

- Lão nương đứng bên cạnh nhìn đã thấy cả gan ruột của thằng tiểu tử này, y hoàn toàn không có ý thương lượng gì cả, chỉ muốn kéo dài thời gian thôi.

Miêu Trấn Nam hỏi :

- Căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Qua Như Tuyết tức giận nói :

- Đừng rườm lời. Lão nương chẳng cần nghĩ tới việc hấn bị tiêu hao công nguyên khí quá nhiều, cũng chẳng cần dùng tới hấn nữa, khua động thân tâm cho sớm.

Miêu Trấn Nam nói :

- Được được... Ngươi mau gõ thanh la đi!

Nói xong từ từ giơ tay phải lên chuẩn bị cách không phóng chỉ, miệng ngượng nghịu cười nói :

- Lão phu chịu lệnh không còn cách nào khác, đành phải tạm thời ủy khuất ngươi vậy...

Đúng lúc ấy Sứ Chấn Vũ cắn răng cất giọng gọi lớn :

- Các vị, chúng ta gượng đề tụ chân khí, liều mạng thoát hiểm một phen!

-----oOo-----

## Chương 17: Đảm độc tầm anh hùng cô thắng địch

Nguồn: EbookTruyen.VN

Đang khi quần hiệp người nào mặt cũng đầy vẻ bi phẫn, gắng gượng nhìn đau, miễn cưỡng đề tụ chân khí chuẩn bị thí mạng một phen, Qua Như Tuyết cũng chợt biến sắc, giờ tay chuẩn bị gõ vào cái thanh la đồng cầm ở tay kia, nhưng cánh tay mù ta vừa giơ lên đã buông rũ ngay xuống đồng thời nhăn nhó la :

- A không phải, lão đầu tử, ngươi...

Câu nói của mù chưa dứt, cánh tay phải của Miêu Trấn Nam đang giơ lên cũng rơi xuống, đồng thời “bém” một tiếng đánh rầm vang lên.

Súy Chân Vũ vừa nhìn thấy, như buông được gánh nặng xuống đất cười sắc lên một tiếng. Qua Như Tuyết (...)?

Gọi không (...) tạch tạch một tràng (...) cầm đầu chạy (...)

(...) lớn tiếng kêu :

- Bà (...)

Nói chưa dứt (...)

(...) Súy Chân Vũ xẹt lên như chớp vọt theo Qua Như Tuyết, một tay vươn ra đoạt chiếc thanh la đồng, một tay phóng chỉ vào đối phương... Nhưng chàng vừa miễn cưỡng đề tụ chân khí đã khua động độc tầm trong bụng, chỉ phong còn chưa phóng ra bụng đã đau như xé khiến chàng mặt mày nhăn nhó, cánh tay phải giơ lên bất giác lại rũ xuống. Cũng đúng lúc ấy, Qua Như Tuyết cũng xì xì, tạch tạch mau một tràng, mau đến nỗi mù chạy rất nhanh cũng không kịp đến phía trong hang đá.

Trong khoảng chớp mắt, tiếng bùm bùm liên tu bất tận kèm với tiếng xì xì bành bành, tiếng này dứt thì tiếng kia nổi lên, trong chỗ phòng khách lập tức tràn đầy mùi thối tha rất khó chịu.

Thân Bá Truyền không nhìn được cười hô hô nói :



- Lão đệ, trận này chúng ta tuy bại mà vinh.

Phương Diệc Viên cũng cười nói :

- Thân lão, có điều mùi thúì này rất là khó ngửi.

Thân Bá Truyền vẫn nhăn nhó như cũ nói :

- Không thúì, không thúì, Phương lão đệ, không ngờ cặp phu thê vô sỉ chó má này tháo dạ lại thơm hơn xạ hương!

Lúc ấy Triệu Tổ Chân ở gần Miêu Trấn Nam nhất gượng gạo đề tụ chân khí, nhân lúc Miêu Trấn Nam tháo dạ đến mù trời mù đất, phóng chỉ điểm vào huyết Khí Hải của y.

Triệu Tổ Quyên nhìn thấy cũng gắng gượng tiến vào trong hang đá, điểm huyết Qua Như Tuyết, nhưng hai tử muội nàng cũng vì gượng gạo đề tụ chân khí, khuê động độc tằm trong bụng, trong lúc nhất thời cũng giống như Súc Chấn Vũ, đau tới mức hai tay ôm bụng răng cắn vào nhau ken kết.

Thân Bá Truyền nhìn thấy ba người như vậy, cười gượng nói với Phương Diệc Viên :

- Phương lão đệ, hai thằng già chúng ta thật là đáng xấu hổ!

Phương Diệc Viên cũng cười gượng nói :

- Đúng thế, bọn ta chỉ biết vui đùa, quên mất việc chế ngự cặp phu thê chó má này cho kịp thời!

Thân Bá Truyền nói :

- Bây giờ mọi việc đã do ba vị trẻ tuổi kia làm rồi, ta với người hai người cũng phải góp thêm một chút gì mới đúng chứ!

- Đúng! Đúng.

Phương Diệc Viên vừa gạt đầu lia lịa, vừa bước vào phía trong hang đá, nói :

- Chúng ta mỗi người phục dịch một người, tới chỗ hai phu thê chó má này đòi thuốc giải.

Nói xong ông ta bất chấp mùi thúi tha, bước vào chỗ Qua Như Tuyết tháo dạ mê man đem mụ ta vớt xuống bên cạnh Miêu Trấn Nam.

Lúc ấy Thân Bá Truyền đã hướng về phía Miêu Trấn Nam giận giữ quát :

- Đồ con hoang! Nãy giờ ta nói chuyện với Phương đại hiệp, ngươi đã nghe rõ chưa?

Miêu Trấn Nam, có khí không có lực thề thào hỏi :

- Nghe rõ nhưng mà sao?

Thân Bá Truyền nói :

- Mau đưa thuốc giải ra!

Qua Như Tuyết ngang nhiên cười nhạt nói :

- Làm gì có chuyện đơn giản như vậy!

- Không có chuyện đơn giản như vậy à?

Thân Bá Truyền cười nói :

- Xem ra ngươi có điều kiện phải không?

- Cũng không có điều kiện gì, chúng ta nói làm chi cho phí sức!

Phương Diệc Viên cười nhạt nói :

- Qua Như Tuyết, ngươi cần biết rõ một điểm, là tuy chúng ta đã trúng phải độc tằm, nhưng vẫn đủ sức giết chết hai người các ngươi!

Qua Như Tuyết lạnh lùng đáp :

- Ta biết, nhưng phu thê ta chết rồi, các người cũng đừng mong sống!

Cùng lúc ấy Miêu Trấn Nam cũng nhìn Súly Chấn Vũ hỏi :

- Tiểu tử mới rồi người cho phu thê ta uống thuốc gì?

Súly Chấn Vũ cười rồi nói :

- Có thể cũng hỏi! Chuyện người đau khổ trước mắt đây không phải là câu trả lời hay nhất rồi sao?

Nguyên là Súly Chấn Vũ mới rồi bắt mạch cho hai người, lúc phát giác có tình trạng khác lạ, đã đưa cho họ uống không phải là thuốc giải độc Vô Ảnh mà là hai viên thuốc xỏ có bề ngoài giống thuốc giải. Sau đó, khi phát giác đã bị đối phương ám toán rồi, chàng lại cố kiếm chuyện nói năng tào lao, cũng chỉ nhằm mục đích kéo dài thời gian, để chờ thuốc xỏ phát sinh hiệu lực, thừa cơ hội giành lại ưu thế mà thôi.

Miêu Trấn Nam thở dài cười khổ nói :

- Thật đúng là bà già tám mươi tuổi lại thua con bé còn quần tã!

Súly Chấn Vũ thản nhiên nhếch mày cười nói :

- Đồ đệ Thiên Diện Du Long há lại là hạng bé con còn quần tã hay sao?

Miêu Trấn Nam nhìn đối phương chăm chú, hỏi :

- Bây giờ người tính xử trí bọn ta thế nào?

Súly Chấn Vũ nói :

- Chỉ cần người đưa thuốc giải ra, hôm nay ta quyết không làm khó người.

Miêu Trấn Nam hỏi :

- Lấy gì để đảm bảo?

Súly Chấn Vũ nhướng mắt nói :

- Môn đồ của Võ lâm Tam thánh chẳng lẽ lại thất tín với hạng người sao?

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Chuyện có quan hệ tới sự sống chết của phu thê lão phu, lão phu làm sao không cẩn thận được!

Triệu Tô Chân nói :

- Biểu ca, không cần phải đôi co với y.

Rồi dời ánh mắt qua Thân Bá Truyền nói :

- Thân tiên bối xin vào trong hang đá giải huyết cho bốn thị nữ của tôi, để họ khám xét hai người này.

Thân Bá Truyền đập vào trán nói lớn :

- Xem ra thì ta đúng là hồ đồ!

Nói xong bước vào phía trong hang đá. Miêu Trấn Nam cười lạnh nói :

- Nhưng trên người lão phu còn nhiều giống thần tà, các người làm sao biết rõ đâu là thần tà?

Qua Như Tuyết tức giận nói :

- Người nói cho bọn chúng biết làm gì, để bọn chúng uống thêm thần tà lần nữa, chẳng có lợi cho chúng ta hơn sao?

Phương Diệc Viên nổi giận quát :

- Con mụ cứng đầu tàn ác này giỏi thật!

Kế đó quát mắt nhìn qua hai người nói tiếp :

- Hai người các người mau trả lời cho ta, nếu không, đừng lạ Phương mỗ ta hạ thủ không nương tay!

Qua Như Tuyết cao giọng nói :

- Có thủ đoạn gì thì cứ giở ra hết đi!

Lúc ấy Thân Bá Truyền đã đưa bốn thị nữ trong hang đá bước ra, Triệu Tổ Chân chăm chú nhìn họ hỏi :

- Bốn người các người chưa trúng phải độc tằm phải không?

Thị nữ đi đầu cung kính đáp :

- Đa tạ tiểu thư quan tâm! Mới rồi bọn tỳ nữ chỉ bị điễm huyết mà thôi.

Triệu Tổ Chân nói :

- Thế thì tốt lắm. Bốn người các người, hai người ở lại đây, hai người ra ngoài giúp Trương Long Triệu Hồ, tình hình ở đây không cần cho họ biết!

Thị nữ áo xanh ấy dạ một tiếng, nhìn một người khác khẽ chau môi một cái, song song chạy ra cửa hang. Triệu Tổ Quyên trầm giọng nói theo :

- Truyền lệnh cho Trương Long, Triệu Hồ sống chết giữ vững cửa hẻm núi, không để cho bất cứ ai tiến vào, nếu không thì đem đầu tới ra mắt ta!

- Vâng...

Tiếng vâng chưa dứt Triệu Tổ Chân đã quay lại nhìn phu thê Miêu Trần Nam cao giọng hỏi :

- Hai người các người có nói gì không?

Miêu Trần Nam cười gượng nói :

- Trên nguyên tắc, ta cũng muốn đưa thuốc giải ra, có điều... vấn đề bảo đảm...

Triệu Tổ Chân tức giận ngắt lời nói :

- Bằng nào danh dự của một vị trưởng lão Cái bang lại thêm cả đệ tử

chân truyền của Võ lâm Tam thánh mà không đủ để bảo đảm à?

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Lão phu vẫn tin vào sức mạnh và sự thật!

Triệu Tố Quyên cướp lời nói :

- Người không đồng ý, thì chỉ có đường chết, nếu người tin lời bảo đảm của chúng ta, thì ít ra cũng có một nửa cơ hội để sống sót.

Miêu Trấn Nam nói :

- Người ta chỉ một lần chết đâu lại có thể dùng mạng sống mà đánh bạc được! Mà nói cho cùng, cho dù phu thê bọn ta chết ở chỗ này, thì cũng có năm người các vị chết cùng, chẳng đủ để kêu ngạo rồi sao!

Súy Chân Vũ nương mày nói :

- Họ Miêu kia, người muốn thế nào cứ nói ra đi, chúng ta chằm chước bàn bạc một phen xem ra sao?

Miêu Trấn Nam trầm ngâm nói :

- Để ta suy nghĩ một lúc.

Qua Như Tuyết tức giận nói :

- Còn phải suy nghĩ cái gì nữa, cứ theo ý lão nương, trước hết cứ điếm huyết gã tiểu tử này đi, rồi đưa thuốc giải cho bốn người kia, cho tâm long trong người bọn họ tiêu trừ xong, phu thê chúng ta đem gã tiểu tử này ra ngoài hẻm núi...

Triệu Tố Chân ngắt lời cười nhạt nói :

- Đúng là người đầy lòng tự nguyện thành thật đấy!

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Đó là vì không có chuyện huyết đạo phong bế của hai người.

Miêu Trần Nam lập tức thò tay vào bọc lấy ra một bình đan dược nhỏ, dốc ra bốn viên thuốc tròn màu trắng đưa cho Phương Diệc Viên nói :

- Mỗi người một viên uống xong sẽ lập tức giải trừ được độc tà.

Thân Bá Truyền cười nói :

- Phương lão đệ, thuốc giải độc lão khiêu hóa ta uống trước thử xem, các vị tạm thời chờ một chút.

Không chờ Phương Diệc Viên trả lời, lập tức bỏ thuốc giải vào miệng nuốt luôn, lúc ấy quần hiệp đều mang dạ khẩn trương, chăm chú nhìn thay đổi của Thân Bá Truyền sau khi uống thuốc.

Khoảng nửa bữa cơm, Thân Bá Truyền mới sang sảng cười nói :

- Được rồi! Tốt rồi, có điều các vị cứ chờ thêm chút nữa.

Rồi khom người nhặt chiếc thanh la đồng đặt bên cạnh Sứy Chân Vũ, phi thân vọt ra ngoài hang, lao nhanh xuống dưới, chắc ông ta định xuống dưới vách đá trước hang để gõ thử thanh la đồng xem chất độc Kim Thanh tà đã hoàn toàn được giải trừ chưa.

Phương Diệc Viên cười nói :

- Vị lão thân gia này khi gặp việc thì không hô đồ chút nào!

Sau nửa bữa cơm, Thân Bá Truyền đã quay trở về hang đá, Triệu Tô Quyên vội hỏi :

- Thế nào Thân lão tiên bối?

Thân Bá Truyền lặng lẽ cười nói :

- Các vị có thể yên tâm uống rồi!

Trong lúc Phương Diệc Viên và tỷ muội họ Triệu uống thuốc giải, Miêu Trần Nam nhìn một thị nữ áo xanh đứng cạnh nói :

- Cô nương, cảm phiền đem giùm quần áo cho phu thê lão phu thay ra đây!

Thị nữ áo xanh nhìn Triệu Tô Chân dò hỏi, Triệu Tô Chân gật gật đầu, nàng ta đi vào phía trong hang. Lúc thị nữ áo xanh mang cái bọc nhỏ đựng quần áo thay đổi của phu thê Miêu Trấn Nam bước ra, thì những người bị trúng độc tằm đã hoàn toàn bình phục.

Miêu Trấn Nam cầm lấy cái bọc từ tay thị nữ áo xanh, một tay cặp Sứ Chấn Vũ vào nách, nhìn lướt qua quần hiệp nói :

- Các vị, phu thê lão phu đi được rồi, xin các vị cũng đi theo.

Nói xong phu thê song song chạy ra ngoài cửa hang.

Lúc này phía quần hiệp tuy đều đã khỏe lại nhưng đã giao ước rõ trước nên chẳng ai muốn bội tín cản trở, chỉ biết giương mắt nhìn theo đối phương đem Sứ Chấn Vũ chạy đi rồi lục đục xếp hàng một đi theo, tuy đều đã được giải độc song trong cảm giác nặng nề trong lòng vẫn còn, chuyện này không cần phải nói.

Khi phu thê Miêu Trấn Nam sắp ra khỏi cửa hang, Triệu Tô Chân chợt trầm giọng gọi lớn :

- Khoan đã, ta có chuyện muốn nói.

Miêu Trấn Nam dừng bước quay đầu hỏi :

- Cô nương muốn nói chuyện gì?

Triệu Tô Chân nhìn thẳng đối phương hỏi :

- Phụ thân ta hiện nay ở đâu?

Miêu Trấn Nam nói :

- Chuyện ấy thì lão phu không có cách nào trả lời, vì phu thê lão phu rời khỏi Cúc viên đã lâu.

Triệu Tô Chân hỏi tiếp :



- Lúc hai vị ở Cúc viên có gặp phụ mẫu ta hay không?

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Có chứ, lúc ấy phu thê Triệu đại hiệp rất khỏe mạnh, lão phu cũng còn dám đảm bảo rằng hiện nay hai vị cũng hoàn toàn khỏe mạnh.

Triệu Tô Quyên cướp lời nói :

- Sao ngươi dám tin chắc như thế?

Phương Diệc Viên cười nói :

- Triệu cô nương, có gì khó hiểu đâu, vì chưa trừ khử được hai tử muội cô nương đây mà.

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Phương đại hiệp nói rất đúng. Cho nên hai vị cô nương đây từ nay về sau phải bảo trọng mới được.

Triệu Tô Chân cười nhạt nói :

- Thôi ngươi đi đi!

Xuống tới dưới vách núi, Triệu Tô Quyên đi sau hướng về tử tử của nàng truyền âm nói :

- Đại tử, tử cứ thi triển công phu ẩn thân chế phục hai tên lão ma này, cứu thoát biểu ca ra rồi thả chúng ra, thì cũng chẳng phải là chúng ta nuốt lời bội tín.

Triệu Tô Chân cười gượng truyền âm đáp :

- Tam muội, muội không biết rằng vừa rồi kháng cự Kim Thanh tà, chúng ta đều đã bị tiêu hao hơn nửa chân lực rồi hay sao? Bây giờ ta lực bất tòng tâm rồi.

Triệu Tô Quyên cau mày nói :

- Vậy nếu lão ma nuốt lời thì sao?

Triệu Tô Chân nhướn mày nói :

- Chắc y không dám đâu...

Lúc ấy đoàn người đã đến chỗ cửa hẻm núi, nhưng không thấy Trương Long, Triệu Hồ lo việc bảo vệ cửa núi đâu cả, chỉ có hai thị nữ áo xanh áo đỏ.

Triệu Tô Chân vừa nhìn thấy xong, trong mắt vừa lóe lên tia sáng lạ, thì Thân Bá Truyền chạy bên cạnh huých vào khuỷu tay nàng một cái. Cùng lúc Miêu Trấn Nam quay đầu cười nói :

- Các vị không cần đưa, ra khỏi trăm trượng, lão phu đảm bảo để người và thuốc giải lại.

Nói rồi chờ xem quần hiệp tỏ vẻ thế nào, nói xong lập tức cấp Súly Chân Vũ lên, hai phu thê phóng vọt người lên. Phía ngoài cửa hẻm núi là một dãy rừng rậm, nếu phu thê Miêu Trấn Nam đem Súly Chân Vũ chạy vào đó, thì đừng nói là một trăm trượng mà chỉ quá mười trượng cũng đã không còn cách nào nhìn thấy bóng người rồi.

Cho nên Thân Bá Truyền vội vàng kêu lớn :

- Miêu Trấn Nam, người không được chạy vào trong rừng, phải chạy theo ven rừng để chúng ta còn nhìn thấy chứ!

Triệu Tô Chân chăm chú nhìn theo bóng phu thê Miêu Trấn Nam lướt đi, bất giác cau mày thờ dài nói :

- Nếu quả hai tên lão ma này thật tén, thì đừng nói tới việc chân lực chúng ta bị tiêu hao quá nửa, cho dù lúc bình thường cũng không có cách nào cứu người được...

Nàng vẫn mặc lối nam trang, nhưng giọng nói bất giác lại để lộ ra nỗi lo lắng của con gái, khiến người ta phát lo.

Nhưng Thân Bá Truyền lại chép miệng an ủi :

- Cô nương cứ yên tâm, Miêu Trấn Nam trước nay đã nói ra đều giữ lời.

Lúc bấy giờ Triệu Tố Quyên khẽ chau mày, đôi mắt trong suốt như nước hồ thu thôi nhìn ra phía ngoài hẻm núi mà ngoảnh qua nhìn Thân Bá Truyền, cảm thấy vẻ mặt ông ta có vẻ kỳ lạ như đang giấu diếm một điều gì bí mật.

Đến Phương Diệc Viên thì hai mắt nhắm lại, vẻ mặt an nhiên như nhà sư nhập định, rõ ràng ông ta đang lợi dụng một khoảnh khắc để khôi phục phần nào công lực đã bị tiêu hao lúc kháng cự chất độc Kim Thanh tâm, để dễ bề ứng phó với những biến cố phát sinh ngoài ý muốn. Mấy người này tuy biểu lộ ra mặt khác hẳn nhau, nhưng trong lòng đều lo cho sự an nguy của Súly Chấn Vũ như nhau.

Lúc bọn họ nhìn thấy phu thê Miêu Trấn Nam, Qua Như Tuyết chạy ra gần một trăm trượng rồi, tim bỗng đập mạnh ngay cả Phương Diệc Viên đang nhắm mắt dưỡng thần cũng chột mở to mắt phóng ra ánh mắt lạnh như điện, dường như trong khoảnh khắc điều tức trước đó ông đã khôi phục được chân lực không ít.

Đột nhiên... Triệu Tố Quyên la hoảng một tiếng :

- Không xong rồi...

Câu nói của nàng vừa phát ra, quần hiệp người nào cũng vội vã vọt lên, phi thân nhanh về phía trước.

Nguyên là khi phu thê Miêu Trấn Nam đã đi được một trăm trượng, Miêu Trấn Nam quả nhiên giữ lời hứa đã đặt Súly Chấn Vũ xuống đất, lấy thuốc giải nhét vào tay Súly Chấn Vũ, nhưng Qua Như Tuyết đột nhiên bất ngờ cúi xuống ôm lấy Súly Chấn Vũ tiếp tục chạy nhanh về phía trước. Đó chính là lúc Triệu Tố Quyên buột miệng la hoảng, quần hiệp ào ào đuổi theo.

Chỉ thấy Miêu Trấn Nam thân hình chộp lên một cái, chặn Qua Như Tuyết lại tức giận quát :

- Không được! Sao ngươi lại để ta thất tín!

Qua Như Tuyết quay đầu nhìn quần hiệp đang phi thân sát tới cao giọng quát :

- Đứng im!

Đồng thời đặt tay phải lên Thiên Linh Cái của Sứy Chấn Vũ.

Lúc ấy, quần hiệp đã còn cách năm mươi trượng nhưng trông thấy tình hình, trước tình cảnh ném chuột sợ vỡ đồ quý, dù trong lòng sôi sục phần nộ cũng đều nhất loạt dừng lại.

Qua Như Tuyết cao giọng nói lớn :

- Ai dám bước thêm một bước, lão nương sẽ lập tức giết thẳng tiểu tử này ngay!

Phương Diệc Viên trợn mắt tức giận quát :

- Con quỷ cái già, ngươi muốn gì?

Thân Bá Truyền cười hô hô nói :

- Miêu Trấn Nam, sự thủ tín của ngươi đâu rồi?

Qua Như Tuyết cười lạnh nói :

- Thủ tín giá mấy đồng một cân?

Miêu Trấn Nam ngắt lời nói :

- Bà nó, bà không được làm cho ta thất tín.

Nói xong giơ tay điểm luôn vào mấy huyệt Kiên Tĩnh trên vai mục ta.

Qua Như Tuyết vội vàng lui lại tám bước, giận giữ quát :

- Lão chết dẫm! Ngươi dám?

Lúc ấy sau hai cây cỏ thụ to lớn cách lưng Qua Như Tuyết khoảng mười năm mười sáu trượng đã xuất hiện hai người im lặng bước ra, chính là

hai người Trương Long, Triệu Hồ khoảng mười trượng lại có một thiếu niên mặc áo lam mặt ngọc môi son rảo bước tới, dáng như mây trôi nước chảy rất thung dung. Cứ xem thân pháp nhẹ nhàng phiêu dật của thiếu niên áo lam này đủ biết công lực của chàng ta cao hơn Trương Long Triệu Hồ không biết bao nhiêu mà nói.

Phu thê Miêu Trần Nam đứng đối diện với quần hiệp, ba người vừa đột nhiên xuất hiện này công lực còn cao hơn họ, cho nên họ đã không nhìn thấy mà cũng không phát giác ra được có địch nhân ở phía sau. Nhưng quần hiệp thì lại nhìn thấy rõ ràng, còn Sứ Chấn Vũ bị Qua Như Tuyết cấp ở sau lưng quay mặt về phía sau càng trông rõ hơn nữa. Nói ra thì chậm, nhưng đó chính là lúc Qua Như Tuyết quát câu :

- Lão chết dẫm! Ngươi dám?

Câu nói của Qua Như Tuyết vừa vang lên, tay phải Sứ Chấn Vũ đột nhiên khua rối rít ra hiệu cho Trương Long Triệu Hồ và văn sĩ áo lam dừng bước, đồng thời cười sang sảng nói :

- Con quỷ cái già, mụ đừng có quát tháo! Sứ Chấn Vũ ta không thể để bạn bè lo cho mình lo lắng lâu hơn được!

Trong câu nói đã có người vọt qua một bên, còn Qua Như Tuyết trợn mắt há miệng đứng sững tại đương trường.

Tình hình này khiến quần hiệp vô cùng mừng rỡ, nhưng Miêu Trần Nam thì hoảng sợ vô cùng kêu lên :

- Bà nó, có sao không?

Qua Như Tuyết vẫn đứng sững như cũ, chỉ còn hai tròng mắt là chuyển động.

Miêu Trần Nam nhìn Sứ Chấn Vũ kinh ngạc :

- Ngươi..., té ra ngươi không bị phong tỏa huyết đạo à?

Sứ Chấn Vũ thản nhiên nuốt viên thuốc giải rồi mới lặng lẽ cười nói :

- Lần thứ nhất thì may ra còn qua mặt được đồ đệ của Thiên Diện Du

Long chứ ta lại để ngươi có lần thứ hai sao?

Miêu Trấn Nam đầy vẻ ngờ vực hỏi :

- Nhưng rõ ràng lão phu đã điếm vào huyết Khí Hải và hai huyết Kiên Tĩnh của ngươi rồi mà!

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Đồ đệ của Thiên Diện Du Long chẳng lẽ không biết cả công phu Di Cung Dịch Huyết à?

Ngừng lại một chút lại nhếch mép cười khẩy nói :

- Nói thật cho ngươi biết, lúc ngươi điếm huyết, ta đã nhìn đau đẽ tụ chân khí thi triển công phu Di Cung Dịch Huyết rồi!

Lúc ấy quần hiệp cách năm mươi trượng đều đã tới nơi, Trương Long Triệu Hồ hai người cũng đã tiến sát đến, chỉ có văn sĩ áo lam vẫn ngơ ngác đứng nguyên chỗ cũ. Tình trạng này rõ ràng phu thê Miêu Trấn Nam đã trở thành cá bơi trong nôi, chỉ còn mặc người tùy ý chặt mổ.

Trước đó một lúc, khi Qua Như Tuyết bắt con tin đã không còn động đậy được. Miêu Trấn Nam như người mang nợ nhiều lo lo mắc nợ nữa, đã biết rõ là liều mạng cũng không chống nổi, bỏ chạy cũng không thoát được, nên trong tình hình ấy lại bộc lộ tính tình cứng cỏi vốn có, trấn tĩnh phi thường cười hỏi :

- Ngươi đã không phong tỏa huyết đạo, thì cần gì phải theo phu thê lão phu để nói cho rõ khiến bạn bè của ngươi phải lo lắng như vậy?

Súy Chấn Vũ nói :

- Súy Chấn Vũ ta đồng ý là làm, đã đồng ý cho ngươi điếm huyết thì phải làm, có điều nguyên tắc của ta là không thể không đề phòng người khác nên phải di chuyển công phu Di Cung Dịch Huyết để không bị kiểm chế, nhưng nếu hai người các ngươi các ngươi thử thì ta không làm khó...

Chàng nói tới đó, chợt thiếu niên áo lam đang đứng ngơ ngác ở chỗ cũ

hừ lạnh một tiếng, quay người lao vào rừng tùng.

Súy Chấn Vũ vội cao giọng gọi :

- Vị huynh đài kia xin dừng chân, tại hạ chưa kịp bày tỏ lòng cảm tạ.

Súy Chấn Vũ không gọi còn tốt, chàng gọi chỉ khiến thiếu niên áo lam vọt nhanh hơn vào rừng tùng chỉ để lại một giọng nói trong trẻo bị trộn lẫn với tiếng tùng tiếng gió :

- Khỏi cần, thật ra ta cũng chưa giúp gì cho người...

Cùng lúc ấy Triệu Tổ Chân nhướng mày tự nói một mình :

- Đẹp trai quá, khinh công lại cao tuyệt, song sao dáng có vẻ quen quen?

Phương Diệc Viên cũng nhìn Súy Chấn Vũ cười nói :

- Sư đệ, nói riêng về khinh công người ấy chắc chắn không kém gì người đâu!

Súy Chấn Vũ đang nhướng mắt nghĩ ngợi, nghe xong câu nói bất giác cười gượng nói :

- Sư huynh, chút sở trường ấy của tiểu đệ có đáng gì? Giang hồ rộng lớn, những bậc cao nhân thân mang tuyệt học làm sao biết có bao nhiêu người được!

Thân Bá Truyền nhìn lướt ngang Trương Long Triệu Hồ nói :

- Này! Hai vị mới rồi đã gặp người tuổi trẻ ấy chưa?

Trương Long lắc đầu nói :

- Thừa lão nhân gia, chưa từng gặp qua, chỉ là lúc hai người tại hạ đang tới sát sau lưng Qua Như Tuyết, thì nghe y dùng chân khí truyền âm nói, bảo bọn tại hạ đừng vọng động, cứ để y đối phó.

Triệu Hồ cũng nói tiếp :

- Đúng thế, tại hạ cũng nghe lời truyền âm như vậy.

Nguyên hai người này rời khỏi cửa hẻm núi mà xuất hiện đúng lúc ở đây đều là theo lệnh của Thân Bá Truyền, lúc Thân Bá Truyền uống thuốc giải xong, làm bộ cầm lấy cái thanh la đồng chạy ra ngoài hang để thí nghiệm xem đã giải trừ được chất độc chưa, nhân cơ hội ra lệnh cho Trương Long Triệu Hồ hai người tới mai phục sẵn ở chỗ này, để đề phòng Miêu Trấn Nam nuốt lời hứa thì còn kịp thời ngăn cản bọn họ.

Cho nên lúc phía quần hiệp đều lộ vẻ lo âu thì chỉ có một mình ông ta có vẻ bình tĩnh. Có điều này Triệu Tổ Chân lờ mờ đoán ra, vì nàng tin chắc Trương Long Triệu Hồ quyết không khi nào vô cớ rời khỏi cửa hẻm núi, vả lại lúc này chỉ có một mình Thân Bá Truyền rời khỏi hang đá, cho nên vừa rời nàng cứ thỉnh thoảng lại nhìn nhìn Thân Bá Truyền...

Lúc ấy Miêu Trấn Nam lại hỏi :

- Chàng trẻ tuổi, ngươi chuẩn bị làm gì lão phu?

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Các hạ ngươi xem ra không hề thất tín, có thể đi khỏi chỗ này rồi.

Miêu Trấn Nam ngạc nhiên hỏi :

- Còn vợ già của lão phu đây thì sao?

Súy Chấn Vũ sa sầm nét mặt nói :

- Vị phu nhân này của ngươi thì không tha được.

Miêu Trấn Nam cười gượng nói :

- Chàng trẻ tuổi, chuyện chẳng chấp rồi xin chẳng chấp, lúc tha người được hãy tha người, ngươi lòng dạ như bễ, sao lại làm cái việc giống như mù đàn bà ngu ngốc này?

Súy Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Ngươi nói nghe dễ dàng thật đấy!



Miêu Trần Nam nói tiếp :

- Mà nói thêm một chút nữa, thì người mở miệng hứa hẹn là lão phu, người cũng thấy rõ là lão phu không hề nuốt lời bội tín, vậy đối với một mục đàn bà ngu dốt, sao người không mở lòng tha thứ một phen?

Phương Diệc Viên trầm giọng nói :

- Sư đệ, đừng dènh dàng mất thời gian, mau mau phế bỏ võ công của con quỷ cái già này rồi thả mục đi.

Miêu Trần Nam nhăn nhó cười nói :

- Phương đại hiệp, nếu đem phế bỏ võ công, thì chẳng thà đem giết cả lão phu luôn cho rồi.

Súy Chân Vũ chăm chú nhìn đối phương nói :

- Vậy ý người muốn thế nào?

Miêu Trần Nam nói :

- Ý của ta là muốn Súy thiếu hiệp người tha cho cả phu thê lão phu một lần, phu thê lão phu mà còn sống sẽ có ngày báo đáp.

Thân Bá Truyền cười khẩy nói :

- Thật nhìn không ra được tình cảm giữa hai người các người sao lại thắm thiết đến thế!

Miêu Trần Nam nói :

- Thân đại hiệp, có câu nói bạn bè lúc nghèo hèn không thể quên, người vợ lúc hàn vi không được phụ, Miêu Trần Nam tuy là người tà ma ngoại đạo, nhưng cũng hơi hiểu điểm đạo lý ấy.

Thân Bá Truyền xè môi xì một cái nói :

- Cái đồ dâm đăng hỗn tạp như người mà cũng đòi nói chuyện đạo lý.

Miêu Trấn Nam nói :

- Thân đại hiệp, gặp lúc thì vui chơi là một chuyện, tình nghĩa phu thê là một chuyện chứ!

Triệu Tố Chân ngắt lời lạnh lùng nói :

- Cứ theo ý ta, thì giết quách bọn họ cho rồi!

Miêu Trấn Nam lạng lẽ cười nói :

- Đúng! Người chết không cãi được, cũng không ai biết mà nói rằng nhân vật hiệp nghĩa như các người nuốt lời bội tín với lão phu!

Súy Chấn Vũ cười nhạt một tiếng nói :

- Họ Miêu kia, người khích tướng không được gì đâu. Súy mỡ nói quyết định tha cho cả hai phu thê người được yên ổn mà rời khỏi đây, có điều, có một điều kiện kiên quyết mà người phải tuân thủ.

Súy Chấn Vũ chăm chú nhìn đôi phương nói :

- Phu thê các người phải trở về Miêu Cương, không được ở lại giúp đỡ Độc Cô Lam.

Miêu Trấn Nam nghiêm trang đáp :

- Điều ấy lão phu thấy được, nhưng có một điểm nói trước cho rõ là nếu Đế Quân không đồng ý, thì đó không phải là lão phu nuốt lời.

Súy Chấn Vũ nói :

- Nghe một câu nói thẳng thắn của người, cũng đủ cho ta đây lập tức thả hai phu thê người rồi, nhưng có một điểm người nên nhớ, nếu vẫn tiếp tục giúp đỡ Độc Cô Lam làm điều gian ác, lần sau nếu có gặp, thì sẽ không có chuyện dễ dàng như hôm nay đâu.

Nói xong giơ tay cách không điểm ba cái vào Qua Như Tuyết, Qua Như Tuyết đang đứng vững như chết cồng lập tức được giải huyệt.

Súy Chấn Vũ trầm giọng nói lớn :

- Hai vị, xin mời!

Miêu Trấn Nam và Qua Như Tuyết đưa mắt nhìn nhau, cùng chấp tay vái chào quần hiệp rồi co người vọt chạy vào rừng tùng.

Súy Chấn Vũ nhìn lướt qua hai tử muội họ Triệu nói :

- Hai vị biểu muội có lẽ nên trở vào hang đá thu thập vật dùng chứ?

Triệu Tô Chân hớn hờ nói :

- Không cần đâu.

Tiếp theo nàng quay đầu nhìn Trương Long Triệu Hồ đứng một bên nói :

- Hai người các ngươi trở vào hang đá thu thập vật dùng cho mau rồi trở về đây.

Trương Long Triệu Hồ cung kính dạ một tiếng, song song chạy đi.

-----oOo-----

## Chương 18: Hào kiệt ngậm ngùi than chuyện cũ

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Sau khoảng thời gian ăn một bữa cơm, bọn Súly Chấn Vũ một đoàn người đã đến khách sạn duy nhất ở phố Thạch Hoa. Tắm rửa ăn uống xong, bọn họ quyết định sau khi mỗi người đã vận công điều tức, khôi phục công lực bị tiêu hao lúc kháng cự chất độc Kim Thanh tằm xong, sẽ lại bàn bạc kế hoạch hành động sắp tới, để cho Trương Long, Triệu Hồ cùng bốn thị nữ áo xanh tạm thời làm hộ pháp.

Vào cuối buổi chiều, quần hiệp đã hoàn toàn khôi phục chân lực bị tiêu hao, tập hợp lại ở phòng Thân Bá Truyền. Triệu Tố Quyên đã bỏ lột nam trang, má thoa phấn mỏng, mày ngài kẻ nhạt cùng tỷ tỷ nàng là Triệu Tố Chân ngồi cùng một chỗ.

Hai người đại tỷ lớn và tiểu muội muội trong Võ lâm Tam mỹ này không những đều xinh đẹp rực rỡ mà đến cả mặt mũi vóc dáng cũng đều rất giống nhau, nếu không có nốt ruồi duyên trên cánh mũi trái của Triệu Tố Chân và màu sắc quần áo khác nhau, thì thật khó phân biệt.

Thân Bá Truyền chăm chú nhìn hai tỷ muội họ Triệu, cười nụ nói trước :

- Hai vị cô nương, rốt lại ai là đại tỷ, ai là tiểu muội muội? Lão khiêu hóa ta trước nay tự xưng là Mê Hồ Tiểu Cái, giờ lại càng thêm mơ hồ!

- Thân lão nhân gia cứ đoán thử xem!

- Không đoán được.

Thân Bá Truyền vuốt râu cười nói.

- Cười một cái nghiêng thành, cười hai cái nghiêng nước, cô nương vừa cười một cái ấy, ngay cả ngày tháng đẻ của mình lão khiêu hóa ta cũng quên tuốt cả, còn nói gì tới chuyện đoán hai cô ai là tỷ ai là muội!

Triệu Tố Chân vừa nhoèn miệng cười, Thân Bá Truyền lại xua tay nói tiếp :

- Cô nương đừng cười thêm cái nữa mà!

Tiếp đó lại thở dài đầy vẻ sung sướng nói :

- Hôm nay lão khiêu hóa ta tuy ném một phen đau khô, gặp một trận hoảng sợ nhưng được thấy dung mạo thật của hai tử muội trong Võ lâm Tam mỹ này, thì cũng được bù đắp rồi!

Nói tới đó, câu chuyện lập tức chuyển xang chuyện chính. Triệu Tố Quyên khẽ nhưng mày nhìn tử tử hỏi :

- Đại tử ở chung với phu thê Miêu Trấn Nam cũng khá lâu, mà không nhìn ra được chút nào đáng nghi ngờ à?

Triệu Tố Chân cười nói :

- Mặt mũi và dáng vóc của hai tên ma đầu ấy vốn đã khá giống với phụ mẫu chúng ta, lại còn đeo thêm mặt nạ da người hết sức tinh xảo, vả lại không hề nói một câu nào sơ hở, thì làm sao nhìn ra? Huống hồ ta đã xa cách hai vị lão nhân gia mười năm rồi, lại hoàn toàn không nghĩ tới chuyện có người giả dạng, cho nên mới bị hai tên ma đầu ấy lừa gạt!

Thân Bá Truyền cũng nhưng mày nói :

- Kỳ quái thật, phu thê Miêu Trấn Nam đã rõ tình hình của tôn phủ như vậy, mà còn dám mạo xung trước mặt con gái ruột của người ta không ngần ngại gì à?

Triệu Tố Chân nói :

- Lão nhân gia, gia phụ gia mẫu đã lọt vào tay bọn họ, thì câu chuyện này cũng chẳng có gì là kỳ quái.

Thân Bá Truyền nghiêm trang nói :

- Cô nương, ở trong sợ còn lắm chuyện nhiều khê.

Súy Chấn Vũ cũng gật đầu nói :

- Đúng thế, tiểu đệ cũng có cảm giác như vậy, có điều không biết có giống ý của lão ca không?

Thân Bá Truyền nói :

- Người nói trước đi, nếu có chỗ nào khác nhau, lão ca ta sẽ nói thêm cho đủ.

Súy Chấn Vũ cười nụ gật đầu, nhìn lướt qua hai tử muội họ Triệu nói :

- Vị đại ca này của ta tuy có hiệu là Mê Hồ Tiểu Cái nhưng việc nhỏ thì hồ đồ chứ việc lớn thì vô cùng sáng suốt...

Tiếp theo lại lấy vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Hai vị tiểu muội cứ thử đặt mình vào hoàn cảnh của hai vị lão nhân gia, nếu như biểu muội chẳng may bị kẻ địch bắt đi, bị bức bách phải nói ra tất cả mọi chuyện nhỏ lớn trong gia đình, thì hai vị có đem nói hết không giấu diếm chút gì với thù nhân không?

Câu nói chưa dứt, Thân Bá Truyền đã giơ ngón tay cái lên cười cười nói :

- Rất đúng! Huynh đệ người phân tích như vậy là rất đúng với ý của lão ca ca này đây!

Tử muội họ Triệu, Phương Diệc Viên mọi người cũng đồng thời gật đầu lia lịa tỏ ý tán đồng.

Triệu Tô Chân so vai nói :

- Biểu ca, vậy thì chuyện rắc rối trong đó là gì?

Súy Chấn Vũ nói :

- Vấn đề này thì trước khi chưa nắm rõ được chút đầu mối nào chúng ta không thể đoán mò để khỏi rối thêm, nhưng mới rồi ngu huynh đi một nước cờ đợi, cũng có thể sẽ có ích.

Triệu Tô Quyên hỏi luôn :

- Nước cờ đợi nào vậy?

Súy Chân Vũ nói :

- Biểu muội xin nghĩ thử xem, phu thê Miêu Trấn Nam có phải là những người tiếp xúc gần gũi với cô dượng hay không? Ta hỏi đây là chỉ nói từ lúc cô dượng bị bắt đến nay thôi.

Triệu Tố Chân gật đầu nói :

- Đúng rồi, nếu không thì không thể nào phu thê y lại không có sơ hở được.

Súy Chân Vũ hỏi tiếp :

- Phu thê Miêu Trấn Nam đã có thể tiếp xúc với cô dượng từ lúc bị bắt đến nay, nhưng có phải là nhân vật đầu não của đối phương không?

Triệu Tố Chân gật mình chợt hiểu ra gật gật đầu nói :

- A! Ta hiểu ra rồi, cho nên mới rồi biểu ca mới giải quyết dễ dàng, thả cho họ đi.

Súy Chân Vũ nói :

- Đúng vậy, có điều đó là nhờ biểu muội có sử dụng công phu Đại Thừa Hư Ảo thần công, cũng khiến đối phương không nhìn ra được chỗ dụng tâm của ta, mới thu được kết quả.

Phương Diệc Viên cười nói :

- Đó thật là cách hay, ta nghĩ đối phương tuy rất gian ngoan cũng chưa chắc đã nhìn ra chỗ dụng tâm của ngươi.

Triệu Tố Quyên cũng khẽ cười nói :

- Chẳng lạ gì mà mới rồi huynh lẳng nhằng tào lao suốt nửa ngày rồi lại dễ dãi thả cho họ đi, té ra ở trong còn lắm chuyện.

Triệu Tố Chân nhăn nhó cười nói :

- Tam muội, hai tử muội ta thật ngu ngốc! Nếu có nhị muội ở đây, thì mới rồi biểu ca dùng mưu mô nhất định không qua mắt được nó đâu.

Súy Chân Vũ thở dài nói :

- Đúng thế, nhị biểu muội là nữ Gia Cát trong ba tử muội cô, nếu có nàng ta ở đây, chỗ dụng tâm ấy của ta thật là không thể nào qua khỏi tuệ nhãn của nàng ta được.

Triệu Tô Quyên thở dài buồn bã nói :

- Đó thật là điều bất hạnh lớn nhất, nếu nó biết võ công, có thể không đến nỗi phải chịu tội thay ta.

Phương Diệc Viên không giấu nổi sự ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Nhị cô nương lại không biết võ công à?

Triệu Tô Chân cười nói :

- Đúng thế, đứa tiểu muội thứ hai ấy của tôi, không những thông minh hơn hết trong ba tử muội, mà cả về tư chất và năng khiếu cũng có thể luyện tới mức thượng thừa, tiếc là từ lúc nhỏ nó đã tỏ ra không thích luyện võ, cho nên gia phụ gia mẫu cũng không muốn bắt ép nó.

Phương Diệc Viên thở dài nuối tiếc, nhìn lướt qua Trương Long, Triệu Hồ đang ngồi ngoài cửa phòng, lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Cô nương, tôi có một câu hỏi rất mạo muội, không biết có nên nói ra đây không?

Triệu Tô Chân cười gượng nói :

- Tới bây giờ thì mọi việc đã phơi bày, tôi cũng không còn có ý làm ra vẻ thần bí nữa, Phương đại hiệp có gì xin cứ nói thẳng ra!

Phương Diệc Viên cười cười nói :

- Thật ra điều ta muốn hỏi cũng rất bình thường thôi.



Ngừng lại một chút, chăm chú nhìn Triệu Tố Chân nói :

- Cô nương, ông bạn họ Trương ngồi ở cửa kia có phải là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên đại hiệp đã mất tích từ lâu không?

Triệu Tố Chân thân nhiên gật đầu nói :

- Đúng.

Phương Diệc Viên hỏi tiếp :

- Vậy ông bạn họ Triệu kia chắc cũng phải là nhân vật có lai lịch lớn lắm?

Triệu Tố Chân khẽ cười nói :

- Phương đại hiệp đã biết Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên thì chắc cũng biết tới nhân vật Bát Quái Thần Chuông Liêu Văn Hùng chứ?

- Biết.

Phương Diệc Viên hỏi tiếp :

- Ông bạn họ Triệu kia là Liêu đại hiệp đó à?

Triệu Tố Chân gật gù đầu. Phương Diệc Viên cười nói :

- Trên giang hồ đồn đại rằng hai vị đại hiệp này mất tích một cách bí mật từ lâu, không ngờ rằng...

Triệu Tố Chân ngắt lời thở dài buồn bã nói :

- Đúng thế. Từ khi tôi không chịu nhục, cắn lưỡi tự tử, hai người bạn họ cũng cùng mất tích trong một ngày, đến nay đã hơn mười năm rồi.

Túc Bảo Nguyên này giờ vẫn ngồi im như pho tượng gỗ bên cửa nghe xong câu nói của Triệu Tố Chân chột có vẻ áy náy không yên.

Triệu Tố Chân quay ra nói :

- Trương Long, Triệu Hồ, hai người tạm bỏ mặt nạ xuống, vào đây bái kiến Thân lão tiên bối, Phương đại hiệp và Súc đại hiệp.

Lúc ấy trong phòng diễn ra một tràng những lời khách sáo.

Chờ Trương Long, Triệu Hồ đeo mặt nạ trở lại xong, Triệu Tố Chân chăm chú nhìn vào hai người bọn họ trầm giọng nói :

- Từ nay trở đi, hai người các ngươi và cả Tích Hoa, Kiêm Đảm, Cầm Tâm đều phải theo hầu ba vị đây, để nhờ Thân lão tiên bối, Phương đại hiệp và Súc đại hiệp chỉ giáo thêm cho.

Người ngồi đầu bốn thị tỳ ở dãy ghế sát tường là Tích Hoa khẽ nhướng mày hỏi :

- Tiểu thư, người nói vậy là...

Triệu Tố Chân cười khẽ nói :

- Từ nay trở đi, ta phải đi một mình, không thể có thời gian chiếu cố cho bọn ngươi nữa.

Lúc ấy Phương Diệc Viên há miệng nhìn Triệu Tố Chân, vẻ mặt có vẻ bần thần. Triệu Tố Chân phát giác cười khẽ hỏi :

- Phương đại hiệp dường như có chuyện gì muốn hỏi phải không.

Phương Diệc Viên gật đầu cười gượng nói :

- Đúng thế, câu này có lẽ chẳng riêng một Phương Diệc Viên muốn hỏi, có điều vấn đề lại có chỗ...

Triệu Tố Chân ngắt lời cười khẽ hỏi :

- Có phải là về chuyện tôi đã chết rồi mà lại sống lại phải không?

Phương Diệc Viên cũng cười nói :

- Nếu quả không có gì bất tiện, thì theo tôi tất cả mọi người ở đây đều đang muốn được nghe.

Triệu Tố Chân cười gượng nói :

- Người xưa nói rất đúng rằng sách còn có quyền mình chưa đọc, chuyện đều có thể nói cho người nghe, chuyện này Phương đại hiệp không hỏi thì tôi cũng tự động kể ra thôi.

Nói xong chăm chú nhìn vào ánh lửa đang nhảy nhót trên ngọn nến ở đầu bàn, buồn bã thở dài nói :

- Chuyện thì dài lắm, nghĩ lại thì như một cơn ác mộng, có điều tôi vẫn nhớ rõ ràng như mới xảy ra ngày hôm qua.

Nói xong Triệu Tố Chân im lặng một lúc như sắp xếp lại ý nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu. Tất cả mọi người đều bất giác lấy lại vẻ mặt nghiêm trang, ngồi thẳng người lên, im lặng chờ đợi.

Triệu Tố Chân nhìn qua quần hiệp nghiêm giọng nói :

- Gần đây giang hồ đồn đại nhiều nhất có lẽ là những chuyện xấu của hai họ Triệu và họ Chúc phải không?

Quần hiệp đều lặng lẽ gật đầu. Triệu Tố Chân nói tiếp :

- Lời đồn đại ấy có thể nói là hoàn toàn có cơ sở.

Ngừng lại một chút, nàng lại hạ giọng nói :

- Các vị chắc đều đã nghe qua, vậy thì đúng như lời đồn đại, tôi đã bị Chúc Thiên Thu toan cưỡng hiếp ngay từ hôm đầu tiên về làm dâu nhà họ Chúc.

Mọi người đều rùng mình một cái, Thân Bá Truyền cười nhạt nói :

- Thật không ngờ thằng thất phu Chúc Thiên Thu lại là một kẻ mặt người dạ thú.

Triệu Tố Chân nét mặt đăm chiêu nói như mơ ngủ :

- Lúc ấy khách mừng đám cưới ở nhà họ Chúc đã về gần hết, Chúc Thiên

Thu bước vào phòng tôi, cứ nghĩ y khuyên bảo vài câu rồi đi, không ngờ lúc ấy lão tắc lại lộ nguyên hình tàn ác, tôi đang giật mình thì đã bị điểm huyết chế ngự. Y xé quần áo trên người tôi, tôi vừa hổ thẹn vừa căm phẫn, hét lên cắn mạnh lưỡi một cái rồi ngất đi luôn.

Ngừng lại một chút lại nhìn lướt qua quần hiệp một vòng thê thảm nói tiếp :

- Các vị nghĩ xem, lúc ấy tôi còn cách lựa chọn nào khác đâu?

Súy Chân Vũ sắc mặt xám xanh hỏi ngay :

- Lúc ấy cô cắn lưỡi tự tử để tìm cách giải thoát phải không?

Triệu Tố Chân gật gật đầu nói :

- Lúc ấy trong khoảng khắc trước khi hôn mê, tôi chỉ nghe như có tiếng chân nhiều người rầm rập chạy tới, chắc là vì nghe tiếng tôi hét, rồi sau đó tôi lập tức không biết gì nữa...

Lúc ấy Súy Chân Vũ thở hắt ra như chút được gánh nặng đeo trong lòng chàng lâu nay, và cả nghi vấn trước đó không lâu cũng đồng thời được giải đáp. Đó là vì theo câu chuyện Triệu Tố Chân vừa kể thì trong tình trạng ấy Chúc Thiên Thu chưa kịp làm gì tổn hại tới nàng, vậy thì không lạ gì mà Triệu Tố Chân vẫn còn giữ được thân đồng nữ để luyện thành môn công phu Đại Thừa Hư Ảo thần công thượng thặng của Phật môn.

Súy Chân Vũ đang xoay chuyển ý nghĩ, Triệu Tố Chân cũng đồng thời im bặt một lúc lâu không nói gì. Triệu Tố Quyên không nhịn được hỏi :

- Đại tỷ, rồi sau thế nào?

- Sau đó à!

Triệu Tố Chân cười gượng nói :

- Lúc ta tỉnh dậy thì thấy mình đang nằm trên một cái giường nhỏ, bên cạnh có một lão ni áo xám vẻ mặt hiền từ đang ngồi...

Súy Chân Vũ bất giác ngắt lời hỏi :

- Đó có phải là Bách Liễu thần ni trong Võ lâm Tam thánh không? Có đúng là cô được Bách Liễu thần ni cứu sống không?

Triệu Tô Chân gật gật đầu nói :

- Đúng thế. Nói tới thì cũng là số mệnh của tôi chưa dứt, lúc tôi cắn lưỡi tự tử, đầu lưỡi chưa đứt hoàn toàn, vả lại sau khi chết đi chưa đầy bốn giờ lại may mắn gặp được ân sư, nên được lão nhân cứu cho...

Tiếp theo nàng đem chuyện mười năm về trước, sau khi nàng bị nhà họ Chúc chôn qua loa, Túc Bảo Nguyên định gian dâm tử thi lên ra đào mộ lên. Liêu Văn Hùng theo dõi tìm tới, Bách Liễu thần ni trong chỗ tối dùng công lực vô thượng từ xa chế ngự bọn họ, điều khiển xác chết chưa cứng dọa nạt hai người, cho đến khi thần ni phát hiện ra còn có hy vọng cứu sống nàng, mới giả yêu cầu hóa giải tử khí ở chỗ chôn nàng, đem đi rồi sai Túc Liêu hai người lấp mộ lại như cũ, nhất nhất kể lại tường tận.

Quần hiệp nghe xong, trừ Túc Bảo Nguyên lộ vẻ áy náy không yên, còn tất cả không hện mà cùng thở dài một hơi tỏ ý ngậm ngùi cảm khái.

Phương Diệc Viên hỏi tiếp :

- Rồi từ đó Túc đại hiệp trở thành tùy tùng trung thành của Triệu đại tiểu thư à?

Triệu Tô Chân nói :

- Theo ý ân sư, việc làm của Túc Bảo Nguyên khó mà thoát khỏi tội chết, nhưng ân sư thấy bình sinh y không có tội nào khác, tuy có tật xấu của kẻ không có vợ nhưng chưa từng làm điều gì có hại đến danh tiết của người khác, nên mới mở cho một con đường sống để tự sửa mình, cho y đỏi tội lập công.

Ngừng lại một chút, nhìn lướt qua Liêu Văn Hùng nói tiếp :

- Còn như Liêu Văn Hùng thì hoàn toàn do y tự nguyện, vì hai người bọn họ đều là thủ hạ của lão tặc họ Chúc, chuyện ấy phát sinh ra cũng khó bề trở về, đó cũng là lý do hiện nay tôi không cho hai người bọn họ để lộ mặt thật.

Lúc ấy điểm tiêu nhị đứng ngoài cửa khom lưng cười nói :

- Các vị khách quan, cơm tối đã chuẩn bị xong, xin hỏi đã mang lên được chưa ạ?

Triệu Tố Chân thuận miệng đáp :

- Mang lên đây đi!

Trong bữa cơm tối, quần hiệp bàn bạc về tình thế ta địch trước mắt, phương sách hành động từ nay trở đi cùng là phương pháp liên lạc với Triệu Tố Chân hành động riêng rẽ như thế nào... nhất nhất tính toán kỹ lưỡng. Bàn bạc xong, Triệu Tố Chân không đợi quần hiệp ăn xong bữa cơm, đứng dậy cáo từ nói :

- Các vị cứ thông thả dùng cơm, tôi cần đi trước.

Phương Diệc Viên cười nụ nói :

- Xin cô nương chờ một chút, ta còn có một nghi vấn muốn thỉnh giáo.

Triệu Tố Chân cười cười nói :

- Cứ theo tôi nghĩ, thì Phương đại hiệp chẳng còn điều gì phải hỏi nữa cả!

Phương Diệc Viên cười nói :

- Đó là cô nương nghĩ mà thôi, cô nương ạ!

Dừng lại một chút mới chăm chú nhìn Triệu Tố Chân hỏi :

- Theo như ta biết, cô nương đã học được hết chỗ tinh túy trong tuyệt nghệ Thái Âm Huyền Chấn thần công mà Bách Liễu thần ni dạy, đến cả Đại Thừa Hư Ảo thần công chắc cũng mới luyện thành gần đây rồi, phải không?

Triệu Tố Chân gật đầu nói :

- Đúng thế. Năm lão nhân gia người cứu sống tôi thì người cũng vừa luyện thành Đại Thừa Hư Áo thần công.

Phương Diệc Viên nhíu mày nói :

- Hai môn công phu Thái Âm Huyền Chấn và Đại Thừa Hư Áo về lý thuyết thì đều không có khí âm hàn...

Triệu Tô Chân không kìm được tiếng à rồi cười nói :

- Nghi vấn của Phương đại hiệp là chỉ vào việc lúc tôi giả làm nữ quý, làm sao có được một luồng khí âm hàn chứ gì?

Phương Diệc Viên gật đầu nói :

- Đúng thế!

Triệu Tô Chân cười nói :

- Luồng khí âm hàn ấy, vốn là có nguồn gốc khác, chẳng qua tôi chỉ lợi dụng công phu và công lực để tăng thêm mà thôi.

Súy Chấn Vũ cũng cướp lời nói :

- Chân muội nói như vậy, có lẽ là một món bảo vật gì đó đúng không?

Triệu Tô Chân cười bí ẩn :

- Nói ra thì đó cũng là một món bảo vật.

Tiếp theo lấy vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Đó là lúc ân sư lên núi Tuyết Sơn tìm cây Thiên Niên tuyết liên, trong lúc ngẫu nhiên tìm được trong khối băng dày vạn năm một viên Tuyết Hồn châu.

Thân Bá Truyền và quần hiệp đều bất giác cùng ủa một tiếng. Phương Diệc Viên thì mắt sáng lên nói :

- Tuyết Hồn châu là do khí chí âm chí hàn của trời đất kết lại mà thành,

thật là một món bảo vật khó có thể gặp được trong võ lâm, cô nương có thể đưa ra cho tất cả mọi người bọn ta ở đây được mở rộng tầm mắt không?

Triệu Tổ Chân ngưng ngưng cười nói :

- Thật là rủi quá, tôi vì gần đây không giả làm quý, ngại đeo trong người vương vếu, mới rồi đem cất giấu ở một nơi kín đáo, thôi thì để lần sau gặp nhau sẽ mời các vị cũng xem.

Nói xong, từ từ đứng dậy cười nụ nói tiếp :

- Các vị nên tự thận trọng, hẹn gặp lại!

Triệu Tổ Chân một mình đi rồi, bữa cơm tối của quần hiệp cũng kết thúc, ai về phòng nghỉ ngơi. Súly Chấn Vũ và Phương Diệc Viên hai người ở cùng một gian, Phương Diệc Viên nhìn Súly Chấn Vũ cười nói :

- Sư đệ, không ngờ rằng Võ lâm Tam mỹ danh chấn võ lâm lại là bà con con cô con cậu với người, cứ theo thường tình mà nói, đã có tình thân thiết như vậy sư đệ ít nhất cũng phải vớ được một trong ba cô mới phải, tại sao lại có tình trạng như hôm nay?

Súly Chấn Vũ cười gượng nói :

- Sư huynh, chuyện đó để số phận an bài, đệ trước nay không tin vào số phận, nhưng số phận cứ đùa cợt đệ mãi thôi!

Phương Diệc Viên như chợt hiểu ra nói :

- Phải rồi, về chuyện này người cứ nói thẳng ra với ta thì cũng có gì phải ngại, hay là trong đó có chỗ nào khó nói?

Súly Chấn Vũ thở dài nói :

- Khó nói thì không có, chẳng ra nói ra thì khiến lòng mình buồn bã mà thôi.

Phương Diệc Viên nghiêm trang nói :



- Sư đệ, giữa đám biểu huynh biểu muội các người, chuyện đã qua thì ta không biết. Nhưng theo thái độ của Triệu đại cô nương đối với người mới đây đã có một tình cảm không bình thường.

Súy Chấn Vũ chớp mắt gật đầu nói :

- Có thể nói như vậy, nhưng tới nay, thì là chuyện đã qua rồi...

- Không đâu!

Phương Diệc Viên tỏ vẻ không đồng ý ngắt lời nói :

- Sư đệ, Triệu đại cô nương trước mắt vẫn còn là thân xử nữ, thì câu chuyện giữa hai người vẫn có thể tiếp tục mà.

Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Sư huynh, chẳng lẽ huynh quên rằng trước mắt nàng ta vẫn còn là phu nhân danh nghĩa của Chúc Thiếu Thu sao?

Phương Diệc Viên trong mắt lóe lên tia sáng lạnh nói :

- Các cuộc hôn nhân mua bán bản thủ ấy cần gì phải tính! Mà nói lại, chỉ cần hai người các người vẫn còn yêu thương nhau thì cho dù nàng ta đã làm vợ Chúc Thiên Thu trên thực tế đi chăng nữa, cũng có ngại gì!

Súy Chấn Vũ nói :

- Nói như sư huynh thì lấy cái gì bịt miệng thiên hạ bàn tán?

Phương Diệc Viên nói :

- Lời bàn tán rộng dài của người đời thì không cần đếm xỉa tới!

Ngừng lại một chút, lại nghiêm trang nói :

- Vương An Thạch nói rất đúng là trời đất không đủ để sợ, tổ tông không đủ để làm phép tắc, lời thiên hạ không đủ để lo nghĩ. Sư đệ thần công siêu tuyệt, hào khí xông mây, lẽ ra phải mang một tấm lòng phi thường mới phải, tại sao đối với việc quan hệ cả đời người lại nhút nhát run sợ

kiểu đàn bà con nít. Sư đệ, người cứ đem chuyện cũ giữa hai người kể lại ta nghe xem, cũng có thể ta giúp được một chút ý kiến gì cho người.

Súy Chân Vũ cười gượng nói :

- Loại chuyện này thì sư huynh không làm gì được!

Phương Diệc Viên cười nói :

- Việc là ở người, sao người lại chắc là ta không làm gì được?

Ngừng lại một chút, lại cười nụ nói tiếp :

- Mà cứ cho là sư huynh không làm gì được đi, nhưng đêm dài dằng dặc, nói chuyện cho đỡ buồn, thì cũng như người một mình buồn bã trong lòng không chịu được, giả khuấy vậy mà!

Súy Chân Vũ không biết làm sao, gật gật đầu nói :

- Được, đệ nói, đệ nói...

Trầm tư một lúc, chàng từ từ nói tiếp :

- Tiểu đệ bảy tuổi mồ côi cha, mười tuổi mồ côi mẹ, có thể nói là từ nhỏ tới lớn sống với cô dưỡng, cùng ba vị tiểu muội cũng đều có tình cảm ngựa trúc mơ xanh từ thửa trẻ con.

Phương Diệc Viên hỏi ngay :

- Sư đệ không có huynh đệ tỷ muội ruột nào khác à?

- Đúng thế.

Súy Chân Vũ cười nói tiếp :

- Cô dưỡng hai vị lão nhân gia vốn coi đệ như con ruột, ngoài việc cho học chữ cùng với ba vị tiểu muội, còn đích thân truyền dạy võ công cho nữa. Lại còn nửa đùa nửa thật nói là gả biểu muội Triệu Tố Chân cho đệ.

Phương Diệc Viên cười nói :

- Như vậy thì là đối xử với người quá tốt rồi, nhưng về sau tại sao lại khác đi?

Súy Chân Vũ thở dài một tiếng rồi nhăn nhó cười nói :

- Nghiêm khắc mà nói, là do đệ tự mình không tốt, lúc ấy đệ cứ như bị ma ám, không những đối với việc học văn luyện võ không hề thích thú, mà còn thích chơi bời rông dãi với một lũ lêu lổng, về sau, tuổi ngày càng lớn, thói hư tật xấu ngày càng nhiều, thôi thì phá làng quậy xóm, trộm gà bắt chó, cái gì cũng làm, có lúc còn ăn cắp cả tiền bạc của cô dưỡng để tiêu xài phung phí với đám bạn xấu.

Phương Diệc Viên không kiềm được cũng lắc đầu cười gượng nói :

- Thật là bậy bạ! Thật là bậy bạ! Thế chẳng lẽ lúc bấy giờ phu thê Triệu đại hiệp không răn bảo người à?

Súy Chân Vũ đáp :

- Ai nói không răn bảo? Có điều, mắng đệ thì đệ để vào tai nọ lọt qua tai kia, đánh đệ thì đệ chạy, giả như có túm được đệ, roi chưa đến đất thì đệ đã gào lên cho người trong toàn trang đều nghe, huống chi nói cho cùng đệ lại không phải là con ruột của hai vị lão nhân gia, như thế thì hai vị làm sao thẳng tay đánh đập được?

Phương Diệc Viên bất giác chợn mắt nói :

- Bây giờ tưởng tượng tới cảnh ấy, thật ta cũng muốn đánh cho người hai bạt tai!

Súy Chân Vũ cười gượng nói :

- Trong tình hình ấy, thì chuyện hôn nhân của đệ với đại biểu muội vô hình trung cũng khỏi bàn tới nữa.

Ngừng lại nghỉ ngơi một lúc đoạn nói tiếp :

- Rồi từ đó đệ bỏ ra ngoài lêu lổng, lâu lâu với về nhà một lần, hai vị lão nhân gia đau lòng thất vọng, cũng không hỏi gì tới hành vi của đệ, sau ba

năm lâu lỏng như vậy thì đệ mười chín tuổi, trong giới du thủ du thực ở Quế Lâm cũng có chút ít tiếng tăm. Cũng vào lúc ấy, hai thằng đàn em của đệ lại gây ra một vụ rắc rối lớn, lúc ấy cả đại ca là đệ đều bị bắt vào phủ. Song quan phủ cũng nể mặt cô nương, không điều tra thêm, đưa đệ về để cô nương dạy bảo...

Phương Diệc Viên nhin không được ngắt lời hỏi :

- Lúc ấy chắc là ngươi no đòn phải không?

- Đúng vậy.

Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Lúc ấy, đệ không những bị cô nương đem roi da đánh cho một trận lẫn lóc, mà còn bị cô nương chửi cho một trận tối mặt, thậm chí tới cả phụ mẫu đệ đã chết cũng bị chửi, nếu không lúc đệ chạy trốn, đã chẳng làm chuyện dứt tình...

Nói tới đó, ngoài cửa chợt vang lên tiếng Triệu Tô Quyên :

- Biểu ca, muội vào được không?

Súy Chấn Vũ cười khan một tiếng nói :

- Mời vào, mời vào, muội tới vừa đúng lúc.

Triệu Tô Quyên cười nụ bước vào phòng, tự ngồi xuống cái ghế cạnh Phương Diệc Viên, khẽ cười một tiếng hỏi :

- Biểu ca, đúng lúc là thế nào?

Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Ngu huynh đang kể cho sư huynh nghe một đoạn quá khứ quang vinh của mình, muội tới đây, chẳng phải là đúng lúc để làm một chứng nhân sao?

Triệu Tô Quyên nhoẻn miệng cười hỏi :

- Vậy đã kể tới đoạn nào rồi?

Súy Chân Vũ cười khan một tiếng nói :

- Đúng tới đoạn bị quan phủ Quế Lâm giải về, ăn một trận roi da của cô dượng.

Triệu Tố Quyên mắt thoảng mờ đi, như cười mà không phải cười, gật gật đầu im lặng lắng nghe.

Súy Chân Vũ thở dài một tiếng nói tiếp :

- Lúc ấy tính ra đệ đã là một người thành niên, cũng đã nhận biết được là mình có lỗi, hai vị lão nhân gia đánh đệ mắng đệ, đệ cũng chỉ xấu hổ về phần mình, nhưng cô mẫu người lại chửi mắng tới cả phụ mẫu, ngay tới giờ đây mà đệ nhớ lại cũng còn thấy tức giận.

Triệu Tố Quyên buồn bã thở dài nói :

- Lúc ấy mẫu thân muội đang nóng giận, nói không lựa lời, mà huynh vẫn không bỏ qua một chút sao?

Phương Diệc Viên cũng phụ họa :

- Đúng đấy, sư đệ, giả như lúc bấy giờ Triệu phu nhân mắng mỏ hơi quá lời một chút, cũng là do người có chỗ không phải, bây giờ việc đã qua rồi, người đừng để bụng mới được.

Súy Chân Vũ cười gượng nói :

- Để bụng gì đâu, chẳng qua đệ thuận miệng nói ra vậy thôi!

Ngừng lại một chút lại nhăn nhó cười nói :

- Chẳng qua trong hoàn cảnh lúc ấy thì mấy chuyện đồn tới, khiến đệ thật là căm hờn cực điểm. Sau khi đệ bị cô dượng đánh đòn, hai vị còn bắt đệ phải xin lỗi tất cả mọi người, hứa là bỏ lỗi làm cũ. Có điều trong lúc căm tức như vậy, huynh nghĩ là đệ chịu khuất phục à?

Phương Diệc Viên cười nói :

- Lúc ấy chắc người trơ ra như cục đá dưới cống, vừa thúì vừa cứng chứ gì?

Súy Chân Vũ nói tiếp :

- Lúc ấy, cô mẫu trối đệ lại, nhốt trong phòng chứa củi, mỗi ngày chỉ cho ăn một chén cơm với muối, lại nói là chừng nào đệ biết ăn năn hối lỗi mới thả ra.

Tiếp theo lại cười gượng nhìn Phương Diệc Viên nói :

- Sư huynh đoán xem, đệ ở trong đó mấy ngày?

Triệu Tố Quyên cười nói :

- Khỏi cần phải đoán, đề muội nói cho, huynh ở trong gian chứa củi cả thảy năm ngày.

Súy Chân Vũ cười nụ nói :

- Đúng đấy, tất cả là năm ngày, mà ta còn nhớ rõ lúc ấy mẫu thân muội còn nói gì nữa cơ.

Triệu Tố Quyên thở dài nói :

- Không ngờ huynh còn nhớ kỹ đến thế.

Phương Diệc Viên hỏi :

- Vậy sau đó người làm thế nào mà được tự do?

Súy Chân Vũ cười nụ chỉ Triệu Tố Quyên nói :

- Đó cũng là nhờ tam biểu muội đây. Khi đệ bị nhốt trong phòng chứa củi tới ngày thứ năm, nàng ta lén ăn cắp chìa khóa mở cửa cho đệ trốn ra, kể đó còn cho đệ biết là đại tỷ tỷ của nàng ta sắp thành hôn với Thiếu chủ nhân Cúc viên Chúc Thiếu Thu.

Dừng lại một chút, chàng nhìn Phương Diệc Viên thở dài nói tiếp :

- Sư huynh thử nghĩ xem, khi được tin ấy trong lòng đệ cảm thấy ra sao?

Phương Diệc Viên nhè nhẹ thở dài, không trả lời.

Triệu Tố Quyên nói :

- Biểu ca, lúc ấy muội còn nhỏ quá, không biết gì cả, nếu không muội đã không nói chuyện ấy với huynh.

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Nhưng tình nghĩa chân thành của muội, huynh vĩnh viễn không quên đâu.

Phương Diệc Viên nhìn Súy Chấn Vũ hỏi :

- Vậy lúc ấy cũng là tam tiêu thư thả cho người trốn đi à?

- Đúng thế.

Súy Chấn Vũ gật gật đầu nói :

- Sau khi nghe được tin ấy, quả là đệ ngơ ngẩn một lúc không biết gì cả, biểu muội không biết là đệ cay đắng trong lòng, cuối cùng tự ý thả cho đệ đi.

Phương Diệc Viên hỏi tiếp :

- Sau khi người được tự do, không tới gặp phu thê Triệu đại hiệp để lý luận sao?

Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Đệ lại còn có gì để lý và luận nữa? Lúc ấy đệ chỉ biết viết một lá thư hết sức nặng nề để lại, rồi lạng lẽ bỏ đi mà thôi.

Phương Diệc Viên nói :

- Lá thư đầy lời lẽ nặng nề phẫn hận của người chắc là làm phu thê Triệu

đại hiệp đau lòng lắm.

Súy Chân Vũ cười nói :

- Chuyện đó thì khó tránh được...

Triệu Tố Quyên ngắt lời nói :

- Biểu ca, chuyện đó không cần nói nữa, chẳng qua có một điểm muội phải đặc biệt nói với huynh rõ, là vì chuyện hôn nhân với nhà họ Chúc, đại tỷ của muội đã khóc lóc mấy lần làm phụ mẫu muội phải phát hoảng.

Súy Chân Vũ hỏi :

- Sao thế?

- Thì vì tỷ ấy yêu huynh.

- Nhưng mà cuối cùng nàng ấy cũng về với nhà họ Chúc!

Triệu Tố Quyên không kìm được tiếng thở dài buồn bã nói :

- Biểu ca, huynh làm rồi, sở dĩ đại tỷ của muội cuối cùng phải lấy họ Chúc, là vì bị áp lực của phụ mẫu muội, mà phụ mẫu muội thì lại bị áp lực của nhà họ Chúc.

Phương Diệc Viên thoáng cười nói :

- Sư đệ, Triệu cô nương, thôi đừng mãi nói chuyện đã qua, trước mắt cần có cách tính toán cho tương lai kia mà!

Triệu Tố Quyên cười nụ nói tiếp :

- Trước mắt thì biểu ca đã là đại hiệp nổi tiếng võ lâm, còn đại tỷ của tôi tuy số phận gian nan, trải nhiều hoạn nạn, nhưng nay may mắn vẫn còn là... là...

Một vị cô nương, trước nay chữ thân xử nữ tất nhiên khó nói ra miệng, cho nên nàng là... là mất một lúc cũng không nói được là cái gì.



Phương Diệc Viên cười nói :

- Đúng thế, một người là lãng tử quay đầu vàng chẳng đời, một người lại là Tư Đồ Vân Anh chưa lấy chồng. Sư đệ, ta mong muốn các người là kẻ có tình sẽ được sum họp, đồng tâm hiệp lực, cứu vãn một trường đại kiếp trước mắt của giang hồ.

Ngừng lại một chút, nhìn qua Triệu Tố Quyên nói :

- Tam tiểu thư, về phía lệnh tử, lại phải nhờ cô nương chịu khó để ý cho.

Triệu Tố Quyên nghiêm trang nói :

- Đó là việc tôi phải làm rồi, có điều đây lại là việc có quan hệ tới chuyện giải cứu gia phụ gia mẫu...

Phương Diệc Viên ngắt lời cười nói :

- Tam tiểu thư xin cứ yên tâm, chuyện giải cứu lệnh đường là chuyện quan trọng nhất trước mắt của chúng ta. Giờ này đã khuya rồi, xin mời Tam tiểu thư về nghỉ ngơi đi, mọi chuyện ngày mai sẽ bàn.

-----oOo-----

## Chương 19: Trấn Thảo điểm gian tà lại thua

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Hai hôm sau, trước lúc giữa trưa.

Súy Chấn Vũ, Phương Diệc Viên, Thái Bá Truyền, Triệu Tố Quyên mọi người đều để lộ mặt thật trở về trấn Thảo Điểm chỗ đường vào núi Võ Đang, trong số này chỉ có Túc Bảo Nguyên và Liêu Văn Hưng còn đeo mặt nạ. Một đoàn người đông đúc kéo vào trấn Thảo Điểm, lập tức khiến cho không ít khách giang hồ phải để ý nhìn.

Nói thật ra thì một đoàn người này coi cũng rất lạ mắt. Ở trong số đó có người già mặt mày như trẻ con, có người trẻ tuổi anh tuấn tiêu sái, có tiểu thư nhan sắc tuyệt thế và bọn thị tỳ xinh đẹp như hoa, lại có cả hai tùy tùng mặt xanh mét như người chết. Tất cả mọi nhân vật giang hồ, tam giáo cửu lưu đang có mặt ở trấn Thảo Điểm như đều có mặt ở trong đoàn người này cả.

Ngoài Thân Bá Truyền đi bộ, cả đoàn người này đều cưỡi ngựa, nhưng vừa vào trong trấn, tất cả đoàn người xuống ngựa đi từ tốn. Cho nên, tất cả những khách giang hồ đều chăm chú nhìn vào Triệu Tố Quyên xinh đẹp tuyệt trần.

Thân Bá Truyền đi đầu tiên lấy tay che mặt, nhìn mặt trời rồi quay đầu nói với Phương Diệc Viên đi ngay sau lưng :

- Lão đệ, tới giờ rồi. Chúng ta phải lo cúng Ngũ Tạng miếu thôi!

Phương Diệc Viên cười nói :

- Trấn Thảo Điểm nhỏ tí như thế này, thì có mấy cái quán xá chứa được cả bọn chúng ta, thôi cứ đi luôn cho rồi.

Thân Bá Truyền lắc đầu nói :

- Nhìn kia, Túy Tiên cư trước mặt đấy, chắc rộng rãi đủ chỗ mà!

Phương Diệc Viên cười coi nói :

- Vậy à, vậy thì bọn ta vào Túy Tiên cư...

Trong lúc trò chuyện, đoàn người đã tới trước cửa tiêu lầu Túy Tiên cư. Đoàn tiểu nhị đứng đón khách ở cửa vôi vàng tươi cười chào đón, một mặt sai hai người chăm sóc ngựa, một người mặt mũi hớn ha hớn hờ đưa quần hiệp lên lầu hai. Lầu hai rất rộng rãi, có thể chứa được một hai trăm người, ở một trấn Thảo Điền bé xíu này thì quả thật đây cũng là một khách điểm có quy mô to tát. Vì lúc ấy đã gần giữa trưa, nên trên lầu đã khá đông khách ngồi. Ở dưới lại lục tục toán ba bọn năm kéo lên thêm. Một đoàn của Súc Chấn Vũ đủ cả trai gái trẻ già, không nhiều không ít, vừa chẵn một chục, cũng vừa vắn ngồi khít quanh một cái bàn lớn, vị trí cũng vừa đúng tại giữa gian phòng trên lầu hai.

Khách điểm Túy Tiên cư này cũng không tránh khỏi vẻ quê mùa, tuy có chia ra lầu trên lầu dưới, nhưng không có chỗ ngồi kín đáo trang nhã. Cho nên bọn Súc Chấn Vũ tuy chiếm được một chỗ ngồi có thể nhìn thấy tất cả mọi người không sót một ai, nhưng tất cả mọi người ai cũng có thể nhìn thấy rõ bọn Súc Chấn Vũ.

Trong tửu lầu đã có trên một trăm thực khách, mười người thì có chín người là nhân vật võ lâm, cũng đều là người lịch lãm hiểu rộng biết nhiều, cho nên một đoàn người lạ mặt của bọn Súc Chấn Vũ kéo lên, sau một thoáng mọi ánh mắt đổ dồn về, những tiếng lao xao đều im bật thì không khí lại trở lại như cũ.

Người hầu ban khom lưng đưa thực đơn, Phương Diệc Viên đón lấy rồi thuận tay đưa Thân Bá Truyền ngồi trước mặt nói :

- Thân lão, thôi ngựa già quen đường, mời mọi người chọn món đi.

Thân Bá Truyền cười nói :

- Lão đệ, ngươi chưa bỏ được tật làm biếng, đến một việc nhỏ nhất như thế này cũng làm phiền tới lão khiêu hóa ta.

Nói thì nói, nhưng ngay sau đó ông ta cũng chắm bốn món xào, bốn món rau và một thổi cơm, lại hướng về phía người hầu bàn nói :

- Này tiểu nhị, còn rượu... thì cứ lựa thứ ngon nhất đưa lên đây.

Thân Bá Truyền nở một nụ cười bí ẩn, cũng không chờ quần hiệp kịp nói tiếng nào, đứng dậy bước qua một cái bàn quay mặt ra phía đường cách đó hơn một trượng, bên cạnh cửa sổ.

Ngồi ở bàn bên cạnh cửa sổ là hai lão nhân khoảng năm mươi tuổi, một người áo đen, một người áo trắng và một văn sĩ áo xám mặt ngựa mũi khoằm, sắc mặt xanh như màu chàm. Bộ mặt của văn sĩ áo xám trông rất đáng ghét, khiến người ta vừa nhìn thấy đã phải nghĩ rằng đây không phải là hạng người thiện lương. Nhưng hai lão nhân khoảng năm mươi tuổi mặc hai màu áo khác nhau thì tướng mạo hiên ngang có vẻ không phải là bọn tà ác. Và lại, ngoại trừ một người có vẻ hung dữ, một người có vẻ tuấn tú hơn, thì về mặt mũi hai người kia cũng na ná như nhau, có lẽ chính là hai thân huynh đệ. Ba người này đang chăm chú uống rượu trò chuyện, đối với việc Thân Bá Truyền đi về phía bọn họ, tựa hồ không hay gì.

Triệu Tố Quyên nhìn Phương Diệc Viên hạ giọng nói :

- Phương đại hiệp, người có biết ba người kia không?

Phương Diệc Viên cũng hạ giọng đáp :

- Hai người mặc áo chia màu đen trắng chính là huynh đệ Ôn Tư Bản, Ôn Tư Nguyên có quái danh là Hắc Bạch Vô Thường, còn người áo xám kia thì rõ ràng mang mặt nạ da người, không có cách nào nhận ra ai.

Súy Chân Vũ cười ruồi nói :

- Huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường họ Ôn ngoài các quái danh ra lại dường như không hề có tiếng ác, sao lại ngồi chung một bàn với người áo xám mặt mũi đáng ghét kia?

Phương Diệc Viên nói :

- Cặp quái vật ấy không những có tiếng ác mà còn là kẻ nghĩa hiệp. Chẳng qua trên giang hồ thì chuyện thực hư lẫn lộn, lắm sự lạ đời, cũng có thể người áo xám mặt mũi đáng ghét kia hoàn toàn không phải là hạng người bại hoại. Ta nghĩ Thân lão qua đó chắc có thâm ý, hoặc giả đã phát hiện được điều gì đó, bọn ta cứ ngồi yên chờ xem ra sao.

Lúc ấy Thân Bá Truyền đã tới trước chỗ bọn Hắc Bạch Vô Thường ngồi, ba người bọn họ vẫn thản nhiên ăn uống trò chuyện như không trông thấy. Thân Bá Truyền đứng lại sau lưng văn sĩ áo xám, cố ý ho hắng đánh tiếng, nhưng ba người vẫn không tỏ vẻ gì. Thân Bá Truyền nhe răng cười một tiếng, vỗ vai văn sĩ áo xám :

- A! Kim lão, ta suýt không nhận ra người đấy. Mặt dài thêm tuấn tú, mũi cũng cao thêm một chút, người cũng phát tướng ra, ta dám đánh cá là ít nhất người cũng tăng thêm được năm cân.

Ông ta nói linh tinh một hơi, nước bọt văng tung tóe, có vẻ nồng nhiệt lắm, giống như là bạn bè lâu năm mới gặp lại nhau vậy.

Có điều văn sĩ áo xám không đợi ông ta nói dứt câu, lạnh lùng buông sòng :

- Xin lỗi, tiểu nhân không phải họ Kim!

Thân Bá Truyền cười hô hô nói :

- Té ra lão đệ ngươi cũng đổi luôn cả họ rồi! Thật là kỳ diệu quá, kỳ diệu quá!

Ngừng lại một chút, lại cau mày tự nói với mình như đang có vẻ khó nghĩ :

- Kỳ quái thật, chẳng lẽ trong hàng trăm cái họ, lại có họ nào hay hơn họ Kim sao?

Văn sĩ áo xám cười nhạt nói :

- Có phải là ngươi muốn ta đây bỏ thí cho chút gì phải không?

Thân Bá Truyền cười nói :

- Khiếu hóa này xưa nay dạ dày to, ta ăn xin khắp mười phương, có ai bỏ thí, bất kể là gì cũng chiếu biên lai nhận đủ, có điều là... không rõ lão đệ ngươi định bỏ thí cho ta chút đỉnh gì hay hay?

Văn sĩ áo xám nói :

- Người đối với họ Kim trong hàng trăm cái họ đã có sự ưa thích đặc biệt. Vậy thì ta bố thí cho người họ Kim vậy.

Thân Bá Truyền hớn ha hớn hờ nói :

- Cảm ơn, cảm ơn! Lão khiêu hóa đã mang họ Kim, từ nay trở đi chắc là vận may sẽ tới, không đến nỗi phải lê la kiếm chác, xin xỏ cơm thừa canh cặn nữa rồi.

Ngừng lại một chút như chợt nhớ ra điều gì lại kêu lên :

- Không được! Không được! Lão đệ người đứng là có ý chơi xỏ lão khiêu hóa.

Văn sĩ áo xám cười nhạt hỏi lại :

- Lại còn chỗ nào không tốt nữa chứ?

Thân Bá Truyền nói :

- Muốn lão khiêu hóa mang họ Kim, há chẳng phải là cũng phải bỏ luôn họ như người, lão khiêu hóa dẫu hồ đồ hơn cũng không đến nỗi không nhận ra cái đạo lý ấy!

Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản cười nụ hỏi :

- Vậy thì, theo họ Ôn của huynh đệ chúng ta được không?

Thân Bá Truyền xua tay lia lại nói :

- Không được, không được! Lão khiêu hóa tuy trải qua một đời nghèo khổ tuy cực, nhưng đối với thế giới đẹp đẽ này vẫn chưa chán sống, đâu lại có mối quan hệ với Hắc Bạch Vô Thường!

Hắc Bạch Vô Thường nghe xong câu nói, hai người đều biến sắc. Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản chăm chú nhìn Thân Bá Truyền cười nhạt hỏi :

- Té ra tôn giá lại là bằng hữu đồng đạo...

Thân Bá Truyền cười nói :

- Hai chữ đồng đạo còn có thể miễn cưỡng nhìn nhận, chứ hai chữ bằng hữu thì muôn lần không dám.

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên chăm chăm nhìn đối phương trầm giọng nói nhỏ :

- Đã biết được lai lịch của huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường họ Ôn thì chắc không phải là loại vô danh, xin bằng hữu báo danh cho.

Thân Bá Truyền ra vẻ không biết làm thế nào cười nói :

- Vô Thường gia cũng biết mà... Lão khiêu hóa cũng chỉ là ăn mày nghèo, tên họ có đáng cái gì mà báo chứ!

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên cười nhạt một tiếng nói :

- Không báo danh ta cũng không ép, nhưng người đã biết lai lịch của Hắc Bạch Vô Thường, chắc cũng biết tính tình của huynh đệ chúng ta rồi.

Thân Bá Truyền gật gật đầu nói :

- Không sai! Tính tình quái dị của Hắc Bạch Vô Thường, lão khiêu hóa đã sớm nghe qua...

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên lạnh lùng nói :

- Đã biết tính tình quái dị của huynh đệ chúng ta, mà còn dám tới đây nói chuyện tào lao, vậy thì người đứng là có sao Thọ Tinh chiếu mạng, chỉ hiềm gặp sao Thái Tuế rồi.

Thân Bá Truyền cười nói :

- Vào lúc này thì Khương Thái Công ở đây, không có gì phải sợ, dám chắc là không người nào lại có thể lấy được cái mạng khiêu hóa già cùng khổ này đâu.

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên cười nhạt nói :

- Có vẻ như người lại có người rất giỏi giang đi cùng thì phải?

Trong câu nói, đã đưa mắt quét qua chỗ bọn Sứy Chân Vũ và quần hiệp ngồi.

Thân Bá Truyền chối đây đây :

- Không phải... không phải... Lão khiêu hóa đã có chỗ nhờ cậy, là vì có cấp trên của hai vị tại đây, tính tình hiền còn trọng cho dù có quái dị hơn đi chăng nữa cũng không có cách nào quái dị được...

Đôi mắt ung của văn sĩ áo xám lóe lên ánh sáng lạnh, cười nhạt ngắt lời nói :

- Người đúng là biết nhiều chuyện lắm, bằng hữu, đừng làm ra vẻ hồ đồ nữa, nói toạc móng heo ra đi!

Thân Bá Truyền bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Cái gì? Bằng vào Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán người mà cũng dám xưng là cấp trên cũng Hắc Bạch Vô Thường à?

Câu nói này của Thân Bá Truyền quả thật không phải là làm ra vẻ hồ đồ. Thật ra ông ta đã định đùa giỡn thêm một lúc nữa rồi mới nói huých toẹt thân phận đối phương ra, nhưng một câu Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán nghiêm nhiên tự xưng là cấp trên của Hắc Bạch Vô Thường phá ngang làm ông ta quên mất chủ ý ban đầu, buột mồm gọi luôn lai lịch danh hiệu đối phương.

Phương Diệc Viên bất giác cười gượng nói :

- Thật là hồ đồ, Thân lão vốn đã nêu rõ y là họ Kim, vậy mà nãy giờ ta nghĩ không ra!

Triệu Tô Quyên hỏi ngay :

- Phương đại ca, Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán này là người thế nào?

- Đó là một gã vô cùng bại hoại.



Phương Diệc Viên chăm chú nhìn về phía Thân Bá Truyền, chậm rãi trả lời :

- Tên tuổi và võ công của gã này đều có trội hơn Hắc Bạch Vô Thường một chút, nhưng đúng là không đáng làm cấp trên của Hắc Bạch Vô Thường...

Lời này Phương Diệc Viên vừa nói tới đó, thì ánh mắt của khách giang hồ trên tiểu lâu đã vì câu Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán... do Thân Bá Truyền nói ra đều sáng quắc lên cả một lượt.

Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán giật nảy mình một cái, nhưng lại lập tức cười hô hô một tràng nói pha trò :

- Bằng hữu thật là cao minh khiến người ta bội phục, tiểu nhân đã bị nhận ra rồi, thì cái đồ chơi đeo trên mặt này không cần tới nữa.

Trong câu nói, đã giơ tay gỡ luôn cái mặt nạ da người trùm lên từ đầu trán tới cằm, để hiện ra một bộ mặt già nua nhăn nheo, tóc hoa râm có một chòm râu dê lồm đồm màu muối tiêu. Xem dáng vẻ thì người này đã khoảng trên sáu mươi tuổi, còn mặt mũi gò má so với lúc còn mang mặt nạ cũng không khác nhau nhiều lắm, đại khái chỉ có cái mũi khoằm là nhỏ hơn một chút mà thôi.

Thân Bá Truyền lặng lẽ cười nói :

- Phải đấy! Tôn bá đã không có gì không dám lộ mặt cho người thấy thì cần gì phải giấu giấu diếm diếm!

Tiếp đó dời ánh mắt qua Hắc Bạch Vô Thường cười hỏi :

- Hiền côn trọng có muôn gặp qua cấp trên của các ngươi không?

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên cười nhạt một tiếng nói :

- Lão ăn mày thôi tha, bọn ta không thích nghe khoe khoang trước, nếu ngươi mà không chỉ ra được cấp trên của huynh đệ ta, thì ngươi đi lên lầu này được chứ xuống lầu này phải kiêng ra đấy!

Thân Bá Truyền cười nói :

- Thật là tốt quá! Khiếu hóa ta sinh ra là rủi ro, từ khi lọt lòng mẹ tới giờ chưa được ngôi kiệu lần nào, nếu như quả có được đám con hiếu cháu hiền khiêng lão nhân gia xuống dưới lên thì lão nhân gia không những không phản đối mà còn nhất định sẽ có thưởng.

Ngừng lại một lát, nhìn thẳng vào đối phương hỏi :

- Hiền côn trọng đã xưng hiệu là Hắc Bạch Vô Thường, vậy thì Diêm vương gia có phải là cấp trên của các người không?

Hắc Bạch Vô Thường như không ngờ rằng Thân Bá Truyền lại lòi Diêm vương gia ra làm cấp trên của họ, nên nghe xong câu nói của Thân Bá Truyền, không giận dữ mà bật cười, đồng thanh nói :

- Đúng là cấp trên, đúng là cấp trên...

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên còn nói thêm :

- Lão ăn mày thôi tha, chỉ cần ngươi mời được Diêm vương gia thật tới đây, huynh đệ chúng ta sẽ lập tức tuyệt đối phục tùng.

Súy Chấn Vũ đưa mắt nhìn Phương Diệc Viên cười nói :

- Sư huynh, Thân đại ca giúp huynh một phen phát tài rồi đây.

Phương Diệc Viên chau mày nói :

- Chuyện này sợ không phải dễ, hai lão quái vật ấy bình sinh chưa chịu phục ai cả...

Ông ta vừa chưa dứt lời, chợt nghe Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản tức giận hỏi :

- Lão ăn mày thôi, ngươi định giở trò lừa bịp gì đây?

Thân Bá Truyền xua tay rồi rít nói :

- Các hạ đừng có nóng, lão khiếu hóa tuy là hồ đồ, nhưng xưa nay không

có lừa gạt ai cả.

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên quát tiếp theo :

- Vậy sao ngươi còn chưa mời Diêm vương gia ra đây?

Thân Bá Truyền cười nói :

- Lão khiêu hóa đã nói rồi, thì nhất định sẽ làm, trước mắt hiền côn trọng tuy đã thừa nhận sẽ tuân lệnh Diêm vương gia, nhưng vị Kim Thiết Chủ này vẫn chưa gạt đầu mà.

Ngừng lại một chút, nhìn qua cây Thiết Chủ Quân Bình Kim Bất Hoán cười hỏi :

- Các hạ, tôn ý ra sao?

Thiết Chủ Quân Bình Kim Bất Hoán vừa mới cười nhạt, Thân Bá Truyền lại nói tiếp :

- Các hạ, lão khiêu hóa không ngại gì nói trước cho người biết. Có câu nói lời ra như cơn gió, không có cách nào thu lại được. Thiết Chủ Quân Bình người đã là thần bốc nói câu nào trúng câu ấy, có thể đoán xem may rủi cho người khác, tốt hơn hết là tự hỏi cho mình đi xem...

Thiết Chủ Quân Bình Kim Bất Hoán tức giận ngắt lời quát :

- Lão ăn mày thôi tha kia, ngươi đừng có tào lao. Chỉ cần Hắc Bạch Vô Thường chịu thật lòng cúi đầu tuân lệnh, Thiết Chủ Quân Bình Kim Bất Hoán ta cũng tuyệt đối phục tùng.

Thân Bá Truyền cười hô hô nói :

- Được! Được! Có được một câu nói ấy của ngươi, thì tính ra lão khiêu hóa ta một phen khua môi múa mép cũng không phải là uổng công.

Rồi quay đầu nhìn Phương Diệc Viên cao giọng gọi :

- Này! Phương lão đệ, ngươi ra đây đi chứ!

Phương Diệc Viên cười nói :

- Thân lão gia, sao người lại vất vả kéo ta vào đó?

Mấy chữ Phương lão đệ lại thêm một câu Thân lão gia tựa hồ làm cho ba lão quái nhân trước mặt liên tưởng tới điều gì đó, ánh mắt chột đều lộ vẻ kinh ngạc.

Thân Bá Truyền cười nói. :

- Lão đệ ngươi là Diêm vương sống hiện nay, lão khiêu hóa không gọi ngươi chẳng lẽ lại xuống Âm phủ gọi Diêm vương thật lên đây à?

Súy Chấn Vũ cũng nói nhỏ với Phương Diệc Viên :

- Sư huynh, nếu thu phục được ba tên ma đầu này cũng là một điều công đức lớn, xin đừng phụ lòng mong mỏi của Thân đại ca...

Phương Diệc Viên gật đầu cười cười đứng dậy, rồi bàn từ từ đi về phía cửa sổ. Thân Bá Truyền chỉ chỉ Phương Diệc Viên cười toe toét nói với Hắc Bạch Vô Thường :

- Đấy, đấy, cấp trên của các ngươi đến rồi đấy, sao các ngươi còn chưa đứng nghiêm chào hả?

Hắc Bạch Vô Thường cười gượng nhìn nhau, rồi Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên cất tiếng hỏi :

- Các hạ, vị đang đi tới kia có phải là Lãnh Diện Tu La Phương Diệc Viên đại hiệp không?

Lão ăn mày thối tha đổi thành các hạ, rõ ràng là vì sợ oai danh của Lãnh Diện Tu La Phương Diệc Viên mới đến nổi thế, Thân Bá Truyền định cười, cũng định khệnh khạng nói thêm vài câu, nhưng lại sợ gây ác cảm buổi đầu của hai lão quái, nên chỉ kịp nhin cười nói :

- Đúng đấy!

Tiếp theo lại nhìn thẳng đối phương hỏi :

- Diêm vương sống với Quỷ Vô Thường sống, ai là cấp trên, ai là thuộc hạ nào?

Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán vội nói :

- Không được! Đó chỉ là suy diễn bậy bạ...

Thân Bá Truyền ngắt lời cười nói :

- Kim Thiết Chủy, bây giờ thì không cần người nói nữa đâu!

Lúc ấy Phương Diệc Viên đã tới trước chỗ bọn họ ngồi, nhìn thẳng vào Hắc Bạch Vô Thường thoáng cười nụ, ôm quyền vái dài nói :

- Phương Diệc Viên xin ra mắt hai vị Ôn đại hiệp.

Hắc Bạch Vô Thường trong lòng tuy hoàn toàn không muốn, song đối phương đã dùng lễ đề ra mặt, cũng chỉ còn biết đứng dậy đáp lễ nói :

- Không dám đâu, không dám đâu...

Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản lại cười nói tiếp :

- Phương đại hiệp xưa nay như con thần long thấy đầu không thấy đuôi, hôm nay huynh đệ tại hạ lại được tiếp đón ở trấn Thảo Điểm này, thật là may mắn nào bằng...

Thân Bá Truyền cười nụ ngắt lời nói :

- Các hạ không cần cười cười, trả lời câu hỏi của ta trước đi đã.

Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản thoáng ngạc nhiên nói :

- Cái này... tại hạ mới rồi nói là... Diêm vương thật kia mà.

Thân Bá Truyền nói :

- Vậy chẳng lẽ hiền côn trọng là sai nhân của Âm ty Địa phủ thật à?

Ôn Tư Bản nói :

- Các hạ, nói chuyện đừng nên nói thế!

Thân Bá Truyền cười hỏi :

- Vậy thì nên nói thế nào?

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên nhìn sang anh mình vẻ khó xử, đồng thời thản nhiên nói :

- Các hạ chuyện này đợi lần sau sẽ bàn, được không?

Thân Bá Truyền ngạc nhiên nói :

- Chẳng lẽ lại có chuyện gì gấp hơn sao?

- Chuyện đó thì không phải.

Ôn Tư Nguyên lấy lại vẻ mặt nghiêm trọng nói :

- Các hạ tuy không chịu nói rõ tên ra, nhưng tại hạ đã ngầm đoán các hạ ắt là trưởng lão Cái bang, cũng là Mê Hồ Tử Cái Thân tiền bối, như con thàn long thấy đầu không thấy đuôi xưa nay?

Thân Bá Truyền chậm rãi hỏi :

- Vậy rồi sao?

Ôn Tư Bản nói :

- Thân tiền bối, Phương đại hiệp, hai vị đã biết huynh đệ tại hạ, thì cũng biết huynh đệ tại hạ xưa nay tự đến tự đi, chưa từng tuân lệnh người nào, nếu lại dựa vào một câu nói mà...

Thân Bá Truyền ngắt lời cười nói :

- Dường như hiền côn trọng muốn thấy qua bản lĩnh thật mới chịu phục tùng thì phải?

Huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường đang còn nhìn nhau nhăn nhó cười

gượng, thì người trưởng quây đã di động tấm thân béo phệ phục phịch đi lại, nhìn vào huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường và Kim Bất Hoán khom lưng cười nói :

- Ba vị khách quan, dưới lầu có người mời, tiền của ba vị đã trả rồi.

Y cũng không chờ ba người phản ứng ra sao, nói xong là quay người bước đi.

Phương Diệc Viên trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh, nhìn theo trưởng quây trầm giọng gọi :

- Đứng lại!

Trưởng quây nghe một tiếng gọi khác lạ, dừng lại quay người, áp a áp ứng hỏi :

- Khách quan là... gọi... gọi tiểu nhân ạ?

Phương Diệc Viên nói :

- Đừng làm bộ làm tịch, nói rõ ta biết, ai sai người tới đây?

Thân Bá Truyền cười nói :

- Phương lão đệ, gã này cứ để cho lão khiêu hóa ta hầu chuyện.

Tiếp theo nhìn về phía Sứ Chân Vũ cao giọng gọi :

- Huynh đệ, xin tạm thời phái Trương Long, Triệu Hồ hai vị giữ chỗ cầu thang, ai lên cũng được nhưng không cho ai xuống cả!

Trương Long, Triệu Hồ hai người không chờ Sứ Chân Vũ ra lệnh, lập tức phi thân vọt tới chỗ cầu thang, chia ra đứng hai bên. Tình hình này khiến cho bọn Kim Bất Hoán biến sắc, mà khiến cho quần hào đang có mặt hoảng sợ đến mức tất cả đều im bật.

Thân Bá Truyền vỗ vỗ vai trưởng quây cười hỏi :

- Sử đương gia, người bỏ nghề lâu chưa?

Trưởng quỳ nghe câu nói đang biến sắc, Thân Bá Truyền lai đưa mắt nhìn qua quần hào, cao giọng nói tiếp :

- Các vị chắc đều đã nghe qua về trại chủ Sở Bru của Phi Hồ trại oai danh lừng lẫy ở biên giới Xuyên Ngạc rồi chứ?

Rồi giơ tay chỉ vào trưởng quỳ, cười nụ nói tiếp :

- Vị này chính là Sở đại chủ oai danh lừng lẫy đây, các vị nên nhìn cho kỹ...

Thân Bá Truyền nói chưa dứt lời, trong quần hào đã rộ lên một tràng xì xào bàn tán.

Nói ra cũng chẳng lạ, Trại chủ trại Phi Hồ Sở Bru tuy không phải là nhân vật lừng lẫy trong giang hồ, nhưng trong giới hắc đạo thì cũng có địa vị không kém cõi, đến nay lại từ bỏ địa vị trại chủ chia của ăn cướp mà tới trần Thảo Điểm nhận làm một chân trưởng quỳ, thì làm sao lại không khiến cho người ta ngạc nhiên sao được!

Nhưng Sở Bru sau khi giật mình biến sắc, lại đổi làm vẻ mặt năn nỉ cười nói :

- Thân tiền bối, chẳng lẽ người lại không dung tha cho một người hối lỗi bỏ trộm cắp về làm lương dân sao?

Thân Bá Truyền cười hô hô nói :

- Bỏ dỡ theo lành, đương nhiên là điều lão khiêu hóa ta rất vui lòng nghe, có điều chỉ sợ là câu nói của người không phải thốt ra từ đáy lòng mà thôi!

Lúc ấy Kim Thiết Chủ và huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường đưa mắt nhìn nhau một cái, ung dung đứng dậy bước đi.

Thân Bá Truyền đổi giọng hỏi :

- Cái gì? Ba vị định thế nào đây?



Kim Thiết Chủy cười lặng lẽ một tiếng nói :

- Giữa chúng ta với nhau đã chẳng có dính líu gì, ta không dám với cao tới bậc đại hiệp nổi tiếng trong võ lâm, không nói tới chuyện có bạn bè đang gọi dưới lầu, cũng chẳng có gì để nhất định phải hầu chuyện các vị, phải không?

- Có lý, có lý!

Thân Bá Truyền gật đầu lia lịa nói :

- Còn câu hai vị này mới nói vừa rồi thì sao?

Câu này rõ ràng là chỉ vào lời nói của huynh đệ họ Ôn. Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản nói :

- Chúng ta đều là người sống sờ sờ, sao lại đem cái danh hiệu đây đó ra mà so sánh!

Thân Bá Truyền cười nói :

- Cũng có lý, miễn cũng là hai cục thịt có da, so sánh thì cũng đều nói ra lý do này nọ cả thôi!

Ngừng lại một chút, lại nhìn thẳng đôi phương hỏi :

- Vậy thì các vị muốn có cái gì mới chịu tâm phục?

Bạch Vô Thường Ôn Tư Nguyên nói :

- Cái gọi là tâm phục, đương nhiên là phải vui lòng thành thực nghe theo, huynh đệ chúng ta từ khi bước vào giang hồ tới nay, đều là tự đến tự đi, không từng tuân lệnh của ai, các vị tuy đều là đại hiệp nổi tiếng một thời, danh chấn võ lâm, nhưng xin cho tại hạ nói thẳng nói thẳng một câu, là ngày nay bọn ngụy quân tử trộm danh đòi đòi rất nhiều, huynh đệ tại hạ trước khi chính mắt mình nhìn thấy rõ ràng, thì không thể khẩu phục tâm phục được.

Thân Bá Truyền nghiêm trang nói :

- Lão khiêu hóa tuy hồ đồ, cũng không khi nào hồ đồ tới mức bắt người ta phải tâm phục khẩu phục, người bạn của hai vị dưới lầu là ai vậy?

Ôn Tư Bản thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện đó tại hạ cũng không biết.

Thân Bá Truyền đưa mắt nhìn Kim Bất Hoán cười nói :

- Vậy thì, vị Kim Thiết Chủ này chắc biết chứ gì?

Kim Bất Hoán lạnh lùng nói :

- Có bắt buộc phải nói cho người biết không?

Thân Bá Truyền cười nói :

- Người không nói cho ta biết cũng không quan trọng, lão khiêu hóa ta ít nhất cũng đoán được đến tám phần mười rồi.

Ngừng lại một chút, nhìn chằm chằm vào đối phương hỏi :

- Có phải là người của Tứ Tuyệt ma cung không?

Kim Bất Hoán sắc mặt lộ vẻ mặt trấn tĩnh phi thường, nhơn nhơn lạnh lùng hỏi lại :

- Nếu đúng thì sao?

Thân Bá Truyền cũng cười nhạt nói :

- Nếu đúng, thì tạm thời ủy khuất người lui lại một lúc.

Kim Bất Hoán ngửa đầu cười hô hô nói :

- Kim mỗ từ khi làm người tới nay, chưa từng ném qua mùi vị uy khuất, chỉ mong vị Mê Hồ Tử Cái đây có thể cho ta được thưởng thức một phen.

Nói xong nhìn vào trưởng quỳ Sở Bưu trầm giọng gọi :

- Sử đương gia, chạy đi!

Sử Bru dạ một tiếng, phi thân vọt ra, trong chớp mắt, ánh mắt của tất cả mọi người có mặt không hẹn mà đều đổ dồn về phía cầu thang.

Chỉ thấy Trương Long đứng bên phải cửa chỗ cầu thang vung tay quát khê một tiếng :

- Quay lại!

Sau một tiếng bình vang dội, thân hình Trương Long hơi lão đảo, còn tấm thân phục phịch của Sử Bru bị hất văng lại năm thước, rơi xuống một cái bàn ăn chưa dọn dẹp. Trong tiếng bát đũa vỡ loảng xoảng vang lên tiếng quát giận dữ của Phương Diệc Viên :

- Thất phu, để tính mạng lại đây!

Té ra lúc ánh mắt của quân hào đang đổ dồn về phía cầu thang, Kim Bất Hoán thừa lúc sơ hở phi thân vọt ra cửa sổ, chỗ ngồi của y vốn gần với cửa sổ ngó xuống đường, Thân Bá Truyền và Phương Diệc Viên hai người kèm sát hai bên lại không ngờ rằng Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán là nhân vật thành danh lại như thế, nên vừa hắng tiếng lấy giọng chưa kịp nhích chân, mới để cho hắn thừa cơ trốn thoát.

Phương Diệc Viên trong tiếng quát giận dữ người đã vọt lên theo ra. Nhưng thân hình ông ta vừa mới ra khỏi cửa sổ, thì dưới đất chỗ đối diện và hai bên tả hữu có không biết bao nhiêu ám khí vù vù như châu châu bắn tới. Lúc ấy thân hình Phương Diệc Viên đang lãng không vọt nhanh về phía trước, nhưng lúc gấp rút, không thể lùi lại, cũng không có cách nào né qua một bên, tình cảnh ấy có thể nói là mười phần chết cả mười.

Nhưng Phương Diệc Viên không những là công lực tuyệt cao mà còn giàu kinh nghiệm giang hồ, lâm nguy không loạn, mắt vừa nhìn thấy tình thế như vậy, dường như không suy nghĩ gì cả, thế vọt mau về phía trước không hề thay đổi, tay áo bên phải phát liên tiếp đánh rơi ám khí bắn tới trước mặt, đồng thời tay trái hướng về phía dưới đánh một chưởng, không những đánh ám khí phóng ngược trở lại, mà còn khiến thân hình đang vọt về phía trước đột nhiên vút lên năm thước.

Động tác này của Phương Diệc Viên vốn là cách ứng biến lúc không đặng đưng, chỉ bảo vệ những chỗ yếu hại trước mặt, ngực và bụng, để nếu có trúng ám khí từ hai bên phóng tới cũng không đến nỗi mất mạng tại chỗ.

Không ngờ lúc ông ta ứng biến theo bản năng khiến cho thân hình chột vút lên mấy thước thì ám khí từ hai bên phóng tới cũng rơi vào chỗ không. Lúc thân hình đột nhiên vút lên, tà áo dài của ông ta phát phơ về phía sau bị hai mũi tên Bạch Hồ châm tằm độc cắm vào.

Trong chớp mắt phát sinh tình huống, đang lúc là Phương Diệc Viên thoát chết trong đường tơ kẽ tóc, thân hình trên không quay ngoắt về phía địch nhân đánh lên trên nóc nhà bên phải theo thế Thương Ưng Bác Thố đánh xuống một đòn, Sứy Chấn Vũ và Triệu Tố Quyên hai người cũng nhanh như chớp vọt ra ngoài cửa sổ, đồng thời Thân Bá Truyền cũng cúi người ra ngoài đánh một chưởng phách không vào người đánh lên núp trên nóc nhà bên trái, chỉ nghe một tiếng rên đau đớn, y rớt luôn xuống đất. Trong cùng một lúc, tiếng gào thảm cùng với tiếng ngói gạch trút xuống loảng choảng kéo dài một hồi.

Lúc ấy tuy những kẻ áp núp đánh lên đã bị giết gần hết, nhưng Thiết Chủy Quân Bình Kim Bất Hoán như cánh hồng bay bổng không còn tầm tích. Phương Diệc Viên và Sứy Chấn Vũ, Triệu Tố Quyên ba người ngồi trên nóc nhà nói nhau nhún chân phi thân bay trở vào tử lâu, lúc ấy trên đường cái chột vang lên một giọng nói vừa khen ngợi vừa cười cợt :

- Thấy mặt hơn nghe danh, truyền nhân của Tam thánh quả nhiên không phải tầm thường.

Phương Diệc Viên đang cười gượng gỡ hai mũi độc châm cắm trên vạt áo, nghe xong câu nói, lập tức đưa ánh mắt sáng quắc nhìn xuống đường. Nhưng lúc ấy mọi người tụ họp trên đường để xem nhiệt náo rất đông, mà người nói chỉ có hai câu rồi im bật, Phương Diệc Viên đưa mắt nhìn không phát hiện được, bất giác chau mày.

Sứy Chấn Vũ hơi nhíu mày, cúi người nhìn xuống đám đông, cất giọng sang sảng nói :

- Bằng hữu ở phương nào đấy, xin ra mặt gặp nhau một phen.

Một hán tử mặt sần sùi trong đám đông ngẩng đầu cười nói :

- Tại hạ không phải là kẻ thù, cũng không phải là bằng hữu, không biết Súly đại hiệp gọi làm gì?

Phương Diệc Viên xua tay ra hiệu cho Súly Chấn Vũ im, rồi nhìn chăm chăm vào hán tử mặt sần sùi, trầm giọng hỏi :

- Các hạ nói thế là có ý gì?

Hán tử kia cười âm trầm nói :

- Đó chỉ là hai câu đơn giản, chẳng lẽ Phương đại hiệp không hiểu sao? Vậy thì, xin Phương đại hiệp nhìn qua cái này.

Nói xong vung tay một cái, một luồng bạch quang bay thẳng lên cửa sổ.

Phương Diệc Viên khẽ vươn ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy luồng bạch quang, thì ra là một tờ giấy trắng gấp lại làm phong bì, mở ra xem thì bên trong lảo đảo mấy dòng, lại gói thêm một mảnh vải màu tía. Phương Diệc Viên nhìn lướt qua một lượt, bất giác cau mày, thuận tay đưa cho Súly Chấn Vũ đứng bên cạnh nói :

- Sư đệ, người xem này.

Súly Chấn Vũ đón lấy, đưa mắt nhìn chỉ thấy tờ giấy viết mấy dòng như sau :

“Võ lâm Tam thánh là cao nhân hiếm có trên đời, kẻ hèn này khao khát đã từ lâu, chỉ hận duyên mỏng bạc phận, chưa từng được gặp. Nay nghe truyền nhân của Tam thánh đều ra giang hồ hành đạo, mà từ sở học tới việc làm còn hơn cả sư phụ, kẻ hèn này không tự lượng sức mình, muốn họp cả truyền nhân Tam thánh ở một chỗ, cùng nhau đối chiếu cho thỏa nguyện. Hôm nay đã bắt được một trong ba vị, muốn sai kẻ môn hạ đặc biệt tới bày tỏ ý muốn, kính mời theo ngay tới để tỏ lòng khao khát. Kèm theo một mảnh áo để thay vạt của lệnh hữu”.

Ở cuối không đề tên, cũng không có chữ ký nào cả.

Lúc ấy Triệu Tố Quyên cũng đứng cạnh cùng Súly Chấn Vũ đọc lướt qua

rồi, bất giác cười nhạt nói :

- Thật là thất phu nông cuồng!

Triệu Tô Quyên lại nhú mày nói :

- Biểu ca, mảnh giấy này, đúng là cắt từ áo đại tỳ của muội ra, chẳng lẽ...

Chẳng lẽ cái gì? Nàng không dám nghĩ tới, cũng không tin rằng mình đã nghĩ tới, chỉ biết nuốt nước miếng khan một cái.

Lúc ấy, hán tử kia ngẩng đầu cười hỏi :

- Các vị đã xem rõ cả rồi chứ?

Phương Diệc Viên lạnh lùng đáp :

- Xem rõ rồi, dám xin hỏi tôn tính đại danh của quý thượng là gì?

Hán tử kia đáp :

- Phương đại hiệp, thật là có lỗi! Chuyện ấy tại hạ được lệnh là không được trả lời.

Phương Diệc Viên nói :

- Trong thư này không thấy nói rõ địa điểm.

Hán tử mặt sần sùi đáp :

- Người trên có nói là về thời gian và địa điểm sẽ thông báo riêng.

Súy Chân Vũ cười nhạt nói :

- Giấu đầu hở đuôi, làm ra vẻ thần bí như vậy đâu phải là hảo hán?

Hán tử mặt sần sùi cười nói :

- Súy đại hiệp người nói gì?

Triệu Tố Quyên nhìn thẳng vào hán tử hỏi :

- Người là thủ hạ của Độc Cô Lam phải không?

Hán tử mặt sần sùi không thừa nhận cũng không phủ nhận chỉ lặng lẽ cười nói :

- Tốt nhất là cô nương đừng đoán mò...

Phương Diệc Viên ngắt lời hỏi :

- Thời gian và địa điểm cần thiết, khi nào thì thông báo?

Hán tử mặt sần sùi nói :

- Không quá buổi chiều hôm nay.

Tiếp theo lại chăm chú nhìn Phương Diệc Viên hỏi :

- Các vị còn sai bảo gì nữa không?

Phương Diệc Viên lạnh lùng vẫy tay nói :

- Không có gì, mời các hạ đi đi.

- Vâng.

Hán tử mặt sần sùi ôm quyền vái một cái, xoay người rảo bước bỏ đi.

Thân Bá Truyền nhìn huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường họ Ôn đang thản nhiên đứng nhìn bên cạnh cười cười hỏi :

- Không cần nhìn kỹ quá thế, cũng xin mời hai vị đi đi thôi!

Ôn Tư Bản cười nói :

- Huynh đệ tại hạ uống rượu chưa đã khát.

Nói xong lại ngồi xuống chỗ cũ. Ôn Tư Nguyên cũng cười nói tiếp :

- Thân đại hiệp có thích không, để huynh đệ tại hạ được mời...

Thân Bá Truyền ngắt lời cười nói :

- Thịnh ý của hiền côn trọng xin tâm lãnh, chờ bữa khác vậy.

Nói xong nhìn Trương Long, Triệu Hồ đang giữ chỗ cầu thang cao giọng nói :

- Hai vị không cần phải đứng đó nữa, xin mời cứ về chỗ cũ...

Trương Long, Triệu Hồ cung kính vâng dạ, bước về chỗ ngồi. Trương quỳ Sử Bru đang mang nội thương, lui xuống cầu thang trốn đi.

Thân Bá Truyền nhìn bọn Phương Diệc Viên cười ruồi nói :

- Lấy điều quái lạ mà không cho là quái lạ thì điều quái lại sẽ tự mất đi. Lão đệ, bọn ta phải tế Ngũ Tạng miếu ngay đi đã.

Trong câu nói đã ngồi vào bàn trước, cầm cốc rượu nói :

- Cơm canh nguội ráo cả rồi, xin mời các vị.

Phương Diệc Viên lại nhìn Triệu Hồ nói :

- Triệu huynh, xin chịu khó xuống dưới kia xem nhà dân bị tổn hại ra sao, chúng ta không thể để cho kẻ vô tội bị thiệt hại được, phải đền bù cho họ.

Nói xong rút ra một miếng vàng lá đưa cho Triệu Hồ đang vâng dạ đứng dậy.

Huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường họ Ôn nhìn theo Triệu Hồ đang sải bước ra cầu thang, bất giác quay sang nhìn nhau cùng cười, gật đầu như có ý nói :

- Việc làm tuy nhỏ nhưng đủ chứng minh lòng dạ nghĩa hiệp...

Lúc quần hiệp đang lặng yên ăn uống, điểm tiểu nhị chọt đưa tới cho Phương Diệc Viên một tờ giấy, trên viết lão thảo mấy hàng :



“Canh một đêm nay, trong khi rừng tùng bên trái trần này, kính chờ hiệp bá quang lâm”.

Quân hiệp tuy đều lặng lẽ ngồi ăn, nhưng đều đang nghĩ ngợi về lai lịch của người trên mà hán tử mặt sần sùi nói, lại càng lo lắng về an nguy của Triệu Tổ Chân, có thể nói là ăn uống mà chẳng biết mùi vị ra sao cả.

Vì sao vậy? Lấy thân thủ của Triệu Tổ Chân, lại thêm cả thần công Đại Thừa Hư Ảo thần công che giấu thân mình, bấy nhiêu mà còn bị địch nhân bắt giữ, thì võ công của đối phương rõ ràng cao tới mức không thể nói rồi! Phóng mắt nhìn ra võ lâm hiện nay, ngoài những cao thủ tiên bối như Võ lâm Tam thánh và Tứ Tuyệt Ma Quân Độc Cô Lam, thì còn ai có thân pháp siêu tuyệt như vậy? Và lại, trong suy nghĩ của quân hiệp, giả như Triệu Tổ Chân gặp phải Độc Cô Lam đi nữa, cũng chưa chắc bị bắt sống dễ dàng!

Nhưng sự thật sờ sờ trước mắt, tuy chỉ là một bức thư không đầu đuôi và một mẩu vải, quân hiệp vẫn chắc rằng đối phương không phải nói vu vơ, không ai dám mở miệng nói ra ý nghĩ của mình mà thôi.

Khoảng mấy giờ sau, khi lá thư thứ hai được đưa tới, người đầu tiên không tìm mình được là Triệu Tổ Quyên, nàng nhìn đám tiểu nhị hỏi :

- Ai đưa lá thư này đến.

Đám tiểu nhị run run nói :

- Thưa cô nương, tiểu nhân không biết là ai.

Phương Diệc Viên cười gượng nói :

- Triệu cô nương, hỏi không được gì đâu.

Tiếp theo quay đầu nhìn đám tiểu nhị vẫy tay nói :

- Được rồi, người đi đi!

Sau khi đám tiểu nhị khom lưng rút lui. Triệu Tổ Quyên không tìm được chau mày nói :

- Phương đại hiệp, xin thứ lỗi cho tôi nói một câu khó nghe, chứ nếu quả là đại tể của tôi bị bắt, thì trong mấy người chúng ta đây, nếu một chọi một, sợ chẳng có ai là đối thủ của địch nhân đâu.

Súy Chấn Vũ khẽ nhú mày, cười nụ nói :

- Đừng có tán dương người ta mà làm mất oai phong của mình, huống hồ sự thật còn chưa rõ thực hư thế nào, sao chúng ta lại tự mình dọa nhau?

Triệu Tố Quyên cười gượng nói :

- Biểu ca nói thì đúng, song muội lo lắm.

Nói xong lại không kìm được tiếng thở dài buồn bã than :

- Nghĩ lại nhà họ Triệu trước nay thấy việc nghĩa là làm, giúp người khi nguy cấp, dầu không dám tự khoe là nhân đức rộng rãi, ít nhất cũng không có tội lỗi gì, mà sao mười năm nay lại gặp rủi ro hết chuyện ọ tới chuyện kia, đến nay cũng như là nhà tan cửa nát, thì trên đời này còn có cái gì là đạo lý nữa chứ!

Phương Diệc Viên nghiêm trang nói :

- Cô nương, Tô học sĩ nói rất đúng là người có buồn vui tan hợp, trăng có tỏ mờ tròn khuyết, từ xưa khó vẹn toàn. Trước mắt song thân cô nương bất quá chỉ tạm thời bị giam giữ, còn như lệnh đại tể, cho dù có đúng là bị người ta bắt đi chẳng nữa, cũng vẫn có thể tìm cách cứu được kia mà, cô nương, cô thấy có đúng không?

Triệu Tố Quyên cười gượng gật đầu, Phương Diệc Viên lại nói tiếp :

- Trước mắt, chúng ta không thể xem thường đối phương, cũng không thể hoang mang sợ sệt. Chúng ta nên nghỉ ngơi, lấy lại sức khỏe, chuẩn bị cho cuộc gặp gỡ tối nay...

-----oOo-----

## Chương 20: Thầy trò quái nhân bắt hiệp nữ

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Rốt lại Triệu Tô Chân đã tao ngộ những gì? Xin gác qua chuyện quần hiệp nghỉ ngơi ở khách điếm, kể tiếp một đoạn để bổ sung cho rõ.

Triệu Tô Chân sau khi chia tay với quần hiệp trong khách điếm ở phố Thạch Hoa, vốn định đi luôn lên núi Võ Đang thám thính sào huyệt của kẻ địch để dò xét tin tức phụ mẫu.

Lúc quá nửa đêm, nàng vừa tới trấn Thảo Điểm, đột nhiên phát sinh một chuyện hứng thú cho kẻ dạ hành. Đó là một cái bóng người như có như không loáng qua một cái trước mặt nàng khoảng mười trượng rồi chui tọt vào một gian nhà tối tăm, thân pháp cực kỳ mau lẹ, có thể nói là từ khi Triệu Tô Chân bước chân vào giang hồ đến nay mới nhìn thấy lần đầu.

Khi ấy nàng tự nhủ: “Cái trấn Thảo Điểm bé xíu này té ra lại trở thành nơi rộng rộng ỏm...” Nàng trong lòng suy nghĩ, chân đã bắt giac chạy theo người kia.

Căn nhà mà người dạ hành ẩn đi vào là một ngôi nhà ba gian mới xây dựng không lâu, dựng ở phía sau đường lớn của trấn Thảo Điểm. Nàng thấy đối phương thân thủ rất cao, nên để tránh bị phát hiện, khi tới gần căn nhà còn cách khoảng mười trượng đã thi triển công phu Đại Thừa Hư Ảo thần công ẩn thân trước, rồi mới lặng lẽ nhảy lên nóc gian giữa, khom người nhìn xuống dưới.

Gian phòng chính giữa cũng như hai bên đều treo rèm cửa che kín, chẳng nhìn thấy một ánh đèn lửa nào, chỉ nghe tiếng bước chân nhè nhẹ vào phòng rồi có tiếng nói rất khẽ truyền ra. Nàng nín thở ngưng thần lắng tai, chỉ nghe một giọng mạnh mẽ nói :

- Tin tức thế nào?

Một giọng hiền ngang khác trả lời :

- Đồ nhi đã trực tiếp lên nghe chính miệng hai gã công hầu gì đó của Tứ Tuyệt ma cung nói, tin ấy chắc chắn không sai được...

Triệu Tố Chân trong lòng bất giác nửa sợ, nửa mừng, tự nhủ:

“Té ra người ở trong nhà là sư phụ, đệ tử đã thế thì thân thủ của sư phụ có thể biết được. Nghe câu nói thì may mà họ không cùng bọn với Độc Cô Lam, nếu không thì, có thể...”

Nàng mới nghĩ tới đó, lại nghe giọng mạnh mẽ nói tiếp :

- Còn võ công của truyền nhân Tam thánh, thì có phải là lời đồn đại khoa trương lên quá hay không?

Giọng hiền ngang nói :

- Đồ nhi nghĩ... không phải là khoa trương đâu. Không nói tới chuyện con trai con gái của Độc Cô Lam đều phải chịu thua, hạng Chúc Thiên Thu, Thời Phùng Nguyên, Trọng Tôn Nghiêm, Bốc Doãn Văn, cho đến cả Ban Thiên Long Hồng giáo, những người ấy không phải chỉ có hư danh, nhưng trước sau đều bị thua dưới tay truyền nhân của Tam thánh, Thời Phùng Nguyên thì chết mất xác.

Giọng mạnh mẽ tựa hồ như gậy đầu nên tiếng nói dứt quãng :

- Chỉ mong vậy, thì thầy trò ta đi chuyến này mới không uổng công.

Ngừng lại một chút, lại hỏi tiếp :

- Thế mấy đứa trẻ con ấy hiện đang ở đâu?

Lời lẽ ấy đối với truyền nhân của Tam thánh có thể nói là rất mực vô lễ, Triệu Tố Chân đang rình nghe trộm bất giác cau mày nghĩ thầm:

“Dường như hai người này muốn động chạm vào truyền nhân của Tam thánh mà tới...”

Chỉ nghe giọng hiền ngang đáp :

- Nghe nói buổi trưa hôm nay bọn họ đã xuất hiện ở cách phố Thạch Hoa không xa, mà phu thê Bách Đoàn Thần Quân oai chấn Miêu Cương bị bọn họ quần cho thừa sống thiếu chết. Đồ nhi nghĩ, chuyến đi này của bọn họ chắc là có ý đụng chạm tới Tứ Tuyệt ma cung, sớm muộn gì cũng

sẽ gặp nhau ở trấn Thảo Điểm.

Triệu Tổ Chân không nhịn được cười thầm tự nhủ:

“Một trong các truyền nhân của Tam thánh đã tới đây rồi, mà còn ở trên đầu các người nữa kia!”

Nàng chưa nghĩ xong, giọng mạnh mẽ chợt trầm xuống hỏi :

- Tử Vân, lúc người lên dò xét Tứ Tuyệt ma cung có bị ai phát giác không?

Giọng hiên ngang đáp :

- Đồ nhi tự tin là không bị ai phát hiện cả!

Giọng mạnh mẽ hỏi tiếp :

- Còn trên đường về cũng không phát hiện ra có ai theo dõi à?

Triệu Tổ Chân đang lén nghe trộm giật mình nghĩ thầm: “Chẳng lẽ người này đã phát giác có...”

Câu nói của y chưa dứt, giọng mạnh mẽ đã cất lên sang sảng :

- Người trên nóc nhà là cao nhân phương nào? Xin chịu khó xuống đây nói chuyện đi!

Triệu Tổ Chân nghĩ thầm:

“Cho dù người công lực thâm huyền, bà cô cũng không tin rằng người có thể nhìn thấy ta...”

Nhưng ngoài miệng nàng cười nói :

- Tiểu nữ bất quá là một kẻ mọt học hậu tiến, mới bước chân ra giang hồ mà thôi, đâu dám nhận hai tiếng cao nhân của các hạ!

Câu nói của nàng vừa phát ra, giọng hiên ngang hừ lạnh một tiếng, vọt ra ngoài cửa sổ.

Giọng mạnh mẽ cùng lúc ấy cười nói :

- Tử Vân, đừng có nóng nảy, người ta theo sát lưng ngươi, mà ngươi không phát hiện ra được, thì ngươi phải sớm biết là mình đã thua rồi!

Triệu Tố Chân nhìn người vừa vọt ra khỏi phòng, thấy tuổi trạc hai mươi, mặc áo dài xanh, dáng vẻ rất tinh anh hùng tráng, cứ nhìn vào đôi mắt lấp lánh thần quang và công phu khinh công tuyệt đỉnh vừa rồi của y mà phán đoán, thì nàng biết võ công của y dứt khoát không thua kém mình...

Đó là ấn tượng đầu tiên của Triệu Tố Chân về đối phương khi thấy y vọt ra cửa sổ, đưa mắt nhìn ra bốn phía. Nhưng nàng đã thi triển công phu Đại Thừa Hư Ảo thần công độc bộ võ lâm để ẩn giấu thân mình, vả lại trong câu nói mới rồi dùng công phu Lục Hợp Truyền Thanh để phát thoại, nên thiếu niên áo xanh kia đương nhiên không nhìn thấy gì dù đã nhìn khắp bốn bên.

Lúc khuôn mặt thiếu niên áo xanh thoáng hiện vẻ hoảng sợ xen lẫn giận dữ, giọng mạnh mẽ trong phòng lại cười lớn nói :

- Mới nói tới Tào Tháo, Tào Tháo đã tới, xem ra chắc cô nương là một trong những truyền nhân của Tam thánh phải không?

Triệu Tố Chân cười cười nói :

- Đúng thế!

Thiếu niên áo xanh tức giận nói :

- Tại sao cô nương cứ lén lén lút lút không dám cho người khác thấy?

Triệu Tố Chân khi phát thoại vẫn dùng công phu Lục Hợp Truyền Thanh, tình hình này khiến cho nàng như đứng trước mặt thiếu niên áo xanh nói chuyện, mà cũng như bốn phương tám hướng đều có người nói, quái lạ là ở chỗ chỉ nghe tiếng chứ không thấy người. Thiếu niên áo xanh thoáng kinh ngạc, chợt ồ một tiếng, nói :

- Ta hiểu rồi.

Giọng nói mạnh mẽ từ trong phòng cười hô hô vang ra :

- Tử Vân, người phản ứng chậm quá, lẽ ra người phải biết rõ nàng ta là ai sớm hơn mới phải!

Triệu Tố Chân cười nói :

- Đã rõ ta là ai rồi à?

Thiếu niên áo xanh nói :

- Người chính là Triệu Tố Chân cô nương quen giả dạng nữ quý thân bí, có đúng không?

Triệu Tố Chân gật gật đầu nói :

- Đúng, đúng, người thông minh lắm...

Lúc ấy cánh cửa chính giữa từ từ mở ra, một người đội khăn cầm quạt lông, mặc áo đạo sĩ theo hình bát quái thân nhiên chậm rãi bước ra. Dưới ánh sao mờ mờ, chỉ thấy người ấy tóc mây bạc phơ, râu dài tới bụng, rõ ràng ít nhất cũng phải trên bảy mươi tuổi, có điều hai mắt lơ lơ mà mặt mày vàng vọt như ốm đau, xem ra không có vẻ gì là một cao thủ nội gia thân mang tuyệt học.

Triệu Tố Chân vừa trông thấy, bất giác trong lòng ngờ vực :

- Không khéo người này có tà pháp cũng nên...

Nàng đang xoay chuyển ý nghĩ, thiếu niên áo xanh đã nhìn lão nhân râu trắng gượng cười nói :

- Sư phụ, đồ nhi thua lần này nhưng trong lòng không phục.

Lão nhân râu trắng vuốt râu cười nói :

- Đừng có nhờ sư phụ giúp đỡ, đã thua người ta rồi thì nhận là thua đi!

Thiếu niên áo xanh hậm hực nói :

- Nhưng mà nàng ta sử dụng thuật ẩn thân...

Lão nhân râu trắng ngắt lời cười nói :

- Lại nhờ sư phụ giúp đỡ rồi. Cái đó không phải là thuật ẩn thân, mà là một tuyệt học của Phật môn, gọi là Đại Thừa Hư Ảo thần công.

Thiếu niên áo xanh nói :

- Bất kể là cái gì, thuật gì cũng được mà thần công cũng được, đã là mắt thường không nhìn thấy, thì đồ nhi không phát hiện ra cô ta, thì cũng chẳng phải là thua.

Lão nhân râu trắng nói :

- Người còn dám cãi chày cãi cối được, mắt không nhìn thấy thì dựa vào tai nghe cũng phát hiện được chứ?

Triệu Tổ Chân không nhịn được cười nói :

- Hai vị đừng tranh cãi nữa, để ta lấy lễ công bằng nói cho mà nghe.

Trong lúc nàng không tự giác, quên mất là phải dùng thần công Lục Hợp Truyền Thanh, khiến cho thiếu niên áo xanh nghe được nơi nàng ẩn thân phát thoại, bất giác nhìn lên phía nóc nhà cười nói :

- Té ra là cô nương ở trên nóc nhà!

Triệu Tổ Chân cũng ngớ ra không cười nữa, nói :

- Đúng thế, nãy giờ ta đứng ở trên này.

Lão nhân râu trắng hỏi :

- Cô nương, cô nương lấy lễ công bằng mà nói xem thế nào?

Triệu Tổ Chân nói :

- Thật ra, ta không hề theo dõi lệnh đồ, chỉ là ngẫu nhiên đi ngang qua



đây, vì từ xa phát hiện thấy thân pháp của lệnh đồ quá cao siêu, nhất thời hiểu kỳ tìm tới thôi, lệnh đồ chưa phát hiện ra được, thật ra cũng chưa thua người ngoài.

Thiếu niên áo xanh chấp tay cảm ơn nói :

- Cô nương, cảm ơn cô đã công bằng.

Nói xong lại quay đầu nhìn sư phụ mình cười nói :

- Sư phụ, thế nào nào?

Lão nhân râu trắng cười nói :

- Xem ra, mới rồi ta đã chê làm người.

Ngừng lại một chút, nhìn về phía Triệu Tố Chân ẩn thân cười nụ nói :

- Cô nương lòng dạ quang minh lỗi lạc, thật không thẹn là một đệ tử chân truyền của Tam thánh.

Triệu Tố Chân vừa mới cười khiêm tốn, lão nhân râu trắng lấy lại vẻ nghiêm trang nói tiếp :

- Chẳng qua, rất xấu hổ, là lão hủ phải ủy khuất cô nương lưu lại chỗ này vài hôm.

Triệu Tố Chân bất giác kinh ngạc hỏi :

- Người vừa mới nói, là muốn bắt ta ở lại chỗ này à?

- Rất đúng.

- Mà tại sao chứ?

Lão nhân râu trắng nói :

- Cô nương đã nói đến đây rất sớm, đương nhiên đã nghe câu chuyện giữa chúng ta là chuyện đi này chỉ vì muốn động chạm tới truyền nhân của Tam thánh rồi chứ gì?

Triệu Tô Chân nói :

- Đúng vậy, ta đã nghe thấy, nhưng giữa chúng ra chẳng những không có ân oán, mà ngay cả lúc bình sinh...

Lão nhân râu trắng ngắt lời cười nói :

- Cô nương nói đó thì lão phu thừa nhận, nhưng lão phu vẫn muốn lưu cô lại vài ngày.

Triệu Tô Chân không kìm được bực tức, cau mày cười nhạt nói :

- Người làm được không?

Lão nhân râu trắng cười nói :

- Lão phu nghĩ được là làm được mà. Có điều giữa chúng ta không có thù oán, lão phu không muốn làm khó cô, cho nên cô nên nghe theo, hợp tác với lão phu mới được.

Triệu Tô Chân vừa tức giận, vừa buồn cười, nói :

- Người nói thật chỉ có bọn mán mọi mới nghe nghe nổi.

Lão nhân râu trắng vuốt râu cười khẽ nói :

- Lão phu trước khi làm việc, đều phải nói cho rõ.

- Thật không?

Triệu Tô Chân chậm rãi nói :

- Thế thì nói rõ họ tên lai lịch của người trước đi, rồi nói lý do tại sao muốn giữ ta lại.

Lão nhân râu trắng nói :

- Được thôi, có điều họ tên lai lịch lão phu có nói ra cô cũng không biết, mà ngay cả Võ lâm Tam thánh cũng chưa chắc đã nhớ.

Triệu Tổ Chân nói :

- Nói thì đúng đấy, nhưng nếu ta gọi người là lão già râu trắng người có chịu không?

- Gọi ta là lão già râu trắng cũng không có gì là không được.

Lão nhân râu trắng cười nói :

- Lão phu họ Kép là Tư Mã, tên đơn là Đan, lúc Võ lâm Tam thánh còn nổi tiếng giang hồ, lão phu cũng có một cái tước hiệu không được tao nhã lắm là Bệnh Gia Cát...

Triệu Tổ Chân không kìm được ngạc nhiên, buột miệng nói :

- Người... người là Bệnh Gia Cát năm xưa nổi tiếng mưu trí trong võ lâm à?

Tư Mã Đan che miệng cười nói :

- Khổ quá! Khổ quá! Lệnh sư ngày thường nói chuyện với cô cũng đề cập đến danh hiệu của lão phu.

Triệu Tổ Chân nói :

- Danh sư tuy không nói tới ba chữ Tư Mã Đan, nhưng về mưu trí của Bệnh Gia Cát thì thường nói tới, lại còn tỏ ra rất khâm phục.

Tư Mã Đan nói :

- Không dám! Lão phu vì có chút ít mưu kế, bình sinh cũng rất kính trọng Gia Cát Võ Hầu nên mô phỏng cách ăn mặc của ông, lại thêm bộ mặt vàng vọt bệnh hoạn nên được cái tước hiệu là Bệnh Gia Cát, mà ba chữ Tư Mã Đan đã bị quên mất rồi.

Ngừng lại một chút, lại cười nụ nói tiếp :

- Chẳng qua ba chữ Bệnh Gia Cát mà đem so sánh với danh hiệu tôn quý của Võ lâm Tam thánh thì cách nhau tới mười vạn tám trăm dặm, thế mà

lệnh sư vẫn thường nhớ tới, chuyện này không những khó xử, mà còn khiến người ta rất là cảm động.

Triệu Tố Chân nói :

- Chuyện đó không cần bàn tới, còn lý do muốn giữ ta lại mấy ngày là gì?

Tư Mã Đan nói :

- Chuyện này... thật không thể nói vài ba câu mà rõ được.

Triệu Tố Chân lạnh lùng nói :

- Tốt hơn hết là người nói mau đi, thời gian của ta rất là quý báu.

Tư Mã Đan ngẩng đầu cười lớn nói :

- Tiểu cô nương, từ khi cô nương lên tiếng trên nóc nhà thì đã là khách của lão phu rồi, cho nên thời gian của cô cũng là thời gian của ta, chúng ta không cần gấp, cứ từ từ mà nói chuyện.

Triệu Tố Chân cười nhạt nói :

- Nói mãi cũng chẳng làm gì, chúng ta còn chưa giao thủ, người đã cho ta như con cá trong lưới rồi...

Tư Mã Đan ngắt lời cười nói :

- Thì sự thật là thế đấy, cô nương ạ. Lệnh sư đã từng nói qua với cô nương về ta, chắc cũng từng nói qua với cô nương rằng xưa nay ta chưa nắm chắc cái gì thì không bao giờ nói ra cả chứ?

Triệu Tố Chân nhin không được cười nói :

- Không cần nói khoát, tốt nhất là người cứ giữ ta lại trước đi đã rồi sẽ nói chuyện.

Tư Mã Đan gật đầu lia lịa, nói :

- Cũng được, cũng được.

Nói xong chăm chú nhìn vào nơi Triệu Tố Chân đứng, nghiêm trang hỏi :

- Cô nương cậy có thần công ẩn thân mới tự tin như vậy chứ gì?

Triệu Tố Chân nói :

- Bất kể ta cậy vào cái gì, người mà bắt giữ được ta mới chứng tỏ là người giỏi.

Tư Mã Đan thanh âm sắc mặt đều lộ vẻ đáng sợ nói :

- Có mấy câu lão phu phải đặc biệt nói trước, đó là lão phu phải ủy khuất cô nương mấy ngày, nhưng hoàn toàn không có ác ý. Cho nên lão phu hy vọng cô nương tự động ở lại, đừng bắt lão phu phải động thủ...

Triệu Tố Chân không ngăn được một tràng cười khanh khách ngắt lời nói :

- Thật không then là một vị Bệnh Gia Cát! Té ra người cứ nghĩ là dựa vào ba tác lược, không đánh mà khuất phục được người!

Tư Mã Đan lấy lại vẻ mặt nghiêm trang như cũ nói :

- Cô nương, lão phu một phen có ý tốt, nếu cứ bắt lão phu nhất định phải động thủ, thì cô nương sẽ hối hận không kịp đấy!

Triệu Tố Chân cười nhạt nói :

- Bà cô năm nay đã hai mươi tám tuổi, chẳng nghe người ta dọa mà sợ! Tư Mã Đan, chỉ cần người thực sự bắt được ta, thì bất kể hậu quả ra sao, ta cũng chẳng hối hận đâu!

Nhưng Tư Mã Đan lại lắc đầu, tự nói với mình :

- Không lẽ nào... Trước mặt ni cô già... lại không giao thiệp...

Triệu Tố Chân vì nhất thời hiếu kỳ mới tới chỗ này, không ngờ lại rước

một chuyện bực mình, giờ đây Tư Mã Đan lại gọi sư phụ mình là ni cô già, ba chữ ấy rõ ràng là rất bất kính, vì vậy nàng bất giác tức giận thêm, quát lớn :

- Đừng có lái nhái nữa, bất kể hậu quả ra sao, trước mặt gia sư, Triệu Tố Chân ta cũng một mình gánh chịu cả!

Tư Mã Đan vẫn do dự, cơ hồ như năn nỉ xuống giọng nói :

- Cô nương, ta vẫn không muốn động thủ với cô nương, xin cô nương tự động lưu lại vài ngày, ta lấy nhân cách đảm bảo quyết sẽ không...

Triệu Tố Chân cười nhạt ngắt lời nói :

- Tư Mã Đan, như xét theo lễ phép trong giang hồ, ta phải gọi ngươi một tiếng tiền bối mới phải. Nhưng lời nói việc làm của ngươi đêm nay, hai đằng đều vu vơ nhằm nhí, không những khiến người ta khó lòng tôn kính, mà ngay cả một chút khí khái đàn ông cũng không có.

Mấy câu nói này quả thật rất nặng nề, không những khiến cho khuôn mặt vàng vọt của Tư Mã Đan chột đỏ bừng giận dữ mà ngay cả đôi mắt thất thần cũng bắn ra tia sáng ghê người.

Nhưng Triệu Tố Chân căn bản không đếm xỉa gì đến phản ứng của đối phương, lại hừ lạnh một tiếng nói :

- Bà cô đã chán nói chuyện tào lao với người rồi, cáo từ!

Câu nói buông ra, người đã phi thân vọt lên.

Tư Mã Đan quát lên một tiếng ngắn gọn :

- Đứng lại!

Trong tiếng quát, người đã như mũi tên ra khỏi dây cung vọt nhanh tới, ra sau mà tới trước, đáp xuống trước mặt Triệu Tố Chân, giận dữ quát lớn :

- Con nha đầu không biết ăn biết nói, ngươi nghĩ lão phu không trị được ngươi à?

Tư Mã Đan lúc ấy mặt đầy sát khí, hai mắt xanh lè, trong đêm tối nhìn ra giống như hai mắt của chim cú mèo, hiện rõ vẻ ghê gớm đáng sợ. Triệu Tố Chân vốn đã bị thân pháp mau lẹ phi thường của đối phương làm cho giật mình, lại thấy tình hình ấy, giống như gặp phải quỷ mị, bất giác run lên cầm cập... Chuyện này thật ra chỉ xảy ra trong khoảnh khắc.

Tư Mã Đan như căm giận đến cực điểm, câu nói vừa buông ra, đã giao tay cách không phát chỉ, điểm vào sườn bên phải của Triệu Tố Chân. Tình hình này giống như công phu Đại Thừa Hư Ảo thần công mà Triệu Tố Chân thi triển để ẩn thân đối với ông ta không hề có tác dụng gì.

Triệu Tố Chân vốn đã bị dáng vẻ hung dữ của đối phương uy hiếp đến mức run lên cầm cập, lúc ấy nàng như bị quỷ che khuất trước mắt, đối với luồng chỉ phong của đối phương bắn tới không những đã không ngăn chặn, mà cũng không né tránh, còn đang mơ mơ hồ hồ, lập tức bị điểm trúng.

Lúc ấy một trận run cầm cập chưa dứt, nàng lại run lên cầm cập một trận nữa. Run lần trước là vì nàng bị dáng vẻ hung dữ của đối phương uy hiếp, run lên lần sau là phản ứng tự nhiên sau khi bị chỉ phong của đối phương điểm trúng.

Cùng lúc ấy, trái tim nàng chợt chìm xuống như rơi vào khoảng không vô tận không đáy. Nàng hiểu rằng chỉ vì mình một lúc khinh địch cho nên tuyệt nghệ Đại Thừa Hư Ảo thần công ẩn thân của Phật môn đã bị một chỉ cách không của đối phương phá tan.

Nhưng động tác của Tư Mã Đan không có chút nào là sai suyển, vừa thấy Triệu Tố Chân run lên, đã mau lẹ điểm luôn ba chỉ nữa. Sau ba chỉ này, không những Triệu Tố Chân tạm thời biến thành một người bình thường không thể đề tụ chân khí nữa, mà ngay cả Tư Mã Đan đang hung dữ cũng đột nhiên như mất hết sức lực, rũ đầu xuống than :

- Sao ta lại khổ thế này...

Triệu Tố Chân vốn tính quật cường, sau khi trấn tĩnh lại rồi bèn cười nhạt ngắt lời nói :

- Đừng có làm bộ nước mắt cá sấu! Bây giờ mục đích của ngươi đã đạt

rồi thì mau nói ra lý do lưu ta lại đây đi!

- Phải, phải!

Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Chúng ta vào trong phòng nói chuyện. Lại đây, lão phu đưa cô xuống.

Nói xong chìa bàn tay khô quắt ra.

Triệu Tổ Chân lui lại phía sau một bước lạnh lùng nói :

- Ta tự mình đi được rồi.

Tư Mã Đan cười nói :

- Cô nương, ta cũng biết rằng cô nương đi được, nhưng trước mắt cô nương tạm thời không đề tụ được chân khí, nóc nhà lại cao hơn một trượng, có lẽ không xuống được đâu.

Nói xong lại tự cười bông phèng nói :

- Lão phu lớn tuổi thế này, nếu có đụng chạm cô nương một chút thì có hề gì.

Rồi không chờ Triệu Tổ Chân kịp nói, nắm lấy vai trái của nàng phi thân xuống đất rồi mới buông ra, xòe tay chỉ vào cửa phòng dáng như mời khách nói :

- Cô nương, xin mời.

Triệu Tổ Chân vừa bước vào cửa, vừa bĩu môi cười khẽ nói :

- Tình hình này, thì ta cũng có vẻ giống như một khách quý.

Tư Mã Đan nghiêm trang nói :

- Cô nương vốn là một vị khách quý của ta, điều duy nhất đáng buồn là tạm thời không thể để cho cô nương tự do mà thôi.



Ánh sáng lóe lên, Tư Mã Đan đã thắp cây nến đỏ đầu bàn. Trong ánh nến hồng lay động, nhìn ra thì căn phòng rất ngăn nắp sạch sẽ.

Triệu Tô Chân tự mình đến một cái ghế tre ngồi xuống, xong Tư Mã Đan mới nhìn thiếu niên áo xanh đi theo sau lưng nói :

- Tử Vân, còn chưa mau tới ra mắt Triệu cô nương à?

Thiếu niên áo xanh hướng về Triệu Tô Chân ôm quyền khom người nói :

- Tại hạ là Vương Tử Vân xin ra mắt Triệu cô nương.

Triệu Tô Chân nhìn Tư Mã Đan như cười mà không phải cười nói :

- Hiền sư đồ lễ phép như vậy, Triệu Tô Chân thật không nhận nổi.

Tư Mã Đan nhìn qua học trò vẫy vẫy tay nói :

- Tử Vân, mang trà ra mời Triệu cô nương trước đã.

Kẻ đó nhìn thẳng vào Triệu Tô Chân nghiêm trang nói :

- Cô nương, tuy lão phu năm xưa có cậy vào một chút khôn vặt mà được cái tước hiệu Bệnh Gia Cát, nhưng xưa nay đều là nghĩ sao nói vậy, đã nói cô nương là khách quý của lão phu thì cô nương là...

Triệu Tô Chân cau mày ngắt lời nói :

- Khách quý cũng không cần, mà tù dưới thềm cũng không cần, chuyện đó trong lòng người và ta đều biết rồi, khỏi cần bàn nữa, cứ nói thẳng vào việc chính đi.

Lúc ấy Vương Tử Vân hai tay bung một chén trà mới rót thơm phức nói :

- Triệu cô nương, mời dùng trà.

Triệu Tô Chân lạnh lẽo cười nói :

- Cảm ơn.

Đón lấy chén trà thuận tay đặt luôn ở một góc bàn. Tư Mã Đan lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Triệu cô nương, trong kế hoạch của lão phu thì truyền nhân của Võ lâm Tam thánh đều được mời lưu lại vài ngày.

Triệu Tố Chân ồ một tiếng nói :

- Ta muốn biết là vì sao?

Tư Mã Đan chậm rãi nói :

- Chuyện ấy sẽ nói ngay đây.

Tiếp theo lại chăm chú nhìn Triệu Tố Chân hỏi lại :

- Cô nương, Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiên sinh trong Võ lâm Tam thánh, lúc trẻ có một vị cô nương thâm yêu ông ta, cô nương có nghe qua chưa?

Triệu Tố Chân thoáng kinh ngạc đáp :

- Chưa từng nghe.

Tư Mã Đan nói tiếp :

- Sắc đẹp của vị cô nương ấy không kém Triệu cô nương hiện nay, còn về võ công thì so với người trong Võ lâm Tam thánh lúc ấy cũng chẳng thua kém bao nhiêu, thế mà tình cảm đối với Đinh Tứ tiên sinh rất nồng nàn, rất cay cực, khiến người ta phải cảm động.

Triệu Tố Chân không nhịn được cười nói :

- Đáng tiếc là lại không làm cảm động được Đinh tiên bối.

Tư Mã Đan xì một tiếng nói :

- Làm sao cô biết được? Mới đây cô vừa nói là chưa từng nghe qua mà?

Triệu Tổ Chân cười nói :

- Chuyện đó thì có gì là khó, người vừa nói rằng vị cô nương ấy thâm yêu Đinh tiên bối đây thôi! Đó là tình yêu đơn phương thì làm sao làm cảm động được Đinh tiên bối chứ!

- Đúng thế!

Tư Mã Đan cười nói :

- Xem ra quả là ta đã già rồi.

Triệu Tổ Chân nói :

- Người không cần phải cho rằng già mà có tính lẩn thẩn, xin cứ nói tiếp đi!

Tư Mã Đan này quả thật có chỗ tà môn, cứ bình thường mà nói, Triệu Tổ Chân là thân phận tù dưới thêm, lại phản khách vi chủ, đối với kẻ thắng là Tư Mã Đan thì chọc gậy đủ điều mà ông ta không hề nổi nóng vì nàng ăn nói ngỗ ngược, lại còn cười cười nói :

- Vâng! Thừa cô nương.

Ngừng lại một chút rồi lấy lại vẻ nghiêm trang nói tiếp :

- Đinh Tứ tiên sinh không phải hoàn toàn không cảm động, ông ta cũng là người, mà tính tình còn hơn cả so với người thường...

Triệu Tổ Chân bất giác ngắt lời ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì tại sao hai vị ấy không kết hợp với nhau?

Tư Mã Đan nói :

- Vì môn võ công mà Đinh Tứ tiên sinh luyện phải cầm ky trọn đời nữ sắc, theo lẽ trọng võ công khinh người đẹp, thì vị cô nương kia chỉ còn nước thất vọng mà thôi!

Triệu Tổ Chân thở dài một tiếng, tiếp theo Tư Mã Đan cũng thở dài một

tiếng nói :

- Đương nhiên Đinh Tứ tiên sinh cũng gặp vị cô nương kia thành thật bày tỏ, uyển chuyển khuyên giải, nhưng chối từ vẫn là chối từ, không sao đền đáp được nỗi đau khổ trong lòng vị cô nương kia. Lúc ấy nàng ta tìm tới Bách Liễu thần ni và Vạn Diệu tiên cô nhờ giúp đỡ, để thành toàn cho hai người một đoạn duyên lành.

Hơi ngừng lại một chút, rồi ông ta cười gượng nói :

- Cô nương, cô nương biết tại sao lệnh sư và Vạn Diệu tiên cô chán cảnh bụi hồng không?

Triệu Tổ Chân ngạc nhiên nói :

- Chuyện đó thật chưa từng nghe gia sư nói qua.

Tư Mã Đan nói :

- Chuyện ấy dĩ nhiên bà không thể nói cho cô nghe được, bởi vì lệnh sư cùng Vạn Diệu tiên cô cũng yêu thương Đinh Tứ tiên sinh, nhưng không có kết quả, nên mới chia nhau người vào cửa Thiền, người làm môn hạ Tam thánh đấy!

Triệu Tổ Chân không kìm được ồ một tiếng nói :

- Có thật thế không?

Tư Mã Đan nói :

- Cô nương không tin, thì sau này cứ hỏi lệnh sư xem.

Triệu Tổ Chân chậm rãi nói :

- Được, cứ kể tiếp đi.

Tư Mã Đan trầm ngâm nói tiếp :

- Vị cô nương ấy... bà ta họ kép là Mộ Dung, tên đơn là Quỳnh, cũng có một cái ngoại hiệu gây ấn tượng mạnh là Xuất Thủy Phù Dung, cứ theo

ngoại hiệu ấy, cô nương cũng có thể đoán được là ba ta xinh đẹp tới mức nào rồi.

Triệu Tô Chân gật gật đầu nói :

- Đúng thế.

Tiếp theo lại chăm chú hỏi :

- Rồi sau đó thì sao?

Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Cô nương nghĩ thử xem, Mộ Dung Quỳnh đi tìm hai người cùng có tình cảnh như bà ta nhờ giúp đỡ, thì kết quả sẽ ra sao? Lúc ấy bọn họ đều còn trẻ tuổi, người trẻ tuổi phần lớn ăn nói đều không giữ gìn, lại là ba cô gái trẻ tuổi đang yêu, thôi thì chuyện gì mà chẳng nói, cũng có thể là hữu ý, cũng có lẽ là vô tâm, nhưng lệnh sư và Vạn Diệu tiên cô hai người, trong lúc trò chuyện, cứ châm chích làm Mộ Dung Quỳnh mất mặt, cho nên từ đó về sau, Mộ Dung Quỳnh không những căm hờn lệnh sư và Vạn Diệu tiên cô, mà đối với Đinh Tứ tiên sinh cũng đối yêu thành hận, mà lại là hận tới cực điểm.

Triệu Tô Chân đang buồn bã thờ dài, Tư Mã Đan lại ngậm ngùi nói tiếp :

- Từ đó, giang hồ tạm thời vắng đi bóng dáng Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung Quỳnh, cho đến hai mươi năm sau, lúc lệnh sư và Đinh Tứ tiên sinh, Vạn Diệu tiên cô ba người liên thủ trục xuất được Độc Cô Lam, cũng là Tứ Tuyệt Ma Quân hiện nay, ra khỏi Trung Nguyên, giành được danh hiệu Võ lâm Tam thánh. Võ công của Mộ Dung Quỳnh ban đầu thật không thể sánh với lệnh sư, Đinh Tứ tiên sinh và Vạn Diệu tiên cô trong Võ lâm Tam thánh đâu, nhưng bà ta mang một khối oán hờn không ta, từ đó ra công khổ luyện, nghiên cứu sở trường cùng nhược điểm trong võ công của Võ lâm Tam thánh, cuối cùng thành công, luyện được một loại võ công khắc chế được công lực của từng người trong Võ lâm Tam thánh. Song không ngờ bà ta mang một nỗi oán hờn không tan nên mắc phải tuyệt chứng, tuy công lực thượng thừa nhưng không sao thi triển được để rửa hờn. Lúc bấy giờ, bà ta chọn kẻ bất học vô thuật là ta làm thay, ý là muốn ta cưỡng chế được Võ lâm Tam thánh rồi bà ta sẽ nhắm mắt qua đời.

Tư Mã Đan than một tiếng lại nói :

- Lúc ấy, bà ta nói rằng: ta vì ôm nỗi uất ức không tan nên đã kết thành một chứng bệnh không thể chữa trị được, ta biết là không còn sống được bao lâu nữa, nhưng nếu không nói ra được thì chết cũng không nhắm mắt. Nhưng đời ta tan nát, tâm nguyện chưa tròn, lại không thể phó thác cho ai, đã suy nghĩ cặn kẽ, là chọn người. Lúc ấy ta hoảng sợ nói: Mộ Dung nữ hiệp, Tư Mã Đan tôi ngoài một chút khôn vặt ra, về võ công thì là tầm thường, mà người bà đối đầu lại là thần tượng võ lâm, võ công cao tới mức siêu tuyệt... Mộ Dung Quỳnh ngắt lời cười nói: “Chuyện đó ta biết, ta cũng đã có cách sắp xếp chu tất”.

Tư Mã Đan ngừng lại một chút, nhìn Triệu Tổ Chân cười hỏi :

- Cô nương, cô có đoán được ý tứ của mấy chữ sắp xếp chu tất không?

Triệu Tổ Chân chậm rãi nói :

- Ta không phải là Đại La Kim Tiên, làm sao biết được!

Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Bà ta đem võ công và công lực toàn thân truyền hết cho ta, với điều kiện là ta phải thay bà ta hoàn thành tâm nguyện giúp, nếu ta không đồng ý, bà ta sẽ tự sát trước mặt ta.

Triệu Tổ Chân lạnh lùng cười nói :

- Thế là người đồng ý chứ gì?

Tư Mã Đan lấy lại vẻ mặt trang nghiêm nói :

- Cô nương, lúc ấy quả thật là ta không thể không đồng ý. Và lại điều kiện của bà ta cũng không nặng nề tàn độc, chỉ là buộc Đinh Tứ tiên sinh phải thừa nhận bà ta là vợ đã chết, đích thân dựng bia mộ, rồi cùng hai người còn lại trong Võ lâm Tam thánh tới trước một bà ta tế điện một lần mà thôi.

Triệu Tổ Chân bất giác bùi ngùi thở dài nói :

- Lúc sống không được liên cánh uyên ương, lại cầu sau khi chết có được cái hư danh, vị Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung tiền bối này nói tới cùng thật là người si tình đáng thương.

Tư Mã Đan cũng nói theo :

- Phải đấy! Chỉ bằng một điểm ấy thôi, ta cũng không có cách nào từ chối cả.

Triệu Tổ Chân chăm chú nhìn ông ta hỏi :

- Thế nếu Võ lâm Tam thánh không chịu, ngươi sẽ đem võ công của Mộ Dung Quỳnh truyền cho để bắt buộc họ chứ gì?

Tư Mã Đan gật gật đầu nói :

- Đúng thế!

Triệu Tổ Chân khẽ bĩu môi nói :

- Ngươi tự tin là đủ sức à?

Tư Mã Đan lại gật đầu nói :

- Đúng thế, nếu một chọi một thì ta nắm chắc phần thắng, có điều là ta không có cách nào tìm cả Võ lâm Tam thánh.

Triệu Tổ Chân gật gật đầu nói :

- A! Ta hiểu rồi, do ngươi không tìm được Võ lâm Tam thánh, mới nghĩ ra việc bắt truyền nhân của Tam thánh để buộc Tam thánh phải ra mặt.

Tư Mã Đan gật gật đầu cười gượng nói :

- Cô nương, đây chỉ là việc bắt đắc dĩ, phải quyền nghi làm việc thôi mà.

Triệu Tổ Chân chăm chú nhìn ông ta hỏi :

- Mới rồi, ngươi điểm phá công phu Đại Thừa Hư Ảo thần công của ta,

gọi là công phu gì vậy?

Tư Mã Đan cười gượng đáp :

- Ta cũng không rõ, võ công lúc này thi triển đều là do Mộ Dung Quỳnh truyền cho, bà ta chỉ truyền võ công chứ không nói tên gọi. Môn công phu ta thi triển lúc này là chuyên để khắc chế tác dụng của Đại Thừa Hư Ảo thần công, uy lực tuy rất mạnh, nhưng cũng rất hao phí chân lực.

Triệu Tổ Chân buồn bã thở dài một tiếng, im lặng cúi đầu. Tư Mã Đan có vẻ áy náy không yên lại nói :

- Cô nương, mới rồi lẽ ra cô nương không nên chọc giận ta, bây giờ ta rất là hối hận...

Triệu Tổ Chân thở dài nói :

- Việc đã qua rồi, cũng chẳng cần nói lại nữa, thật ra môn công phu ấy ngoài việc che giấu thân hình chẳng có tác dụng gì khác, cũng không thể giữ gìn được trọn đời, có điều võ lâm trước mắt đang lúc có nhiều việc, không có nó tới lúc cần dùng thì bất tiện mà thôi.

Tư Mã Đan cũng cười khan nói :

- Cô nương càng độ lượng bao nhiêu càng làm cho lão hủ thêm thẹn thùng.

Triệu Tổ Chân nghiêm trang nói :

- Chẳng cần phải thế, nhưng ta muốn nói cho người nhớ, muôn ngàn lần đừng làm tội nhân của võ lâm.

Tư Mã Đan cũng nghiêm trang đáp :

- Lão hủ kính nghe lời dạy bảo...

Trên đây là tình hình lúc Triệu Tổ Chân bị bắt, còn ngoài ra không cần nói tới.



-----oOo-----

## Chương 21: Bày kế gian phục kích tiểu cái

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Lại nói Súly Chấn Vũ cùng quần hiệp rời khỏi Túy Diên lâu xong, ngay lập tức quay lại Bình An lâu mấy hôm trước bọn họ đã trọ, nhưng nghỉ ở đây phòng bọn Độc Cô Minh Châu từng ở.

Súly Chấn Vũ vì trong lòng không yên, nhất thời không làm sao vận công điều tức được, chỉ ngồi ngóng ra bên song cửa, nghĩ ngợi quên cả cảnh trước mắt. Đúng lúc Thân Bá Truyền vẽ mặt nghiêm trang từ ngoài bước vào phòng. Vị Mê Hồ Tửu Cái này trước nay lúc nào cũng thấy cười đùa, chuyện tà trời cũng không hề để ý, có thể nói là một người vô cùng sung sướng cho nên Súly Chấn Vũ vừa thấy thần sắc ông ta như vậy, không kìm được sự ngạc nhiên kêu lên :

- Đại ca, người...

Thân Bá Truyền cười cười nói :

- Huynh đệ, ta đến từ biệt ngươi đây...

Súly Chấn Vũ sững sốt hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Thân Bá Truyền nói :

- Mới rồi nhận được thư khẩn của sư điệt Bang chủ, nói là có việc muôn phần gấp rút, đề nghị ta lập tức về ngay Tổng đà.

Súly Chấn Vũ cau mày nói :

- Muôn phần gấp rút kia à? Hay là Tứ Tuyệt ma cung đã làm gì với Cái bang rồi?

Thân Bá Truyền nói :

- Ta cũng chưa rõ, nhưng về cả hai bề công tư thì ta đều phải lập tức lên đường.

Súy Chấn Vũ nói :

- Tổng đà chẳng phải là đặt ở Hạ Khâu sao?

Thân Bá Truyền nói :

- Đúng thế!

Súy Chấn Vũ cau mày tự nói với mình :

- Đường đi không phải là gần, thế mà đêm nay ta lại có một cuộc hẹn hết sức quan trọng, không thì...

Thân Bá Truyền ngắt lời, cười nói :

- Nếu không thì ngươi sẽ đi cùng ta một đoạn phải không?

Súy Chấn Vũ nói :

- Đúng thế!

Thân Bá Truyền cười nói :

- Huynh đệ, ta đang áy náy vì bắt buộc phải chia tay ngươi lúc này, trong lòng rất không yên đây! Câu ngươi vừa nói lại làm cho lão ca ca ngươi thêm xấu hổ đây!

Phương Diệc Viên ở ngoài cửa phòng nói theo :

- Thân đại ca, giờ này không còn sớm nữa đâu, muốn đi thì lên đường ngay đi thôi.

Thân Bá Truyền nghe xong nói :

- Phải, phải, lão ca ca cáo từ ở đây.

Nói xong nhìn bọn Súy Chấn Vũ, Phương Diệc Viên mấy người khẽ gật đầu, quay người vội vã bước đi. Nhìn theo bóng Thân Bá Truyền đang rời chân, Súy Chấn Vũ chợt động tâm hướng về Phương Diệc Viên và

Triệu Tố Quyên vẫn còn đứng ở cửa phòng nói :

- Sư huynh, biểu muội, ta nghĩ là nên nhờ Trương Long, Triệu Hồ để hai vị ngấm theo hộ vệ Thân đại ca một đoạn đường.

Phương Diệc Viên gật gật đầu nói :

- Đúng thế, cho dù công việc của chúng ta đêm nay nặng nề thì có thêm hai người bọn họ lại đây cũng chưa chắc đã giúp được gì nhiều, cứ để họ theo cạnh Thân đại ca, có lẽ sẽ có lợi hơn.

Triệu Tố Quyên hơi nhú mày nói :

- Chỉ sợ Thân đại ca không chịu...

Súy Chấn Vũ cười nụ, ngắt lời nói :

- Biểu muội, ta nói là ngấm hộ tống kia mà!

Lúc Triệu Tố Quyên còn đang ngó ra, Súy Chấn Vũ đã gọi Trương Long, Triệu Hồ tới, hạ giọng phân phó một lúc xong. Trương Long, Triệu Hồ hai người cũng cải trang, vội vàng lên đường.

Xế chiều ngày hôm ấy, Súy Chấn Vũ, Phương Diệc Viên, Triệu Tố Quyên ba người dẫn bốn thị tỳ áo trắng tới chỗ ước hẹn ngoài trấn, trên đường chợt nghe xe xa khoảng một tầm tên bắn, chỗ một con suối nhỏ truyền tới một tràng tiếng binh khí chạm nhau, cùng với tiếng la hét, chửi mắng.

Lúc ấy, bọn họ đã đến cách rừng tùng chỗ ước hẹn với nhân vật bí ẩn (tức Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan) khoảng một dặm, trong sắc chiều buông mờ mờ, đã thấp thoáng nhìn thấy trước mắt.

Súy Chấn Vũ nghe tiếng ồn ào, bất giác nhú mày tự nói với mình :

- Lạ thật...

Phương Diệc Viên cười nói :

- Chuyện đó có gì lạ đâu, nơi nào có người giang hồ thì không tránh

được chuyện đánh đánh giết giết, mà hiện nay ở trấn Thảo Điểm này gió mây tụ hội, rồng rắn lẫn lộn...

Ông ta chưa dứt lời, một tiếng gào thảm ghê rợn văng vẳng truyền tới, ngay sau đó một giọng mạnh mẽ rõ ràng giận dữ quát :

- Lão ăn mày thối tha, thủ đoạn của ngươi tàn độc thật...

Mấy chữ lão ăn mày thối tha vừa vang tới, Súly Chấn Vũ bất giác giật mình buột miệng kêu lên :

- Sư huynh, e đúng là...

Gần như đồng thời, tiếng hò hét đánh giết lại tiếp tục, tiếng gào thảm thiết, tiếng rên đau đớn nối nhau liên tiếp, trong đó lại chen lẫn tiếng quát giận dữ :

- Tất cả xông lên, băm hấn ra!

Một giọng mạnh mẽ khác tức giận cười rộ nói :

- Được, được! Đỡ cho lão khiêu hóa cha ngươi mất công nhiều hơn.

Súly Chấn Vũ bất giác biến hấn sắc mặt nói :

- Đúng là Thân đại ca rồi!

Ngay sau đó, chàng ngẩng đầu lên hú dài một tiếng như rồng ngâm, phi thân vọt tới như mũi tên rời dây cung hướng về chỗ khe nhỏ cạnh sông phóng mau tới. Đương nhiên Phương Diệc Viên cùng Triệu Tố Quyên cũng gia tăng tốc lực, sải thân vọt theo.

Lúc ấy, màn đêm đã buông xuống hẳn, trong màn đêm mờ mịt, ở bãi đất cạnh khe nhỏ, Thân Bá Truyền tóc tai dựng đứng, đang ác đấu với sáu lão nhân áo đen, bên cạnh là Trương Long, Triệu Hồ cải trang cũng đang mỗi người ra sức đánh nhau với hai lão nhân áo đen. Ba người tuy đều là lấy ít chống nhiều nhưng dũng mãnh như rồng như cọp. Nhưng mười hai lão nhân áo đen thân thủ quả thật cũng không kém, dù công lực cao như Thân Bá Truyền mà trong lúc nhất thời cũng không sao hạ được.

Ba người này có lẽ mới đây đã giết chết nhiều người, nên ai cũng toàn thân đầm máu, trông rất đáng sợ. Trên bãi đất cạnh khe ngồn ngang hai ba mươi cái xác chết, ở trong đó có tám đệ tử Cái bang, còn lại đều là ăn mặc võ phục màu đen. Những cái tử thi ấy nếu không vỡ đầu gãy tay cũng là rách bụng thủng ngực, tình trạng thê thảm lúc chết dĩ nhiên đáng sợ, nhưng quang cảnh tàn khốc tại hiện trường còn khiến người ta không nỡ nhìn.

Nói ra thật đáng buồn cười mà cũng khiến người ra lấy làm kỳ quái, mười ba người đang ra sức quyết chiến vốn đều hung hãn liều mạng, chỉ hận không thể một đòn giết đối phương chết tươi, nhưng vừa nghe thấy một tiếng hú dài nhưng rỗng ngậm của Sứ Chấn Vũ xong, trong đó có một người lập tức lớn tiếng nói một câu tiếng lóng :

- Gió lớn, dừng thôi.

Đó là một câu nói lóng của giới hắc đạo, có nghĩa là :

- Tình hình nguy cấp, chạy mau.

Câu ấy vừa buông ra, mười lão nhân áo đen đều cùng ra sức đánh ra một đòn rồi bỏ chạy tứ tán.

Thân Bá Truyền cùng Trương Long, Triệu Hồ hai người cùng đồng thanh quát lớn :

- Bọn giặc, để mạng lại đây!

Thân Bá Truyền trong tiếng quát vung Đả Cầu bồng một cái kèm theo tiếng thét giận dữ, một người bỏ chạy hơi chậm chân lập tức mất mạng. Vị Mê Hồ Tửu Cái xưa nay chưa từng khinh dị giết người này có lẽ đã căm giận tới cực điểm, mà có lẽ đã say máu. Ông ta một bồng đập chết một người xong, cũng không buồn ngoái nhìn, thân hình không hề dừng lại, lao theo một người đang chạy gần nhất.

Cùng lúc đó, Trương Long, Triệu Hồ mỗi người cũng đều chặn được một người áo đen, ra đòn tới tấp, khiến đối phương tay chân cuống quýt. Nói ra thì rất dài dòng, chứ thật ra thì câu chuyện phát sinh từ sau tiếng hú của Sứ Chấn Vũ đến lúc đó chỉ diễn ra trong chớp mắt.

Thân pháp của Sứy Chân Vũ cực kỳ mau lẹ, tiếng hú chưa dứt, người đã như thiên mã hành không chớp mắt lướt tới. Người chàng còn lơ lửng trên không, hai tay đã cùng vung ra, hai lão nhân áo đen đang bị Trương Long, Triệu Hồ áp đảo phải lùi liên tiếp lập tức bị đánh tung ra ngoài hai trượng, chết ngay tại chỗ.

Chân chàng vừa chạm đất, đang sắp vọt lên lần nữa truy sát đối phương, Thân Bá Truyền đã quay sang cản lại, nói :

- Huynh đệ, được rồi!

Tiếp đó lại ngẩng đầu cười một tràng hô hô nói :

- Lão khiêu hóa cùng Trương Long, Triệu Hồ đánh suốt nửa ngày không sao giải quyết cho xong, huynh đệ ngươi chỉ dùng một tiếng hú dài đã khiến bọn chúng chạy ráo cả.

Trong câu nói đã vỗ mạnh vào vai trái Sứy Chân Vũ, lại cười sang sảng nói tiếp :

- Huynh đệ, ngươi thật là kẻ...

Đột nhiên một giọng hiên ngang sang sảng cười lạnh nói :

- Đừng có rôi rít lên thế! Đem ngựa hay đua với ngựa hèn, có thắng cũng chẳng vinh dự gì, ngươi lại còn...

Thân Bá Truyền không tức giận lại cười ngắt lời nói :

- Ngươi đã được là ngựa hay rồi phải không? Vậy thì mời bước ra đây, thử nhau với huynh đệ của ta đây vài chiêu xem sao.

Trong bóng đêm mờ mịt, giọng hiên ngang cười nói :

- Bậc cao minh trước mặt, đâu lại bỏ qua cơ hội lãnh giáo được, có điều không phải ngay bây giờ.

Thân Bá Truyền nói :

- Vậy ngươi nói tới lúc nào?

Giọng hiên ngang cười nói :

- Các vị quên mất đến đây để làm gì rồi à?

Súy Chấn Vũ hỏi :

- Các hạ chính là nhân vật bí ẩn hẹn gặp bọn ta ở rừng tùng phải không?

Giọng hiên ngang ấy đáp :

- Tại hạ chỉ là người làm chủ một nửa.

Súy Chấn Vũ nói :

- Các hạ lại còn có cấp trên khác sao?

Giọng hiên ngang ấy nói :

- Bây giờ chẳng cần hỏi nhiều, tới lúc sẽ biết, tại hạ cáo từ ở đây.

Lúc ấy, bọn Phương Diệc Viên theo sao cũng đã tới, nhưng vì bọn họ chậm một bước, đã hoang mang vì không làm được gì, chỉ đứng yên một bên. Cho đến lúc ấy, Triệu Tố Quyên mới trầm giọng quát một tiếng :

- Khoan đi đã!

Giọng hiên ngang cười nói :

- Xin cô nương cứ đợi thêm một lát, tại hạ lén tới xem náo nhiệt này giờ cũng đã lâu quá rồi, lát nữa sẽ gặp. Xin chào!

Câu nói vừa dứt, trong đám lau sậy bên cạnh vọt lên một cái bóng người, hướng về phía khu rừng tùng cách đó một dặm lướt đi.

Súy Chấn Vũ im lặng một lúc mới nhìn Thân Bá Truyền hỏi :

- Thân đại ca, chuyện này là thế nào?

Thân Bá Truyền thở dài một tiếng nói :



- Huynh đệ, Cái bang đã gặp một cơn đại kỳ trước nay chưa từng có, nhất thời ta không biết nên bắt đầu kể từ đâu cho phải.

Súy Chấn Vũ nói :

- Trong thiên hạ, không có chuyện gì không giải quyết được. Thân đại ca đừng gấp, cứ từ từ mà kể.

Thân Bá Truyền nghiêng răng nói :

- Không ngờ thằng súc sinh ấy đã quy đầu Tứ Tuyệt ma cung...

Súy Chấn Vũ, Phương Diệc Viên hai người không kèm được cùng ngắt lời hỏi :

- Ai chứ?

Thân Bá Truyền cười ngượng nói :

- Là tên sư điệt của ta đang làm Bang chủ Cái bang.

- Vậy thì... - Phương Diệc Viên hỏi tiếp - Phong thư khẩn cấp kia là giả à?

Thân Bá Truyền nói :

- Thư thì không phải là giả, chẳng qua mục đích của y là để dụ ta vào chỗ mai phục.

Bọn Phương Diệc Viên vừa mới đồng thanh ủa một tiếng, Thân Bá Truyền đã nói tiếp :

- Các vị đều biết, người trong Cái bang đều là hạng nam tử hán sắt đá đầy lòng nhiệt huyết, từ khi thành lập đến nay rất ít có kẻ phản đồ khi sư điệt tổ.

Súy Chấn Vũ chau mày nói :

- Lần này Bang chủ Cái bang làm phản, có lẽ cũng chỉ có một số ít ham

tiền sợ oai theo giúp mà thôi.

Thân Bá Truyền nói :

- Nói thì đúng thế, nhưng y mưu đồ từ lâu, đã ngầm bố trí tay chân không ít, nên một khi thanh trừng nội bộ, không mất nhiều công sức.

Tiếp theo lão lại thở dài, nói :

- Lão khiếu hóa suốt đời chưa từng mở miệng nhờ người nào giúp đỡ, nhưng giờ đây chắc phải phá lệ nhờ hai vị lão đệ giúp cho.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Thân đại ca, nếu ở đây có rượu thì phải phạt người ba chén!

Phương Diệc Viên cũng cười nói :

- Lão ca xưa nay không câu nệ tiểu tiết, hào mại hơn đời, mà nay lại nói ra câu như vậy, ta cũng phạt người ba chén!

Tiếp theo, y lấy vẻ nghiêm trang nói :

- Lão đại ca, chuyện của người cũng là chuyện của sư huynh đệ bọn ta, chỉ cần sức huynh đệ chúng ta có thể làm được, chỉ cần lão đại ca nói một câu thì dù cho nước sôi lửa bỏng, sư huynh đệ bọn ta cũng theo lệnh mà làm.

Súy Chấn Vũ cũng cười nụ nói :

- Lão đại ca, chắc không cần ta nói thêm gì nữa chứ?

Thân Bá Truyền khích động đến mức toàn thân run lên, giọng nói ngắt quãng :

- Được, được! Hai vị huynh đệ... Nghĩa khí xông mây...

Súy Chấn Vũ nhin không được ngắt lời cười lớn nói :

- Lão đại ca, đừng chơi chữ nữa, thị tỳ mà khệnh khạng lối phu nhân,

thật khiến người ta phải ôm bụng...

Triệu Tố Quyên nhin không được cũng phì cười nói :

- Lão nhân gia, hào khí mọi ngày của người sao lại mất ráo cả rồi!

Thân Bá Truyền mới đang cười gượng, Phương Diệc Viên đã lấy lại vẻ nghiêm trang nói :

- Lão đại ca, nói vào chuyện chính đi, tin tức ấy làm sao người biết được?

- Chuyện đó à!

Thân Bá Truyền nghiêm trang nói :

- Các vị đều biết rõ rồi, đệ tử Cái bang ở khắp thiên hạ, truyền tin cũng rất mau lẹ, các môn phái khác không sao bằng được, cho nên một khi tin tức Bang chủ Cái bang làm phản truyền ra, thì tin tức về trưởng lão duy nhất là ta đang gặp nguy hiểm cũng truyền đi khắp tất cả các Phân đà ở mọi nơi...

Triệu Tố Quyên bất giác ngắt lời hỏi :

- Cái trấn Thảo Điểm bé xiu này cũng có đặt Phân đà của Cái bang à?

Thân Bá Truyền nói :

- Ở trấn Thảo Điểm này vốn không đặt Phân đà, nhưng mấy năm gần đây chỗ này đã thành một khu vực đặt biệt, nên vừa đặt thêm Phân đà tạm thời.

Ngừng lại một chút rồi thở dài nói tiếp :

- Chiều hôm nay sau khi ta rời khách điểm Bình An đã gặp một đệ tử trung thành của bản bang, báo cáo cho ta tin tức bất hạnh ấy, lại đưa cho ta danh sách bọn phản đồ trong Phân đà, đồng thời nói rõ là bọn chúng đã liên lạc với thủ hạ của Độc Cô Lam, định nhân lúc ta lẻ loi đi một mình mà ám sát. Xin các vị nghĩ xem, lúc ấy phản ứng của ta ra sao?

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Nhất định là sau cơn tức giận, người sẽ đi thẳng tới Phân đà để thanh lý môn hộ!

Thân Bá Truyền gật gật đầu cười nói :

- Đúng thế đấy! Cười gượng nói :

- Mê Hồ Tử Cái ta càng già càng hồ đồ, hồ đồ đến mức không phân biệt được cả người ngay kẻ gian, sự thật thì trong Phân đà không có một người nào tốt, ngay cả tên đệ tử trung thành kia cũng là phản đồ giả dạng, mục đích là để dụ ta vào chỗ mai phục mà thôi.

Phương Diệc Viên bất giác nghiêng răng nói :

- Thật là một lũ chuột bọ vô sỉ!

Thân Bá Truyền cười gượng nói :

- Tính lại thì mạng lão khiêu hóa ta còn lớn, giao du được với những người bạn hết lòng như các ngươi, lần này nếu không có Trương Long, Triệu Hồ tới cứu viện kịp thời, thì chắc cái bị thối tha này chắc đã nằm ở đây luôn rồi.

Ngừng một chút, nhìn Súy Chấn Vũ hỏi :

- Huynh đệ, hai vị Trương Triệu chắc là do thẳng ranh ma thôi người cử đi giúp ta phải không?

- Lão thật chẳng có chút nào là hồ đồ cả!

Phương Diệc Viên nói tiếp :

- Sư đệ không yên tâm, lại sợ người không chịu, nên chỉ dám nhờ hai vị bọn họ ngậm theo hộ tống thôi.

Triệu Tố Quyên nói :

- Các vị, bọn ta đi thôi chứ.

Thân Bá Truyền gật đầu lia lia nói :

- Phải, phải, chúng ta đi tới chỗ hẹn thôi...

Khoảng cách một dặm đối với cước trình mau lẹ của quần hiệp chỉ trong khoảng khắc là tới. Lúc bọn họ vừa tới ngoài rừng tùng, phía trong đã vang ra giọng Vương Tử Vân sang sảng nói :

- Các vị mà tới chậm một chút nữa thì bọn ta đã bỏ đi rồi.

Thân Bá Truyền đang bực bội nghe xong tức giận quát luôn :

- Không muốn chờ thì cút đi!

Giọng hiên ngang cười nói :

- Câu nói của vị Mê Hồ Tửu Cái này tuy rất khó nghe, nhưng tại hạ rất vui lòng vâng mệnh, có điều đáng tiếc là các hạ người hoàn toàn không phải là kẻ chủ chốt...

Trong câu nói ấy, quần hiệp đã tới ven rừng tùng, chỉ thấy dưới một thân cây lớn hai người ôm có một thiếu niên áo xanh dáng vẻ tinh anh hùng tráng đứng sững, đang hiên ngang cất tiếng nói. Thiếu niên áo xanh ấy chính là đồ đệ của Bệnh Gia Cát tức Vương Tử Vân, có điều là trong quần hiệp không có ai nhận biết được y cả.

Thân Bá Truyền lạnh lùng ngắt lời :

- Nếu là kẻ chủ chốt thì sao?

Vương Tử Vân ngẩng đầu cười lớn đáp :

- Nếu là kẻ chủ chốt thì tại hạ xin cảm ơn thôi!

Thân Bá Truyền trầm giọng hỏi :

- Nói thế là ý tứ gì?

Vương Tử Vân nói :

- Một vị đệ nhất mỹ nhân kiều diễm tuyệt vời trong võ lâm đâu phải dễ mà bắt được, nếu quả là các vị không thềm ngó ngang tới, cứ để tại hạ cút đi cho xa, há chẳng phải là một việc hay ít có, muốn mà không được hay sao?

Y chưa dứt lời, trong chỗ rừng tùng dày đặc vang lên một giọng mạnh mẽ trầm trầm nói :

- Tử Vân, đừng nói nhiều, mau mau mời quý khách vào trong này.

Súy Chấn Vũ nãy giờ im lặng suy nghĩ lúc ấy mới hỏi :

- Các hạ, người trong rừng là thế nào với người?

Vương Tử Vân cười cười nói :

- Đó là gia sư.

- À.

Súy Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Vậy người ẩn núp ví mình như ngựa hay lúc nãy là các hạ phải không?

- Phải rồi!

Tiếp theo lại sang sang cười nói :

- Nghe nói sư huynh đệ của Súy đại hiệp từ khi bước vào giang hồ đến nay đều đánh đâu thắng đó, chưa có địch thủ, nhưng Vương Tử Vân ta cũng rất kiêu ngạo lại chưa...

Giọng mạnh mẽ trong rừng tùng lại ngắt lời tức giận quát :

- Tử Vân, người chưa nghe à?

Vương Tử Vân cao giọng đáp :

- Tới ngay đây, thưa sư phụ.

Ngừng lại một chút, ánh mắt quét qua quần hiệp, cười nụ nói tiếp :

- Các vị, trên giang hồ có điều cấm kị gặp rừng chó vào, không biết các vị đại hiệp có...

Súy Chấn Vũ nhướn mắt ngắt lời cười rộ nói :

- Các hạ không cần nói khích, Súy Chấn Vũ đã tới, thì dù cái rừng tùng này là đầm rồng hang hổ, rừng đao núi kiếm cũng đập bằng thôi!

- Hay! Hay!

Vương Tử Vân gio ngón tay cái lên cười nói :

- Đệ tử chân truyền của Đinh Tứ tiên sinh quả nhiên không phải tầm thường!

Ngừng lại một chút, tay xòe ra như đang mời khách, nói :

- Xin mời!

Nói xong bước lên trước dẫn đường.

Súy Chấn Vũ bĩu môi cười khẩy, dẫn đầu quần hiệp sải bước vào trong rừng tùng. Một khu rừng tùng này diện tích cũng rộng, đoàn người đi một lúc vẫn chỉ thấy cây cối dày đặc chen chúc trước mắt.

Triệu Tố Quyên đi cạnh Súy Chấn Vũ bất giác cao giọng hỏi :

- Này! Còn xa không đấy?

Vương Tử Vân quay đầu lại cười nói :

- Đi một lúc nữa là tới thôi.

Tiếp theo lại ngượng ngập cười nói :

- À! Triệu cô nương, thật là thất lễ quá, mới rồi chỉ mãi nói chuyện với Súy đại hiệp, chưa chào cô...

Triệu Tô Quyên bĩu môi dần giọng :

- Bây giờ bỏ tức cho đủ lễ số cũng chưa muộn đâu!

- Vâng!

Vương Tử Vân né qua lui lại một bên, hướng về phía trước mặt Triệu Tô Quyên vái một cái, nói :

- Tiểu sinh xin có lễ!

Triệu Tô Quyên nạt giọng :

- Cuồng đồ! Đừng có vờ vĩnh phỉnh phờ...

Trong tiếng quát vươn tay phải ra một cái, bùng một tiếng vang lên, hai bên mỗi người đều bị đẩy lùi một bước.

Triệu Tô Quyên sắc mặt sa sầm quát :

- Chẳng lạ gì người dám cuồng ngạo, dường như cũng có một chút tà môn thì phải!

Vương Tử Vân quay người bước tiếp, vừa đi vừa cười đáp :

- Cảm ơn cô nương đã thưởng thức! Trò đùa của tiểu sinh chẳng phải chỉ có bấy nhiêu thôi đâu!

Triệu Tô Quyên trầm giọng quát :

- Cuồng đồ! Tiếp thêm bản cô nương một chương nữa!

Vương Tử Vân chẳng hề quay đầu lại mà chỉ cười nói :

- Triệu tam tiểu thư, Trương Quân Thụy nói rất là đúng: Ta vốn là người đa sầu đa bệnh, mà cô là bậc nghiêng nước nghiêng thành, tiểu sinh thấy mắt cô nương đầy dũng khí, đã sợ lắm rồi, cô nương tha cho ta một phen đi.



Triệu Tố Quyên vừa mới nghe nét mặt lạnh băng, mắt phượng trợn lên, Súly Chấn Vũ đã nhìn nàng xua xua tay nói :

- Biểu muội, xin thôi đi.

Tiếp theo lại hướng về phía Vương Tử Vân trầm giọng hỏi :

- Sao các hạ lại biết vị cô nương này là Triệu tam tiểu thư?

Wương Tử Vân vẫn không hề quay đầu, đáp :

- Biết người biết ta mới trăm trận không thua, nếu tại hạ không biết rõ về các vị, làm sao dám động thổ trên đầu Thái Tuế?

Súly Chấn Vũ lạnh lùng nói :

- Ta hỏi làm sao mà ngươi biết?

- Chuyện đó à?

Wương Tử Vân chậm rãi đáp :

- Nếu Súly đại hiệp biết rõ gia sư có ngoại hiệu là Bệnh Gia Cát, thì chắc là sẽ không hỏi như thế.

Thân Bá Truyền kinh ngạc hỏi luôn :

- Cái gì? Ngươi là đồ đệ của Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan à?

Wương Tử Vân quay đầu cười nói :

- Lão nhân gia, người nói đúng đấy...

Một giọng mạnh mẽ từ bên phải vang lên :

- Người vừa nói là vị bằng hữu nào vậy?

Thân Bá Truyền cười hô hô nói :

- Tư Mã Đan, đến cả giọng nói của lão khiêu hóa ta mà ngươi cũng

không nhận ra à?

- A, té ra là lão ăn mày hồ đồ!

Tư Mã Đan từ sau một cây tùng lớn bước ra, nhìn Thân Bá Truyền ôm quyền khom người nói :

- Lâu quá không gặp, lão ca khiêu hóa vẫn khỏe!

Tiếp theo quay về phía quần hiệp cười nụ gật đầu nói :

- Các vị! Xin mời, xin mời!

Đi hơn một trượng về phía tay trái, mọi người đến một bãi đất trống rộng khoảng một mẫu. Ven bãi đất, đối diện với quần hiệp là tám thiếu niên vận võ phục màu đen, tuổi trạc hai mươi đứng thành hàng chữ nhất, còn Triệu Tố Chân ngồi xếp bằng chính giữa tám người, nghiêm nhiên là người đứng đầu của bọn họ.

Triệu Tố Quyên vừa trông thấy bất giác buộc miệng kêu lớn :

- Đại tỳ, tỳ...

Nhưng Triệu Tố Chân lập tức vẫy tay ngắt lời nói :

- Ta vẫn khỏe, tam muội đừng nóng ruột!

Triệu Tố Quyên trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, ngưng thần nhìn Tư Mã Đan tức giận hỏi :

- Ngươi chính là Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan?

Tư Mã Đan vuốt râu cười nói :

- Đúng thế! Lão phu chính là Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan già đây, cô nương ăn nói lịch sự một chút được không?

- Hừ! Lịch sự!

Triệu Tố Quyên lạnh lùng nói :

- Cô nương hỏi ngươi, ngươi đã làm trò gì với đại tỷ của ta?

Tư Mã Đan lặng lẽ cười nói :

- Tiểu cô nương chưa nghe đại tỷ cô mới nói à, nàng ta vẫn khỏe mà...

Phương Diệc Viên trầm giọng ngắt lời nói :

- Các hạ, chúng ta nói toẹt ra với nhau đi! Ngươi bắt Triệu cô nương vốn là để khích chúng ta tới đây, rốt cục lại là muốn gì?

Tư Mã Đan hô hô cười lớn nói :

- Phương đại hiệp đúng là người mau mắn! Đúng là người mau mắn. À! Các vị, xin mời ngồi xuống, xin mời ngồi xuống, câu chuyện sợ có chỗ hơi dài đấy...

Phương Diệc Viên lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Được, bọn ta hãy ngồi xuống đi, xem y giờ trò gì?

Nói xong, ngồi xuống đất trước, quần hiệp cũng nói nhau ngồi xuống đất, chỉ có Trương Long, Triệu Hồ và bốn thị tỳ áo xanh vẫn đứng như cũ. Lúc ấy đôi bên cách nhau khoảng năm trượng, không cần đề khí cao giọng, lấy giọng bình thường cũng có thể nói chuyện với nhau dễ dàng.

Tư Mã Đan ngồi xuống xong mới đưa mắt nhìn Triệu Tố Chân hỏi :

- Đại tiểu thư, cô nương nói hay là ta nói?

Triệu Tố Chân lạnh lùng đáp :

- Đây là chuyện của ngươi, thì do ngươi nói ra chứ!

- Phải! Phải!

Tư Mã Đan ngật đầu lia lịa nói :

- Các vị, sự tình là thế này....

Tiếp theo ông ta đưa câu chuyện giữa Võ lâm Tam thánh với Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung Quỳnh năm xưa ân ân oán oán ra sao như đã kể với Triệu Tổ Chân ra kể lại một lượt.

Quần hiệp nghe xong rồi, Phương Diệc Viên mở lời nói trước :

- Các hạ, chuyện Mộ Dung tiên bối gặp phải như vậy kể cũng đáng thương cảm, yêu cầu của bà ta lúc lâm chung cũng hợp tình hợp lý, ta nghĩ ân sư cùng hai vị tiên bối Bách Liễu, Vạn Diệu chắc cũng vui vẻ đồng ý. Có điều lối hành xử của các hạ mới đây không những trái hẳn với ý nguyện của Mộ Dung tiên bối, mà còn khiến bạn bè đau lòng, kẻ thù vui sướng, có thể nói là sai lầm rất lớn vậy!

Tư Mã Đan cười khẽ nói :

- Có thể nói hai vị trách phạt rất đúng, nhưng Tư Mã Đan ta, ngoài việc điểm huyết phá thần công ân thân của Triệu đại tiểu thư thì tự thấy có chỗ quá đáng thôi, chứ việc khác ra, đều không...

Phương Diệc Viên cười nhạt ngắt lời, nói :

- Chỉ một điều sai lầm ấy thôi, người cũng đủ là tội nhân của võ lâm rồi.

Tư Mã Đan lặng lẽ cười nói :

- Lão đệ à, không nghiêm trọng đến thế đâu!

Thân Bá Truyền nghiêm trang nói :

- Tư Mã lão nhi, câu Phương lão đệ mới nói không phải quá đâu, người thử nghĩ xem cục diện võ lâm hiện nay ra sao, Triệu đại tiểu thư nếu còn giữ được thần công ân thân, thì với việc trừ ma vệ đạo có ích lợi biết bao! Hiện nay cách hành sự của người như vậy, không những là lỗ mãng, mà còn phải đem hai chữ Mê Hồ trong ngoại hiệu Mê Hồ Tử Cái của ta tặng cho người mới đúng!

Súy Chấn Vũ cũng trầm giọng, nhìn Tư Mã Đan nói :

- Các hạ, giữa chúng ta chẳng có chuyện gì để nói, xin vạch đường đi.

Tư Mã Đan gật đầu nói :

- Súly đại hiệp nói đúng lắm, có điều trước khi vạch đường, lão phu không thể không nói mấy câu rườm rà.

Ngừng lại một chút rồi nghiêm trang nói tiếp :

- Lão đệ, giữa lão phu với Võ lâm Tam thánh vốn không có gì khúc mắc, lại thêm vị hóa tử lão ca cùng đi với các ngươi đây cũng là bạn già với nhau, cho nên lão phu mong muốn là trên nguyên tắc không làm tổn thương hòa khí, các vị ủy khuất vài hôm...

Súly Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Sao ngươi không nói thẳng ra là muốn chúng ta bó tay chịu trời?

- Lão đệ, xin đừng hiểu lầm.

Tư Mã Đan cười nhẹ nói tiếp :

- Ý tứ của lão phu là thế này, chỉ cần ngươi và Phương lão đệ, Triệu tam tiểu thư ba vị tự động ở lại, kể luôn cả Triệu đại tiểu thư nữa là bốn, cử ra người mời Võ lâm Tam thánh tới, thì ba vị còn lại sẽ lập tức được tự do.

Thân Bá Truyền nói ngay :

- Tư Mã lão nhi, biện pháp ấy không được. Nếu lão nhi ngươi coi lão khiêu hóa ta là bằng hữu, thì xin bỏ hết những suy nghĩ ấy đi, trả tự do cho Triệu đại tiểu thư ngay, lão phu xin bảo đảm là trong vòng nửa năm sẽ mời được Võ lâm Tam thánh cho ngươi kết thúc chuyện này.

Tư Mã Đan cười gượng, nói :

- Hóa tử lão ca, không phải ta không nể mặt bạn già như ngươi, nhưng Mã Đan ta đã thành thế cười hở rồi, không những không thể đồng ý, mà ngay cả gã đồ đệ nhỏ này của ta cũng không thể đồng ý.

Súly Chấn Vũ, Phương Diệc Viên, Triệu Tố Quyên ba người đứng phất

ngay đây, Súly Chấn Vũ cười lớn nói :

- Thân lão ca, nói chuyện với người không thể nói chuyện thì phí lời, bọn ta phí lời đã nhảm rồi, hao tổn thời gian quý báu cũng không ít, bây giờ không cần bàn bạc gì nữa, cứ dựa vào võ công mà phân cao thấp thôi!

Thân Bá Truyền cười gượng nói :

- Huynh đệ, giữa đôi bên rốt lại chẳng có thù hận gì, cần gì phải đi tới chỗ cực đoan như thế?

Phương Diệc Viên cười nói :

- Thân đại ca cũng muốn sư huynh đệ bọn ta bó tay chịu trói à?

- Lão khiêu hóa không có ý đó.

Thân Bá Truyền xua tay lia lịa nói :

- Phương lão đệ, trên đời này không có chuyện gì là không giải quyết được...

Cùng lúc ấy, Súly Chấn Vũ lại nhìn thẳng vào Tư Mã Đan trầm giọng nói :

- Các hạ, ta nhắc lại một lần nữa, là vạch đường đi...

Tư Mã Đan gật gật đầu nghĩ ngợi nói :

- Được! Được! Chúng ta chia ra đấu hai trận, một trận thì Súly lão đệ người đấu với tiểu đồ, một trận nữa thì lão phu đấu với Phương lão đệ và hai vị cô nương của Triệu gia liên thủ hợp kích...

Phương Diệc Viên mắt chột rục sáng, ngắt lời hỏi :

- Các hạ muốn lấy một chọi ba à?

Tư Mã Đan nói :

- Đúng thế, chứ nếu lão phu lại đối phó với từng người trong truyền nhân

của Võ lâm Tam thánh, thì còn tư cách gì mà đặt điều kiện với Tam thánh nữa!

Súy Chân Vũ chăm chú nhìn đôi phương, hỏi :

- Các hạ định tạm thời khôi phục công lực cho Triệu đại tiểu thư sao?

Tư Mã Đan gật đầu đáp :

- Đúng thế, vì Súy lão đệ ngươi đã phải so tài với tiêu đồ, thì phải khôi phục công lực cho Triệu đại tiểu thư mới hợp đủ Tam anh chứ!

Tiếp theo lại lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Lão phu tin rằng đồ đệ của Võ lâm Tam thánh không phải là đồ bị thịt, lão phu cũng nắm chắc là không sợ các ngươi.

- Đừng rườm rà, nói rõ điều kiện so tài đi.

Tư Mã Đan nghiêm trang nói :

- Hai trận đều lấy một trăm chiêu làm giới hạn, điểm tới là dừng. Trong hai trận, chỉ cần một trận hòa là kể như các ngươi thắng, lão phu sẽ lập tức đi ngay, không làm khó các ngươi...

Thân Bá Truyền chăm chú hỏi :

- Và lão nhi ngươi cũng không cần tìm Tam thánh nữa à?

Tư Mã Đan nói :

- Dĩ nhiên là phải tìm, có điều là lão phu trực tiếp đi tìm bọn họ.

Súy Chân Vũ bĩu môi xì một cái, nói :

- Còn nếu các hạ ngươi thua thì sao?

Tư Mã Đan cười nói :

- Chuyện Súy lão đệ hỏi đó, lão phu không hề nghĩ tới.

Thử nghĩ câu nói đó đủ làm cho người ta cảm tức đến mức nào. Sứy Chấn Vũ lạnh lùng nói tiếp :

- Điều kiện thì phải đủ cả hai bên chứ, mà giả như người công lực thông huyền, tự tin là không có địch thủ, thì cũng không thể không nói rõ điều kiện ra trước.

Tư Mã Đan gật gật đầu nói :

- Lão đệ nói đúng, vậy thì thế này! Trong hai trận so tài, chỉ cần thầy trò lão phu thua một trận, từ nay thầy trò lão phu sẽ ra ngoài biên cảnh xa xôi, trọn đời không trở về Trung Nguyên!

Sứy Chấn Vũ vừa nghe xong câu nói, mắt liền ánh thần quang hừng hực, hai hàng lông mày nhướng cao, sang sảng cất giọng nói :

- Được! Được! Chỉ mong người thắng trong trận đánh cuộc này!

Tư Mã Đan nói :

- Chuyện lão phu thắng hay thua không cần người lo giùm, chỉ cần trong hai trận so tài, các người mà không giữ hòa được một trận, thì bốn người các vị đều ở lại đây để lão phu sắp xếp!

Sứy Chấn Vũ gật đầu nói :

- Tốt lắm, cứ thế mà làm!

Tư Mã Đan quay người cách không phóng chỉ giải huyệt cho Triệu Tô Chân, nghiêm trang hỏi :

- Triệu cô nương, hai bên nói chuyện mới rồi, cô đều nghe rõ cả đấy nhé!

Triệu Tô Chân từ từ đứng dậy, lạnh lùng đáp :

- Ừ...

Tư Mã Đan nói :



- Vậy thì cô có thể nhân lúc Súly đại hiệp so tài với tiểu đồ trong trận đấu mà vận động cho đỡ mỏi.

Tiếp theo, quay người lại, ánh mắt quét qua Súly Chân Vũ và Vương Tử Vân nói :

- Súly lão đệ, Tử Vân, hai người có thể bắt đầu được rồi!

-----oOo-----

## Chương 22: Đồ đệ Tam thánh đấu Gia Cát

Nguồn: EbookTruyen.VN

Súy Chấn Vũ, Vương Tử Vân hai người đồng thời gạt đầu, rảo bước tiến ra. Những người còn lại của đôi bên đều tự động lui lại, để lộ một khoảng đất trống độ năm trượng vuông. Hai người còn cách nhau tám bước thì dừng lại, Vương Tử Vân hỏi :

- Súy đại hiệp, chúng ta dùng tay không hay dùng võ khí?

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười một tiếng, nói :

- Tùy.

Tư Mã Đan cao giọng nói :

- Đã giao hẹn điểm đến là dừng, thì tay không là hợp nhất!

Súy Chấn Vũ nói :

- Tay không thì tay không. Các hạ, mời!

Câu sau dĩ nhiên là nói với Vương Tử Vân. Vương Tử Vân sắc mặt nghiêm trang nói :

- Cung kính chẳng bằng tuân mệnh, tại hạ xin nhường cường vậy!

Dứt lời, chân bước người sau, đạp trung cung tiến lên đánh một chưởng vào ngực Súy Chấn Vũ... Đạp cung trung tiến lên thật nhìn là nhìn không ra chiêu thức gì. Đối với hạng người như Súy Chấn Vũ, từ khi bước chân vào giang hồ tới nay, chưa từng gặp qua cao thủ nào xứng đáng là đối thủ, thì như có vẻ là trong mắt không người, gã Vương Tử Vân này thật cũng khinh người quá đáng.

Súy Chấn Vũ cười nhạt một tiếng, tay trái ra một chiêu Hoàn Giá Kim Lương, rồi biến thành chiêu Kim Ty Triển Uyển gõ vào uyển mạch đối phương. Vương Tử Vân trong lúc tay phải đánh ra, thân người xoay nhanh một cái, tay trái xòe ra như lưỡi dao chém vào vai phải Súy Chấn Vũ. Súy Chấn Vũ tay phải trầm xuống, song chưởng cùng đẩy ra, tay

phải chặn chưởng tay trái của đối phương, tay trái duỗi ra như mũi kích điểm luôn vào huyết Tương Đài của Tử Vân... đôi bên đều lấy thế công trả thế công, lấy mau lẹ chông mau lẹ, trong khoảnh khắc đã qua lại mười chiêu, nhưng chưa hề chạm tới vạt áo đối phương.

Hai người này tuy ra đòn vừa nhanh vừa hiểm, nhưng trong khoảng giờ tay cất chân lại đều không hề có một chút kinh khí, đủ thấy đôi bên đều tự kiềm chế không vận công, chỉ muốn đánh trúng đối phương một cách tượng trưng. Chiêu thức đôi bên càng lúc càng kỳ lạ, động tác đỡ gạt tránh né càng lúc càng mau lẹ, trong nhất thời chỉ thấy bóng người chớp chớp, chỉ chưởng rào rào, khiến người ta hoa mắt váng đầu không phân biệt kịp. Đây quả là một trận đánh ít thất trong võ lâm, nhưng mặt khác cũng là một trận so tài ghê gớm.

Gọi là mặt khác vì đôi bên đánh nhau tuy không hện, nhưng cùng thu liểu chân lực, chỉ dùng chiêu thức thủ thắng, đó là điều hạng cao thủ bình thường đều không dám, cũng không có cách nào làm được. Đến lúc cuộc đấu đã tới chỗ căng thẳng, chiêu thức không thể tìm lại nữa, thì không thể nào nói giỏi được.

Qua năm mươi chiêu, đôi bên đều trong thế quân bình, tình trạng này hai người trong cuộc cố nhiên đều biết, nhưng về phía quân hiệp mà nói đều bất giác cảm thấy trong lòng trầm trọng. Nhất là Phương Diệc Viên, Quy Nguyên kiếm pháp và Quy Nguyên chưởng pháp của sư môn ông ta vẫn là võ lâm nhất tuyệt, ông ta cũng biết rất rõ rằng từ khi Súly Chấn Vũ vào giang hồ hành đạo đến nay, trừ có lần ở phủ Lữ Dung Chi tại Hành Châu đánh nhau với Chúc Thiệu Thu mà ông ta chưa thấy, có thể nói là chưa khi nào chàng phải đánh quá mười chiêu, thì tình trạng trước mắt thế này, làm sao không khiến ông ta trong lòng như có lửa đốt cho được!

Sáu mươi chiêu... Bảy mươi chiêu... Tám mươi chiêu... cho đến chiêu thứ tám mươi lăm, tình trạng cuộc đấu vẫn như cũ.

Triệu Tô Quyên bất giác hướng về Phương Diệc Viên truyền âm hỏi :

- Phương đại ca, người xem...

Nàng truyền âm chưa dứt câu, chợt nghe Tư Mã Đan cao giọng nói :

- Chín mươi bảy chiêu, còn ba chiêu thôi!

Đúng vào lúc ấy, hai bóng người nhập vào nhau rồi chia ran gay, đồng thời vang lên giọng sang sảng của Vương Tử Vân cười nói :

- Súly đại hiệp, cảm ơn đã nhường nhịn.

Quần hiệp có mặt đều là loại đại hành gia công lực tinh thâm, trong bóng đêm đều nhìn thấy rõ tay áo bên trái của Súly Chấn Vũ bị thủng một lỗ, nhưng không ai nhìn ra là bị điểm trúng một chỉ như thế nào. Tình hình này khiến cho tất cả quần hiệp đều chột thấy trong lòng lạnh ngắt.

Nhưng Súly Chấn Vũ lại an nhiên cười nói :

- Các hạ thân thủ tuyệt cao, và tại hạ cũng rất cảm kích các hạ ra tay còn giữ cho tại hạ một chút thể diện.

Vương Tử Vân chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ hỏi :

- Súly đại hiệp nói thế là có ý gì?

Súly Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Các hạ, chúng ta trong lòng đều tự rõ, các hạ người sau chiêu thứ tám mươi đã có thể thủ thắng rồi, nhưng các hạ kéo dài đến chiêu thứ chín mươi bảy, về điểm ấy, Súly Chấn Vũ ta lại có thể không cảm ơn sao?

Vương Tử Vân cười rộ nói :

- Thắng không kiêu, bại không chối, lòng dạ cùng tính tình quang minh ngay thẳng của Súly đại hiệp quả thật khiến Vương Tử Vân ta trong lòng rất kính phục, có điều....

Lặng lẽ cười một lúc, mới nghiêm trang nói :

- Có chuyện này phải đặc biệt nói cho rõ, là ta kéo dài hơn mười chiêu mới thủ thắng hoàn toàn không phải vì có ý giữ gìn thể diện cho Súly đại hiệp, nên Súly đại hiệp người không cần cảm ơn.

Súly Chấn Vũ thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Vậy thì, bản tâm các hạ là cố ý giấu diếm công phu để ta làm chú gì?

Vương Tử Vân gật đầu nói :

- Đúng thế, những điều ta suy nghĩ trong lòng không qua được con mắt của Sứ đại hiệp, cho nên sự cao minh của Sứ đại hiệp cũng là điều làm ta trong lòng rất kính phục...

Tư Mã Đan ngắt lời, nói :

- Hai người các ngươi đều không phải đông dài nữa, bây giờ bắt đầu trận đấu thứ hai.

Trong câu nói, đã rảo bước tiến ra.

Sứ Chấn Vũ, Vương Tử Vân hai người chia nhau lui lại, Phương Diệc Viên, Triệu Tổ Chân, Triệu Tổ Quyên ba người cùng đồng thời rảo bước tiến lên, chia thành hình chân vạc, vây Tư Mã Đan vào giữa.

Tư Mã Đan đôi mắt lơ mờ đột nhiên phóng ra ánh sáng kỳ lạ, nhìn lướt qua ba người xong, trầm giọng nói :

- Phương lão đệ, hai vị cô nương, tốt nhất là các ngươi nên rút binh khí ra đi.

Phương Diệc Viên lạnh lùng đáp :

- Bọn ta ba người đánh một, đã tự thấy là chướng rồi...

Tư Mã Đan vuốt râu cười nói :

- Lão phu lại quên rồi, những người trẻ tuổi đều là một đám kiêu ngạo, nhất là mấy người các ngươi từ khi bước chân vào giang hồ đến nay đánh đâu thắng đó, làm gì được mấy, cũng chẳng lạ gì các ngươi không biết thế nào là trời cao đất dày.

Ngừng một chút lại lặng lẽ cười nói :

- Lão phu cho các ngươi thêm một điều thuận lợi nữa, là thỏa thuận điểm tới thì ngừng của đôi bên ấy, các ngươi không cần phải theo, nếu làm lão

phu bị thương thì cũng kể như lão phu thua. Xong rồi, các người ra chiêu đi.

Phương Diệc Viên lạnh lùng cười nói :

- Đồ đệ của Tam thánh chẳng cần gì thuận lợi hơn người, đã thỏa thuận thế nào thì làm theo thế ấy.

Lướt mắt nhìn qua Triệu Tố Chân, Triệu Tố Quyên nói :

- Hai vị cô nương, bọn ta lên thôi!

Lời buông chiêu xuất, ông ta đã nhẹ nhàng đánh ra một chưởng.

Một chưởng này của Phương Diệc Viên là một tuyệt chiêu Vân Xuất Vô Tâm bậc nhất trong Quy Nguyên chưởng pháp, nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng bên trong chứa đựng vô số biến hóa, nếu đối thủ hơi kém hơn một chút, thì trước chiêu này không có cách nào tránh thoát.

Nhưng Tư Mã Đan lại thủng thảng nửa như chế nhạo, nửa như khen ngợi, trầm trầm một tiếng :

- Chiêu Vân Xuất Vô Tâm hay thật!

Trong câu nói thân hình lắc một cái đã tránh khỏi phạm vi uy lực phát chưởng của Phương Diệc Viên.

Phương Diệc Viên chiêu đầu đánh sênh, lại dùng tuyệt chiêu Trường Hồng Quán Nhật theo sát gót Tư Mã Đan đánh luôn đòn thứ hai. Lúc ấy, Triệu Tố Chân, Triệu Tố Quyên hai người cũng song song quát lên một tiếng, chia ra hai bên tả hữu giáp kích. Trong hai người thì Triệu Tố Chân sử dụng Bách Cầm chưởng pháp của Bách Liễu thần ni, Triệu Tố Quyên thì dùng Phân Quang kiếm pháp của Vạn Diệu tiên cô, tuy thỏa thuận là không dùng binh khí nhưng nàng dùng chỉ thay kiếm, đồng thời ngón trở tay trái bật lên một cái, lại cao giọng nói :

- Các hạ, Thiên Cang chỉ của ta phải dùng chân lực mới phát huy uy lực được, các hạ lưu ý đây!

Trong lúc còn đang nói, đôi bên đã như lửa nhoáng điện xẹt trao đổi ba

chiêu. Cứ bằng vào thân thủ của Phương Diệc Viên và hai tử muội họ Triệu ba người, cho dù một đánh một thì trong võ lâm đương thời cũng ít có kẻ là địch thủ, mà trước mắt còn liên thủ hợp kích thì uy lực đâu phải là tầm thường.

Thế nhưng Tư Mã Đan giữa bóng chường chập chùng đầy trời của ba người lại nhẹ nhàng phát phối, giống như gió lộng sen tàn, lại như tơ liễu trước gió, cước bộ thân pháp rõ ràng khinh linh rất mực.

Vừa mới nhìn qua thì giống như Tư Mã Đan bị chiêu thức kỳ diệu của ba người dồn ép hết né sang đông lại tránh sang tây, nhưng nhìn kỹ thì hoàn toàn không phải. Vị Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan bình sinh nổi tiếng mưu kế như thần này đối với võ học của Tam thánh dường như rất là thông thuộc, toàn là giữa những kẻ hờ như đường tơ kẽ tóc của chiêu thức đối phương mà di động, ung dung tránh né, lại còn cười sùng sục nói :

- Tam tiểu thư, lão phu đã nói rồi, ba người các ngươi có quyền thẳng tay ra đòn...

Phương Diệc Viên ngắt lời nói :

- Thiên Cang chỉ của tam tiểu thư thì có thể cho là ngoại lệ, còn bao nhiêu cứ theo thỏa thuận mà làm!

Tư Mã Đan cười rộ nói :

- Được! Được! Môn đệ của Tam thánh quả thật không phải là hạng cứng đầu tầm thường, từ trán tới cằm đều là xương cứ cả... Hô hô hô...

Trong khoảng khắc bọn Phương Diệc Viên ba người đã đánh hơn hai chục chiêu, nhưng không những không chạm được tới tà áo của Tư Mã Đan, mà Tư Mã Đan cũng không hề đánh trả đòn nào, cứ chập chờn qua lại như là không có chuyện gì xảy ra.

Triệu Tô Quyên bất giác tức giận quát :

- Tư Mã Đan, sao ngươi không chịu đánh trả?

Tư Mã Đan cười sùng sục, nói :

- Tiểu cô nương, nếu lão phu mà đánh trả, thì cái hẹn một trăm chiêu kết thúc mất!

Phương Diệc Viên trầm giọng hỏi :

- Người nói thế tức là tới chiêu thứ một trăm mới đánh trả à?

- Đúng đấy!

Tư Mã Đan trầm giọng nói :

- Lão phu đã cho các người điều kiện thuận lợi, các người lại không thềm, nên lão phu đành phải tự mình ràng buộc lấy mình, tới chiêu thứ một trăm mới ra tay thủ thắng.

Phương Diệc Viên không kìm được một tràng cười lớn, nói :

- Giỏi lắm! Giỏi lắm! Cuồng ngạo lắm! Chỉ mong người nói được làm được thôi!

Tư Mã Đan cười nói :

- Phương lão đệ, lão phu nhất định không để người thất vọng đâu mà...

Hai người này móc mĩa qua lại không dứt, tay chân cũng liên tiếp không lúc nào dừng. Tỷ muội Triệu Tố Chân, Triệu Tố Quyên thì một tiếng hừ cũng không, cứ lao vào mà đánh, thân người loang loáng, chỉ chường bởi bởi xoay chuyển như đèn kéo quân.

Có điều, mặc cho ba người đánh tới toàn thân ướt đẫm mồ hôi, giờ hết tuyệt chiêu ra đòn, Tư Mã Đan cũng vẫn ung dung tránh né, như đang ở nơi vô sự.

Tình hình này khiến cho Sứ Chân Vũ đứng một bên bất giác lông mày nhăn tít, lòng như lửa đốt. Chứ còn gì nữa, so tài hai trận, trận đầu chàng đã thua, nếu như trận này ba người đánh một cũng không hòa được, thì đêm nay chắc chắn là bị bắt. Lại còn một phen thua trận, mình bại là chuyện nhỏ, thể diện sư môn về sau cũng còn có cách cứu vãn, nhưng cục diện trước mắt đây, thật không dám nghĩ tới nữa!



Mới rồi, Tư Mã Đan rõ ràng chỉ mượn cơ thay mặt để làm tròn tâm nguyện của Mộ Dung Quỳnh chứ ngoài ra, ắt còn mục đích khác, mục đích ấy là gì? Nếu thầy trò Tư Mã Đan lại kết hợp với với Độc Cô Lam của Tứ Tuyệt ma cung thành một phe, gian tà cấu kết thì lại là một cục diện đáng sợ tới mức nào!

Lại nữa, võ công của thầy trò Tư Mã Đan cao vượt mức mình tưởng tượng, bản thân Tư Mã Đan đã giải thích là được Mộ Dung Quỳnh lúc lâm chung truyền công lực cho, nhưng thời gian năm năm cũng rất khó luyện tới mức ấy. Đến như Vương Tử Vân thì không thể bàn bạc gì nữa. Vậy thì võ công cao thâm thần kỳ của họ thật ra có nguồn gốc từ đâu...?

Trong lúc chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, Thân Bá Truyền lại nhin không được truyền âm hỏi :

- Huynh đệ, người xem trận này chúng ta còn có cơ hội thủ thắng không?

Súy Chân Vũ truyền âm đáp :

- Rất khó.

Thân Bá Truyền bắt giắc nhăn tít hai hàng lông mày hỏi tiếp :

- Vậy thì có hòa được không?

Súy Chân Vũ cười gượng nói :

- Lão đại ca, trong tâm lý thì bọn ta nên chuẩn bị cách nào để đánh bừa đi thôi.

Thân Bá Truyền cũng cười gượng nói :

- Huynh đệ đã nhìn ra lộ số võ công của thầy trò họ chưa?

Súy Chân Vũ lắc đầu nói :

- Không nhìn ra được.

Lúc họ trò chuyện, đôi bên đã đấu hơn bảy chục chiêu, Tư Mã Đan suốt này giờ chưa đánh trả, mà trong bọn họ ba người Phương Diệc Viên chỉ

có Triệu Tố Quyên dùng chân lực để tấn công thì thủy chung vẫn chưa sử dụng tuyệt nghệ độc môn của nàng là Thiên Cang chỉ.

Tư Mã Đan bất giác cười hô hô nói :

- Tiểu cô nương, nếu cô không dùng Thiên Cang chỉ tấn công đi, thì không còn cơ hội để dùng đâu!

Triệu Tố Quyên bất giác cười hô hô nói :

- Đó là chuyện của bà cô, không cần người phải lo giùm.

Vương Tử Vân đứng một bên chợt lớn tiếng đếm :

- Còn ba chiêu nữa, chín mươi tám, chín mươi chín, một trăm...

Tiếng chiêu trong câu một trăm chiêu của y chưa phát ra, bốn cái bóng người trong đấu trường đã tự động phân khai.

Tư Mã Đan tay trái cầm một cây trâm vàng cài tóc của Triệu Tố Chân, tay phải cầm một cái hoa tai của Triệu Tố Quyên, sắc mặt như tro nguội, im lặng không nói.

Phương Diệc Viên vạt áo trước bị mất một miếng to bằng bàn tay, chỗ thủng như là bọ dao cắt. Tình hình này rõ ràng là bọn Phương Diệc Viên ba người đã thua, song có thể nói đó cũng là điều mà quần hiệp nghĩ trong lòng, có điều lạ là Tư Mã Đan giành được phần thắng lại lộ vẻ thần thờ.

Đó chỉ là quần hiệp mới đưa mắt nhìn trông thấy như thế, chỉ nghe Triệu Tố Quyên cười một tiếng nói :

- Tư Mã Đan, người nói sao đây?

Tư Mã Đan từ từ thở dài, nói :

- Lão phu tự mình giữa giòng lật thuyền, còn nói gì nữa!

Dứt lời giơ hai tay lên nói :

- Trả lại cho các người đây!

Chiếc trâm và hoa tai đồng loạt cùng bay ra chia làm hai đạo ánh sáng bắn tới trước mặt Triệu Tổ Chân và Triệu Tổ Quyên.

Đúng lúc ấy quần hiệp mới nhìn ra, là trên tay áo bên trái của Tư Mã Đan đã bị Triệu Tổ Quyên dùng Thiên Cang chỉ điểm trúng một lỗ.

Triệu Tổ Quyên đưa tay bắt lấy chiếc hoa tai, lạnh lùng hỏi :

- Còn nhớ những gì chính ngươi đã tự mình nói ra không?

Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Lão phu tự mình nói ra, lẽ nào lại không nhớ chứ?

Ngừng lại một chút, lấy vẻ mặt nghiêm trang nói tiếp :

- Trong hai trận so tài, các ngươi thua một hòa một, thì theo như đã thỏa thuận, các ngươi có thể tự do đi khỏi nơi đây. Từ nay về sau, việc tìm Võ lâm Tam thánh để làm tròn ước nguyện của Mộ Dung nữ hiệp sẽ do lão phu trực tiếp làm lấy.

Không chờ bọn Tổ Quyên trả lời, quay người trầm giọng gọi một tiếng :

- Tử Vân, chúng ta đi.

Trong câu nói đã vươn người một cái, vọt thẳng lên ngọn cây đi luôn.

Vương Tử Vân nhìn Súly Chân Vũ gật đầu cười nụ nói :

- Súly đại hiệp, chúng ta sẽ còn gặp nhau, xin chào!

Rồi giơ tay vẫy một cái, dắt toán thủ hạ vọt đi như bay.

Nhìn theo bọn người của Vương Tử Vân khuất xa dần, Phương Diệc Viên bất giác thở dài một tiếng nói :

- Đêm nay may mà còn có Tam tiểu thư một mình lập công lớn, nếu không thì có thể nói là bọn ta thua to.

Triệu Tố Quyên không kìm được tiếng cười gượng nói :

- Phương đại ca, thật ra thì bọn ta đã thua to một trận rồi!

Phương Diệc Viên nói :

- Tất cả là nhờ có một chiêu Thiên Cang chỉ của cô, nên bọn ta mới tránh được cái nhục bị bắt giữ.

Triệu Tố Quyên cười gượng hạ giọng thẫn thờ nói :

- Phương đại ca, một chiêu Thiên Cang chỉ phát ra mới rồi, tiểu muội thật không dám nhận công!

Câu này vừa phát ra, tất cả quần hiệp đều kinh ngạc. Phương Diệc Viên nhìn thẳng Triệu Tố Quyên hỏi :

- Tam tiểu thư nói như vậy là sao?

Triệu Tố Quyên nói :

- Mới rồi, tuy tiểu muội được dùng chân lực tấn công, nhưng thân pháp của Tư Mã Đan thật là rất thần kỳ, đến nỗi tiểu muội suốt buổi không tìm ra được cơ hội để hạ thủ...

Súy Chân Vũ bất giác ngắt lời hỏi :

- Vậy một chỉ sau cùng của cô làm thế nào mà đánh trúng được vậy?

Triệu Tố Quyên nói :

- Lúc đánh tới chiêu thứ bảy mươi, có người truyền âm nói với tôi, dặn tôi chú ý theo lời y chỉ bảo, đảm bảo là tới chiêu thứ một trăm sẽ giữ được thế hòa?

Phương Diệc Viên tròn mắt hỏi :

- Cuối cùng, y chỉ bảo cô như thế nào?

Triệu Tố Quyên cười cười nói :

- Thật ra cũng rất đơn giản, tới chiều thứ chín mươi chín, y truyền âm dẫn tôi lui về Khôn vị, bước tới Càn cung, ra chiều Phân Học Phát Liễu, đúng lúc ấy tôi phát luôn một chỉ, điểm trúng tà áo của Tư Mã Đan.

Súy Chấn Vũ hỏi luôn :

- Biểu muội có nghe ra giọng nói của người truyền âm không?

Triệu Tố Quyên lắc lắc đầu nói :

- Nghe không ra, ngay cả tiếng đàn ông hay đàn bà cũng không phân biệt được.

Triệu Tố Chấn hỏi tiếp :

- Tam muội, vậy có thể ước lượng tuổi tác của người đó không?

Triệu Tố Quyên ngơ ngác đáp :

- Chuyện đó cũng không có cách nào ước lượng được.

Phương Diệc Viên nghĩ ngợi rồi nói :

- Xem ra người truyền âm ấy rất hiểu về võ công của Tư Mã Đan, có thể nói là hiểu rõ, còn chỗ hay là y đã ngầm giúp chúng ta cứu vãn được một chút thể diện, rõ ràng không phải là kẻ thù. Bây giờ chúng ta cũng không cần đoán mò, cứ bàn kế sách từ nay về sau thôi...

Thân Bá Truyền cũng phụ họa :

- Đúng, bọn ta cứ về trấn Thảo Điểm đi đã, rồi sẽ bàn bạc.

Lúc ấy, một đoàn người xếp hàng như râu cá từ từ đi ra khỏi rừng.

Súy Chấn Vũ và Phương Diệc Viên đi sau cùng, đang lúc bọn họ vừa đi ra khỏi rừng, bên tai Súy Chấn Vũ chợt nghe thấy một chuỗi âm thanh trong trẻo rõ ràng truyền tới :

- Súly Chấn Vũ. Ta có một chuyện quan trọng, muốn gặp người để bàn, nếu vừa rồi người không bị dọa một trận tan nát can đảm, thì một mình ở lại gặp ta.

Súly Chấn Vũ nhíu mày một cái, hướng về Phương Diệc Viên truyền âm nói :

- Sư huynh, huynh cứ về khách điểm Bình An trước, đệ sẽ về sau...

Phương Diệc Viên kinh ngạc truyền âm hỏi :

- Chuyện gì vậy? Ngay cả sư huynh cũng giấu à?

Súly Chấn Vũ cười cười nói :

- Không có gì, là một vị cô nương muốn nói chuyện riêng với đệ.

Phương Diệc Viên quay đầu tròn mắt hỏi :

- Ai vậy?

Súly Chấn Vũ đáp :

- Có lẽ là Độc Cô Minh Châu.

Phương Diệc Viên chau mày nói :

- Được, ta sẽ ản núp yểm trợ cho người.

- Không được!

Súly Chấn Vũ nói dứt khoát :

- Cũng không nên nói cho ai biết cả...

Câu truyền âm chưa dứt, chàng đã quay người trở lại, lặng lẽ không một tiếng động, từ từ bước vào rừng.

Chàng đứng dưới một gốc cây tùng lớn chờ, chờ cho tới khi tiếng bước chân của bọn Phương Diệc Viên đã hoàn toàn không còn nghe thấy được

nữa mới nhìn vào một cây tùng lớn khác, lặng lẽ cười một tiếng gọi :

- Độc Cô cô nương, cô nương ra đây được rồi.

Một tiếng cười khẽ vang lên, Độc Cô Minh Châu toàn thân vận võ phục màu đen tuyền từ sau gốc cây chuyển thân bước ra, nhìn chàng nói :

- Súly đại hiệp thật là cao minh! Chẳng những qua câu truyền âm nhận ra ta là ai, mà còn biết được cả chỗ ta núp nữa...

Súly Chấn Vũ bất giác cười gượng, nói :

- Độc Cô cô nương đừng nói mĩa nữa! Tại hạ mới rồi đã thua một trận lớn...

Độc Cô Minh Châu cười ngọt ngào nói :

- Thắng bại là chuyện thường của binh gia, thua một lần thì có đáng gì! Nam tử hán, đại trượng phu thì phải bắt là được, tha là thoát, Độc Cô Minh Châu tôi cũng chẳng đã có lần thua trong tay người sao! Có điều tôi chẳng hề để bụng, chẳng lẽ Súly đại hiệp phóng khoáng hào hùng lại vì một chút...

Súly Chấn Vũ ngắt lời cười nói :

- Được rồi! Cô nương, Súly Chấn Vũ đâu lại đến nỗi thù dai như thế!

Độc Cô Minh Châu nhướn miệng cười ngọt ngào, nói :

- Vậy thì muội yên tâm rồi!

Súly Chấn Vũ bất giác cười thầm tự nhủ:

“Đây mới thật là thối gọn một hồ xuân, thấy ngàn lớp đá. Ta nghĩ không ra là cô nương có mấy ngàn...”

Nhưng ngoài mặt thì chàng lấy vẻ nghiêm trang nói tiếp :

- Cô nương, nói chuyện quan trọng của cô nương ra đi.

Độc Cô Minh Châu vẫn ngọt ngào như cũ, nói :

- Đừng nóng ruột, Súly đại hiệp, tôi nói là chuyện quan trọng, thật ra là chuyện vô cùng quan trọng, không phải là muốn tìm người nói chuyện yêu đương. Súly đại hiệp, người thầy võ công của thầy trò Tư Mã Đan thế nào?

Súly Chấn Vũ nói :

- Thật xứng đáng với hai chữ cao minh.

Tiếp theo lại thoáng sửng sốt hỏi :

- Cô nương nhìn thấy từ đầu đến cuối à?

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Có thể nói là như vậy.

Súly Chấn Vũ nói :

- Vậy thì cô nương còn cao minh hơn rồi. Biết bao nhiêu cao thủ như thế mà chẳng một ai phát hiện ra cô nương bên cạnh...

Độc Cô Minh Châu nói :

- Thật ra, nói cho đúng cũng chỉ là theo lẽ mà hiểu thôi! Mới rồi muội ở cách ngoài một tâm tên, dùng công phu Thiên Thi Địa Thính lặng lẽ nghe trộm mà thôi.

Súly Chấn Vũ vừa mới à khẽ một tiếng, Độc Cô Minh Châu lại nghiêm trang hỏi tiếp :

- Súly đại hiệp, giữa chúng ta có thể tạm thời bỏ qua lập trường đối đầu nói chuyện thẳng thắn với nhau được không?

Súly Chấn Vũ nghiêm trang đáp :

- Ta nghĩ, trừ phi cô nương khuyên can lệnh tôn, bỏ đi lập trường hiện tại, nếu không thì giữa chúng ta không có chuyện gì nói được với nhau



cả.

- Đặt vấn đề như vậy thì quá nghiêm trọng rồi.

Độc Cô Minh Châu lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Súly đại hiệp, lập trường của gia phụ, chẳng qua chỉ là lấy lại Đông Sơn, khôi phục lại nghiệp bá trong võ lâm ngày trước, có thể nói là có lợi không có hại, đồng thời, đối với Súly đại hiệp mà nói, Võ lâm Tam thánh đã coi thường danh lợi, quy ẩn đã lâu, mà sư huynh đệ của Súly đại hiệp cũng không hề có ý đồ xưng bá võ lâm, thì Súly đại hiệp sao người lại vất vả lo chuyện không đâu như vậy chứ?

Súly Chấn Vũ cười nhạt một tiếng nói :

- Cô nương nói tuy rất dễ nghe, nhưng lại không có cách nào bảo vệ được cái thuyết ấy cả.

Độc Cô Minh Châu chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ nói :

- Súly đại hiệp chỉ rõ ra là có đụng gì đến ai đi.

Súly Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Cô nương nói là việc dấy lại cơ nghiệp Đông Sơn của lệnh tôn đối với việc võ lâm ngày càng chia rẽ chỉ có lợi mà không có hại, vậy thì thử hỏi về chuyện bắt phu thê Triệu đại hiệp, hai vị chưởng lão Thiếu Lâm, Võ Đang và hai vị Chưởng môn Hoa Sơn, Thái Cực sẽ định giải thích thế nào?

Độc Cô Minh Châu lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Tảo trừ chướng ngại, đó là thủ đoạn tất nhiên của bất cứ ai dựng nghiệp vương bá mà!

Súly Chấn Vũ cười nhạt một tiếng, Độc Cô Minh Châu lại nhoẻn miệng tươi cười nói tiếp :

- Thật ra, như thế cũng có gì đâu! Chẳng lẽ Súly đại hiệp người không thấy rằng hiện nay phái Võ Đang đã trở thành căn cứ địa của bọn cung

rồi hay sao?

Súy Chân Vũ sắc mặt lạnh như băng nói :

- Ta biết, ta nghĩ rằng trong các môn phái khác cũng có tình hình như vậy.

Độc Cô Minh Châu cười khanh khách nói :

- Súy đại hiệp quả là người vô cùng thông minh! Có điều, người thông minh vẫn cứ thông minh suốt đời nhưng lại hồ đồ một lúc.

Ngừng lại một chút lại nghiêm trang nói tiếp :

- Súy đại hiệp, tình hình các môn phái khác chưa rõ ràng thì không cần bàn tới, nhưng hai đại môn phái Võ Đang và Cái bang thì Súy đại hiệp đã rõ rồi. Thử nghĩ trong võ lâm hiện tại, mười phần thì chín phần đã thần phục dưới cờ gia phụ, chỉ còn sư huynh đệ Súy đại hiệp và hai tỷ muội nhà họ Triệu, lực lượng như vậy có đủ để làm phát sinh kỳ tích hay không?

Súy Chân Vũ nghiêm trang nói :

- Cô nương, đó là theo cách nhìn chủ quan của cô thôi. Cô nương nên biết rằng từ xưa tới nay tà không thắng được chính, thế lực tà ác dẫu lớn rồi cũng không hơn được chính nghĩa, một khi khói tan mây tạnh...

Độc Cô Minh Châu ngắt lời cười nói :

- Ta không muốn theo người bàn những đạo lý vu vơ ấy. Súy đại hiệp, muội tính giúp cho người, trước mắt, ngoài cách theo ý tốt của muội sắp xếp cho, có thể nói là nửa bước cũng khó đi.

Súy Chân Vũ nói :

- Ý tốt của cô nương sắp xếp cho, rồi cũng lại là muốn ta từ bỏ lập trường, mặc kệ cho các người tha hồ làm bậy chứ gì?

Độc Cô Minh Châu cau mày nói :

- Súly đại hiệp nói vậy cũng khó nghe, lại hoàn toàn hiểu lầm ý của ta rồi.

- Đúng rồi.

Súly Chấn Vũ cười nụ nói :

- Tại hạ vẫn chưa thỉnh giáo ý tốt sắp xếp của cô nương là như thế nào?

Độc Cô Minh Châu nghiêm trang nói :

- Mới rồi, Súly đại hiệp đã thừa nhận võ công của thầy trò Tư Mã Đan rất cao minh, mà sự thật thì truyền nhân của Tam thánh các người cũng đều đã thua trong tay họ rồi. Mới đây Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan cũng tự mình nhìn nhận chuyến đi này của họ còn có mục đích khác phải không?

Súly Chấn Vũ gật đầu nói :

- Đúng thế.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Nếu như mục đích khác ấy của Tư Mã Đan cũng chính là xung bá võ lâm, xin hỏi Súly đại hiệp có cách nào ngăn chặn được?

Súly Chấn Vũ ngay từ lúc Tư Mã Đan tỏ ra bí ẩn, tự mình cũng đã suy nghĩ điều này, nhưng giờ đây sau khi Độc Cô Minh Châu nói toạc ra, trong lòng đột nhiên hoảng sợ, vì vậy cũng không trả lời ngay được.

Nhưng Độc Cô Minh Châu lại nghiêm trang nói tiếp :

- Đó không phải là Độc Cô Minh Châu ta cố ý làm rối loạn tai người đâu, Súly đại hiệp, người không lo xa ắt có họa gần, thử nghĩ Tư Mã Đan đã có võ công tuyệt thế tới mức ngay cả Võ lâm Tam thánh cũng không coi vào đâu, y lại cam lòng im lặng chết đi không ai biết tới à?

Súly Chấn Vũ nói :

- Cô nương nói cũng có lý, nhưng tại hạ chỉ tin vào sự thật thôi.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Theo ý kiến thô thiên của ta, thì chúng ta liên thủ hợp lực, một phen tiên hạ thủ vi cường.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Một phen tiên hạ thủ vi cường rất hay, nhưng rồi sau đó thì sao?

- Sau đó à?

Độc Cô Minh Châu tình tứ lai láng nói :

- Chỉ cần người bỏ đi lập trường hiện nay, thì kẻ mà gia phụ nhờ cậy để có thiên hạ chính là người đấy. Dưới gôi gia phụ chỉ có hai con nuôi là ta và Chúc Thiếu Thu, ta là nữ lưu thì tự nhiên không thể kế thừa ngôi lớn, Chúc Thiếu Thu thì cương cường tự phụ, thích thắng ham công, võ học không đủ để lãnh đạo quần hùng, tài năng lại không thể nói chuyện mở cơ nghiệp hay giữ thành quả...

Súy Chấn Vũ không nhịn được ngắt lời cười nói :

- Nói như thế, thì cô nương nhìn nhận tại hạ là người vô cùng thích hợp với việc làm Phò mã nối ngôi rồi phải không?

Độc Cô Minh Châu nghiêm trang gật đầu, Súy Chấn Vũ lại nói :

- Đáng tiếc là tại hạ duyên mỏng phúc bạc, từ khi làm người tới nay chỉ là một kẻ cùng cực trôi nổi trên giang hồ...

Độc Cô Minh Châu bắt giắc sắc mặt lạnh như băng :

- Không cần suy nghĩ chút nào phải không?

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Chuyện khác thì có thể còn nghĩ lại, chứ với việc nhận giắc làm cha này, tất nhiên không cần nghĩ đi nghĩ lại gì cả!

Độc Cô Minh Châu trầm ngâm nói :

- Người ta ai có chí ấy, tôi cũng không cưỡng ép người, nhưng chuyện này có lợi cho cả chúng ta, tôi không ngại gì rút lui lần này để mong có lần sau đề nghị lại với người, hy vọng người suy nghĩ cho kỹ.

Súy Chấn Vũ lặng lẽ cười chưa trả lời, Độc Cô Minh Châu lại nhìn thẳng vào chàng hỏi :

- Súy đại hiệp đã thừa nhận võ công của thầy trò Tư Mã Đan rất cao minh, vậy thì lấy võ công hiện tại của họ, lại thêm mưu kế nổi tiếng của Bệnh Gia Cát, có phải là một kẻ kình địch khó đối phó không?

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Nếu quả thầy trò họ chẳng may bước vào đường tà đạo, thì thật đúng là một kẻ kình địch.

Độc Cô Minh Châu gật đầu nói :

- Hai bên đều đã nhất trí trong cách nhìn rồi, vậy thì tôi đề nghị chúng ta tạm thời liên thủ hợp tác, trước hết tiêu diệt thầy trò Tư Mã Đan đi đã, sau đó sẽ dựa vào bản lĩnh phân cao thấp, mạnh thì còn, yếu thì chết.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Tính toán hay lắm! Điều mà Độc Cô cô nương mới nói đây là cách rút lui để mong có lần sau phải không? Đó là ý kiến của cô hay của lệnh tôn vậy?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Là ý kiến của cá nhân tôi, nhưng xưa nay gia phụ đối với tôi đều là kẻ thì theo lời thì tin, cho nên tuy đây chỉ là ý kiến của cá nhân tôi, nhưng cũng có thể coi như đại biểu cho ý kiến của gia phụ.

Súy Chấn Vũ trầm ngâm hỏi :

- Lệnh tôn đã tới núi Võ Đang rồi à?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Về chuyện ấy thì trước khi Sứ đại hiệp biểu hiện thái độ hợp tác một cách rõ ràng, thì xin thứ lỗi, tôi không thể trả lời được.

Sứ Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Độc Cô cô nương, bất kể là cô xuất phát từ đâu để đặt vấn đề đề nghị hợp tác, tại hạ cũng tin rằng cô rất thành thật, có điều, cô nương cũng đã biết rồi, việc này rất lớn, tại hạ bắt buộc phải trở về cùng sư huynh và mọi người bàn bạc xong mới có thể trả lời được.

Độc Cô Minh Châu gật gật đầu nói :

- Cái đó đương nhiên! Chẳng qua có một điều tôi phải nói trước với Sứ đại hiệp, là nếu sư huynh đệ các vị không thể hợp tác với bản cung, thì bản cung quyết phải liên kết với thầy trò Tư Mã Đan đối phó với các vị trước. Cho nên chỉ cần Sứ đại hiệp người gật đầu về nguyên tắc là được rồi, còn tất cả những chi tiết chúng ta đều có thể thương lượng được thôi...

- Cảm ơn cô nương.

Sứ Chấn Vũ cười nụ nói ngay :

- Nhưng hiện tại ta không thể hứa hẹn đồng ý gì cả, sau ba ngày nữa mới trả lời được, cô thấy sao?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Được, sau ba ngày nữa ta sẽ sai người đến khách điểm Bình An lấy câu trả lời.

Sứ Chấn Vũ gật gật đầu nói :

- Cô nương không còn sai bảo gì khác, tại hạ xin cáo từ ở đây.

Độc Cô Minh Châu ngọt ngào cười nói :

- Sao vội vã quá như thế, việc chung xong rồi phải bàn việc riêng chứ.

Sứ Chấn Vũ chau mày, vừa đang vươn người chuẩn bị vọt lên, Độc Cô

Minh Châu đã lạng người đứng trước mặt chàng ngọt ngào cười nói :

- Tôi đâu phải là cạp đỏi, chẳng lẽ người sợ bị tôi nuốt vào bụng hay sao?

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Cô và ta đều có việc lớn còn phải làm, chúng ta đều nên mau mau trở về thôi.

Độc Cô Minh Châu lẳng lơ cười khanh khách một tràng nói :

- Súy đại hiệp, người ta có một mặt phải nghiêm túc thì cũng có một mặt cần thoải mái. Tào A Man nói rất đúng, đời người được bao nhiêu, trước rượu cất lời ca. Máy khi có dịp tôi và người gặp nhau trò chuyện, tại sao không nhân lúc thuận tiện trong cảnh nên thơ này nói chuyện thân mật hơn một chút?

-----oOo-----

## Chương 23: Công chúa lẳng lơ đành thất vọng

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Đột nhiên một tiếng cười lạnh từ xa vọng lại :

- Thế gian lại có hạng nữ nhân không biết xấu hổ là gì như vậy sao!

Lời tới người tới, bóng người chớp lên, trước mặt hai người đã sừng sững Triệu Tố Chân mặt đẹp như hoa nhưng lạnh như băng giá.

Súy Chấn Vũ bất giác cười khan nói :

- Biểu muội, muội tới lâu chưa?

Độc Cô Minh Châu mặt sa sầm, trầm giọng hỏi :

- Người chờ ai?

Triệu Tố Chân nhìn Súy Chấn Vũ lẳng lẽ cười nói :

- Ta đến không phải lúc đúng không?

Kẻ đó nhìn sang Độc Cô Minh Châu lạnh lùng đáp :

- Ai không biết xấu hổ thì ta chờ kẻ ấy!

Độc Cô Minh Châu sắc mặt biến đổi liên tiếp, nhưng không nổi giận lại cười nói :

- A, Triệu đại tiểu thư, ta gọi người là đại tẩu hay là thím Chúc đây?

Hai câu này quả thật làm tổn thương người ta rất nhiều. Gọi là đại tẩu (chị dâu) dĩ nhiên là chỉ vào quan hệ nghĩa huynh nghĩa muội giữa nàng và Súy Chấn Vũ mà nói, còn như hai chữ thím Chúc thì lại không thể nghe nổi. Đó là ý ở ngoài lời, chỉ vào việc Chúc Thiếu Thu toan cưỡng bức Triệu Tố Chân, câu chuyện tai tiếng này nàng cũng đã biết.

Nhưng thật bất ngờ, Triệu Tố Chân nghe xong hai câu nói nửa tàn ác cực điểm ấy lại không chút giận dữ, chỉ có ánh mắt lóe lên tia sáng lạ nói :



- Té ra là tin tức có quan hệ tới hai nhà họ Triệu họ Chúc, là người nói ra.

Độc Cô Minh Châu tựa hồ thoáng sững sốt nói :

- Thì cứ cho là thế đi! Liệu người làm gì được ta?

- Chẳng làm gì được cả.

Triệu Tố Chân cười một tiếng nói :

- Nhưng đêm nay người đừng có nghĩ tới chuyện trở về.

Độc Cô Minh Châu cũng cười nhạt nói :

- Triệu đại tiểu thư, trước khi việc người giả làm quý bị lộ ra, thì cũng có thể giữ được ta lại đây, chứ bây giờ thì chưa chắc đâu.

Súy Chân Vũ vội nói :

- Biểu muội...

Triệu Tố Chân đang nghiêng người như sắp vọt lên, cười nhạt ngắt lời nói :

- Cái gì? Người đau lòng à?

Độc Cô Minh Châu bĩu môi xì một cái nói :

- Triệu đại tiểu thư, ta không muốn nói những lời quá đáng châm chọc người, nhưng ta không thể không nói rõ cho người biết rằng, người chưa có tư cách gì để ghen tuông với ta đâu!

Súy Chân Vũ cau mày nói :

- Biểu muội, chúng ta còn rất nhiều chuyện lớn phải làm...

Triệu Tố Chân cười nhạt một tiếng ngắt lời nói :

- Chuyện lớn à? Chuyện bây giờ đây còn lớn hơn cả chuyện lớn nữa!

Ngừng lại một chút, lại giận dữ nói tiếp :

- Súly Chấn Vũ nếu người vẫn còn tự coi là biểu huynh của ta, thì ít nhất người cũng không nên giúp đỡ người ngoài, để ta bắt sống y thị làm con tin để đòi lấy phụ mẫu ta.

Câu nói ấy thật rất hợp lý, và lại trước mắt đang là một cơ hội thuận tiện hiếm có. Súly Chấn Vũ nhăn nhó chưa kịp đáp, Triệu Tố Chân lại nhìn Độc Cô Minh Châu lặng lẽ cười nói :

- Độc Cô Minh Châu, trong con mắt người thì ta là một kẻ hoa tàn liễu héo, không có tư cách để ghen tuông với người, nhưng ta nói cho người biết, cho dù ta có là hoa tàn nhụy rữa chẳng nữa, thì so với con tiện tỳ dĩ thỏa lắng lơ ai cũng làm chồng được như người, cũng cao sang hơn nhiều!

Độc Cô Minh Châu cười khanh khách duyên dáng đáp :

- Đúng lắm! Độc Cô Minh Châu ai cũng làm chồng được này làm sao cao thượng bằng Triệu đại tiểu thư, vừa làm con dâu, vừa làm dì ghẻ...

Hai người này mồm miệng như gươm, lời lẽ như giáo, lấy hết khả năng mỉa mai ra châm chọc lẫn nhau. Súly Chấn Vũ bối rối nóng nảy đứng bên cạnh thấy xấu hổ lây, trong lúc gấp rút bất giác quát lên một tiếng :

- Im miệng...

Nào ngờ Độc Cô Minh Châu ngữ âm chuyển sang ngọt ngào duyên dáng nói :

- Súly Chấn Vũ đừng nóng nảy thế, có câu “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, các người rốt lại cũng là biểu huynh biểu muội mà. Người đã không muốn nghe những lời chướng tai, thì tôi không nói nữa vậy.

Triệu Tố Chân mặt lạnh như băng, nói luôn :

- Độc Cô Minh Châu, rút võ khí ra!

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Võ khí của ta đã bị biểu huynh ngươi lấy làm lễ vật về sau này rồi. Triệu cô nương nhất định muốn đánh nhau, thì đành phải dùng tay không bồi tiếp vậy.

Triệu Tố Chân hừ lạnh lên một tiếng nói :

- Vậy ta chỉ cần bắt ngươi đã rồi sẽ nói chuyện tiếp.

Sải chân nghiêng người ào một tiếng, đánh luôn một chưởng vào Độc Cô Minh Châu.

Độc Cô Minh Châu lạng người một cái tránh qua phát chưởng, lập tức lấy lại vẻ mặt nghiêm trang, tay trái thuận thế đánh một phát chưởng vào vai phải đối phương. Tứ Tuyệt ma cung vốn lấy bốn môn tuyệt nghệ là cầm, kiếm, quyền, chưởng xưng bá võ lâm. Bây giờ, Độc Cô Minh Châu đang dùng đúng là Thiên Ma chưởng trong bốn tuyệt nghệ, so với Bách Cầm chưởng của Triệu Tố Chân có thể nói là cờ trông ngang nhau khó phân cao thấp.

Hai người này chiêu thức tinh diệu đã khó phân cao thấp, mà công lực nông sâu lại suýt soát như nhau, chỉ thấy bóng người loang loáng, gió chưởng ào ào, trong lúc nhất thời đánh nhau tới mức không chia không gỡ. Lúc ấy Sứ Chân Vũ đứng bên cạnh như cũng đồng ý để Triệu Tố Chân bắt giữ Độc Cô Minh Châu làm con tin đổi lại di dượng của chàng, nên tuy không ra tay giúp đỡ nhưng cũng không ngăn cản, chỉ chăm chú quan sát cuộc đấu.

Độc Cô Minh Châu vừa đánh vừa cười nói :

- Triệu đại tiểu thư, nếu vị biểu huynh này của cô nương không xuống trường giúp đỡ, thì muốn lưu Độc Cô Minh Châu ta lại không phải dễ dàng đâu.

Triệu Tố Chân cười nhạt một tiếng nói :

- Ngươi chờ mà xem.

Trong câu nói đã vút, vút, vút đánh luôn một hơi ba tuyệt chiêu, bức Độc

Cô Minh Châu lùi lại năm bước.

Độc Cô Minh Châu cười khanh khách nói :

- Hảo chương pháp! Thật không hổ là đệ tử chân truyền của Bách Liễu thân ni!

Ngừng một chút, lại trầm giọng nói tiếp :

- Triệu đại tiêu thư, cô cũng xem ta đây!

Lời phát chiêu ra, cũng liên tiếp đánh luôn ba tuyệt chiêu. Nhưng ba tuyệt chiêu này của nàng ta chỉ bức được Triệu Tổ Chân lùi lại một bước, rồi lập tức bị Triệu Tổ Chân hóa giải.

Súy Chấn Vũ đứng bên cạnh nhìn thấy bất giác tự nhủ:

“Tình hình này nếu không phải là Độc Cô Minh Châu còn giấu diếm sát thủ chưa đánh ra, thì rõ ràng nàng ta còn kém Triệu Tổ Chân một mức...”

Trong lúc chàng đang xoay chuyển ý nghĩ như chớp, chợt ngẩng đầu quát hỏi :

- Người nào?

Trên ngọn tùng vang xuống một giọng cười đáp :

- Ta.

Súy Chấn Vũ dần giọng hỏi :

- Người là ai?

Độc Cô Minh Châu sang sảng đáp :

- Súy đại hiệp, đừng hoảng sợ, đó là thị tỳ A Đào của tôi... Này! Triệu đại tiêu thư, người đứng là muốn bắt ta...

Té ra trong lúc phân tâm, suýt nữa nàng ta bị trúng một chương pháp không của Triệu Tổ Chân.

Triệu Tố Chân cười nhạt một tiếng nói :

- Độc Cô Minh Châu, tốt nhất ngươi nên biết điều một chút, tự động ở lại, không thì, hừ.

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Ta mà không ở lại, cô nương sẽ uống cạn hũ giấm chua, còn nếu ta ở lại, Triệu đại tiểu thư không tức chết mới là lạ...

Soạt, một tiếng cắt ngang câu nói của cô ta, té ra Triệu Tố Chân liên tiếp thi triển tuyệt chiêu, xé rách nửa ống tay áo của cô ta. Độc Cô Minh Châu kinh hãi lui lại ba bước liên tiếp, nhưng miệng vẫn khảnh khách cười nói :

- Triệu đại tiểu thư, lịch sự một chút chứ!

A Đào trên ngọn tùng chọt quát lớn :

- Dừng tay!

Triệu Tố Chân tức giận quát :

- Con nha đầu kia, ngươi ra oai với ai đây?

A Đào cười nhạt một tiếng nói :

- Dĩ nhiên là với phu nhân hai đời nhà họ Chúc nhà ngươi!

Thật đúng là chủ nào tớ nấy, lời nói mỉa của A Đào so ra còn tổn âm đức hơn cả chủ của nàng ta là Độc Cô Minh Châu.

Bao nhiêu căm giận của Triệu Tố Chân chỉ còn biết trút vào Độc Cô Minh Châu, ra đòn liên tiếp. Nhưng Độc Cô Minh Châu tuy võ công kém nàng nhưng chênh lệch không nhiều, nếu muốn chế phục nàng ta thật cũng không phải chuyện dễ.

Súy Chấn Vũ nghe xong không tiêu hóa được, bất giác ngẩng đầu tức giận quát :

- Con nha đầu, ngươi xuống đây!

A Đào cười nói :

- Tại sao ta lại phải xuống?

Tiếp theo giơ tay ra một cái, trong đêm đưa qua đưa lại nói :

- Súly đại hiệp, ngươi nhìn xem cái gì đây?

Tuy là khoảng cách đôi bên cao tới năm trượng, lại là trong đêm tối, nhưng Súly Chấn Vũ nhãn lực rất tốt, đã thấy rõ ràng A Đào vung vẩy một vật to bằng cái trứng bồ câu, tròn tròn đen bóng. Đó chính là Thanh Lân Giới Tử đạn, một độc hỏa khí độc môn của Tứ Tuyệt ma cung. Lần trước, Triệu Tổ Chân giả làm nữ quý ở Thiên Hạ Đệ Nhất Gia hù dọa Hắc Tâm Ải Quý Thời Phùng Nguyên, lúc ấy Thời Phùng Nguyên đã toan thi triển loại độc hỏa khí bá đạo tuyệt luân này, nhưng bị Triệu Tổ Chân dùng thủ đoạn sét đánh không kịp bưng tai chế phục, Thanh Lân Giới Tử đạn trên mình y cũng chuyển qua tay Triệu Tổ Chân, có điều Triệu Tổ Chân lại đem giấu nó với viên Tuyệt Hồn châu ở một nơi kín đáo, chưa từng sử dụng.

Súly Chấn Vũ vừa nhìn thấy trong lòng thầm hoảng sợ, song ngoài mặt chàng lại bĩu môi xì một cái nói :

- Một viên đạn tròn tròn nhỏ tí ấy mà cũng đem dọa người!

Độc Cô Minh Châu sang sảng cười nói :

- Đừng có dối trá nói lấy được, Súly đại hiệp, ngươi là kẻ cao minh, chắc đã nhận ra Thanh Lân Giới Tử đạn, vật báu trấn sơn độc môn của bản cung...

- Ngươi định đôi bên cùng chết à?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Tới lúc cần thiết, cũng chẳng mong gì hơn.

Tiếp theo lại lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Chỉ cần Súly đại hiệp ngươi không ra tay! Ta tin chắc có thể rút lui an toàn, dĩ nhiên cũng chẳng cần phải lãng phí một vật báu như vậy!

Súly Chấn Vũ cười nhạt nói :

- Độc Cô cô nương, chuyện Hắc Tâm Ái Quỷ Thời Phùng Nguyên trước đây cô đừng có quên! Bốn năm trước cao lật vật thể này, chẳng lẽ Súly mỗ ta không lên được à?

Độc Cô Minh Châu cười nói :

- Vậy sao ngươi không ra tay chế phục con nha đầu kia đi?

Súly Chấn Vũ nói :

- Ta không thềm ra tay với một con nha đầu, ta cũng không tin là ngươi lại đến nỗi giờ hạ sách đôi bên cùng chết...

Chàng nói chưa dứt lời, Độc Cô Minh Châu lại suýt bị Triệu Tổ Chân đánh trúng một chưởng. Lúc ấy Triệu Tổ Chân cũng lớn tiếng quát :

- Con tiện tỳ, ngươi còn không bó tay chịu trói, hay là muốn ta phải dùng sát thủ đấy!

Độc Cô Minh Châu cười nhạt nói :

- Huênh hoang thì có làm cái gì, có bao nhiêu trong rương cứ dốc cả ra đi!

Súly Chấn Vũ cao giọng gọi lớn :

- Hai vị hãy tạm dừng tay nghe ta nói một câu!

Chàng không lên tiếng gọi còn tốt, vừa gọi xong câu ấy thì Triệu Tổ Chân lại xoay tít xông vào tấn công như điên cuồng. Súly Chấn Vũ bắt giác cau mày gọi :

- Biểu muội, xin dừng một chút, bàn bạc không xong sẽ đánh cũng

không muộn mà!

Triệu Tố Chân giận dữ nói :

- Bàn bạc không xong ta cứ bắt yếu nhân của ngươi đã.

Súy Chấn Vũ quát sang sảng :

- Dừng ngay!

Tiếng ngay vừa buông ra, Triệu Tố Chân vội đánh hờ một chiêu, nhảy lui ra khỏi vòng chiến. Độc Cô Minh Châu giơ tay vuốt lại mái tóc đen mượt rồi tung trên đầu, bĩu môi xì một tiếng nói :

- Nghe các người nói, cứ như Độc Cô Minh Châu ta đã là miếng thịt trên thớt của các người rồi ấy! Có điều, ta mà phải chết, các người ai cũng đừng nghĩ tới chuyện được toàn thân!

Triệu Tố Chân không kìm được nụ cười nói :

- Từ cổ gian nan duy một chết, ngươi bỏ được thế gian đẹp đẽ này, tự nguyện đôi bên cùng chết sao?

Súy Chấn Vũ cười khở nói :

- Hai vị đừng cãi vã nữa, Độc Cô cô nương, chúng ta bình tĩnh nói chuyện với nhau được không?

Độc Cô Minh Châu chậm rãi nói :

- Tôi đang chờ nghe đây.

Súy Chấn Vũ nghiêm trang đáp :

- Độc Cô cô nương, trước tiên ta phải đặc biệt nói rõ, việc giải thoát cho phu thê Triệu đại hiệp là việc quan trọng bậc nhất của bọn ta. Trước mắt, cô nương là con tin thích hợp nhất để trao đổi, nếu cô nương ở vào địa vị ta thì có chịu bỏ qua cơ hội này không?

Độc Cô Minh Châu cười duyên nói :



- Đúng vậy, ta sẽ không bỏ qua, mà ta nghĩ cũng chẳng ai bỏ qua cả.

- Cô nương hiểu rõ chuyện ấy là tốt rồi.

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói tiếp :

- Vậy thì tại hạ theo nguyên tắc không làm tổn thương hòa khí đôi bên, cô nương tự động lưu lại đây, cho A Đào về báo lại để quý cung sai người đưa phu thê Triệu đại hiệp tới đây trao đổi, không biết ý cô nương thế nào?

Độc Cô Minh Châu lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Súy đại hiệp, nói thật người biết nhé! Cách ấy không được đâu. Giả như người có bắt được cả gia phụ làm con tin đi chẳng nữa, cũng không có cách nào đổi được phu thê Triệu đại hiệp đâu.

Súy Chấn Vũ, Triệu Tô Chân hai người bất giác giật mình, đồng thanh hỏi :

- Nói như thế là ý gì?

Độc Cô Minh Châu chậm rãi nói :

- Một câu nói đơn giản như vậy mà các người cũng không hiểu được, lại còn phải chờ giải thích nữa à?

Triệu Tô Chân hừ lạnh một tiếng nói :

- Bịa đặt vu vơ!

Độc Cô Minh Châu lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Thì cứ cho là bịa đặt vu vơ đi! Xin chào!

Ngảng đầu trầm giọng gọi một tiếng :

- A Đào, đi!

Dư âm của tiếng đi chưa dứt, hai người đã song song phi thân ra ngoài rừng tùng, chạy đi như bay.

Súy Chấn Vũ ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao nhấp nháy xa xa, lông mày nhăn tít nói :

- Biểu muội, chỉ mong là cô nàng bịa đặt vu vơ.

Triệu Tố Chân nói :

- Còn nghi ngờ gì nữa chứ, rõ ràng nàng ta sợ ta cương quyết bắt làm con tin, mới cố ý bịa đặt ra để đánh lạc hướng.

Súy Chấn Vũ thở dài một tiếng nói :

- Chỉ mong là như vậy, chứ nếu không thì hậu quả rất là nghiêm trọng.

Đúng vậy, nếu quả cho dù bắt được Độc Cô Lam cũng không thể đòi lấy phu thê Triệu Nguyên Lượng thì chỉ có hai khả năng, một là phu thê Triệu Nguyên Lượng không còn sống trên đời, hai là trong những người đứng đầu Tứ Tuyệt ma cung đã có thay đổi quan trọng. Song dù là khả năng nào đi nữa, thì đứng về phía quân hiệp mà nói, cũng là một chuyện nghiêm trọng phi thường.

Triệu Tố Chân vốn là người thông tuệ, mới rồi chỉ vì trong lòng nàng bị giằng xé, nhất thời không nghĩ được chuyện gì, cũng không kịp cân nhắc, nhưng Súy Chấn Vũ vừa nói lướt qua một câu, cũng lập tức bừng tỉnh, vẻ mặt lạnh lùng thay đổi, chăm chú nhìn Súy Chấn Vũ hỏi :

- Biểu ca, nếu đó không phải là lời bịa đặt vu vơ thì có thể là chuyện gì?

Súy Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Trước khi sự thật chưa rõ ràng, tốt nhất chúng ta cũng đừng đoán mò để tránh hoang mang sợ sệt.

Triệu Tố Chân khe khẽ gật đầu, Súy Chấn Vũ nói qua chuyện khác :

- Biểu muội, sao muội lại quay lại...

Triệu Tố Chân bĩu môi cười khẩy nói :

- Làm phá ngang chuyện tốt đẹp của người, đúng không? Được ta đi ngay đây!

Nói chưa dứt lời, thân người đã chớp một cái, lao đi vun vút.

Súy Chấn Vũ cao giọng gọi :

- Biểu muội, muội sao thế, xin chờ một chút đã!

Có điều tiếng kêu của chàng chỉ được trả lời bằng một tiếng hừ lạnh từ xa truyền âm vọng lại. Súy Chấn Vũ không kèm được lắc đầu cười gượng nói :

- Tâm tình của các cô gái này, thật là thay đổi nhanh quá...

Nói xong cũng vươn người vọt lên, mất hút trong bóng đêm dày đặc.

Đêm ấy, Súy Chấn Vũ cùng quần hiệp trong khách điếm Bình An ở trấn Thảo Điếm tiến hành một cuộc họp bí mật, nhận định tình thế trước mắt và đặt ra kế sách hành động sắp tới, sắp xếp lại các công việc bí mật. Mờ sáng hôm sau, quần hiệp đều phân tán ra làm nhiều nhóm nói nhau lên đường. Chỉ còn một mình Súy Chấn Vũ trong khách điếm Bình An.

Vào khoảng giờ Thìn, Súy Chấn Vũ đang sắp xếp đồ đạc để chuẩn bị rời khách điếm thì một văn sĩ trung niên mặc áo xám không râu lặng lẽ bước vào phòng không gây một tiếng động, hướng về chàng ôm quyền khom người nói :

- Súy đại hiệp, xin bỏ ra chút thời giờ quý báu.

Súy Chấn Vũ thoáng kinh ngạc hỏi :

- Các hạ có gì dạy bảo?

Trong câu nói cũng chăm chú quan sát đối phương. Chỉ thấy người ấy tầm vóc trung bình, vẻ mặt anh tuấn, hai hàng lông mày xéch kéo dài đến chân tóc, hai con mắt trong suốt như nước hồ thu nhưng đen trắng phân minh, bề ngoài như một thư sinh du học, lưu lạc chốn quê người, song

trong lúc ánh mắt di động thì lộ ra một vẻ phiêu dật xuất thần, tiêu sái thoát tục, có điều, nhìn từ góc độ nào, cũng chẳng có vẻ gì là một nhân vật trong võ lâm.

Văn sĩ áo xám ấy lặng lẽ cười nói :

- Thật không dám nhận hai chữ dạy bảo, nhưng tại hạ tới đây lần này, quả thật cũng có mục đích.

Mở cửa thấy núi, ý tứ câu nói thật vô cùng rõ ràng.

Súy Chân Vũ lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Xin mời ngồi.

Tiếp theo đích thân đi pha một chén trà thơm bung tới, rồi ngồi xuống tiếp khách, chăm chú nhìn vào đối phương hỏi :

- Xin hỏi các hạ tôn tính đại danh là gì?

Văn sĩ áo xám thần sắc chợt âm đạm, thở dài một tiếng nói :

- Lòng đau vô tận hờn vô tận, một kiếp hư danh để lụy người, tên họ của tại hạ không nói cũng được mà.

Súy Chân Vũ nhíu mày nói :

- Các hạ đã không muốn nói rõ tên họ, Súy mỗ cũng không dám cưỡng ép. Có điều, trong việc xưng hô giữa chúng ta rất là...

Văn sĩ áo xám ngắt lời khẽ nói :

- Vậy thì Súy đại hiệp cứ gọi ta là Mạch Sinh nhân (người lạ) hoặc là Thặng nhân (người thừa) cũng được.

Ngừng lại một chút, hạ giọng hỏi :

- Súy đại hiệp đang chuẩn bị cải trang để lên thám thính phái Võ Đang phải không?

Súy Chấn Vũ cười cười nói :

- Làm sao các hạ biết được?

Văn sĩ áo xám cười bí ẩn nói :

- Tại hạ không những biết Súy đại hiệp định đi đâu, mà còn biết cả việc Phương đại hiệp cùng hai vị cô nương họ Triệu đến nữa kìa, Súy đại hiệp có tin không?

Súy Chấn Vũ trong lòng thâm kinh hãi, nhưng ngoài mặt chậm rãi đáp :

- Các hạ quả thật là đã bí ẩn, lại cao minh!

Văn sĩ áo xám thở dài một tiếng nói :

- Các hạ không cần khiêm tốn quá đáng.

Súy Chấn Vũ nói :

- Đã biết được hành tung của bọn ta, ắt đêm hôm qua đã nghe lén được bọn ta nói chuyện. Súy Chấn Vũ ta thật không dám tự khen mình, nhưng người có thể nghe trộm bọn ta nói chuyện mà không bị phát hiện thì phóng mắt nhìn suốt cả võ lâm hiện nay cũng không có được bao nhiêu người đâu!

Văn sĩ áo xám nghiêm trang nói :

- Súy đại hiệp lần này lên Võ Đang, có phải để dò xét hành tung của phu thê Tùng viên chủ nhân Triệu Nguyên Lượng không?

Súy Chấn Vũ gật đầu nói :

- Có thể nói như vậy.

Tiếp đó nhìn chằm chằm vào đối phương hỏi :

- Các hạ sao lại tò mò như vậy?

- Tại hạ không phải là tò mò, chẳng qua để mượn lời cho các hạ biết

trước là chuyến đi này vất vả nhưng không có kết quả gì đâu.

- Lời ấy của các hạ là có ý gì?

- Tại hạ cũng không biết phải giải thích thế nào, chỉ dám quả quyết rằng chuyến đi này của Sứ đại hiệp chẳng thu lượm được gì, bởi vì, tại hạ đối với những việc lớn bí mật có quan hệ đến tình hình võ lâm trước mắt thì có thể tự tin là đều có biết qua loa, thế mà trong việc có quan hệ với hành tung của phu thê Triệu đại hiệp thì thủy chung chưa biết được chút gì.

Sứ Chân Vũ trầm tư nói :

- Mặc dù ta đối với lai lịch và lập trường của các hạ đều không thể không nghi ngờ, nhưng ta tin các hạ nói thật.

- Cảm ơn người đã tin tưởng.

Văn sĩ áo xám nghiêm trang nói tiếp :

- Sứ đại hiệp, tại hạ trong lời nói việc làm hoặc giả có chỗ khó hiểu, chứ lập trường thì tuyệt đối là bạn chứ không phải là thù của Sứ đại hiệp. Nếu không đêm hôm qua, bọn Sứ đại hiệp không dễ dàng đi được khỏi rừng tùng như vậy đâu.

Sứ Chân Vũ lộ vẻ ngạc nhiên mất một lúc, mới chăm chú nhìn đối phương hỏi :

- Đêm qua trong rừng tùng, chính các hạ người ẩn núp truyền âm chỉ giáo cho Triệu tam tiêu thư phản hồi giữ được thế hòa sao?

- Sứ đại hiệp không tin ư?

- Đương nhiên ta tin, đồng thời ta còn xin trân trọng cảm ơn các hạ!

Sứ Chân Vũ nói xong chấp tay bái tạ.

Văn sĩ áo xám vừa đứng dậy đáp lễ, vừa cười nói :

- Không dám, chút công lao nhỏ mọn ấy, có đáng cái gì.

Đôi bên lại ngồi xuống ghé xong, Súly Chán Vũ chăm chú nhìn đôi phương hỏi :

- Các hạ đã có thể giải phá được chiêu thức võ công của Tư Mã Đan, dĩ nhiên cũng biết lai lịch võ công của y...

Văn sĩ áo xám ngắt lời cười nói :

- Những điều có liên quan đến lai lịch võ công của Tư Mã Đan thì võ lâm hiện nay, kể cả nhóm Võ lâm Tam thánh của lệnh sư, cũng chưa chắc đã có ai biết.

Câu này rõ ràng là không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Súly Chán Vũ thoáng vẻ trầm ngâm nói :

- Các hạ đánh giá Tư Mã Đan là người thế nào?

Văn sĩ áo xám nói :

- Về mức độ nguy hiểm thì không kém gì Độc Cô Lam.

- Vậy thì, với sự cao minh ấy, các hạ cũng nguyện ý đứng vào hàng ngũ trừ ma vệ đạo trong võ lâm chứ?

- Súly đại hiệp định xô người xuống nước à?

Súly Chán Vũ bất giác chau mày nói :

- Chẳng lẽ, chuyện này các hạ tới đây chỉ để làm ta chán nản không muốn lên núi Võ Đang thôi sao?

- Hoàn toàn ngược lại.

Văn sĩ áo xám cười nói :

- Súly đại hiệp, chuyện này tại hạ tới đây, là để khuyến khích người, cũng là để bồi tiếp người lên núi Võ Đang.

- Tiểu nhân xin nghe lời cao luận.

- Tuy tại hạ quả quyết chuyện này Súly đại hiệp lên núi Võ Đang dò xét hành tung của phu thê Triệu đại hiệp sẽ hoàn toàn công cốc, nhưng về mặt khác, chắc lại có thu hoạch lớn lao.

- Câu về một mặt khác của các hạ là chỉ vào chuyện gì vậy?

- Súly đại hiệp, hiện tại quanh vùng Võ Đang này mây gió tụ họp, cao thủ các môn phái đông đặc mà còn có những người ở nơi xa tiếp tục kéo về nữa, người có biết là vì sao không?

- Chẳng lẽ không phải là do Độc Cô Lam ẩn mặt bày ra, âm mưu hà hơi khuấy sóng hay sao?

- Sai rồi.

Văn sĩ áo xám nghiêm trang đáp :

- Tại hạ dám nói chắc rằng người ẩn mặt giở trò ma này nhất định không phải là Độc Cô Lam.

Súly Chấn Vũ chăm chú nhìn đối phương hỏi :

- Vậy thì Độc Cô Lam phát cờ giống trống, lại phái cả nghĩa nam nghĩa nữ lên núi Võ Đang trước là để làm gì?

- Súly đại hiệp, Độc Cô Lam cũng chỉ là một trong những kẻ mắc lừa mà thôi...

- Các hạ, núi Võ Đang hiện nay đã thành một trong những căn cứ địa của Độc Cô Lam, thử nghĩ ai lại dám khinh dị vượt râu hùm, giở trò ma ngay giữa căn cứ của Độc Cô Lam?

Văn sĩ áo xám gật đầu nói :

- Đúng thế, buổi đầu tại hạ cũng có ý nghĩ ấy, nhưng sự thật thẳng hùng biện. Và lại tối đa là đến canh ba đêm mai, đã chứng minh được lời nói của tại hạ rồi!



Súy Chấn Vũ hỏi :

- Các hạ đã biết kẻ ẩn mặt gây ra trò ma là ai rồi à?

Văn sĩ áo xám nói :

- Tuy tại hạ đã ngờ ngợ trong lòng, nhưng bây giờ nói ra thì quá sớm, chúng ta cứ chờ sự thật chứng minh vậy!

Tiếp theo đứng dậy cười nói :

- Súy đại hiệp, làm phiền người quá, canh ba đêm mai, tại hạ ở trên ngọn cổ thụ tại phía đông Thiên Trụ phong tức điện Kim Đỉnh chờ người.

Súy Chấn Vũ gật gật đầu nói :

- Được rồi, tại hạ sẽ tới đúng giờ.

Văn sĩ áo xám hướng về chàng ôm quyền chào một cái, xoay người rời khỏi phòng.

-----oOo-----

## Chương 24: Trong đêm thám thính ngọn Kim Đỉnh

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Ngọn Thiên Trụ là chủ phong của dãy núi Võ Đang, trên đỉnh cao nhất lại dựng một ngôi điện ba gian bằng đồng đúc, vì điện đồng phát ra ánh sáng, nên gọi núi là Kim Đỉnh. Chung quanh điện có xây mười hai cái đài bằng đá, giữa các đài có lan can uốn khúc nối liền, chạm trổ đẹp đẽ, đứng trên đài nhìn ra xa thì các đỉnh núi xa gần đều nằm trước mắt, khiến người ta thấy trong lòng thư thái. Từ trấn Thảo Điền tới ngọn Kim Đỉnh trên núi Võ Đang khoảng hơn chín mươi dặm, người khỏe mạnh bình thường đi chừng một ngày là tới, còn theo cước trình của người võ lâm thì càng dễ dàng.

Rạng sáng ngày hôm sau, Súly Chấn Vũ giả làm một nhân vật võ lâm bình thường, đi theo sau một nhóm hơn mười người khách giang hồ tiến về phía núi Võ Đang. Từ trấn Thảo Điền tới cung Ngô Chân khoảng tám dặm, đối với cước trình của bọn hành khách giang hồ kia chẳng phải là dài, nên chẳng mấy chốc đã tới. Súly Chấn Vũ vì nghe đồn là hành cung của Độc Cô Minh Châu đặt ở Ngô Chân cung, nên đặc biệt lưu ý dò xét khắp nơi trong đó.

Có điều theo kết quả mà chính chàng thu lượm được, thì trong cung Ngô Chân ngoài một bọn khách lên núi dâng hương bình thường, ngay cả người giang hồ cũng rất ít, còn đến như những người của Độc Cô Minh Châu mà chàng đã gặp qua thì không nhìn thấy một ai. Trong lòng hơi thất vọng, chàng vừa từ từ bước ra phía ngoài cung vừa tự nhủ: “Có lẽ họ đã dời qua nơi khác...”

Chàng còn đang nghĩ ngợi, thì trên con đường trước mặt có một nhóm ba người chạy tới, hai người phía trước là phu thê Miêu Cương song yêu Miêu Trấn Nam, Qua Như Tuyết giả làm phu thê Triệu Nguyên Lượng, người đi sau tức Hắc Tâm Ải Quỷ Thời Phùng Nguyên giả làm Diệủ Thủ Thần Thân Nam Cung Tiêu. Lúc ấy đôi bên cách nhau chưa tới ba trượng, nhưng ba người đôi phương đang cười nói chỉ lướt qua hương về phía Nguyệt Động Môn chạy tới.

Súly Chấn Vũ vừa nhìn thấy, bất giác động tâm cao giọng gọi :

- Nam Cung lão bá, ra người cũng ở đây.

Tiếp theo lập tức dùng chân khí truyền âm nói :

- Thời lão nhân gia, tôi là Súly Chấn Vũ.

Thời Phùng Nguyên quay đầu cười nói :

- A té ra là... Đoàn hiền điệt, lâu quá không gặp, khỏe chứ?

Súly Chấn Vũ chạy nhanh tới, hướng về Thời Phùng Nguyên khom lưng thi lễ nói :

- Nhờ phúc lớn của lão bá, cháu vẫn khỏe.

Phu thê Miêu Trấn Nam đang sải chân bước vào Nguyệt Đông môn, lúc ấy mới song song quay đầu chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ một thoáng. Nhưng Súly Chấn Vũ toàn thân vận võ phục màu đen, vai mang trường kiếm giả dạng như mọi nhân vật võ lâm bình thường khác, lại da mặt đen đúa, mày ngắn mắt lồi, nên họ không hề nhận ra chút gì.

Thời Phùng Nguyên nhìn thấy phu thê Miêu Trấn Nam quay lại chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ, vội nhìn Súly Chấn Vũ cười nói :

- Này, hiền điệt, mau mau bái kiến hai vị đại danh lừng lẫy...

Không đợi ông ta nói dứt câu, Qua Như Tuyết đã vội xua tay ngắt lời nói :

- Thôi thôi, các người cứ tự nhiên.

Hành động ấy quả thật rất mực vô lễ, nhưng Súly Chấn Vũ và Thời Phùng Nguyên lúc ấy lại không mong gì hơn, nên cũng chẳng ai nói câu nào. Thời Phùng Nguyên bèn nói ngay :

- Cũng được, hai vị cứ vào phòng nghỉ ngơi trước, tiêu đệ cùng vị thế điệt này sẽ từ từ tới sau.

Thật ra phu thê Miêu Trấn Nam chẳng đợi ông ta nói xong, đã song song chạy vào Nguyệt Đông môn mất hút.

Thời Phùng Nguyên cố ý lên giọng hỏi :

- Hiền điệt, ngươi tới đây có chuyện gì vậy?

Súy Chấn Vũ đáp :

- Chẳng có chuyện gì, chẳng qua cháu thuận đường ghé vào, hy vọng sẽ học hỏi thêm được chút gì mà thôi.

Thời Phùng Nguyên nhìn chàng tấm tắc nói :

- Phải lắm, đọc muôn quyển sách chẳng bằng đi vạn dặm đường, có điều, hiền điệt à, ráng nhìn một chút, tạm thời trước mắt tốt nhất đừng nên vào núi Võ Đang.

Súy Chấn Vũ nói :

- Nam Cung lão bá, rất nhiều đồng đạo đều vào trong đó cả mà, tại sao riêng tiểu điệt lại không thể vào được?

- Hiền điệt, Nam Cung bá bá có ý tốt với ngươi.

Thời Phùng Nguyên chuyển người vẩy vẩy Súy Chấn Vũ nói tiếp :

- Lại đây, chúng ta đi vào hậu điện...

Súy Chấn Vũ vừa đi vừa dùng chân khí truyền âm hỏi :

- Thời lão nhân gia, đây không phải là hành cung của Độc Cô Minh Châu à?

Thời Phùng Nguyên truyền âm đáp :

- Đúng rồi, nhưng hiện tại đã đổi mình làm ám, vả lại nhân vật đầu não đã đi khỏi rồi.

Nói xong lại kề sát lại Súy Chấn Vũ dúi cho chàng một cái bình nhỏ bằng ngọc nói :

- Thiếu hiệp, đã lấy được thuốc giải đây rồi, có điều số lượng không

được nhiều.

Súy Chấn Vũ vừa đón lấy cái bình nhét vào bọc, vừa trả lời :

- Cảm ơn Thời lão nhân gia, nhưng hiện nay thì thuốc giải chất độc Vô Ảnh đã trở thành chuyện phụ.

Thời Phùng Nguyên bất giác kinh ngạc nói :

- Chẳng lẽ lại mới phát sinh chuyện gì nghiêm trọng sao?

- Đúng thế.

Súy Chấn Vũ truyền âm nói tiếp :

- Thời lão nhân gia có biết phu thê Triệu đại hiệp ở nơi nào không?

Trong khi trò chuyện, hai người đã đi qua hậu điện tới trước một cái đình bát giác cạnh ao phóng sinh. Tòa lương đình này bốn phía trống không, bất kể ai tới từ phía nào cũng có thể thấy rõ ràng.

Thời Phùng Nguyên bước vào tòa lương đình, hạ giọng nói :

- Thiếu hiệp, tin tức thì có, có điều tin tức này không thể đáp ứng được yêu cầu của người.

Súy Chấn Vũ thoáng sửng sốt hỏi :

- Câu ấy có nghĩa gì vậy?

Thời Phùng Nguyên thở dài nhè nhè nói :

- Thiếu hiệp, câu ấy phải nói từ đầu mới hiểu được. Gần đây lão hủ đã được họ tín nhiệm, nhưng buổi chiều hôm qua lại phát sinh một chuyện rất là phiền phức.

Súy Chấn Vũ bất giác hoảng sợ hỏi :

- Chẳng lẽ lại bị tiết lộ chuyện gì rồi à?

- Đúng đấy.

Thời Phùng Nguyên nghiêm trang nói :

- Chuyện bị lộ đều là xuất phát từ chính thiếu hiệp mà ra.

Súy Chấn Vũ còn đang ngạc nhiên tròn mắt nhìn, Thời Phùng Nguyên lại nói tiếp :

- Thiếu hiệp, buổi tối hôm trước có phải người đã cùng thầy trò một gã Tư Mã Đan gì đó đánh nhau trong rừng tùng cạnh trấn Thảo Điểm không?

- Phải rồi.

Súy Chấn Vũ cười khan một tiếng nói :

- Từ khi bước chân vào giang hồ tới nay, đây là lần đầu tiên tiểu nhân bị thua.

Thời Phùng Nguyên chân thành nói :

- Có câu thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, thiếu hiệp không nên vì thua kém một lúc mà áy náy trong lòng.

Ngừng một chút lại nói tiếp :

- Vào khoảng canh ba đêm qua, sau một cuộc họp khẩn cấp, người trong hành cung tạm thời này đột nhiên đều ào ào phân tán đi hết...

Súy Chấn Vũ ngắt lời hỏi :

- Thời lão nhân gia, có phải vì Độc Cô Lam đã tới Võ Đang rồi không?

Thời Phùng Nguyên cười gượng nói :

- Thiếu hiệp, loại tin tức ấy thì lão hủ không có tư cách được biết, bắt quá theo tình hình đêm qua mà phán đoán thì có lẽ tên lão ma ấy đã tới núi Võ Đang thật rồi. Vì lão hủ hiện nay mới chỉ là một phần tử vòng ngoài, không thể được tham gia nên không biết ai chủ trì. Nhưng khi bọn

họ họp xong thì cũng biết qua về những người dự họp. Đại khái có Thái tử, Công chúa, Công tước, Hầu tước đã tới Trung Nguyên, thêm bọn Chúc Thiếu Thu, Thư Chính Văn, Trọng Tôn Nghiêm tất cả đều tham dự.

Súy Chấn Vũ hỏi :

- Rồi sau khi những người đó họp xong thì đều lập tức rút đi à?
- Đúng thế. Ta và phu thê Miêu Trấn Nam, Độc Cô Minh Châu và Chúc Thiếu Thu trước khi đi được đặc biệt chỉ định bảo lưu lại.

Thời Phùng Nguyên ngừng lại một chút mới nghiêm trang nói tiếp :

- Hai phu thê Miêu Trấn Nam thì phụ trách việc coi sóc hành cung tạm thời này, còn lão hủ thì bị chỉ định là phải ăn cắp một quyển bí kíp gì đó trên người Tư Mã Đan.

Súy Chấn Vũ tròn mắt hỏi :

- Bọn họ đoán chắc là Tư Mã Đan cất bí kíp võ công trong người à?
- Đúng thế, bọn họ đoán chắc là bí kíp võ công ấy quyết được giữ trong người Tư Mã Đan.
- Đó có phải là chuyện mà lão nhân gia nói là bị lộ do tiểu nhân phải không?

Thời Phùng Nguyên cười gượng nói :

- Chứ không phải à? Thử nghĩ xem, gã Tư Mã Đan kia thân thủ vào hạng nào, chỉ cần sơ xuất một chút thì thật không dám nghĩ tới nữa! Nếu mà đổi cho Diệu Thủ Thần Thân thật thì may ra còn nghĩ được cách nào, chứ ta thì mạo danh đi làm ăn, chẳng phải giống như con vịt thê thảm trên thớt sao?

Súy Chấn Vũ trầm ngâm nói :

- Không sao! Lúc cần thiết thì bỏ chạy thôi.

Tiếp theo lại nhìn Thời Phùng Nguyên hỏi :

- Thời lão nhân gia, mới rồi người nói về tin tức có quan hệ tới Triệu đại hiệp, thật ra là chuyện gì vậy?

Thời Phùng Nguyên cười cười nói :

- Thật ra thì có gì đâu, ta cũng chẳng hiểu rõ ràng, đại khái tất cả tin tức đều do phu thê Miêu Trấn Nam chính miệng nói ra.

Súy Chân Vũ chăm chú hỏi :

- Phu thê Miêu Trấn Nam nói những gì?

Thời Phùng Nguyên cười nụ hỏi lại :

- Trước đây không lâu, bọn họ giả làm phu thê Triệu đại hiệp, bị thiếu hiệp cho một trận phải không?

Súy Chân Vũ gật gật đầu, Thời Phùng Nguyên nói tiếp :

- Lão hủ không ngờ giữa phu thê Triệu đại hiệp với thiếu hiệp có quan hệ bà con, lúc ấy dò hỏi phu thê Miêu Trấn Nam kiêu vu vợ rằng :

“- Miêu huynh, hiền phu phụ làm cách nào mà giả dạng phu thê Triệu đại hiệp giống tới mức ngay cả con gái họ cũng phải lầm thế?

Miêu Trấn Nam cười nói :

- Nói ra cũng chẳng có gì, phu thê bọn ta ở chung với phu thê Triệu đại hiệp suốt ba tháng trời, quen thuộc tới mức ấy mà giả dạng không giống sao được?

Lão hủ hỏi tiếp :

- Những chuyện quá khứ của phu thê Triệu đại hiệp đều do chính họ kể lại cho hai vị?

Miêu Trấn Nam gật gật đầu, lão hủ lại hỏi :



- Vậy lúc ấy phu thê Triệu đại hiệp vẫn sáng suốt bình thường phải không?

Miêu Trấn Nam đáp :

- Xem ra chẳng thấy có gì khác lạ, có lẽ thần trí của họ cũng sáng suốt như thường thôi.

Lúc ấy, lão hủ lại dò hỏi :

- Phu thê Triệu đại hiệp đang ở Cúc viên à?

Miêu Trấn Nam lắc đầu nói :

- Không phải, trong năm năm gần đây, phu thê Triệu đại hiệp ở Cúc viên đều là do hai chúng ta cải trang ra.

- Thế thì...

Lão hủ hỏi tiếp :

- Rốt lại phu thê Triệu đại hiệp thật ra đang ở đâu?

Miêu Trấn Nam cười gượng nói :

- Về chuyện này chỉ e ngay cả Chúc Thiếu Thu cũng không trả lời nổi..."

Súy Chấn Vũ nghe tới đó ồ lên một tiếng nói :

- Thảo nào, buổi tối hôm trước Độc Cô Minh Châu nói như thế.

Thời Phùng Nguyên bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Thiếu hiệp, buổi tối hôm trước Độc Cô Minh Châu nói gì?

Súy Chấn Vũ nói :

- Đại để không khác bao nhiêu lời nói của Thời lão nhân gia.

Thật ra buổi tối hôm trước Độc Cô Minh Châu chỉ nói một câu: Giả như

ngươi có thể bắt được gia phụ làm con tin đi chẳng nữa cũng không có cách nào đòi được phu thê Triệu đại hiệp đâu.

Súy Chấn Vũ vì không muốn kể lể lôi thôi dài dòng, nên chỉ trả lời qua loa một câu cho xong chuyện.

Thời Phùng Nguyên cũng không tiện hỏi kỹ, lại nói tiếp :

- Thiếu hiệp, chính vì vậy mà tin tức lão phu thu lượm được cũng chẳng khác gì không thu lượm được tin tức.

Súy Chấn Vũ trầm ngâm nói :

- Không đâu! Ít ra cũng có giá trị tham khảo mà, từ nay về sau, nếu có cơ hội, xin lão nhân gia để ý tìm hiểu.

Thời Phùng Nguyên gật đầu lia lịa đáp :

- Cái đó đương nhiên.

Súy Chấn Vũ lại hỏi :

- Thời lão nhân gia hoàn toàn không biết bọn Độc Cô Minh Châu, Chúc Thiếu Thu đi đâu à?

Thời Phùng Nguyên càng hạ giọng thấp hơn nói nhỏ :

- Xem tình hình, dường như bọn họ đến Thiên Trụ phong.

Súy Chấn Vũ gật gật đầu nói :

- Tiểu nhân nhớ rồi.

Rồi hắng giọng nghiêm trang nói tiếp :

- Lão nhân gia, xin người về sớm để phu thê Miêu Trấn Nam khỏi nẩy dạ nghi ngờ, tôi cũng phải đi ngay thôi...

Súy Chấn Vũ rời khỏi Ngộ Chân cung, trong lòng nặng nề khôn tả. Với câu nói của Độc Cô Minh Châu buổi tối hôm trước về tình hình phu thê

Triệu Nguyên Lượng, chàng còn nửa tin nửa ngờ, nhưng qua tin tức Thời Phùng Nguyên thu lượm được mới rồi, đem ra so sánh lại xong thì đủ tin là phu thê Triệu Nguyên Lượng thật ra đã gặp một biến cố gì đó, mà rõ ràng là lành ít dữ nhiều, tình hình này làm sao không khiến chàng lo lắng!

Lại nữa, về cuộc hẹn sau canh hai đêm nay trên ngọn Kim Đỉnh, chàng vốn vì hiếu kỳ mà tới, nhưng theo lời Thời Phùng Nguyên thì ở đó tập trung tất cả các cao thủ của Độc Cô Minh Châu, có thể nói là họ dốc tất cả lực lượng vào đó, nên bỗng dưng trong sự tò mò của chàng lại phát sinh cảm giác lo lắng bất an.

Chàng vừa đi vừa tự cân nhắc trong lòng:

“Trong chuyện này tất nhiên là có chỗ nguy hiểm gì đó rồi. Nhưng rốt lại ai là kẻ chủ trì mới được chứ? Vị văn sĩ áo xám bí ẩn kia nói có đáng tin hay không? Mình là một kẻ chẳng biết gì về bí mật của nhà hàng xóm, có nên xông vào chỗ nguy hiểm thế này không?”

Chàng mặc dù trong lòng ngồn ngộn trăm mối, bước chân chạy vẫn không nhanh không chậm, hướng về con đường lên núi. Và chẳng chàng đã bị phu thê Miêu Trán Nam nhìn thấy, sợ tới lúc ra tay sẽ ảnh hưởng đến sự an toàn của Thời Phùng Nguyên. Nên khi tới Nguyên Hòa cách Ngô Chân cung ba dặm đã nhân lúc vào trong tháp hương, cải trang lại thành một văn sĩ áo xanh trạc bốn mươi tuổi, rồi mới tiếp tục hành trình.

Nói ra thì thật là có một điếm tà môn, trong tháng gần đây, giang hồ hào khách, võ lâm nhân vật kéo tới núi Võ Đang có thể nói là lũ lượt không dứt, chen chúc đầy đường. Nhưng tình hình hôm nay lại có vẻ bất thường là người xuống núi thì nhiều, người lên núi thì ít. Dĩ nhiên, bằng vào con mắt của Súly Chấn Vũ thì nhìn qua là biết ngay, những người đi xuống núi đều là nhân vật võ công bình thường, lại thêm người nào cũng có vẻ thẹn thùng buồn bã. Nhìn thấy tình hình ấy, chàng bất giác thầm nghĩ: “Có lẽ bọn họ gặp phải trở ngại gì rồi...”

Nghĩ tới đó, chàng thấy không tiện mở miệng hỏi han.

Qua bãi Hải Hán, tới quán Hồi Long cung Tử Vi... ngọn Ô Nha... Cho tới cửa Đâu Thiên, nghi vấn trong lòng chàng đã có giải đáp.

Cửa Đâu Thiên có thang đá ngàn bậc, giống như ngọn Thất Tinh trên núi Nga Mi, dựng đứng thẳng vút lên trời, hiểm trở khôn tả. Lúc ấy Súc Chân Vũ tới dưới thang đá cửa Đâu Thiên thì trời đã về chiều, tịch dương sắp tắt, chỉ thấy chỗ công bước lên thang đá có bốn đạo sĩ trung niên mặc áo lông đội mũ cao, lưng đeo trường kiếm chia đứng hai bên. Trên lối Súc Chân Vũ đi tới ngẫu nhiên cũng có năm người hào khách giang hồ nữa, vô hình trung kết thành một nhóm xếp hàng đi lên mà Súc Chân Vũ đứng ở sau cùng.

Lúc bọn họ tới công chỗ bước lên thang đó, bốn đạo sĩ nhất tề niệm to Phật hiệu nói :

- Các vị thí chủ, xin trắc nghiệm.

Một hàng người của bọn Súc Chân Vũ, vừa khéo người đi đầu là một hán tử to lớn, đầu báo, mắt tròn, nghe xong câu nói nhú đôi lông mày rậm, cười nói :

- Trắc nghiệm cái gì? Ai đặt ra chuyện này?

Đạo sĩ đứng đầu bốn người nói :

- Dĩ nhiên là do Chương môn của bản phái đề nghị.

Hán tử to lớn tức giận nói :

- Lão tử chưa từng thấy qua trò trắc nghiệm cóc khô nào cả.

Nói xong sải chân bước luôn lên bậc đá.

Trước mắt ánh sáng lạnh chớp lên, bốn thanh trường kiếm đã phong tỏa lối đi. Hán tử to lớn mắt long lên giận dữ quát :

- Lũ khốn kiếp! Quy củ này của núi Võ Đang đặt ra từ lúc nào vậy?

Đạo sĩ đứng đầu không hề tức giận, lạnh lẽo cười một tiếng nói :

- Quy củ này bắt đầu đặt ra từ hôm nay, có hiệu lực đến sáng ngày mai. Và lại, bản phái đặt ra quy củ này hoàn toàn là vì ý tốt với các vị thí chủ.

- Vì ý tốt với bọn ta à?

Hán tử to lớn nhíu đôi mày rậm nói :

- Người nói cho rõ ràng xem nào!

Đạo sĩ đứng đầu nói :

- Trên đường các vị đến đây, chắc đã thấy không ít các đồng đạo võ lâm trở xuống dưới núi rồi phải không? Các vị thí chủ ấy đều đã được bản đạo đón tiếp và khuyên nhủ, rồi mới trở xuống đây!

Hán tử to lớn chăm chú hỏi :

- Tại sao thế?

Đạo sĩ đứng đầu nói :

- Không giấu gì các vị, đêm nay trong hẻm núi phía đông ngọn Kim Đỉnh có một cuộc thịnh hội ít có của võ lâm, dự cuộc hội họp này có thể nói là không có gì hay hơn, nhưng cũng có thể nói là không có gì nguy hơn...

Hán tử to lớn ngắt lời cười hỏi :

- Bọn ta chẳng nghĩ tới chuyện gì hay, cũng chẳng sợ nguy hiểm...

Đạo sĩ đứng đầu cũng ngắt lời cười nói :

- Thí chủ xin đừng phá ngang.

Ngừng lại một chút rồi mới nghiêm trang nói tiếp :

- Chương giáo của bản phái rất sợ có các đồng đạo võ lâm chưa chịu nghe can, mà công lực của bản thân lại không đủ để tự bảo vệ, cứ gượng tham dự để đến nỗi gặp tai họa nguy hiểm, cho nên mới đặc phái bốn sư huynh đệ bản đạo ra đây phụ trách việc khuyên can ngăn trở, hy vọng các vị thí chủ tự liệu sức mà làm.

Hán tử to lớn cười nhạt một tiếng hỏi :

- Các người cho là công lực của bọn ta không đủ để tự bảo vệ phải không?

Đạo sĩ đứng đầu nói :

- Bần đạo đâu dám cuồng ngạo như vậy, có điều chương giáo của bản phái đã nghĩ tới việc có người không chịu nghe lời khuyên can ngăn trở, nên đã đặt ra một cách trắc nghiệm...

Hán tử to lớn nhướng đôi mày rậm nói :

- Ý tứ của người là muốn đánh giá cân lượng của bọn ta chứ gì?

- Không dám.

Đạo sĩ đứng đầu nghiêm trang nói :

- Nhưng bọn bần đạo tuân lệnh làm việc, xin thí chủ rộng lượng...

Hán tử to lớn lông mày giãn ra nói :

- Các người vốn tuân lệnh mà làm, ta đây cũng không trách gì, được rồi, người nói ngay ra đi!

Đạo sĩ đứng đầu nói :

- Biện pháp rất đơn giản, chỉ cần thí chủ có thể đón đỡ được bốn sư huynh đệ bọn bần đạo liên thủ tấn công ba chiêu, thì thí chủ có thể lên núi lập tức.

Hán tử to lớn nhìn chằm chằm hỏi :

- Có điều gì hạn chế không?

Đạo sĩ đứng đầu nói :

- Có, bọn bần đạo bốn người liên thủ dùng kiếm, còn về phía thí chủ, thì chỉ được từng người một, còn như dùng binh khí hay không thì tùy ý.

Hán tử to lớn nói :

- Quyết đầu tới sống chết hay chỉ điếm tới thì dừng tay?

Đạo sĩ đứng đầu nói :

- Bọn bản đạo bốn người, nhưng về phía thí chủ, thì không bị ngăn cản, cứ phóng tay mà đánh.

Hán tử to lớn cười nói :

- Ngoài một điếm về nhân số của các vị, điều kiện này tính ra là ưu đãi phi thường rồi.

Trong câu nói đã rút ngọn búa lớn giắt trong lưng ra khua khua nói :

- Bốn người các vị lưu ý, ta đang muốn xông vào đây.

Súy Chân Vũ đứng một bên thấy bất giác tự nhủ:

“Ngọn búa lớn kia chỉ sợ phải tới hơn sáu bảy chục cân, người này chẳng những thô hào đáng yêu, mà còn là một đại lực sĩ nữa”.

Chàng suy nghĩ chưa xong, hán tử to lớn đã nói xông vào là xông vào, ngọn búa lớn khua một vòng, một chiêu Lực Phách Hoa Sơn, vù một tiếng chém vào chỗ bốn thanh trường kiếm giao nhau như sét đánh xuống. Bốn thanh trường kiếm của bốn đạo sĩ nhất tề thu về, trong ánh sáng lạnh đã lóe lên nhanh như chớp đâm luôn vào bốn chỗ yếu hại trên người hán tử to lớn. Kiếm thế đã mau lẹ, chiêu thức lại kỳ diệu, quả thật không thẹn là cao thủ của phái Võ Đang lấy kiếm thuật lừng danh.

Hán tử to lớn cất tiếng cười ha hả, ngọn búa lớn trong tay đảo lộn che kín thân thể, một giọt nước cũng không lọt vào được, người xông thẳng về phía trước, chỉ nghe một tràng tiếng sắt thép choang choang vang lên, y đã ra khỏi màn kiếm quang, tay cầm búa lớn đứng sừng sững tại bậc đá phía trên đầu của bốn đạo sĩ, dáng vẻ nghênh ngang cười hỏi :

- Sao? Ta đã qua được cuộc trắc nghiệm chưa?

Đạo sĩ đứng đầu chấp tay nói :

- Thí chủ thần lực kinh người, bản đạo vô cùng khâm phục...

Súy Chấn Vũ bất giác tự nhủ:

“Sức mạnh của hán tử to lớn này dĩ nhiên kinh người, nhưng thân thủ mau lẹ cũng vào loại hiếm có, đạo sĩ kia chỉ nói tới sức mạnh mà không nhắc tới thân thủ linh hoạt của đối phương thì chưa phải là công bằng...”

Chỉ nghe hán tử to lớn kia cười hô hô nói :

- Vậy thì ta cảm ơn đã nhân nhượng.

Nói xong sải bước hướng về bậc đá phía trên đi lên.

Đạo sĩ đứng đầu cao giọng gọi lớn :

- Thí chủ xin báo lại danh hiệu.

Hán tử cao lớn không hề quay đầu lại, chỉ cao giọng đáp :

- Tiểu gia là Lý Đạt ở Quan Đông, xước hiệu là Bạch Toàn Phong...

Súy Chấn Vũ bất giác cười thầm tự nhủ:

“Quả là khéo thật! Truyện Thủy Hử có một Hắc Toàn Phong Lý Quỳnh, đến nay lại nảy ra một Bạch Toàn Phong Lý Đạt...”

Chàng còn đang nghĩ ngợi, người thứ hai là một lão nhân áo vàng đã rảo chân bước lên cười sùng sục nói :

- Đã vào tới bảo sơn thật không thể về tay không, lão hủ không lượng sức mình, cũng muốn bái lãnh ba chiêu tuyệt nghệ Võ Đang của các vị.

Trong câu nói đã từ từ rút ra một thanh trường kiếm mỏng.

Đạo sĩ đứng đầu nghiêm trang nói :

- Thí chủ, xin mời!



Lão nhân áo vàng trầm giọng nói :

- Lão hủ xin vô lễ!

Thanh kiếm đưa ra, một chiêu Phân Hoa Phát Liễu lấp loáng thành bốn đạo hào quang chia ra đâm vào trước ngực bốn đạo sĩ. Thế kiếm rất bình thường song nhẹ nhàng linh hoạt, chứa đựng sự biến hóa khôn lường. Gọi là thân thủ của bậc đại hành gia, thì như có như không. Bằng vào một chiêu đầu tiên này có thể thấy được lão nhân áo vàng đối với kiếm pháp dĩ nhiên đã một đời khổ luyện.

Bốn đạo sĩ kia cùng làm một động tác nghiêng người, dưới ánh tà dương đỏ rực chỉ thấy bốn chiếc cầu vòng bạc vẽ thành nửa vòng tròn cùng trút xuống lão nhân áo và cùng với tiếng kiếm xé gió ghê người vang lên. Lão nhân áo vàng xoay tròn một cái, quanh người lập tức hiện ra một tấm màn trắng như pha lê bao bọc toàn thân, trong khoảng chớp mắt, chỉ thấy ánh lạnh đan dày, kiếm khí buốt da, tiếng sắt thép chạm nhau vang rền không dứt. Tình huống kịch liệt, chiêu thức cực kỳ nguy dị của đôi bên khiến cho ngay cả Súly Chân Vũ cũng bất giác biến sắc. Đồng thời, Súly Chân Vũ cũng nhìn thấy một điều lạ thường, là bốn đạo sĩ không sử dụng kiếm pháp Võ Đang của bản môn mà là Toái Ngọc kiếm pháp của Tứ Tuyệt ma cung. Điều đó hiển nhiên chứng minh rằng Võ Đang rõ ràng đã hoàn toàn trở thành công cụ của Tứ Tuyệt ma cung...

Ba chiêu chiến đấu, tất nhiên chỉ xảy ra trong khoảnh khắc. Súly Chân Vũ đã xoay chuyển ý nghĩ như chớp, chợt nghe đạo sĩ đứng đầu cao giọng nói lớn :

- Cám ơn thí chủ nhân nhượng.

Ánh hào quang thu lại, chỉ thấy trên tay áo của lão nhân áo vàng bị rọc rách một đường dài ba tấc. Ông ta sắc mặt xám như tro, quay người đi luôn xuống núi, trong lúc thất vọng chẳng hề chào hỏi một ai.

Lúc ấy hiện trường chỉ còn lại bốn người trong đó có Súly Chân Vũ. Đạo sĩ đứng đầu đưa mắt nhìn lướt qua bốn người nói :

- Bốn vị có ý định xông qua không?

Ba người kia gồm một tăng, một đạo và một văn sĩ trung niên, vừa thấy

cục diện trước mắt, tự lượng sức mình không có cách nào đi qua, nghe xong câu nói, đưa mắt nhìn nhau một cái, cùng lẳng lẳng quay người bỏ đi.

Đạo sĩ đứng đầu đưa mắt nhìn Súly Chấn Vũ lẳng lẽ cười một tiếng nói :

- Mặt trời đã khuất sau núi rồi, thì chủ muốn qua thì qua cho sớm.

Súly Chấn Vũ cười cười nói :

- Vị lão nhân áo vàng mới rồi nói rất đúng, là đã vào tới bảo sơn thật không thể trở về tay không, cho nên tại hạ biết rõ là không chống nổi cũng phải thử cho biết.

Nói xong buông tay cười nụ, từ từ bước lên bậc đá.

Đạo sĩ đứng đầu thoáng biến sắc nói :

- Thí chủ muốn tay không ra chiêu à?

Súly Chấn Vũ lẳng lẽ cười nói :

- Các vị đã không cần biết ta, thì tay không với binh khí cũng có gì khác nhau đâu?

Trong câu nói đã tới trước mặt bốn đạo sĩ.

Bốn đạo sĩ không kịp nghĩ được câu trả lời, đều cùng hừ lạnh một tiếng, nhất tề vung trường kiếm lên chặn đường Súly Chấn Vũ. Nhưng kiếm thế của họ vừa phát ra, trước mắt không còn thấy chàng đâu nữa, đang còn thoáng ngạc nhiên, đã nghe tiếng Súly Chấn Vũ cười rộ tại bậc đá phía trên đầu nói :

- Các vị, tại hạ đã qua được cuộc trắc nghiệm chưa?

Bốn đạo sĩ bất giác thở ra một hơi khí lạnh. Đạo sĩ đứng đầu đáp :

- Thí chủ thật rất là cao minh! Xin mời! Xin mời!

Vị đạo sĩ này trong lòng kinh hãi trước thân pháp thần kỳ của Súly Chấn

Vũ, quên luôn cả chuyện phải hỏi danh hiệu đối phương. Súly Chấn Vũ thì dĩ nhiên càng không đếm xỉa đến điều đó, cứ theo đường bậc đá phóng đi như bay. Tới cửa Nhị Thiên, qua cửa Tam Thiên, thẳng tới cung Thái Hòa, có thể nói là không bị cản trở gì, cũng không nhìn thấy chuyện gì đáng chú ý. Tới cung Thái Hòa là kể như đã bước vào khu vực ngọn Kim Đỉnh, vì trước nay du khách lên ngắm mặt trời mọc ở Kim Đỉnh đều ngủ lại ở cung Thái Hòa, mờ sáng hôm sau mới lên đỉnh núi. Súly Chấn Vũ thấy còn sớm so với ước hẹn cùng văn sĩ áo xám, đồng thời chàng cũng muốn nhìn ngắm phong cảnh, trước tiên đi dạo khắp một vòng chung quanh, cho nên chàng ăn xong bữa cơm chiều rất muộn ở cung Thái Hòa xong, lập tức tìm tới một nơi thuận tiện, chờ đúng canh hai, mới lợi dụng rừng cây che khuất, theo vách đá cheo leo ẩn núp, từ từ leo lên ngọn Kim Đỉnh.

-----oO-----

## Chương 25: Giành ngựa quý quần hào giết nhau

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Phía đông Kim Đỉnh, cũng là chỗ ngoài tường sau của hậu điện, quả nhiên có một cây cổ tùng cực lớn. Cây cổ tùng này cành lá tươi tốt dày đặc, gốc to độ bốn người ôm, cao khoảng ba mươi trượng, từ phía ngoài tường nghiêng nghiêng mọc ra, phía dưới là tuyết cốc sâu không thấy đáy, quả là kết hợp được cả vẻ hùng vĩ hiểm trở của một vùng trời đất mà mọc lên.

Súy Chấn Vũ tuy nghĩ chưa ra câu chuyện sắp tới sẽ kết thúc ra sao, nhưng chàng đoán rằng một vùng phụ cận rộng lớn quanh Kim Đỉnh có vẻ yên tĩnh như thế này tất nhiên đầy rẫy sát cơ, bên trong che giấu không biết bao nhiêu cao thủ tuyệt đỉnh của võ lâm. Cho nên chàng đánh giá qua một lượt, ngưng thần quan sát nghe ngóng xong, lập tức lặng lẽ theo một bên cành lá rậm rạp của gốc cây từ từ bò lên như một con ly miêu.

Đang lúc chàng bò lên được nửa chừng, bên tai chợt nghe một dây âm thanh nhỏ nhẹ nhưng khúc chiết vang tới :

- Súy đại hiệp tới đúng giờ lắm.

Súy Chấn Vũ truyền âm hỏi :

- Các hạ tới bao lâu rồi?

- Tại hạ cũng mới tới đây chưa được lâu lắm.

Người ẩn núp truyền âm nói tiếp :

- Súy đại hiệp, hiện tại thì tên lão ma đầu ấy vẫn chưa chịu tới, người cứ mạnh dạn phi thân lên đây.

Súy Chấn Vũ truyền âm nói :

- Được rồi.

Thân hình bật dậy như một làn khói nhẹ bay luồn vào đám cành lá dày

đặt trên ngọn cây. Một tràng cười nhẹ vang vào tai chàng :

- Khinh công hay quá! Bằng vào thân thủ thế này, cho dù là chung quanh đây có người chú ý theo dõi, cũng chưa chắc đã phát hiện được đâu!

Súy Chân Vũ cười khiêm tốn nói :

- Múa búa trước mặt Lỗ Ban, chỉ làm trò cười cho các hạ.

Trong câu trả lời, chàng đã tìm được một chỗ yên ổn ngồi xuống, ngưng thần quan sát đối phương.

Chỉ thấy văn sĩ áo xám đã thay một chiếc áo nhẹ trắng như tuyết, trong tay cầm thêm một chiếc quạt bằng gỗ đàn hương, phát lục kim tuyến, đang ngồi trên một cành cây mọc ngang cách chàng ba thước, tay phe phẩy chiếc quạt cười nụ chăm chú nhìn chàng.

Súy Chân Vũ tự nhủ thầm:

“Người này đã biết rõ rằng nơi đây sẽ có một cuộc hội họp hung hiểm khôn lường, mà lại còn cố ý mặc áo màu trắng như để đánh động con mắt người khác, cuồng ngạo như vậy cũng được đi. Có điều nam hảo nhân mà lại dùng một cây quạt đàn hương của con gái, thật cũng có chỗ là lạ...”

Chàng xoay chuyển ý nghĩ như chớp, nhưng ngoài mặt lại cười nụ nói :

- Cái hồ lô bí mật của các hạ có thể mở ra chút nào chưa?

Văn sĩ áo trắng nhè nhẹ phẩy quạt, miệng chậm rãi nói :

- Súy đại hiệp nghe qua khẩu khí của bốn đạo sĩ Võ Đang giữ cửa Đâu Thiên, có biết được chút gì không?

Súy Chân Vũ cười gượng nói :

- Không biết thì lại hay, biết được một chút lại đâm buồn!

Văn sĩ áo trắng cười cười nói :

- Tại hạ biết cũng rất có hạn, thấy Súly đại hiệp cứ nuôi dưỡng tinh thần, bình tĩnh chờ xem đoạn sau mới hay.

Không nghe Súly Chấn Vũ trả lời, lập tức lại nói tiếp :

- Chờ lúc bình hội, biết đâu chúng ta đều phải ra tay, Súly đại hiệp cho dù không cần điều tức, nhưng cũng nên tiếm một phần chân khí truyền âm nói chuyện, chẳng cũng hay sao?

Súly Chấn Vũ chỉ biết gật gật đầu cười nói :

- Được! Được! Súly Chấn Vũ xin nhất nhất tuân lệnh...

Hai người cùng yên lặng.

Súly Chấn Vũ theo khe hở của cành là nhìn ra phía dưới. Đó là một đêm mùa hè vô cùng quang đãng, mục lục của chàng lại vốn rất tinh tường, dưới ánh trăng lưỡi liềm và sao sáng khắp trời, từ trên nhìn xuống, cũng thấy rõ quang cảnh như giữa ban ngày.

Dưới cây cổ tùng, là một vách đá cheo leo sâu hun hút khoảng hơn hai dặm, chẳng qua vách đá này không hiểm trở như nhiều vách đá khác, là có những cây tạp mọc rải rác có thể bám vào leo lên được. Đối diện là một vách đá cao vút lên tận mây, có lẽ trên ngàn nhĩn, ngang rộng khoảng một dặm, từ xa nhìn lại, giống như một bức tường thành cao to đặc biệt. Bên trái là một đường hẻm núi ngoằn ngoèo rộng khoảng hai ba mươi trượng, hai bên là vách đá dựng đứng, cây cối rậm rạp. Bên phải là gò núi rất nhỏ thoai thoải chạy dài bên một dãy rừng sâu hun hút. Giữa cái vòng núi ấy hình thành một cốc địa rộng chừng mười bảy mươi tám mẫu, giữa cốc địa nổi lên một gò đất cao khoảng một trăm trượng, trên gò đất cỏ xanh rải rác điểm thêm vài thân cây thưa thớt...

Súly Chấn Vũ trong đêm tối đưa mắt nhìn khắp bốn bên, trong lòng tự nhủ:

“Chỗ này thật đã vô cùng hiểm trở lại là một nơi đặc biệt dễ bố trí, có điều không rõ ai là kẻ giấu mặt bày trò...”

Chàng suy nghĩ chưa xong, chợt nghe văn sĩ áo truyền âm tới nói :

- Tới rồi.

Súy Chân Vũ thoáng ngưng thần, mới nghe thấy bên trái cốc địa có tiếng chân người rậm rịch, từ xa dần dần tới gần, bất giác trong lòng tự nhủ:

“Tuổi người này tựa hồ không hơn ta bao nhiêu, mà quả thật là một thân công lực cao tới mức kỳ tuyệt...”

Chợt nghe văn sĩ áo trắng hạ giọng nói :

- Ủa, chỉ có bốn người tới thôi.

Lúc ấy Súy Chân Vũ cũng đã nghe ra có bốn người đi tới, bèn gật đầu truyền âm nói :

- Thính lực của các hạ thật cao minh!

Văn sĩ áo trắng ngất lời cười nói :

- Thôi mà Súy đại hiệp, nếu người lại đưa cao lên thêm một tầng mây thì tại hạ rơi chết mất!

Chàng truyền âm vừa dứt, chỗ cửa cốc đạo vang tới một giọng ca sang sảng mạnh mẽ:

“Phiêu lãng giang hồ ba chục năm,

Luông phụ tuổi thanh xuân,

Buồn non sâu vắng vẻ,

Bụi xưa mờ mãi,

Mộng cũ xa dần...”

Một giọng rin rít ngất lời cười nói :

- Lão Đường à, đừng chua chát nữa, lúc trẻ không nỗ lực, về già lại đau lòng, bây giờ hối hận chuyện cũ, có ích lợi gì!

Giọng mạnh mẽ cười nói :

- Ngôn Hạt Tử, ngươi quá rõ là ta nhưc nhối mà.

Giọng rin rít nói :

- Đó là gặp việc bàn việc, sao lại nói là nhưc nhối. Thử nghĩ Đường gia nhà ngươi uy chấn một dãy Tây nam đã có hơn hai trăm năm quá khứ hào hung, có điều từ khi lão huynh ngươi nối nghiệp nhà đến nay Chúc gia ở Tây Hồ, Triệu gia ở Quế Lâm, Đường gia ngươi dường như bị võ lâm ngày xưa tôn sùng nay đã quên hẳn rồi.

Giọng mạnh mẽ cười ha hả nói :

- Ngôn Hạt Tử, sao ngươi cũng lôi nổi nhưc nhối của mình ra vậy?

Giọng rin rít nói :

- Câu ấy là có ý gì?

Giọng mạnh mẽ nói :

- Hai nhà Đường, Ngôn chúng ta...

- Không phải!

Giọng rin rít ngắt lời nói :

- Là hai nhà Ngôn, Đường.

Giọng mạnh mẽ cười nói :

- Về chuyện này thì lão huynh ngươi một chút cũng không chịu thua! Được! Hai nhà Ngôn, Đường, cứ cho là hai nhà Ngôn, Đường đi! Hai nhà Ngôn, Đường chúng ta, vô luận là xưa hay nay cảnh ngộ giống nhiều khác ít, cho nên lão huynh ngươi lôi nổi nhưc nhối của Đường mỡ ra, chẳng phải là lôi cái dở của ngươi ra hay sao?

Cùng lúc ấy, văn sĩ áo trắng truyền âm tới hỏi Sứ Chấn Vũ :



- Súly đại hiệp có nghe ra lai lịch hai người này chưa?

Súly Chân Vũ truyền âm đáp :

- Nghe bọn họ nói chuyện, dường như là Đường Tất Hưng của Đường gia ở Tứ Xuyên và Ngôn Đại Kỳ của Ngôn gia ở Thần Châu.

- Phải rồi! Không biết hai người kia là ai?

- Nghe kìa...

Chỉ nghe Đường Tất Hưng lại cười nói :

- Thật ra người và ta không cần tự khen tự chê, cứ nhìn Thái Ất chân nhân của phái Võ Đang lần này vẫn không quên hai nhà Ngôn, Đường chúng ta, cũng đủ thấy an ủi rồi.

Tiếp theo lại cười hô hô nói :

- Tục ngữ nói rất đúng là ba chục năm mạch đất luân lưu đổi, nếu như người và ta cuối đời gặp may, được nhờ phúc đức của Thái Ất chân nhân, tranh nhau một cẳng nửa đùi hai nhà Ngôn, Đường chúng ta chẳng lẽ lại không hy vọng dấy lại cơ nghiệp sao?

Súly Chân Vũ không kìm được, nhú mày truyền âm hỏi :

- Ô, các hạ, Đường Tất Hưng mới nói một cẳng nửa đùi là chỉ vào cái gì vậy?

Văn sĩ áo trắng truyền âm cười nói :

- Xem tới đoạn dưới thì sẽ biết thôi mà!

Lúc ấy bốn người kia đã đi tới chỗ hẹp trong cốc khẩu song khoảng cách quá xa, chỉ nghe một giọng sang sảng nói :

- Lạ thật, sao lại im ắng thế này, chẳng thấy một bóng người nào.

Một giọng nhanh nhẩu nói tiếp :

- Đường như có chỗ không thích đáng.

Đường Tất Hưng “a” một tiếng nói :

- Trên gò đất chẳng phải là có hai người sao!

Súy Chấn Vũ đưa mắt nhìn, quả nhiên trên gò đất đã xuất hiện hai bóng người một đen một trắng.

Ngôn Đại Kỳ tựa hồ như chau mày nói trước :

- Kẻ chúng ta gặp đầu tiên lại là hai con quỷ Vô Thường.

Súy Chấn Vũ bất giác động tâm tự hỏi:

“Có lẽ là huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường họ Ôn chăng?”

Đúng thế! Hai người trên gò đất chính là hai huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường Ôn Tư Bản, Ôn Tư Nguyên. Súy Chấn Vũ còn đang tự nhủ, Ôn Tư Bản đã sang sảng cười nói :

- Bốn vị Chương môn, lâu nay vẫn mạnh khỏe chứ?

Súy Chấn Vũ xoay chuyển ý nghĩ:

“Té ra hai người kia cũng là Chương môn một phái, nhưng không biết là...”

Chỉ nghe Ngôn Đại Kỳ chẳng có chút gì thân thiện đáp :

- Gặp phải hai vị, thì mạnh khỏe cũng biến thành không mạnh khỏe.

Ôn Tư Bản cười nói :

- Ngôn chương môn, ngoại hiệu của huynh đệ bọn ta tuy nghe không hay nhưng tự hỏi lòng thì không thấy có gì bại hoại.

Ôn Tư Nguyên cũng đồng thời cười nói :

- Chương môn nhân của mười đại môn phái hiện nay, có bốn vị cùng tới

một lúc, nếu tính cả chủ nhà là Thái Ất chân nhân phái Võ Đang, thì đã có một nửa rồi!

Ôn Tư Bản ồ một tiếng nói :

- Chương giáo Thanh Thành, Hằng Sơn đều đã tới, sao Bán Biên sư thái của phái Nga Mi chưa tới kia?

Suy Chấn Vũ vừa thềm “à” một tiếng, văn sĩ áo trắng đã nhìn chàng truyền âm cười hỏi :

- Súly đại hiệp, bây giờ người đã rõ hai người kia là ai chưa?

Súly Chấn Vũ truyền âm đáp :

- Nghe câu nói của Ôn Tư Bản, thì đó là Chương môn của hai phái Hành Sơn, Thanh Thành là Nhất Biểu đại sư và Hoàng Diệp chân nhân.

Đột nhiên một câu may rủi nói cho hay vang lên xé toạc màn đêm. Ngôn Đại Kỳ kinh ngạc :

- Ủa, ở chỗ này mà lại có thầy bói...

Câu nói chưa dứt, tiếng hát như lệnh vỡ của Kim Bất Hoán đã ngưng bật, người cũng thoăn thoắt chạy ra khỏi khu rừng dày. Kim Bất Hoán ồ một tiếng nói :

- Ai mà tới sớm hơn cả ta nữa kia?

Tiếp đó lại ồ một tiếng nói :

- Té ra là bốn vị Chương môn và hai vị Ôn huynh.

Ông ta hướng về gò đất ôm quyền vái dài từ xa, rồi cười sùng sục nói :

- Kim Bất Hoán xin thỉnh an các vị.

Nói xong băng băng chạy lên gò đất.

Lúc ấy bốn vị Chương môn nhân cũng lên tới gò đất. Ôn Tư Nguyên

lạnh lùng nhếch mép nói :

- Con hiếu đáng khen, xong hội có thưởng!

Ngôn Đại Kỳ lại hô hô cười nói :

- Kim Thiết Chủy, ngươi nghĩ là có khách hay nghĩ là phát tài đấy?

Kim Bất Hoán vừa chạy tới vừa cười nói :

- Ngôn chương môn hỏi thừa một câu rồi. Của báu trời đất, ai mà chẳng nghĩ tới. Kim Bất Hoán cũng là vâng mệnh Thái Ất chân nhân chạy gấp tới đây, dĩ nhiên cũng có nghĩ tới chút chút chứ, câu hỏi ấy của Ngôn chương môn há chẳng thừa sao!

Ngôn Đại Kỳ mới cười nhạt một tiếng, Kim Bất Hoán lại lập tức nói tiếp :

- Còn như Ngôn chương môn nói có một câu rất đúng, đúng là Kim Bất Hoán quả thật có nghĩ đến một dịp làm ăn.

Đường Tất Hưng cười nói :

- Ở chỗ này sợ không có ai cần ngươi bói đâu, ta thấy ngươi nên tự bói cho mình đi!

Lúc ấy Kim Bất Hoán đã lên tới gò đất, tìm một chỗ ngồi luôn xuống đất, mới đưa mắt nhìn qua những người còn lại nói :

- Ở đây bây giờ, cần ta bói cho có nhiều người lắm!

Đường Tất Hưng hỏi luôn :

- Sao ngươi biết được?

Kim Bất Hoán đáp :

- Có câu rằng, người tham tiền nên mất mạng, chim tham ăn nên mất thân, huống gì hiện tại cái mà đại gia mong mỏi lại còn quý hơn cả tiền bạc và miếng ăn.

Ngừng lại một chút rồi cười hắc hắc nói tiếp :

- Ai giận Kim Bất Hoán ta nói không đúng ý, ta cũng chẳng ngại. Ngay như các vị đây đều là Chương môn một phái hoặc là kẻ nổi tiếng trong võ lâm, nhưng gặp chuyện có lợi thế này, có ai chịu đi sau người khác đâu, còn sợ rằng không tránh khỏi một phen giành giật với nhau nữa kia!

Hoàng Diệp chân nhân cất giọng nói nhau nhau nói :

- Theo ý muốn của bản đạo, gặp việc lớn thế này Thái Ất chân nhân ắt đã chuẩn bị sắp đặt cho ổn thỏa rồi.

Văn sĩ áo trắng đang ẩn núp nhìn Súly Chấn Vũ truyền âm cười nói :

- Phải rồi, đã sắp đặt chuẩn bị hàm sâu giam cộp dữ, sắp đặt mồi thom câu cá ngao...

Cùng lúc ấy, Kim Bất Hoán cười nói :

- Hai vị Chương môn, không kể là Thái Ất chân nhân đã chuẩn bị sắp đặt hay chưa, gặp việc cứ hiểu trước chuyện được mất lành dữ cũng tốt mà.

Tiếp đó lại đưa mắt nhìn quanh nói :

- Các vị nếu có hứng thú Kim mỗ nhân sẽ xem cho các vị đại gia của võ lâm một quẻ, vì nghĩa mà bói, đưa tiền không cần.

Ôn Tư Bản lạnh lùng cất lời nói trước :

- Chúng ta chẳng có hứng thú.

Ngôn Đại Kỳ cũng hừ lạnh một tiếng nói :

- Cảm ơn...

Súly Chấn Vũ truyền âm hỏi văn sĩ áo trắng :

- Thặng nhân các hạ, trong núi Võ Đang này quả có Linh Chi mã xuất hiện thật à?

Văn sĩ áo trắng chậm rãi hỏi :

- Người nói gì?

Lại khẽ cười nói tiếp :

- Súly đại hiệp, xem nhiệt náo phải từ từ mà nhìn mới thấy thú, nếu cái gì cũng nói trước, thì còn thú vị gì nữa!

Tiếp theo lại nghiêng tai ra dáng nghe ngóng nói :

- Lại có người tới nữa, nghe đi!

Chỉ nghe chổ cửa cốc đạo bên trái truyền tới một giọng sung mãn niệm lớn Phật hiệu nói :

- A Di Đà Phật! Lão tăng tới chậm rồi!

Nhất Biên đại sư cười nói :

- Không chậm đâu, không chậm đâu! Là bọn bản tăng tới quá sớm thôi!

Lại một giọng mạnh mẽ khác nói tiếp :

- Đúng thế! Từ giờ cho đến lúc ấy ít nhất cũng còn khoảng cạn một tuần trà nữa.

Ngôn Đại Kỳ nói :

- Vị vừa nói đó có phải là Âu Dương bang chủ không?

Giọng mạnh mẽ ấy trả lời :

- Chẳng lẽ Ngôn chương môn lại không nghe ra giọng nói của lão khiêu hóa sao...

Lúc ấy chổ vào cửa cốc đạo đã hiện ra một hành hơn mười mấy cái bóng người mờ mờ đi tới. Mọi người trên gò đất không hện mà đều nhất tề đứng dậy. Đường Tất Hưng lại cao giọng hỏi :

- Âu Dương bang chủ, ngoài Chương môn Thiếu Lâm Phổ Độ đại sư, còn có những đồng đạo nào nữa đây?

Nguyên lai người nói đầu tiên là Phổ Độ đại sư Chương môn Thiếu lâm và Bang chúa phản đồ của Cái bang Âu Dương Triết...

Chỉ nghe Âu Dương Triết cao giọng đáp :

- Đường huynh, có nhiều người lắm! Có Bán Biên sư thái phái Nga Mi, Chương môn Bạch Ngọc Anh phái Hoa Sơn, Chương môn Vương Vĩnh Niên của Thái Cực môn, lại có Quan Ngoại song anh, Hán Trung tam hiệp và phu thê Hồng Diệp cốc chủ Thạch Bửu Thiên, Dị Thắng Nam.

Kim Bất Hoán lắc đầu quây quây cười nói :

- Ái chà! Đông vui quá! Quần hiệp tụ họp đông đủ, hào kiệt tám phương tụ về Võ Đang, trường nhiệt náo này cũng thật đáng xem lắm.

Tiếp theo lại thở dài nhẹ nhẹ nói :

- Đáng tiếc là truyền nhân của Tam thánh lại chưa có ai tới...

Trong khi ông ta đang tự nói với mình, Phổ Độ đại sư Chương môn Thiếu Lâm đã dẫn đầu đoàn người tiến lên gò đất. Những người này đều có quen biết nhau trước nhưng ít khi có dịp gặp gỡ đông đủ, cho nên lúc này gặp nhau chào hỏi, người này một câu, người kia một câu, trên gò đất ồn ào hẳn lên.

Một đợt ồn ào vừa lắng xuống, Ngôn Đại Kỳ cất tiếng nói trước :

- Ô kìa, mọi người được mời đều đã tới suýt soát cùng lúc, mà Thái Ất chân nhân chủ nhà tại sao lại...

Ngôn Đại Kỳ nói chưa dứt lời, trên lầu chuông ngọn Kim Đỉnh chợt vang lên tiếng chuông du dương, tiếng trò chuyện ồn ào của quần hào trong cốc cũng im bật. Tiếng chuông này không mau cũng không lớn, liên tục điểm hai mươi một tiếng thì dừng.

Tiếp theo, một tràng tiếng cơ quan phát động rùng rùng vang lên. Trên

vách núi cao, cách mặt đất khoảng hai trượng, hiện ra một cái cổng lớn đủ cho hai con ngựa cùng phi qua. Dưới ánh đuốc rùng rục, có thể thấy phía trong cổng là một con đường hẻm dài khoảng năm trượng có hai mươi bốn đạo sĩ trẻ tuổi đội mũ cao mặc áo long, tay ôm trường kiếm, vẻ mặt nghiêm trang chia đứng hai bên. Phía sâu trong con đường hẻm lại vang ra tiếng nhạc du dương.

Súy Chấn Vũ không nhịn được truyền âm cười nói với văn sĩ áo trắng :

- Bày biện cũng đủ trò đây chứ!

Văn sĩ áo trắng lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Có bày biện, mới tỏ ra được khí thế của bậc đại hùng một thời chứ!

Trong câu nói, ánh lửa liên tiếp lóe lên, bốn bên cốc địa hiện ra hàng trăm ngọn đuốc tẩm nhựa thông cháy rần rật, trong chớp mắt toàn cốc địa đã trở nên sáng rực như ban ngày. Lúc ấy mọi người tụ tập dưới bãi rộng đều có thể nhìn rõ, nhưng Súy Chấn Vũ đối với họ, trừ ba người là Thiết Chương Quân Bình Kim Bất Hoán, huynh đệ Hắc Bạch Vô Thường họ Ôn từng gặp một lần thì có thể theo áo quần nhận ra được Bang chủ Cái bang Âu Dương Triết, Chương môn Hoa Sơn Bạch Ngọc Anh mà thôi. Lúc ấy chàng nhìn về phía văn sĩ áo trắng truyền âm hỏi :

- Thặng nhân các hạ, người nhận ra được tất cả các người kia không?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Tạm tạm, tạm tạm, có điều với bọn họ thì có nhận ra được hay không đều không quan trọng, chúng ta hãy tạm thời cách bờ song xem cháy nhà đi... Ồ, Thái Ất chân nhân của Võ Đang ra rồi kìa!

Đúng vậy! Trong đường hẻm ồ ào tiếng nhạc, đã hiện ra một vị Toàn Chân tuổi trạc trung niên đầu đội mũ Cửu lương, mình mặc áo long hạc, có mười sáu đạo đồng tuần tú chia trước sau hộ tống, khoan thai đi tới cửa hang đá, nhìn về phía quần hùng trên gò đất cúi đầu thi lễ nói :

- Vô lượng thọ Phật! Bản đạo là Thái Ất, xin hỏi thăm sức khỏe các vị đồng đạo.



Một lão nhân vóc dáng to lớn lưng gù cất tiếng sang sảng nói trước :

- Thái Ất đạo hữu, ngươi muốn bọn ta tới đây hít gió Tây bắc hay sao? Hay là tới đây xem ngươi bày biện trò về các kiểu?

Một đại hán lưng cọp râu xoắn lập tức phụ họa :

- Phải đấy! Đừng có cười hô hô nữa, cứ chém đĩnh chặt sắt, nói rõ chuyện chính đi!

Đứng sát lão nhân lưng gù có một mỹ phụ trung niên, tư thái diễm lệ mặc quần áo màu xanh biếc theo lối cung trang, xem tình hình thì chính là phu thê Hồng Diệp cốc chủ Thạch Bỏ Thiên, Dị Thắng Nam, vì trong quần hào đang có mặt chỉ có họ là phu thê. Còn đến đại hán lưng cọp thì không có cách nào đoán được y là ai.

Đang lúc Súly Chấn Vũ trong long xoay chuyển ý nghĩ, chợt nghe Thái Ất chân nhân phá ra cười một tràng hô hô nói :

- Thạch cốc chủ, Vi đại hiệp thật là nhanh nhẹn mau mắn, bản đạo sẽ nói chuyện chính ngay đây!

Thạch Bỏ Thiên cười nhạt nói :

- Chương môn nhân, thư mời của người viết về con Linh Chi mã, chuyện quan trọng như vậy mà ngươi còn khệnh khạng vẽ vờ một lúc mới ra gặp bọn ta nghĩa là làm sao?

Thái Ất chân nhân đường đường là Chương môn một phái, hơn nữa lại ở vào địa vị chủ nhà, mà vừa ra tiếp khách đã bị hai người mở cửa thấy núi lớn tiếng tra hỏi phủ đầu, cái lệ này quả thật trên giang hồ rất ít thấy. Thế mà ông ta vẫn điềm tĩnh lắng nghe, dù thấy công phu hàm dưỡng của ông ta có chỗ phi thường vượt bậc.

Ôn Tư Bản lạnh lùng nói :

- Chuyện con Linh Chi mã có thật hay không? Nếu thật, huynh đệ Ôn Tư Bản ta cũng chẳng cần gì, nếu giả, thì nhất định ở lại xem ngươi nói chuyện ra sao!

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Vậy Ôn đại hiệp nghĩ rằng thật hay giả?

Ôn Tư Bản quắc mắt nói :

- Giả hay thật, ngươi và ta đã tự tính trong lòng rồi.

Thái Ất chân nhân nói :

- Nói như vậy, thì hiền côn trọng đã tính chuyện ở lại xem ta nói chuyện ra sao rồi chứ gì?

Lúc ấy Súly Chấn Vũ ẩn núp nghe trộm bất giác tâm sự rồi bởi tự nhủ:

“Nghe ngữ khí của Thái Ất chân nhân, giống như đã thừa nhận việc con Linh Chi mã là bịa đặt vu vơ rồi. Nhưng theo ngữ khí thái độ của Ôn Tư Bản, cũng có thể thấy ý về chuyện trước mắt tựa hồ đã sớm biết rồi, chỉ đáng cười cho mình là không bằng được huynh đệ họ Ôn, mù mờ về tin tức...”

Chàng đang suy nghĩ, chợt nghe Ôn Tư Bản hừ lạnh một tiếng nói :

- Đã tới Bảo Sơn há lại trở về tay không, huynh đệ tại hạ dĩ nhiên phải xem bằng hết mới đi khỏi đây.

- Nói rất đúng.

Thái Ất chân nhân lặng lẽ cười nói :

- Vậy thì xin Ôn đại hiệp bình tĩnh đừng nóng ruột.

Hán tử râu xoắn kia lại sang sảng nói tiếp :

- Chường môn nhân, như vậy là ngươi thừa nhận chuyện con Linh Chi mã là một chuyện bịa đặt chứ gì?

Thái Ất chân nhân nói :

- Bần đạo nói thế lúc nào?

Hán tử râu xoắn chớp chớp mắt nói :

- Ta chán nghe người nói chuyện rườm rà lắm rồi! Người cứ mau mau nói rõ chuyện chính ra đi!

Lúc ấy văn sĩ áo trắng truyền âm hỏi Súly Chấn Vũ :

- Súly đại hiệp đã nhận ra được vị lão huynh ấy là ai chưa?

Súly Chấn Vũ nói :

- Thái Ất chân nhân mới rồi nói y là Vi đại hiệp, so với tướng mạo chắc là Cù Nhiêm Khách Vi Ngọc Thành trong Quan Ngoại song anh.

Văn sĩ áo trắng gật đầu. Chỉ thấy Thái Ất chân nhân làm ra dáng cười gượng nói :

- Vi đại hiệp nói đúng lắm, chỉ vì các vị đã muốn hỏi nên bản đạo không thể không đáp mà thôi.

Thạch Bồ Thiên (lão nhân lưng gù) lớn tiếng nói :

- Xin các vị khoan đặt câu hỏi, để nghe ông ta nói xem sao!

Đột nhiên phái dưới gò đất vang lên một giọng nói thô kệch :

- Hô, ta tới thật đúng lúc lắm...

Trong câu nói, một hán tử to lớn xuất hiện, hướng về phía gò đất chạy lên như bay.

Súly Chấn Vũ vội chú mục nhìn xuống, thì ra đó là hán tử to lớn đã xông qua màn kiếm của bốn đạo sĩ ở cửa Đầu Thiên trước chàng, chính là người tự xưng là Bạch Toàn Phong Lý Đạt ở Quan Đông.

-----oOo-----

## **Chương 26: Bạch Toàn Phong thần bí khôn lường**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Lại nói Bạch Toàn Phong Lý Đạt đến cạnh núi đất, Thiết Chương Quân Bình Kim Bất Hoán bước nhanh ra đường, cao giọng nói lớn :

- Người đang tới mau dừng bước báo danh.

Lý Đạt nghiêng người hỏi :

- Người là ai?

Kim Bất Hoán cao giọng nói :

- Các hạ xin dừng bước báo danh.

Lý Đạt bước chân không hề chậm lại, tức giận nói :

- Ta hỏi người là ai?

Kim Bất Hoán ngạo nghễ nói :

- Tại hạ là Kim Bất Hoán...

Lý Đạt nói luôn :

- Ta là Lý Đạt ở Quan Đông, hiệu là Bạch Toàn Phong.

Trong câu nói, người đã lên tới sườn núi đất.

Kim Bất Hoán vẻ mặt sa sầm, quát lớn :

- Đứng lại!

Lý Đạt trợn mắt nói :

- Người là cái thá gì mà bắt ta phải đứng lại?

Kim Bất Hoán cười nhạt một tiếng, nói :

- Tại hạ giữ chức tiếp khách hôm nay. Trên núi đất này không chỉ có Chuông môn của một phái mà toàn là các vị tiên bối võ lâm, đâu phải là hạng người... Xuống đi!

Bốn chữ đâu phải hạng người trong câu nói của ông ta rõ ràng là hoàn toàn không có ý lịch sự. Nhưng ông ta nói chưa dứt lời, thân hình Lý Đạt đã vọt thẳng tới. Trong lúc bất ngờ, ông ta vội giơ chưởng đẩy ra, quát lên một tiếng :

- Tiểu tử lui mau!

Bình một tiếng, hai bên đều bị đẩy lui một bước, trong lòng đều thâm kinh ngạc. Nhất là Kim Bất Hoán, cứ bồng vào thân phận tiên bối võ lâm lâu năm, còn đứng trên cao đánh xuống, lại ra tay trước, không ngờ chỉ ngang sức một kẻ vô danh. Nhưng đứng ra mà xét, như vậy rõ ràng ông ta đã rơi vào chỗ thua kém, lại là trước mắt bao nhiêu Chuông môn các phái và đồng đạo võ lâm, tình hình ấy thật là mất mặt. Cho nên, sau một thoáng kinh ngạc, ông ta lại sa sầm nét mặt, đôi mắt tóe lửa, gân cốt toàn thân kêu răng rắc hiển nhiên thẹn quá hóa giận, không còn cách nào khác, bèn tề tụ mười hai thành công lực, chuẩn bị đánh ra một đòn sấm sét ngàn cân. Xem ra việc hai bên đối chưởng lần nữa sẽ xảy ra trong khoảng khắc.

Lý Đạt nhìn vẻ hung dữ của đối phương bất giác buông ra một tràng cười lớn, nói :

- Ta đây là hạng tiểu bối vô danh mà người còn đánh không nổi. Họ Kim kia, người nên quên bốn chữ tiên bối võ lâm đi cho rồi.

Kim Bất Hoán tức giận gầm lên :

- Thằng nhãi nông cuồng, hãy tiếp thêm một chưởng nữa của lão phu.

Bàn tay phải ông ta lay động, lại từ từ cất lên.

Đúng lúc ấy Thái Ất chân nhân cao giọng nói lớn :

- Kim đại hiệp xin dừng tay.

Kể lại sang sảng nói tiếp :

- Trong giang hồ không phân già trẻ, kẻ nào có tài thì được tôn trọng. Xin mời vị Lý thí chủ kia lên đây, còn các vị bằng hữu khác xin cứ tự tiện...

Ông ta chưa dứt lời, Lý Đạt đã băng lên tới đỉnh núi đất, giơ tay nói :

- Câu nói của vị Chưởng môn phải vào đây mới đúng là có phong độ của của một vị Chưởng môn.

Rồi lại hướng về quần hào trên đỉnh núi đất lớn tiếng nói :

- Thưa các vị Chưởng môn, các vị tiền bối, Bạch Toàn Phong Lý Đạt xin có lời thỉnh an.

Quần hào trên đỉnh núi đất tuy không có ai đáp lại nhưng đều đổ dồn nhìn vào Lý Đạt. Lúc ấy sau Lý Đạt lại hiện ra hơn ba mươi nhân vật võ lâm đang lục tục tiến lên, song bọn họ tựa hồ đã hiểu tình hình nên đều tự động dừng chân dưới núi đất.

Lúc này, Kim Bất Hoán mục quang sáng rực chăm chú nhìn Lý Đạt, trầm giọng hỏi :

- Lý bằng hữu đúng là ở Quan Đông à?

Câu hỏi này của ông ta một là để chữa thẹn nhưng còn có ý tứ khác bởi với chữ Lý Đạt ở Quan Đông ông ta không khỏi có chút hoài nghi. Cứ nghĩ lại bằng vào thân thủ của Thiết Chưởng Quân Bình Kim Bất Hoán, so với Chưởng môn các phái đang có mặt không thua kém bao nhiêu, mà ở vào lợi thế như vậy ra đòn lại bị đẩy xuống thế hạ phong trước một kẻ vô danh tiểu tốt, thì lai lịch của kẻ này rất là khả nghi, nếu có thể tìm hiểu cho rõ nguồn gốc của một nhân vật chắc chắn rất quan trọng, như vậy thì ông ta đối với đối phương cũng dễ tính toán cách đối phó.

Không ngờ Lý Đạt lại ngẩng đầu cười rộ nói :

- Ta đang muốn hỏi người đây, mà người lại hỏi ta trước à?

Kim Bất Hoán thoáng ngạc nhiên, Lý Đạt lại sang sảng nói tiếp :

- Thiết Chương Quân Bình Kim Bất Hoán mà còn kém một kẻ vô danh tiểu tốt như ta, thì nếu không phải là kẻ mạo danh, ắt là...

Đột nhiên chàng dừng lại, cười rồi nói tiếp :

- Thôi không nói nữa!

Song trên mặt lại hiện ra vẻ như không nữa nói. Có điều đối với Kim Bất Hoán thì những lời đó quả là rất khó nghe.

Nhìn qua Kim Bất Hoán thì nét mặt đanh lại, sắc mặt từ đỏ đổi thành màu tím, hai mắt tóe lửa hiển nhiên đã toan phát tác. Nhưng qua một chương, lão ta đã ít nhiều biết sự lợi hại của đối phương, nếu còn cố gượng gạo ra tay chỉ tỏ rước thêm nhục nhã, suy đi nghĩ lại thật là tiến thoái lưỡng nan.

Lúc ấy quần hào xầm xì bàn tán, đều cho rằng gã Bạch Toàn Phong này không những võ công khôn lường mà thái độ cũng rất cao ngạo, hiển nhiên không phải là nhân vật tầm thường.

Kim Bất Hoán làm gì chẳng nghe những lời này, nên cố gắng nén giận cười gằn một tiếng nói :

- Đợi đây, tại hạ còn muốn được lĩnh giáo thêm tuyệt nghệ của bằng hữu.

Lý Đạt nói luôn :

- Chẳng cần gì phải đợi, tốt nhất là cứ...

Thái Ất chân nhân cao giọng nói :

- Các vị xin yên lặng cho.

Lý Đạt lập tức chuyển giọng nói :

- Được thôi, ta nghe chân nhân.

Thái Ất chân nhân nhú mày nhìn Lý Đạt một thoáng, sang sảng nói :

- Các vị, hôm nay núi Võ Đang được các bậc hiền tài tới họp mặt, cây cỏ thêm phần tươi sáng, riêng bản đạo thì vinh hạnh vô cùng. Có điều thì giờ gấp gáp, không làm sao bày tỏ được tình chủ khách, bản đạo rất áy náy, khi nào xong mọi công việc, sáng ra bản đạo sẽ bày tiệc ở Kim Đỉnh mời các vị tẩy trần để tạ cái lỗi thiếu sót đêm nay vậy.

Cù Nhiêm Khách Vi Ngọc Thành cất tiếng nói trước :

- Chưởng môn, xin đừng khách sáo, ta muốn người nói vào việc chính.

Thạch Bồ Thiên cũng lập tức nói luôn :

- Đúng thế, phu thê ta cũng muốn nghe nói về việc chính.

Bạch Toàn Phong Lý Đạt bèn cất tiếng nói lớn :

- Lý Đạt ta không mong được uống rượu tẩy trần cũng không quan tâm đến chuyện đồng cảm hay không đồng cảm gì cả, chỉ nghĩ tới việc bắt con Linh Chi mã, xẻo lấy một căng nửa đùi thôi.

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Bản đạo thật sơ suất! Nguyện vọng ấy của Lý Đại hiệp thật không có cách nào đạt được đâu!

Lý Đạt trợn mắt hỏi :

- Không phải vì người hẹp hòi nên không có cách nào chứ?

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Lý đại hiệp nói sai rồi...

Lý Đạt vội nói :

- Quả là câu nói của ta vừa rồi có chỗ không đúng...

Thái Ất chân nhân nói :

- Trong cốc địa bên cạnh Kim Đỉnh này có con Linh Chi mã xuất hiện đã



lâu, không ít đồng đạo võ lâm nhìn thấy, Lý đại hiệp chắc cũng nghe nói đến chuyện ấy rồi chứ.

Lý Đạt gật đầu đáp :

- Đúng rồi, ta đã nghe chuyện ấy...

Thái Ất chân nhân nói tiếp :

- Vậy thì Lý đại hiệp cũng phải thừa nhận một điểm, là bản đạo mời các bằng hữu võ lâm tới đây cũng không phải hẹp hòi.

- Vậy thì - Lý Đạt nhìn thẳng vào Thái Ất chân nhân nói - Sao chân nhân nói nguyện vọng của ta không cách nào đạt được?

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Chuyện ấy xin nghe bản đạo từ từ kể mới được.

Tiếp đó lại lấy vẻ nghiêm trang nói :

- Có câu rằng, vật báu trong trời đất có đức mới được hưởng, việc con Linh Chi mã xuất hiện lần này, tuy không rõ ai là người nhìn thấy đầu tiên, nhưng nó như chim hồng lướt qua, không ai rõ tung tích. Các bạn đồng đạo võ lâm vì nể mặt bản đạo nên không tiện công nhiên đến đây tìm kiếm, song một số ít có dụng tâm đã ngấm ngầm truy tầm, có điều không đạt được kết quả. Nửa năm trước đây, bản đạo đã phát hiện được con Linh Chi mã, quả là nhân được khí hậu phù hợp mà hình thành, lại nhớ tới câu, quả là vật trong trời đất, có đức mới được hưởng, nên ngầm mời Chưởng môn các phái cùng các bậc tiền bối võ lâm họp mặt ở đây, dựa vào phước lộc cũng từng người mà cùng nhau tìm kiếm một phen...

Lý Đạt nhếch mép nói :

- Chuyện ấy thì các đồng đạo võ lâm ở đây ai cũng biết rồi, Chưởng môn không cần nói nữa...

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Cây có cội, nước có nguồn, Lý đại hiệp cũng nói qua về cội nguồn chứ!

Thạch Bồ Thiên cười nụ nói :

- Lý đại hiệp, xin đừng ngắt lời, cứ nghe nói tiếp đã.

Lý Đạt gật đầu nói :

- Được thôi, xin vâng.

Thái Ất chân nhân nói tiếp :

- Đồng thời lại có một chuyện phi thường có liên quan tới con Linh Chi mã.

Nói xong trầm giọng nói :

- Đem con Linh Chi mã ra đây!

Một tiếng dạ vang lên, trong đường hẻm chợt xuất hiện một lão nhân tóc hoa râm mặc áo xám, tay cầm một cái lồng chim phía ngoài phủ một tấm màn che bằng gấm vàng thong thả tới cạnh Thái Ất chân nhân, từ từ dỡ tấm màn che ra. Lúc ấy Thái Ất chân nhân cao giọng nói :

- Các vị, xin chú ý nhìn cho rõ một vật báu trên thế gian.

Lúc bấy giờ tất cả ánh mắt của quần hào đều tập trung nhìn về phía con đường hẻm. Cái lồng chim làm bằng vàng tốt, trong là con Linh Chi mã dài khoảng một thước, cao tới sáu bảy tấc, toàn thân xanh biếc lóng lánh, tựa như được tạo từ một khối ngọc thủy tinh, hai mắt long lanh chiếu sáng ra bốn phía, cứ xem dáng nhảy nhót linh hoạt trong lồng, đủ thấy là một con ngựa nhỏ còn sống. Toàn thể quần hào bị thu hút bởi một vật báu chỉ nghe đồn mà chưa tận mắt thấy, đều nín thở ngây người, nhất thời không hề có một tiếng động nào, thậm chí cả bầu không khí như cũng đông lại thành một khối đông đặc.

Súy Chấn Vũ nhìn về phía văn sĩ áo trắng dùng phép truyền âm nói :

- Các hạ, việc con Linh Chi mã đó là có thật rồi.

Văn sĩ áo trắng chỉ thờ dài một tiếng nhẹ chú không trả lời. Súy Chấn Vũ

ngạc nhiên hỏi :

- Nó đẹp đẽ như vậy, sao các hạ thờ dài?

Văn sĩ áo trắng buồn bã than :

- Đời người trăm tuổi lại lo việc ngàn năm, ta thờ dài vì số phận con Linh Chi mã này, có lẽ trở thành một trường đại kiếp của võ lâm chưa biết chừng.

Câu nói truyền âm chưa dứt, đã nghe Thái Ất chân nhân cao giọng hỏi :

- Các vị đều đã xem rõ ràng cả rồi chứ?

Trong đám quần hào có một tiếng đáp không rõ là của ai :

- Rõ ràng rồi!

- Vậy thì... - Thái Ất chân nhân nói tiếp - Chắc sẽ không ai nói rằng bản đạo bịa đặt chuyện hoang đường.

Thạ ch Bồ Thiên cao giọng nói :

- Chuyện ấy thì sự thật sau này sẽ chứng minh. Giờ đây hãy nói rõ chuyện của chân nhân đi.

Lúc ấy Lý Đạt nhỏ toẹt một bãi nước bọt nói :

- Người đã bắt được con Linh Chi mã rồi, còn nhờ bọn ta tới giúp cái gì?

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Lý đại hiệp xin thông thả, đừng nóng nảy nghe bản đạo nói đã.

Khi ấy, Cù Nhiêm Khách Vi Ngọc Thanh cười nhạt một tiếng, nói :

- Xin chân nhân cứ nói rõ đi.

Thái Ất chân nhân vẫy tay ra hiệu, lão nhân áo xám lập tức đem con Linh Chi mã trở vào trong con đường hẻm, kể đó hai mắt chột sáng quắc

nói lớn :

- Các vị đều là đại hành gia, con Linh Chi mã này là tinh hoa của thảo mộc, nhân được khí hậu phù hợp mà hình thành, linh tính phi thường, khôn ngoan đặc biệt. Muốn bắt được nó thì trước tiên phải ngằm theo dõi dò xét xem cây Linh Chi bản mệnh của nó ở đâu, rồi phải tìm được đúng cây Linh Chi ấy, lại phải dời về trồng. Muốn bắt được con vật tinh hoa của thảo mộc này thì phải có đủ cả phước lộc, võ công và mưu trí. Ba điều thiếu một là không được. Nhưng bản đạo tự biết rõ, như đã nói trên thiếu một trong ba điều thì không được, cho nên xét đức lượng lực, nửa năm trước đây đã mời các vị...

Bạch Toàn Phong Lý Đạt nhin không được, nhếch mép nói :

- Người nói chuyện thật hoang đường, sự thật con Linh Chi mã đã nằm trong tay người trước rồi.

Thái Ất chân nhân cười nói :

- Lý đại hiệp nói đúng, con Linh Chi mã đã ở trong tay bản đạo, vả lại cây Linh Chi bản mệnh của nó cũng ở trong động của bản đạo. Có điều bản đạo muốn nói rõ với các vị là con Linh Chi mã đã có chủ, không phải của bản đạo, bản đạo chỉ làm nhiệm vụ gìn giữ nó mà thôi!

Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản hỏi luôn :

- Vậy chủ con Linh Chi mã là ai?

Thái Ất chân nhân trầm giọng nói :

- Đó là một vị cao nhân, sắp chính thức tuyên bố là Minh chủ Tứ Hải minh...

Câu nói của ông ta chưa dứt, trong cốc lập tức vang lên một trận bàn cãi ồn ào, có người cao giọng nói :

- Cái chuyện gọi là sắp thành lập Tứ Hải minh ấy, có phải là chuyện mà đạo trưởng viết là chuyện khác trong thư không?

Thái Ất chân nhân gật đầu nói :

- Đúng thế.

Tiếng nói trong đám đông tiếp tục vang lên :

- Đạo trưởng đã đứng ra trình bày việc lớn có phải là muốn bọn ta gia nhập Tứ Hải minh hay không?

Thái Ất chân nhân nói :

- Có thể là như vậy!

Thạch Bồ Thiên nhìn chăm chăm vào Thái Ất chân nhân hỏi :

- Minh chủ Tứ Hải minh là ai?

- Chuyện ấy, các vị... chờ gặp sẽ biết.

- Đạo trưởng vinh nhiệm chức vụ gì trong Tứ Hải minh vậy.

- Bản đạo tạm thời giữ chức Đàn chủ Kế Hoạch đàn.

Người trong đám đông cười nhạt nói :

- Họ tên lai lịch của Minh chủ đều không dám công khai nói ra mà lại muốn người ta gia nhập hội mình, há chẳng phải trò cười thiên hạ ư?

Lập tức có người phụ họa :

- Phải rồi! Đúng là không có lẽ nào như vậy được... Thật không ngờ đường đường là Chương môn phái Võ Đang lại xử sự với người khác lối ấy...

Người này một câu, người kia một câu, trong phút chốc cốc địa trở thành nơi náo nhiệt.

Súy Chấn Vũ hướng về văn sĩ áo trắng truyền âm hỏi :

- Các hạ, vị Minh chủ bí ẩn của Tứ Hải minh này, xét là ai?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Thật xấu hổ, về chuyện này ta cũng không có cách nào trả lời.

Chợt nghe Kim Bất Hoán cất giọng như sấm nói :

- Các vị, xin yên lặng cho!

Thạch Bồ Thiên tức giận quát :

- Ngươi là cái gì mà dám ăn nói như vậy?

Kim Bất Hoán không hề nổi giận lạnh lùng nói :

- Thạch cốc chủ, tại hạ tạm thời giữ chức Tuần Hồi sứ của Tứ Hải minh, lại giữ trách nhiệm tiếp khách hôm nay, phải có trách nhiệm giữ gìn trật tự chứ!

Bạch Toàn Phong Lý Đạt cười rộ nói :

- Bằng vào thân xác của ngươi mà cũng làm tới Tuần Hồi sứ của Tứ Hải minh, thì bản thân phải làm tới chức sứ giả gì đó cao hơn mất.

Thái Ất chân nhân cất giọng cười lớn nói :

- Nếu như Lý đại hiệp thật dạ gia nhập bản hội, bản Đàn chủ dám cam kết rằng chắc chắn rằng sẽ được giữ chức vụ cao hơn Kim sứ giả.

Lý Đạt nhin không được, cười phá lên nói :

- Tốt quá đi mất, tốt qua đi mất! Bạch Toàn Phong Lý Đạt dù không được ăn một cắn nửa đùi con Linh Chi mã, lại được sai khiến thứ sứ giả, tử giả gì đó, thật là nở mày nở mặt, chuyến đi này cũng không uổng phí...

Thạch Bồ Thiên khinh bỉ nhìn Lý Đạt một cái, quát lớn một câu :

- Câm mồm lại ngay!

Ông ta vốn người cao lớn, lông mày chổi rể, chân khí sung mãn, tiếng

quát giận dữ ấy nghe như tiếng sét nổ vang trời, khiến cho tiếng huyền não tại đương trường im bặt một lúc.

Thái Ất chân nhân đọc to Phật hiệu, nói :

- Vô lượng thọ Phật! Thạch cốc chủ giúp duy trì trật tự, bản Đàn chủ xin được cảm ơn.

Nói xong nhìn về phía Thạch Bồ Thiên gật gật đầu tỏ ý cảm ơn. Thạch Bồ Thiên hừ lạnh nói :

- Trước mặt tại hạ khỏi cần khách sáo như vậy! Nói tiếp đi!

Thái Ất chân nhân khẽ cười một tiếng, nói :

- Thạch cốc chủ nói đúng lắm. Chúng ta hãy nói vào việc chính.

Rồi đằng hắng lấy giọng đôi thành vẻ nghiêm trang nói :

- Minh chủ của bản hội còn bận một lúc, chứ sẽ gặp các vị thôi. Bây giờ bản đạo xin giới thiệu với các vị ba Đàn chủ khác.

Nói tới đó, đôi giọng nói lớn :

- Đàn chủ Chấp Hành đàn, Chương môn Thiếu Lâm, Phổ Độ đại sư.

Một nhà sư trung niên, áo xám mặt mũi trang nghiêm ứng thanh một tiếng, bước lên ba bước hướng về quần hào thi lễ. Thái Ất chân nhân nói tiếp :

- Đàn chủ Giám Sát đàn, Bang chủ Cái bang Âu Dương Triết.

Một người áo đen gầy ốm, tóc hoa râm bó xõa cũng ứng thanh bước ra đứng song vai với Phổ Độ đại sư, cũng hướng về quần hào thi lễ. Thái Ất chân nhân lại cao giọng nói :

- Đàn chủ Chấp Pháp đàn, Chương môn Thái Cực môn Vương Vĩnh Niên.

Wang Vinh Nien tuổi khoảng năm mươi, sắc mặt âm trầm, cũng thong

thả bước lên, hướng về quần hào thi lễ.

Lúc ấy, văn sĩ áo trắng dùng truyền âm nhập môi nói :

- Tính lại thì đúng là bốn vị Chương môn mà tại hạ biết.

Súy Chấn Vũ truyền âm nói :

- Còn sáu vị nữa cũng có thể đoán được thôi. Vị ni cô già mặt nữa đen nữa trắng kia chắc là Chương môn phái Nga Mi Bán Biên sư thái.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Còn vị mỹ phụ trung niên quần áo trắng kia chắc là Chương môn phái Hoa Sơn Phi Hoa Kiếm Bạch Ngọc Anh. Hòa thượng trung niên mặc tăng bào màu nguyệt bạch, tiếng nói sang sảng là Chương môn Cảnh Hành Sơn Nhất Biểu đại sư. Đạo sĩ trung niên có giọng nói rin rít, vóc dáng cao lớn chắc là chương giáo phái Thanh Thành Hoàng Diệp chân nhân. Còn lão nhân áo vàng bụng phệ, mắt lồi ra kia đúng là Ngôn Gia Thần Châu Ngôn Đại Kỳ. Còn văn sĩ áo xanh đứng cuối kia có lẽ là Đường Tất Hưng ở Tứ Xuyên.

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Còn có các vị Quan Ngoại song anh, Hán Trung tam hiệp nữa kia mà.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Lão đại trong Quan Ngoại song anh Vi Ngọc Thành đã bộc lộ thân phận rõ ràng thì vị thư sinh hờ hững đứng cạnh kia là lão nhị Cùng thư sinh Vi Thiết Thành rồi.

Súy Chấn Vũ nói :

- Đúng vậy, Còn ba người mặc áo xám, xanh, và lam đang cúi đầu thăm thì với nhau kia chắc là Hán Trung tam hiệp...

Câu nói truyền âm vừa tới đó, chợt nghe Thạch Bỏ Thiên cười lớn nói :

- A, trong mười môn phái lớn hiện nay, bốn phái có vai trò lớn nhất đều



kết giao với Tứ Hải minh, xem ra những người còn chưa gia nhập hội, chắc không còn tự do lựa chọn nữa rồi!

Thái Ất chân nhân lặng lẽ cười nói :

- Thạch cốc chủ nói đúng lắm, các vị ở đây đều là người thông minh, chắc không cần bản Đàn chủ phải nói lại lần nữa.

Cù Nhiêm Khách Vi Ngọc Thành nhìn thẳng vào Thái Ất chân nhân hỏi :

- Còn nếu như ai không gia nhập thì sao?

Thái Ất chân nhân nói :

- Vi đại hiệp, tốt nhất là hãy cứ suy nghĩ lại rồi hãy quyết định.

Vi Ngọc Thành nói :

- Không cần suy nghĩ lại...

Bạch Toàn Phong Lý Đạt lớn tiếng nói :

- Được, bốn người các vị là tôn quý một phái mà bất quá cũng chỉ giữ chức Đàn chủ, vậy xin hỏi ngoài Minh chủ ra còn có người nào giữ chức vụ cao hơn Đàn chủ nữa không?

- Có chứ.

Thái Ất chân nhân nói tiếp :

- Trên chức Đàn chủ còn có Phó minh chủ và ba vị Hộ pháp tối cao.

Ôn Tư Bản hỏi tiếp :

- Vậy các vị Minh chủ, Phó minh chủ, hộ pháp tối cao ấy là những thần thánh ở đâu, mà quý Đàn chủ không chịu nói ra?

Thái Ất chân nhân cười ruồi đáp :

- Ôn đại hiệp đừng vội, Họ đều đang tới đây!

Ông ta vừa dứt lời, trong đường hẻm chợt vang lên một giọng nói mạnh mẽ :

- Minh chủ tới.

Súy Chấn Vũ vội truyền âm nói :

- Ta nghĩ đến chín phần mười Minh chủ kia là Độc Cô Lam...

Lúc ấy tiếng nhạc đã sớm dừng lại trôi lên, Thái Ất chân nhân cũng tự động lui người qua một bên, ra vẻ hết sức cung kính. Từ đầu con đường hẻm, tám cung nữ trẻ đẹp cầm lồng đèn bát giác, thông thả đi trước, từ xa nhìn lại, giống như một đàn bướm đủ màu sắc bay lượn, khiến người ta hoa mắt váng đầu. Sau tám cung nữ là một cỗ kiệu do tám đại hán bận võ phục khiêng, trong kiệu là một lão nhân áo gấm, râu tóc trắng xóa, sắc mặt hồng hào hai mắt xanh biếc như ánh điện lóng lánh ngời ngất ngưỡng. Đi liền bên trái chiếc kiệu là Chúc Thiệu Thu, bên phải là Độc Cô Minh Châu.

Tình hình ấy không nói cũng rõ :

- Lão nhân áo gấm ấy nghiêm nhiên xưng là Minh chủ Tứ Hải minh chính là cung chủ Tứ Tuyệt ma cung, Bích Mục Thần Quân, Tứ Tuyệt Ma Quân Độc Cô Lam. Phía sau Độc Cô Lam là ba lão nhân, hai nam một nữ, cũng thông thả đi theo. Trong ba người thì người đàn bà đứng giữa, hai người đàn ông đi hai bên.

Người đàn bà vóc dáng trung bình, mặt mày cũng đẹp nhưng màu sắc trắng bệch. Người đàn ông bên trái, thân thể cao to, sắc mặt xanh mét, mặc một chiếc áo dài màu tro. Người bên phải vóc dáng to lớn, sắc mặt vàng ệch, mặc áo dài màu lam. Rõ ràng cả ba đều đeo mặt nạ da người, nhưng cứ theo màu tóc hoa râm của họ mà xét, có lẽ niên kỷ đều đã hơn năm mươi tuổi. Ba người chỉ có một điểm giống nhau, là chỗ hờ của mặt nạ đều lộ ra ánh mắt nhanh như điện, lạnh lẽo khôn tả.

Đang lúc hàng người ấy ra khỏi cửa ngọn hẻm, Súy Chấn Vũ ngẫu nhiên liếc qua văn sĩ áo trắng một cái, chỉ thấy y nhíu mày nhìn ba người đi sau Độc Cô Lam, mặt lộ vẻ đau đớn.

Súy Chấn Vũ nhìn thấy, bất giác truyền âm nói có biết lai lịch của ba vị lão nhân kia không.

Văn sĩ áo trắng vội nói :

- Nhìn không ra họ là ai.

Kế đó lại cười gượng nói :

- Cũng vì ta biết người còn ít, giả như nếu không đeo mặt nạ đi chẳng nữa, ta cũng chưa chắc đã nhận biết được.

Súy Chấn Vũ trong lòng tự nhủ:

“Vị nhân huynh này, từng thấy kiến thức như biển, chuyện bí mật lớn bé của võ lâm thì mười phần y biết đến tám chín, mà lại nói rằng biết người còn ít, so ra thì câu nói này có nguyên cớ đây...”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, vẫn tiếp tục truyền âm hỏi :

- Vậy thì lão nhân áo gấm ngồi trong kiệu kia, các hạ có biết là ai không?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Chuyện ấy thì người hơi lịch duyệt giang hồ đều nghĩ đó là Minh chủ Tứ Hải minh, cũng chính là lão ma nổi tiếng Bích Mục Thần Quân Độc Cô Lam.

Lúc ấy, hàng người đã ra khỏi đường hẻm, kiệu Độc Cô Lam lên tới chỗ cao trên bãi đất trống thì ngừng lại hạ xuống, tất cả những người đi theo đứng đôn thành hình chữ nhật, trận thế quả là đủ vẻ oai phong.

Chỉ nghe Độc Cô Minh đang hướng về Thái Ất chân nhân đang cung kính đứng nép về một bên nói :

- Lý đàn chủ, đem lệnh kỳ ra.

Tục danh của Thái Ất chân nhân là Lý Tác Dân, đương nhiên câu này là ra lệnh cho Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân một tiếng, đưa tay vẫy một cái, soạt một tiếng, chỗ cửa đường hầm nhỏ nhô lên một lá cờ, một lớn bốn nhỏ, bốn phía ánh lửa chiếu sáng rực, theo gió phàn phật bay. Mặt lá cờ lớn ngang khoảng một trượng, nền lam viền vàng, trong khâu chỉ kim tuyến, thêu con rồng vàng năm sắc sinh động như rồng thật. Bốn lá cờ nhỏ, ngoài chỗ nhỏ khoảng một nửa lá cờ lớn và những chữ Kế Hoạch, Chấp Hành, Giám Sát, Chấp Pháp, có tự dạng khác nhau, màu sắc cũng giống hệt như lá cờ lớn. Độc Cô Lam tay chỉ lệnh kỳ, trầm giọng nói :

- Các vị, đó là tiêu chí của Tứ Hải minh và bốn đàn thuộc cấp, còn bình thường nếu như có việc sai khiến các vị thì đều dùng lệnh kỳ tam giác, từ nay về sau, thấy cờ như thấy người, mong các vị đều cùng tôn kính.

Thạch Bồ Thiên cười rộ nói :

- Độc Cô lão nhân gia, người thật vội vả quá. Các bạn đồng đạo ở đây đã mất hết tự do rồi chắc!

Độc Cô Lam lạnh lùng cười đáp :

- Bản tòa đối với những người không muốn gia nhập hội mình, quyết không cưỡng ép. Chẳng qua các vị lần này tới đây do Lý đàn chủ của bản hội một mình viết thư mời, vị nào không được thư, đều thông qua cuộc khảo nghiệm mà Lý đàn chủ phái người tiến hành. Các vị tự động gia nhập hội mình, bản tòa hết sức thành thật hoan nghênh, còn ai không muốn tham gia, thì bất luận có được thư mời hay không, đều phải được bản tòa khảo nghiệm để được thông qua, ai có tài cứ lên. Bản tòa rất mong các vị suy nghĩ cho chín!

Thạch Bồ Thiên cười nhạt nói :

- Nói đi nói lại cũng chẳng giấu được cái đuôi chồn của người!

Độc Cô Lam không nổi giận lại cười nói :

- Bản tòa cũng không có hứng tranh miệng lưỡi với người, chẳng lẽ...

Trong đám người chột nổi lên một giọng lạnh lùng :

- Thật là độ lượng! Thật là xứng đáng làm Minh chủ Tứ Hải minh để

lãnh đạo võ lâm!

Thạch Bô Thiên cũng đồng thời nói tiếp :

- Một người dân quên đáng chết, nhà vua còn dám nói với y vài lời, cứ cho rằng người tranh cãi với ta thì làm gì được ta?

Độc Cô Lam cười thâm hiểm nói :

- Thạch Bô Thiên, bản tòa có làm gì người đâu, thấy vị tôn phu nhân như hoa tựa ngọc kia, bản tòa cũng nghĩ...

Thạch Bô Thiên ngắt lời trừng mắt gầm lên :

- Độc Cô Lam, phu thê Thạch Bô Thiên thà làm ngọc nát chứ không làm ngói lành, trước hết là nói rằng không gia nhập hội mình của người, cùng liên thủ đánh nhau với người trận đấu.

Hắc Vô Thường Ôn Tư Bản lập tức nói thêm :

- Thạch cốc chủ, huynh đệ Ôn mỗ cũng xin đi theo người!

Cù Nhiêm Khách Vi Ngọc Thành nói :

- Huynh đệ vi mỗ cũng xin một phần!

Bạch Toàn Phong Lý Đạt cởi chiếc búa lớn ở lưng ra, hướng về Thạch Bô Thiên nhe răng cười nói :

- Thạch cốc chủ, Lý Đạt ta cũng xin thêm một người!

Thạch Bô Thiên tính vốn ngay thẳng, ghét cái ác như kẻ thù, với việc Lý Đạt có vẻ ham hố quan chức của Tứ Hải mình lúc ấy đã tỏ ý khinh bỉ, nghe nói xong bất giác cười nhạt nói :

- Lão đệ, nếu người cũng muốn góp vào một phần, đã chẳng có chỗ nào hay mà vốn lành ít dữ nhiều đấy!

Lý Đạt ưỡn ngực cười lớn nói :

- Thạch cốc chủ, Lý Đạt ta tuy là một kẻ thô lỗ, song cũng biết được chuyện tốt xấu, nghe nói Thạch cốc chủ là một người rất tốt, quyết định của người tốt dĩ nhiên là đúng, nên ta tình nguyện vứt bỏ quan chức của Tứ Hải mình đi theo người.

Con người cao thượng được người yêu mến, tính thoảng đạt hào hùng như Thạch Bỏ Thiên cũng không thể nào bỏ được hết được những thói thường, nên nghe xong câu nói ấy, nên không những cảm thấy ưa thích, yêu mến mà lòng khinh bỉ tự nhiên cũng tan biến. Ông ta nhìn chăm chăm vào Lý Đạt nói :

- Lão đạo đây không phải là trò đùa, người hãy suy nghĩ cho kỹ rồi hãy làm!

Lý Đạt cười nói :

- Đa tạ Thạch cốc chủ quan tâm, ta hiểu rồi.

Độc Cô Lam lạnh lùng hừ một tiếng :

- Được lắm. Ai không muốn gia nhập bản hội mình, đứng qua một bên.

Bọn bảy người phu thê Thạch Bỏ Thiên, huynh đệ Ôn Tư Bản, huynh đệ Vi Ngọc Thành, Lý Đạt đều rảo bước đi về một bên, cách nhóm quần hào còn lại hai trượng. Nhưng nhóm hơn ba mươi người dưới núi đất vẫn không hề động tĩnh. Độc Cô Lam trề môi một cái, cười gằn nói :

- Để xem bọn người có mấy người?

Chưởng môn Hoa Sơn Bạch Ngọc Anh điềm nhiên bước đi, Hoàng Diệp chân nhân phái Thanh Thành cũng rảo bước đi theo ra.

Đường Tất Hưng chợt cười vang nói :

- Trong mười đại môn phái, tính ra cũng còn có kẻ còn nhân tâm, Đường Tất Hưng ta cũng không thể bỏ điều nghĩa được.

Miệng nói, chân đã bước đi.

Ngôn Đại Kỳ theo sát bên cạnh, cười sằng sặc nói :

- Ngôn, Đường xưa nay là vung không rời nôi, nôi không rời vung, Đường Tất Hưng thật có khí phách, Ngôn Đại Kỳ không thể làm nhục ông cha...

Độc Cô Lam nhượng đôi mày bạc, quay đầu nhìn Thái Ất chân nhân đứng một bên nói :

- Lý đàn chủ, trong Tam thánh có ai gia nhập hội mình không?

Thái Ất chân nhân khoan lưng đáp :

- Thừa Minh chủ, không có cách nào đưa thư tới, nên Tam thánh chắc không có ai.

- Chắc là không à?

Độc Cô Lam lại nói tiếp :

- Phần lớn những người được thư mời đều vội vàng tới, huống gì truyền nhân của Tam thánh đều cạnh ở núi Võ Đang, lẽ nào lại không chịu tới.

Thái Ất chân nhân cười khan một tiếng nói :

- Xin đợi thuộc hạ hỏi lại một lần xem sao?

Kê nhìn vào Kim Bất Hoán trên ngọn núi cất giọng hỏi :

- Kim sứ giả, có phát hiện được tung tích của truyền nhân Tam thánh hay không?

Kim Bất Hoán đáp :

- Thừa Đàn chủ, chưa phát hiện được gì cả...

Độc Cô Lam hỏi tiếp :

- Vậy thì Bệnh Gia Cát Tứ Mã Đan mới xuất hiện gần đây nhất cũng không tới à?

Kim Bất Hoán khom người nói tiếp :

- Thừa Minh chủ, cũng chưa phát hiện ra, có thể bọn họ trà trộn trong đám người dưới núi đất kia chưa biết chừng.

Độc Cô Lam trầm ngâm một thoáng, đưa mắt nhìn chăm chăm vào bọn Thạch Bô Thiên mười mấy người, cười nói :

- Bọn người chỉ có mười mấy người như vậy mà cũng dám đối địch với lão phu à?

Thạch Bô Thiên cười lớn nói :

- Bọn ta làm điều nghĩa, dù ngàn vạn người cũng không coi vào đâu! Một kẻ độc ác gian phu như ngươi lại cấm ngăn được bọn ta sao?

Độc Cô Minh nét mặt sa sầm một thoáng. Thạch Bô Thiên vẫy tay gọi mười người còn lại nói :

- Bọn ta đi!

Chữ đi vừa vang lên, người đã sải bước xuống trước đi xuống phía dưới núi đất. Bạch Toàn Phong Lý Đạt vừa đi vừa chạy, còn chín người kia lục đục nối nhau thành một hàng. Đường Tất Hưng rất giỏi dùng độc, lần lượt đưa mỗi người một viên thuốc giải.

Độc Cô Lam cười nhạt một tiếng, cất giọng quát :

- Thạch Bô Thiên, lão phu cảnh cáo ngươi lần cuối, cẩn thận đấy, bây giờ trở lại hãy còn kịp, nếu cứ xuống núi, lão phu sẽ lấy vài mạng trong bọn ngươi làm vật tế cờ.

Thạch Bô Thiên cứ lờ đi không nghe, chân bước càng nhanh xuống dưới núi, hàng người cũng rùng rùng nối đuôi nhau bước theo. Độc Cô Lam lại cười nhạt một tiếng nói :

- Thật là không biết sống chết!

Cùng lúc ấy, một tiếng niệm Phật vang lên, một bóng người vọt tới, Đàn chủ Chấp Hành Phổ Độ đại sư từ trên núi phi thân xuống đứng trước mặt



Thạch Bô Thiên, chấp tay thi lễ nói :

- A di đà Phật, các vị thí chủ, xin nghe bản tăng nói một câu...

Thạch Bô Thiên không chờ đối phương nói xong, cất giọng quát lớn :

- Tránh ra!

Giơ tay vỗ luôn một chưởng.

Phổ Độ đại sư vung chưởng đón đỡ.

Bình một tiếng, Thạch Bô Thiên bị chấn động lùi lại ba bước còn Phổ Độ đại sư cũng lắc lư thân hình xiêu đi một cái. Một chưởng này cũng giống như một chưởng giữa Kim Bất Hoán với Bạch Toàn Phong Lý Đạt trước đây không lâu, người ra đòn trước đều ở trên cao đánh xuống nhưng kết quả thì thua sút, Thạch Bô Thiên cũng giống như Kim Bất Hoán lúc ấy, bộc lộ rõ thế hạ phong.

Một thân công lực của Hồng Diệp cốc chủ Thạch Bô Thiên, có thể nói là không phải một chân môn nhân tâm thường của một phái hiện nay có thể tránh kịp, trước mắt trong mười một người không cam đứng vào hàng ngũ của tà ma ngoại đạo, ông ta tự cho rằng công lực của mình là cao nhất. Trong suy nghĩ của ông ta, Phổ Độ đại sư đương nhiên là cao thủ trong Chưởng môn mười đại môn phái ngày nay, nhưng bằng vào công lực của bản thân, ông ta không ngờ rằng lại bị đẩy lui chỉ sau một chưởng. Cho nên, sau một chưởng này, không chỉ Thạch Bô Thiên là người trong cuộc phải biến sắc, mà cả Sứy Chân Vũ lúc này trên vách đá nhìn xuống cũng tái mặt.

Vào lúc hai chưởng chạm nhau, hai Đàn chủ khác của Tứ Hải minh là Âu Dương Triết và Vương Vĩnh Niên cũng phi thân xuống...

Sứy Chân Vũ nhìn thấy tình hình xong, bất giác hồi hải nhìn vào văn sĩ áo trắng truyền âm :

- Các hạ, bọn ta không thể thấy người chết mà không cứu...

Văn sĩ áo trắng bình thản cười nói :

- Trước mắt chưa cần bọn ta ra tay...

Súy Chân Vũ cười nói :

- Thạch cốc chủ công lực rất cao mà còn không đương đầu nổi một chưởng của Đàn chủ đối phương...

Văn sĩ áo trắng ngắt lời nói :

- Súy đại hiệp, xin bình tâm đừng nóng nảy.

Súy Chân Vũ nói :

- Ta không thể nhìn một chút tinh hoa còn sót lại trong anh tài hiệp nghĩa của chính phái bị hủy hoại trong một sớm...

Nói xong thân hình đã co lại, toan vọt ra.

Văn sĩ áo trắng ra tay như chớp, nắm trúng mạch môn của chàng nói :

- Không được động đậy! Nhìn kia!

Văn sĩ áo trắng xuất thủ quả là thần tốc khôn lường, với thân thủ của Súy Chân Vũ thì uyển mạch đâu phải là chỗ để người khác nắm một cách dễ dàng? Nhưng chàng mới nghĩ chớ chưa kịp né tránh thì đã bị đối phương chụp trúng. Có điều lúc da thịt chạm nhau, chàng lại có cảm giác là bàn tay đối phương không những là mềm mại mà còn là ảo ảo như không có xương cốt. Tình hình này khiến chàng không thể giật tay lại, cũng không nghĩ tới chuyện giật tay lại, chỉ nhướng đôi mày kiếm nhìn vào trong cốc.

Chỉ thấy Thạch Bồ Thiên sắc mặt bất an đã trở lại bình thường, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm vào Phở Độ đại sư, cười lạnh một tiếng nói :

- Chẳng lạ gì ngươi lại cam tâm vứt bỏ địa vị tôn quý của Chưởng môn một phái, nổi giáo cho giặc, chắc ngươi đã được chịu ơn nhiều lắm!

Phở Độ đại sư cười nói :

- Câu ấy của Thạch trại chủ sai rồi! Bàn tăng tuy tạm giữ chức Đàn chủ

Chấp Hành đàn của Tứ Hải minh, song vẫn là Chương môn phái Thiếu Lâm...

Thạch Bỗ Thiên lạnh lùng ngắt lời :

- Đừng nói nữa, tiếp thêm lão phu một chương đây!

Lời ra chương phát, mau lẹ đánh tới.

Phổ Độ đại sư qua một chương đã biết công lực của đối phương, lúc ấy dáng vẻ như an nhiên vô sự vung chương đón đỡ. Nhưng lần này hoàn toàn không giống như lần trước, hai bên chưa giao chương, Phổ Độ đại sư chợt phát giác có một luồng kinh lực nặng nề không có cách nào chống lại xô tới như núi, lập tức bị đánh bay tung ra ngoài hai trượng.

Thấy thế, Vương Vĩnh Niên vội đảo bộ vọt lên theo, đỡ Phổ Độ đại sư cùng hạ xuống đứng vững trên mặt đất. Cùng lúc ấy, Âu Dương Triết tức giận gầm lên một tiếng :

- Thạch Bỗ Thiên, ngươi cũng tiếp lão phu một chương.

Đang trong câu nói thì gan cốt toàn thân kêu răng rắc, hai tay đã từ từ đưa lên.

Nhưng Thạch Bỗ Thiên đã hiểu rằng không thể nương tay, bèn tiên phát chế nhân, hai tay áo rộng tung ra một lượt. Âu Dương Triết bị chấn động lùi lại bảy tám bước, gượng mãi không đứng vững được, khuỵu một chân xuống đất, ọe một cái, phun ra một ngụm máu tươi.

Vừa rồi, Thạch Bỗ Thiên bị thua kém là chuyện người ta không ngờ nhưng trước mắt đây thì lại cũng thắng thế ở chỗ người ta không ngờ, trong khoảng giây lát cất chân liên tục đánh bại hai vị Chương môn làm Đàn chủ của đối phương. Trong chốc lát, tất cả những người có mặt đều im bật.

Đối với mấy người kia, Sứy Chân Vũ đều không có quen biết nhưng cũng rất rõ về công lực của bọn họ, không dám coi thường. Đến nay, chàng chính mắt nhìn thấy Thạch Bỗ Thiên liên tiếp đánh bại hai kinh địch, vừa vui vừa kinh ngạc, song vì nhìn thấy quang cảnh, bất giác trong lòng rối bời.

Văn sĩ áo trắng như hiểu thấu lòng chàng, nên đã truyền âm nói tiếp luôn :

- Cứ yên tâm mà xem, không phải việc của bọn ta...

Chỉ thấy Độc Cô Lam thét vang :

- Minh Châu, hãy bắt gã tiểu tử họ Lý kia trước đã!

Văn sĩ áo trắng truyền âm cười nói :

- Đúng là gừng càng già càng cay. Súly đại hiệp, ngươi minh bạch rồi chứ?

Súly Chấn Vũ bất giác kêu thảm một tiếng :

- Thật xấu hổ!

Nguyên là hai đòn khiếp người vừa rồi của Thạch Bồ Thiên là do Bạch Toàn Phong Lý Đạt đứng sau lưng ông ta dùng thủ pháp thượng thừa Cách Không Đả Lực ngấm ngấm giúp đỡ. Súly Chấn Vũ cũng nghĩ có thể Lý Đạt là một vị cao nhân không chịu xuất đầu lộ diện, nhưng không ngờ rằng võ công của ông ta lại đạt tới mức ấy. Và lại vừa rồi chàng chỉ tập trung quan sát Thạch Bồ Thiên cùng với đối phương giao đấu. Nên không để ý tới chuyện Lý Đạt ở phía sau hý lộng huyền hư, tới khi Độc Cô Lam và văn sĩ áo trắng nói nhau chỉ rõ, mới chợt nghĩ ra.

Trong lúc chàng đang xoay chuyển ý nghĩ, Bạch Toàn Phong Lý Đạt đã sải chân bước lên ba bước, nhìn Độc Cô Lam cười rộ nói :

- Lão nhi tử giỏi lắm, ngươi xuống đây, tiếp trước của ta ba búa, nếu quả không tiếp được thì cái chức Minh chủ Tứ Hải mình phải nhường cho ta làm.

Độc Cô Minh Châu quát lên :

- Đồ ngông cuồng muốn chết!

Tuốt kiếm nghiêng người, soạt một tiếng, cả người lẫn kiếm xông vào Lý

Đạt.

Toái Ngọc kiếm của Tứ Tuyệt ma cung được gọi là võ lâm nhất tuyệt, Độc Cô Minh Châu lại là nghĩa nữ của Độc Cô Lam, về môn Toái Ngọc kiếm pháp, tất nhiên được yếu quyết chân truyền, nên chiêu kiếm này xem ra bình thường không có gì lạ, cũng chẳng ra chương pháp nào, nhưng thực ra ẩn chứa đầy biến hóa cùng sát cơ.

Bạch Toàn Phong Lý Đạt hai tay giơ cây búa lớn lên, miệng la lối với Độc Cô Minh Châu :

- Bà ơi, tha cho tôi đi...

Trong lúc y nói, kiếm thế của Độc Cô Minh Châu không những không phóng ra được nữa mà thân hình còn bị một luồng kinh khí vô hình đẩy lui hơn tám thước. Bạch Toàn Phong Lý Đạt bèn đổi giọng :

- Tạ ơn cô nương hạ thủ lưu tình!

Độc Cô Minh Châu đang lúc mặt đỏ bừng rồi xám xanh, Bạch Toàn Phong Lý Đạt lại nhìn Độc Cô Lam gọi lớn :

- Lão tiểu tử, đàn ông giỏi không đánh nhau với đàn bà, ngươi đã nhìn thấy ta rồi, lại phái ba lão già râu rụng tóc, một con nhãi mặc quần thụng dít ra đánh nhau à...

Độc Cô Minh Châu ngắt lời quát :

- Cuồng đồ xem kiếm.

Chiêu theo lời ra, thân theo kiếm tới, một đạo ánh sáng xanh như cầu vồng trút xuống, Cô gái này then quá hóa giận, chân hỏa bốc lên bùng bùng, chiêu kiếm này dùng cả công lực toàn thân ra đòn trí mạng. Lúc ấy, Độc Cô Lam chột giật giọng kêu lên :

- Châu nhi, lui mau!

Bạch Toàn Phong Lý Đạt “a” một tiếng la lên :

- Ta chết mất thôi.

Chiếc búa lớn trong tay xoay vù vù, chẳng ra chiêu thức gì, thân hình cũng dường như biến thành một cơn gió lốc xoáy nhanh, trong đường tơ kẽ tóc đã ra khỏi chiêu kiếm lợi hại khôn tả của đôi phương, lại hướng về Độc Cô Minh Châu nhẵn mặt nói :

- Bà cô giỏi thật, bình sinh ta không sợ trời, không sợ đất, nhưng phải sợ nhất kiếm vừa rời của con nhãi người đây...

Độc Cô Minh Châu mắt tóe lửa, Độc Cô Lam lại giật giọng kêu lần nữa :

- Châu nhi, lui qua một bên.

Cũng trúng vào lúc ấy, Bốc Doãn Văn đứng sát bên phải Lý Đạt, thấy Lý Đạt khom lưng nhả nhó với Độc Cô Minh Châu, thấy có cơ hội, hừ nhỏ một tiếng trong họng, vung tay ném nhanh một nắm độc châm vào tay Lý Đạt.

Lúc ấy hai bên cách nhau không đầy một trượng, lại đang lúc không đề phòng, mà thủ pháp Bốc Doãn Văn lại rất cao, trước tình hình ấy, những người đứng sát bên bất giác đều bật tiếng la hoảng.

Thạch Bô Thiên cảm giận gầm lên :

- Quân vô sĩ hèn mặt...

Trong tiếng quát, người đã theo cơn giận vọt tới Bốc Doãn Văn.

Phản ứng của Thạch Bô Thiên dĩ nhiên là nhanh, nhưng phản ứng của Lý Đạt còn nhanh hơn gấp mấy lần, tay phải phát về phía sau một cái, độc châm của Bốc Doãn Văn phóng ra bắn ngược trở lại mau như lúc phóng ra. Bốc Doãn Văn chưa nghĩ đến việc né tránh thì đã bị độc châm của mình cắm tua tua trên mặt, những chỗ yếu hại trước ngực cũng bị độc châm cắm chi chít. Chỉ nghe một tiếng gào thảm thiết, Bốc Doãn Văn đã nằm giãy giụa trên mặt đất... Thạch Bô Thiên đang cảm giận vọt tới, suýt nữa là đập phải bụng đối phương.

Bạch Toàn Phong Lý Đạt đưa vàng trán xấu xí ra cười khanh khách hỏi :

- Thằng nhãi con, lần sau còn đánh lén nữa không?

Thạch Bồ Thiên ngắt lời cười nói :

- Lão đệ, thằng nhãi này đã chết mất rồi!

Trong một khoảng khắc, bên phía Tứ Hải minh có hai Đàn chủ bị trọng thương, một Bốc Doãn Văn chết, ngay cả nghĩa nữ Độc Cô Minh Châu do chính Độc Cô Minh sai ra cũng bị đối phương đùa cợt tới mức đầu bù tóc rối, mà tất cả đều là kiệt tác của một gã nóng nảy tựa Trương Phi là Bạch Toàn Phong Lý Đạt. Cho nên, nhất thời những người có mặt đương trường đều nhìn vào Lý Đạt chăm chú. Không khí trong cốc cũng như ngưng tụ lại, yên lặng đến tiếng cây kim rơi cũng nghe rõ.

Văn sĩ áo trắng hướng về Súly Chấn Vũ truyền âm nói :

- Súly huynh, ngươi đã nhận ra lai lịch của Lý Đạt này chưa...?

Súly Chấn Vũ truyền âm nói :

- Đó là ân sư của tại hạ...

Văn sĩ áo trắng ồ một tiếng rồi nói :

- Thảo nào.

Tiếp đó lại lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Ta đã sớm biết đó là nhân vật có tiếng tăm, nhưng không ngờ rằng đó là Thiên Diện Du Long Đinh lão tiên bối trong Võ lâm Tam thánh.

Súly Chấn Vũ nhăn nhó cười nói :

- Ta cũng chỉ mới nhận ra từ lúc gia sư thi triển thân pháp thôi.

Họ đang truyền âm nói chuyện thì Lý Đạt nhìn chăm chăm vào Độc Cô Lam lúc ấy nét mặt vui buồn bất định, châu môi cười nói :

- Lão tiểu tử, ngươi đã không muốn tứ giáo thì ta đi đây!

Nói xong nhìn lại mười người kia, gió tay nói :

- Chúng ta đi thôi!

Độc Cô Lam cao giọng quát :

- Đứng lại!

Lý Đạt cười nói :

- Lão tiểu tử, ngươi quát dọa ta ư? Nếu muốn đánh nhau, thì Bạch Toàn Phong Lý Đạt ta nhất định bồi tiếp mà!

Độc Cô Lam lạnh lùng cười nói :

- Chúng ta cũng là bạn già lâu năm với nhau rồi, ngươi lại lấy vải thưa che mắt thánh, định che giấu ai!

Lý Đạt cười nói :

- Lão tiểu tử, ngươi nói Lý Đạt ta là ai?

Độc Cô Lam hừ lạnh một tiếng nói :

- Ngươi mà không phải Đinh Tứ, lão phu sẽ tự động khoét bỏ đôi mắt!

Lý Đạt cười sắc sảo nói :

- Độc Cô Lam, sợ ngươi mù cả hai mắt trước lúc chết, nên ta cũng tạm thời nhận là Đinh Tứ vậy.

Trong câu nói ấy, ông ta cũng đã khôi phục lại giọng nói mạnh mẽ bình thường. Trong tình hình ấy, ông ta đã thừa nhận mình là Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiên sinh.

Bọn Thạch Bô Thiên mười người không ngăn được sự kinh ngạc xen lẫn mừng rỡ, đều hướng về phía ông ta khom lưng thi lễ nói :

- Xin ra mắt Đinh lão tiên bối.

Đinh Tứ tiên sinh cười nụ, vẫy tay :



- Đinh Tứ cũng là Bạch Toàn Phong Lý Đạt thôi.

Độc Cô Lam cao giọng nói :

- Đinh Tứ, về hai vị Đàn chủ kia, ngươi tính sao?

Đinh Tứ tiên sinh cười hỏi :

- Thế ngươi định phong quan chức cho họ thật đấy à?

Độc Cô Lam vuốt râu cười lạnh một tiếng nói :

- Đinh Tứ, không cần nói chuyện lặt vặt, đêm nay ngươi đến đây thi lễ, nhưng đi khỏi được thì khó đấy.

Nói xong nhẹ nhàng đáp xuống, thông thả đi thẳng về phía Đinh Tứ tiên sinh. Đinh Tứ tiên sinh ngược đầu cười lớn nói :

- Thằng học trò mất nết kia, đêm nay ngươi được mở rộng tầm mắt nhé. Thủ pháp lão nhân gia ấy vừa thi triển gọi là Đạp Không Nhiếp Hư, cao nhất trong khinh công đấy! Thôi phải rồi, lão nhân gia người nói là cần giữ sự phụ lại, nhưng sự phụ già rồi, dùng làm cái gì được! Ta thấy tốt hơn là ngươi nên bước xuống đây ở lại, biết đâu lão nhân gia người còn hứng, gọi ngươi làm phò mã luôn cũng nên!

Văn sĩ áo trắng nhìn Súly Chấn Vũ cười bí ẩn nói :

- Nghe rõ chưa? Lệnh sư cũng đồng ý làm thông gia với người ta đấy!

Súly Chấn Vũ không đáp vào câu hỏi mà nói :

- Các hạ, ngươi đã sớm nhìn ra lão nhân gia rồi phải không?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Không! Ta đã nói rồi, chỉ biết rằng đó là nhân vật có lai lịch rất lớn thôi.

Lúc ấy, Độc Cô Lam đã tới trước mặt Đinh Tứ tiên sinh, cách khoảng

hơn một trượng thì dừng lại, mắt xanh biếc phóng ra ánh sáng rùng rục chăm chú nhìn vào Đinh Tứ tiên sinh, không nói một lời. Đinh Tứ tiên sinh lại cao giọng cười lớn nói :

- Chấn Vũ, người và người bạn cao thâm mặt trắng kia ở nơi nào đấy, nở lòng nhìn sư phụ sợ đồ cả mồ hôi thế này à...

Văn sĩ áo trắng trong ánh mắt hiện ra vẻ lạ lùng nói luôn :

- Nhân vật trong Võ lâm Tam thánh thật cao minh khiến người ta khâm phục. Ngay cả ta cũng không thoát khỏi pháp nhãn của lão nhân gia.

Súy Chấn Vũ cười ruồi nói :

- Các hạ còn vo ve như con muỗi kia mà!

Lúc ấy, Độc Cô Lam chỉ phóng ánh mắt rùng rục chăm chú nhìn vào Đinh Tứ tiên sinh, không nói không rằng. Nhưng Đinh Tứ tiên sinh lại cười rồi nói :

- Tục ngữ nói rất hay là nhạc mẫu ngấm phu tể, càng ngấm càng vừa lòng, nhưng có lẽ ông lão càng nhìn càng hồ đồ, hay lão thấy ta cũng là bạn già, xem không giống phu tể chút nào! Thôi, không được rồi! Người thấy ta tim đập như trống đánh, mặt mũi cứ đỏ gay, có thể ăn Đinh Cung Toàn ta không cần nhai mà...

Văn sĩ áo trắng thở nhẹ một tiếng nói :

- Súy huynh, công lực của lệnh sư, so với lời đồn đại xem ra còn cao hơn nhiều!

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Các hạ bằng vào đâu mà nói vậy?

Văn sĩ áo trắng không đáp mà lại hỏi lại :

- Súy huynh nhìn xem Độc Cô Lam đang thi triển thần công gì?

Súy Chấn Vũ nói :

- Xem ánh mắt y, giống như một công phu đã thất truyền của ma giáo là Thiên Nhân Tồi Tâm thần công.

- Đúng rồi.

Văn sĩ áo trắng lấy lại vẻ nghiêm trang nói tiếp :

- Trong hoàn cảnh bình thường thì công phu Thiên Nhân Tồi Tâm thi triển sẽ làm tan biến công lực của đối phương, nhẹ thì thần trí mê man, nặng thì khiến cho phát điên mà chết tại chỗ. Có thể nói, lúc này lệnh sư vẫn cười nói như thường, chẳng hề bị gì cả, Súly huynh, người nói thế nào?

Súly Chấn Vũ cười ruồi nói :

- Đúng sự thật là như vậy.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Có thể năm trước, vị Tam thánh môn ma quân trong truyền thuyết kia là Võ lâm Tam thánh hợp lực đánh Độc Cô Lam bại tẩu. Theo đó mà suy, đủ thấy từng người trong Tam thánh so với Độc Cô Lam, còn thua một chút. Nhưng theo tình trạng trước mắt mà nói, công lực của lệnh sư so với Độc Cô Lam chẳng thua kém chút nào, chuyện này thì giải thích thế nào...

Câu nói truyền âm vừa tới đó, chợt nghe Đinh Tứ tiên sinh la lên :

- Chấn Vũ, thằng học trò mắt nết, người mà không xuống đây, thì sư phụ đúng là bị ăn không cần nhai đấy...

Văn sĩ áo trắng nói :

- Lão nhân gia người đúng là thích đùa.

Súly Chấn Vũ nói :

- Các hạ, hay là chúng ta ra mặt đi!

Văn sĩ áo trắng nói :

- Chuyện đó... ta chưa tiện, mà ngươi cũng tự xem lại mình đi. Lệnh sư đã gọi đến tên ngươi, thì cũng nên khôi phục bộ mặt thường ngày mới được.

Súy Chân Vũ gật đầu. Văn sĩ áo trắng chỉ vào phía dưới gốc cây nói :

- Súy huynh, nhìn mau!

Súy Chân Vũ nghe theo đưa mắt nhìn xuống, chỉ thấy trong cốc vẫn như cũ, có điều Đinh Tứ tiên sinh đang đối diện với Độc Cô Lam đã bỏ hết vẻ cười cợt, sắc mặt nghiêm trọng, hai mắt tóe lên ánh sáng chăm chú nhìn vào đối phương, rõ ràng hai bên đã vào lúc vận hết công lực để giao đấu.

Súy Chân Vũ nhìn xong, bất giác trong lòng nôn nóng, buột miệng nói :

- Các hạ, ta phải xuống mới được...

Vừa nói, chàng vừa đưa tay tháo chiếc mặt nạ da người, Nhưng đề nghị của chàng không thấy văn sĩ áo trắng trả lời, tình hình này khiến chàng bất giác thấy có điều chi khác lạ, quay đầu hỏi :

- Các hạ, ngươi...

Nói được nửa câu, chàng chợt há lưỡi im bật. Hóa ra trong chớp mắt, vị văn sĩ áo trắng đứng bên cạnh chàng đã biến mất. Cứ theo công lực của Chân Vũ mà một người đứng sờ sờ bên cạnh lại có thể biến mất lại không hề hay biết, tuy nói rằng vì chàng chú ý nhìn xuống cốc nhưng thân thủ đối phương cao minh đến như thế thì có thể đoán biết được ở mức độ nào rồi. Tình hình ấy thì làm sao chàng không há miệng đó lưỡi, kinh ngạc tới mất hồn!

-----oOo-----

## Chương 27: Núi Võ Đang võ lâm chia ba

Nguồn: EbookTruyen.VN

Kiểm đàm bí kiếp - Hồi 27

Núi Võ Đang võ lâm chia ba

Nhật Quang Nguyễn Hữu - Google+

kiemhieptruyen.com

Mục lục truyện

DMCA.com Protection Status

ads by ants

Trang chủ > Kiểm hiệp > Vô Danh > Kiểm đàm bí kiếp

Kiểm đàm bí kiếp - Hồi 27

Kiểm đàm bí kiếp - Hồi 27

Núi Võ Đang võ lâm chia ba

Ngày đăng 15-12-2013

Tổng cộng 38 hồi

Đánh giá 9/10 với 259236 lượt xem

Đúng lúc ấy, một chuỗi âm thanh từ xa nhưng rất rõ ràng đập vào tai chàng :

- Đừng ngạc nhiên, Súly huynh. Ta hứa chắc sẽ quay lại, ngươi cứ tùy ý hành động, lúc cần thiết ta sẽ...

Chàng đoán chừng câu nói truyền âm này ít nhất cũng phải từ ngoài trăm trượng, rõ ràng đối phương đã thi triển công phu thương thừa là Thiên

Lý Truyền Âm!

Súy Chấn Vũ nhường mày, đã toan đứng dậy phi thân xuống cốc, nhưng sư phụ đang đối diện với cường địch, thi triển huyền công, sợ làm sư phụ phân tâm. Đang khi do dự chợt nghe Đinh Tứ tiên sinh cười rộ lớn tiếng mắng :

- Thằng nhóc kia muốn xuống thì xuống mau lên, sao lại giấu đầu hở đuôi như thế!

Câu nói ấy vang lên, chàng liền phóng tâm nói :

- Sư phụ, Chấn Vũ tới ngay đây!

Câu nói chưa dứt, người chàng đã từ cây cỏ tùng vút ra không trung rồi theo chiêu Nhạn Lạc Bình Sa phi nhanh xuống. Từ vách núi cao hai dặm, chàng chỉ đạp chân ba lần vào cây cỏ trên núi để mượn sức vọt lên, nhẹ nhàng thư thái đáp xuống cạnh sư phụ khoảng một trượng, dáng như cây ngọc trước gió đứng trước mặt quần hào. Mọi người không ai bảo ai bất giác bật tiếng reo hò khen ngợi vang âm cả cốc.

Có nhiên, mừng rỡ nhất vẫn là bọn Thạch Bô Thiên mười người trong chính phái. Một Đinh Tứ tiên sinh đã khiến một cánh quân lẻ loi của họ tăng thêm sĩ khí, nhưng bất quá trong tương quan thì vẫn còn đơn bạc, nay lại thêm một Súy Chấn Vũ học được hết tuyệt nghệ của Đinh Tứ tiên sinh, tình hình cũng đáng lạc quan hơn.

Cho nên sau một trận hoan hô khen ngợi, Thạch Bô Thiên tiến ra trước hết, bước nhanh ba bước, đưa bàn tay to như cái quạt ra nắm hai tay Súy Chấn Vũ, lắc mạnh nói :

- Thấy mặt còn hơn nghe danh, hiền đệ, ngươi đây rồi!

Đinh Tứ tiên sinh mục quang vẫn chăm chú nhìn Độc Cô Lam, miệng lại cười hỏi :

- Tiểu tử, còn một người nữa đâu?

Súy Chấn Vũ cười nhẹ nói :

- Đi rồi, thưa sư phụ.

Đình Tứ tiên sinh hỏi tiếp :

- Đi đâu? Mà là ai đấy?

Súy Chấn Vũ cười gượng một tiếng nói :

- Chấn Vũ cũng không biết y là ai...

Đình Tứ tiên sinh cười mắng :

- Thật là một thằng nhóc ngu ngốc!

Độc Cô Lam chột thờ dài một tiếng nói :

- Nghỉ thôi! Kẻ sĩ cách mặt ba ngày, nên kính trọng hơn. Đình Tứ, võ công của người tăng tiến thật không ít!

- Làm gì có, làm gì có.

Đình Tứ tiên sinh cười nói :

- Minh chủ khen nhiều quá!

Độc Cô Lam đổi sắc mặt nói tiếp :

- Về công lực không thể phân biệt được lão thấy rồi, lão phu muốn khảo nghiệm về kiếm pháp của người.

Đình Tứ tiên sinh nói :

- Lẽ ra phải xả thân bồi tiếp.

Dừng lại một lúc lại lặng lẽ cười nói :

- Chẳng qua nghĩ lại việc xưa, bọn ta ba người đánh một, đuổi các hạ ra khỏi Trung Nguyên. Đêm nay ni cô đạo cô đều không tới, các hạ lấy thân phận Minh chủ Tứ Hải mình có ý tốt muốn cùng Cùng Toan lẻ loi này đánh nhau chẳng?

Độc Cô Lam cười lạnh một tiếng nói :

- Lấy đông hiệp ít, nói tới chuyện xưa, xem ra ngươi có ý hay đấy!

Đinh Tứ tiên sinh cười nói :

- Ba đánh một, thật là chẳng hay, ta thấy, hay bọn ta nên thương lượng xem ra sao?

Độc Cô Lam lạnh lùng nói :

- Cách thương lượng ra sao?

Đinh Tứ tiên sinh lấy vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Ngươi xem gã học trò của ta thế nào?

Độc Cô Lam thoáng ngạc nhiên, đưa mắt nhìn Súly Chân Vũ chăm chú một lúc rồi nói :

- Quả là tiến bộ minh châu, khiến người ta vừa thẹn thùng vừa ghen ghét.

Đinh Tứ tiên sinh nói :

- Cũng không nên ghen ghét, ta vừa nói về việc thương lượng, hay là bọn ta làm thông gia với nhau, thằng nhóc này là của chung ta và ngươi.

Độc Cô Lam như chợt hiểu ra, đôi mắt xanh biếc phóng ra tia sáng, Đinh Tứ tiên sinh lại cười nụ nói tiếp :

- Khi chúng ta đã làm thông gia như vậy, ngươi dung nạp hết, ta cũng vốn chẳng có chi lớn, ngươi chỉ thưởng cho ta một chức Đàn chủ gì gì đó được vậy là vui rồi.

Độc Cô Lam ánh mắt nhìn chăm chú, lạnh lùng nhếch mép nói :

- Ta hiểu rõ rồi.

Đinh Tứ tiên sinh ngạc nhiên hỏi :



- Người hiểu rõ cái gì?

Độc Cô Lam nói :

- Mới rồi, tuy người cố làm ra vẻ ung dung mồm năm miệng mười, khiến ta đánh giá sai công lực của người, nhưng người dùng cách này thì chân lực còn hao tổn gấp bội, cho nên phải kiếm chuyện dây dưa, kéo dài thời gian, để khôi phục công lực thôi.

Đinh Tứ tiên sinh cười ha hả nói :

- Xem ra người chẳng phải là kẻ hồ đồ, bất quá chỉ hơi ngu ngu nên phản ứng chậm một chút.

Độc Cô Lam hừ lạnh một tiếng nói :

- Dù người có gian xảo như hồ ly, lão phu cũng đảm bảo chỉ trong vòng năm trăm chiêu là lấy được cái mạng chó của người.

Lập tức chuyển giọng, trầm tiếng nói :

- Đưa kiếm ra đây.

Một đạo kiếm quang theo tiếng gọi từ thạch động bay ra, vọt thẳng tới trước mặt Độc Cô Lam. Độc Cô Lam vươn tay nắm lấy bảo kiếm lạnh lùng nói :

- Đinh Tứ, tuốt kiếm ra!

Đinh Tứ tiên sinh xòe tay ra nói :

- Xưa nay có ai thấy ta dùng đao kiếm bao giờ chưa? Người thật có mắt không trông.

Chợt một giọng nói rõ ràng vang lên :

- Hai vị, xin dừng tay.

Tiếp theo lại kêu :

- Súly đại hiệp, tại hạ đây.

Theo tiếng nói, Vương Tử Vân từ dưới núi chạy lên như bay. Súly Chân Vũ ngoảnh lại, bất giác kêu lên :

- Té ra Vương huynh cũng tới rồi!

Wương Tử Vân chỉ hơi hơn ba mươi người này giờ đứng dưới núi đang lục tục theo lên, thản nhiên cười nói :

- Không giấu gì Súly huynh đệ, họ đều là thủ hạ đặc lực của gia sư.

Súly Chân Vũ cười nói :

- Lệnh sư chưa tới sao?

- Đúng vậy.

Wương Tử Vân cười nụ nói tiếp :

- Song chẳng qua cũng đang tới thôi.

Kế hướng Đĩnh Tứ tiên sinh khom người thi lễ nói :

- Vãn bối Vương Tử Vân xin ra mắt Đĩnh lão tiên bối.

Độc Cô Lam chợt hỏi chặn ngang :

- Ngươi là đệ tử của Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan phải không?

Wương Tử Vân kính cẩn đáp :

- Đúng vậy, thừa lão nhân gia.

Đĩnh Tứ tiên sinh cười nói :

- Lệnh sư thật cẩn thận quá, đã muốn bắt ba người trời đánh không chết bọn ta, mà nay ta Đĩnh Cung Toàn đến trước đây rồi, lệnh sư sao còn không tới?

Vương Tử Vân khom lưng đáp :

- Thưa lão nhân gia, vãn bối đã thưa với Súly huynh đệ đây rồi, là gia sư cũng sắp tới ngay!

Lại đổi giọng, mắt nhìn lướt qua Độc Cô Lam và Đinh Tứ tiên sinh, lấy vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Hai vị lão nhân gia, có thể tạm dẹp cơn giận một lúc chờ gia sư tới sẽ quyết hơn thua được không?

Y nói chưa dứt câu, đột nhiên một cái bóng người từ khu rừng rậm bên phải bay vù ra, mau như ánh sáng, một dây đuốc tẩm nhựa thông cầm chung quanh cốc đang cháy phùng phùng mà bóng người tới đâu lửa tắt tới đó, tiếng kêu la vang dậy, trong khoảng khắc toàn cốc tối om, chỉ còn có một ngọn đèn trong thạch động chiếu ra. Giữa lúc tối tăm, chỉ nghe Độc Cô Lam tức giận gầm lên một tiếng, xoay người bay vọt về phía thạch động như tia chớp.

Trước khi ngọn đèn đuốc trong toàn cốc tắt hết, tức là lúc Vương Tử Vân đang nói chuyện với Đinh Tứ tiên sinh, Suy Chấn Vũ chợt tiếng vãn sĩ áo trắng dùng thuật Thiên Lý Truyền Âm nói :

- Súly huynh việc gấp lắm rồi. Xin lập tức báo với lệnh sư cầm chân Độc Cô Lam rồi ra ngay ngoài động tiếp ứng...

Chàng nghe xong đã vội phi thân về phía vách đá, lúc đèn đuốc tắt hết, Độc Cô Lam giận dữ hét lên lao về phía cửa động, thì chàng chỉ mới tới cạnh sư phụ.

Độc Cô Lam vừa hướng về phía thạch động vọt ra, Đinh Tứ tiên sinh tự nhiên cũng đuổi sát phía sau. Súly Chấn Vũ một mặt đuổi theo sư phụ, một mặt dùng lối truyền âm nói :

- Sư phụ, xin gấp rút tìm lão ma, đã có người tới cứu con Linh Chi mã...

Ba người này khởi trình đều bắt quá sớm muộn gần nhau một bước đều cách nhau khoảng ba trượng. Đinh Tứ tiên sinh nghe xong, quát lớn một tiếng Độc Cô Lam tiếp chưởng!

Một ngọn Phách Không chường xé gió để tới đánh Độc Cô Lam.

Độc Cô Lam trong lòng lo giữ con Linh Chi mã, nhưng với chường này của Đinh Tứ tiên sinh, không giám coi thường, người đã bắt ngang ra một trượng tránh khỏi phát chường rồi lại chạy tiếp. Nhưng Đinh Tứ tiên sinh là hạng người nào, nhân khi đối phương tránh qua đã vọt lên. Khoảng cách hai bên gần hơn, Độc Cô Lam không còn cách nào không giao thủ với đối phương, giữa hai bên lập tức diễn ra một trường ác đấu.

Cũng gần như trong cùng một khoảng chớp mắt có tiếng quát vang :

- Súly huynh, dừng lại cùng ta...

Súly Chấn Vũ ngắt lời cười nói :

- Vương huynh có nhã hứng ta đâu dám chối từ.

Miệng nói tay đã ra chiêu, chặn đường Vương Tử Vân.

Cũng trong khoảnh khắc, bọn mười người Thạch Bô Thiên cùng thủ hạ của Độc Cô Lam mở cuộc huyết chiến. Nhưng đèn đuốc đã tắt lại nói nhau được sáng trở lại.

Từ khi đèn đuốc tắt ngấm tới khi sáng trở lại, trong cốc đã mở ra một trường ác đấu, nhưng đèn đuốc trong động đột nhiên vụt tắt hết, tiếp theo là tiếng thét thảm thiết vang lên, ồn ào hỗn loạn.

Độc Cô Lam trước tình thế cấp bách, giận dữ quát lên :

- Đinh Tứ, mau tránh ra!

Cùng lúc, Vương Tử Vân cùng trầm giọng nói :

- Súly huynh, sự nhẫn nại của tại hạ có hạn...

Thầy trò Đinh Tứ tiên sinh chia ra đứng đối diện với Độc Cô Lam và Vương Tử Vân, nói về công lực, đại khái đều chỉ kém đối phương một chút, thì cứ nghĩ xem thầy trò họ đâu dễ bỏ qua cơ hội để kìm giữ đối phương. Vì vậy lúc cấp bách Độc Cô Lam và Vương Tử Vân đều tức

giận gầm thét, nổi nhau thi triển sát thủ.

Cùng trong lúc này, trong động chọt vang lên hàng loạt tiếng la hoảng nổi nhau truyền ra :

- Bẩm Minh chủ, con Linh Chi mã bị người ta ăn trộm chạy mất rồi!

Độc Cô Lam và Vương Tử Vân hai người đều ra sức đánh một đòn trí mạng buộc thầy trò Đinh tiên sinh lùi một bước, rồi quay lưng vọt vào trong động.

Lúc ấy, một cái bóng trắng như ánh sáng lơ lửng từ trong động bay mau ra, trong động liên tiếp phát ra hai tiếng la hoảng :

- Chà! Chà!

Hai ngọn chưởng Phách Không khiếp người nổi nhau đánh vào cái bóng trắng đang bay lên.

Cái bóng trắng ấy phát ra một tràng cười rộ nói :

- Cảm ơn đã tiễn chân.

Tiếp theo là một tiếng thét trong trẻo :

- Mau tránh ra.

Một luồng gió lốc cuốn vào giữa mặt Độc Cô Lam, Vương Tử Vân, khiến hai người không tự chủ được phải đảo bộ sang bên. Kỳ diệu hơn nữa là thân hình Vương Tử Vân bị hút chúi về một bên ngã xuống đất, cái bóng trắng ấy lại điềm nhẹ vào đầu y một cái, mượn lực bay lên, giống như cười mây lên thẳng trời vậy.

Lúc ấy đèn đuốc quanh cốc đã sáng cả lại, dưới ánh sáng rùng rục như giữa ban ngày, chỉ thấy một đạo sĩ mặc áo thư sinh màu trắng, tay trái cầm cái lồng chim bằng vàng nhốt con Linh Chi mã, lưng khoác cái hộp ngọc trông cây Linh Chi bản mệnh của con ngựa, tay phải phát tay áo rộng, giống như cười gió nương mây, thư thái nhẹ nhàng từ từ bay thẳng lên, phong thái hết sức đẹp đẽ.

Lúc ấy quần hào đang đánh nhau trong cốc không ai bảo ai đều cùng dừng tay, đều cùng ngẩng đầu tròn mắt há miệng chăm chú nhìn theo cái bóng trắng ấy. Nhất là Vương Tử Vân, trong bóng tối đã biết thân pháp kinh công của đối phương, càng cảm thấy đó là bậc thần tiên, đồng thời không khỏi giật mình toát mồ hôi lạnh. Chứ không phải hay sao? Văn sĩ áo trắng trong động phi thân vọt ra, lại điểm chân vào đỉnh đầu Vương Tử Vân để mượn lực mới vọt thẳng lên, như quả người ấy muốn lấy mạng y, thì chân y lại điểm vào một ngọn cây, lại vọt lên lần thứ hai.

Văn sĩ áo trắng vì thân hình bay trên không được lâu, một hơi chân khí vốn đã dùng hết, nhưng lại mượn sức dội lúc hai bên đối chưởng, lại vọt lên hơn năm mươi trượng nữa, lúc ấy cười khanh khách nói :

- Bản hiệp đã biết rồi người... Tư Mã Đan, sao lại giấu đầu hở đuôi, không dám ra mặt?

Trong câu nói, đã nhân thế từ trên cao giơ tay phải đánh ra chưởng vào người áo đen đang vọt lên.

Thân thủ của người áo đen quả rất cao minh. Đang lơ lửng trên không đã vặn người bắn qua hơn trượng, tránh qua chưởng lực của đối phương, rồi lập tức lấy lại tư thế, hai tay cùng giơ lên, cao giọng quát :

- Cuồng đồ! Người bắt quả cũng chỉ đến thế...

Văn sĩ áo trắng vừa cung chưởng đón đỡ vừa hét một tiếng nói :

- Người... người quả không phải là Tư Mã Đan...

Bình một tiếng rền không trung, quái nhân áo đen lại rơi xuống, còn văn sĩ áo trắng mượn sức chưởng đối phương lại vọt lên lần nữa.

Văn sĩ áo trắng từ lúc đoạt được con Linh Chi mã, theo thạch động lao ra, trừ cách điểm chân vào đầu Vương Tử Vân để mượn lực, lên thẳng không trung lượn xuống, chưa từng rơi xuống đất, đến công lực cao như Độc Cô Lam, Đinh Tứ tiên sinh hai người cũng bất giác tròn mắt há miệng, đứng ngẩn người ra, còn quần hào trong cốc kinh tâm động phách thì không cần phải nói!

Vào lúc văn sĩ áo trắng một chưởng đánh quái nhân đen rơi xuống đất,

một tràng cười điên cuồng từ trong rừng vang ra :

- Bằng hữu, muốn thì được, Tư Mã Đan ở đây!

Lời tới người tới, một cái bóng người vọt lên không trung, hướng về văn sĩ áo trắng bắn tới.

Văn sĩ áo trắng cười rộ nói :

- Tới càng tốt! Tư Mã Đan, bản hiệp đang muốn thử xem bản lĩnh của ngươi ra sao đây!

Trong câu nói, hai người đã lao tới nhau đánh như tia chớp nhoáng nhoàng trên không qua lại năm chiêu.

Sau một tiếng ầm rung chuyển không gian, hai bên đều bị chấn động rơi xuống rừng cây. Nhưng Tư Mã Đan chưa kịp vọt lên lại, thì văn sĩ áo trắng đã điểm ngón chân vào một cành cây phi thân trở lên, khanh khách cười nói :

- Tư Mã Đan, bản hiệp không bồi được nữa...

Câu nói vừa dứt, thân hình như ánh sao băng xẹt một cái mất dạng.

Tư Mã Đan đã nói :

- Cuồng đồ! Chạy đi đâu?

Quái nhân áo đen nói :

- Té ra là Tư Mã lão huynh.

Tư Mã Đan cười gằn nói :

- Đồ bị thịt, sao lại để cho hấn chạy?

Quái nhân áo đen cười nói :

- Ngươi giữ hấn lại được à?

Tư Mã Đan đang thoáng ngạc nhiên, quái nhân áo đen đã nói tiếp :

- Cũng như ngươi công lực rõ ràng không bằng ta, ta và ngươi đều có chỗ tự biết rồi đúng hay không?

Tư Mã Đan cười gượng một tiếng, nhìn thẳng vào vai người kia hỏi :

- Ngươi là ai?

- Ta là ai, ngươi tạm thời đừng hỏi.

Quái nhân áo đen nói tiếp :

- Bây giờ, cứ giải quyết chuyện quan trọng nhất giữa hai chúng ta đã.

Tư Mã Đan kinh ngạc hỏi lại :

- Giữa hai chúng ta có chuyện gì quan trọng phải giải quyết ngay vậy?

Quái nhân áo đen cười nói :

- Có đấy, một núi không thể có hai con cọp, xin hỏi cục diện trước mắt thì ngươi nghe theo ta hay ta nghe theo ngươi?

- Đương nhiên là ngươi nghe theo ta?

Tư Mã Đan vuốt râu cười nhẹ nói :

- Trước mắt, trong cái gọi là Võ lâm Tam thánh chỉ có Đinh Tứ ở đây, có thể nói là một sợi khôn xe, tay lẻ khó võ, một mình y thì không làm được gì.

Quái nhân áo đen lạnh lùng cười nói :

- Nói rất có lý! Còn Độc Cô Lam thì sao?

Tư Mã Đan nói :

- Độc Cô Lam thì ngoài cách nghe lời ta chẳng còn đường nào khác.



Quái nhân áo đen lạnh lùng cười nói :

- Tư Mã Đan, xa nhau lâu rồi, Đinh Tứ tuy một mình tới đây, nhưng người trong Tam thánh đều không phải hạng tầm thường. Còn Độc Cô Lam thì đường đường là Minh chủ Tứ Hải minh, há chỉ có sáu chữ Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan của ngươi mà thu phục được sao?

Tư Mã Đan cũng cười lạnh nói :

- Tư Mã Đan ta thu phục không được, thì kẻ xấu giấu giếm điếm điếm không dám ra mặt như ngươi lại thu phục được à?

Quái nhân áo đen cười ha hả nói :

- Lời nói không đủ làm bằng cứ, Tư Mã Đan, lão phu có sự thật để chứng minh.

Nói xong, đã từ ngọn cây phi thân nhảy xuống, vọt thẳng lên núi đất, quay người vỗ tay gọi Tư Mã Đan :

- Tư Mã Đan, ngươi lại đây, bốn người chúng ta nói chuyện thì hay hơn.

Tư Mã Đan phi thân nhảy xuống, leo tới núi đất xong, thản nhiên cười đáp :

- Tốt rồi lão phu đứng xem ngươi giờ trò gì.

Quái nhân áo đen nhìn Độc Cô Lam trầm giọng hỏi :

- Độc Cô minh chủ, vừa rồi ta và Tư Mã Đan nói chuyện, ngươi nghe rõ chứ?

Độc Cô Lam gật đầu nói :

- Có, đã nghe rõ hết!

- Vậy thì - Quái nhân áo đen nhìn chăm chăm Độc Cô Lam nói tiếp - Độc Cô minh chủ người nghe theo ai?

Độc Cô Lam thản nhiên đáp :

- Đương nhiên là nghe theo người.

Câu này buông ra, toàn thể quần hào có mặt đều bất giác giật mình. Thật vậy, cứ lấy thân phận, địa vị, võ công của Độc Cô Lam mà bàn, thì bình thường ngay đến cả Võ lâm Tam thánh cũng chưa lọt vào mắt ông ta, thế mà lại thân nhiên phục tùng trước một quái nhân che mặt chẳng rõ lai lịch như vậy. Chuyện này quả là một sự lạ lùng.

Quái nhân áo đen đưa ánh mắt nhìn qua Tư Mã Đan, đắc ý cười hỏi :

- Tư Mã Đan, thế nào?

Tư Mã Đan, thần sắc lộ vẻ kỳ quái nói :

- Đây là một sự thật, không cần bàn cãi nữa. Chính miệng Độc Cô minh chủ nói ra, thì lão phu tin rồi...

Quái nhân áo đen ngắt lời cười nói :

- Vậy thì thế nào, lão nhi người có chịu nghe ta không?

Tư Mã Đan cười nhẹ đáp :

- Chuyện đó... người mất gì mà không hỏi thử Võ lâm Tam thánh?

Quái nhân áo đen ồ một tiếng, nói :

- Có lý lắm. Tuy võ lâm hiện chỉ có một Đinh đại hiệp, nhưng ít nhất cũng có thể đại biểu một phần ba mà.

Nói xong nhìn qua Đinh Tứ tiên sinh hỏi :

- Đinh đại hiệp, tôn ý ra sao?

Đinh Tứ tiên sinh nói :

- Các hạ nói trước ra xem thử có cái gì hay không đã.

Quái nhân áo đen nói :

- Chỉ đề nghị người chịu nghe ta, là Võ lâm Tam thánh ba người các người nhận làm ba vị Phó minh chủ Tứ Hải minh.

Đình Tứ tiên sinh cười nói :

- Các chức quan ấy thật là không phải nhỏ, nhưng trước mắt ta chỉ có thể đại diện cho ta mà thôi, xin đừng có kéo cả ni cô cô vào đó.

Quái nhân áo đen nói tiếp :

- Đình đại hiệp nói vậy, nghĩa là các người ưng thuận phải không?

- Bây giờ trả lời thì còn quá sớm. - Đình Tứ tiên sinh nói tiếp - Trước hết ta cần phải rõ một việc, là Minh chủ Tứ Hải minh hiện vẫn do Độc Cô Lam đảm nhiệm.

Quái nhân áo đen gật đầu, Đình Tứ tiên sinh hỏi tiếp :

- Vậy thì người làm gì?

- Ý Đình đại hiệp, có phải muốn hỏi lão phu giữ chức vụ gì trong thiên hạ phải không?

Quái nhân áo đen cười đắc ý nói :

- Đình đại hiệp, nếu nói là làm một vị bá chủ chỉ huy võ lâm, thì hơi quá, nhưng nếu làm được một vị bá chủ chỉ huy võ lâm, cũng chẳng oai hùng sao?

Đình Tứ tiên sinh lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Ý tứ của người, là làm một vị Thái thượng minh chủ của Tứ Hải minh chứ gì?

Quái nhân áo đen cười một tràng quái dị. Đình Tứ tiên sinh ngắt ngang nói :

- Bây giờ, ta có thể trả lời người rồi, không ưng thuận.

Quái nhân áo đen trầm giọng nói :

- Đinh đại hiệp, có câu biết thời thế mới là tuấn kiệt, xin đại hiệp phóng mắt nhìn ra xem, võ lâm trước mắt đã là của ai trong thiên hạ?

Đinh Tứ tiên sinh cười nói lớn :

- Mười đại môn phái trong võ lâm hiện nay thì các hạ đã nắm được sáu, quả các hạ cũng có thể nói những lời hào hùng, có điều...

Ông đổi giọng, lấy vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Không bàn tới bọn võ lâm, ba người già không chịu chết chúng ta cũng có Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan, Chương môn bốn phái Thanh Thành, Hoa Sơn, Đường gia, Ngôn gia cùng Hồng Diệp cốc chủ, Quan Ngoại song anh, Hắc Bạch Vô Thường... đều không cam đứng trong hàng ngũ bọn tà ma...

Quái nhân áo đen ngắt lời nói :

- Đinh đại hiệp, anh hùng trong thiên hạ tính lại chỉ có sứ quân Tào Tháo mà thôi. Còn những bọn tầm thường đâu đáng nói tới...

Đinh Tứ tiên sinh cười nói :

- Cứ xem kiệt tác của các hạ, chỉ có thể nói lời hào hùng, chứ Đinh Tứ tôi nhận là anh hùng thì cũng thẹn.

Tư Mã Đan cất ngang cười nói :

- Lời Đinh đại hiệp, một nửa là giả khiêm tốn, một nửa là mỉa mai, có điều trong cục diện trước mắt thì võ lâm có vai trò rất lớn, Đinh đại hiệp đừng nên tự coi thường.

Đinh Tứ tiên sinh trề môi xì một tiếng nói :

- Cám ơn lời chỉ dạy! Không rõ Tư Mã Đan huynh lấy gì dạy ta?

Tư Mã Đan cười khan nói :

- Không có gì đâu, chỉ đề nghị Đinh đại hiệp chịu hợp tác cùng huynh đệ...

Đinh Tứ tiên sinh tức giận ngắt lời quát :

- Câm miệng!

Tư Mã Đan cười lạnh nói :

- Đinh đại hiệp, người định dựa vào một nhóm người con con trước mắt chống lại hai phía sao?

Đinh đại hiệp trầm giọng nói :

- Làm theo việc nghĩa, cho dù chống lại bốn mặt, thậm chí để máu phơi khô, cũng có sợ gì?

Ông đổi giọng nói, nhìn lướt qua phu thê Thạch Bô Thiên mười người nói :

- Các vị, thế địch rất mạnh, Đinh mỗ không có cách nào giữ được an toàn cho các vị, theo ai bỏ ai, các vị cứ tự lựa chọn quyết định.

Phu thê Thạch Bô Thiên cùng lên tiếng trước :

- Phu thê tôi xin cùng được sống chết với lão tiên sinh.

Những người còn lại cũng đồng thanh dạ lớn một tiếng phụ họa. Trong đó có lão nhị Vi Thiết Thành của Quan Ngoại song anh và lão đại Ôn Tư Bản của Hắc Bạch Vô Thường, hai người bị thương nhẹ trong trận hỗn chiến lúc nãy, nhưng đều sẵn sàng chiến đấu.

Đinh Tứ tiên sinh thở dài một tiếng, lập tức thay đổi nét mặt, nhìn Sứ Chấn Vũ trầm giọng nói :

- Chấn Vũ, lại đây, ngươi chỉ việc xuất lĩnh quân hào, ra sức phá vòng vây, việc đoạn hậu thì sư phụ lo!

Sứ Chấn Vũ đổi nét mặt thành nghiêm trang đáp :

- Sư phụ, việc đoạn hậu, lẽ ra phải để cho con...

Đình Tứ tiên sinh trầm giọng quát :

- Người phải nghe lời!

Kế đó thay đổi nét mặt nói tiếp :

- Việc sống chết của cá nhân là nhỏ, bảo tồn nguyên khí của võ lâm là lớn. Huống gì dẫu cho ma trêu quỷ rấn gì đó cũng chưa chắc cản được sư phụ. Hài tử, đồ đệ của Thiên Diện Du Long không được làm cái lỗi đàn bà trẻ con kêu bà kêu mẹ!

Lúc hai người đang truyền âm nói chuyện với nhau, quái nhân áo đen cũng truyền âm chỉ thị cho Độc Cô Lam. Độc Cô Lam lập tức hướng về hai người thị nữ đeo mặt nạ da người đứng hầu sau lưng hạ giọng ra lệnh mấy câu. Hai người lập tức chia nhau dẫn đầu hai toán hơn mười người ra giữ hai bên tả hữu con đường hẻm thông vào cốc.

Còn Tư Mã Đan gọi Vương Tử Vân, cùng nhau rời chỗ hơn ba mươi thủ hạ, theo Vương Tử Vân, tập trung kết lại một chỗ để kịp ứng biến.

Tình hình này có thể nói là đen trắng đã rõ ràng. Trước mắt, trong cốc địa có thể thấy tinh hoa của võ lâm chia thành ba nhóm. Nhóm mạnh nhất dĩ nhiên là Tứ Hải minh do quái nhân áo đen cầm đầu, kế đó là nhóm hơn ba mươi người của Tư Mã Đan. Sau cùng là nhóm hơn mười người do Đình Tứ tiên sinh đứng đầu, lực lượng yếu ớt có thể thấy rõ. Nhưng mà nhóm người bên Đình Tứ tiên sinh lực lượng yếu thấy rõ song có vị trí quan trọng, đủ làm chệnh lệch cán cân lực lượng giữa nhóm của quái nhân áo đen và nhóm Tư Mã Đan, nên lại làm hai người phát sinh ứng nghiệm lôi kéo, tranh thủ đối phương...

Tư Mã Đan nhìn Đình Tứ tiên sinh, nở nụ cười bí hiểm nói :

- Đình đại hiệp, tình hình này người đã thấy rõ chưa? Người ta đã bày thiên la địa võng rồi đấy!

- Thiên la địa võng thì làm cái gì?

Đình Tứ tiên sinh cười lớn nói :

- Cho dù rừng đao núi kiếm, Đinh mỗ ta cũng coi như đất bằng thôi!

Tư Mã Đan cười nói :

- Đinh đại hiệp là người thông minh, sao lại cứ muốn tỏ ra dũng cảm theo kiểu thất phu kém cỏi như vậy?

Đinh Tứ tiên sinh lập tức ứng tiếng hỏi :

- Các hạ có cao kiến gì xin cứ nói ra đi?

Tư Mã Đan nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Đinh đại hiệp, binh là việc dữ, đánh là việc nguy, một khi ra đây, hai bên đều khó tránh khỏi thương vong, quân hào trong cốc đây, vô luận là ta hay địch cũng đều là tinh hoa của võ lâm, vô luận là ai chết ai bị thương, đều là sự tổn thất lớn lao, Đinh đại hiệp yên lòng được chăng?

Đinh Tứ tiên sinh gật gật đầu. Tư Mã Đan nói tiếp :

- Cho nên, ý mọn của ta là nên chăng chúng ta liên kết lại, ra khỏi chỗ cốc địa thị phi này sẽ nói chuyện tiếp?

Đinh Tứ tiên sinh cười hỏi :

- Rồi sao nữa?

- Sau đó à?

Tư Mã Đan cười ruồi :

- Kể cũng là một lần nguoi tốt bụng, nhưng Đinh mỗ ta không muốn thiếu nguoi món nợ ân tình ấy.

Tư Mã Đan không kìm được tiếng than thở :

- Thật là khó chơi.

Quái nhân áo đen kia cười nói :

- Đừng có than thở như vậy, Tư Mã Đan, ta thừa nhận câu binh là việc dữ, đánh là việc nguy của người, cho nên chỉ cần các vị cậy mạnh, ta cũng chẳng muốn lấy võ lực giải quyết cục diện đêm nay.

Tư Mã Đan nhìn quái nhân áo đen hỏi :

- Lại còn có cách giải quyết hòa bình sao?

Quái nhân áo đen nói :

- Đúng thế. Chúng ta cứ đánh một lần, cách này vừa không tổn thương hòa khí, vừa có thể đạt được mục đích xưng bá võ lâm, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

- Hay lắm.

Tư Mã Đan nói tiếp :

- Chúng ta lấy Võ lâm Tam thánh để đánh cuộc, ai tranh thủ được ba vị ấy ai làm được chúa tể thật sự Tứ Hải minh, người ấy sẽ là võ lâm chí tôn, bên nào thua phải phục tùng vô điều kiện.

Đinh Tứ tiên sinh vỗ tay cười lớn nói :

- Biện pháp này ta xin tán thành trước hết, có điều xin bỏ qua cho, là chỉ sợ hai bên các người đều sẽ thất vọng.

- Tại sao vậy?

Quái nhân áo đen và Tư Mã Đan cơ hồ đồng thanh hỏi. Đinh Tứ tiên sinh cười nói :

- Võ lâm Tam thánh há phải là hạng người để cho người khác tranh thủ! Cho nên, ta xin khuyên hai vị, tốt nhất là nhân cơ hội Đinh Tứ ta chỉ có một mình, trừ được một là loại được một, đó mới là cách hay.

Tư Mã Đan xua xua tay nói :

- Đinh đại hiệp, xin đừng nói mớ.



Nói xong nhìn vào quái nhân áo đen hỏi :

- Ta hoàn toàn đồng ý với biện pháp của các hạ, nhưng bây giờ con nói rõ luôn trước mặt Đinh đại hiệp về thời gian của vụ đánh cuộc này.

Quái nhân áo đen trầm ngâm nói :

- Cứ tạm định là trong vòng một năm, được không?

Tư Mã Đan gật đầu nói :

- Được rồi. Vậy các chuyện đã xong lão phu xin cáo từ.

Nói xong vẫy tay một cái, dẫn bọn Vương Tử Vân và hơn ba mươi thủ hạ ung dung theo con đường hẻm bên trái rút lui.

Quái nhân áo đen cao giọng nói :

- Người trong hội mình nhường lối, đưa quý khách ra về!

Đinh Tứ tiên sinh cũng nhìn số quần hiệp còn lại nói :

- Các vị, chúng ta cũng đi thôi.

Nói xong, đi trước vào khu rừng bên phải cốc, quần hiệp lục tục xếp hàng theo sau.

-----oOo-----

## Chương 28: Còn một người thừa sau kiếp nạn

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Một hàng người lặng lẽ đi xuyên qua rừng dày, khoảng nửa bữa cơm, Đinh Tứ tiên sinh quay đầu nhìn Súly Chấn Vũ hỏi :

- Chấn Vũ, ông bạn văn sĩ áo trắng ấy, người đã giao du được bao lâu rồi?

Súly Chấn Vũ khom người nói :

- Sư phụ, câu chuyện là thế này...

Kể đó, chàng đem việc kết giao với người văn sĩ áo trắng kể rõ một lượt, rồi hỏi :

- Sư phụ, người nói võ công của y là từ Chú Kiếm đàm à?

Đinh Tứ tiên sinh đang nghĩ ngợi về những uẩn khúc trong câu chuyện học trò vừa kể, nên nghe câu hỏi chỉ ậm ừ một tiếng.

Súly Chấn Vũ lại hỏi :

- Chú Kiếm đàm là ở nơi nào vậy?

- Câu chuyện này dài lắm, lúc nào có dịp ta sẽ nói.

Súly Chấn Vũ hơi thấy cụt hứng, tự nói một mình :

- Quái lạ. Y nói là đi một lúc rồi quay lại, sao lại thất tín như vậy?

Một tiếng cười nhẹ phát ra từ ngọn cây :

- Ai nói là ta thất tín!

Súly Chấn Vũ không kịp được tiếng reo mừng :

- Hay lắm, Thặng nhân các hạ, sao người không xuống đây?

Câu nói chưa dứt, một cái bóng trắng xẹt xuống như chớp, chưa kịp nhìn rõ đã thấy văn sĩ áo trắng đứng ngay bên cạnh! Chỉ thấy hướng về Đinh tiên sinh ôm quyền vái dài nói :

- Tiểu tử xin ra mắt lão tiên bối!

Đinh Tứ tiên sinh vội vàng đáp lễ nói :

- Lão đệ, không dám đâu, không dám đâu!

Miệng nói nhưng đôi mắt hai ánh sáng lạnh quét qua đối phương từ đầu tới chân.

Lúc ấy có thể thấy rõ văn sĩ áo trắng có vẻ mất tự nhiên, cúi đầu nhìn lướt lại chính mình, rồi cười một tiếng nói :

- Lão tiên bối, trên người tiểu nhân có chỗ nào sơ suất chăng?

Đinh Tứ tiên sinh ha hả cười nói :

- Không có gì đâu, không có gì đâu, lão đệ cẩn thận quá!

Kế nắm lấy cổ tay đối phương, nói tiếp :

- Lão đệ, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện.

Văn sĩ nói thoáng ngượng ngịu nhưng lập tức lấy lại vẻ thản nhiên, cùng Đinh Tứ tiên sinh nắm tay sánh vai đi tiếp.

Đinh Tứ tiên sinh cười nhẹ một tiếng nói :

- Lão đệ, lão có một câu không nên nói ra, không biết hỏi có được không?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Nếu quả lão tiên bối thấy là không nên. Thì tốt nhất là đừng nói ra!

Đinh Tứ tiên sinh bỏ tay đối phương ra, rồi nói :

- Có điều lão hủ đã nói ra rồi, không hỏi cũng không được. Chẳng qua, nếu lão đệ thấy quá khó trả lời, thì không trả lời cũng được.

Rồi đổi giọng lại :

- Một thân võ công kinh thế hãi tục của lão đệ, phải chăng học từ Chú Kiếm đàm.

Văn sĩ áo trắng kinh ngạc nói :

- Tiểu nhân tự biết không thể thoát khỏi pháp nhãn của lão tiên bối. Về điểm này, tiểu nhân không phủ nhận.

Thừa nhận thì thừa nhận rồi, nhưng chàng dường như cố ý tránh chuyện ấy, bèn nói sang chuyện khác, quay đầu nhìn Súly Chấn Vũ đi phía sau nói :

- Súly huynh, người biết vì sao ta đã sớm quay lại nhưng cứ chân chừ không chịu xuất hiện không?

Súly Chấn Vũ cười nhẹ nói :

- Có thể vì cục diện hôm nay đã được giải quyết một cách hòa bình, không cần các hạ ra tay chăng? Nhưng người đem con Linh Chi mã giầu ở đâu rồi?

- Ta đem giầu ở một chỗ vô cùng hiểm trở và kín đáo.

Đình Tứ tiên sinh không kìm được lời tán tụng :

- Lão đệ thật phi thường, trong hoàn cảnh như vậy, thật giống như giữa đám ngàn quân muôn ngựa lấy đầu thượng tướng...

Văn sĩ áo trắng cười khiêm tốn cắt ngang :

- Lão tiên bối quá khen.

Tiếp đó lại cười khan nói :

- Nghĩ lại tiểu nhân chỗ hang động ấy cứu được con Linh Chi mã giống

như giữa dòng sâu lật thuyền vậy.

Thầy trò Đinh Tứ tiên sinh cơ hồ đồng thanh hỏi :

- Có chuyện gì vậy?

Văn sĩ áo trắng thở dài một tiếng nói :

- Theo hai vị thì trong cốc đêm nay có phải Tư Mã Đan và quái nhân áo đen là võ công cao nhất không?

Súy Chấn Vũ đáp trước :

- Đúng vậy.

- Còn ai là thứ hai?

- Thứ hai đương nhiên là Độc Cô Lam và Vương Tử Vân.

- Không phải.

Văn sĩ áo trắng nói tiếp :

- Còn có ba người nữa, võ công chắc chắn phải cao hơn Độc Cô Lam.

Đinh Tứ tiên sinh không nén được kinh ngạc hỏi :

- Ai vậy?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Hai người trong đó chia hai bên Độc Cô Lam, về sau vâng lệnh đem người ra giữ hai bên cửa đường hẻm ra vào cốc, tức là hai người đeo mặt nạ da người, một nam một nữ.

Đinh Tứ tiên sinh bất giác ồ một tiếng nói :

- Kỳ lạ thật.

Súy Chấn Vũ hỏi tiếp luôn :

- Các hạ đã giao thủ với họ rồi à?

- Không phải thế.

Văn sĩ áo trắng cười gượng nói :

- Như ta đã nói, giống như giữa dòng sâu lật thuyền, là chỉ ba người bọn họ đây.

Tiếp theo lại thở dài nhẹ nhẹ nói :

- Lúc đầu, ta nghĩ là kinh địch trong cốc là Tur Mã Đan, Độc Cô Lam, chỉ vì con Linh Chi mã là của báu trong trời đất hiếm thấy khó cầu, không phải trên ngàn năm không thể thành hình được, từ đạo lý hiệp nghĩa mà nhìn dĩ nhiên không thể ngồi nhìn nó bị người ta tàn hại, còn từ thực tế hiện tại mà nhìn càng không thể để báu vật ấy giúp ích cho công lực của lũ tà ma. Cho nên bất kể là góc độ nào ta cũng đều phải mạo hiểm cứu lấy nó.

Dừng lại một lúc, lại nói tiếp :

- Cũng vì ta đối với Độc Cô Lam và Tur Mã Đan đã có thành kiến nên chỉ nhờ Sứ huynh nói với lão tiên bối cùng giữ chắc chỗ cửa động, nhưng lại không tính tới chỗ trong động lại có cường địch, không những khiến ta suýt một phen hao tổn tâm cơ, mà còn suýt chết dưới một chưởng nữa.

Đình Tứ tiên sinh thần sắc nghiêm trang hỏi :

- Lão đệ đã nhận ra lai lịch của ba người ấy chưa?

- Chưa nhận ra được.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Tuy nhiên, lộ số võ công của bọn họ, tựa hồ có cùng nguồn gốc với quái nhân áo đen và Tur Mã Đan, cũng có thể nói là cùng nguồn gốc với tiểu nhân.

Đình Tứ tiên sinh bất giác kinh hoảng nói :

- Võ công của bọn họ đều là từ Chú Kiếm đàm?

Văn sĩ áo trắng gật đầu đáp :

- Đúng thế.

Lúc ấy một dãy người đã ra khỏi rừng rậm. Văn sĩ áo trắng dừng bước đổi giọng nói :

- Lão tiên bối, tiểu nhân có một điều thất nhân tình muốn xin, mong được tiên bối rủ lòng thương ban cho.

Đinh Tứ tiên sinh nói :

- Lão đệ đã có lời xin cứ nói hết ra, chỉ cần sức lão hủ làm được, thì quyết không để người thất vọng.

- Đa tạ lão tiên bối.

Văn sĩ áo trắng lặng lẽ cười nói :

- Thật ra, tiểu nhân chỉ xin một điều rất đơn giản, chỉ xin tiên bối cho phép Súly huynh đi chơi với tiểu nhân một trăm ngày.

Đinh Tứ tiên sinh không kìm được tiếng kêu, cười lớn nói :

- Lão đệ, đó là cái ơn thành toàn cho tệ đồ, lão phu mừng còn không hết, lẽ nào lại không đáp ứng?

Văn sĩ áo trắng ôm quyền vái dài nói :

- Đa tạ tiên bối, tiểu nhân xin cáo từ ở đây.

Đinh Tứ tiên sinh vừa ôm quyền đáp lễ, văn sĩ áo trắng đã hướng về phía Súly Chân Vũ cười nhẹ nói :

- Súly huynh sao còn chưa chào sư phụ?

Đinh Tứ tiên sinh bắc giác kinh ngạc nói :

- Đi ngay bây giờ à?

- Đúng vậy.

Văn sĩ áo trắng nghiêm nét mặt mà tiếp :

- Tính từ hôm nay, đúng một trăm ngày nữa, tiểu nhân xin gặp lại ở Túy Tiên cư tửu lâu tại Thảo Điền trấn...

\* \* \* \* \*

Nửa giờ sau, tại một nơi hiểm trở nhất trong dãy núi Võ Đang. Trong chỗ hẻm núi cành lá rậm rạp che khuất ánh mặt trời, xuất hiện hai bóng người lướt nhanh cơ hồ mắt thường không nhìn thấy được, loáng cái đã vào trong khu rừng già.

Hai người ấy chính là Súly Chấn Vũ và văn sĩ áo trắng huyền bí. Hai người mãi miết đi băng qua rừng. Súly Chấn Vũ bắt đầu mỗi mệt bèn nói :

- Thặng nhân các hạ, trong bầu của ngươi có thuốc men gì không?

- Dùng làm thuốc còn tệ hơn là uống thuốc độc.

Văn sĩ áo trắng cười nụ nói :

- Đi thêm một lúc nữa thì rõ ngay.

Súly Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Còn xa không?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Đi mau lên, Súly huynh, ngươi thấy chỗ này ra sao?

- Hiểm trở, kín đáo, đủ cả hai bề, quả phía trên chắc có nơi ở tốt.

Trong lúc trả lời, trong óc chợt lóe lên tia sáng, chàng không tìm được



một tiếng ồ nói :

- Ta minh bạch rồi.

Văn sĩ áo trắng cười hỏi :

- Súly huynh minh bạch cái gì rồi?

Súly Chấn Vũ hạ giọng nói nhỏ :

- Con Linh Chi mã được giấu ở đây phải không?

Văn sĩ áo trắng gật đầu nói :

- Đúng rồi... Từ nay tới trăm ngày nữa, nó sẽ là người bạn duy nhất của người.

Súly Chấn Vũ không giấu được sự kinh ngạc, hỏi :

- Cái gì, người muốn ta ở một mình tại chỗ này trong một trăm ngày à?

- Phải.

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Tới rồi.

Trước mắt họ là một vách đá dựng đứng, trong đêm tối nên ngửa nhìn lên càng không thấy đỉnh, không rõ là cao bao nhiêu, dây leo mọc khắp nơi chen lẫn với rêu xanh, ở trên thì toàn một màu xám xịt, không cây cỏ nào mọc được.

Súly Chấn Vũ chăm chú nhìn để ước lượng, trước mắt thấy một cái bóng trắng xẹt qua, văn sĩ áo trắng đã phi thân lên vách đá, lợi dụng dây leo thoăn thoắt leo lên như con mèo, trong phút chốc đã khuất trong đám dây leo, cũng hơn trăm trượng, ngoài lại vầy vầy Súly Chấn Vũ phía dưới, rồi thoảng cái đã mất hút vào trong vách đá.

Súly Chấn Vũ chỉ biết theo đúng phương pháp trèo lên tới chỗ văn sĩ áo trắng mất hút. Té ra đó là một hang núi tự nhiên có dây leo phủ kín bên

ngoài, cửa hang là một chỗ trống phải khom người mới chui vào được, nhưng trong hang rộng khoảng năm trượng vuông... Khi Súly Chấn Vũ chui vào, văn sĩ áo trắng đang ngồi xếp bằng cạnh cửa hang, trong lòng ôm con Linh Chi mã, cùng nó đùa giỡn, đôi bên đều có vẻ gần gũi thương mến nhau lắm. Con Linh Chi mã vừa thấy người lạ bước vào, chợt kêu chóc một tiếng, dúi đầu vào lòng văn sĩ áo trắng. Văn sĩ áo trắng vỗ vỗ đầu mà nói :

- Cung ơi đừng sợ, đây là một người bạn tốt của ta, cũng là người ta vẫn nói đấy, mà phải giúp đỡ mới được.

Súly Chấn Vũ bất giác kinh ngạc hỏi :

- Nó giúp đỡ ta à?

Văn sĩ áo trắng gật gật đầu nói :

- Đúng thề, chuyện này sẽ từ từ nói... Nào, Tiểu Thúy, chào người bạn tốt của ta đi.

Con Linh Chi mã nghe câu nói ấy bèn từ từ quay đầu ra, dáng còn sợ sệt, nhìn Súly Chấn Vũ gật đầu liên tiếp, hai con mắt lóe lên ánh sáng chiếu khắp bốn phía, trong đêm tối nhìn như hai viên dạ minh châu.

Súly Chấn Vũ nhìn thấy người, bất giác nổi tính trẻ thơ, vừa đưa tay ra bế, vừa cười nói :

- Khôn lắm, mà đáng yêu lắm. Tiểu Thúy lại đây nào!

Con Linh Chi mã từ trong lòng văn sĩ áo trắng nhảy vào lòng Súly Chấn Vũ, được Súly Chấn Vũ hôn hít vỗ về, có vẻ thích lắm.

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Nó là tinh hoa của cây cỏ, tất nhiên rất khôn. Súly huynh đừng thấy nó nhỏ mà coi thường. Nó suýt bị hại nên rất đáng thương, Súly huynh nên tỏ rõ ý tốt.

Tiếp theo nghiêm sắc mặt nói :

- Con Linh Chi mã này cũng may mà thoát khỏi tay bọn tà ma ngoại đạo. Ăn thịt nó có thể thoát thai hoá cốt, mà trích huyết nó có thể tăng thêm công lực.

Súy Chấn Vũ bất giác kinh ngạc hỏi :

- Nếu vậy tại sao nó rơi vào tay Độc Cô Lam lâu như vậy mà vẫn còn sống được đến nay?

- Đó là một chuyện không thể nào hiểu nổi.

Văn sĩ áo trắng nói tiếp :

- Cũng có lẽ vì nó không đủ cho bọn họ mỗi người một miếng chăng?

Rồi giọng lặng lẽ cười hỏi :

- Súy huynh người xem chỗ này thế nào?

Súy Chấn Vũ gật đầu liên tiếp nói :

- Tốt, rất tốt... Nói thật không biết người làm sao phát hiện được chỗ này vậy?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Vì việc con Tiểu Thúy giúp người mà tìm chỗ này, ta gần như đi khắp cả dãy Võ Đang. Năm ngày trước mới tới đây.

Súy Chấn Vũ mới kêu lên một tiếng “a”, văn sĩ áo trắng lại nói tiếp :

- Người xem, ở đây có suối trong, có giường đá, gối chiếu, thức ăn và vật dụng hàng ngày, đủ cho người trong một trăm ngày.

Súy Chấn Vũ cười khỏ nói :

- Đa tạ các hạ đã sắp xếp! Bây giờ thì mở nút hồ lô được chưa?

Văn sĩ áo trắng thoáng trầm ngâm nói :

- Súly huynh, người nghe qua câu chuyện về Chú Kiếm đàm chưa?

- Chưa.

Súly Chấn Vũ nói tiếp :

- Đêm nay tại hạ mới được nghe thấy cái tên ấy lần đầu, do gia sư nói.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Nói ra thì chẳng có gì là lạ, đó là một câu chuyện đã xảy ra ít nhất từ một trăm năm trước.

Dừng lại một lúc, lại buồn bã nói :

- Lúc bấy giờ, võ công của Chú Kiếm đàm chủ được gọi là thiên hạ vô địch, được đông đảo võ lâm suy tôn là Võ lâm chí tôn. Nhưng chẳng may có lần động đất, Chú Kiếm đàm bị núi sạt lấp mất, không ai thoát được. Võ học khoáng thế của Chú Kiếm đàm bị thất truyền từ lúc đó là vì vậy.

Súly Chấn Vũ hỏi :

- Như vậy các hạ có dịp kỳ ngộ ra sao mà học được?

Văn sĩ áo trắng thở dài nói :

- Cũng là trời xanh thường ta gặp chuyện không may, nên đem chuyện ấy để đền bù!

Nói tới đó, trên mặt lộ vẻ xa xăm như nhớ lại dĩ vãng, nói :

- Đâu sáu bảy năm trước, trong một lần ngẫu nhiên đi chơi, tại một bãi cát bên thác ta phát hiện một cái hộp sắt bị rỉ sét hết. Ta hiếu kỳ mở ra xem, không ngờ lại là cuộc kỳ ngộ hiếm có. Đó là tâm pháp võ công của Chú Kiếm đàm, song chỉ vẹn vẹn có tập cuối, sau khi ta xem thật kỹ, mới rõ là bí kíp của võ công này chia làm ba tập để trong ba cái hộp sắt. Nhưng nội dung tập cuối hay hơn hai tập kia, lại bao hàm cả yếu quyết cơ bản của hai tập kia, có điều thiếu cơ sở của hai tập đầu và giữa, nên cũng có chỗ không trọn vẹn đáng tiếc.

Súy Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Sau đó người có tìm quanh khu vực phụ cận bãi cát đó không?

Văn sĩ áo trắng không kìm được cười gượng nói :

- Đương nhiên là đã tìm kiếm, nhưng không có kết quả. Song trước mắt thì hai tập đầu và giữa ấy đã có chủ, vậy thì đã có toàn bộ rồi.

Súy Chấn Vũ như chợt nghĩ ra, kêu lên một tiếng rồi nói :

- Người muốn nói đến Tư Mã Đan và quái nhân áo đen phải không?

Văn sĩ áo trắng gật gật đầu, Súy Chấn Vũ trầm ngâm nói tiếp :

- Vậy chắc là sau khi Chú Kiếm đàm bị động đất lấy mất, qua nhiều ngày tháng, núi lửa lại phun ra, cho nên ba cái hộp sắt nằm ở ba nơi mà các người mỗi người được một?

- Đúng vậy. Ta cũng nghĩ đến khả năng ấy.

Súy Chấn Vũ nói :

- Theo tình trạng mới đây mà xét, thì võ công của quái nhân áo đen và Tư Mã Đan so với các hạ chẳng phải là chỉ chênh lệch một ít.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Sự thật là như thế, nhưng nếu hai người bọn họ liên thủ lại thì khác, huống hồ họ đều còn huấn luyện một đám thủ hạ làm nhanh vuốt, cho nên câu chuyện này không dễ giải quyết đâu.

Súy Chấn Vũ lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Các hạ muốn thành toàn cho ta, để ta làm trợ thủ cho người phải không?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Súly huynh chỉ nói đúng có một nửa. Đúng thế, mục đích của việc này là muốn thành toàn cho người, nhưng không phải để người làm trợ thủ cho ta.

Súly Chấn Vũ không kìm được nụ cười khổ, nói :

- Chẳng lẽ trong vòng một trăm ngày mà lại biến ta thành một người giỏi được?

Văn sĩ áo trắng đổi vẻ mặt nói :

- Đúng vậy, tuy thời gian một trăm ngày là ngắn, nhưng người có phước lộc dày hơn ta nhiều, thành tựu chỉ có cao hơn thôi.

- Cao hơn người à?

Súly Chấn Vũ nói :

- Nếu chỉ bằng người thôi ta cũng đã thấy thỏa mãn lắm rồi!

Văn sĩ áo trắng lấy lại vẻ nghiêm trang nói :

- Súly huynh, ta không nói đùa đâu. Thứ nhất, người có căn bản võ công cao cường, không phải như ta là kẻ học tất. Thứ hai, về mặt tư chất, trí tuệ thiên phú thì người hơn ta nhiều. Thứ ba, ta biết người tuy không có bản lĩnh đọc qua một lượt là nhớ không quên, nhưng cũng gần như vậy...

Súly Chấn Vũ ngắt lời cười nói :

- Các hạ có vẻ biết ta rõ lắm thì phải?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Chuyện ấy có gì là lạ, ai bảo người là một vị phong trần kỳ hiệp danh chấn giang hồ làm chi!

Kẻ đổi giọng lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói tiếp :

- Thứ tư, cũng có một điểm rất quan trọng...

Nói tới đó bèn đưa tay chỉ vào con Linh Chi mã trong lòng đối phương nói :

- Người còn được cục cưng này hết sức giúp đỡ.

Súy Chấn Vũ không kìm được sự kinh hãi :

- Người nói con vật này giúp đỡ ta được cái gì?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Ta bảo nó cứ cách một ngày thì trích máu cho người một lần!

Súy Chấn Vũ hốt hoảng nói :

- Sao lại làm như vậy? Cách một ngày trích máu một lần, một trăm ngày là năm mươi lần, nó nhỏ bé thế này làm sao chịu nổi?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Ta nghĩ con vật này không nên ăn thịt, chỉ cần cách nhật lấy máu một lần, tuy khó tránh khỏi ảnh hưởng tới thể chất của nó, nhưng sau đó dưỡng sức cho nó hai ba tháng, thì có thể trở lại bình thường thôi.

Súy Chấn Vũ nhăn tít mày nói :

- Chuyện ấy người biết rõ nên làm thế nào là tốt rồi, nhưng tại sao lại cần phải nhốt ta vào một cái chuồng để luyện cho thành người giỏi?

Văn sĩ áo trắng thở dài một tiếng nói :

- Những khúc mắc bên trong ta không tiện nói, cũng không muốn nói, tóm lại chỉ cần một lời thôi, là mọi chuyện trên đời này ta đều đã nhìn thấy cả rồi, như người ta vẫn nói rằng trăm tuổi đời đời người đều giấc mộng, vạn dặm giang sơn một ván cờ. Ta là một kẻ còn sống thừa sau kiếp nạn, có việc gì mà phải dán thân vào vũng nước đục?

Súy Chấn Vũ cười nhẹ nói :

- Người đã bôn tẩu giang hồ, hết sức trừ ma vệ đạo, đủ thấy người với

tình đời chưa phải đã hoàn toàn...

Văn sĩ áo trắng cười khở ngất lời nói :

- Sai rồi Súly huynh, đó chỉ vì ta phải làm tròn hết trách nhiệm với sư môn mà thôi.

Nói xong lại thở dài một tiếng nói :

- Nếu quả thật ta có một chút ý khí hào hùng trượng nghĩa hành hiệp, thì gã Vương Tử Vân kia chắc chắn đã chết rồi.

Súly Chấn Vũ bác giác lảm bảm nói :

- Cái đó... cái đó thật không thể bàn được.

Văn sĩ áo trắng buồn bã thở dài nói :

- Một ngày nào đó, người sẽ rõ hết toàn bộ câu chuyện bên trong, lúc ấy người sẽ thấy toàn bộ hành động của ta là không thể bàn được.

Nói xong rút trong bọc ra một quyển sách mỏng bìa lụa, hai tay đưa cho Súly Chấn Vũ, nghiêm trang nói :

- Súly huynh, đây là quyển ba trong bí kíp của Chú Kiếm đàm, tinh hoa võ công của Chú Kiếm đàm cũng ở đây, mong người trân trọng giữ gìn nó. Sau một trăm ngày, chờ cho người luyện xong thân công, ta sẽ lập tức đem con Tiểu Thúy ở ẩn non sâu, vĩnh viễn không trở lại cõi người nữa...

Súly Chấn Vũ chưa kịp nhận bí kíp, nghe xong câu nói, bác giác giật nảy mình, hỏi :

- Cái gì, người đem trách nhiệm nặng nề này giao cho ta à?

- Đúng vậy.

Văn sĩ áo trắng nghiêm trang đáp :

- Từ nay trở đi, người là Đàm chủ mới của Chú Kiếm đàm, trừ ma vệ



đạo thể nào, lấy lại trong cuốn đầu và giữa trong bí kíp võ công của bản môn thể nào, đều là trồng cây vào người cả đấy.

Súy Chấn Vũ đang còn ngần ngại, văn sĩ áo trắng nói tiếp :

- Trong vòng một trăm ngày, tuy ta không ở lại nơi này, nhưng tất nhiên cũng ở chung quanh đây để bảo vệ cho người. Cho nên chỗ này chỉ cách sào huyết bọn ma đầu trong gang tấc nhưng người bất tất lo lắng.

Nói xong, lại đổi vẻ mặt nói tiếp :

- Thôi được rồi, cái gì cần nói ta đã nói rõ, bây giờ thì vào việc chính thôi. Tiểu Thúy, lại đây nào.

Con Linh Chi mã nghe tiếng kêu bèn nhảy tót vào trong lòng văn sĩ áo trắng. Văn sĩ áo trắng rút trên đầu một trâm bạc gài tóc, ướm ướm vào dưới môi con Linh Chi mã, nhẹ nhàng như nói với trẻ con rằng :

- Đừng sợ, Tiểu Thúy, có lẽ đau một chút, nhưng nhin một chút là được thôi.

Con Linh Chi mã tuy ngoan ngoãn gật đầu, nhưng toàn thân vẫn giật nảy lên một cái. Súy Chấn Vũ nhìn thấy cảnh tượng ấy, trong lòng bất nhẫn, xoay mặt nhìn ra chỗ khác.

Văn sĩ áo trắng không nhin được nụ cười nói :

- Có thể xông pha vào đám nghìn quân muôn ngựa, giết địch như nhô cỏ, lại không dám nhìn thấy con Tiểu Thúy của ta chảy máu, người thật là kẻ có tình đấy...

Súy Chấn Vũ quay đầu lại, chỉ nhìn thấy con Linh Chi mã đang ứa ra một giọt dịch trắng to bằng hạt đậu vàng, trong lòng đang ngờ vực, văn sĩ áo trắng đã gọi :

- Mau lên, lại đây chứ.

Súy Chấn Vũ chỉ biết cúi xống trước con Linh Chi mã hứng lấy nuốt vào trong miệng. Giọt dịch trắng ấy khi đã vào trong miệng rồi, lập tức hóa thành một mùi vị thơm tho mát rượi, theo cổ họng đi xuống, trong phút

chốc như được uống rượu đế hồ, toàn thân cảm thấy khoan khoái khôn tả.

Văn sĩ áo trắng vỗ vai con Chi mã, nói :

- Tiểu Thúy, mày nghỉ ngơi đi, ngày mai cũng vào giờ này ta sẽ lại tới.

Con Linh Chi mã gật gật đầu, kêu chóc một tiếng, nhảy xuống đất, chạy vào kẽ đá chỗ cạnh một dòng suối nhỏ từ vách đá phun ra.

Văn sĩ áo trắng đưa mắt nhìn lướt ra cửa hang đá nói :

- Trời sáng nhanh thật. Súly huynh, người nên lập tức vận công điều tức, để tăng thêm hiệu quả của sức thuốc. Từ nay trở đi, cứ cách một ngày, trước buổi sáng, ta sẽ lên tới. Nhưng nếu có chuyện gì bất ngờ ta không tới kịp, lúc ấy người phải nhẫn tâm, tự trích máu con Linh Chi mã mà uống.

Súly Chân Vũ gật gật đầu. Văn sĩ áo trắng cầm chiếc trâm bạc đưa cho chàng nói :

- Đây, cái trâm này đưa cho người dùng. Ta đi đây. Xin chào.

Nói đi là đi, thân hình xẹt một cái, đã vọt ra ngoài hang đá...

Cùng lúc mà Súly Chân Vũ và văn sĩ áo trắng nói chuyện trong hang đá, nhóm quần hào do Đinh Tứ tiên sinh dẫn đầu cũng đang họp nhau ở một góc núi, bàn về công việc của mỗi người từ đó trở đi, sau đó chia tay nhau cùng xuống núi.

-----oOo-----

## Chương 29: Đường Giang Hán hiệp nữ chịu nhục

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Mười ngày sau đại hội ở ngọn Kim Đỉnh núi Võ Đang, trên lầu Hoàng Hạc tại Vũ Xương...

Lầu Hoàng Hạc nằm trên một chỗ rộng rãi nhìn ra Trường Giang, dựa vào lan can nhìn ra xa có thể trông suốt phong cảnh mấy trăm dặm ở hai phía thượng lưu hạ lưu. Cảnh vật ở ba trấn vùng Vũ Xương, có thể nhìn rõ cả.

Trời đã xế chiều, du khách ở trên lầu Hoàng Hạc đã dần dần ra về.

Nhưng trên tầng ba, vẫn còn một ít du khách dựa vào lan can ngắm cảnh, trong đó có một người đội khăn nho sĩ sắc mặt xám đen, mặc áo xanh, người tầm thước im lặng ngắm cảnh một lúc rồi như muốn đỡ chôn chân, quay người lại, thông thả đi vòng quanh hiên lầu.

Lúc ấy, trên gác ba lầu phía nhìn ra sông chỉ có hai người vẫn trầm ngâm ngắm cảnh. Hai người ấy, một vào khoảng trung niên vẻ mặt thô kệch, mặc áo màu xám, kiểu nhà buôn, một khoảng ba mươi tuổi mặc áo màu trắng kiểu nhà nho, buộc tóc không đội mũ, mặt đẹp như ngọc, môi tựa thoa son, lại thêm thân hình dong dỏng cao, thần thái tiêu sái, có thể gọi là một mỹ nam tử.

Có điều trong sự đẹp đẽ đó lại có sự phá tướng, đó là đôi mắt uơn ướn cứ đảo đi đảo lại, lại thêm con mắt có những tia máu đỏ nổi lên, xem ra nếu không phải tử sắc quá độ, thì là thiếu ngủ nhiều nên trông như thế.

Đúng lúc người văn sĩ áo xanh quay người bước xuống tầng lầu, người áo trắng đằng hắng một tiếng, bảo :

- Tên thư sinh ngọc này quả là thằng ngọc.

Văn sĩ áo trắng chậm rãi nói :

- Đúng rồi.

Người áo xám quay lại cười nói :

- Uất Trì huynh đang có tâm sự gì à?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Hồ huynh thử đoán xem!

Người áo trắng hạ giọng cười nhỏ nói :

- Có gì khó, đoán biết tâm sự của người khác, ta thật không dám, chứ...

Giọng nói lại càng nhỏ hơn, nói :

- Muốn đoán tâm sự Ngọc Diện Quỷ Sắc người, Hồ Cương ta dám nói chỉ một lời là đã đoán đúng.

Nguyên hai người này, một là Ngọc Diện Quỷ Sắc Uất Trì Huyền trong Võ lâm Tứ quý, một là Phân đà chủ Phân đà Giang Hán của Tứ Hải minh.

Hồ Cương đắc ý cười nói :

- Lão đệ, Hồ Cương ta là chủ nhà có chỗ sơ xuất, trong vùng Giang Hán này bất luận là người ưng ý cô gái nào, chỉ cần nói thẳng ra, ta sẽ giúp người thỏa nguyện ngay.

Uất Trì Huyền thở dài một tiếng nói :

- Hồ huynh, sợ người không đủ sức đâu. Không phải ta xem thường người, chứ Hồ huynh ạ, cảnh hoa này thật rất khó bề.

Hồ Cương trợn mắt :

- Lão đệ, xin cứ tin ta. Liên kết với nhau rồi, dù người có ưng ý tiểu thư thống đốc Hồ Quảng đi chăng nữa, ta cũng có cách đem ra đây cho người đùa giỡn.

Uất Trì Huyền thần sắc nghiêm trang nói :

- Hảo ý của Hồ huynh thật đáng cảm động, bây giờ gác ba này chỉ có hai

ta, có thể nói rõ được. Hồ huynh, người xem gã áo xanh lúc này có đúng là một gã ngốc không?

Hồ Cương ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ nào lão đệ đã phát hiện ra điều gì chẳng?

Uất Trì Huyền nghiêm sắc mặt nói :

- Cứ theo ta ngầm quan sát, trước đây hai ngày thì nàng ta là một trong Võ lâm Tam mỹ, cũng là đệ tử chân truyền của Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Sương trong Võ lâm Tam thánh, tức tam tiểu thư Triệu Tô Quyên của Triệu gia ở Quê Lâm.

Hồ Cương biến sắc hỏi :

- Đúng là nàng ta à?

- Không sai được!

Uất Trì Huyền cười bí ẩn nói :

- Nàng ta cùng ở trong một khách điếm với ta, lại cách nhau chỉ một bức vách.

Hồ Cương hỏi tiếp :

- Người đã thấy diện mạo thật của nàng ta à?

- Không hẳn là thế.

Uất Trì Huyền gượng gạo cười nói :

- Chẳng giấu gì Hồ huynh, đêm rồi, chỉ chút nữa là ta chết trong tay cô ta.

Hồ Cương cười nói :

- Cái gì? Đêm trước người chết trong tay...

- Không phải thế.

Uất Trì Huyền ngắt lời cười gượng nói :

- Đây là một chuyện khác. Đêm trước lúc canh ba, ta lên vào sau vườn đập cửa sổ ước hẹn nhưng con nha đầu ấy chẳng hề lên tiếng, đóng cửa, rồi lẳng lẳng lên nóc nhà, vừa thấy ta đã ra tay trước thi triển sát thủ, la lên: Bất thích khách. Ta thấy y thị thi triển chiêu thức Phân Quang kiếm pháp của Vạn Diệu tiên cô thì biết ngay là y thị, nhưng nhận ra y thị chỉ bằng vào võ công mà thôi.

Hồ Cương không tìm được một tiếng kêu, hỏi :

- Người làm sao để chạy thoát tay cô ta?

Uất Trì Huyền nói :

- Lúc ấy nàng ta thấy khó đón đỡ thì la lớn lên, quan binh chung quanh nghe tiếng la đổ vào nhân lúc hỗn loạn phi thân vọt đi, nhưng chạy như thế mà vẫn bị trúng một chỉ vào đùi, chỉ trầy xước da thịt một chút thôi.

Hồ Cương sắc mặt bất định nói :

- Nếu như vậy, thì quả là Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Sương đang có mặt tại vùng Giang Hán thật rồi.

Uất Trì Huyền nói :

- Tin tức của Tổng đàn có lẽ sai chăng?

Tiếp theo lại cười rồi nói :

- Hồ huynh, nhân vật trọng yếu như vậy ở trong khu vực của người, mà người vẫn không hề hay biết, thì người là một Phân đàn chủ mẫn cán tới mức nào?

Hồ Cương sắc mặt xám xanh nói :

- Lão đệ, người không thể che giấu cho ta một chút sao?

Uất Trì Huyền nở một nụ cười bí ẩn nói :

- Được chứ, nhưng với điều kiện là...

Hai người kê tai rì rầm một hồi, Uất Trì Huyền vỗ vai đối phương cười nói :

- Hồ huynh, cách ấy được mà! Quyết định thế nào thì tùy ngươi, Ngọc Diện Quỷ Sắc ta chỉ cần vui vẻ thôi. Sau khi thành công, ta chỉ đùa giỡn với con bé ấy ba ngày, còn bao nhiêu công lao nhường cả cho ngươi.

Hồ Cương nhăn nhó cười gật đầu. Uất Trì Huyền nói tiếp :

- Hồ huynh, Minh chủ chúng ta chẳng phải đang dốc sức tranh thủ Võ lâm Tam thánh hợp tác sao? Chỉ cần bắt được con nha đầu họ Triệu, chẳng e gì Hứa Ngạo Sương không tới, còn hai người kia không thành vấn đề nữa, thử nghĩ xem đây là công lao to lớn biết bao nhiêu!

Hồ Cương thần sắc biến đổi, cắn môi quả quyết :

- Đúng! Chúng ta đi thôi.

Trong bóng tối chiều mờ mịt hai người nói nhau xuống lều ra đi.

Một trong những khách điểm sang trọng nhất ở Vũ Xương. Khách điểm Giang Tân.

Quá đầu canh một, gã văn sĩ ngọc áo xanh đã xuất hiện trên lầu Hoàng Hạc chậm rãi bước về khách điểm, lên phòng số hai mươi hai trên lầu hai.

Khoảng sau một bữa cơm, ở trong phòng số hai mươi hai sát vách phòng văn sĩ áo xanh, Ngọc Diện Quỷ Sắc Uất Trì Huyền và Hồ Cương thì thầm với nhau :

- Y thị lên giường rồi.

Hồ Cương thoáng hiện vẻ không yên tâm nói :

- Hình như thị không uống trà.

Uất Trì Huyền nói :

- Đừng vội. Giả như không uống trà, thì cái món dưới gối thị cũng lãnh đủ thôi, nghe kìa, tiếng gì vậy?

Nguyên là trong căn phòng sát vách đã vang tiếng thở nhẹ đều đều. Uất Trì Huyền cười nói :

- Đợi thêm một chút nữa là hành động được rồi.

Hồ Cương còn ngần ngại hỏi :

- Cái này... Uất Trì huynh...

Uất Trì Huyền cười nụ ngất lời nói :

- Đừng có run như thế, lần phong lưu mạo hiểm này không kể lão huynh vào, chỉ cần đứng ở ngoài xem thôi.

Hồ Cương vui vẻ nói :

- Được, được rồi, có điều...

Uất Trì Huyền xua tay ngắt lời đối phương, nghe ngóng một thoáng, lại kê tai nói nhỏ :

- Lão huynh, hái hoa rất cần hành sự quả quyết mà suy xét. Người đừng có ngờ vực đâm ra thấy ma quỷ, lúc quyết định lại làm ta cụt hứng, biết không?

- Hiểu! Ta hiểu!

Hồ Cương gật đầu mấy cái. Hai người lại hạ giọng gì rì rầm một lúc, rồi lặng lẽ đi ra.

Uất Trì Huyền đối với thuốc mê tà môn của gã như là rất tin tưởng, y đoán là người trong phòng sau vách quyết đã mắc vào thủ đoạn ám toán của y rồi. Cho nên y ra cửa chỉ nhìn qua hai bên một thoáng rồi lập tức héch mũi về phía Hồ Cương một cách quả quyết xô cửa phòng bên cạnh,



lập tức bước vào, rồi lập tức cài then lại. Hồ Cương cũng cùng lúc ấy phi thân lên nóc nhà.

Lúc ấy là đêm ngày mười ba tháng sáu, tuy chưa phải là đêm rằm, nhưng trong cảnh muôn dặm không mây, đôi mắt nhìn được rất xa, bình tâm mà xét, quang cảnh này rất không phù hợp với hoạt động của kẻ đi đêm. Hồ Cương trên nóc nhà, chăm chú nhìn khắp tứ phía không thấy có gì đáng ngờ, lập tức định nhảy xuống mái hiên khuất ánh trăng. Nhưng y vừa xuống đất thì bên tai chợt nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng nhưng rõ ràng :

- Hồ Cương, người đến đây làm gì?

Cứ theo ngữ khí mà xét thì kẻ nói câu vừa rồi không có ý thù địch, mà còn là người quen nữa. Nhưng bấy nhiêu cũng đủ khiến Hồ Cương giật nảy mình, vì trước khi y nhảy xuống đã quan sát bốn phía rõ ràng, không hề phát hiện một bóng người, vậy thì câu nói đột ngột này từ đâu ra?

Vừa lúc y trong lòng kinh hãi, ở cổ áo sau lưng, nghe phũ một cái lạnh buốt, làm y hoảng sợ suýt nữa nhảy lên như gặp quỷ. Nhưng thật ra y không có cách nào nhảy lên, vì đúng lúc bị thổi vào cổ, y cũng thấy toàn thân cứng lại, đã biến thành một cái xác còn sống, ngoài đầu óc, mắt và tai ra, toàn thân y đã không còn nghe theo sự điều khiển của y rồi.

Lúc ấy trước mặt y hiện ra một lão ăn mày già mặt to tóc rối, nhìn y nhe răng cười một cái rồi dùng phép truyền âm hỏi :

- Hồ đại phân đàn chủ có nhận ra lão khiêu hóa không?

Té ra là lão ăn mày vừa đột nhiên xuất hiện ấy là Mê Hồ Tử Cái Thân Bá Tuyên.

Gã Hồ Cương này làm tới Phân đàn chủ Phân đàn Giang Hán của Tứ Hải minh, đối với mấy vị trưởng lão tiên bối nổi tiếng còn sống của Cái bang, tự nhiên không thể không biết. Chỉ cần nhìn vào ánh mắt kinh hoàng sững sờ của y, cũng có thể có câu trả lời rồi.

Thân Bá Tuyên cười ruồi nói :

- Đừng sợ, đêm nay ta thấy trong lòng rất vui vẻ, không giết người đâu,

chẳng qua muốn làm phiền Phân đàn chủ. Huyệt đạo bị điểm chỉ giờ này ngày mai là tự động giải khai thôi.

Ông ta nói nghe nhẹ nhàng, chứ đang mùa hè mà đứng trên nóc nhà tới sáng thì còn mát mẻ, chứ từ sáng tới tối chịu tội cả ngày thì ai mà vui vẻ cho được!

Đang lúc Hồ Cương cơ hồ phát khóc, Thân Bá Tuyên đã như một làn khói nhẹ nhàng lướt tới hành lang của lầu hai rồi, bèn đứng bên cửa gian phòng Uất Trì Huyền vừa bước vào, nghe ngóng. Trong phòng đang lúc vang lên nhịp thở nhẹ đều đặn của con gái, thì lại vang lên tiếng soàn soạt như là tiếng cởi áo quần.

Thân Bá Tuyên nghe thấy bất giác trong lòng phát hoảng, nghiêng răng máng :

- Thằng giặc đáng chết này! May mà ta tới đúng lúc...

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, vươn tay ra gõ ba tiếng nhẹ nhẹ vào cửa phòng.

Trong phòng vang ra tiếng hỏi giật giọng của Uất Trì Huyền :

- Cái gì vậy?

- Có chuyện.

Thân Bá Tuyên âm ớ trả lời nhỏ tiếng.

- Con bà nó.

Uất Trì Huyền tức tối nói :

- Lão gia đang bắt đầu hứng thú, thì chẳng biết lại có đứm quỷ nào tới quấy rầy, ta mà bắt được thì sẽ xé xác nó ra.

Thân Bá Tuyên trong bụng cười thâm, né người đứng ra cạnh cửa. Một khoảnh khắc sau chột nghe, cách một tiếng, cửa phòng mở to, Uất Trì Huyền bước ra, chỉ khoác áo che nửa người trên, hỏi :

- Hồ Cương.

Thân Bá Tuyên trong lòng đã biết gã Ngọc Diện Quỷ Sắc này thân thủ không phải tầm thường, cũng cho rằng đối phó với hạng bại hoại võ lâm này, nếu có ra tay đánh úp thì cũng không có gì là quá, nên không chần chừ gì lao tới nhanh như chớp, đâm vào ba đại huyệt của gã, cười nói :

- Là chuyện này này.

Nói xong bước ngay vào phòng, thuận tay đẩy Uất Trì Huyền vào, lại đóng cửa phòng lại, hạ giọng nói :

- Ngươi biết điều thì được nhẹ tội, lão phu sẽ giải khai Á huyệt của ngươi cho, không được vòng vo, phải trả lời đúng câu hỏi của ta.

Uất Trì Huyền không còn cách nào khác chỉ biết gật đầu. Thân Bá Tuyên giải khai Á huyệt của đối phương, hỏi tiếp :

- Nói mau, vị cô nương trên giường là ai?

Uất Trì Huyền không đáp, mà lại hỏi :

- Người là Mê Hồ Tửu Cái tiên bối phải không?

Thân Bá Tuyên gật đầu nói :

- Đúng thế.

Uất Trì Huyền hỏi tiếp :

- Tiên bối biết tiểu bối là ai không?

Thân Bá Tuyên cười nói :

- Ngươi là Ngọc Diện Quỷ Sắc Uất Trì Huyền, kẻ vô sỉ nhất trong bọn Võ lâm Tứ quỷ, có đúng không?

Uất Trì Huyền cười gượng nói :

- Tiên bối bỏ mất đại sự là chuyện còn mất của Cái bang, lại nhúng tay

vào những chuyện vô sỉ này của tiểu nhân, há chẳng phải là không phân biệt chuyện lớn nhỏ sao?

- Người nghĩ là dụ dỗ được lão khiêu hóa ta sao?

Thân Bá Tuyên cười nhạt một tiếng, nói :

- Người đừng nói tới, trả lời ngay câu hỏi của ta.

Uất Trì Huyền thở dài một tiếng nói :

- Đó là một trong Võ lâm Tam mỹ, Tam tiểu thư của Triệu gia ở Quế Lâm.

Thân Bá Tuyên bất giác nảy mình, kêu lên :

- Sao lại thế chứ?

Trong câu nói lại mượn tiện tay điềm thêm một số huyết đạo khác của đối phương, rồi vội vã đánh lửa lên soi.

Hỏa tập vừa sáng, quả nhiên soi rõ người nằm trên giường, quần áo đã bị cởi bỏ một nửa, như còn đang trong giấc xuân chính là Tam tiểu thư Triệu Tố Quyên. Cũng may là ông tìm ra, đến vừa kịp thời, nếu không, chẳng biết hậu quả sẽ ra sao!

Phát hiện ra điều này, ông ta bất giác lạnh buốt toàn thân, vươn tay về phía giường, mặc lại quần áo cho Triệu Tố Quyên, mặt khác hạ giọng hỏi :

- Người đã giở trò gì với Triệu cô nương?

Uất Trì Huyền chậm rãi đáp :

- Không có gì, bất quá chỉ có một chút Khê Minh Phản Hồi hương, loại thuốc mê này tới sáng là tỉnh thôi...

Thân Bá Tuyên giận dữ quát một tiếng, nói :

- Thật vô sỉ đáng chết.

Trong câu nói, chột ông ta lại giơ tay điểm luôn vào Á huyết của đối phương, đồng thời thổi tắt hỏa tập, lặng lẽ vọt tới bên cửa sổ, ngưng thần nghe ngóng, xem ra thì ông ta phát hiện ra có kẻ đang lén lút tới gần căn phòng.

Một khoảnh khắc sau, bên ngoài cửa sổ vang lên tiếng cười :

- Uất Trì Huyền, đồ chết giẫm, ngươi không giành phần cho ta à?

Thân Bá Tuyên cười nhạt một tiếng. Tiếng ngoài cửa sổ cười nhạt nói lại :

- Ngươi thật không khôn ngoan, trong giang hồ ngươi đã có phần rồi mà.

Thân Bá Tuyên vẫn không lên tiếng, nhưng thầm phán đoán về lai lịch đối phương. Bằng vào kinh công tuyệt cao của đối phương thì võ công của y cũng chẳng kém mình. Theo giọng của y, thì biết tuy không phải đồng bọn của Uất Trì Huyền, cũng là kẻ đối địch chứ không phải tới giúp mình, mục đích cũng ám toán Tố Quyên.

Giọng ngoài cửa sổ hừ lạnh một tiếng, nói :

- Ngươi nên rõ một điểm, là ta không muốn vào trong đó để xem một tấn tuồng sắc đẹp trần trường đầu...

Lúc ấy Thân Bá Tuyên đến sát bên Uất Trì Huyền, truyền âm hỏi gấp :

- Có cách nào để cứu Triệu cô nương tỉnh dậy sớm hơn không?

Vào lúc bấy giờ ông ta đã nhìn rõ quang cảnh trong căn phòng tối đen, chỉ thấy Uất Trì Huyền lắc đầu, nhưng ánh mắt lại nhìn về bình trà trên bàn một cái. Ông ta chột động tâm, bèn chụp nhanh bình trà đổ vào mặt Triệu Tố Quyên.

Giọng nói ngoài cửa sổ lại cười nhạt một tiếng, nói :

- Uất Trì Huyền, người tự so với Súly Chấn Vũ thì thế nào?

Tiếp theo hạ giọng nói :

- Cách đây không lâu, trong vòng một trăm chiêu, Sứy Chân Vũ phải bại trận dưới tay ta...

Thân Bá Tuyên trong lòng chột kinh hãi tự nhủ: “Vương Tử Vân...”

Vừa nghe Vương Tử Vân hừ lạnh một tiếng nói :

- Nếu người nghĩ đến chuyện ngoan ngoãn cố chống cự, Uất Trì Huyền, người đã hưởng được nước đầu đối với Triệu cô nương rồi, giờ đây chỉ cần người đưa người ra, ta quyết không làm khó người.

Thân Bá Tuyên một mặt ngưng thần chuẩn bị, mắt nhìn lên giường xem động tĩnh của Triệu Tố Quyên. Có thể nói thật là làm người ta nóng ruột, vì trên giường Triệu Tố Quyên chẳng những không hề có vẻ tỉnh dậy, mà còn ngủ say hơn. Thật ra ông ta không thể ngờ rằng trong bình trà cũng là thuốc mê cùng loại, đem đổ vào mặt, tự nhiên chỉ làm cho Triệu Tố Quyên càng ngủ say thêm!

Tiếng cười nhạt ngoài cửa sổ lại trở lên :

- Uất Trì Huyền, sự nhẫn nại của ta có hạn thôi!

Lúc ấy Thân Bá Tuyên cũng hừ lạnh một tiếng. Giọng ngoài cửa sổ tức giận nói :

- Thật chẳng biết trời cao đất dày, người đứng là chưa thấy quan tài chưa sa lệ!

Cạch một tiếng, cánh cửa sổ theo tay rơi ra, trong ánh sáng lạnh chớp lên, một bóng người theo ánh kiếm mở đường tiến vào.

Thân Bá Tuyên đã tự khí chờ đợi, vừa nhìn thấy thế, tay phải cầm Đả Cầu bổng đánh ra một chiêu Bát Thảo Tầm Xà xuyên qua chỗ hở trong màn kiếm điềm vào trọng huyết Tương Đài của đối phương, đồng thời tay trái vung ra một chưởng phách không, nghiêng đầu đánh tới. Ông ta tự khí dùng toàn lực đánh ra, uy lực không phải tầm thường! Vương Tử Vân phi thân sấn vào kinh hãi kêu lên một tiếng, trường kiếm bên tay phải hạ thấp chặn Đả Cầu bổng của đối phương, cùng lúc vung chưởng đón tiếp.

Uỳnh một tiếng dội lớn vang lên, Vương Tử Vân bị chấn động văng trở ra, rơi xuống dưới lầu. Thân Bá Tuyên cũng bị chấn động đến nỗi thân hình cơ hồ đứng không vững được.

Vương Tử Vân vì ánh trăng sáng, không có cách nào nhìn thấy rõ cảnh trong phòng, lại vì đối phương kinh lực quá mạnh nên bị đẩy lùi. Y lại ngấm ngầm đề khí, phi thân vọt lên lầu lần nữa, đưa mắt nhìn qua :

- Ngươi không phải là Uất Trì Huyền?

Thân Bá Tuyên cười nói :

- Tiểu tử, Uất Trì Huyền đã theo mẹ y đi rồi.

Vương Tử Vân đứng lại trên lan can hiên lầu, hỏi :

- Ngươi là ai?

Thân Bá Tuyên hừ lạnh một tiếng nói :

- Lão khiêu hóa cha ngươi đây!

Vương Tử Vân thoáng ngạc nhiên ồ một cái rồi nói :

- Té ra là Mê Hồ Tửu Cái...

Thân Bá Tuyên tức giận ngắt lời quát :

- Thằng mất dạy kia! Danh hiệu của lão phu mà ngươi dám kêu réo à! Coi chừng ta lột da ngươi đấy!

- Ngươi làm được không?

Vương Tử Vân cười nhạt nói :

- Con quý già, lẽ ra cứ ở trong hang mà thổi bong bóng thổi, có chuyện gì mà lại thò ra đó, chúng ta thương lượng một chút đi.

Thân Bá Tuyên hừ lạnh nói :

- Thứ người không xứng đáng!

Vương Tử Vân cười nói :

- Đáng hay không, ngay từ đầu đều đã tự biết rõ rồi. Thân lão Tuyên tuy là trưởng lão trong Cái bang, nhưng làm sao có thể hơn Sứ Chấn Vũ, có đúng không?

Thân Bá Tuyên không trả lời, Vương Tử Vân nói :

- Thân lão nhi, chúng ta nói thẳng nhé. Người và ta trước nay chẳng có xích mích, hiện tại chỉ vì một chuyện Tô Tiểu thư mà xung đột, vậy thì, tại sao chúng ta không lấy điều kiện ra mà thương lượng?

Thân Bá Tuyên gật gật đầu nói :

- Được, nhưng điều kiện gì mới được...

Vương Tử Vân ngắt lời cười nói :

- Tất nhiên là ta sẽ nói ra điều kiện...

Một lát, nghiêm sắc mặt nói :

- Trước khi nói ra điều kiện, ta phải nói rõ trước một điều, Vương Tử Vân ta quyết không phải là bọn háo sắc. Một điểm này lão như người có chịu tin không?

Thân Bá Tuyên cười nói :

- Có câu rằng sắc chẳng làm say người, chỉ người tự say, về điểm này, ai mà...

Vương Tử Vân ngắt lời cười nói :

- Lão nhi, người không tin cũng phải tin, tóm lại, Vương Tử Vân ta lấy nhân cách đảm bảo rằng đối với Triệu cô nương quyết không có một chút tà niệm. Sở dĩ ta muốn bắt Triệu cô nương, chỉ vì muốn dùng cô để uy hiếp sư phụ của cô là Vạn Diệu tiên bối, để bà ta phải theo thầy trò ta,



từ đó tiến tới buộc toàn bộ Võ lâm Tam thánh gia nhập hội minh, để gia sư trở thành Thái thượng minh chủ Tứ Hải minh...

Thân Bá Tuyền cười nhạt nói :

- Người tính toán như vậy thật là khôn khéo...

Vương Tử Vân ngắt lời nói :

- Lão nhi người đừng lo, hiện tại nói tới điều kiện, chỉ cần người nhận thả Triệu cô nương ra, Vương Tử Vân ta không chỉ hứa không làm khó người, mà còn ra, sức với gia sư cho Cái bang thoát khỏi sự khống chế của Tứ Hải minh để đền đáp thịnh tình của lão nhi người đêm nay.

Thân Bá Tuyền cười nói :

- Tiểu tử, người nói đúng một điều mong mỏi lớn của ta đấy!

Vương Tử Vân trầm sắc mặt nói :

- Lão nhi người nói rõ ra đi, Vương Tử Vân ta không sợ gì người đâu.

Thân Bá Tuyền nói :

- Chẳng lẽ nói lão phu sợ người không thành công!

Vương Tử Vân nói :

- Không sợ, tại sao không dám ra đây so sánh cao thấp?

Thân Bá Tuyền nói :

- Triệu cô nương đang cần có người chăm nom, lão phu không tiện rời chân!

Vương Tử Vân cười nhạt nói :

- Người không ra đây, chẳng lẽ ta không vào được sao?

Thân Bá Tuyền lạnh lẽo cười nói :

- Mời vào, không có ai cản trở ngươi đâu!

Ông ta ngoài lời nói làm ra vẻ khinh thường, nhưng đã ngấm ngấm đề tụ công lực toàn thân.

Vương Tử Vân cười nhạt một tiếng, mắt chiếu ra tia sáng lạnh, trường kiếm trong tay cũng lấp lánh bắn ra tia sáng lóe mắt. Xem ra Vương Tử Vân cũng đã đề tụ công lực toàn thân tới độ chót, đôi bên đều chuẩn bị đánh một đòn tan bìa nát đá, không biết ghê gớm tới mức nào.

Đột nhiên, Vương Tử Vân hạ giọng quát :

- Xem chiêu!

Cùng với câu nói, một làn cầu vồng xanh như tia chớp giạt bắn nhanh tới cửa sổ. Một tràng loảng choảng, răng rắc vang lên, kéo dài một lúc. Vương Tử Vân thu chiêu ngạo nghễ đứng trước, cười nhạt một tiếng nói :

- Ngươi thấy mùi vị ra sao?

Thân Bá Tuyên trề môi xì một cái nói :

- Bất quá chỉ có thế.

Cả hai người tuy miệng đều nói giọng bình thường, nhưng thực tế trên trán đều đã lấm tấm mồ hôi. Xem đó đủ biết hai người trong khoảng khắc vừa rồi đều đã đem hết công lực và chiêu thức tinh diệu ra giao đấu, rõ ràng phải trên mười chiêu.

Cây Đả Cầu bông trên tay Thân Bá Tuyên nhìn vừa nhỏ vừa thô, nhưng thật ra được chế từ loại trầm bảo trúc trên đỉnh Triệu Sơn, không những binh khí thông thường không thể chặt đứt mà ngay cả bảo đao bảo kiếm cũng chưa chắc làm tổn thương được. Song qua lúc giao đấu vừa rồi, trên cây Đả Cầu bông cầu ông ta lại hiện ra hơn mười vết trầy nhỏ, bấy nhiêu đủ thấy vừa rồi trên kiếm của Vương Tử Vân đã dòn chứa chân lực mạnh tới mức nào.

Vương Tử Vân cười ruồi nói :

- Đừng có già mồm, lão nhi ta đã đoán biết công lực của ngươi rồi, quyết không thể hơn được Sứ Chấn Vũ, nên ta nói chắc rằng chỉ trong một trăm chiêu sẽ bắt được ngươi thôi.

Thân Bá Tuyên trong lòng biết rõ câu nói vừa rồi của đối phương không phải là khoác lác, nhưng lúc này Triệu Tố Quyên vẫn hôn mê như cũ, khiến ông ta càng thêm lo lắng, ngoài mắt không thể không làm ra vẻ bình tĩnh như cũ, cười nói :

- Thế sao ngươi không ra tay đi?

Vương Tử Vân nói :

- Để làm rõ hảo ý lúc ban đầu, ta cho ngươi một cơ hội mà chọn lựa quyết định.

Thân Bá Tuyên hừ lạnh một tiếng không đáp, Vương Tử Vân lại cười nhạt nói tiếp :

- Lão nhi, ông cũng đã có tuổi rồi, chẳng lẽ không biết câu, biết thời vụ mới là người tuấn kiệt sao?

Thân Bá Tuyên nén lòng, nhân lúc đối phương đang phân tâm phát thoại, lặng lẽ cởi dây lưng của mình ra, buộc Triệu Tố Quyên đang hôn mê trên lưng, ông ta nghĩ thầm đối phương chỉ muốn bắt sống Triệu Tố Quyên, mình buộc Triệu Tố Quyên lên lưng, tuy xoay trở có thể khó khăn, nhưng cũng khiến đối phương hạ thủ phải chùn tay, với công lực của bản thân, chỉ cần bước ra khỏi cửa sổ ắt khó mà thoát hiểm, song cho là bước tới đường cùng đi chẳng nữa, thì so với việc ở lại tại căn phòng nhỏ này để người ta áp chế cũng chẳng khác bao nhiêu...

Ông ta còn đang loay hoay buộc dây chưa xong, chợt nghe cách một trượng bên trái có một giọng nói mạnh mẽ vang lên :

- Lão đệ, ngươi sao lại phản lão hoàn đồng, đi đùa giỡn với một gã vẫn bồi hậu sinh như thế?

Người ta đến cách mình hơn một trượng mà chưa phát giác ra được, lại thêm ngữ khí thì tựa hồ là bạn già của Thân Bá Tuyên, khiến cho Vương

Tử Vân giật mình, cảm thấy không phải là kẻ tầm thường. Trong lúc hốt hoảng, y ngoảnh đầu nhìn lại chỉ thấy một vị lão nhân vóc dáng trung bình tóc trắng râu dài, tới ngực mặc áo xanh, đang vuốt râu nhìn y cười nhẹ.

Thân Bá Tuyên vội kêu lên :

- Đinh huynh, thằng tiểu tử này có ý không tốt, xin bắt nó trước đã!

Vương Tử Vân vội vàng nói theo :

- Đinh tiên bối, cách đây không lâu, vãn bối trên đỉnh Kim Đỉnh núi Võ Đang đã được tiên bối nhìn qua, tiên bối xem thử vãn bối có phải là một kẻ bại hoại không?

Đinh Tứ tiên sinh tựa hồ có một thoáng ngạc nhiên, xua xua tay nói :

- Bất kể là thế nào, cứ thân phận của lão phu cũng không thể làm khó dễ một gã hậu sinh vãn bối được, thôi ngươi đi đi!

Vương Tử Vân ánh mắt sáng rực nhìn Đinh Tứ tiên sinh chằm chằm một thoáng như có ý do dự, mới khom lưng thi lễ :

- Vâng! Vãn bối xin cáo từ!

Chào xong, y co người phóng đi như bay.

Đinh Tứ tiên sinh chăm chú nhìn theo thân hình Vương Tử Vân khuất dần trong bóng đêm, mới như trút bỏ được gánh nặng, thở hắt ra một tiếng, truyền âm gấp rút nói :

- Lão tiên bối, chạy mau...!

Thân Bá Tuyên bất giác tròn mắt kinh ngạc nói :

- Ngươi...

Đinh Tứ tiên sinh truyền âm nói :

- Tiểu điệt là Lữ Dung Chi.

Té ra người này là Tiêu Tương kiêm khách Lữ Dung Chi, đồ đệ của Giang Nam Nhất Kiếm Lưu Tích Hầu, tức Lưu Bán Tăng, cũng là một người bạn thân của Đinh Tứ tiên sinh.

Thân Bá Tuyên “a” lên một tiếng nói :

- Có gấp cũng không phải trong một lúc, chúng ta phải cứu Triệu cô nương tỉnh lại rồi hãy nói chuyện.

Trong câu nói đó đã cách không phát chỉ giải khai Á huyết cho Uất Trì Huyền, trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử, Triệu cô nương không có cách nào tỉnh lại sao? Nói mau!

Uất Trì Huyền gượng cười nói :

- Lão tiên bối, lúc này người hắt nước, không phải là nước lạnh, trong đó là nước trà có thuốc mê, tất nhiên là...

Thân Bá Tuyên tức giận nói :

- Tiểu tử tại sao người không nói sớm? Bây giờ thì làm sao cứu được?

Uất Trì Huyền nói :

- Phải vả nước lạnh hai lần, rồi dùng khăn tẩm nước lạnh đắp lên trán.

Thân Bá Tuyên cười nhạt nói :

- Tiểu tử, người chỉ nói láo một chữ thôi, thì lão phu sẽ lột da người ra.

Lữ Dung Chi vẫn dùng khẩu khí Đinh Tứ tiên sinh nói tiếp :

- Thân lão đệ, chúng ta nên đi thôi!

Thân Bá Tuyên nói :

- Đinh huynh, nên xử trí gã tiểu tử này ra sao?

Lữ Dung Chi nói :

- Triệu cô nương cũng chưa bị làm hại nhiều lắm, thôi tha cho hấn một lần này, để xem từ nay hấn hối lỗi ra sao?

Thân Bá Tuyên nói :

- Tiểu tử nghe chưa, nể mặt Đinh đại hiệp, nên ta tha chết cho ngươi thôi.

Nói xong giang tay thẳng tay tát đôi phương bốn cái lóe đom đóm mắt, lại đá một cái lăn ra như con chó con, mới phóng ra cửa sổ, cùng Lữ Dung Chi song song phi thân vọt đi.

-----oOo-----

## **Chương 30: Núi Đông Hồ, bốn phía địch vây**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Kiểm đàm bí kiếp - Hồi 30

Núi Đông Hồ, bốn phía địch vây

Nhật Quang Nguyễn Hữu - Google+

kiemhieptruyen.com

Mục lục truyện

DMCA.com Protection Status

ads by ants

Trang chủ > Kiểm hiệp > Vô Danh > Kiểm đàm bí kiếp

Kiểm đàm bí kiếp - Hồi 30

Kiểm đàm bí kiếp - Hồi 30

Núi Đông Hồ, bốn phía địch vây

Ngày đăng 15-12-2013

Tổng cộng 38 hồi

Đánh giá 9/10 với 259239 lượt xem

Hai người đi khỏi không bao lâu, Vương Tử Vân nhẹ nhàng trở lại trước cửa phòng. Trong phòng ấy chỉ có tiếng Uất Trì Huyền rên rỉ vang ra.

Wương Tử Vân hạ giọng hỏi :

- Ai trong phòng đấy?

Uất Trì Huyền rên lên nói :

- Tại hạ là, có phải thiếu hiệp ngoài đó không?

Vương Tử Vân phi thân vào phòng, vồ vào các huyết đạo bị điếm của Uất Trì Huyền, khúc khích cười hỏi :

- Lão huynh, mùi vị phong lữ nữ ra làm sao?

Lúc ấy Uất Trì Huyền không những hai má sung vù, đỏ thành màu bầm tím, mà môi cũng ứa máu tươi. Một vị nhân đấng phong lưu có hiệu là Quý Mặt Ngọc như y đến bây giờ đã hoàn toàn biến thành một Xú Bát Quái. Và lại Thân Bá Tuyên đi còn liếc lại, đã ra tay rất nặng, nên tuy huyết đạo đã được giải khai, y vẫn mồm nhọn răng nhe bò dưới đất một lúc khoảng nửa bữa cơm mới gượng đau ngồi dậy nổi nghiêng răng cắn hờn nói :

- Lão ăn mày thôi tha kia, món nợ hôm nay sẽ có một ngày ta bắt người phải trả cả gốc lẫn lời!

Vương Tử Vân cười nhạt nói :

- Đừng có chửi, hãy nói cho ta nghe hai người ấy chạy đâu rồi?

Uất Trì Huyền cười gượng nói :

- Lão huynh, ta bị điếm huyết, làm sao biết được là họ chạy đi đâu!

Vương Tử Vân hỏi :

- Vậy thì lúc nãy người nghe họ nói với nhau chuyện gì chứ?

Cũng có thể nói hẳn tự biết câu hỏi của mình rất hàm hồ, nên lại hỏi tiếp :

- Tức là trong lúc họ nói chuyện có điếm nào khả nghi không?

Uất Trì Huyền lắc đầu :

- Không có.



Rồi nhớ lại cảnh tượng ban nãy, y trầm ngâm nói tiếp :

- Chắc là có chuyện quan trọng, nhưng chỉ biết là họ truyền âm nói chuyện với nhau thôi.

- Đúng như thế à?

Vương Tử Vân bật miệng kêu lên :

- Nếu quả như người nói, thì Đinh Tứ tiên sinh kia là giả mạo rồi.

Lại nói Thân Bá Tuyên và Lữ Dung Chi hai người ra khỏi khách điếm, cứ theo đường chạy thẳng một mạch hết tốc lực, Lữ Dung Chi vừa chạy vừa hỏi :

- Lữ nhân gia, chúng ta đi đâu bây giờ?

Thân Bá Tuyên nói :

- Chúng ta tìm một chỗ nào vắng vẻ yên tĩnh cứu Triệu cô nương tỉnh lại rồi hãy nói chuyện.

- Không được!

Lữ Dung Chi vội nói :

- Lão nhân gia, bọn ta giỏi lắm cũng mới đi được một chặng đường. Tôi thấy gã tiểu tử Vương Tử Vân kia như đã mang dạ nghi ngờ, vì cứ theo y nói, thì trên ngọn Kim Đinh núi Võ Đang y đã gặp qua Đinh đại hiệp.

Thân Bá Tuyên nói :

- Bọn ta qua Đông Hồ trước đã.

Đông Hồ ở cạnh núi Lạc Già, cách thành Vũ Xương mười lăm dặm so với Tây Hồ ở Hàng Châu còn lớn hơn nhiều, trong hồ có nhiều bãi đất nổi lên giữa mặt nước, chung quanh mọc đầy lau sậy, các giống thủy cầm ở lân cận kết thành bầy, lác đác vài con cò bay giữa cảnh sắc núi bóng hồ, phong cảnh rất đẹp khiến người ta trong lòng thư thái. Thân Bá Tuyên và Lữ Dung Chi hai người cước trình tung nhanh, nhưng với

khoảng cách mười lăm dặm cũng không thể nào tới ngay lập tức được.

Đang lúc chạy nhanh, Thân Bá Tuyên ngoảnh lại hỏi :

- Dung Chi, người đã tới núi Võ Đang lần nào chưa?

Lữ Dung Chi cười gượng nói :

- Vẫn không tìm ra manh mối nơi ở của gia sư.

Thân Bá Tuyên ồ một tiếng nói :

- Đúng rồi! Có tin tức gì của lệnh sư không?

- Cũng không có.

Lữ Dung Chi thở dài nói :

- Tôi dám chắc là lão nhân gia người đã gặp chuyện bất ngờ gì đó rồi.

Thân Bá Tuyên trong lòng tuy cũng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt ông ta lại không thể không nói lời an ủi :

- Chuyện đó thì người cứ yên tâm, thân thủ của lệnh sư so với lão khiêu hóa chỉ có cao chứ không thấp hơn, mà lão khiêu hóa ta còn có thể ngang dọc giữa bọn cáo chuột kia để nghênh ngang giữa giang hồ khuấy nước chọc trời, thì người còn có chuyện gì phải lo?

Tiếp theo lại nói qua chuyện khác :

- Dung Chi, mới đây sao người tới đúng lúc thế?

Lữ Dung Chi cười nói :

- Lão nhân gia, tôi cũng ngụ trong khách điếm Giang Tân.

Thân Bá Tuyên mới “ồ” một tiếng, Lữ Dung Chi đã nói tiếp :

- Chẳng qua tôi ngụ ở tầng dưới, tình hình là thế này, lúc hai lão nhân gia bước vào phòng Triệu cô nương, chế ngự gã sắc quỷ kia, thì tôi đã thấy

rõ cả. Chỉ có điều là chưa nhận ra lão nhân gia, nhân lúc lão nhân gia nói chuyện với y, tôi mới nhận ra. Nhưng khi tôi trở về thay quần áo xong chuẩn bị lên lầu thì người lại đang đối mặt với Vương Tử Vân...

Thân Bá Tuyên ngắt lời cười nói :

- Rồi người thấy là không chống đỡ được mới nghĩ ra cách giả mạo Đinh đại hiệp chứ gì?

Lữ Dung Chi vui vẻ cười nói :

- Tuy cách ấy nguy hiểm, nhưng đó là biện pháp hữu hiệu cuối cùng thôi.

Thân Bá Tuyên cười nói :

- Nếu người không giả mạo Đinh đại hiệp, cứ hai người chúng ta liên thủ, gã tiểu tử kia cũng chưa chắc thắng đâu.

Tiếp theo lại hừ lạnh một tiếng nói :

- Chỉ cần Triệu cô nương tỉnh dậy rồi, ta cũng mong gã tiểu tử ấy đuổi tới kịp, để mắng mấy câu cho sượng miệng.

Trong lúc trò chuyện, Đông Hồ đã thấp thoáng trước mắt. Lữ Dung Chi hỏi tiếp :

- Lão nhân gia định đến chỗ nào ở Đông Hồ trước?

Thân Bá Tuyên cười nói :

- Một cái Đông Hồ to như thế, lại không có chỗ cho bọn ta ẩn núp sao? Trong đầm lau lách dọc bờ hồ, đều là chỗ tốt nhất cả. Vì cô nương này lại đang cần có nước, vào đầm lau lách ấy là tiện lợi đôi bề!

Lúc ấy hai người đã tới sát bên bờ nước Đông Hồ. Đông Hồ giữa đêm, ngoại trừ sóng nổi lăn tăn, khắp nơi đều là một cảnh yên tĩnh. Thân Bá Tuyên dừng lại, nhìn khắp xung quanh một lượt, lấy tay ra hiệu cho Lữ Dung Chi, lập tức theo nhau chui vào một đầm lau lách rậm rạp um tùm. Hai người tìm được chỗ núp xong, lập tức gỡ Triệu Tố Quyên ra đặt xuống đất. Lữ Dung Chi bụm tay vốc nước hồ lên mặt Triệu Tố Quyên,

hết lần này tới lần khác, liên tiếp không ngừng. Sau hơn mười lần, người Triệu Tố Quyên hơi động đậy, đôi mắt vừa hé mở, đã tròn tròn lên nhìn.

Lữ Dung Chi như trút được gánh nặng, thở ra một tiếng nói :

- Tốt rồi...

Chàng vừa nói tới đó, Triệu Tố Quyên đột nhiên quát lên :

- Thằng giặc giỏi, để bà cô cho mày biết...

Tay phải giơ lên đánh vào giữa ngực Lữ Dung Chi.

Lữ Dung Chi cả kinh, một mặt lách người qua một bên né tránh, một mặt la gáp :

- Triệu cô nương, tôi đây mà...

Cùng lúc ấy, Thân Bá Tuyên cũng kêu lên :

- Triệu cô nương, lão khiêu hóa ta đây...

Nhưng hai người bọn họ đều cùng lúc vừa sợ hãi vừa mừng hụt, vì tay phải Triệu Tố Quyên giơ lên được nửa chừng lại buông rũ xuống. Cứ xem tay phải nàng đột nhiên rũ xuống mà xét, thì không phải là vì bọn Lữ Dung Chi kịp thời kêu lên, mà là vì Triệu Tố Quyên lực bất tòng tâm nên mới thế. Nàng ngạc nhiên tròn mắt nhìn Thân Bá Tuyên hỏi :

- Thân đại ca, vị này là ai?

Thân Bá Tuyên nói :

- Đây là cao đồ của Giang Nam Nhất Kiếm Lưu đại hiệp, Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi. Đêm nay nhờ có chàng ta, chúng ta mới thoát hiểm được đây.

Triệu Tố Quyên từ từ ngồi dậy, nhìn Lữ Dung Chi gật đầu nói :

- Đa tạ Lữ đại hiệp...

Nói chưa hết câu lại kêu lên một tiếng nói :

- Lữ đại hiệp rất giống với Đinh lão tiên bối như lời truyền thuyết...

Thân Bá Tuyền cười nói :

- Chuyện ấy kể ra dài lắm... Triệu cô nương, người đã thấy khỏe hẳn chưa?

Triệu Tô Quyên thở dài nói :

- Khỏe thì có vẻ khỏe đấy, nhưng toàn thân mỏi mệt, đề tụ chân khí một chút cũng không được.

Cùng lúc ấy nàng phát giác thấy quần áo của mình xóc xếch như có người động chạm tới, bất giác biến sắc nói :

- Thân đại ca... ta... ta...

Thân Bá Tuyền tất nhiên biết rõ ý câu nói không thành lời kia của nàng, lập tức nói luôn :

- Đừng vội quá, may mà Thân đại ca ta đến kịp thời, chứ không thì người đã một phen hoảng sợ...

Lại đem toàn bộ câu chuyện phát sinh trong khách điếm ở Vũ Xương tóm tắt kể lại một lượt.

Triệu Tô Quyên nghe xong, bất giác nghiêng răng nói :

- Thằng giặc giỏi, lần sau rơi vào tay ta thì đừng trách ta bằm người ra!

Thân Bá Tuyền nghiêm trang nói :

- Quân tử báo thù ba năm cũng chưa muộn, về chuyện này Triệu cô nương không cần phải để ý.

Lữ Dung Chi bất giác thở dài một tiếng nói :

- Chỉ mong gã tặc tử kia không tìm được tới đây là hay.

Triệu Tô Quyên buồn bã nói :

- Thân đại ca, Lữ đại hiệp, nếu vạn nhất gã tặc tử ấy tìm tới được, xin cứ tự phá vây mà chạy, đừng vì một mình ta để ở lại tất cả chỗ này.

Thân Bá Tuyên cười nói :

- Người xem hai người chúng ta là hạng nào vậy?

Nói xong nghiêm sắc mặt và nói :

- Chưa nói tới chuyện gã tặc tử ấy không tìm tới đây, giả như tìm tới được, bọn ta hai đánh một hết sức liên thủ thì vị tất hẳn đã lành lặn mà về được.

Lữ Dung Chi nhượng mày nói :

- Có phải chỉ sợ Vương Tử Vân thôi đâu, lại còn bọn người cùng theo giúp sức, trước mắt, chúng ta nên mau mau tính xem phải hành động như thế nào?

Thân Bá Tuyên chăm chú nhìn Triệu Tô Quyên hỏi :

- Cô nương, lệnh sư Vạn Diệu tiên cô không có mặt ở Vũ Xương à?

Triệu Tô Quyên thở dài nói :

- Đúng thế! Lão nhân gia người ở bên bờ Đông Hồ này, lần này ta đến đây, cũng vì việc người xuống núi. Có điều lão nhân gia người tránh tai mắt người ngoài, giả làm kẻ tục gia ở ẩn tại đây, cứ theo lời hàng xóm nói lại với ta, thì người đã rời khỏi nơi đây hơn một tháng rồi!

Lữ Dung Chi bất giác nhượng mày hỏi :

- Lão nhân gia, vậy thì có cách nào...

Thân Bá Tuyên chột tràm giọng nói lớn :

- Người nào đấy?

Chỉ nghe một giọng cười vang lên, tiếp theo là tiếng nói sang sảng :

- Ông bạn già! Có gì mà giật mình?

Rõ ràng là tiếng khẩu âm của Vương Tử Vân đúng là kẻ đáng sợ nhất thì lại gặp, làm thế nào? Bọn ba người Thân Bá Tuyên nghe tiếng của mình, Vương Tử Vân đã đứng sừng sững bên cạnh khóm lau họ ẩn thân, lặng lẽ cười nói :

- Có cách gì khó đâu, cứ như ý mõn của kẻ hèn nay, thì rất là giản dị.

Lữ Dung Chi trầm giọng nói :

- Tiểu bối, lão phu không quen nhịn đâu...

Vương Tử Vân ngắt lời cười ha hả nói :

- Họ Lữ kia, đừng làm bộ làm tịch nữa, Vương Tử Vân này đã biết ngươi là ai rồi!

Xem tình hình này rõ ràng những câu bọn họ vừa nói với nhau đã bị Vương Tử Vân nghe lén tất cả rồi.

Lúc ấy Thân Bá Tuyên đứng thẳng lên, nắm chặt cây Đả Cầu bông làm bằng “Âm trầm bảo trúc” trầm giọng nói :

- Không cần nói chuyện lật vật, Vương Tử Vân chúng ta lại đem tài nghệ ra phân cao thấp một phen.

Vương Tử Vân lắc đầu mấy cái nói :

- Thân đại hiệp xin đừng hiểu lầm, tiểu nhân tới đây lần này, có thể nói là không hề có ác ý...

Thân Bá Tuyên ngắt lời cười nhạt nói :

- Không hề có ác ý, chỉ có muốn bắt Triệu cô nương thôi!

Bắt Triệu cô nương thật ra cũng là hảo ý, Vương Tử Vân cười khanh

khách :

- Vả lại tính ra như vậy là chuyện nhất cử tam tứ tiện, đối với cả hai bên chúng ta, rõ ràng đều có lợi.

Thân Bá Tuyền bất giác cười lạnh nói :

- Người nói như vậy thật là chuyện mới lạ hiếm có, vậy nói ra cho lão khiêu hóa ta mở mang trí óc được không.

- Theo lẽ thì tiểu nhân phải tuân lệnh!

Vương Tử Vân cười nụ nói tiếp :

- Thứ nhất là Triệu cô nương không có cách nào đề tụ chân khí, thì cần phải có thuốc giải của Uất Trì Huyền, mà tiểu nhân lại có ơn giúp đỡ Uất Trì Huyền, nếu hỏi y, y đã không dám mà cũng không nỡ chối từ. Thứ hai là các vị muốn gặp Vạn Diệu tiên cô trong Võ lâm Tam thánh chứ gì? Chỉ cần đưa Triệu cô nương cho tôi, Vương Tử Vân tôi sẽ bắt tin ra, đảm bảo chỉ trong vòng một tháng Vạn Diệu tiên cô sẽ tới Vũ Xương ngay.

Triệu Tố Quyên cười nhạt một tiếng nói :

- Biện pháp của người thật không sơ hở chút nào! Còn thứ ba là gì?

Vương Tử Vân đắc ý cười nói :

- Điểm thứ ba này có ích cho học vấn lắm đây.

Ngừng lại một chút, y nghiêm sắc mặt nói :

- Trước mắt thì toàn bộ khu vực Nam Hán này đã trở thành nơi rỗng ần cọt núp, không những thầy trò tiểu nhân đem nhiều cao thủ tới, mà Tứ Hải minh cũng có nhiều cao thủ đang tụ họp, trước tình hình ấy ba vị thử nghĩ xem, giả như Vương Tử Vân bỏ qua Triệu cô nương, chư vị cũng đâu có cách nào thoát khỏi bẫy lưới của Tứ Hải minh? Cho nên Vương Tử Vân tôi vụng về tính giúp cho, thì các vị rơi vào tay Tứ Hải minh chẳng bằng tự động hợp tác với Vương Tử Vân tôi, thì mới là cách hay.



Thân Bá Tuyên một mặt truyền âm cho Lữ Dung Chi bảo đề tụ chân khí chuẩn bị một trận tử chiến, một mặt hững hờ nhếch mép nói :

- Việc làm hiện tại của người, cũng có thể thấy là hiệp nghĩa đây.
- Hiệp nghĩa thì không dám, nhưng như kẻ hèn này đã nói, hành động lần này quyết không mang ác ý, đó là sự thật.

Vương Tử Vân cười cười nói :

- Các vị thử nghĩ xem, cũng làm con tin để Tứ Hải minh uy hiệp buộc Võ lâm Tam thánh gia nhập hội minh, nhưng trong tay Độc Cô Lam thì nguy hiểm hơn nhiều so với rơi vào tay Vương Tử Vân đúng không?

Hắn nghiêm sắc mặt nói mau :

- Kẻ hèn này không phải là bất chợt nghĩ ra rồi nói, mà là một tấm lòng thành thực, nếu ba vị vẫn không vui vẻ chọn lựa, kẻ hèn này cũng không biết làm sao được!

Triệu Tô Quyên cười nhạt một tiếng nói :

- Họ Vương kia, người cho rằng bọn ta là cá bơi trong nôi, trừ cách tiếp nhận ý tốt của người thì không còn con đường nào thoát thân phải không.

Vương Tử Vân nghiêm sắc mặt nói :

- Đừng nói quá đáng như thế, Vương Tử Vân đâu dám ngông cuồng như vậy, nhưng trước mắt các vị đã rơi vào hoàn cảnh nguy cấp, điều đó thì không thể phủ nhận rồi.

Y ngừng lại một chút, trầm giọng hỏi :

- Ý các vị ra sao?

Thân Bá Tuyên liếc Lữ Dung Chi một cái, tức giận quát lên :

- Trả lời người thế này...

Trong câu nói đã song song phi thân tới, thế như sét đánh ngàn cân, hướng về phía Vương Tử Vân cùng ra đòn vừa nhanh vừa ác.

Hai người này, một là trưởng lão nổi tiếng của Cái bang, một là kiếm khách oai trấn cả Tam Tương, một đòn liên thủ phát động thế công này, oai lực không phải tầm thường! Huống hồ hai người bọn họ đã chuẩn bị từ lâu, quyết tâm chỉ được thắng không được bại cho nên ngay cả thân thủ như Vương Tử Vân rất lợi hại mà cũng bị bức bách lùi lại liên tục.

Nhưng võ học của Chú Kiếm đậm tất nhiên không phải bình thường. Vương Tử Vân trong lúc bất ngờ bị chiếm tiên cơ, bị đối phương hai người liên thủ tấn công ráo riết buộc phải lùi lại liên tiếp, nhưng thế thủ mười phần kín đáo, khiến đối phương hai người đều không có chỗ sơ hở nào có thể lợi dụng được. Đã thế y còn vừa đánh vừa cười nhạt nói :

- Thân lão nhi, không ngờ với thân phận của ngươi mà lại ra tay kiểu đánh lén như vậy.

Thân Bá Tuyên hô hô cười :

- Đối phó với hạng người như ngươi cần gì phải theo đúng quy củ giang hồ, huống chi sự thật thì lão phi đã lên tiếng rồi mới ra chiêu...

- Thật là già mồm cãi bừa!

Vương Tử Vân cười nhạt ngắt lời nói :

- Thân lão nhi, đã tới mức này. Vương Tử Vân ta chỉ còn cách thu nhập các người thôi.

Trong câu nói đã dừng lại không lùi nữa, tay kiếm giữ chắc môn hộ, thỉnh thoảng lại đánh ra kỳ chiêu.

Sau năm mươi hiệp, Vương Tử Vân đã lấy lại thế chủ động, hai bên trở thành quân bình. Sau bảy mươi hiệp, Vương Tử Vân đã công nhiều hơn thủ, Thân Bá Tuyên, Lữ Dũng Chi hai người toàn lực liên thủ mới chi trì nổi.

Vương Tử Vân một mặt liên tiếp thi triển tuyệt chiêu, một mặt trầm giọng nói :

- Thân lão nhi, ta xem trong tương lai bọn ta đều là bề tôi có địa vị cao cùng thờ một chúa, nên không muốn làm quá, ngươi nên biết rõ chỗ ấy.

- Đừng có lớn lối.

Thân Bá Tuyên cười nhạt nói :

- Có bao nhiêu thủ đoạn thì cứ giở hết ra đi.

Vương Tử Vân ánh mắt đột nhiên lóe lên tia sáng lạnh, quát lên một tiếng :

- Buông tay!

Ngay sau đó chỉ nghe một tiếng choang vang dội, thanh kiếm trong tay Lữ Dung Chi đã bị tung lên mây trượng.

Tình trạng này tất nhiên làm cho Thân Bá Tuyên trong lòng phát hoảng, tự động im bật, cùng lúc ấy lại nghe Triệu Tô Quyên la lên một tiếng kinh hãi. Nhưng Lữ Dung Chi đắm mình trong kiếm thuật mấy mươi năm, dành được danh hiệu Tiêu Tương kiếm khách cũng chẳng phải là nhờ vào may mắn, lại thêm giàu kinh nghiệm lâm trận, nên chàng lâm nguy vẫn không loạn, vẫn ung dung ứng phó.

Vương Tử Vân đồng thời với lúc đánh tung kiếm của đối phương, tay trái cũng mau lẹ điềm ra một chỉ, lại trầm giọng quát :

- Nằm xuống!

Nói thì chậm, chứ thật ra bốn tiếng buông tay, và nằm xuống, của Vương Tử Vân chỉ cách nhau có một chút.

Lữ Dung Chi lúc bị đánh tung trường kiếm khỏi tay, trong lúc bất ngờ, không những không lui mà còn nhanh như chớp vọt lên, trong khoảng đường tơ kẽ tóc tránh khỏi luồng chỉ phong vươn tay chụp lại thanh kiếm cười nhạt nói :

- Chưa chắc!

Trong câu nói đã ra luôn một chiêu Thiên Nữ Tán Hoa, chân vừa chạm đất người đã theo kiếm sấn vào.

Một tràng tiếng loảng xoảng kéo dài ngân vang, Lữ Dung Chi thấy hồ khẩu tê rần, trường kiếm trong tay cơ hồ lại văng khỏi tay, người cũng bị chấn động bay lên tám thước tung ra ngoài một trượng.

Trong chớp mắt này chỉ còn có Thân Bá Tuyên ra sức chống cự, áp lực nặng nề tới mức có thể đoán biết. Tình cảnh ấy khiến Lữ Dung Chi khi định thần cũng không kịp nghĩ ngợi gì lập tức chống kiếm xông vào vòng chiến.

Lúc ấy đã kịch chiến hơn một trăm ba chục hiệp, Vương Tử Vân trầm giọng nói :

- Hai vị, cần nói lại một điểm là đừng bức bách ta phải ra sát thủ.

Thân Bá Tuyên nhìn Lữ Dung Chi truyền âm nói :

- Không được! Nếu chết cũng cùng chết chung.

Thân Bá Tuyên nói gấp :

- Dung Chi, trước mắt nếu chỉ có một mình ta cũng có thể chống đỡ năm ba chục chiêu, ngại mà còn dùng dằng thì không kịp đâu.

Vương Tử Vân cao giọng quát lớn :

- Thân lão nhi chỉ còn năm chục chiêu nữa thôi, đủ số ấy rồi, đừng trách ta ra tay khôn nhân nhượng!

Thân Bá Tuyên cũng lớn tiếng quát vang :

- Dung Chi, ngươi dám không nghe lời ta à?

Lữ Dung Chi thâm trầm nói :

- Lão nhân gia, người...

Thân Bá Tuyên giận dữ ngắt lời :

- Không cần lo cho ta!

Lúc ấy hai bên đã giao thủ một trăm tám chục chiêu, Vương Tử Vân cũng đã hiểu rõ ý đồ của đôi phương cười nhạt một tiếng nói :

- Thân lão nhi, người nghĩ chuyện để Lữ Dung Chi đưa Triệu cô nương chạy à? Ta nói cho ngươi biết, là đừng có nằm mơ.

Trong câu nói thể kiếm chọt đánh nhanh hơn, vũ lộng tung hoành, kiếm khí như cầu vồng, lập tức bao vây hai người trong một làn kiếm quang lạnh buốt. Trong tình hình này, giả như Lữ Dung Chi có muốn nghe lời Thân Bá Tuyên cũng không có cách nào xuyên qua màn kiếm của đôi phương mà chạy nữa.

Vương Tử Vân liền tiếp cười nhạt nói :

- Thân lão nhi ta nói thật lần cuối, là trong vòng mười chiêu nữa, nếu không chịu hợp tác thì không kịp đâu!

Thân Bá Tuyên hừ lạnh một tiếng lấy cách ra đòn điên cuồng để trả lời, lại dùng lối thí mạng để đối chọi, cùng đôi phương cùng chết. Lữ Dung Chi không hẹn cũng ra sức đánh lối thí mạng. Hai người rõ ràng tới lúc nguy cấp cùng cắn phẫn như nhau, quyết tâm liều chết.

Có thể nói một người liều mạng, muôn người khôn địch, trong tình trạng ấy Vương Tử Vân công lực tuy cao nhưng trong lúc nhất thời cũng bị bức bách lùi lại ba bước dài. Nhưng y vừa lùi xong lại lập tức ra tay phản kích, lại lớn tiếng quát :

- Hai người bọn ngươi đúng là chưa thấy quan tài chưa rơi lệ, bây giờ đã hơn hai trăm chiêu, đừng trách ta ra tay tàn độc!

Một tiếng dội vang hòa với tiếng sắt thép ngân dài như cùng vang lên một lúc, Chỉ thấy Lữ Dung Chi trường kiếm tung ra ngoài ba trượng, người cũng ôm ngực liền tiếp lùi lại bảy tám bước mới gượng đứng vững được. Liền sau đó, Vương Tử Vân quát lên một tiếng :

- Thân lão nhi, bây giờ tới lượt ngươi!

Kiểm thế như con linh xà bay múa, tay trái lại cùng lúc cách không phát chưởng.

Thân Bá Tuyên râu tóc dựng đứng, mắt lồi ra như hai cái nhạc đồng giãn dữ gầm lên :

- Tặc tử! Lão phu đòi mạng với ngươi!

Trong câu nói cùng Đả Cầu bỗng cùng chưởng trái đều vận hết mười hai thành công lực vung ra thẳng thẳng đón đỡ.

Công lực của Vương Tử Vân còn cao hơn cả Súly Chân Vũ, có thể nói là đệ nhất cao thủ trong số thiếu niên trên giang hồ lúc bấy giờ. Thân Bá Tuyên cũng đã trên sáu mươi tuổi, đem hết nội gia chân lực cùng sinh mạng ra đổi một đòn. Một đòn tan bia nát đá này cùng đánh ra uy lực thế nào có thể đoán biết.

Chỉ nghe bùng một tiếng xé tai, Thân Bá Tuyên lão đảo lùi lại sáu bước, ngực nhô lên hạ xuống không ngừng, còn Vương Tử Vân cũng bị chấn động lùi lại bốn bước mới gượng đứng vững được. Cứ tình hình này mà nhìn thì công lực của Vương Tử Vân quả cao hơn Thân Bá Tuyên một chút nhưng không cao hơn nhiều lắm.

Wương Tử Vân cười nhạt nói :

- Thân lão nhi, Vương Tử Vân đã đo được công lực của người rồi. Từ giờ trở đi, ta sẽ không đem kỳ chiêu thủ thắng, chỉ dùng nội gia chân lực để chế phục người thôi.

Y ngừng lại một chút, lại quát lớn :

- Lão nhi, tiếp thêm ta một chưởng!

Câu nói chưa dứt, tay phải chuyển kiếm qua tay trái, giơ lên cách không vồ tới.

Thân Bá Tuyên không còn cách nào khác, chỉ biết cố nén khí huyết đang nhộn nhạo trong người miễn cưỡng đề tụ chân khí vung chưởng ra đón.

Cùng lúc hai bên phát xuất chưởng kinh, chợt bên cạnh có một giọng nói

xé trời vang tới :

- Dừng tay.

Trong tiếng quát, một luồng kinh lực xô ngang, đẩy chưởng lực của hai bên dạt qua một bên. Một giọng nói như tiếng sấm mùa xuân nổ vang ấy dội tới khiến cho lau sậy đá cát bay tung, mặt hồ sâu như thế mà nước bờ cuộn tới tám thước, cát đá ở sâu khoảng năm mươi thước bị xô đẩy lăn tròn. Thân Bá Tuyền, Vương Tử Vân sau lúc ngạc nhiên, im lặng chăm chú nhìn, chỉ thấy bên bãi cát sừng sững một lão nhân cao lớn che mặt khoác áo đen, rõ ràng là một trong ba người bí ẩn đứng sau lưng Độc Cô Lam vào hôm Tứ Hải minh thành lập.

Wương Tử Vân trong lòng hoảng sợ, nhưng ngoài mặt vẫn lạnh lùng hỏi :

- Người là ai?

Lão nhân áo đen lùi lại một tiếng nói :

- Lão phu là ai, thứ người chưa đáng để hỏi! Vương Tử Vân, người trả lời ta một câu đây.

- Những câu người nói ra có tính toán không?

- Đương nhiên là có.

Người áo đen xua tay nói :

- Vậy thì xin mời!

Wương Tử Vân bắt giác kinh ngạc hỏi :

- Người muốn đuổi ta đi à?

- Đúng vậy!

- Bằng vào cái gì?

Người áo đen cười nhạt nói :

- Bằng vào thân phận lão phu, mà cũng bằng vào câu nói của chính ngươi.

Vương Tử Vân cười nói :

- Thân phận của ngươi thì ta không biết, còn những câu ta nói ra cũng chẳng thấy có gì sai.

- Vậy thì... - Lão nhân áo đen nói tiếp - Lão phu nói cho ngươi biết, lão phu là một trong ba Hộ pháp tối cao của Tứ Hải minh, còn về câu của chính ngươi nói ra thì là câu nói với Thân lão nhi đây là Vương Tử Vân ta sẽ thu thập các ngươi trong vòng hai trăm chiêu.

Vương Tử Vân cười nói :

- Té ra là Hộ pháp tối cao của Tứ Hải minh, thật là thất kính, có điều Vương Tử Vân ta lại không phải người trong Tứ Hải minh.

Lão nhân áo đen ngắt lời quát :

- Đừng nhiều lời! Lão phu hỏi ngươi, ngươi đánh bại hai người kia trong vòng bao nhiêu chiêu?

Vương Tử Vân kinh ngạc ngớ ra cười nói :

- Té ra là ngươi muốn nói tới câu ấy.

Tiếp theo nghiêm sắc mặt nói :

- Đúng vậy, ta thừa nhận là đã đánh bại hai người bọn họ trong vòng ngoài hai trăm chiêu, có điều ta chưa từng nói rằng trong vòng hai trăm chiêu chưa thu thập được họ, có sao đâu?

Lão nhân áo đen cười nhạt nói :

- Ngươi lại còn già mồm cãi lầy được! Lão phu muốn nói cho ngươi biết, nam tử hán đại trượng phu phải dám làm thì dám chịu! Ngươi đã để họ thoát khỏi hai trăm chiêu, cơ hội đã qua không thể lấy lại.

Vương Tử Vân cười nói :



- Người bảo ta định thua sao?

Lão nhân áo đen nói :

- Với chính câu nói của người và với việc làm sai lầm của người...

Lúc này Thân Bá Tuyền đã điều tức một lúc khí huyết đã trở lại bình thường, quay đầu truyền âm hỏi Lữ Dung Chi :

- Dung Chi, người không sao chứ?

Lữ Dung Chi nói :

- Không sao, vẫn bồi lại có thể tiếp tục quyết đấu được rồi!

Thân Bá Tuyền mở miệng truyền âm nói tiếp :

- Dung Chi, người phải nghe lời ta, mọi việc xảy ra đêm nay ta đã rơi vào chỗ bốn phía bị bao vây, càng lúc càng nguy hiểm, có chuyện gì người đừng lên tiếng, cứ để lão phu ứng phó...

Truyền âm tới đó, chỉ nghe lão nhân áo đen trầm giọng quát :

- Vương Tử Vân, để khỏi làm thương tổn hòa khí của đôi bên và phá vỡ thỏa thuận giữa lệnh sư, tốt hơn hết là người hãy lên đường ngay đi!

Rồi không đợi đối phương mở miệng, ngoài đầu trầm giọng hỏi :

- Các vị sao chưa chịu ra đây?

Câu nói vừa buông ra, phía sau một gò đất cách đó hơn mười trượng lập tức vọt ra bốn cái bóng người phóng nhanh vào đương trường. Thân Bá Tuyền chăm chú nhìn, bốn người ấy rõ ràng là Chúc Thiếu Thu, Độc Cô Minh Châu, Đan chủ Giám Sát đàn Tứ Hải minh Âu Dương Triền và Phân đàn chủ Phân đàn Giang Hán Hồ Cương.

Tình hình này đã quá rõ ràng, mấy người họ đều do Hồ Cương dẫn đường đuổi tới. Thân Bá Tuyền trong lòng đang hối hận vì lúc nãy không giết Hồ Cương thì Âu Dương Triền đã nhìn ông ta khom lưng thi lễ nói :

- Xin ra mắt sư bá.

Thân Bá Tuyên trừng mắt giận dữ quát :

- Phản đồ! Người giỏi lắm!

Lão nhân áo đen cười nụ nói luôn :

- Thân đại hiệp có thể nghe ta nói một câu không?

Thân Bá Tuyên nhìn chăm chăm nhếch mép nói :

- Người đến cái mặt thật cũng không dám đưa ra cho người ta xem, mà cũng đòi khua môi múa lưỡi!

Lão nhân áo đen nói :

- Thân đại hiệp, ta không tiện nói những lời khó nghe, nhưng trước mắt, người phải lập tức đi theo ta.

Thân Bá Tuyên cười khẩy một tiếng, Chúc Thiếu Thu nói tiếp luôn :

- Thân đại hiệp, xin nghĩ lại cho chúng ta không nói tới những chữ khó nghe như giải đi hay con tin. Chỉ một chuyện là trong ba vị di muội Triệu Tô Quyên, cũng đủ cho ta phải chăm sóc các vị rồi.

Triệu Tô Quyên giận dữ quát :

- Ai là di muội của người?

Chúc Thiếu Thu cười nói :

- Võ lâm thiên hạ, đều biết rõ Triệu Tô Quyên là cô em vợ của ta, cô không nhận mà được à?

Triệu Tô Quyên động tâm trong một thoáng, chỉ thở dài một tiếng hỏi :

- Nhị tỷ của ta có khỏe không?

- Đương nhiên là khỏe.

Chúc Thiều Thu cười nụ nói :

- Chỉ cần cô nương đi cùng với bọn ta, sẽ lập tức được đoàn tụ với nhị tỷ của cô nương.

Y vừa nói dứt lời, vút, vút, vút, một chuỗi âm thanh như tiếng chim bay nối với nhau lướt vào, tại đương trường đã có thêm tám đại hán mặc võ phục màu đen. Ngay sau đó, lại có thêm bốn văn sĩ áo xám nhẹ nhàng đáp xuống.

Mười hai người vừa đáp xuống đã lập tức dàn thành thế bao vây thành hình cánh cung, đôi bên chính tà đang có mặt đều bị vây trên bãi cát. Bọn Thân Bá Tuyên còn đang giật mình hoảng sợ, Vương Tử Vân đã ngửa mặt lên trời cười rồ rồ nhìn vào lão nhân áo đen lạnh lùng hỏi :

- Lão đầu, xem thấy ra sao?

Lão nhân áo đen hai mắt bắn ra tia sáng lạnh nói :

- Máy người này đều là thủ hạ của ngươi phải không?

Wương Tử Vân gật đầu :

- Đúng rồi. Bọn ngươi sắp chết cả rồi đây.

Lão nhân áo đen ánh mắt lóe lên, trầm giọng quát :

- Thằng nhóc, ngươi lại còn dám giữ cái lối trong mắt không có bậc tôn trưởng ấy ra, đừng có trách lão phu lớn ăn hiếp nhỏ.

Wương Tử Vân nhìn chằm chằm nói luôn :

- Ngươi thì đến bộ mặt thật cũng không dám đưa ra cho thiên hạ xem, mà khoác lác như thế không biết thẹn à? Ai mà biết được ngươi là tôn trưởng của ai. Nếu quả ngươi đúng là bậc tôn trưởng của Vương Tử Vân ta, thì cứ lộ mặt thật ra, Vương Tử Vân ta lập tức giữ đúng lễ văn bối ngay.

Lão nhân áo đen trầm giọng nói :

- Thằng nhóc, lão phu không hơi đâu đi cãi vã với ngươi. Tư Mã lão nhân điều động được các cao thủ tới đây cũng là chuyện khó khăn lắm, ngươi nên biết rõ chỗ ấy.

Vương Tử Vân cười ha hả nói :

- Gia sư điều động các vị cao thủ này tới đây, chưa từng có cơ hội nào biểu diễn võ công, nay gặp được một cao thủ là hộ pháp tối cao của Tứ Hải minh, để bọn họ xuất đầu lộ diện cũng tốt!

Quay đầu gọi luôn :

- Mời Tứ Linh hộ pháp ra mắt lão già này cho ta!

Bốn người áo xám đồng thanh dạ một tiếng, bóng người như chớp xẹt lên, bốn người đều giữ khoảng cách là tám thước, vây lão nhân áo đen vào giữa.

Lão nhân áo đen ngưng thần, ánh mắt ngời ngời, cười lạnh một tiếng, Chúc Thiếu Thu đã sang sảng nói :

- Giết gà cần gì dùng dao mổ trâu! Lão nhân gia, bốn tên này để huynh đệ chúng tôi phát lạc cho.

Trong câu nói đã đưa mắt nhìn Độc Cô Minh Châu một cái, hai người song song phóng vào giữa vòng vây của bốn người áo xám.

Vương Tử Vân vậy tay kêu lớn :

- Số một và số hai Bát Kiệt, chặn họ lại!

Trong tám hán tử mặc võ phục có hai người ứng thanh phi thân ra, hừ mau một tiếng, chia ra chặn đường Chúc Thiếu Thu và Độc Cô Minh Châu, triển khai một trường ác đấu lấy nhanh thắng nhanh.

Cứ theo tính tình lạnh lùng kiêu ngạo của Chúc Thiếu Thu và Độc Cô Minh Châu, thì đâu có đếm xỉa gì tới một kẻ vô danh tiểu tốt. Nhưng sự thật thì hai người bọn họ khi bước vào giang hồ đến nay, ngoài lần giao

thủ với Sứ Chấn Vũ thì như cánh buồm thuận gió, đều là sức lực của bọn thủ hạ. Lúc này Vương Tử Vân lại gọi hai hán tử vận võ phục ra chặn đường, khẩu khí ấy thì họ làm sao chịu được. Cho nên, Chúc Thiều Thu một mặt thi triển công phu lập tức đánh trả, một mặt liên tiếp cười nhạt nói :

- Thất phu, chỉ cần ngươi chống đỡ được mười chiêu, ta sẽ tha chết cho ngươi.

Đại hán vận võ phục này chẳng những không rơi vào thế thua, mà càng lộ vẻ càng đánh càng mạnh, thế công càng lúc càng lợi hại. Tình hình này không những khiến Chúc Thiều Thu và Độc Cô Minh Châu là người trong cuộc phải ngấm ngấm hoảng sợ mà cả bọn Thân Bá Tuyên đứng ngoài quan sát cũng bất giác trợn mắt nhìn.

Nhưng qua hai chục chiêu, Chúc Thiều Thu và Độc Cô Minh Châu đã chiếm được thượng phong, buộc hai người đối phương phải bỏ thế công giữ thế thủ liên tiếp phải lùi ba bước. Vương Tử Vân vừa nhìn thấy, hạ giọng nói :

- Số ba, số bốn lên.

Lại thêm hai đại hán vận võ phục nhảy vào vòng chiến, hình thành thế hai người đánh một lập tức tình hình lại lật ngược.

Chúc Thiều Thu và Độc Cô Minh Châu là một đôi nghĩa huynh nghĩa muội sau lúc phải mỗi người chống lại hai cao thủ không rõ tên, đã không còn vẻ khinh thường như lúc đầu, tình cảnh đã dần dần hiện ra vẻ gay go.

Wương Tử Vân lại quát lớn :

- Tiến.

Bốn người áo xám ứng thanh vọt lên xông vào lão nhân áo đen ở giữa vòng vây, ồ ạt ra sát thủ.

Chưa bao lâu, hai bên đã qua lại hơn ba trăm chiêu. Lão nhân áo đen một người chọi bốn tuy đã núng thế rõ rệt, nhưng vẫn đem toàn lực cố gắng chi trì.

Vương Tử Vân quan sát đấu trường, cười lạnh một tiếng, đột nhiên quát vang như sấm :

- Dừng tay.

Bốn người áo xám cùng bốn đại hán áo đen cùng lúc ra hư chiêu tung người ra khỏi vòng chiến, Vương Tử Vân nhìn lão nhân áo đen trầm giọng hỏi :

- Lão nhi, ngươi thấy thế nào?

Lão nhân áo đen trề môi xì một cái nói :

- Bất quá cũng chỉ đến thế.

Vương Tử Vân cười nhạt nói :

- Lão nhi ngươi tuy còn có thể chống cự thêm một lúc, nhưng Chúc Thiệu Thu và Độc Cô Minh Châu thì đã thấy rõ thế thua rồi, các ngươi không thể phủ nhận đâu!

Lão nhân áo đen nói :

- Hai vị ấy ít nhất cũng chi trì được hai trăm chiêu nữa, vả lại trước mắt thì trong khu vực Giang Hán này cao thủ của bản hội mình đang tụ họp như mây, chỉ cần lão phu hú lên một tiếng dài sẽ có viện binh đến lập tức.

Vương Tử Vân lặng lẽ cười nói :

- Nếu như Vương Tử Vân ta và Tứ kiệt còn lại đều vào vòng chiến, chỉ sợ ngươi chưa biết hậu viện ra sao, cũng chưa chắc đã kịp kêu viện binh.

Lão nhân áo đen cười nói :

- Bên lão phu còn hai vị chưa vào trận, mà nói lại, ngươi khẳng định như vậy, cho rằng lão phu chỉ có bấy nhiêu người chi viện thôi chứ gì? Còn nói thêm về trước nữa, thì cứ cho là như ngươi nói đi, thì sao không mở cờ gióng trống, tự mình ra trận, mà lại tự động dừng lại?

Vương Tử Vân nhìn thẳng vào đối phương nói luôn :

- Lão nhi ngươi đã biết rõ rồi còn cứ hỏi? Chẳng lẽ chưa hiểu sao? Ta chẳng ngại gì nói cho ngươi biết, là sở dĩ ta dừng lại, vì chẳng muốn phá vỡ thỏa thuận giữa gia sự với quý Minh chủ trước đây.

Lão nhân áo đen bĩu môi xì một cái nói :

- Lý do thật đường hoàng! Nhưng lại không rõ ràng.

Ngừng lại một chút lại lặng lẽ cười nói tiếp :

- Thằng nhóc, sao ngươi không nói là vì ngươi đã quan sát, thấy ngoài mười trượng có cao thủ của bản hội mình xuất hiện nên mới dừng lại?

Vương Tử Vân sắc mặt chợt ửng đỏ, nhưng lại lập tức cười lạnh nói :

- Ngươi cho rằng ta sợ đám cao thủ ấy của bọn ngươi...

Lão nhân áo đen ửng thanh :

- Sợ hay không sợ làm sao ta biết được!

Vương Tử Vân đảo đôi mắt sáng quắc một vòng cười nhạt nói :

- Chuyện ấy khoan nói đã, chúng ta hãy bàn vào chuyện chính quan trọng cấp bách nhất đi. Câu chuyện hiện tại, lão nhi ngươi định giải quyết cách nào đây?

Lão nhân áo đen cười lặng lẽ nói :

- Cũng được, bất kể là ngươi có âm mưu quỷ kế gì, cứ nói thẳng ra đi.

- Được.

Vương Tử Vân nghiêm sắc mặt nói :

- Cứ theo ý muốn của kẻ hèn này, thì đêm nay chúng ta bắt tất phải đánh nhau nữa.

Lão nhân áo đen cười nói :

- Về ba người bọn Triệu cô nương, đôi bên chúng ta đều quyết tâm muốn bắt được, không đánh nhau thì làm sao giải quyết?

Vương Tử Vân cười ruồi nói :

- Kẻ hèn này tự có cách giải quyết.

Ngừng lại một chút, nghiêm trang nói :

- Lão nhi, chúng ta theo sự quyết định của Triệu cô nương có được không?

Lão nhân áo đen ngạc nhiên hỏi :

- Để cho Triệu cô nương tự ý quyết định à?

- Đúng thế.

Vương Tử Vân nói tiếp :

- Theo cách này vừa giải quyết được cục diện trước mắt, lại không làm tổn thương hòa khí giữa đôi bên, đồng thời cũng không phá hoại thỏa thuận giữa gia sư với quý Minh chủ trước đây.

Lão nhân áo đen nói :

- Nói như vậy, thì bất kể Triệu cô nương quyết định như thế nào, hai bên chúng ta cũng đều phải tôn trọng ý kiến của cô, không được cản trở à?

Vương Tử Vân gật đầu. Lão nhân áo đen cười nói :

- Thằng nhóc, biện pháp này của ngươi tưởng chừng rất hoàn hảo, song lại có một điểm sơ hở rất lớn. Thằng nhóc ngươi nghĩ xem, nếu lão phu là Triệu cô nương thì sẽ quyết định thế nào?

Vương Tử Vân cười nhạt đáp :



- Ta chẳng hơi đâu mà nói chuyện tào lao với ngươi.

- Đây không phải chuyện tào lao.

Lão nhân áo đen nghiêm sắc mặt nói :

- Thằng nhóc, nếu ta là Triệu cô nương ta sẽ muốn cả hai bên các ngươi đều đi cả cho khuất mắt, để ta được tự do.

Vương Tử Vân nhếch mép cười nói :

- Đáng tiếc là Triệu cô nương lại không có cái thông minh kiểu ngươi.

Rồi quay lại nhìn Triệu Tố Quyên cười nói :

- Triệu cô nương, cô nói sao?

Triệu Tố Quyên lạnh lùng hừ một tiếng. Vương Tử Vân lại nhìn lão nhân áo đen trầm giọng nói :

- Kẻ hèn này đã vạch đường lối rồi, lão nhi người tính sao?

Lão nhân áo đen cười nói :

- Còn tính gì nữa, cứ theo thỏa thuận mà làm thôi.

Vương Tử Vân dõi mắt qua Triệu Tố Quyên hỏi :

- Triệu cô nương, bọn ta nói chuyện với nhau mới rồi, chắc cô nghe rõ chứ?

Triệu Tố Quyên gật gật đầu nói :

- Đúng thế.

Vương Tử Vân nghiêm trang nói tiếp :

- Triệu cô nương, tình trạng trước mắt của ba vị ra sao, chắc không cần tại hạ phải múa lưỡi nói lại, đúng không?

Triệu Tô Quyên lạnh lùng nhìn Vương Tử Vân nói :

- Người cho rằng bọn ta là cá trong lưới sao?

Vương Tử Vân cười nói :

- Triệu cô nương xin đừng hiểu lầm, tuy tại hà và Tứ Hải minh đều dốc toàn lực để tranh thủ ba vị, nhưng chẳng có ai có ý coi ba vị là kẻ thù cả.

Triệu Tô Quyên cười nói :

- Nói như vậy tức là coi ba người chúng ta làm khách quý phải không?

- Có thể nói là như vậy.

Vương Tử Vân cười nụ nói :

- Có điều là khách quý nhưng có một điểm khác biệt lớn, những việc chính Triệu cô nương trải qua đêm nay là sự chứng minh rất rõ. Cô nương là người thông minh, chắc lão đã nghĩ rằng đêm nay nhất định ba vị sẽ trở thành khách quý của Tứ Hải minh rồi. Giờ thì chỉ là Triệu cô nương nói một câu quyết định, là theo lão đầu áo đen này hay là theo Vương Tử Vân ta?

Thân Bá Tuyên cười nhạt nói :

- Vương Tử Vân, lão phu muốn cho người rõ, là công lực của Triệu cô nương đã mất hết, trước mắt nàng ta không có cách nào làm chủ đâu.

Vương Tử Vân cũng cười nhạt một tiếng nói :

- Thân tiên bối, vãn bối cũng muốn cho người rõ, là Thân tiên bối người và Lữ đại hiệp chẳng qua chỉ là khách mời thêm, Triệu cô nương mới là khách chính. Khách chính mà không làm chủ được, thì khách mời thêm lại được làm chủ sao?

Thân Bá Tuyên mới cười nhạt thêm một tiếng, Triệu Tô Quyên đã cất giọng trong trẻo :

- Thân đại ca, xin tạm thời đừng nói gì cả.

Kế quét mắt nhìn Vương Tử Vân và lão nhân áo đen nói tiếp :

- Muốn ta tự động đi theo các ngươi, ta có thể cân nhắc, nhưng có vài điều kiện, ta phải nói rõ trước.

Lão nhân áo đen vội nói :

- Lão phu đang nghe đây.

Vương Tử Vân cũng cười ruồi nói :

- Triệu cô nương có lời gì, xin cứ nói thẳng ra.

Triệu Tố Quyên trầm tư nói tiếp :

- Thứ nhất, trước khi rời khỏi chỗ này, thì phải đưa thuốc giải cho ta, ta khôi phục công lực mới có thể thương lượng.

Không ngờ Vương Tử Vân cũng nhanh nhẩu đáp ứng điều kiện này, lão nhân áo đen thoáng lộ nét kinh ngạc, quay lại nói :

- Thằng nhóc, đây không phải chuyện mở miệng hứa bừa đâu.

Vương Tử Vân cười nói :

- Lão nhi ngươi căn cứ vào đâu mà đoán rằng ta mở miệng hứa bừa?

Lão nhân áo đen cười nhạt nói :

- Muốn nghĩ tới chuyện khôi phục công lực cho Triệu cô nương thì phải có thuốc giải độc môn của Uất Trì Huyền, ngươi lấy đâu ra?

Vương Tử Vân cười rộ nói :

- Chuyện ấy thì sự thật sẽ chứng minh, không cần lão nhi ngươi phải lo giùm!

Rồi ngừng một chút, nhìn Triệu Tố Quyên hỏi :

- Còn điều thứ hai là gì, cô nương?

Triệu Tố Quyên nói :

- Thứ hai bọn ta ba người là thân phận khách quý, phải được đối xử đúng như khách quý... Và lại ta đã ưng thuận đi theo các người, trước khi ân sư ta tới ta quyết không bỏ trốn, thì các người cũng phải ưng thuận để cho ba người bọn ta tự do, tuyệt nhiên không được ngăn cản điều gì cả.

Vương Tử Vân và lão nhân áo đen gật đầu lia lịa, Triệu Tố Quyên nói tiếp :

- Ba người bọn ta cùng ăn chung, ở cũng phải gần nhau không được tách rời.

Tới đây nàng thoáng trầm tư một chút, đưa mắt qua lão nhân áo đen và Vương Tử Vân, lặng lẽ cười một tiếng rồi nói :

- Hai vị, tôn ý ra sao?

Lão nhân áo đen vội nói :

- Không thành vấn đề, lão phu chấp nhận tất cả.

Vương Tử Vân cười nói :

- Tại hạ cũng đồng ý hoàn toàn.

Tiếp theo lấy vẻ nghiêm trang nói :

- Triệu cô nương, bây giờ cô đã có thể trình trọng cân nhắc một cách sáng suốt mà lựa chọn.

Thân Bá Tuyên bước lại sát bên Triệu Tố Quyên, hạ giọng hỏi :

- Người! Người định tự động đi theo bọn họ thật à?

Triệu Tố Quyên buồn bã thở dài một tiếng nói :

- Thân đại ca, người có thể nghĩ ra cách nào tốt hơn không?

Thân Bá Tuyên ngửa mặt lên trời than :

- Thân Bá Tuyên ta rong ruổi giang hồ, đã hơn sáu mươi tuổi không ngờ rằng tới lúc cuối đời, lại không thể bảo vệ an toàn cho một vị cô nương, từ nay trở đi, còn mặt mũi nào nhìn thấy lão đệ Chấn Vũ!

Nói xong giơ tay phải lên, tự tay đập vào Thiên Linh Cái của mình. Tuy Triệu Tổ Quyên và Lữ Dung Chi hai người đều đứng sát bên cạnh, nhưng một người mất hết công lực, một người thì công lực quá đổi chênh lệch, đều lòng thì có mà sức thì không, chỉ có cách dậm chân la hoảng.

Đang lúc một vị kỳ hiệp một đời giữa khi then thùng phần uất sắp chết dưới ngọn chưởng của chính mình thì bóng người chớp lên, hai người cùng lướt về phía Thân Bá Tuyên.

Giữa lúc ngọn chưởng của Thân Bá Tuyên sắp chạm vào Thiên Linh Cái của bản thân, chuyện sống chết chỉ cách nhau một đường tơ kẽ tóc, đột nhiên thân mình ông ta lại giật lên một cái, cánh tay rũ xuống.

Té ra hai người đến cứu nguy kịp thời ấy là Vương Tử Vân và lão nhân áo đen. Trong hai người tuy Vương Tử Vân phát giác sớm hơn, vọt lên cũng nhanh hơn, nhưng lão nhân áo đen hậu phát tiên chi, cách không phát chỉ, cứu được Thân Bá Tuyên khỏi quỷ môn quan.

Lão nhân áo đen cứu được Thân Bá Tuyên rồi, hai mắt lóe ra thần quang như ánh điện, trầm giọng nói :

- Thân lão nhi, người thật vừa không ngoan vừa hồ đồ.

Kế lại lặng lẽ cười nói :

- Ta biết là người hoàn toàn không hồ đồ, chẳng ngại gì chuyện lạnh lẽo cô độc, nếu quả thật người quyết dùng tới hạ sách ấy, ta cũng không cản trở người nữa.

Vương Tử Vân cũng đồng thời nghiêm sắc mặt nói :

- Thân tiên bối, tục ngữ nói rất đúng, là còn có non xanh đó, lo gì thiếu

cúi đun...

Thân Bá Tuyên đột nhiên ngắt lời nói :

- Hai người các ngươi đều đã mở mắt cho ta rồi!

Lão nhân áo đen cười nói :

- Thân lão nhi chỉ cần ngươi hiểu ra, không chỉ nhìn chuyện trước mặt, bọn ta hai người cũng lập tức mở mắt ra mà.

Thân Bá Tuyên nghiêng răng nói :

- Ta đã hiểu ra rồi, ta phải lưu lại tám thân hữu dụng để chờ một ngày nào đó rửa sạch cái nhục đêm nay.

- Đúng.

Lão nhân áo đen cười nói :

- Biết co biết duỗi mới là kẻ trượng phu.

Cách không phóng chỉ giải khai huyết đạo cho Thân Bá Tuyên xong lại quay nhìn Vương Tử Vân trầm giọng nói :

- Bọn ta lui lại đi!

Lão nhân áo đen và Vương Tử Vân lui về chỗ xong, Triệu Tô Quyên cười thắm nói :

- Thân đại ca, Lữ đại hiệp, ta... làm liên lụy hai vị rồi...

Thân Bá Tuyên thở hắt ra nói :

- Lão khiêu hóa nhất thời bị phần suất phạm lỗi lớn rồi... Giờ đây không cần nói tới chuyện đó nữa, chỉ còn việc ngươi tính toán ra sao, nên cân nhắc đi.

Triệu Tô Quyên buồn bã thở dài, Độc Cô Minh Châu cao giọng nói :

- Triệu cô nương, lúc cân nhắc xin đừng quên rằng song thân và thân tỷ của cô đều ở bên chúng ta đấy!

Vương Tử Vân cũng cao giọng cười nói :

- Độc Cô cô nương, câu nói vừa rồi của cô giúp cho ta nhiều lắm đấy.

Quả đúng như Vương Tử Vân nói, câu nói của Độc Cô Minh Châu là muốn đánh vào tâm ý của đối phương, nhưng thực tế lại phản tác dụng. Thử nghĩ Triệu Tố Quyên nghĩ đến việc phụ mẫu bị bắt lúc ấy và tình cảnh thân tỷ nàng, dẫu cho có định theo lão nhân áo đen, lúc ấy cũng sẽ thay đổi ý định ngay.

Lão nhân áo đen trầm giọng nói :

- Bây giờ ai lại chẳng tỏ vẻ muốn làm ơn cho Triệu cô nương.

Tại đương trường không khí chợt chìm lắng vào yên lặng. Một lúc sau, Thân Bá Tuyên dùng công phu truyền âm nói với Triệu Tố Quyên :

- Cô nương, theo như lão khiêu hóa thấy, chúng ta nên quyết định đi theo Vương Tử Vân.

Triệu Tố Quyên gật gật đầu nói :

- Ta tự có chủ trương.

Tiếp theo quét mắt nhìn lão nhân áo đen và Vương Tử Vân :

- Hai vị, ta đã cân nhắc thành ý của hai vị khi đáp ứng điều kiện của ta, nên ta muốn đề xuất một điều kiện tiên quyết.

Lão nhân áo đen nhướng lông mày nói :

- Lão phu tự tin đã qua được sự cân nhắc rồi, cô cứ nói ra.

Vương Tử Vân cười ruồi nói :

- Cô nương ngại gì mà không nói ra thử xem.

Triệu Tố Quyên nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Điều kiện rất đơn giản. Ai có thể đưa thuốc giải cho ta trước, để ta khôi phục công lực, ta sẽ đi theo người ấy.

Lão nhân áo đen cười nói trước :

- Cách ấy tốt lắm, xin cô nương nói rõ thời hạn ra sao?

Triệu Tố Quyên nói :

- Lấy lúc trời sáng làm thời hạn.

Lão nhân áo đen ngạc nhiên nói :

- Cô nương, thời hạn ấy quá cấp bách, từ giờ đến lúc trời sáng không đầy nửa giờ nữa, mà muốn lấy được thuốc giải cũng phải từ nửa giờ trở lên.

Triệu Tố Quyên nhìn Vương Tử Vân hỏi :

- Còn người thì sao?

Wương Tử Vân cười ruồi nói :

- Tại hạ được cô nương tín nhiệm, tự nhiên phải nỗ lực đáp ứng.

Quay đầu gọi :

- Tố Văn ở đâu?

Trong đám lau lách rậm rạp ngoài một tầm tên có tiếng thưa :

- Tỳ nữ ở đây!

Wương Tử Vân cất giọng gọi lớn :

- Mau mau lại đây!

Dạ một tiếng thưa trong trẻo vang lên, một bóng người nhỏ nhắn lướt tới như bay, trong khoảng cách ngoài một tầm tên bắn mà chỉ nhô lên hụp



xuống năm ba lần đã nhẹ nhàng đáp xuống hiện trường. Té ra là một nữ lang khoảng hai mươi tuổi, vận võ phục màu xanh, vai đeo trường kiếm, nhan sắc dễ ưa. Nữ lang áo xanh ấy khép nép tới trước mặt Vương Tử Vân thì lễ nói :

- Xin ra mắt tiểu chủ nhân.

Vương Tử Vân nhìn nữ lang áo xanh hỏi :

- Việc ta giao, ngươi làm xong chưa?

- May mà không đến nỗi nhục mệnh.

Nữ lang áo xanh thò tay vào trong bọc lấy ra một cái bình nhỏ bằng ngọc trắng, đưa lên cho Vương Tử Vân nói :

- Đây rồi, chỉ một viên là đủ.

Vương Tử Vân cầm bình ngọc, nhìn lướt qua rồi mở nắp, dốc ra một viên thuốc trắng, ngửi ngửi rồi hỏi :

- Cách dùng thế nào?

Nữ lang áo xanh nói :

- Dùng nước lạnh đưa xuống, chỉ trong vòng uống cạn chén trà là giải được.

Vương Tử Vân bỏ cái bình ngọc vào trong bọc, rồi bước tới gần Triệu Tố Quyên, đưa viên thuốc nói :

- Triệu cô nương, ta và Tố Văn nói chuyện mới đây, cô nghe rõ cả chứ?

Triệu Tố Quyên đón lấy viên thuốc gật gật đầu nói :

- Nghe rõ cả.

Kế nhìn Vương Tử Vân nói :

- Giờ xin mời người lùi lại.

- Vâng.

Vương Tử Vân lui lại chỗ cũ xong, Triệu Tô Quyên cầm viên thuốc bỏ vào miệng.

Thân Bá Tuyên trầm giọng nói :

- Khoan đã.

Cùng lúc ấy lão nhân áo đen cũng cười nhạt nói :

- Triệu cô nương, cô nên biết rằng không thể không đề phòng người khác.

Triệu Tô Quyên lặng lẽ cười nói :

- Xin đa tạ.

Kế đó nhìn Thân Bá Tuyên cười thắm nói :

- Thân đại ca, giờ đây ta chỉ hơn người chết ở chỗ còn nói được, thì có gì khác nhau.

Nói xong bỏ viên thuốc vào miệng, khom lưng xuống vốc nước hồ uống thuốc. Uống xong ngồi luôn xuống bờ hồ nước chờ sức thuốc vận hành.

Lúc bấy giờ toàn thể ánh mắt của quần hào có mặt đều chăm chú nhìn vào mặt Triệu Tô Quyên để xem biến hóa. Nhưng Triệu Tô Quyên cải trang nên trên mặt có một lớp thuốc dịch dung, lại trong đêm tối mà nhìn, nên chẳng thấy trên mặt có chút gì thay đổi.

Dần dần sau khoảng uống cạn chén trà, mới thấy nàng từ từ mở mắt chậm rãi đứng dậy. Thân Bá Tuyên đứng bên cạnh thấy trong mắt Triệu Tô Quyên đã khôi phục ánh thần quang rực rỡ vốn có bất giác thở hắt ra một tiếng như vừa trút được gánh nặng, mừng quýnh chụp tay nàng nói :

- Cô nương, cô đã khỏe lại rồi!

Triệu Tô Quyên gật gật đầu nói :

- Đúng thế!

Lão nhân áo đen chợt nhìn Vương Tử Vân hỏi :

- Thằng nhóc, Uất Trì Huyền đã lọt vào tay ngươi rồi à?

- Không có đâu.

Vương Tử Vân cười nói :

- Chẳng qua ta chỉ sai Tô Văn lấy thuốc giải rồi đến đây.

Lão nhân áo đen nói :

- Thằng nhóc ngươi tâm cơ sâu sắc lắm, quả không hổ là đồ đệ của sư phụ ngươi.

Vương Tử Vân lặng lẽ cười nói :

- Được khen nhiều quá! Thật ra chuyện thương lượng này căn bản vẫn là tâm cơ, chẳng qua ta nghĩ tới việc thuốc giải cũng có chỗ dùng, nên mới giữa đường phái Tô Văn trở lại tìm Uất Trì Huyền đòi mà thôi.

Lão nhân áo đen gượng cười nói :

- Thật không ngờ lão phu lại giữa dòng sông sâu lật thuyền...

Vương Tử Vân ngắt lời cười nói :

- Lão nhi, ngươi chịu đi chưa?

Lão nhân áo đen lạnh lùng cười một tiếng nói :

- Tất nhiên là lão phu đi, nhưng trước khi lên đường, lão phu nói cho ngươi biết rằng hiện nay ở khu vực Giang Hán cao thủ của bản minh hội tụ hợp như mây, tuy lão phu hứa là làm, không cản trở ngươi đem Triệu cô nương đi, nhưng nếu giữa đường ngươi lại có kẻ khác ngăn chặn, thì chuyện ấy không có liên quan gì tới lão phu.

Vương Tử Vân cười nói :

- Cái đó tất nhiên rồi! Chỉ cần lão nhi ngươi không tự mình trở lại ra tay thì được rồi.

Lão nhân áo đen cười nhạt một tiếng, vẫy tay nói :

- Chúng ta đi!

Chỉ thấy bóng người chớp chớp, trong phút chốc người của Tứ Hải minh đã đi hết.

Đưa mắt nhìn theo cho đến khi đám người của Tứ Hải minh khuất dần trong đêm tối, Vương Tử Vân nhìn Triệu Tô Quyên cười ruồi nói :

- Triệu cô nương, chúng ta cũng đi thôi.

Triệu Tô Quyên lạnh lùng nói :

- Vương Tử Vân, Triệu Tô Quyên ta đã nói là làm, nhất định là đi, nhưng ta nói trước cho ngươi biết, nếu ngươi không làm đúng những điều đã thỏa thuận thì đừng trách ta trở mặt vô tình hay thất hứa bội tín!

Vương Tử Vân nghiêm trang nói :

- Triệu cô nương, xin cứ yên tâm. Vương Tử Vân này xin lấy danh dự của gia sư đảm bảo, tuyệt đối làm đúng những điều đã cam kết với cô nương...

Tiếp theo lại cười nụ nói :

- Ba vị, xin mời!

Trong ánh sáng buổi ban mai bắt đầu le lói, một đoàn người đi xa đàn, cuối cùng mất hút trong đám hơi mù mênh mông...

-----oOo-----

## Chương 31: Sứy Chấn Vũ vai mang trọng trách

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Ba ngày sau, tin tức về việc ba người Triệu Tố Quyên, Thân Bá Tuyên, Lữ Dung Chi bị thầy trò Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan mời đi đã loan truyền khắp nơi, chẳng những trong khu vực Giang Hán mà ngay cả văn sĩ áo trắng đang làm hộ pháp cho Sứy Chấn Vũ trong hang đá bí mật trên núi Võ Đang cũng biết.

Nhân vật bí ẩn này không hề đem tin tức ấy nói cho Sứy Chấn Vũ đang vận công biết. Chỉ chờ lúc Sứy Chấn Vũ vận công xong, chàng mới nhìn Sứy Chấn Vũ cười nói :

- Sứy huynh, người có cảm giác trong nửa tháng nay công lực có tăng tiến không?

Sứy Chấn Vũ ngẫm nghĩ rồi nói :

- Khó nói tới cảm giác, nhưng trên phương diện nội gia chân lực, cũng tự thấy là tăng tiến không ít.

Văn sĩ áo trắng cười nhẹ nói :

- Nếu tự thấy là công lực tăng tiến không ít, thì tình hình khả quan rồi.

Sứy Chấn Vũ chân thành chấp tay nói :

- Các hạ, tiểu đệ chịu ơn sâu như trời bể thế này, sau này thật không biết lấy gì để báo đáp.

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Sứy huynh là người thông đạt, tại sao còn những lời như vậy. Khi nào người luyện xong thần công, đảm nhiệm trọng trách Đàm chủ Chú Kiếm đàm nặng nề không ngần ngại ta đẩy người vào vũng nước đục là ta cũng đã thỏa mãn lắm rồi, đâu dám mong người báo đáp.

Vừa lúc ấy con Linh Chi mã nhanh nhẹn như con sóc nhảy tót vào lòng văn sĩ áo trắng.

Văn sĩ áo trắng đưa tay vỗ nhẹ vào đầu con Linh Chi mã, trong lòng thoáng xúc động, chuyển giọng nói :

- Súly huynh, mấy hôm nay ta lặng lẽ tham ngộ, thì con Tiểu Thúy này về sau có thể gặp phải một cơn kiếp nạn, tới lúc ấy bằng vào khả năng của riêng ta không có cách gì mà cứu nó, nếu câu nói muốn báo đáp của người vừa rồi là thật lòng, thì tới lúc ấy mong người sẽ giúp một tay.

Súly Chân Vũ nghiêm trang nói :

- Tiểu đệ nhất định không chôi từ, đến lúc ấy dù cho nước sôi lửa bỏng, rừng đao núi kiếm cũng sẽ hết sức.

Văn sĩ áo trắng nghiêm nét mặt nói :

- Súly huynh, ta sực nhớ ra một chuyện rất quan trọng chưa làm, nên tối nay ta phải rời khỏi nơi đây.

Súly Chân Vũ thoáng ngạc nhiên hỏi :

- Thế khi nào các hạ trở về?

Văn sĩ áo trắng trầm ngâm rồi nói :

- Nhanh thì là mười ngày, chậm thì phải một tháng.

Dừng lại một lát lại nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Súly huynh, trong lúc ta tạm thời vắng mặt, Súly huynh ngoài việc đề cao cảnh giác, cứ yên tâm hành công, không được ra khỏi hang.

Súly Chân Vũ gật đầu nói :

- Tiểu đệ tuân lệnh.

Văn sĩ áo trắng nói thêm :

- Nhớ đấy, tuyệt đối không được bước chân ra khỏi cửa hang, vì ta đã bày một trận pháp kỳ môn để phòng ngoại địch... Được rồi, ta đi đây.

Nói đi là đi, thân hình nhoáng lên một cái, đã mất hút trong sắc chiều mờ mịt mênh mông.

\* \* \* \* \*

Đó là tử lâu sang trọng nhất ở Hạ Khẩu - Giang Hán tử gia.

Hoa đăng vừa thắp lên, Giang Hán tử gia cả tầng trên tầng dưới đều đã bày biện chỉnh tề, cứ một bàn sáu ghế. Ngoài cửa thì quả nhiên ngựa xe như nước áo quần như nêm, khách khứa sang trọng nườm nượp toán năm bọn ba kéo vào tử lâu.

Lúc ấy, gã gác cửa sắc mặt xám xịt, nhưng đầy vẻ vui vẻ, bụng to, hai mắt chỉ còn là hai sợi dây húp đứng ở chỗ lên lầu, cười toe toét, mồm liên tiếp nói :

- Xin mời! Xin mời!

Khi trên lầu khách khứa đã ngồi gần kín chỗ, một văn sĩ khoác áo dài xanh đầy vẻ phong trần tiến vào, nắm lấy tay vịn cầu thang bước lên, người này tuy áo quần có vẻ nghèo nàn nhưng dung mạo hiên ngang, phong cách tiêu sái, thấp thoáng khí thế làm người ta bất giác run sợ.

Nhưng trong con mắt của gã gác cửa chỉ biết có tiền kia đã mất vẻ tôn kính, y bước qua chặn đường, cười nói :

- Tướng công, lầu trên đã hết chỗ rồi, xin mời ngồi ở tầng dưới.

Lúc ấy lại có hai gã hán tử quần áo đẹp đẽ, búi tóc kiểu như võ sư tuổi trạc trung niên lách người bước lên lầu, nhưng gã gác cửa tuyệt nhiên hề không cản trở.

Văn sĩ áo xanh lặng lẽ cười nói :

- Bọn họ hai người còn có chỗ kia mà!

Gã gác cửa vẫn toe toét cười như cũ nói :

- Tướng công, hai vị ấy đã đặt chỗ trước rồi.

- Té ra là thế!

Văn sĩ áo xanh cười nhạt nói :

- Sao ngươi biết là ta chưa đặt chỗ trước?

Gã gác cửa vẫn cười như cũ nói :

- Chuyện đó...

Y đứng né ra cạnh quây chỗ cầu thang nói :

- Tướng công, xin mời, xin mời!

Văn sĩ áo xanh thong thả bước lên, ngoái nhìn lại nhếch mép hỏi :

- Chưởng quỹ, sao ngươi biết ta có đặt chỗ trước?

Người béo mập trong bụng hoang mang nghĩ: “Vị nhân huynh này thật khó chơi...”

Nhưng ngoài mặt y vẫn khom lưng cười nói :

- Tướng công chưa đặt chỗ cũng không hề gì, tiểu lão xin đưa tướng công tới một chỗ ngồi trang nhã.

- Trang nhã thì không cần.

Văn sĩ áo xanh lặng cười nói :

- Ta chỉ cần một chỗ kín đáo khuất hẳn với bên ngoài thôi.

Trong câu nói hẳn đưa tay nắm lấy cổ tay người béo mập, hạ giọng nói :

- Dẫn đường!

Người béo mập cảm thấy cổ tay như bị một cái còng sắt chụp vào, theo bản năng y khẽ giãy một cái, nhưng không giãy ra được mà còn bị siết chặt hơn. Trong lúc hoảng sợ, chợt nghe văn sĩ áo xanh truyền âm lạnh



lùng nói :

- Biết điều một chút, ta chỉ cần hỏi vài câu thôi.

Người béo mập gật gù nói lia lịa :

- Vâng, vâng.

Rồi vừa cười gượng vừa sánh vai với văn sĩ áo xanh bước đi. Nụ cười của y nói thực ra giống như là mếu, rất là khó coi. Người bên cạnh nhìn vào, thì thấy hai người sánh vai cùng đi, giống như một đôi bạn thân lâu ngày gặp lại! Nhưng thật ra thì người béo mập tim đập liên hồi, mà văn sĩ áo xanh trong lòng cũng ngấm ngấm cảnh giác không dám coi thường.

Hai người đi xuyên qua một đường hàng lang rộng rãi, bước vào một chỗ bày biện sang trọng, có lẽ là phòng để tiếp khách quý. Người béo mập vẻ mặt tươi cười nói :

- Tướng công, phòng này hợp ý ngài không?

- Tạm tạm.

Văn sĩ áo xanh thuận tay cài luôn then cửa, sắc mặt sa sầm, hạ giọng quát :

- Mạc Vinh, ngươi nên biết điều một chút, ngồi xuống đây với lão gia.

Người béo mập toàn thân run lên, vội vã nói :

- Bằng hữu... sao lại nhận ra được ta?

Văn sĩ áo xanh cười nói :

- Tiểu Diện Nhân Đồ Mạc Vinh hoành hành suốt cả một dải Hiệp Tây, ai dám nói rằng ở Giang Hán này không có người nhận ra?

Mạc Vinh giã một cái, trong lòng càng thêm hoảng sợ, chăm chú nhìn vào đối phương hỏi :

- Bằng hữu, có thể cho biết tôn tính đại danh được không?

Văn sĩ áo xanh vẫn cười ruồi như cũ nói :

- Không sao đâu.

Tiếp theo lại nhìn thẳng vào mặt Mạc Vinh nói :

- Mao đương gia, người ngồi xuống đi, trả lời cho đúng các câu ta hỏi, ta sẽ không làm khó người.

Nói xong, tự mình ngồi xuống một cái ghế treo.

Mạc Vinh trong bụng lo lắng ngồi xuống, mới từ tốn hỏi tiếp :

- BẮng hữu muốn biết chuyện gì vậy?

Văn sĩ áo xanh hạ giọng nói :

- Ta muốn biết nhiệm vụ của người thật của người là gì?

Mạc Vinh nói :

- Nhiệm vụ thật của tại hạ là phụ trách theo dõi trong toàn khu vực Giang Hán này, nếu có tin tức gì của đối phương thì tập hợp rồi báo cáo.

- À.

Văn sĩ áo xanh hỏi mau :

- Vậy thì ta hỏi người, có biết hành tung của Võ lâm Tam thánh không?

Mạc Vinh nói :

- Trong Võ lâm Tam thánh chỉ có Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Xương là ẩn cư ở bờ hồ Đông Hồ ngoài thành Vũ Xương, nhưng tháng trước đã bí mật bỏ đi, còn hai người kia hoàn toàn không có tin tức gì?

Y dừng một chút lại “à” lên một tiếng nói :

- Phải rồi! Cách đây nửa tháng nghe nói Thiên Diện Du Long Đinh Tứ

tiên sinh xuất hiện trên ngọn Kim Đỉnh núi Võ Đang?

Văn sĩ áo xanh nói :

- Ta chỉ muốn có những tin tức gần đây nhất.
- Thật xấu hổ!

Mạc Vinh ngưng nghịu cười nói :

- Gần đây nhất thì tại hạ không nhận được tin tức gì.

Trên gương mặt văn sĩ áo xanh thoáng hiện vẻ thất vọng, nhưng lại trầm ngâm một thoáng mới nhìn Mạc Vinh hỏi :

- Mạc đương gia, người đã phụ trách việc thu thập tin tức trong khu vực Giang Hán, thì cũng biết hành tung thầy trò Tư Mã Đan chứ?

Mạc Vinh vẫn ngưng nghịu cười như cũ nói :

- Thầy trò Tư Mã Đan tuy cũng đang có mặt ở Giang Hán, nhưng cũng chưa phát hiện được tung tích của họ.

Văn sĩ áo xanh cười nhạt nói :

- Người thật ngu ngơ, tất cả những chuyện ta muốn biết, đều là hỏi một câu thì người không biết cả ba.

Mạc Vinh không sợ nói :

- Bằng hữu, thật không phải là tại hạ biết mà không nói, chứ thật thì thầy trò Tư Mã Đan là một phái vừa quật khởi trên giang hồ gần đây, võ công đã cao, hành tung lại bí ẩn đa đoan, lại thêm tin tức bọn họ xuất hiện trên giang hồ đến nay, cũng chỉ mới nửa tháng, cho nên... cho nên tra xét cho ra, cũng là một chuyện khó khăn.

- Nói cũng có lý.

Văn sĩ áo xanh nói tiếp :

- Được, ta hãy tạm tin người lần này.

Mạc Vinh hai gò má nung núc thịt run lên, nói lia lịa :

- Cảm ơn, cảm ơn.

Văn sĩ áo xanh nhin không được nói :

- Mạc đương gia không những thân hình ngày càng phát tướng, mà lễ số cũng ngày càng chu đáo nữa! Ta hỏi người một chuyện chấn động giang hồ mới đây, mọi người ai cũng biết...

Mạc Vinh nói ngay :

- Có phải bằng hữu muốn nói tới chuyện Mê Hồ Tử Cái Thân Bá Tuyền, Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi và Triệu tam tiểu thư trong Võ lâm Tam mỹ cũng bị bắt đi?

Văn sĩ áo xanh gật gật đầu, Mạc Vinh lại nói tiếp :

- Thật ra đó là cả một câu chuyện dài.

Văn sĩ áo xanh chăm chú nhìn Mạc Vinh hỏi :

- Có đúng là thầy trò Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan bắt bọn họ không?

Mạc Vinh đáp :

- Đúng rồi.

Văn sĩ áo xanh hỏi tiếp :

- Ba người ấy cũng là đối tượng mà Tứ Hải minh chủ các người muốn tranh thủ, mà hiện tại trong khu vực Giang Hán, cao thủ của Tứ Hải minh tụ họp như mây, tại sao lại dễ dàng để cho thầy trò Tư Mã Đan bắt đi?

Mạc Vinh bất giác cười nói :

- Nói ra thì đó thật là một chuyện mắt mặt lớn của bản hội minh...

Văn sĩ áo xanh ngắt lời nói :

- Ta cần biết rõ là tình cảnh lúc bọn Thân Bá Tuyên ba người bị bắt.

Mạc Vinh bất giác biến sắc mặt hỏi :

- Bằng hữu, nếu người quả là phái viên của bản hội mình do cấp trên sai xuống, thì xin cho biết rõ thân phận để Mạc Vinh khỏi thất lễ.

Văn sĩ áo xanh lặng lẽ cười nói :

- Không cần, cứ trả lời câu hỏi của ta.

Tiểu Diện Nhân Đồ Mạc Vinh vì thấy văn sĩ áo xanh hành động bí ẩn, võ nghệ cao cường, mà những câu hỏi đều như là các tin tức tổng đàn Tứ Hải mình cần biết, trong lời lẽ lại nghiêm nhiên như do thượng cấp sai xuống nên mới hỏi như vậy. Nhưng câu văn sĩ áo xanh trả lời lại như câu không thừa nhận, cũng không phủ nhận, chỉ thấy khinh khỉnh có hai tiếng :

- Không cần.

Tình hình này tự nhiên khiến Mạc Vinh tăng thêm cảm giác rằng đối phương rất thần bí, mà bản thân cũng thấy trong lòng càng bất an. Trong lúc trong lòng rất rối hoang mang, y thuận miệng nói vâng....

Liên đó bèn đem hết chuyện xảy ra ở thành Vũ Xương và bờ hồ Đông Hồ tường tận lại một lượt.

Văn sĩ áo xanh nghe xong, nhướn mắt “a” một tiếng rồi nói :

- Té ra là như vậy.

Dừng lại một chút lại nhìn thẳng vào Mạc Vinh hỏi :

- Vương Tử Vân mời ba người Thân Bá Tuyên, Lữ Dung Chi và Triệu tam tiểu thư đi xong, các người không phái người đuổi theo hay chặn đường à?

Mạc Vinh nói :

- Điều đó có làm, nhưng do một vị hộ pháp tối cao khác chỉ huy.

Văn sĩ áo xanh chăm chú hỏi :

- Kết quả ra sao?

Mạc Vinh cười gượng nói :

- Kết quả là toàn bộ nhóm đuổi theo đều bị điếm huyết, nhóm chặn đường cũng bị đánh cho đầu bù tóc rối trở về.

Văn sĩ áo xanh biến sắc nói :

- Thân thủ Vương Tử Vân lại cao minh tới mức ấy kia à?

- Không phải.

Mạc Vinh đáp ngay :

- Lão Tư Mã Đan đích thân ra tay.

Văn sĩ áo xanh “a” một tiếng, trầm ngâm một lúc rồi hỏi :

- Mạc đương gia, trong đám khách trong tửu lâu lúc này, trừ những người của Tứ Hải minh ra, có những ai thuộc phe phái khác không?

Mạc Vinh hỏi lại :

- Bằng hữu muốn nói đến các nhân vật của Võ lâm Tam thánh và Tư Mã Đan phải không?

Văn sĩ áo xanh gật gật đầu. Mạc Vinh cười gượng nói :

- Bằng hữu, người của hai phe ấy xưa nay không xuất hiện với bộ mặt thật, nên giả như họ có mặt trong khách điếm này, tại hạ cũng không nhìn ra.

Văn sĩ áo xanh trề môi xì một cái nói :

- Mạc đương gia, bằng vào kinh nghiệm giang hồ mấy chục năm của người, ta quyết không tin rằng hiện nay người không nhận ra nhân vật nào khả nghi giữa đám khách khứa ở đây.

Ngừng lại một chút, lại lạnh lùng cười nói tiếp :

- Mạc Vinh, cứ đem con mắt lợi hại nhìn ta vừa rồi mà nhìn thử cho thật rõ xem nào!

Mạc Vinh trầm ngâm nói :

- Có thì cũng có hai người, có điều...

Đột nhiên, phía sau văn sĩ áo xanh vang lên một giọng nói lạnh lùng :

- Để ta nói cho người biết.

Giọng nói lạnh lùng ấy vừa vang lên, văn sĩ áo xanh nhanh như chớp vươn tay điểm vào ba đại huyệt của Mạc Vinh đồng thời vọt người ra cửa, xoay nhanh lại. Điểm huyệt, vọt lên, xoay người tuy ba động tác nhưng nhanh nhẹn không ngờ được, như là chỉ trong một mạch liên lạc vậy. Vách tường phía sau y lúc này, cách chỗ cái ghế khoảng năm sáu thước vốn không có cửa nẻo gì, mà y cũng đã cẩn thận nhìn kỹ, chỉ thấy một bức trướng vẽ tranh sơn thủy.

Chàng quay lại xong, chăm chú nhìn vào bức tranh sơn thủy, trong tiếng cười lạnh lùng chợt nghe có tiếng khen ngợi :

- Thật cao cường! Thật can đảm!

- Được khen nhiều quá.

Văn sĩ áo xanh trề môi xì một cái nói :

- Các hạ giấu đầu lòi đuôi như vậy, không dám cùng thiếu gia ta giáp mặt à?

Giọng lạnh lùng kia cười khẩy nói :

- Bằng hữu sao giỏi trách người mà kém trách mình vậy? Người cũng không chịu đưa bộ mặt thật ra cho người ta nhìn, chúng ta cũng như nhau cả thôi.

Văn sĩ áo xanh cười nhạt nói :

- Chuyện vặt không cần nói, người đã hiên ngang đòi nói rõ, vậy thì hãy trả lời câu hỏi của ta đi?

- Được thôi.

Giọng nói lạnh lùng kia vang lên :

- Nhưng bằng hữu người hãy báo danh trước đã!

- Bằng vào việc làm của các hạ, chỉ sợ hỏi không ra lai lịch của ta đâu.

Giọng nói lạnh lùng kia cười nhạt nói :

- Bằng hữu người đứng lăm, ta cũng cảm ơn người nói rõ như vậy.

Câu nói vừa dứt, bức tranh sơn thủy vén lên, một lão nhân thân thể cao lớn mặt áo màu xám lưng gù tóc bạc buông tay chậm rãi bước ra.

Văn sĩ áo xanh nhìn thấy, bất giác “a” lên một tiếng cười nói :

- Té ra là Cửu Chỉ Đà Quỷ Ban Nguyên Khả trong Võ lâm Tứ quỷ, tại hạ thất kính mất rồi.

Ba Nguyên Khả cười nhạt nói :

- Người biết được ta là Cửu Chỉ Đà Quỷ thì nhất định không phải là hạng tầm thường, xem ra chắc lão phu phải động thủ mới hỏi ra được lai lịch.

Câu nói chưa dứt, thân hình chớp lên một cái đã vọt tới, tay phải đặt trước bụng, tay trái duỗi ra như ngọn kích, điểm vào huyệt Nhũ Căn của văn sĩ áo xanh. Vị Cửu Chỉ Đà Quỷ này thân thể cao lớn nhưng thân hình mau lẹ, chiêu thức hiểm ác, khiến cho người ta phải tặc lưỡi.

Văn sĩ áo xanh cười rộ nói :



- Tới là tốt!

Thân người xoay một cái tránh qua một đòn sấm sét ngàn cân, tay trái như chớp phóng vào uyển mạch đối phương, tay phải giơ lên không một tiếng động võ luôn một chưởng vào vai đối thủ.

Ban Nguyên Khải chưa ước lượng được công lực đối phương, đến khi hai tay chạm nhau, chợt cảm thấy một áp lực ngàn cân đè xuống, không nói tới chiêu thức, chỉ công lực cao tuyệt của đối phương cũng đã nằm ngoài chỗ dự liệu của ông ta. Trong lòng chợt kinh hãi, lạng người luôn ba bước về phía sau, mới tránh khỏi đòn phản kích lợi hại của đối phương.

Nhưng ông ta chưa kịp định thần, thì chiêu thức kỳ tuyệt của văn sĩ áo xanh đã như sông dài thác đổ cuộn cuộn đổ tới, khiến cho một mặt phải dùng toàn lực miễn cưỡng đón đỡ, một mặt biến sắc la lớn :

- Quy Nguyên chưởng pháp! Người... người là Thiên Diện Du Long Đình Tứ tiên bối?

Văn sĩ áo xanh xì một tiếng nói :

- Cái loại cóc nhái như ngươi lại đáng cho lão nhân gia người ra tay à?

Ban Nguyên Khải “a” một tiếng nói :

- Ta rõ rồi, ngươi là Lãnh Diện Tu La Phương Diệc Viên.

Phương Diệc Viên cười ruồi nói :

- Nói như thế nghe còn được...

Hai người miệng nói qua nói lại, tay chân vẫn liên tục ra đòn không ngừng. Trong lúc nói qua nói lại, Ban Nguyên Khải đã bị đòn dồn vào một góc phòng.

Phương Diệc Viên lạnh lùng cười nói :

- Ban Nguyên Khải, nghe nói ngươi có công lực cao nhất trong bọn Võ

lâm Tứ quý, tại sao lại kém cõi đến thế?

Bàn Nguyên Khải tay chân như mắc lưới, liên tiếp ra đòn để trả lời nhưng không có cách nào giãy dụa cho thoát. Phương Diệc Viên lặng lẽ cười nói tiếp :

- Bàn Nguyên Khải, có lẽ bọn Võ lâm Tứ quý các ngươi năm nay xui xẻo rồi. Sau khi Hắc Tâm Ái Quý Thời Phùng Nguyên bị đánh cho đầu bù tóc rối ở Thiên Hạ Đệ Nhất Gia, tới Độc Nhãn Độc Quỷ Trọng Tôn Nghiêm ăn đòn của sư đệ ta, mấy hôm trước thì Ngọc Diện Sắc Quỷ Uất Trì Huyền bị Thân đại hiệp đánh cho mặt mũi bầm tím, đêm nay thì có lẽ tới lượt lão huynh ngươi được dương danh.

Bàn Nguyên Khải lúc ấy đã thấy nguy cấp, bất giác kêu to lên :

- Nam Cung huynh mau mau tới đây, bọn ta sánh vai tiến lên.

Phương Diệc Viên thoáng ngạc nhiên nói :

- Té ra Nam Cung Tiêu cũng ở đây, thế thì tốt lắm...

Chàng nói chưa xong chợt nghe tiếng Hắc Tâm Ái Quý Thời Phùng Nguyên từ xa truyền âm nói :

- Phương đại hiệp, mau lên! Mau ra khỏi chỗ này, bọn ta còn có chuyện khẩn cấp phải làm...

Phương Diệc Viên bất giác giật mình, trong tay bất giác cũng nhả gấp kinh lục, chỉ nghe một tiếng rên đau đớn, thân thể Bàn Nguyên Khải cũng giống như cái bong bóng xì hơi rũ xuống góc phòng.

Vị nhân huynh này vốn nghĩ đó là Diệu Mục Thần Thân Nam Cung Tiêu nên gọi tới cứu nguy, nhưng có nằm mơ cũng không nghĩ được rằng Diệu Mục Thần Thân Nam Cung Tiêu thật đã bị Thời Phùng Nguyên bắt nhốt trong Thiên Hạ Đệ Nhất Gia rồi giả mạo y để tiện dò xét. Nam Cung Tiêu hiện nay thật ra là Thời Phùng Nguyên cải trang. Cho nên trong lòng y coi đó là cứu tinh, thật ra lại thành con quỷ đòi mạng, khiến y sau lúc chết vẫn là một con quỷ hồ đồ!

Phương Diệc Viên một chưởng đánh chết Bàn Nguyên Khải xong, xoay

người nhìn Thời Phùng Nguyên nói :

- Thời Phùng...

Vừa nói được hai chữ, chàng lập tức cảnh giác im bật. Thời Phùng Nguyên cười nói :

- Đừng ngại, phương đại hiệp, từ giờ trở đi, cứ coi là đúng ta tới đây.

Phương Diệc Viên kinh ngạc nói :

- Thời huynh, có chuyện gì mới xảy ra vậy?

Thời Phùng Nguyên xoay người bước đi trước một mặt gấp rút nói :

- Phương đại hiệp, bọn ta vừa đi vừa nói!

Phương Diệc Viên vừa dợm bước ra hành lang đã thấy trước mặt bóng người chớp chớp, kinh phong vì vút, lại có tiếng la lớn :

- Bắt gian tể!

Phương Diệc Viên cười nhạt giơ tay lên như chớp, sau tiếng gào thảm thiết vang lên hai tiếng bình, bình nối nhau, ba người ngã xuống, trong tay Phương Diệc Viên đã cầm một thanh quý đầu đao. Nhưng ba người kia vừa ngã xuống thì mỗi đầu hành lang lại đều xuất hiện thêm bốn năm đại hán vận võ phục kéo ủa tới như ong.

Thời Phùng Nguyên một mặt thi triển quyền cước đánh lui đại hán cản trở, một mặt hạ giọng kêu :

- Phương đại hiệp, đừng có ham đánh, bọn ta chạy ngay!

Trong tiếng gào thảm nối nhau năm hán tử vận võ phục đã có ba người ngã xuống.

Thời Phùng Nguyên giận dữ quát :

- Kẻ nào chặn là chết.

Đánh ra một chiêu Phân Hoa Phát Liễu đẩy hai đại hán còn lại tiếp theo dùng một thức Nhất Chỉ Xung Thiên phi thân lên nóc nhà.

Bản ý Thời Phùng Nguyên là xông lên nóc nhà rồi từ đó phá vòng vây chạy đi, nhưng thân hình vừa nhón vọt lên, trên nóc nhà chợt có tiếng quát :

- Lão tặc nằm xuống!

Một luồng kinh phong như sấm sét ngàn cân đổ xuống, đánh vào giữa đỉnh đầu.

Thời Phùng Nguyên khinh công tuy giỏi, nhưng võ công bình thường, lúc này thân hình ông ta đang lơ lửng trên không, mà luồng kinh phong từ trên đánh xuống nhắm vào giữa đỉnh đầu, bẻ vào thân thủ của ông ta đương nhiên không có cách nào tránh được, chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết.

Đúng lúc ông ta kêu thảm: “Chết rồi”.

Chỉ nghe Phương Diệc Viên cười một tiếng nói :

- Chưa chắc.

Rồi bình một tiếng lớn vang lên, ngói trên nóc nhà bắn tung tóe lẫn trong một tiếng rên đau đớn, Thời Phùng Nguyên cũng bị một bàn tay mạnh mẽ nắm lấy kéo vọt lên nóc nhà. Thời Phùng Nguyên định thần mở to hai mắt, Phương Diệc Viên hạ giọng hỏi :

- Thời huynh, ngươi không bị thương chứ?

Thời Phùng Nguyên cười gượng nói :

- Không sao! Nếu Phương đại hiệp ra tay chậm một chút, cái mạng già của tiểu lão chắc đã đi rồi.

Phương Diệc Viên buông tay ông ta ra, chăm chú nhìn hỏi :

- Chỗ này có cao thủ nào thế.

Thời Phùng Nguyên nói :

- Hiện có Ban Nguyên Khải và Mạc Vinh hai người đều đã gặp báo ứng, còn các nhân vật lợi hại khác đều đã đi vắng.

Chợt im bật vội vàng nói :

- Phương đại hiệp, đi mau, chậm thì không kịp....

Khi nói đã trên nóc nhà chạy luôn về phía đông. Phương Diệc Viên vừa chạy theo vừa ngạc nhiên hỏi :

- Thời huynh, thật ra là chuyện gì vậy?

Thời Phùng Nguyên thở dài một tiếng nói :

- Bọn họ đang chuẩn bị ám toán Triệu Tố Chân cô nương...

Phương Diệc Viên bất giác biến sắc, ngắt lời hỏi :

- Cái gì? Tố Chân cô nương cũng đang ở Hạ Khẩu à?

- Không.

Thời Phùng Nguyên nói :

- Tố Chân cô nương đang ở Hán Dương. Bọn ta chạy ra phía sông đi.

Trong khi trò chuyện, đã tới gần bờ sông. Hai người trả giá cao, thuê một chiếc thuyền con, bảo chèo thật mau qua Hán Dương bên bờ sông bên kia.

-----oOo-----

## Chương 32: Khổ nhục kế phô bày thân thể

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Đó là một bãi đất nhô ra mặt sông lớn ở thành Hán Dương, vào một ngày mùa hè, đang lúc giữa trưa, nắng chói chang như đổ lửa, nát đá chảy vàng.

Trên mặt sông, một chiếc thuyền con lướt nhanh, cười sóng lướt gió, hướng về bãi đất chèo tới đầu thuyền đứng thẳng đón gió là một trong Võ lâm Tứ quý, Ngọc Diện Quý Sắc Uất Trì Huyền và một trong Miêu Cương song yêu, Bách Hoa Tiên Tử Qua Như Tuyết.

Uất Trì Huyền vết thương bị đánh trên mặt đã lành, lúc ấy áo trắng phát phơ, phong thái tiêu sái cùng Qua Như Tuyết áo là trắng tuyết, kiều mỹ tuyệt luân cùng đứng trên mũi thuyền, thành một cặp châu liên ngọc hợp. Hai người này lai lịch không nhỏ nhưng người ứng sau thuyền bè lái cũng không phải là nhân vật tầm thường, chính là Phân đàn chủ Phân đàn Giang Hán của Tứ Hải minh Hồ Cương.

Ba người cùng lên bãi đất, Uất Trì Huyền mở miệng nói trước :

- Nóng thật...

Nói xong bước thẳng về một quán trà cạnh đó.

Qua Như Tuyết bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Đi đâu thế?

Uất Trì Huyền cười nói :

- Uống một chén trà, cho bớt khát nước.

Nói xong bước thẳng tới một cái lán tre ngồi xuống, hai con mắt lẳng lơ lướt qua người cô gái nhỏ bán trà.

Cô gái nhỏ này nhiều lắm cũng chỉ khoảng mười bốn mười lăm tuổi, nhưng mặt mày như vẽ, da dẻ mịn màng, cũng đã ra vẻ một mỹ nhân, mặc dù nàng ta còn chưa thành niên, lại tóc rối áo thô cũng không che

giấu được sắc đẹp trời cho. Qua Như Tuyết bước tới quán trà, nhìn xong bất giác nhếch môi cười nói :

- À! Người ta nói sắc đẹp có thể ăn, không ngờ sắc đẹp cũng có thể uống cho đỡ khát, chỉ có... đáng tiếc là hơi béo một chút...

- Phải rồi.

Uất Trì Huyền liếc mắt một cái, âm ừ ngâm nga:

Liễu Giang Nam

Xanh mượt bóng chưa râm

Cành nhỏ chưa quen tay hái bẻ

Bạc vàng đáp xuống khó lòng ngăn.

Lựa làm bạn đêm xuân

Qua Như Tuyết che mồm cười nói :

- Thật chết quá! Công tử ta đã nói người ta “xanh mượt bóng chưa râm” vậy thì nói vào chuyện chính đi...

Uất Trì Huyền bất giác ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện chính nào kia?

Qua Như Tuyết nhướn mày nói :

- Câu chuyện đêm nay, người có muốn...

Uất Trì Huyền thản nhiên nói :

- Chuyện đêm nay, cứ theo kết hoạch đã tính mà làm thôi.

Hai người ấy lại thêm Hồ Cương ba người rì rầm bàn bạc, cô gái nhỏ bán trà đứng một bên mắt nhìn chỗ khác nhưng vẫn nghiêng tai nghe ngóng.

Chiều hôm ấy, đúng lúc nắng tắt lại có một chiếc thuyền lợp mui lại cuối sông lướt gió đến Hán Dương. Người chèo thuyền là một bà già áo xanh tóc bạc như sương, nhìn qua tuổi đã cao song vẫn khuấy mái chèo như bay, sức mạnh tay khỏe chắc chắn không kém gì bọn thanh niên trẻ tuổi.

Trong khoang thuyền Triệu Tổ Chân ăn mặc giản dị ngồi nhìn nghiêng ra cửa sổ, vẻ mặt trầm tư nhìn ra cảnh sắc ven sông. Bốn thị nữ là Ái Nguyệt, Tích Hoa, Kiếm Đám, Cầm Tâm đều trầm lặng ngồi yên một bên, nhưng hai người trợ thủ đắc lực của nàng là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên và Bát Quái Thần Chương Liêu Văn Hùng lại không có đi theo.

Tiểu thuyền đến Hán Dương rồi, lại không cập bờ mà theo sông Hán Thủy ngược dòng chèo lên, cũng vì đi ngược nước nên tốc độ khá chậm. Màn đêm đã buông trong thành Hán Dương, nhà nhà đều đã lên đèn. Nhưng trong chiếc tiểu thuyền lợp mui kia vẫn tối đen như mực. Trong màn đêm chìm xuống, Ái Nguyệt mở lời phá tan không khí trầm lặng :

- Tiểu thư, hôm nay Am chủ có tới không? Người đã nói rằng trong ba ngày Am chủ sẽ đến Quy Sơn kia mà?

Triệu Tổ Chân “à” một tiếng, Cầm Tâm lại nói tiếp :

- Đêm nay là qua ngày thứ tư rồi.

Triệu Tổ Chân nhướn mày nói :

- Cầm Tâm, đừng quấy rầy, có được hay không?

Không khí tĩnh mịch lại bao trùm, một lát sau tiểu thuyền cập vào bờ chân núi Quy Sơn, Triệu Tổ Chân lên tới sườn núi cheo leo chỗ bờ sông, người nói đầu tiên là Ái Nguyệt truyền âm hỏi :

- Tiểu thư, tôi đi với người.

Triệu Tổ Chân truyền âm nói :

- Không cần đâu, bất kể là lão gia có đến hay không, chỉ trong vòng nửa giờ là ta sẽ quay về.



Nàng lên khỏi sườn dốc, tới một con đường nhỏ, hướng về miếu Võ Vương chạy đi.

Nhưng nàng chưa đi được bao lâu, đã có hai bóng người dạ hành đuổi nhanh theo. Triệu Tố Chân nghe tiếng động phía sau, lập tức lấy một tấm khăn sa bịt lại khuôn mặt, quay đầu hỏi :

- Người nào?

Hai người dạ hành dừng lại đứng ngoài một trượng, bốn luồng ánh sáng lạnh từ mắt chiếu ra nhìn vào Triệu Tố Chân, người bên trái phát thoại hỏi ngược lại :

- Có phải là đại tiểu thư đây không?

Triệu Tố Chân thoáng kinh ngạc nói :

- Đúng rồi! Hai người có phải là Trương Long, Triệu Hồ không?

Trương Long, Triệu Hồ chính là hóa dạng của Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên và Bát Quái Thần Chương Liêu Văn Hùng. Lúc ấy hai người đeo mặt nạ da người nên Triệu Tố Chân nhận không ra. Người dạ hành bên trái khom lưng đáp :

- Lão nô là Triệu Hồ.

Triệu Tố Chân chăm chú nhìn người ấy hỏi :

- Am chủ vì sao chưa tới?

Liêu Văn Hùng (tức Triệu Hồ) cung kính đáp :

- Am chủ lúc sắp đi lại có chuyện bất ngờ, có thể tới chậm hai ngày, nhưng sợ tiểu thư nóng ruột, nên sai hai người bọn lão nô tới báo tin.

Bọn họ nói “Am chủ”, tức là ân sư của Triệu Tố Chân tức Bách Liễu thần ni. Đó là lối xưng hô giữa bọn họ với nhau, người ngoài không thể hiểu được. Sự thật thì Bách Liễu thần ni chỉ dựng một nếp nhà tranh và gian để ở mà thôi, chứ không thể nào gọi là am cả.

Triệu Tô Chân chỉ biết cười gượng nói :

- Thôi được, chúng ta trở về thuyền vậy.

Nói xong xoay người theo đường cũ chạy về phía bờ sông. Túc Bảo Nguyên Liêu Văn Hùng hai người cũng tự nhiên theo phía sau bảo vệ.

Nhưng bọn họ chạy chưa được một trượng, một tiếng rên rỉ tựa hồ rất đau đớn văng vẳng theo gió đưa đến, Triệu Tô Chân bất giác dừng lại nói :

- Tiếng gì vậy?

Liêu Văn Hùng ngạc nhiên nói :

- Hình như là tiếng người bị trọng thương.

Túc Bảo Nguyên nói tiếp :

- Mà người bị trọng thương hình như là đàn bà.

Triệu Tô Chân nhướn mày nói :

- Nghe tiếng kêu dường như phát ra từ phía đông Đào Hoa.

Túc Bảo Nguyên, Liêu Văn Hùng hai người cùng gật gật đầu. Triệu Tô Chân thản nhiên nói :

- Hai vị đứng đây, để ta đích thân tới xem.

Túc Bảo Nguyên vội nói :

- Không được! Tiểu thư, theo lẽ phải để lão nô đi trước.

Triệu Tô Chân vừa bước đi vừa lắc đầu nói :

- Không cần, nếu thế thì hai vị đi theo cũng tốt rồi.

Trong câu nói, ba người vòng qua đường núi, lặng lẽ hướng về phía đông Đào Hoa chạy tới.

Bọn họ vừa chạy về phía đông Đào Hoa, lại nghe một giọng rên rỉ như vô cùng đau đớn vang lên rất rõ ràng. Lúc họ đến cách đông Đào Hoa ngoài một tầm tên bắn, đã nghe rõ tiếng kêu rên phát ra từ một đám bụi rậm cách đường khoảng một trượng phía tay phải.

Liêu Văn Hùng chạy theo Triệu Tố Chân vội vàng vượt lên trước, nhìn Triệu Tố Chân nói :

- Tiểu thư, đề lão nô vào trước xem sao.

Triệu Tố Chân im lặng gật đầu, Liêu Văn Hùng hướng về phía bãi cỏ rậm trầm giọng hỏi :

- Ai trong đám cỏ ấy?

Trong đám cỏ rậm truyền ra một giọng nói yếu ớt :

- Phu thê tôi đi chơi núi trở về, bị cường đồ chặn cướp, chuyết phu bị thương nặng, tiện thiếp lại bị... thay phiên... làm nhục... không gượng dậy được, mong đại thúc cứu giúp.

Liêu Văn Hùng nghe xong bất giác dừng lại. Thử hỏi, trong hoàn cảnh này, ông ta là đàn ông, làm sao mà bước vào xem!

Nhưng giọng nói yếu ớt lại vang lên, ai oán cầu khẩn :

- Đại thúc, xin mau mau tới cứu cho, chuyết phu mất máu quá nhiều, nếu chậm sợ không cứu kịp.

Không sai, quả là trong khu vực thoang thoang mùi máu tanh. Liêu Văn Hùng trong lúc cảm thấy lui tới đều khó, Triệu Tố Chân đã hạ giọng nói :

- Cứ đề ta tới xem.

Nói xong đi từ từ về phía giọng nói vang ra. Liêu Văn Hùng vội vàng truyền âm nói :

- Tiểu thư, giang hồ mỗi bước đều nguy hiểm, xin cẩn thận đề phòng.

Triệu Tô Chân truyền âm đáp :

- Ta biết rồi.

Nói xong đã bước tới bên cạnh bãi cỏ rậm, chỉ thấy trên mặt đất có một phụ nữ nằm vật ra, tóc trâm rũ rượi, quần áo rách tan tữa hồ hoàn toàn trần truồng, bên cạnh có một hán tử áo xanh người bê bết máu, hơi thở yếu ớt, bất giác nhượng mày hỏi :

- Vị đại tâu nhà ngươi không thể mặc lại quần áo đứng dậy sao?

Người đàn bà ấy cắn hờn nói :

- Cô nương, bọn trời đánh ấy dùng tà thuật, khiến tôi toàn thân vô lực, không có cách nào động dậy.

Tình hình này rõ ràng là người ấy bị điễm huyết.

Triệu Tô Chân cắn răng bước tới gần người đàn bà, cúi người vươn tay, vừa giải huyết vừa nói :

- Ta tới cứu người...

Nhưng nàng chưa nói hết câu thì ba đại huyết Chuẩn Giao, Mệnh Môn, Thanh Cực sau lưng chọt tê rần, không còn cách nào cử động được nữa.

Triệu Tô Chân kinh nghiệm giang hồ không phải là ít, hưởng hồ còn được Liêu Văn Hùng lịch duyệt giang hồ dặn dò trước, vốn chẳng phải không có ý đề phòng. Nhưng đối phương bố trí quang cảnh như thật, khiến Triệu Tô Chân nhìn thấy xong thì máu nóng sục sôi, quên cả việc phải cảnh giác, mới bị người ta dễ dàng điễm huyết. Đương nhiên người tập kích sau lưng nàng là hán tử giả làm người bị thương, thật đúng như người ta nói, quân tử coi thường thì tiểu nhân đắc thủ vậy.

Triệu Tô Chân tuy là giữa dòng sông bị lật thuyền, bị người chế phục nhưng Á huyết chưa bị điễm, miệng vẫn còn nói được, lúc ấy bất giác tức giận quát lên :

- Giỏi lắm, quả là một đôi nam nữ vô sỉ hèn hạ!

Triệu Tố Chân vừa quát lên, Liêu Văn Hùng và Túc Bảo Nguyên hai người vọt lên một bước xông vào như tên bắn. Nhưng hai người bọn họ vừa đáp xuống chưa đứng vững, trong đám cỏ rộng đã vang ra một giọng nói mạnh mẽ :

- Hai người các người đứng yên đó cho ta!

Cùng lúc ấy có tiếng cười khanh khách dâm dăng vang lên :

- A! Triệu đại tiểu thư, à không, phải là Chúc Triệu phu nhân mới phải... Chúc Triệu phu nhân người đã làm tiểu gia tử của chúng ta điên đảo, xin để bọn ta chiêm ngưỡng một chút, xem tư dung của người đẹp nhất võ lâm ra sao...

Nguyên lai hai người ấy là Uất Trì Huyền và Qua Như Tuyết cải trang. Chính trong lúc ấy Phân đàn Giang Hán Hồ Cương cũng từ phía sau một tảng đá lớn cách đó ngoài một trượng từ từ đứng dậy.

Liêu Văn Hùng và Túc Bảo Nguyên hai người khước mắt cơ hồ rách toạc, đang lúc không biết làm sao, Qua Như Tuyết lại không che đậy gì thân thể gần như hoàn toàn trần truồng đứng dậy tháo bỏ tấm khăn che mặt của Triệu Tố Chân, lại khanh khách cười một tràng dâm dăng nói :

- A! Đúng là thiên hương quốc sách, ta thấy còn thích, chẳng lạ gì bao nhiêu đàn ông đều vì người...

Triệu Tố Chân ngắt lời trợn mắt quát :

- Đồ yêu phụ vô liêm sỉ, làm mất mặt tất cả nữ nhân trong thiên hạ! Mặc quần áo vào mau lên!

Qua Như Tuyết cười khanh khách dâm dăng một tràng nói :

- Con bé, người quên lúc còn ở trong u cốc ở Võ Đang ngồi trong lòng ta kê mẫu thân rồi à? Có điều mẫu thân của người không lạ người lại...

Kế lại lặng lẽ cười nói :

- Lão nương phô bày thân thể trong trắng phụ mẫu mình sinh ra, cũng có gì phải lạ lòng chứ?

Lúc ấy Triệu Tổ Chân tức giận phát run cả người, đôi mắt đẹp muốn tóe lửa, nhưng nàng bị chế ngự huyết đạo, toàn thân không thể cử động, chỉ biết nghiến chặt răng, tức giận phì một tiếng nói :

- Bằng vào hạng dân phụ vô sỉ ai ai cũng làm chồng được như ngươi mà cũng dám tự khoe là thân thể trong trắng!

Qua Như Tuyết cười nói :

- Đừng bói lông tìm vết, con bé kia, ngươi nhìn không thuận mắt, thì lão nương mặc quần áo vào vậy...

Trong câu nói, đã giơ tay kéo lại quần áo che kín thân thể.

Túc Bảo Nguyên vốn là kẻ ghét đàn bà, lại thấy tận mắt tại hiện trường một cảnh sắc đẹp trần truồng, nhất thời hoa mắt, tay chân luống cuống một lúc chưa định thần được. Nhưng Liêu Văn Hùng lấy khuỷu tay huých ông ta một cái, cao giọng quát :

- Yêu phụ, mau mau thả Triệu cô nương ra, lão phu còn tha chết cho ngươi.

Túc Bảo Nguyên cũng như chột tỉnh mộng, rút luôn cặp Phán Quan bút binh khí độc môn của mình ra, trầm giọng quát :

- Yêu phụ, mau lên...

Qua Như Tuyết cười nhạt ngắt lời nói :

- Hai người bọn ngươi can tâm làm đầy tớ hèn hạ, mà cũng đòi to tiếng với lão nương.

Nói xong liếc nhìn Uất Trì Huyền và Hồ Cương nói :

- Hai vị chắc chưa nhận ra lai lịch của hai người này phải không?

Uất Trì Huyền, Hồ Cương hai người nhìn Túc Bảo Nguyên và Liêu Văn Hùng rồi gật đầu. Qua Như Tuyết nói tiếp :

- Hai vị này, một là Nhất Bút Âm Dương Túc Bảo Nguyên, một là Bát Quái Chương Liêu Văn Hùng...

Uất Trì Huyền ngạc nhiên ồ một tiếng rồi hỏi :

- Hai vị này đều là thủ hạ của Chúc đại hiệp đã thất tung từ lâu rồi phải không?

- Đúng thế.

Qua Như Tuyết nói tiếp :

- Nói ra thì các ngươi đều là bạn bè lâu năm cả! Mười năm trước, lúc Chúc thiếu phu nhân này bị tức phụ làm nhục, tức giận cắn lưỡi tự tử...

Bèn đem chuyện ngôi mộ chung ở Tây Hồ, vụ kỳ án một đêm mất xác từ mười năm trước, nguyên nhân kết quả thế nào, tóm lại kể hết một lượt.

Uất Trì Huyền bất giác “a” lên một tiếng rồi nói :

- Té ra là thế.

Hồ Cương lại chăm chú nhìn Qua Như Tuyết hỏi :

- Câu chuyện bí mật này, phu nhân làm thế nào mà biết rõ ràng như vậy?

Qua Như Tuyết cười nói :

- Hai vị đã quên rằng vị Chúc thiếu phu nhân này từng có một thời là con hờ của ta à?

Túc Bảo Nguyên hai mắt chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo, trầm giọng quát :

- Con yêu phụ, lão phu nhắc lại lần nữa, là thả Triệu cô nương ra ngay.

Qua Như Tuyết nhoẻn miệng cười hỏi :

- Nếu lão nương nói không thì sao?

Túc Bảo Nguyên cười khẩy nói :

- Thế bọn ba người các ngươi đừng có nghĩ tới chuyện còn sống mà rời khỏi đây.

- Nói khoác cũng phải lựa chọn chỗ chứ.

Qua Như Tuyết cười khanh khách nói :

- Họ Túc kia, ta và ngươi trong lòng đều biết rõ là trong hoàn cảnh trước mắt này, giả như cứ một đánh một thì hai người bọn ngươi cũng chẳng chiếm được phần tiện nghi, huống chi sự sống chết của đại tiểu thư của các ngươi lại nằm trong tay lão nương!

Câu nói này hoàn toàn rất đúng, khiến Túc Bảo Nguyên, Liêu Văn Hùng hai người đứng sững giữa đương trường, không có cách nào trả lời. Qua Như Tuyết nhìn thấy tình cảnh ấy, bất giác đắc ý cười rộ nói :

- Hai vị, chỉ cần các ngươi biết đường lui tới, ta cũng không làm khó các ngươi. Mặt khác, ta cũng cần đặc biệt nói rõ cho hai vị biết, là thật ra chúng ta là bạn chứ không phải là thù...

Túc Bảo Nguyên tức giận ngắt lời nói :

- Đã là bạn, không phải là thù, tại sao lại bắt Triệu cô nương!

Qua Như Tuyết cười nói :

- Để biến thù làm bạn, thì phải gỡ thủ đoạn này ra.

Triệu Tố Chân cười nhạt một tiếng nói :

- Cái mà ngươi gọi là báo thù làm bạn, có phải nghĩ tới chuyện bắt ta làm con tin để buộc Võ lâm Tam thánh gia nhập Tứ Hải minh phải không?

Qua Như Tuyết cười ruồi nói :

- Rất đúng, cô nương quả là người thông minh.

Liêu Văn Hùng cười nhạt nói :



- Tính toán thì đúng là không lầm, chỉ có một điểm là thủ đoạn quá đổi hèn hạ...

Chiếm được tiện nghi, rõ ràng là Mộ Dung Quỳnh. Nhưng tay phải Mộ Dung Quỳnh sắp sửa giờ lên, tay phải vẫn sĩ áo trắng chợt rút nhanh về. Chúc Thiếu Thu nãy giờ lùi về phía sau, đột nhiên lẳng không vọt lên, lao nhanh như chớp vào tay vẫn sĩ áo trắng.

Tay trái vẫn sĩ áo trắng chụp lấy Thanh Lân Giới Tử đạn của Chúc Thiếu Thu, tay phải vung ra hai bên, tát cho y bốn cái tóe lửa, rồi mặt lạnh như băng, chỉ vào mặt y giận dữ quát :

- Đồ khôn kiếp! Té ra ngươi mang ý khôn nạn rất nhiều, lần sau mà còn giờ trò này ra, thì ta giết chết đây!

Kẻ thủ hạ thân cận nhất bị người ta đánh, tự mình không cứu kịp, tình hình này về phía Mộ Dung Quỳnh mà nói, đúng là nếu nhìn được đã là nhìn rồi. Bà ta vừa then vừa giận, quát lên một tiếng :

- Tiểu tử, đánh người quá lắm!

Câu nói chưa dứt, bước luôn một bước vào sát trước mặt vẫn sĩ áo trắng, vung chưởng đánh luôn.

Vẫn sĩ áo trắng thuận tay ném Chúc Thiếu Thu và Thanh Lân Giới Tử đạn qua Đỉnh Tứ tiên sinh, cao giọng nói :

- Đỉnh lão, xin bắt lấy.

Vừa nói vừa đánh ra một chiêu, binh một tiếng, đã thẳng thẳng đón tiếp một chưởng của Mộ Dung Quỳnh.

Trong làn kinh khí cuộn cuộn, chỉ thấy hai bóng người chia ra rồi lại hợp, bụi cát chỗ đấu trường bốc lên như ngựa tể voi lồng, đồng thời có tiếng vẫn sĩ áo trắng sang sảng đưa ra :

- Đỉnh lão, xin lục soát trong người gã tiểu tử này xem có bao nhiêu độc hỏa ám khí thì lấy hết, để sau này có lúc dùng gậy ông đập lưng ông.

Đỉnh Tứ tiên sinh nhanh nhẹn mò khắp người Chúc Thiếu Thu, cất giọng

nói to :

- Lão đệ, được thêm hai viên.

Kê đưa hai viên Thanh Lân Giới Tử đạn cho Phương Diệc Viên, nói :

- Diệc Viên, ngươi giữ lấy cái này.

Chợt nghe bình, bình, bình ba tiếng rền vang. Mộ Dung Quỳnh bị đẩy lùi ba bước dài, hai mắt cơ hồ tóe lửa. Văn sĩ áo trắng đứng vững như Thái Sơn, lạnh lùng nói :

- Mộ Dung Quỳnh, ta không nghĩ rằng... Thôi, bỏ hết chuyện nhỏ, chúng ta không cần đánh nhau nữa, chỉ nên nói chuyện thì hay hơn...

Một trận quyết đấu vừa qua, sự thật thì Mộ Dung Quỳnh đã rơi vào thế kém, nhưng văn sĩ áo trắng lời lẽ còn có chỗ nhân nhượng. Mộ Dung Quỳnh không phải là ngu xuẩn, tự nhiên hiểu rõ mình đã không phải là địch thủ của đối phương, nếu lại không nhân theo lời này mà xuống đài, thì có lúc sẽ không còn cách nào rút cả! Bà ta xoay chuyển ý nghĩ rất nhanh, thu hết vẻ hung hăng, cười nhạt nói :

- Cũng được, nhưng ngươi phải giao lại Chúc Thiếu Thu trước đã!

Văn sĩ áo trắng lặng lẽ cười nói :

- Được! Thật ra bất quá ta không quen thấy y dùng ám khí độc hỏa khoe khoang làm phách thôi, chứ loại người vô sỉ như vậy, ngươi tưởng là ta có hứng thú giữ làm con tin à?

Ngoảnh đầu nhìn Đinh Tứ tiên sinh nói :

- Đinh tiên bối, xin trao cái thừng chó ấy lại cho bọn họ!

Đinh Tứ tiên sinh khẽ gạt đầu, ném Chúc Thiếu Thu về phía Mộ Dung Quỳnh. Mộ Dung Quỳnh đón lấy y đặt xuống đất xong, nhìn thẳng vào phía văn sĩ áo trắng nói :

- Ngươi đã nói không cần đếm xỉa chuyện nhỏ, tại sao lại còn dây dưa vào chuyện hôm nay?

Văn sĩ áo trắng lạng lẽ cười nói :

- Tuy ta không muốn đem xỉa tới chuyện nhỏ, nhưng đối với việc xảy ra với người bạn tốt của mình, thì không thể điềm nhiên nhìn.

Mộ Dung Quỳnh nhượng hàng mi bạc nói :

- Người muốn nói tới việc Đinh Tứ tiên sinh phải không?

Văn sĩ áo trắng gật gật đầu, Mộ Dung Quỳnh nói :

- Người có biết chuyện này là do Đinh Tứ tiên sinh tự nguyện hay không?

Đinh Tứ tiên sinh nhìn văn sĩ áo trắng nhăn nhó cười nói :

- Lão đệ à, xin nghe ta nói...

Tiếp đó đôi dùm chân khí truyền âm nói :

- Lão đệ, lão hủ tuy không dám kiêu ngạo nói, ta không vào địa ngục thì ai vào. Nhưng tự tin chuyến đi này thế nào cũng có chút đỉnh ích lợi cho việc trừ ma vệ đạo. Mặt khác Mộ Dung Quỳnh không phải là người ác, lão hủ sẽ nghĩ cách thuyết phục, rõ chưa?

Văn sĩ áo trắng hơi nhượng mày rồi lạng lẽ gật đầu. Mộ Dung Quỳnh trầm giọng hỏi :

- Hai người các người thương lượng xong chưa?

Văn sĩ áo trắng lạnh lùng nói luôn :

- Chẳng có gì là thương lượng với không thương lượng. Đinh lão tự mình ưng thuận, tự nhiên là phải làm, nhưng ta đặc biệt nói rõ cho người biết, là nếu Đinh lão Trung Tứ chỉ bị ủy khuất một chút thôi, cho dù ta không đem xỉa chuyện nhỏ, cũng có người không tha người đâu!

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nói :

- Chúng ta cứ chờ xem sao!

Đinh Tứ tiên sinh nhìn văn sĩ áo trắng nói :

- Lão đệ, tề đồ và Triệu cô nương, tạm thời xin làm phiên lão đệ chiếu cố giùm!

Mộ Dung Quỳnh tức giận quát :

- Đinh Tứ, ra ngoài lại giở trò bịp bợm à?

Đinh Tứ tiên sinh cười nói :

- Mộ Dung nữ hiệp, người thật tham lam quá đáng, cứ thấy hay là muốn lấy cả!

Mộ Dung Quỳnh mày bực nhướng lên, nhưng bà ta cố nhịn, trầm ngâm một thoáng, rồi thấy bà ta hạ tay xuống vẫy :

- Bọn ta đi thôi!

Câu nói vừa dứt, đã thấy người của Tứ Hải minh nhao nhao vọt đi về phía dưới núi. Đinh Tứ tiên sinh cũng nhìn văn sĩ áo trắng vẫy vẫy tay, rồi cùng Mộ Dung Quỳnh song song phi thân lướt đi, trong khoảnh khắc đã mất hút trong bóng chiều mờ mịt...

Trầm ngâm một lúc, Triệu Tố Chân thở dài buồn bã, rồi chăm chú nhìn văn sĩ áo trắng nói :

- Vị thiếu hiệp này, tôi nhớ như đã gặp ở đâu rồi thì phải?

Văn sĩ áo trắng tránh ánh mắt của Triệu Tố Chân như soi rõ tâm can chàng, nói mau :

- Đúng thế, tôi cũng nhớ không ra!

Triệu Tố Chân hỏi tiếp :

- Xin hỏi tôn tính đại danh của thiếu hiệp là gì?

Văn sĩ áo trắng trên mặt có một thoáng rung động, thờ nhẹ một tiếng, nói :

- Cô nương, chúng ta nói tới chuyện đó chẳng có gì hay đâu!

Phương Diệc Viên ngắt lời cười nói :

- Triệu cô nương hỏi đúng đấy. Gia sư đã đem bọn tại hạ gửi gắm cho thiếu hiệp chiếu cố, người phải nói rõ tên họ, chúng ta mới tiện xưng hô chứ!

Văn sĩ áo trắng cười gượng nói :

- Phương đại hiệp đã nói vậy, thì tôi vẫn mặc áo trắng, các vị cứ gọi là Bạch thiếu hiệp hoặc giả Bạch tướng công cũng được.

Triệu Tố Chân đùa nói :

- Cũng được, có cái xưng hô là tốt rồi.

Ngừng lại một chút, lại nghiêm trang :

- Bạch thiếu hiệp đối với sự tình của hàn gia, tựa là hiểu biết rất nhiều, đúng không?

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Chẳng thể nói là hiểu biết, bất quá chỉ là nghe lướt qua mà thôi!

Triệu Tố Chân ánh mắt chăm chú nhìn văn sĩ áo trắng hỏi :

- Khoảng không đầy nửa tháng trước đây, Bạch thiếu hiệp có qua Hành Châu không?

Văn sĩ áo trắng liền lắc đầu nói :

- Không có, tôi chỉ qua lại một dải Tô Châu, Hàng Châu mà thôi.

Ngừng lại một chút, cười nụ hỏi lại :

- Triệu cô nương cứ cật vấn tôi như vậy, có lẽ để làm chuyện gì khác chăng?

Triệu Tô Chân nói mau :

- Có chuyện gì khác đâu, chẳng qua là trong lòng có chỗ ngờ vực nên tiện mồm hỏi thôi.

Văn sĩ áo trắng thở dài nói :

- Triệu cô nương, cô nương thấy hành động của ta có chỗ bí ẩn, nên thấy ngờ vực, chứ thật ra người ta ai cũng có nhiều hoặc ít những điều khó nói ra, ngay như Triệu cô nương chẳng phải cũng có lần giả làm ma quỷ để che giấu hành tung đấy sao?

Triệu Tô Chân cười gượng nói :

- Bạch thiếu hiệp đã nói như vậy, tôi thật không tiện hỏi thêm nữa.

Văn sĩ áo trắng cười ruồi nói :

- Theo ý mọn của tôi, chúng ta nên dành thời gian quý báu này vào việc quan trọng hơn thì tốt!

\* \* \* \* \*

Trong khu vực Giang Hán suốt mấy ngày ấy, tuy có vẻ yên tĩnh vô cùng, nhưng những người hiểu biết đều thấy rằng sự yên tĩnh bề ngoài ấy không kéo dài được lâu, vả lại nếu có chuyện gì xảy ra, tất nhiên sẽ là một trường ác đấu kinh thiên động địa...

Hôm ấy là bốn ngày sau khi Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiên sinh bị Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung Quỳnh mời đi. Khu vực Giang Hán vừa trở lại yên tĩnh, đột nhiên có lời đồn đại lan truyền, khắp các trà đình tửu điểm, rạp hát quán trọ đều xôn xao bàn tán rằng: Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiên sinh trong Võ lâm Tam thánh bị Tứ Hải minh bắt về... Triệu Tô Quyên trong Võ lâm Tam mỹ, Mê Hồ Cửu Cái Thân Bá Truyền, Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi ba người đã bị Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan theo đường sông Trường Giang ngầm đưa ra khỏi vùng Giang Hán...

-----oOo-----

### **Chương 33: Roi mặt nạ, bí mật tiết lộ**

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Trên sườn Quy Sơn, tại một ghềnh đá cheo leo nhìn ra sông Hán Thủy, một văn sĩ áo trắng xuất hiện, đó chính là Thặng nhân võ công cao cường, hành tung bí ẩn.

Chàng khoanh tay đứng thẳng đầu ghềnh đá, im lìm bất động, ánh mắt nhìn xa xôi. Nếu không có ngọn gió mạnh đầu ghềnh thổi tà áo chàng phàn phật bay tung, người không để ý có thể nghĩ rằng đó là một pho tượng đá, hoặc cho rằng đó là một người sắp nhảy xuống sông tự tử.

Sau một lúc rất lâu, chàng lẩm bẫm tự nhủ :

- Thương cho phụ mẫu vất vả sinh ta... Ta há vì... Làm lỡ nhất thời... lại vứt bỏ ân tình của phụ mẫu sinh ta, nuôi ta sao... Không... Không!

Hai chữ không sau cùng, giọng nói lộ vẻ rất cương quyết, trong ánh mắt nhìn xa xôi chợt lóe lên ánh sáng khác thường.

Nhưng chàng vừa nói xong hai tiếng không, đột nhiên như có linh tính, phi thân nhảy xuống dưới ghềnh đá, núp vào cành lá rập rập của một cành cây cổ tùng mọc ngang ra từ vách núi. Trong khoảnh khắc, cách chỗ văn sĩ áo trắng vừa đứng khoảng hai mươi trượng, xuất hiện hai bóng người lướt nhanh như quỷ mỵ, chính là Thái thượng minh chủ Tứ Hải minh, Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung Quỳnh và một phụ nhân áo xanh mang khăn xanh bịt mặt.

Phụ nhân áo xanh che mặt, đưa đôi mắt nhìn phía sau tấm khăn che mặt quét một vòng khắp bốn phía, nhẹ nhàng thở hắt ra một tiếng nói :

- Sao chưa thấy đến? Thái thượng, hay là y không dám đến chăng?

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Đại muội, người đừng xem thường họ như vậy, người trong Võ lâm Tam thánh há lại là người bất tín hay sao?

Văn sĩ áo trắng tuy đứng cách chỗ họ hơn hai mươi trượng, nhưng chàng



công lực rất cao, đối phương trò chuyện đều nghe thấy rõ ràng, nên bắt giác giật mình. Chợt nghe phụ nhân áo xanh lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Thái thượng, nếu họ không chịu nghe lời, người sẽ xử trí thế nào?

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Nếu họ không biết nặng nhẹ, thì chỉ còn cách dùng sức mạnh để bắt họ nghe lời thôi.

Phụ nhân áo xanh lại nói :

- Thái thượng, nghe nói còn vị Vạn Diệu tiên cô cũng đang ở Hán Dương phải không? Bà ta có chịu theo Tư Mã Đan hay không?

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Có khả năng, vì đồ đệ cung của Vạn Diệu là Triệu Tố Chân bị thầy trò Tư Mã Đan bắt đi, có điều giả như Vạn Diệu chịu theo Tư Mã Đan, bản tòa cũng chẳng sợ y.

Phụ nhân áo xanh chợt thở dài buồn bã một tiếng. Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Đại muội tử lại nghĩ đến chuyện kia à?

Phụ nhân áo xanh lặng im không đáp.

Mộ Dung Quỳnh đổi sắc mặt, nghiêm trang nói :

- Đại muội tử, xin cứ yên lòng, bản tòa đã nói là chỉ chờ khi đại cuộc đã xong, sẽ trả lại tự do cho gã, để cho cốt nhục được đoàn tụ.

Phụ nhân áo xanh thở dài nói :

- Đa tạ ân điển của Thái thượng.

Mộ Dung Quỳnh nghiêm trang nói :

- Không cần cảm ơn, nhưng bản tòa nói lại lần nữa cho người rõ, trước

khi công việc hoàn thành, người không được bộc lộ thân phận cho bất cứ ai.

Phụ nhân áo xanh gật đầu nói :

- Chuyện ấy thì thuộc hạ biết rồi!

Im lặng một lúc, Mộ Dung Quỳnh chợt nói một mình :

- Kỳ lạ, hôm trước Sứ Chấn Vũ đánh Chúc Thiệu Thu thất điên bát đảo xong, đột nhiên lại mất tích...

Phụ nhân áo xanh nói :

- Thái thượng bỗng nhiên sao lại nhắc tới thằng ranh con ấy?

Mộ Dung Quỳnh đáp :

- Đại muội tử, tư chất căn cốt của y có thể nói trong võ lâm hàng trăm năm cũng không có được một người. Cho nên bản tòa lo lắng về việc y mất tích bí ẩn như vậy, không thể không đề phòng.

Phụ nhân áo xanh có vẻ kinh ngạc nói :

- Thái thượng, xin nói rõ thêm!

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Bản tòa lo lắng, là sợ y theo gã văn sĩ áo trắng bí ẩn kia, cứ băng vào căn cốt của thằng tiểu tử ấy, mà lại được gã văn sĩ áo trắng chỉ dạy, lại thêm có con Linh Chi mã phụ trợ, chắc chắn sẽ trở thành mối nguy hiểm bậc nhất đối với bản hội mình.

Văn sĩ áo trắng trong bụng nghĩ thầm: “Con hồ ly già này giỏi thật! Thị suy nghĩ thật cặn kẽ...”

Chợt nghe Mộ Dung Quỳnh lớn tiếng hỏi :

- Bách Liễu thần ni phải không?

Một tiếng niệm Phật từ xa vang vọng truyền tới :

- A Di Đà Phật! Mộ Dung thí chủ công lực thật cao cường.

Văn sĩ áo trắng lặng lẽ từ cành tùng chuyển lần lên ngọn cây. Ngọn tùng này vừa vắn cao ngang mặt ghềnh đá, chỉ cần nhô đầu một chút là có thể thấy hết quang cảnh trên mặt đất. Vừa đưa mắt nhìn ra, đã thấy Bách Liễu thần ni đứng thẳng người cách chỗ Mộ Dung Quỳnh năm trượng. Lão ni này mặt áo xám, thân thể gầy gò bé nhỏ, sắc mặt hồng hào, ánh mắt từ hòa, nhìn bề ngoài không thể biết là một người đã cao tuổi. Văn sĩ áo trắng dường như lần đầu tiên nhìn thấy vị Bách Liễu thần ni trong Võ lâm Tam thánh này, nên cứ nhìn chăm chăm một lúc, rồi lại sợ đôi phương phát giác, lại nép mình trở lại vào tàng cây rậm rạp.

Chợt nghe Bách Liễu thần ni hỏi :

- Mộ Dung thí chủ, người đâu?

Mộ Dung Quỳnh cười nụ, hỏi :

- Thần ni định hỏi Đinh Tứ phải không? Y không chịu tới!

Bách Liễu thần ni lạnh lùng cười nói :

- Thí chủ đủ sức bắt ép Đinh đại hiệp đi, mà lại không có cách nào gọi y tới đây, chuyện ấy thí chủ tự mình tin được không?

Mộ Dung Quỳnh nói nhanh :

- Thần ni không tin thì cũng chẳng có cách nào khác, có điều, ta cần nói rõ với người một chuyện, là Đinh Tứ tự nguyện theo bản hội mình chứ không phải là ta bắt ép. Nếu thần ni cũng tự nguyện theo về bản hội mình, Mộ Dung Quỳnh đương nhiên là rất hoan nghênh.

Bách Liễu thần ni cười lạnh lùng nói luôn :

- Đáng tiếc là bản ni đã theo về cửa không, không còn có ý tranh danh đoạt lợi.

Mộ Dung Quỳnh nhếch mép cười khẩy nói :

- Thần ni tuy thân ở cửa không, lại có hiệu là Bách Liễu (cắt đứt trăm mối), lẽ ra phải trần duyên cắt hết, trăm sự đều quên, tại sao còn đập lên cõng giang hồ lênh láng máu tanh.

Bách Liễu thân ni nghiêm trang nói :

- Thí chủ nói sai rồi! Bần ni tuy đã quy y theo Phật, song cũng lăm dự vào chuyện võ lâm, với việc trừ ma vệ đạo, vốn không thể tránh né được.

- Trừ ma vệ đạo, thật là lời vu vơ!

Mộ Dung Quỳnh cười lạnh lùng một tiếng nói :

- Giữa bọn tự xưng là hiệp nghĩa này nọ các ngươi, Mộ Dung Quỳnh ta là một loại đệ nhất ma đầu, thế mà đến nay hãy vẫn còn đứng sờ sờ trước mặt ngươi đây, vậy xin hỏi ngươi, tính thử xem có cách nào trừ khử đi?

Bách Liễu thân ni cao giọng niệm Phật, đáp :

- Mộ Dung thí chủ vốn là người trong chính phái, tại sao tới lúc về già, lại muốn chuyển sang tà đạo?

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Mộ Dung Quỳnh không phải là kẻ để ngươi thuyết giáo. Thần ni, xin hãy trả lời thẳng thắn câu này của ta, là đêm nay, ngươi có chịu đi theo ta không?

Bách Liễu thân ni lạnh lùng cười nói :

- Chuyện ấy không cần nói lại nữa, Mộ Dung thí chủ cứ vạch đường lối đi!

Mộ Dung Quỳnh tức giận nói :

- Hồ Hồng Ngọc, ngươi không biết lượng sức. Năm xưa, trên đỉnh Hoàng Sơn, Mộ Dung Quỳnh ta một mình đánh nhau với ba người các ngươi, các ngươi còn không thắng được ta. Đêm nay, ngươi một mình lẻ loi đến đây, lại còn dám thách thức à?

Chỉ nghe Bách Liễu thần ni sang sảng nói :

- Mộ Dung thí chủ, chuyện trên đỉnh Hoành Sơn năm xưa, thí chủ cứ nghĩ lại, sẽ thấy ba người bọn ta không muốn quá đáng...

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời cười nói :

- Một điểm ấy, Mộ Dung Quỳnh thừa nhận và vì nghĩ đến chuyện giao tình ngày trước, đêm nay ta cũng không quá đáng với ngươi.

Ngừng lại một chút, Mộ Dung Quỳnh lại trầm giọng nói tiếp :

- Hồ Hồng Ngọc, chỉ cần ngươi đánh bại được vị đại muội tử này của ta trong vòng một trăm chiêu, thì đêm nay ta quyết không làm khó ngươi.

Bách Liễu thần ni nhướn đôi mày nói :

- Câu chuyện giữa ta và ngươi đêm nay khó mà êm đẹp rồi, nhưng bản ni có một câu vướng trong cô không thể không hỏi cho rõ, là Mộ Dung thí chủ không sợ dấy lên kiếp nạn cho võ lâm, có phải là để bù đắp lại tuổi xuân đã mất của ngươi hay không?

- Đúng thế.

Mộ Dung Quỳnh nét mặt sa sầm đáp :

- Ngươi nghĩ mà xem, ngày nay ta đến nông nổi này, thì là vì ai, tại ai?

Bách Liễu thần ni thở dài nói :

- Cứ như ta biết, thì lúc ấy do thí chủ ngươi tự mình làm ra...

Mộ Dung Quỳnh vừa cười nhạt ngắt lời, Bách Liễu thần ni đã đổi giọng nói :

- Chuyện cũ qua rồi! Mộ Dung thí chủ, bản ni định cùng Vạn Diệu đạo hữu khuyên lơn Đinh đại hiệp, để thí chủ và Đinh đại hiệp kết thành một đôi uyên ương đầu bạc, làm nên một câu chuyện hay cho võ lâm...

Mộ Dung Quỳnh tức giận, ngắt lời quát :

- Câm miệng!

Tiếp theo lại cười nhạt, nói :

- Ngày trước, hai người các người nổi nhau phá ngang, hôm nay lại tìm tới lão nương an ủi! Hồ Hồng Ngọc, người không cần nhiều lời! Ta nói lại, là chỉ cần người đánh bại được vị đại muội tử này của ta trong vòng một trăm chiêu, thì người muốn làm gì cũng được, còn nếu không, ta phải tạm thời ủy khuất người vậy!

Rồi ngoái đầu gọi lớn một tiếng :

- Đại muội tử, đánh đi!

Phụ nhân áo xanh kính cẩn dạ một tiếng, thông thả bước tới chỗ cách Bách Liễu thân ni tám thước, trầm giọng nói :

- Thân ni, xin mời!

Bách Liễu thân ni chăm chú nhìn phụ nhân, ngạc nhiên hỏi :

- Vị thí chủ này lấy sa thạch che mặt, chắc không muốn nói rõ họ tên lai lịch.

- Đừng rườm lời!

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Đây là một trong ba vị hộ pháp tối cao của bản môn, đâu lại dám coi thường nhân vật trong Võ lâm Tam thánh các người sao!

Tiếp theo, lại nhìn phụ nhân áo xanh, cười nói :

- Đại muội tử, thân ni đây là thân phận bậc nào, người không thềm ra tay trước đâu, muội phải chủ động thỉnh giáo mới được.

- Vâng!

Phụ nhân áo xanh kính cẩn thưa một tiếng, xong nhìn Bách Liễu thân ni trầm giọng nói :

- Thân ni cẩn thận, tại hạ xin vô lễ!

Lời buông chiêu xuất, chân bước người nghiêng, giơ tay hướng trước bụng Bách Liễu thân ni, nhẹ nhàng phát ra một chưởng.

Phát chưởng này tuy có nhẹ nhàn hời hợt tựa hồ không có một chút kinh lực nào, nhưng hết sức kỳ ảo tuyệt luân, không những uy lực bao trùm cả trước ngực Bách Liễu thân ni mà còn phong tỏa cả đường lách qua hai bên để tránh né. Tình hình này ngoài cách thẳng thẳng đón tiếp chỉ còn có lui về sau, nhưng bằng vào thân thủ của Bách Liễu thân ni, đâu thể để người ta bức bách phải lui ngay từ chiêu thứ nhất. Cho nên, mặc dù trong lòng kinh hãi, bà cũng không thể không cẩn rặng đón đỡ.

Chỉ thấy bà cười lớn một tiếng nói :

- Hảo chưởng pháp!

Trong câu nói, tay phải cũng nhẹ nhàng phát ra, tay trái lại đồng thời như chớp phóng chỉ vào huyết Thất Khảm của đối phương, cái này gọi là lấy thế công trả thế công. Nhưng khi Bách Liễu thân ni hai tay đều đã đánh ra, hữu chưởng của phụ nhân áo xanh lại biến thành quyền rồi năm ngón bật ra nhanh như chớp, năm dây chỉ phong rít lên đánh thẳng vào năm đại huyết trước bụng Bách Liễu thân ni, đồng thời thân người lách qua, tay phải duỗi thẳng như lưỡi dao, chọt vào cổ tay trái của đối phương.

Bách Liễu thân ni thân hình như chớp lên một cái nhanh qua đòn của đối phương, cũng lập tức lấy lại vẻ bình thường, cười rộ nói :

- Hảo thân thủ! Thật xứng cho bản ni ra tay một phen.

Trong câu nói, hai người đã mở ra một trường ác đấu, lấy đòn nhanh chống đòn nhanh.

Nhất thời chỉ thấy bóng người chớp lóe, liên tiếp đánh ra kỳ chiêu, trong lúc giao tranh, hai bên chỉ trong đường tơ kẽ tóc nguy hiểm tìm đánh vào chỗ sơ hở của đối phương, chẳng ai chịu kém ai. Tuy hai bên đều lấy thế công để đáp thế công, đòn nhanh chống đòn nhanh, nhưng thủy chung

chưa hề đối chưởng một lần. Có điều trong thế chưởng đánh ra có vẻ như không mang kinh lực song lại ẩn chứa một loại tiềm lực vô hình, khiến Mộ Dung Quỳnh đứng xem cách đó năm trượng mà tà áo bay phơ phất.

Bách Liễu thân ni tuy là một cao nhân tuổi cao đức trọng, sớm lạt lẻo với danh lợi, nhưng người trong võ lâm vẫn là người trong võ lâm, cứ vào địa vị và thân phận của bà, nếu như không địch nổi Độc Cô Lam và Mộ Dung Quỳnh thì cũng còn được, nhưng trước mắt lại không làm gì được một phụ nhân áo xanh che mặt không rõ lai lịch, tình hình ấy khiến bà vừa hoảng sợ vừa tức giận, trong lòng cảm thấy rất bất an.

Bà nghiến chặt răng, đem thân công độc môn là Thái Âm Huyền Chân vận lực tới độ chót đánh ra.

Bình, bình, bình...

Liên tiếp đối chưởng ba lần, mới đẩy được phụ nhân áo xanh lùi được năm bước, cát bụi bay tung trời. Mộ Dung Quỳnh cười ha hả nói :

- Môn võ học thượng thặng ấy cũng phải dùng tới rồi sao!

Phụ nhân áo xanh cũng cười lạnh một tiếng, nói :

- Có qua không có lại không phải là lẽ, ngươi cũng tiếp ta ba chưởng!

Sau ba tiếng dội vang rền, Bách Liễu thân ni cũng bị đẩy lùi năm bước. Xem ra, về mặt công lực thì hai người tương đương. Hai người sau sáu chưởng vừa rồi đều nổi giận, cùng quát một tiếng, quên hết sống chết, lao vào một phen ác đấu.

Mộ Dung Quỳnh cười rộ nói :

- Đại muội tử đúng vậy! Cứ đánh như thế, đừng nương tay.

Dừng lại một chút, y lại cất cao giọng nói tiếp :

- Hồ Hồng Ngọc, ngươi chỉ còn hai mươi chiêu thôi đấy!

Bách Liễu thân ni cười nhạt nói :



- Cứ yên tâm, bản ni đảm bảo trong vòng một trăm chiêu là lấy được tấm khăn che mặt của vị thí chủ này.

Mộ Dung Quỳnh trề môi xì một cái nói :

- Hồ Hồng Ngọc, chỉ còn năm chiêu... Chín mươi sáu, chín mươi bảy, chín mươi tám...

Đột nhiên bà ta im bật, mặt mày biến sắc, vội vàng kêu lớn :

- Đại muội tử cẩn thận!

Mộ Dung Quỳnh lên tiếng báo động kịp thời, nhưng đối với phu nhân kia mà nói, đã hơi chậm rồi.

Trong chiêu thứ chín mươi chín, Bách Liễu thần ni chợt biến đổi thân pháp, lại dùng một chiêu rất bình thường là Ngư Long Mạn Diễn đánh ra, đến chiêu thứ một trăm đã cầm tấm khăn che mặt của phụ nhân áo xanh trong tay, lúi nhanh về phía sau ba trượng thổi phào một tiếng như trút được gánh nặng, hỏi :

- Thế nào!

Nhưng bà ta chưa nói hết câu, thì mắt đã ngó sững nói :

- Té ra là ngươi... Triệu phu nhân... ngươi... tại sao ngươi... trời!

Nguyên lai, phụ nhân áo xanh che mặt, một trong ba vị Hộ pháp tối cao của Tứ Hải minh này là vợ của Mỹ Nhiêm kiếm khách Triệu Nguyên Lượng, Không Cốc U Lan Không Diễm Thu, cũng là mẫu thân của ba tỷ muội trong Võ lâm Tam mỹ.

Trong giây phút này, ngoài tiếng vang của câu nói của Bách Liễu thần ni, không khí tại hiện trường như đã ngưng đọng lại. Không Diễm Thu vẻ mặt vẫn lạnh lùng, Mộ Dung Quỳnh sắc mặt bất định, ánh mắt rùng rục. Vừa hay văn sĩ áo trắng núp trên cây cỏ từng dưới ghềnh đá đã lặng lẽ đứng trên mặt ghềnh không biết từ lúc nào, mắt chăm chăm nhìn Không Diễm Thu, trên mặt thoáng hiện vẻ kỳ quái khó hiểu.

Sau một thoáng im lặng, Mộ Dung Quỳnh mới cười nhạt một tiếng nói :

- Hồ Hồng Ngọc, kẻ sĩ xa nhau ba ngày, gặp lại nên kính trọng hơn, lời ấy ta thấy thật đúng!

Không đợi đôi phương kịp mở miệng, lại trầm giọng nói tiếp :

- Hồ Hồng Ngọc, thân thủ của ngươi đã tăng tiến không ít, thật đáng cho ta đích thân ra tay một phen!

Trong khi nói, đã từ từ bước về phía Bách Liễu thần ni. Bách Liễu thần ni cười nhạt nói :

- Mộ Dung thí chủ đã có hứng thú muốn ra tay, lẽ ra bản ni phải hết sức bồi tiếp, có điều...

Ngừng lại một chút, chăm chú nhìn Mộ Dung Quỳnh nói tiếp :

- Thí chủ nói những gì mới đây, có còn nhớ không?

Mộ Dung Quỳnh nghiêm sắc mặt nói :

- Mộ Dung Quỳnh đã nói ra, dĩ nhiên là có nhớ...

Một giọng lạnh lạnh nói tiếp theo :

- Đã nhớ sao còn mặt dày mà dạn lời kéo thần ni ở lại?

Lời tới, người tới, văn sĩ áo trắng đã sừng sững đứng giữa hai người, hướng về phía Bách Liễu thần ni ôm quyền thi lễ, cất giọng nói :

- Tiểu nhân xin ra mắt thần ni!

Bách Liễu thần ni vội vàng đáp lễ. Mộ Dung Quỳnh sau một thoáng sừng sốt, cười nhạt nói :

- Lại là gã tiểu tử này! Đêm nay ngươi có mưu đồ gì?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Chẳng cần bàn tới mưu đồ gì, chỉ là muốn xem cái mặt Thái thượng

minh chủ người dày tới mức nào thôi!

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Ra người muốn nói mé lão thân bội tín thất hứa với Bách Liễu thân ni đây!

Văn sĩ áo trắng nói :

- Người vốn tự biết mà!

- Té ra tiểu tử người đã tới đây từ trước.

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói tiếp :

- Người không chờ lão thân nói hết đã vội ngắt lời, coi lão thân là kẻ bội ước thất tín à?

Văn sĩ áo trắng chợt cười nhạt một tiếng nói :

- Mộ Dung Quỳnh, ta đã ở đây, thì không để cho người làm càn đâu.

Văn sĩ áo trắng đột nhiên xuất hiện, xen ngang vào câu chuyện, không những làm cho Mộ Dung Quỳnh, Khổng Diễm Thu bất ngờ mà ngay cả Bách Liễu thân ni cũng ngang nhiên sững sờ. Thật ra, sở dĩ Bách Liễu thân ni trong một trăm chiêu, lộ được tám khăn che mặt của Khổng Diễm Thu, là nhờ văn sĩ áo trắng bí mật truyền âm chỉ điểm. Trong ý Bách Liễu thân ni cũng cho rằng vị cao nhân bí mật chỉ điểm cho bà tới đúng chiêu thứ một trăm mới đặc thủ là một vị kỳ nhân cao tuổi trong võ lâm, té ra lại là một vị văn sĩ áo trắng trẻ tuổi như vậy, tình hình này khiến bà tất nhiên phải kinh ngạc sững sờ, kể đó tự nhiên trào lên trăm mối cảm xúc.

Mộ Dung Quỳnh sau lúc ngạc nhiên, chợt động tâm cơ, cười nhạt một tiếng nói :

- Ta rõ rồi, té ra là tiểu tử người mới rời bí mật giờ trò ma!

Văn sĩ áo trắng nhướng mắt lên, Bách Liễu thân ni đã cướp lời, cao giọng cười nói :

- Thí chủ không cần cãi bừa cho bản ni, sự thật đúng là như vậy.

Văn sĩ áo trắng nghiêm mặt nói ngay :

- Thần ni, nếu như vừa rồi tại hạ không nhiều chuyện, thần ni cũng chẳng phải là thua, đúng không?

Bách Liễu thần ni gật đầu nói :

- Chuyện đó cũng đúng.

Mộ Dung Quỳnh nhìn thẳng Bách Liễu thần ni cười nhạt nói :

- Hồ Hồng Ngọc, ngươi tự nói ra xem, mới rồi một phen đua tài, có dám nhớ lại không?

Bách Liễu thần ni cũng nhìn thẳng Mộ Dung Quỳnh nói :

- Chẳng cần phải tranh đua miệng lưỡi, bản ni tự nguyện ở lại đánh thêm một trận nữa...

Văn sĩ áo trắng vội nói :

- Thần ni, không được đâu, người không chống nổi bà ta!

Mộ Dung Quỳnh tức giận quát :

- Tiểu tử, ngươi cho rằng lão thân sợ ngươi chăng?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Ta không cần biết ngươi sợ hay không sợ, đêm nay ta sẽ không làm khó ngươi, chẳng qua...

Rồi đưa tay chỉ Không Diễm Thu nói :

- Để vị Không Diễm Thu này lại, đồng thời phải trả lời ta mấy câu rồi mới được phép đi.

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Người nói dễ nghe nhỉ.

Ngừng một chút, lại cười khẩy nói :

- Tiểu tử, người giữ Triệu phu nhân ở lại hay không, chúng ta tạm thời không nói tới, trước hết muốn hỏi người muốn hỏi những gì?

Văn sĩ áo trắng hỏi :

- Mỹ Nhiêm kiêm khách Triệu đại hiệp có phải là một trong ba vị Hộ pháp tối cao hay không?

Mộ Dung Quỳnh gật đầu nói :

- Đúng thế!

Văn sĩ áo trắng hỏi tiếp :

- Bốn ngày trước đây, lão nhân áo xám xuất hiện tại núi Quy Sơn này có phải là Triệu đại hiệp không?

Mộ Dung Quỳnh thoáng trầm ngâm nói :

- Không! Hiện giờ ta nói rõ một điều bí mật cũng không hề gì, nói thật cho người biết. Đó là bạn thân của Đinh Tứ, người có hiệu là Giang Nam Nhất Kiếm Nam Nhạc cư sĩ, Lưu Báu Tăng Lưu Tích Hầu.

Văn sĩ áo trắng và Bách Liễu thần ni gần như đồng thanh kêu ồ một tiếng. Văn sĩ áo trắng lại chăm chú nhìn vào Mộ Dung Quỳnh nói tiếp :

- Vậy ra lão nhân áo xám ở bên bờ Đông Hồ toan bắt ép Triệu Tố Quyên cô nương và Thân đại hiệp, Lữ đại hiệp cũng là Lưu đại hiệp?

Mộ Dung Quỳnh lại gật gật đầu. Văn sĩ áo trắng lại nói :

- Đại hiệp Lữ Dung Chi là đệ tử duy nhất của Lưu đại hiệp, ông ta tự mình đi bắt đồ đệ của mình à?

- Thế thì có gì mà lạ lùng!

Mộ Dung Quỳnh đặc ý cười nói :

- Tiểu tử ngươi như quả không tin, thì cứ tìm đại tiểu thư Triệu Tô Chân của Triệu phu nhân đây mà hỏi thử xem, xem nàng có thừa nhận không?

Văn sĩ áo trắng biến sắc hỏi :

- Ngươi đã dùng thủ đoạn độc ác nào không chế bọn họ?

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Ngươi nghĩ rằng ta sẽ nói cho ngươi biết à?

Văn sĩ áo trắng sắc mặt biến đổi liên tục, mắt phóng ra ánh thần quang chớp chớp nhưng cố nhịn không phát tác, suy nghĩ một thoáng rồi thở dài hỏi :

- Triệu đại hiệp giờ ở đâu?

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Nếu ngươi muốn gặp Triệu đại hiệp, ta cũng có thể mời y đến đây ngay lập tức.

Ngừng lại một chút, nhìn thẳng vào văn sĩ áo trắng nói :

- Tiểu tử, người từng nói không dám xia vào những việc vu vơ...

Văn sĩ áo trắng đột nhiên tức giận ngắt lời quát :

- Câm miệng!

Kê đó mắt lóe thần quang, cao giọng nói lớn :

- Mộ Dung Quỳnh, trước khi ta chưa đổi ý, ngươi để Triệu phu nhân ở lại đây rồi mau rút đi cho ta!

- Rút à?

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Lão thân năm nay chín mươi lăm tuổi, chưa bao giờ nếm qua mùi vị cút cả, tiểu tử ngươi thử biểu diễn trước làm mẫu xem sao!

Thái độ bình tĩnh khác thường của Mộ Dung Quỳnh khiến văn sĩ áo trắng nghi ngờ, bèn ngưng thần nghe ngóng một chút, chợt nghĩ ra bèn lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- Té ra ngươi còn có trợ thủ khác chẳng lạ gì...

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời, cười nói :

- Phát hiện ra người ta mai phục ngoài một tầm tên, tiểu tử ngươi thật là có bản lĩnh cao cường, không cần phải nói nữa!

Mộ Dung Quỳnh nhìn chằm chằm vào văn sĩ áo trắng nói tiếp :

- Bây giờ ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại muốn lưu Triệu phu nhân ở lại?

Văn sĩ áo trắng trầm giọng nói :

- Chẳng tại sao cả, chẳng qua vì ta không ưa nhìn cái lối ngươi dùng thủ đoạn mờ ám khống chế người trong chính phủ, bắt họ chết thay cho ngươi.

Mộ Dung Quỳnh cười ruồi nói :

- Khẩu khí lớn lắm! Được! Lão thân chẳng ngại gì mất thời gian, sẽ cho ngươi mở mắt ra một phen!

Ngừng lại một chút, cao giọng gọi lớn :

- Triệu lão đệ, xin để lộ mặt thật ra đến ngay đây!

Câu nói vừa dứt, một bóng người từ khoảng cách ngoài một tầm tên vọt tới, đó là một lão nhân tuổi trạc sáu mươi, mặt vuông tai to, râu dài phủ xuống tới ngực, thân thể cao lớn, khoác áo dài xanh. Không sai, người ấy chính là Tùng viên chủ nhân oai trấn một dãy Tây nam, Mỹ Nhiễm kiếm

khách Triệu Nguyên Lượng. Văn sĩ áo trắng nhìn xong, vẻ mặt tuấn tú chợt biến sắc. Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Người trẻ tuổi, phu thê Triệu đại hiệp đều đang trước mặt ngươi đây, trước khi tự hỏi là có đủ khả năng giữ họ lại đây không, có mất gì mà không hỏi xem liệu hai vị ấy có tự nguyện ở lại đi theo ngươi không?

Văn sĩ áo trắng nhướng đôi mày kiếm, ngẫm nghĩ một thoáng rồi thở dài nhìn Bách Liễu thần ni nói :

- Thần ni tiên bối, tiểu nhân là kẻ mạo học hậu tiến trong võ lâm, chẳng những là lời nói không có giá trị gì, ngay cả phu thê Triệu đại hiệp cũng không biết đến, tiểu nhân muốn mời thần ni lên tiếng hỏi hai vị ấy xem có tự nguyện ở lại hay không?

Bách Liễu thần ni gật gật đầu nói :

- Theo lẽ thì bản ni phải làm việc này.

Nói xong nhìn Triệu Nguyên Lượng, Khổng Diễm Thu hai người chấp tay thi lễ, cao tuyên Phật hiệu, sang sảng hỏi :

- A di đà Phật! Triệu đại hiệp hiền phu phụ có thể nghe bản ni nói một câu không?

Triệu Nguyên Lượng vuốt râu cười nói :

- Thần ni có gì sai bảo xin cứ nói ra.

Bách Liễu thần ni nghiêm trang nói :

- Ý của bản ni là muốn mời hiền phu phụ tự động lưu lại đây.

Triệu Nguyên Lượng cười ruồi nói :

- Thần ni, về việc ấy nếu chúng ta không bàn thì tốt hơn.

Bách Liễu thần ni ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao không thể bàn tới, hay là hiền phu phụ đã bị uy hiếp khống chế



gì đó rồi chẳng?

Triệu Nguyên Lượng giọng kiên quyết nói ngay :

- Không bàn là không bàn!

Khổng Diễm Thu cười nhẹ nói :

- Xin tâm lãnh thịnh ý của bàn ni, hay là hai vị nên về sớm chẳng?

Bách Liễu thần ni vừa biến sắc, Mộ Dung Quỳnh đã nhìn thẳng vào văn sĩ áo trắng cười khế nói :

- Người trẻ tuổi, nếu người vẫn giữ ý cũ lúc nãy đã nói, thì có cách gì khác hơn, cứ giở ra thử xem!

Văn sĩ áo trắng đang thần thờ, giật mình hỏi :

- Người nói gì?

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nhếch mép nói :

- Người vẫn tự tin là võ công cao hơn ta phải không? Hiện tại trước mắt bọn ta ba người chống hai, cũng có thể coi là tương đương, vậy thì giải quyết việc trong võ lâm, chẳng có cách nào tốt ráo hơn là dùng võ lực đây!

Văn sĩ áo trắng hai mắt mở lớn, liên tiếp phóng ra thần quang rùng rục, nhưng lại cố nhịn không phát tác, một lúc mới thở dài nói :

- Các người đi đi!

Mộ Dung Quỳnh lớn tuổi thành khôn ngoan, đoán rằng văn sĩ áo trắng có liên hệ sâu xa với phu thê Triệu Nguyên Lượng, ắt không dám dùng võ lực giải quyết, mới tỏ ra thái độ ngạo nghễ như vậy. Lúc ấy, bà ta xem thấy thần thái của văn sĩ áo trắng như vậy, lại càng biết rằng mình đã đoán đúng nhưng cũng không quá dám quá phận chọc giận đối phương, suy nghĩ một thoáng mới lạnh lùng cười nói :

- Được thôi! Chúng ta sẽ còn gặp lại. Xin chào!

Giơ tay vẫy một cái, ba bóng người như chim ưng sẵn được thả, vọt người bay lên, trong chớp mắt đã mất hút trong bóng đêm mờ mịt.

Văn sĩ áo trắng chăm chú ngó theo hướng ba người đi khuất, hai mắt nhìn xuống im lặng không nói. Bách Liễu thần ni nghiêm trang nói :

- Thiếu hiệp có thể cho biết tôn tính đại danh được không?

Văn sĩ áo trắng thở dài một tiếng nói :

- Thần ni tiên bối, trước mặt người lớn tuổi, tôi không dám khinh mạn, huống gì tương lai sắp tới đây, tôi sẽ phải tới chỗ thần ni để làm phiền.

Ngừng lại một chút, lại buồn bã nói :

- Có điều, tiểu nhân là người rất bất hạnh, có nỗi khổ không thể nói ra, hiện giờ chuyện ấy chưa tiện công khai, cho nên chỉ còn cách xin người rộng lượng tha thứ.

Bách Liễu thần ni cười khàng nói :

- Thiếu hiệp đã nói như thế, bản ni cũng không dám ép...

Văn sĩ áo trắng ngắt lời nói :

- Thần ni tiên bối, lệnh đồ Tố Chân cô nương và Phương Diệc Viên đại hiệp hiện nay đều ở...

Kế đó, chàng dùng chân khí truyền âm nói rõ nơi bọn Tố Chân bí mật ẩn náu, xong lại cao giọng nói :

- Tiểu nhân xin cáo từ!

Chàng khom khom vái dài một cái, vọt người đi luôn. Bách Liễu thần ni nhìn theo, chỉ thấy thân hình văn sĩ áo trắng như một cái cầu vồng dài loáng ngang trời, bất giác cảm khái, thở dài một tiếng nói :

- Giang sơn muôn thừa ra người giỏi. Lúc nào chẳng có kẻ phong lưu, thế giới này là thiên hạ của lớp người trẻ tuổi...

\* \* \* \* \*

Năm ngày sau đó, trước một quán trà mới khai trương chưa lâu, có một thư sinh đẹp trai, thần thái như ngọc, mặc áo dài trắng, tuổi trạc hăm bốn hăm lăm, phe phẩy chiếc quạt thông thả bước vào.

Nhưng khi chàng vừa bước chân tới bàn trà, một văn sĩ áo xanh ngạc bốn mươi tuổi đang ngồi vội vàng đứng dậy đón, hiện rõ vẻ vui mừng hớn hở, nhìn thư sinh đẹp trai khanh khách cười nói :

- A! Minh đệ! Sao ngươi cũng tới đây?

Văn sinh đẹp trai lộ vẻ ngạc nhiên nói :

- Cái gì? Ngươi tới được mà ta không tới được sao?

Xong lại nhìn thẳng văn sĩ áo xanh cười nụ nói :

- Hoàng huynh, trông anh ngày càng trẻ ra!

Văn sĩ áo trắng nắm lấy cổ tay đối phương lắc mạnh, ha hả cười nói :

- Lão đệ, xa nhau hai năm, vừa gặp đã kiếm chuyện chọc ghẹo ngu huynh, hơi quá đáng đấy!

Thư sinh đẹp trai liếc mắt cười nói :

- Phạt tiểu đệ bằng roi cũng được.

Văn sĩ áo xanh cười nói :

- Phạt bằng rượu đủ rồi, roi thì không cần.

Trong câu nói, tay kia đã móc ra một nắm bạc vụn, đưa cho chủ quán đứng cạnh, một tay ôm vai thư sinh đẹp trai, ha hả cười nói :

- Đi, lão đệ, chúng ta uống một trận cho đã, không say không thôi.

Văn sĩ áo xanh nữa kéo nữa đẩy, đưa thư sinh đẹp trai qua một khách

điểm cạnh quán trà. Lập tức sai tiểu nhị đưa vào một căn phòng sạch sẽ. Văn sĩ áo xanh cài then xong, ghé vào tai thư sinh đẹp trai ngọt ngào hỏi :

- Độc cô nương, tiểu sinh nhớ cô nương muốn chết được!

Té ra hai người này là Vương Tử Vân và Độc Cô Minh Châu cải trang, bọn họ ước hẹn nhau đến đây bàn một câu chuyện bí mật quan trọng.

Câu chuyện lớn này trước đây Độc Cô Minh Châu đã đề nghị với Súly Chấn trong rừng tùng ở trấn Thảo Điểm, yêu cầu hai bên hợp tác, trừ diệt những kẻ cản trở để xưng bá, nhưng Súly Chấn Vũ không ưng thuận, Triệu Tô Chân lại xuất hiện đúng lúc ấy, làm vỡ cả kế hoạch của nàng. Độc Cô Minh Châu chỉ còn cách rút lui chờ cơ hội khác, bèn xoay qua đề nghị với thầy trò Tư Mã Đan, Vương Tử Vân.

Độc Cô Minh Châu tới lần này là nhắm tới sự hồi tâm của phía Vương Tử Vân, nghe qua câu nói đầy vẻ đam mê của Vương Tử Vân, nàng buồn buồn ngắt lời nói :

- Đứng có lời thôi, nói vào chuyện chính đi!

- Vâng!

Wương Tử Vân cười nói :

- Nhưng chúng ta không nên đứng nói chuyện.

Nói xong, ôm lấy lưng của Độc Cô Minh Châu nhấc lên, nhẹ nhàng đặt xuống giường, tiếp theo y cũng ngã người nằm bên cạnh, vuốt lên bụng Độc Cô Minh Châu một cái, hạ giọng cười nói :

- Cô nương, chúng ta bàn việc chung trước hay bàn việc riêng trước?

Độc Cô Minh Châu nhắm mắt nói nhanh :

- Dĩ nhiên là bàn việc chung trước... Tại sao lệnh sư không tới?

Wương Tử Vân hạ giọng nói :

- Lão nhân gia người lúc sắp lên đường thì có việc, không thể phân thân tới đây.

Độc Cô Minh Châu nhoen miệng cười nói :

- Lúc sắp lên đường có việc là giả, có lẽ là người không thể yên tâm chứ gì?

Vương Tử Vân đắc ý cười nói :

- Cô nương thật là đáng yêu, có điều bốn chữ không thể yên tâm ấy hơi khó nghe...

Lúc ấy màn đêm đã buông xuống, trong phòng tối om, chỉ nghe Độc Cô Minh Châu hạ giọng quát khê :

- Bỏ tay ra, đừng có sờ soạng!

Vương Tử Vân âu yếm cười nói :

- Nơi này lúc này, đối diện với một nữ nhân thiên kiều bá mị thế này, nếu lại đi nói chuyện chính thì thật là vô lễ đấy!

Độc Cô Minh Châu nói :

- Chỉ được cái mồm mép trơn tuột thôi. Nói vào chuyện chính đi!

- Vâng!

Vương Tử Vân ngoan ngoãn dạ một tiếng, mới hỏi tiếp :

- Cô nương, lệnh tôn nói sao?

Độc Cô Minh Châu nói :

- Về nguyên tắc, gia nghiêm đã đồng ý!

Vương Tử Vân nói :

- Đồng ý trên nguyên tắc thì chưa thể được, phải tính toán cụ thể để còn

lập tức tiến hành ngay chứ.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Việc lớn thế này đâu thể do hai người chúng ta quyết định mà được!  
Hai vị lão nhân gia cũng phải giáp mặt bàn bạc cụ thể rồi mới làm chứ.

Vương Tử Vân thở dài một tiếng nói :

- Đã không thể dai dẳng nữa được rồi, đêm dài lắm mộng, dai dẳng thêm một ngày là thêm một phút nguy hiểm.

Độc Cô Minh Châu ngạc nhiên hỏi :

- Câu ấy là có ý gì? Hay là bên quý vị đã phát hiện được chuyện gì rồi?

Vương Tử Vân nói :

- Đúng thế!

Rồi hạ giọng dùng chân khí truyền âm kể, cũng không rõ ý nói những gì, chỉ nghe Độc Cô Minh Châu hỏi ngay :

- Thật thế à?

Vương Tử Vân nói :

- Trước mặt cô nương, ta lại dám cả gan bịa đặt sao?

Độc Cô Minh Châu như vẫn không tin, lại hỏi tiếp :

- Quý vị đã phát hiện được chuyện to tát như vậy, lại không chịu lên ngay, lại tới bàn bạc cùng gia phụ, như vậy chưa hợp tình hợp lý đâu.

- Cô nương nói có lý lắm...

Vương Tử Vân cười gượng nói :

- Không giấu gì cô nương, thầy trò chúng ta không phải là không có hùng tâm muốn lên đó ngay, nhưng như thế lại có khó khăn.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Có thể làm cho thầy trò Bệnh Gia Cát thấy là khó khăn, chắc có lẽ không phải là chuyện đơn giản nhỉ?

Vương Tử Vân thở dài nói :

- Có thể như vậy...

Độc Cô Minh Châu nói :

- Có thể nói cho ta nghe trước được không?

Vương Tử Vân nói :

- Dĩ nhiên phải nói cho cô nương nghe trước, sự tình là thế này...

Tiếp theo lại dùng chân khí truyền âm, sau một lúc lại nghe Vương Tử Vân thở dài nói :

- Trong võ lâm hiện nay, lệnh sư là bậc đại hành gia về chuyện ấy, gia sư dĩ nhiên phải thỉnh giáo người rồi!

Độc Cô Minh Châu nói :

- Được rồi! Về chuyện này ta cứ theo sự thật báo lại.

Vương Tử Vân nói :

- Hy vọng chiều mai hồi âm cho ta, chậm nhất là từ trưa đến tối ngày một chúng ta sẽ tiến hành thu thập.

Độc Cô Minh Châu nói :

- Vậy thì ta đi đây!

- Đi à?

Vương Tử Vân cười nói :

- Chúng ta còn chuyện riêng chưa bàn mà...

Chỉ nghe Độc Cô Minh Châu giãy nảy nói :

- Không được, ngươi là kẻ...

Vương Tử Vân ngắt lời giọt ngà cười nói :

- Ta là kẻ không bỏ được tính trăng hoa, thế thôi chứ gì?...

-----oOo-----



## Chương 34: Ác nhân liên thủ cướp bí kíp

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Chiều tối ba ngày sau, hôm ấy là mùng ba tháng bảy, dưới ánh trăng lưỡi liềm mờ mờ, trước hang núi bí mật nơi Sứy Chân Vũ tĩnh tu, trong một khu rừng nguyên sinh dày đặc, xưa nay chưa thấy bóng mặt trời, đột nhiên xuất hiện bóng ma quỷ chập chùng.

Hai người dẫn đầu là Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan, Minh chủ Tứ Hải minh Độc Cô Lam. Kế đó là Vương Tử Vân, Độc Cô Minh Châu và bốn người trong nhóm Tứ Linh, Bát Kiệt, Thập Nhi Thoa thủ hạ của Tư Mã Đan, cộng là tám người. Bọn họ lặng lẽ tới sát chỗ trận pháp kỳ môn mà văn sĩ áo trắng đã bày ra trước khi lên đường. Đứng dưới một tàng cây lớn cách đó ba trượng, cùng nghiêng ngó ngắm nghía trận thế và vách núi.

Sau khoảng nửa bữa cơm, Tư Mã Đan chậm rãi nói :

- Độc Cô huynh có nhận ra được đầu mối không?

Độc Cô Lam nhăn tít hàng lông mày bạc, nói :

- Xem tình hình này, thì đúng là Bát Trận Đồ của Gia Cát Vũ Hầu, song bên trong lại có thêm một sinh khắc biến hóa khác nữa.

- Vậy thì... - Tư Mã Đan cũng nhăn tít lông mày nói - Độc Cô huynh có thể xông vào trận này được không?

Độc Cô Lam cười gượng nói :

- Không giấu gì Tư Mã lão huynh đệ, nếu chỉ đơn thuần là Bát Trận Đồ của Gia Cát Vũ Hầu, ta dám chắc là phá được, nhưng xem trước mắt thì rất khó nói.

Tư Mã Đan cũng cười gượng nói :

- Thật không ngờ bọn ta lại bị vài đổng đá cản trở, mà vượt qua không xong!

Độc Cô Lam nói :

- Đã đến đây thì chúng ta phải thử một lần thôi. Lão đệ cố im lặng để ta suy nghĩ thử xem.

Ngẫm nghĩ một lúc, lại nhìn Tư Mã Đan nói tiếp :

- Đối với việc không chắc chắn thu được kết quả thì phải dám mạo hiểm nhưng cái giá phải trả ngang với mức độ mạo hiểm, lão đệ có chịu không?

Tư Mã Đan cười ruồi nói :

- Độc Cô huynh nghi ngờ ta chưa thật sự chân thành hợp tác phải không?

Độc Cô Lam nói :

- Lão đệ, võ công của ta không bằng ngươi, nếu mà thành công xong, ngươi nuốt lời bội tín, một mình nuốt cả con Linh Chi mã, ta há lại không trắng tay sao?

Tư Mã Đan cười nói :

- Độc Cô huynh sao đa nghi quá, xin nghĩ mà xem, giả như ta có lòng hung ác, khi thành công rồi lại nuốt lời bội tín, lão huynh ngươi cố nhiên chẳng làm gì được ta, nhưng ta còn mặt mũi nào nhìn tệt đồ?

Nói xong lại đưa tay chỉ Vương Tử Vân và Độc Cô Minh Châu đang sòng vai đứng cạnh nhau, cười nụ nói :

- Đừng quên rằng bọn họ đã thân thiết đến mức độ nào!

Độc Cô Lam thở dài nói :

- Thôi được, chuyện đã đến thế này, ta cũng chỉ còn cách cố gắng thôi...

Lúc ấy, trong hang đá trên vách núi, Sứ Chấn Vũ đang xếp bằng hành công! Hơn một tháng nay, công lực của Sứ Chấn Vũ có thể nói là tăng tiến từng ngày, trước mắt tuy chỉ mới được một phần ba thời gian một trăm ngày mà văn sĩ áo trắng dự định, nhưng công lực của chàng tăng tiến hơn nhiều so với thời gian.

Trong khi chàng đã tiến tới chỗ thiên nhân giao hội, quên cả chính mình, thì con Linh Chi mã thông linh lại từ cái chuồng của nó giật mình nhảy ra, chạy quanh Súly Chấn Vũ đang ngồi hành công mấy vòng, kêu chóc chóc mấy tiếng gấp rút.

Súly Chấn Vũ hốt nhiên mở mắt, ôm con Linh Chi mã vào lòng, chợt thấy trong ánh mắt con Tiểu Thúy đầy vẻ kinh hoàng, cứ nhìn ra phía ngoài hang, lại nhìn Súly Chấn Vũ khe khẽ kêu gấp. Súly Chấn Vũ chợt bản động trong lòng, hỏi :

- Tiểu Thúy, mày đã hoảng sợ như vậy, thì địch nhân đã tới ngoài động rồi phải không?

Tiểu Thúy kêu lên, gật đầu lia lịa. Nhưng nó kêu lên mừng rỡ, là vì thấy Súly Chấn Vũ tỏ ra hiểu được ý nó, chứ tiếp theo thì ánh mắt vẫn mang đầy vẻ kinh hoàng.

Tuy Súly Chấn Vũ biết rõ người tới thì không tốt, người tốt đã không tới, mình đơn độc lẻ loi, chuyện thoát hiểm đã khó, huống chi lại phải bảo vệ an toàn cho con Tiểu Thúy, nhưng chàng cố nén sự bất an trong lòng, không để lộ cho con Tiểu Thúy thấy, chỉ vỗ về vuốt ve nó, ôm nó trong tay từ từ bước ra phía cửa hang, nhìn qua khe hở của đám dây leo rủ xuống, phóng mắt ngó xuống...

Nên biết Súly Chấn Vũ trong hơn một tháng luyện công vừa rồi, một thân công lực đã tiến bộ rất nhiều, mà chỗ tiến bộ nhiều nhất là mục lực. Bởi vì con Tiểu Thúy cứ cách một ngày lại cho chàng trích một giọt Linh Chi huyết, và lại sớm tối trong hang lúc nào cũng mờ mờ, cho nên trong đêm tối trước mắt, chàng vẫn nhìn thấy rõ bọn Tư Mã Đan đang đứng cách vách đá khoảng một trăm trượng, trước cửa kỳ môn trận pháp. Đương nhiên chàng biết rõ, với công lực hiện tại của mình cũng chưa chống nổi Tư Mã Đan, lại thêm có một cao thủ bậc thầy là Độc Cô Lam, rồi bọn Vương Tử Vân, Độc Cô Minh Châu và bốn cao thủ còn chưa rõ công lực mức nào đi theo nữa. Cứ theo tình hình trước mắt thì đối với chàng thật là vô cùng bất lợi. Nhưng chàng tin tưởng vào kỳ môn trận pháp của văn sĩ áo trắng bài bố, tất nhiên có hiệu quả ngăn địch, mặt khác, vách đá này lồi lõm hiểm trở, dễ thủ khó công, cũng khiến cho chàng hồi hộp bết lo lắng...

Đang lúc chàng quan sát ngẫm nghĩ, Tư Mã Đan ở dưới ngẩng đầu nhìn lên vách đá lớn tiếng nói :

- Súly Chấn Vũ, người ra đây nói chuyện.

Con Tiểu Thúy vốn vừa hoảng sợ xong, nghe tiếng kêu, toàn thân lai co rúm run lẩy bẩy.

Súly Chấn Vũ trợn mắt lên nhìn con Tiểu Thúy, trở bước đi vào trong hang, đặt con Tiểu Thúy cùng cây Linh Chi bản mệnh cho nó vào cái lồng chim bằng vàng, buộc chặt dây lại, để sẵn sàng khi cần có thể đeo theo nó lên lưng mà phá vây chạy đi, sau đó mới hạ giọng nói :

- Tiểu Thúy nghe đây, không được sợ hãi, chỉ cần ta sống thì con không thể chết được, có nghe không?

Hai mắt con Tiểu Thúy đầy vẻ biết ơn, cứ gật gật đầu kêu lên khe khẽ.

Súly Chấn Vũ cười với nó một cái, đem cái lồng vàng treo lên góc kín nhất trong hang, lại nói với nó rằng :

- Thật ra kẻ địch không thể lên đây được, có điều chúng ta không thể không chuẩn bị tới lúc phải đi mà thôi!

Sau đó, chàng trở lại bên giường nằm, lấy quyển kí kíp võ học của Chú Kiếm đàm bỏ vào trong bọc, rồi lấy bao kiếm, mới ung dung bước ra cửa hang. Cho dù kẻ địch không dễ mà tiến lên được, song chàng phải tính đến khả năng xấu nhất, chuẩn bị trước sẵn sàng, để nếu chẳng may tình hình xấu hẳn đi, cũng chẳng đến nỗi trở tay không kịp.

Nhưng chàng chưa ra tới cửa hang, giọng nói sang sảng mạnh mẽ của Tư Mã Đan đã lại truyền tới :

- Súly Chấn Vũ, phong thái oai hùng mọi ngày của người đâu cả rồi?

Giọng của Vương Tử Vân cũng hô hô vang lên :

- Truyền nhân chính của Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiền bối trong Võ lâm Tam thánh lại hèn như thế, một sớm gặp đại địch trước mắt, mà không dám cam đảm trả lời mấy câu.

Súy Chấn Vũ cười lạnh một tiếng, vẫn không trả lời. Độc Cô Minh Châu nói tiếp :

- Tư Mã thúc thúc, hay là Súy Chấn Vũ đã đi khỏi rồi?

Tư Mã Đan lắc đầu nói :

- Không có chuyện ấy!

Vương Tử Vân nhú mày nói :

- Sư phụ, con người Súy Chấn Vũ chắc không đến nỗi hèn nhất đến mức như thế...

Tư Mã Đan ngắt lời quát khẽ :

- Người biết cái gì!

Ánh mắt lão lướt qua Độc Cô Lam lúc ấy đang nhú mày suy nghĩ, cười nhạt một tiếng tự nói với mình :

- Tiểu tử giỏi, người cứ nhịn không lên tiếng, lão phu cũng có cách khích cho người ra đây.

Độc Cô Minh Châu vội vàng nói ngay :

- Tư Mã thúc thúc, nếu đã có cách thì nên làm ngay đi!

Tư Mã Đan gật đầu nói :

- Con nhỏ nói có lý, người mở mắt mà xem lão nhân gia.

Nói xong, ngẩng đầu cao giọng kêu lên :

- Súy lão đệ, người có biết không, lệnh sư là Đinh đại hiệp đã chịu làm Phó minh chủ của Tứ Hải minh rồi kia kìa.

Súy Chấn Vũ bất giác buột miệng hỏi :

- Người nói cái gì?

Vương Tử Vân chột cao giọng cười nói :

- Các hạ cuối cùng cũng lên tiếng rồi.

Tư Mã Đan lại nói :

- Súly lão đệ, lão hủ vừa mới nói là lệnh sư Đinh đại hiệp đã chịu làm Phó minh chủ của Tứ Hải minh rồi. Chuyện này thật khó làm người ta tin được, nhưng lão đệ biết rõ nguyên ủy bên trong, thì không thể không tin.

Nói xong, đem chuyện Thiên Diện Du Long Đinh Tứ tiên sinh bị Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung Quỳnh thuyết phục vừa rồi vắn tắt thuật qua một lượt.

Súly Chân Vũ bất giác nửa tin nửa ngờ hỏi :

- Thế Mộ Dung Quỳnh còn sống à?

Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Súly lão đệ, quả thật lão hủ nghe nói bà ta đã chết, thật không ngờ ông trời kia lại chơi xỏ lão hủ một vố...

Súly Chân Vũ cười nhạt ngắt lời nói :

- Trước khi nói chuyện mơ hồ, vừa rồi thì nói chuyện có thật, chẳng biết đường nào mà tin được người.

- Súly lão đệ.

Tư Mã Đan đổi giọng nghiêm trang nói :

- Người nhất định không tin thì cũng chẳng có cách nào khác, nhưng lão hủ còn một điều muốn nói cho người rõ, là Mê Hồ Tửu Cái đại hiệp Thân Bá Truyền, Thiệu Tam cô nương Triệu Tố Quyên và Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi ba vị hiện đều đang là khách quý của lão hủ. Súly lão đệ xin bỏ qua câu nói này của lão hủ đừng chấp, chứ hiện nay thì

Bách Liễu thần ni và Vạn Diệu tiên cô e cũng mười phần có chín đã chịu gia nhập Tứ Hải minh rồi.

Súy Chấn Vũ động tâm lạnh lùng nói :

- Nếu Võ lâm Tam thánh đã theo lời mời của Mộ Dung Quỳnh gia nhập Tứ Hải minh thì Mộ Dung Quỳnh đã cướp được ngôi vị Thái thượng minh chủ của Tứ Hải minh rồi, có gì là hay ho cho lão nhi ngươi đâu!

Tư Mã Đan nói :

- Súy lão đệ, chúng ta đứng cách nhau quá xa thế này, dùng chân khí nói chuyện mệt lắm, đứng không.

Súy Chấn Vũ cười ruồi nói :

- Thế lão nhi ngươi thấy nên thế nào?

Tư Mã Đan nói :

- Cứ theo ý muốn của lão hủ, thì tốt hơn hết là lão đệ ngươi xuống đây giáp mặt...

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Các vị đã hao phí tâm cơ, tìm tòi tới tận chỗ này, lẽ ra cứ phải lên đây giáp mặt, để Súy Chấn Vũ ta được hết tình chủ nhà mới phải...

Tư Mã Đan cười hô hô nói :

- Lão đệ nghĩ rằng lão hủ không dám tiến vào cái trận kỳ môn này sao?

- Tiểu nhân không dám nghĩ thế!

Súy Chấn Vũ cười nụ nói :

- Đó là thứ kỹ xảo nhỏ mọn, làm sao cản trở nổi Bệnh Gia Cát Tư Mã Đan lão nhi!

Lúc ấy, Độc Cô Lam chợt trừng mắt lạnh lùng nói tiếp :

- Tiêu tử kia, khoan đắc ý vội!

Tư Mã Đan bất giác lộ vẻ mừng rỡ, vội vàng truyền âm hỏi ngay :

- Độc Cô huynh đã nhìn ra được đầu mối rồi sao?

Độc Cô Lam truyền âm đáp :

- Cứ để một mình ta từ từ vào xem sao?

Nói xong, từ từ theo cửa Sinh bên trong tiến vào trận, đứng trước đám loạn thạch xếp cao thấp rải rác chẳng theo trật tự gì rón rén cẩn thận đi quanh hai vòng, lại buông rèm mi xuống dừng lại, ngoái nhìn Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Trận pháp này thật có chỗ tà môn!

Tư Mã Đan nói :

- Độc Cô huynh, nếu quả thật người chưa nắm vững, chẳng bằng cứ lui ra, chúng ta sẽ có cách khác!

Độc Cô Lam chợt nhướn mày, chỉ vào một đồng đá bên trái, quay nhìn vào Độc Cô Minh Châu ở ngoài trận gọi :

- Châu nhi! Lên trên ngọn cây, xem thử đồng đá này biến hóa lạ lùng không?

Độc Cô Minh Châu dạ một tiếng, Vương Tử Vân đã cướp lời nói trước :

- Độc Cô cô nương, tình hình này cứ để tôi làm thay cho...

Dứt câu nói, thân hình đã phi thân nhảy vọt lên, nhún người hai cái đáp xuống một ngọn cây khoảng mười một mười hai trượng, nhìn chăm chú một lúc, cao giọng nói :

- Độc Cô lão gia, trên đồng đá ấy chẳng có gì khác lạ cả.

Độc Cô Lam hỏi tiếp :



- Còn đồng đá trước mặt thì sao?

Vương Tử Vân nói :

- Đồng trước mặt thì như có màng sương mờ mờ che khuất... không phải, lão nhân gia, tất cả các đồng đá đều tỏa ra màn sương mờ mịt mù... A... Hiện tại thì chẳng nhìn thấy gì cả.

Nói xong thì có một điểm kỳ lạ, tuy Vương Tử Vân ở trên ngọn cây chẳng nhìn thấy gì cả, nhưng bọn Tu Mã Đan ở ngoài trận vẫn nhìn thấy là những đồng đá cao thấp xếp đặt lộn xộn như cũ mà thôi.

Độc Cô Lam cao giọng đáp :

- Được rồi, người xuống đi!

Nói xong, sắc mặt lại lộ vẻ khẩn trương, tiếp tục bước vào trong trận. Trận pháp ấy bất quá mỗi bề chỉ mười trượng, ông ta cứ từng bước đi vòng trong khoảng ăn xong một bữa cơm thì đã đến điểm giữa trận. Súly Chấn Vũ núp trên hang đá, ngấm ngầm quan sát nhìn thấy xong, trong lòng hoảng sợ, Độc Cô Lam như đã trút bỏ được gánh nặng, thở ra một tiếng, quay người hướng về phía Tu Mã Đan cười nói :

- Tu Mã lão đệ, thành công rồi!

Tu Mã Đan cười gượng nói :

- Có điều, ta lại không thể vào đó được.

Độc Cô Lam nói :

- Không nên nóng ruột, ta sẽ trở ra đưa các người vào.

Nói xong, nhanh nhẹn từ trong đi ra phía ngoài trận.

Lúc ấy, Súly Chấn Vũ vội trở vào trong, đem cái lồng vàng buộc trên lưng. Độc Cô Lam đã ra khỏi trận, Tu Mã Đan lại ngẩng đầu cao giọng nói :

- Súly lão đệ, mới rồi ngươi đã nhìn rõ, cái trận pháp kỳ môn này không thể bảo vệ cho ngươi rồi.

Súly Chân Vũ cười nhạt một tiếng nói :

- Tu Mã lão nhi, chúng ta sẽ cùng xem.

Bất ngờ, một giọng nói lạnh lẽo từ trên ngọn cây chọt vang lên :

- Chẳng cần mắt công đến thế.

Trong câu nói, một cái bóng trắng đã hạ xuống giữa trận đá, cách Độc Cô Lam hơn một trượng, cười nhạt nói :

- Độc Cô Lam, ngươi rút đi cho ta!

Người vừa đến kịp thời chính là văn sĩ áo trắng kỳ bí khôn lường. Độc Cô Lam sau một thoáng ngạc nhiên, tức giận quát :

- Ngươi rút trước cho lão phu xem!

Lão giơ tay phát ra một chưởng phách không, nhắm vào trước ngực văn sĩ áo trắng đánh tới. Lấy thân thủ của Độc Cô Lam mà đang tức giận, thì quả thật một chưởng này có uy thế khiếp người.

Nhưng văn sĩ áo trắng lại trề môi xì một cái nói :

- Độc Cô Lam, ta không tin được ngươi hơn Mộ Dung Quỳnh.

Lời ra chưởng xuất, tay phải hờ hững giơ lên.

Bình một tiếng vang dội, giữa gió xoáy cuộn cuộn, cát đá bay tung. Văn sĩ áo trắng vẫn an nhiên như cũ, tà áo vẫn không hề lay động, còn Độc Cô Lam lùi ba bước dài, cố sức mới đứng vững lại được. Đang lúc Độc Cô Lam vừa biến sắc, văn sĩ áo trắng đã vung chưởng đánh tới, lại cười rộ nói :

- Ngươi thật là chỉ muốn uống rượu phạt!

Bình, bình, bình trong ba tiếng dội vang rền nối nhau, Độc Cô Lam đã bị

đẩy lùi ra khỏi thạch trận. Tứ Tuyệt Ma Quân Độc Cô Lam từ khi bước chân vào giang hồ đến nay chưa hề nếm mùi thất bại, đến cả Võ lâm Tam thánh cũng không coi vào đâu, ngay lúc này lại bị một người trẻ tuổi lai lịch không rõ ràng đánh cho đầu vùi mặt lấm, mùi vị này làm sao tiêu hóa được? Cho nên, trong một lúc chỉ thấy ông ta mặt xám xanh, ánh mắt rùng rục, râu tóc dựng đứng, dáng hung dữ như ác ma lệ quỷ sắp bắt người ăn thịt sống. Tư Mã Đan đứng bên cạnh vội vàng truyền âm nói :

- Chúng ta liên thủ đối phó với y!

Nói xong cũng vừa khéo, văn sĩ áo trắng dường như nhìn thấu ý nghĩ của Tư Mã Đan, cũng đúng lúc ấy cười nhạt nói :

- Tư Mã Đan, ngươi muốn liên thủ thử qua chứ gì?

Tư Mã Đan cười ha hả nói :

- Nếu lão đệ ngươi không phản đối...

Văn sĩ áo trắng an nhiên, từ từ bước ra khỏi thạch trận, ngắt lời lặng lẽ cười nói :

- Đừng có úp úp mở mở, không phải là giỏi nên ngươi cảm thấy hai ngươi liên thủ cũng chưa chắc là thắng thì ngại gì không gọi luôn lệnh đồ Vương Tử Vân cùng nhất tề xông lên.

Tư Mã Đan cười âm hiểm nói :

- Lão đệ, câu đó là tự ngươi nói ra đó nhé!

Lúc ấy, Súly Chấn Vũ đã yên tâm, bèn cao giọng gọi lớn :

- Thặng nhân các hạ, có cần ta xuống giúp không?

Văn sĩ áo trắng không quay đầu, chỉ cao giọng đáp :

- Súly huynh chỉ cần đứng trên vách đá mà nhìn thôi.

Tư Mã Đan lộ vẻ ngạc nhiên, sừng sốt hỏi :

- Cái gì, lão đệ ngươi có hiệu là Thặng nhân à?

- Cái ấy chẳng quan hệ gì.

Văn sĩ áo trắng lạnh lùng nói tiếp :

- Các ngươi định mấy người liên thủ, đã quyết định xong chưa?

Tư Mã Đan cười ruồi nói :

- Lão đầu tử mặt dày một lần, định là hai thằng già chúng ta liên thủ.

Văn sĩ áo trắng quay đầu cao giọng nói :

- Súly huynh xin đưa mượn thanh bảo kiếm một lúc.

- Có ngay!

Súly Chân Vũ cao giọng nói tiếp :

- Bắt lấy!

Một làn ánh sáng xanh từ vách núi bay xuống như chớp, văn sĩ áo trắng vươn tay nắm lấy đốc kiếm, Súly Chân Vũ lại cao giọng cười nói :

- Các hạ, đó là thanh Thất Tinh bảo kiếm của Độc Cô cô nương tạm thời gởi ta giữ giùm, các hạ dùng xong rồi, tốt nhất là nhân dịp này trả luôn cho Độc Cô cô nương.

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Xin vâng mệnh!

Tiếp theo co ngón tay, búng nhẹ vào lưỡi kiếm, quét ánh mắt qua Tư Mã Đan và Độc Cô Lam hai người, cười nói :

- Kẻ hèn này từ khi bước chân vào giang hồ tới nay, chưa từng cùng ai thách thức giao thủ. Đêm nay được đối mặt với hai vị nhân vật tuyệt đỉnh của võ lâm đương đại, không thể không thận trọng hơn một chút, hai vị đừng cười.

Ngừng lại một chút, lại nghiêm nét mặt nói tiếp :

- Hai vị trước khi động thủ, có mấy câu phải nói cho rõ ràng, chúng ta lấy một trăm chiêu làm hạn, nếu hai vị thua trong vòng một trăm chiêu thì phải lập tức tự động rút lui trong vòng hai tháng nữa không được tự động trở lại dò xét hành tung của Sứ đại hiệp.

- Được!

Tư Mã Đan cười nụ nói tiếp :

- Còn nếu lão đệ người thua thì sao?

Văn sĩ áo trắng lặng lẽ cười nói :

- Thì kẻ hèn này sẽ tự trói hai tay, để các vị tùy ý xử trí.

Độc Cô Lam cười lạnh một tiếng nói :

- Thật là một thằng tiểu tử nông cuồng.

Nói xong quay đầu nhìn Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Tư Mã lão đệ, người và ta tuổi tác cũng đã cao rồi, việc gì phải khó nhọc vung đao múa kiếm với một thằng nhóc trẻ tuổi, huống hồ hai người liên thủ, nếu có thắng cũng là bất vũ, mà thua lại càng bị người ta chê cười. Chẳng bằng cứ để ta dùng một khúc Thiên Vận ma cầm, thay cho hai người liên đánh một trăm chiêu cũng được.

Tư Mã Đan lặng lẽ gật đầu nói :

- Được! Ta đồng ý.

Văn sĩ áo trắng nghe tiếng cười nhạt nói :

- Lão nhi người lấy bốn môn tuyệt nghệ là cầm, kiếm, quyền, chưởng tự xưng hiệu Tứ Tuyệt Ma Quân, mà trong bốn tuyệt nghệ ấy thì Thiên Vận ma cầm là đứng đầu, đêm nay tiểu nhân may mắn được tỷ thí với tuyệt nghệ trong tuyệt nghệ, mới thật là vui sướng làm sao!

Độc Cô Lam lạnh lùng cười nói :

- Điều kiện thì như cũ, còn việc phân biệt thắng bại thì chúng ta ngồi cách nhau năm trượng, xếp bằng nhìn vào nhau, chỉ cần người nghe hết một khúc Thiên Vận ma cầm của lão phu mà sắc mặt không đổi, trán không ra mồ hôi, thì là người thắng, thế nào?

Văn sĩ áo trắng gật đầu nói :

- Được!

Chỉ cần những người bên cạnh người lui ra hết mười trượng thì bắt đầu. Độc Cô Lam gật gật đầu, ngoái nhìn Độc Cô Minh Châu nói :

- Châu nhi, đưa cây bảo cầm lại đây, còn các vị xin lùi lại mười trượng.

Lúc Độc Cô Minh Châu cầm chiếc bảo cầm đưa tới, Tư Mã Đan đã dẫn những người còn lại lui về sau mười trượng. Cùng lúc ấy, văn sĩ áo trắng cũng lui vào trong thạch trận, giữ đúng cự ly năm trượng, ngồi xuống xếp bằng. Lúc ấy, Súly Chấn Vũ cao giọng nói :

- Thặng nhân các hạ, lòng đề phòng người không nên không có, ta xem có lẽ ta cũng nên xuống làm hộ pháp cho người.

Văn sĩ áo trắng lắc đầu đáp :

- Cảm ơn, cảm ơn, thôi khỏi!

Tung... một tiếng đàn rõ ràng vang lên, Độc Cô Lam trầm giọng hỏi :

- Chuẩn bị xong chưa?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Được rồi, xin cứ bắt đầu.

Độc Cô Lam thần sắc nghiêm trang, ngón tay bật ra, tiếng đàn tình tang vang lên, ngay sau đó ông cũng hạ giọng chậm rãi ngân nga:

Có một người đẹp chừ  
Thấy xong không quên  
Một ngày không gặp chừ,  
Nhớ như điên cuồng.  
Phượng bay lượn lờ chừ,  
Bôn bề tìm chim hoàng.  
Người đẹp khắp nơi chừ,  
Chẳng ai bằng nàng  
Mượn đàn thay lời chừ,  
Để tỏ can trường  
Ngày nào gặp được chừ  
Cho người nhớ thương...

Bài Phượng Cầu Hoàng này của Tư Mã Tương Như vốn mang một tình ý quân quốc vô hạn, nhưng qua giọng hát cứng rắn, dứt nôi của Độc Cô Lam thì chẳng có chỗ nào làm xúc động lòng người. Đến như tiếng đàn, thì cả Súly Chấn Vũ cách xa Độc Cô Lam trên vách núi lắng nghe, ngoại trừ tiếng tung tung rất cao cũng chẳng thấy có chỗ nào đặc biệt. Có điều, khi ánh mắt bọn họ đang tập trung nhìn vào văn sĩ áo trắng, thì bất giác ai cũng trợn mắt há miệng.

Nguyên lai chỉ trong khoảng khắc, chung quanh chỗ văn sĩ áo trắng ngồi khoảng một thước, toàn bộ thảm cỏ xanh muốt đã trở nên úa vàng, làm cho mặt đất chỗ văn sĩ áo trắng ngồi đổi màu vốn có. Đồng thời, cạnh chỗ văn sĩ áo trắng ngồi khoảng hai thước có một đồng đá, đại khái mỗi hòn đều lớn nhỏ xấp xỉ cái trứng ngỗng đều như bị chùy sắt đập qua, nát thành vô số mảnh nhỏ, bày ra trên mặt đất.

Thế nhưng, văn sĩ áo trắng vẫn như vô sự, an nhiên như cũ, cười nụ đứng

dậy, nhìn Độc Cô Lam nói :

- Độc Cô lão nhi, kẻ hèn này đã nghe xong chưa?

Độc Cô Lam buông dàn đứng dậy, thờ dài nói :

- Tiểu tử, ngươi đã thắng rồi.

Rồi quay đầu nhìn Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Tư Mã lão đệ, chúng ta đi thôi!

Tư Mã Đan gật gật đầu, vẫy tay một cái, một hàng người lập tức hướng về phía ngoài cốc vọt đi. Văn sĩ áo trắng sang sảng cười nói :

- Độc Cô cô nương, tại hạ vâng mệnh trả kiếm. Xin hãy đón lấy.

Vẫy tay một cái, một đạo cầu vòng xanh vọt qua hàng người rơi xuống trước mặt Độc Cô Lam. Vương Tử Vân phi thân chụp lấy bảo kiếm, cao giọng nói :

- Xin cảm ơn!

Văn sĩ áo trắng đưa mắt nhìn theo bóng bọn Độc Cô Lam mất hút dần trong màn đêm mênh mông, rồi mới phi thân vọt lên vách đá, bước vào trong hang, nhìn Súly Chấn Vũ mỉm cười nói :

- Súly huynh bị một phen hoảng sợ!

- Cũng còn may là các hạ tới đúng lúc.

Lúc ấy, con Tiểu Thúy trên lưng Súly Chấn Vũ cũng nhìn về văn sĩ áo trắng gật gật đầu mừng rỡ nhảy nhót chung quanh cái lồng chim bằng vàng, như muốn chui ra. Văn sĩ áo trắng nhìn thấy cười nói :

- Tiểu Thúy, mày muốn chui ra phải không?

Tiểu Thúy gật đầu lia lịa, kêu khe khẽ. Văn sĩ áo trắng cười nụ nói tiếp :

- Đừng vội Tiểu Thúy, chúng ta sẽ lập tức rời nhà thôi.



Nói xong, lại nhìn Súly Chấn Vũ hỏi :

- Súly huynh còn gì bỏ quên chưa gói ghém không?

Súly Chấn Vũ nói :

- Những vật quan trọng đều đã mang trên người cả rồi.

Văn sĩ áo trắng nói :

- Những vật dùng thường ngày cũng phải mang đi, người mau mau gói ghém đi!

Súly Chấn Vũ vừa thu xếp gói ghém đồ vật, vừa hỏi :

- Các hạ, chỗ ở sắp tới cũng mới tìm ra được phải không?

Văn sĩ áo trắng nói :

- Đúng thế, ta cũng tìm được một chỗ kín đáo như chỗ này, mà chỉ cách đây có một ngọn núi thôi.

Súly Chấn Vũ hỏi tiếp :

- Mới rồi, Tư Mã Đan có nói gia sư và bọn Thân đại hiệp đều đã bị bắt, chuyện ấy có đúng không?

Văn sĩ áo trắng thở dài nhè nhẹ nói :

- Chuyện ấy dài lắm, từ từ sẽ nói...

Trời chưa sáng, văn sĩ áo trắng và Súly Chấn Vũ đã đến chỗ ở mới của bọn họ, cũng là một hang đá tự nhiên. Quả thật, chỗ này cũng kín đáo như chỗ trước, và lại chỉ cách chỗ trước có một ngọn núi. Theo tâm lý, cũng có thể nằm ngoài chỗ đối phương dự liệu, không dễ bị đối phương dễ dàng phát hiện được lần nữa. Nhưng có điều không được trọn vẹn, vì chỗ hang đá mới này lại quá chật hẹp, tổng cộng không quá một trượng vuông, chỉ tạm cho hai người cùng ở mà thôi.

Sắp đặt mọi thứ xong xuôi, trời đã sáng hẳn. Văn sĩ áo trắng một tay ôm con Tiểu Thúy trong lòng, hai mắt chăm chú nhìn Súly Chấn Vũ cười nói :

- Thần khí đầy đủ, thân thái sung mãn, Súly huynh nửa tháng luyện tập vừa qua người đã tiến bộ không ít.

Súly Chấn Vũ chấp tay cười nói :

- Chuyện ấy phải cảm ơn các hạ tài bồi.

Văn sĩ áo trắng cười nói :

- Giữa chúng ta với nhau, sao lại cứ nói tới việc ấy!

- Không nói việc ấy, vậy thì...

Súly Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Xin nói tới chuyện tại hạ mới hỏi.

Văn sĩ áo trắng hỏi lại :

- Có phải là chuyện bọn Thân đại hiệp ba người bị bắt không?

Súly Chấn Vũ gật đầu nói :

- Đúng rồi!

Văn sĩ áo trắng nhẹ nhàng thở dài xong, từ từ kể lại hết ngọn ngành chuyện Đinh Tứ tiên sinh cùng bọn Thân Bá Truyền bị bắt, rồi tình hình võ lâm trước mắt, cả lai lịch của ba vị hộ pháp tối cao của Tứ Hải minh, đều tóm tắt nói qua một lượt...

\* \* \* \* \*

Sau khi Súly Chấn Vũ dời sang chỗ ở mới, cứ xem bề ngoài thì giang hồ tựa như yên ắng trở lại.

Chẳng qua sự yên tĩnh trên bề mặt ấy cũng che giấu không được những

đợt sóng ngầm cuộn cuộn, vì những xung đột va chạm nhỏ nhỏ vẫn không ngừng liên tiếp phát sinh.

Sau khi sự yên tĩnh trên bè ngoài ấy kéo dài nửa tháng, thì thời gian đã bước vào lúc gió thu đuôi mùa hạ, vào cuối tháng tám hoa quế tỏa hương, trên một chiếc lâu thuyền ở bờ Hạ Khẩu.

Nắng chiều sắp tắt. Một hán tử ăn mặc theo lối thủy thủ xăm xăm bước lên lâu thuyền, từ từ bước vào gian chính. Trong gian ấy, Mộ Dung Quỳnh đang cùng Miêu Cương song yêu hai người Miêu Trấn Nam và Qua Như Tuyết rì rào bàn bạc. Hán tử ăn mặc lối thủy thủ hướng về phái Mộ Dung Quỳnh khom lưng vái dài nói :

- Kim Bất Hoán xin ra mắt Thái thượng.

Mộ Dung Quỳnh nhìn thẳng vào Kim Bất Hoán hỏi :

- Công việc đã làm xong chưa?

Kim Bất Hoán thưa :

- Bẩm Thái thượng, đã phát hiện được chỗ Tư Mã Đan ở. Thầy trò y đang tạm thời ở trong một căn buồng riêng biệt phía khách điểm Cao Thăng.

Mộ Dung Quỳnh hỏi tiếp :

- Đã cử người giám sát chưa?

Kim Bất Hoán nói :

- Thuộc hạ đã vâng theo chỉ thị của Thái thượng cử người giám sát.

Mộ Dung Quỳnh gật gật đầu nói :

- Tốt! Khi nào công việc thành công, sẽ có trọng thưởng.

- Cảm ơn Thái thượng.

Kim Bất Hoán cảm kích tựa hồ rơi lệ, vừa khom lưng vái dài. Ngoài cửa

đã vang lên giọng nói của Độc Cô Lam :

- Thái thượng! Độc Cô Lam xin vào.

Mộ Dung Quỳnh vẫy tay ra hiệu bảo Kim Bất Hoán đi ra theo cửa phái sau, đồng thời cao giọng nói :

- Mời vào!

Độc Cô Lam cùng con là Độc Cô Minh Châu thoang thả bước vào, hướng về phía Mộ Dung Quỳnh chấp tay thi lễ nói :

- Thái thượng triệu kiến, không rõ có lệnh gì sai khiến?

Mộ Dung Quỳnh cười ruồi nói :

- Độc Cô huynh, xin ngồi xuống đã, rồi từ từ bàn việc.

Lúc ấy Miêu Trần Nam đã ân cần bưng hai cái ghế tới để bên cạnh hai cha con Độc Cô Lam. Độc Cô Lam hạ giọng cảm ơn xong, bước lên ngồi xuống, nhưng Độc Cô Minh Châu vẫn đứng sau lưng cha.

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Minh Châu cũng ngồi xuống đi, ở chỗ này không cần giữ lễ quá.

Độc Cô Minh Châu nhoẽn miệng cười, nói qua lời cảm ơn, mới khép nép ngồi xuống bên cạnh cha.

Một a hoàn búi tóc bưng trà cho cha con Độc Cô Lam xong, Mộ Dung Quỳnh mới cười nụ hỏi :

- Độc Cô huynh gần đây nhất có nghe ngóng được tin tức gì không?

Độc Cô Lam ngẫm nghĩ đáp :

- Ngoài tin Bách Liễu thần ni và Vạn Diệu tiên cô đã vào tới cửa giới tỉnh Hồ Bắc, thì chẳng có tin gì khác.

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Hai người ấy cũng như cái xác chưa chôn, chẳng làm được chuyện gì, có điều ta lại nghe được hai tin tức rất không tầm thường.

Độc Cô Lam thoáng vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Là phương diện nào trong nhiệm vụ của thuộc hạ?

Mộ Dung Quỳnh đáp :

- Nói ra, thì đều là tin tức bất lợi cho chúng ta. Thứ nhất, nghe nói đồ đệ của Đinh Tứ tiên sinh là Súly Chân Vũ hiện đang theo gã văn sĩ áo trắng bí ẩn kia bế quan luyện công và lại nghe đâu cũng sắp xong rồi.

Độc Cô Lam cười ruồi nói :

- Thái thượng tại sao lại đặc biệt coi trọng một tên tiểu bối trẻ tuổi như vậy?

Mộ Dung Quỳnh nghiêm mặt nói :

- Độc Cô huynh, người đừng coi thường những tên tiểu bối trẻ tuổi, sắp tới đây, không khéo một phen tâm huyết của chúng ta lại tan nát trong tay hai gã tiểu bối trẻ tuổi ấy cũng chưa biết chừng.

Độc Cô Lam tỏ vẻ không tán thành nói :

- Sợ là Thái thượng đánh giá quá cao bọn họ thôi.

- Người không lo xa, ắt có họa gần!

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nói tiếp :

- Người nghĩ thử xem, cứ lấy gã áo trắng bí ẩn kia mà bàn, nếu đem một chọi một, thì phóng mắt nhìn hết võ lâm hiện nay, ai dám nói là địch thủ của y? Người ấy lại đặc biệt tài bồi cho Súly Chân Vũ, ắt là có ý tứ sâu sa. Cứ lấy võ công vô địch của y, cộng thêm tư chất và sự thông minh hiếm có của Súly Chân Vũ, người thử nghĩ xem, đến lúc họ mở cửa ra mặt, tình hình sẽ ra sao?

Độc Cô Lam lặng im chưa đáp, Mộ Dung Quỳnh lại nhìn chăm chăm vào ông ta hỏi :

- Độc Cô huynh nghĩ xem chuyện ta lo lắng ấy có phải là lo hã hay không?

Độc Cô Lam nghiêm trang nói :

- Thái thượng mưu tính sâu sa, thấy trước tình thế...

Mộ Dung Quỳnh ánh mắt vẫn chăm chú, thờ dài nói :

- Với ngươi, ta vẫn coi là kẻ tâm phúc, chưa từng xem như người ngoài nào khác, nhưng ngươi lại không hiểu ý tốt, ngầm cấu kết với kẻ thù! Độc Cô Lam, ngươi nghĩ mà xem, nếu ta và ngươi đổi chỗ cho nhau, ngươi có đau lòng không?

Độc Cô Lam im lặng cuối đầu, Mộ Dung Quỳnh nói :

- Độc Cô Lam, như ta vừa nói xong, chuyện này là ngươi đẩy ta tới chỗ cực đoan, giờ đây ta nói cho ngươi rõ, công lực của ngươi mất đi tuy có thể khôi phục nhưng cha của ngươi đã trúng phải chất độc Kim Tàn của Miêu Trấn Nam...

Độc Cô Lam thê thảm nói :

- Được!

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nói tiếp :

- Đó là ngươi bắt nhân trước, nên ta bắt chước sau mà thôi.

Độc Cô Minh Châu mặt hoa thất sắc nói luôn :

- Thái thượng, tôi thì chưa...

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt, ngắt lời nói :

- Ngươi đã làm những gì, trong lòng ngươi đã tự rõ rồi mà.

Ngừng lại một chút, lại trầm giọng nói tiếp :

- Có điều, nếu như người chịu đem chất độc Kim Tàn này tới chỗ thầy trò Tư Mã Đan, thì có thể lấy công trừ tội, ta sẽ lập tức giải chất độc Kim Tàn cho người.

Độc Cô Minh Châu im lặng ngẫm nghĩ. Độc Cô Lam trầm giọng nói luôn :

- Châu nhi, không được đâu.

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nói :

- Không chịu cũng chẳng quan trọng, người chỉ chuốc khổ vào thân, chứ chẳng qua ta chỉ mất công ra tay một chút mà thôi.

Rồi ngoái lại bọn Triệu Nguyên Lượng vẫy vẫy tay nói :

- Các vị hãy tạm thời lui ra!

Bọn Triệu Nguyên Lượng bảy người lặng lẽ rút lui xong, Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nhìn Độc Cô Lam cười một tiếng nói :

- Độc Cô Lam, hiện tại ta đã hiểu rõ, muốn làm nên sự nghiệp phi thường thì phải dùng thủ đoạn phi thường. Từ giờ trở đi, cha con người cứ ba ngày một lần gặp ta lãnh thuốc giải và phải tuân theo sự sắp xếp của ta, nếu không thì sẽ như bốn vị Chương môn vừa rồi đấy!

Độc Cô Lam thở dài nói :

- Người muốn an bày cho ta như thế nào?

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Trên danh nghĩa người vẫn là Minh chủ của Tứ Hải minh, chỉ cần người đừng quên, tương lai người cũng vẫn là Minh chủ.

Ngừng lại một chút, ánh mắt sáng quắc, trầm giọng nói tiếp :

- Ta đã chuẩn bị trong vòng mười ngày thu thập Tư Mã Đan, Bách Liễu

thần ni, Vạn Diệu tiên cô ba người. Lúc cần, ta sẽ làm cho bọn họ cùng Đinh Tứ mất hết lý trí, để xem hai gã tiểu bối kia có chống được ta không?

Độc Cô Lam cười nhạt nói :

- Cách làm không sai lầm, nhưng khi thực hiện cũng không đơn giản đâu!

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Kẻ có chí sẽ làm nên việc, ta quyết không tin người, là sẽ không đánh thắng được hai thằng nhãi ranh kia! Chuyện ấy giao cho người và ba vị Hộ pháp tối cao theo đúng kỳ hạn mà làm cho xong! Trước mắt thì ta cho người một đêm để suy nghĩ.

Quay đầu trầm giọng gọi :

- Người đâu?

Bên trong cửa có hai hán tử bận nhung phục ứng tiếng bước ra khom lưng thi lễ nói :

- Thuộc hạ có mặt!

Mộ Dung Quỳnh vẫy vẫy tay nói :

- Đỡ Minh chủ xuống dưới và hầu hạ người cho chu đáo!

- Vâng!

Lúc Độc Cô Lam bị hai hán tử bận nhung phục xốc nách đưa ra ngoài. Mộ Dung Quỳnh nhìn Miêu Trấn Nam mỉm cười nói :

- Miêu lão đệ, con nha đầu này thì giao cho người.

Miêu Trấn Nam lộ vẻ mừng rỡ, vênh vênh bộ mặt xấu xí nhìn Qua Như Tuyết nhưng Qua Như Tuyết chỉ hừ lạnh một tiếng, không thềm ngoái lại.



Mộ Dung Quỳnh cười nụ nói :

- Qua muội tử, đề tranh thủ thời gian, chúng ta phải quyền nghi gấp rút, người nên chịu đựng một chút.

Qua Như Tuyết chỉ biết cười gượng nói :

- Nói thế quá lời rồi, thuộc hạ đâu phải không rõ đại thể...

Lúc hai người đang nói chuyện, Miêu Trấn Nam đã vội vàng ôm ngang tấm lưng thon của Độc Cô Minh Châu, kéo đi qua cửa bên cạnh, hạ giọng ngọt ngào mừng rỡ cười nói :

- Minh Châu cô nương ơi! Đêm nay Miêu Trấn Nam may mắn được gần gũi mùi hương, thật là sung sướng gì bằng, sung sướng gì bằng...

Hai ngày sau, lúc giữa trưa, thầy trò Tư Mã Đan đang ăn cơm, Độc Cô Minh Châu trong trang phục một cô gái nhà quê lặng lẽ tiến vào.

Vương Tử Vân bỏ đũa xuống trước, nhìn nàng rồi ngạc nhiên hỏi :

- Minh Châu, tối hôm qua ta chờ sao không thấy nàng tới?

Độc Cô Minh Châu run run rồi nghiêng răng nói :

- Chuyện chúng ta hợp tác đã bị lộ rồi...

Tư Mã Đan ngắt lời hỏi :

- Nàng nói thế, tức là Mộ Dung Quỳnh đã biết rồi à?

- Đúng thế!

Độc Cô Minh Châu gật gật rồi nói :

- Điều là xảy ra đúng tối hôm qua.

Tư Mã Đan chăm chú nhìn Độc Cô Minh Châu hỏi :

- Lệnh tôn ra sao?

Độc Cô Minh Châu buồn bã nói :

- Cha tôi bị cầm chế, tôi... tôi cũng đã bị trúng chất độc Kim Tàn, lần này cũng là bị bức bách mang chất độc Kim Tàn tới đây...

Tư Mã Đan không nhịn được, đập luôn xuống bàn một chương, ly chén bay tung, tức giận quát lên một tiếng :

- Con yêu phụ giỏi thật!

Vương Tử Vân đồng thời hỏi gấp :

- Cái gì? Cô đã trúng chất độc Kim Tàn à?

Độc Cô Minh Châu vừa mỉm gật gật đầu, ngoài cửa đã vang lên một tiếng hừ lạnh nói :

- Ta đã sớm biết là con nha đầu này không chịu câm miệng.

Tư Mã Đan giận dữ quát :

- Ai?

- Ta!

Theo với tiếng trả lời, Mộ Dung Quỳnh đã lặng lẽ tiến vào trong phòng, từ từ tháo gỡ mặt nạ và quần áo cải trang, té ra bà ta hóa trang làm chương quỹ của khách điếm. Tư Mã Đan đột nhiên đứng bật dậy, chỉ tay giận dữ nói :

- Mộ Dung Quỳnh, ngươi thật to gan đấy...

Nhưng ông ta vừa nói dứt câu, mặt đã biến sắc, giọng đổi thành khác hẳn :

- Ngươi... Ngươi... Ngươi quả có thủ đoạn khôn kiếp!

Nói xong, người đã nghiêng đi, ngồi bệch xuống. Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười một tiếng nói :

- Còn người lên cầu kết với thuộc hạ của ta, thì là chính đại quang minh à?

Vương Tử Vân nhìn sững thầy mình, hỏi mau :

- Sư phụ, người...?

Tư Mã Đan cười gượng nói :

- Chúng ta đều bị con quỷ cái già này ám toán rồi, người vận khí thử xem?

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Không cần thử nữa đâu. Hiện tại thầy trò người chỉ có một con đường thôi.

Vương Tử Vân vừa thử vận khí xong, cũng lập tức biến sắc, giận dữ hỏi :

- Người đã hạ chất độc vào bọn ta phải không?

- Không phải chất độc.

Mộ Dung Quỳnh nói ngay :

- Đó là Hóa Công tán, uống thuốc giải rồi sẽ lập tức khôi phục được thôi.

Tư Mã Đan cố nén nổi phẫn nộ, lạnh lùng hỏi :

- Người nói chỉ có một con đường thôi, có phải là muốn cưỡng bức thầy trò ta theo người không? Chỉ sợ rằng người làm không được như ý thôi!

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Chuyện ấy thì e rằng người không làm chủ được.

Vương Tử Vân nhướng mắt nhìn Độc Cô Minh Châu hỏi :

- Minh Châu, bọn họ làm thế nào hạ độc được vậy?

Độc Cô Minh Châu cười gượng nói :

- Bà ta hóa trang làm chưởng quỹ tiến vào, người khác không thể hóa trang làm tiểu nhị tiến vào sao? Mà loại Hóa Công tán này không mùi, không sắc, chỉ cần rải trên chỗ ngồi là được, có thể nói là rất tiện lợi.

Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười nói tiếp :

- Về chuyện này, về cơ bản chủ quán hoàn toàn không biết, người cũng không nên nổi giận với họ.

Tiếp theo, nhìn chăm chăm vào Vương Tử Vân nói :

- Hai đứa nhỏ các người đã từng gần gũi thân mật nồng nàn, lão thân cũng thành toàn cho các người. Minh Châu sẽ ở lại đây tiếp người, các thủ hạ của thầy trò người tạm giao cho người quản lãnh, chờ ta an bày cho thầy trò người xong rồi...

Ngừng một chút, nhìn qua Tư Mã Đan cười ruồi nói :

- Tư Mã lão nhi, bên ngoài đã chuẩn bị đủ xe ngựa, người nên cùng ta đến chỗ ta, cùng nhau bàn bạc với Độc Cô Lam.

Tư Mã Đan thở dài nói :

- Còn có chuyện gì mà bàn bạc nữa?

Mộ Dung Quỳnh nói ngay :

- Tất nhiên là chuyện chúng ta hợp tác, nhưng bàn cho chi tiết hơn.

Tư Mã Đan hỏi luôn :

- Độc Cô Lam đã ưng thuận rồi à?

- Phải đấy!

Mộ Dung Quỳnh cười nụ nói :

- Ông ta biết rằng. Biết thời vụ là kẻ tuấn kiệt.

Tư Mã Đan thoáng trầm ngâm rồi nhìn Vương Tử Vân ra lệnh :

- Tử Vân, người nên khéo léo thôi thúc bọn họ, không được khinh thường vọng động.

Mộ Dung Quỳnh trầm giọng gọi :

- Người đâu!

Bốn người cải trang ăn mặc theo lối tiểu nhị ứng thanh bước vào. Mộ Dung Quỳnh vẫy vẫy tay nói :

- Đưa Tư Mã lão gia ra xe.

Tư Mã Đan lẳng lẳng không nói một tiếng, từ từ đứng dậy đi ra ngoài phòng.

Cùng với lúc khu vực Giang Hán lại bước vào trạng thái sôi động, Súly Chấn Vũ trong hang kín ở núi Võ Đang bế quan tu luyện, từng bước vào giai đoạn gấp rút sau cùng.

Chỉ còn năm ngày là tới ngày Súly Chấn Vũ luyện xong, ngoài những khi tự mình luyện xong, vẫn sĩ áo trắng luôn luôn ở sát bên cạnh chàng không rời để làm hộ pháp. Lý do rất đơn giản, vì công lực của một người vào lúc vượt qua giai đoạn đề vào cảnh giới mới là lúc cực kỳ nguy hiểm, chưa nói tới việc đại địch can thiệp quấy rối, tự bản thân cũng có thể vì sơ hở mà tẩu hỏa nhập ma.

-----oOo-----

## Chương 35: Thặng nhân nói mê lộ chân tình

Nguồn: EbookTruyen.VN

Lúc ấy là một đêm thu vô cùng tịch mịch vào canh đầu ngày mồng hai tháng chín, chính là khi Súly Chấn Vũ sắp viên mãn công phu chỉ còn ba ngày. Một vành trăng như nét mày từ cửa hang chênh chếch soi vào trong hang, dưới ánh trăng mờ mờ. Súly Chấn Vũ bảo tướng nghiêm trang, buông rèm xếp bằng, tự mình tiến vào cõi quên cả chính mình.

Văn sĩ áo trắng thì ôm con Tiểu Thúy ngồi về một bên cửa hang, im lặng nghĩ ngợi. Chàng trải qua hai đêm vất vả không ngủ không nghỉ, hiện đã quá mỗi mệt, đôi mắt như không còn tuân theo sự chỉ huy của trí óc nữa, cứ sụp xuống. Nhưng tiềm thức của chàng vẫn còn cố chi trì, khiến chàng không thể quên được trách nhiệm to lớn nặng nề trước mắt, mi mắt vừa sụp xuống, lại lập tức giương lên.

Cứ như thế một lúc, cũng không rõ là bao nhiêu lần ngủ gà ngủ gật, chàng bèn lấy hết tinh thần, miễn cưỡng chi trì. Đột nhiên chàng mở to đôi mắt thất thần, ngơ ngác nhìn lên với ánh mắt kỳ lạ, môi khẽ mấp máy liên hồi, nhưng không kêu được thành tiếng.

Thì ra lúc bấy giờ ở mũi Súly Chấn Vũ chợt hiện ra hai luồng hơi trắng như gân ngọc, theo hơi thở đều đặn của chàng mà rung lên theo hồi lâu rồi kéo dài xuống, hai luồng hơi trắng ấy tới lúc dài nhất khoảng trên dưới một thước. Tình trạng này là biểu hiện của nội gia chân lực đã đạt tới mức tam hoa tụ đỉnh, ngũ khí triều nguyên.

Văn sĩ áo trắng là đại hành gia võ học, tự nhiên hiểu rõ tình trạng ấy, chẳng lạ gì chàng quên hết nỗi vất vả bao ngày, vừa sợ vừa mừng như bay lên tận chín tầng trời. Sau khoảng nửa bữa cơm, chỉ thấy chàng nước mắt lưng tròng, thì thào bằng một giọng chỉ có mình nghe được, mấp máy môi nói :

- Trời còn thương tới, tâm huyết của ta lần này tính lại không uổng... không ngờ rằng chàng lại có thể thành tựu trước ba ngày...

Run run dừng lại một lúc, lại nhẹ nhàng thở dài nói :

- Giờ thì ta có thể yên tâm nghỉ ngơi một lúc rồi.

Kế đó ghé vào tai con Tiêu Thúy hạ giọng nói nhỏ :

- Tiêu Thúy, mày chịu cực một chút, thay ta giữ chỗ này, không được làm chàng kinh động, có chuyện gì gấp, thì phải lập tức gọi ta dậy.

Tiêu Thúy gật đầu lia lịa, lại vui vẻ kêu nhỏ mấy tiếng, nhẹ nhàng nhảy ra khỏi lòng chàng, nằm ngéech mỏ ra ngoài cửa hang. Văn sĩ áo trắng ưỡn lưng một cái cho đỡ mỏi, lập tức để cả quần áo nằm xuống. Chàng quả thật đã rất mệt mỏi, vừa đặt lưng nằm xuống, lập tức đã nghe tiếng thở đều đều.

Trong cảnh yên lặng, thời gian cứ trôi mau. Khoảng một lúc không lâu sau đó, từ miệng văn sĩ áo trắng phát ra một tràng nói mơ đứt đoạn :

- Người... thần công đã luyện xong... ta cũng sẽ đi thôi.

Súy Chân Vũ đột nhiên mở to hai mắt nhìn lướt xuống dưới, lập tức lặng lẽ đứng dậy, lấy chiếc chăn trên giường nhẹ nhàng đắp lên người văn sĩ áo trắng, lại đây về áy náy, hạ giọng nói nhỏ :

- Lão huynh, mấy hôm nay người thật vất vả quá, thành ra ngủ quên luôn đây.

Tiếp theo lại chột nhớ lại câu nói, sừng sốt hỏi :

- Cái gì? Người muốn đi à...?

Chàng tự nói với mình chưa hết câu, văn sĩ áo trắng xoay người qua một bên, lại ú ớ nói :

- Hận không gặp gỡ... lúc còn son... Trời... làm sao nói ra được... người tại sao lại muốn như vậy... đùa giỡn ta... sắp đặt cho ta... một con đường như thế nào... gặp ghềnh trắc trở... đúng là tuyệt lộ mà!

Súy Chân Vũ sững người như cây gỗ, tiếng nói mơ của văn sĩ áo trắng lại vang lên :

- Phụ thân! Mẫu thân... Các người bảo con làm sao... chẳng... oán hơn... Các người...

Ánh mắt của Súly Chấn Vũ vừa lóe lên vẻ kỳ dị, văn sĩ áo trắng lại nói dứt đoạn :

- Biểu ca... ta... hận lắm...

Súly Chấn Vũ toàn thân giật bắn, suýt nữa bật ra tiếng la, nhưng văn sĩ áo trắng lại trở mình một cái, ngửa mặt lên trời, hơi thở nhẹ nhàng, lại ngủ tiếp. Súly Chấn Vũ lúc bấy giờ công lực cực cao, tuy lúc ấy trong hang chỉ có ánh trăng đầu tháng mờ mờ, lại đã bị che khuất, có thể nói giờ tay không thấy năm ngón, nhưng chàng vẫn nhìn thấy rất rõ ràng ở khóe mắt văn sĩ áo trắng long lanh một dòng lệ như ngọc pha lê. Chàng giật mình nghĩ ra, không nén được niềm chua xót, lệ nóng lập tức trào ra đầy mắt.

Đúng vậy, trước nay trong lòng chàng vẫn chứa những nghi vấn không có cách nào lý giải, nhưng từ mấy câu nói mơ của văn sĩ áo trắng vừa rồi, thì từ lời nói việc làm cho tới chiếc quạt đàn hương không lúc nào rời tay, lại thêm việc chàng lúc bất ngờ ngẫu nhiên nghe thoảng thoảng mùi u hương, tất cả những điều ấy cho thấy vị văn sĩ áo trắng không ai hiểu nổi mà há chẳng phải là nhị biểu muội của chàng hay sao? Cũng là người sinh đôi với chị lớn Triệu Tố Chân trong Triệu gia tam muội. Mặt mũi giống hệt, mới đến nổi sau khi Triệu Tố Chân gây ra chuyện trong nhà họ Chúc, hai nhà họ Triệu họ Chúc vì thể diện của đôi bên không thể không bí mật đem Triệu Tố Ngọc thay vào vai chị nàng, đến nổi nàng ngơ ngơ ngác ngác chẳng biết gì lại bị xô xuống hố lửa.

Thử nghĩ trong tình trạng ấy thì làm sao không khiến nàng đâm ra hận đời chán tọc oán trời giận người, thậm chí oán hận cả song thân phụ mẫu, đến khi mang một thân võ công vô địch, biết rõ phụ mẫu bị hãm trong Tứ Hải minh, cũng oán hận không muốn tìm hiểu thêm, chỉ vì nỗi u oán thống khổ năm xưa chứa chứa. Trong lúc không tự ý thức được, từ trong mơ mới bộc lộ ra.

Súly Chấn Vũ đang trong cơn kích động mãnh liệt, lại dần lòng xuống, vì chàng cúi sát người nàng nhìn chăm chú, đã thấy rõ vị biểu muội mặt đẹp như hoa, mệnh bạc như giấy, vì chàng mà bỏ ra không biết bao nhiêu tâm huyết, nghĩ nên để nàng nghỉ ngơi, ngủ xong một giấc sẽ tỉnh.

Lúc ấy, chàng lại rón rén trở về chỗ cũ ngồi xuống. Thật ra trong cái hang đá này, tính ra bất quá chỉ rộng khoảng một trượng vuông, chàng



trở về chỗ cũ ngồi xong, khoảng cách giữa hai người cũng chỉ rất có hạn.

Trong khi chàng đang chăm chú nhìn Triệu Tố Ngọc yên ổn ngủ say, tính toán nên bắt đầu nói chuyện với nàng như thế nào, Triệu Tố Ngọc lại ú ớ nói :

- Kiếp này thôi đã lỡ... Càng khó hẹn... đời sau... biểu ca... huynh phải thật cẩn thận... bảo trọng...

Câu nói này khiến Súly Chấn Vũ tim đập điên cuồng không dừng. Vốn trước đó một lúc Triệu Tố Ngọc nói câu :

- Hận, không gặp gỡ lúc tuổi son...

Một tràng, chàng đã xúc động, tới sau này càng đủ cho chàng tin chắc rằng đối phương đối với chàng đã nảy sinh tình yêu. Với người là kẻ trong cuộc như Súly Chấn Vũ, trong lòng đã hiểu một phần, cũng khó mà ngờ như vậy, cho nên đang nghĩ tới việc sẽ nói chuyện với đối phương như thế nào, bất giác chàng lại nghĩ qua chuyện khác.

Đang lúc chàng muôn ngàn cảm khái, nhướng mắt suy nghĩ, chợt giật mình phóng mắt nhìn ra cửa hang, vừa lúc ấy con Tiểu Thúy đang nằm ghéch mõ ra ngoài cũng quay đầu nhìn chàng kêu lên một tiếng đầy vẻ hoảng sợ. Súly Chấn Vũ cười lạnh một tiếng, nhẹ nhàng lướt ra ngoài cửa hang, ngưng thần nhìn xuống phía dưới núi.

Chỉ thấy ánh sao mờ mờ, một cái bóng đen từ trong khu rừng lướt ra, hướng về vách núi lướt nhanh tới. Tình hình này giống như đường quen xe nhẹ, biết rõ là trên vách núi có hai vị kỳ nhân hơn đời chúa tể võ lâm trong tương lai.

Súly Chấn Vũ không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, quay đầu nhìn Tiểu Thúy ra hiệu phải im lặng, rồi như con nhện chúi mình một cái, từ trên vách đá nhẹ nhàng rơi như bay xuống.

Vách đá này màu xám trắng, Súly Chấn Vũ tuy mặc áo trắng, song trong ban đêm nên màu áo cũng hòa lẫn vào nhau, vả lại chàng rơi xuống rất mau nên người từ dưới lướt lên không nhìn thấy được, vẫn chạy hết tốc độ, thẳng tới trước vách núi mới dừng lại, ngẩng đầu nhìn rồi hạ giọng tự nói với mình :

- Phải rồi, đúng là chỗ này...

Người này tuy ăn vận lối tiêu phu, nhưng thân hình nhỏ thó, giọng nói trong trẻo, rõ ràng là nữ nhân cải dạng nam trang, song Súly Chấn Vũ núp trong chỗ tối nghe giọng nói tim đã đập rộn, vì đó là giọng nói của Triệu Tô Chân. Chàng xoay chuyển ý nghĩ như chớp. Không muốn Triệu Tô Ngọc đang ngủ say bị đánh thức, vội vã truyền âm nói :

- Im lặng!

Triệu Tô Chân giật mình khiếp đảm hỏi :

- Ai?

Súly Chấn Vũ truyền âm cười nói :

- Biểu muội, ngay cả giọng nói của ta mà muội cũng không nhận ra à?

Triệu Tô Chân sững sờ đứng trên khóm cây, vừa thoáng kinh ngạc, Súly Chấn Vũ đã từ chỗ tối bước ra, nhìn nàng vẫy vẫy tay truyền âm nói :

- Biểu muội, muội đi theo ta.

Triệu Tô Chân từ trên khóm cây, phi thân xuống, vừa chạy theo Súly Chấn Vũ đến dưới một cây cổ tùng cạnh vách đá, vừa hỏi :

- Làm gì mà bí mật vậy?

Súly Chấn Vũ cười cười nói :

- Trong hang có người đang ngủ, ta ngại làm y thức dậy.

Rồi không chờ đối phương kịp mở miệng, lại cười mỉm nói tiếp :

- Mời biểu muội ngồi, ở đây cách xa cửa hang, chúng ta nói chuyện nhỏ một chút cũng được, khỏi phải dùng chân khí truyền âm.

Triệu Tô Chân ngồi xuống một cái rễ cây tùng rồi hạ giọng hỏi :

- Huynh muốn nói tới vị văn sĩ áo trắng kia chứ gì?

- Đúng vậy.

Súy Chấn Vũ gật gật đầu nói :

- Mấy ngày hôm nay, ông ta làm hộ pháp cho huynh ba đêm chưa từng chớp mắt. Biểu muội, muội làm sao tìm được chỗ này?

Triệu Tô Chân nói :

- Chuyện là thế này, sau khi muội rời Hán Dương, đã một mình về Hàng Châu. Trên đường về ân sư để Ái Nguyệt đón muội ở Cửu Giang, bảo muội đi vòng đến chỗ này...

Súy Chấn Vũ “a” một tiếng nói :

- Biểu muội tới Hàng Châu làm gì?

Triệu Tô Chân đáp :

- Để truy tìm tung tích của một người.

Tiếp theo lại nhìn thẳng Súy Chấn Vũ nói :

- Đúng rồi... biểu... biểu ca, huynh đã biết rõ lai lịch của người ấy rồi phải không?

Nói xong giơ tay chỉ chỉ lên vách núi.

Tuy nàng đã không còn thành kiến với Súy Chấn Vũ, song hai tiếng biểu ca phát ra vẫn có vẻ không được tự nhiên. Song Súy Chấn Vũ hoàn toàn không để ý, lại cười nụ hỏi :

- Biểu muội đến Hàng Châu truy tìm tung tích ai vậy?

Triệu Tô Chân buồn bã thở dài nói :

- Muội ngờ rằng vị văn sĩ áo trắng kia chính là nhị muội cải trang.

Nói xong đem lại việc nàng lên dò thám Cúc viên từ đầu tới cuối tóm tắt kể qua một lượt.

Súy Chấn Vũ im lặng nghe xong, mới mỉm cười bí ẩn nói :

- Biểu muội, tuy muội tới Hàng Châu xuôi ngược vất vả, nhưng muội đoán đúng đây...

Triệu Tố Chân bất giác buột miệng ngạc nhiên hỏi :

- Biểu ca đã biết y là nhị muội rồi à?

- Có thể nói là như vậy.

Súy Chấn Vũ nhè nhẹ thở dài nói :

- Có điều vừa mới lúc này đây, ta mới biết được vì nghe được những lời nàng ta ngủ mơ nói ra...

Triệu Tố Chân hỏi ngay :

- Muội ấy nói những gì?

Lúc Súy Chấn Vũ kể hết những lời Triệu Tố Ngọc ngủ mơ nói ra xong, Triệu Tố Chân không cầm được lệ nóng trào ra đầy mắt, lảm bảm tự nói với mình :

- Thân muội đáng thương, muội thật là khổ quá...

Súy Chấn Vũ thở hắt ra một tiếng nói :

- Biểu muội, ta biết được thân phận nàng ta xong, đang lúc không biết làm sao để an ủi, thì muội đến thật lúc.

Triệu Tố Chân suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Cứ chờ muội ấy tỉnh dậy đã, rồi để muội nói chuyện.

Triệu Tố Chân vừa trút bỏ quần áo cải trang trở lại là một trang giai nhân nghiêng nước nghiêng thành, vừa thản nhiên cười nói :

- Khó lòng quên được ơn người đẹp, biểu ca đã khó lòng quên được, chỉ sợ trong lòng muội ấy cũng chứa đựng một mối nhu tình sâu hơn bề cả mà thôi!

Súy Chấn Vũ bất giác thở dài một tiếng nói :

- Biểu muội, đến cả muội cũng nhẫn tâm cười ta.

Triệu Tô Chân lấy lại vẻ mặt nghiêm trang nói :

- Biểu ca, muội nói thật tình mà.

Súy Chấn Vũ nói :

- Từng qua bề thăm không còn nước, trừ mỗi Vu Sơn chẳng có mây, biểu muội, người ngoài ngoài không thể hiểu thì cũng được, nhưng muội thì quá rõ tâm tình của ta năm ấy mà, lúc rời nhà muội...

Triệu Tô Chân ngắt lời nói :

- Chuyện đã qua rồi, không cần nói lại.

- Huynh phải nói lại.

Súy Chấn Vũ như phản đối nói tiếp :

- Cũng nhiều năm rồi, về chuyện này huynh vẫn mang nặng trong lòng, may sao gặp được cơ hội đêm nay... Biểu muội, trong lòng huynh thì muội mãi mãi trọn vẹn, mãi mãi trong trắng. Huynh biết muội không những trong trắng về tinh thần, mà còn cả về thân thể nữa.

Triệu Tô Chân chăm chú nhìn Súy Chấn Vũ hỏi :

- Lấy gì mà biết?

Súy Chấn Vũ cười nói :

- Vì muội đã luyện thành Đại Thừa Ảo Diệu thần công của sư thúc, công phu này nếu không phải là thân đồng nữ thì không thể luyện thành.

- Huynh thông minh đấy.

Triệu Tô Chân lạnh lùng nói :

- Tóm lại là nhờ có chuyện đó mà huynh mới nói rõ như vừa rồi phải không?

Súy Chấn Vũ nét mặt chột ửng đỏ một lúc lâu mới khẽ khàng nói :

- Biểu muội, hoàng thiên hậu thổ cùng chứng giám cho lòng huynh...

Triệu Tô Chân buồn bã thở dài nói :

- Hoàng thiên hậu thổ không có rãnh đi chứng giám những chuyện này đâu.

Ngừng lại một chút lại nghiêm trang nói tiếp :

- Trước mắt, huynh thử nghĩ xem, phải đối xử với nhị muội đau khổ của muội như thế nào mới là chuyện chính...

Súy Chấn Vũ nhướn mắt nói luôn :

- Biểu muội, phải giải quyết chuyện này thì không phải quyền ở huynh...

Triệu Tô Chân ngắt lời nói :

- Không phải quyền ở huynh à? Về cả tình cả lý, huynh đều không thể từ chối được.

Súy Chấn Vũ cười gượng nói :

- Mới rồi huynh chẳng đã nói rõ rồi sao, nàng ta ngủ mơ nói mê đều tỏ ý muốn lánh đời mà...

Triệu Tô Chân nói :

- Muội ấy là một đứa con gái, mà về cả tình thần lẫn thân xác đều gặp phải những chuyện đau khổ nghiêm trọng đối với một người con gái, làm

sao mà không tránh được tâm lý tự ty? Hay là huynh muốn muội ấy mở miệng xin huynh cưới?

Súy Chấn Vũ vẫn cười gượng nói :

- Tô Chân đừng nghĩ tới chuyện ta tình nguyện, muội thử đặt mình vào vị trí ta mà suy nghĩ thử xem? Chuyện này có phải là dễ dàng đâu!

Triệu Tô Chân ngẫm nghĩ rồi nói :

- Huynh để muội tĩnh tâm suy nghĩ đã.

Một lúc sau quả quyết nói :

- Được, muội cứ lên nói chuyện rõ ràng với nhị muội đã.

Súy Chấn Vũ nhường mắt nói :

- Cái này... sợ không phải là cách thích hợp...

Triệu Tô Chân lạnh lùng nói luôn :

- Nam tử hán, đại trượng phu mà sao lại nhút nhát như trẻ con thế!

Nói xong kiên quyết đứng dậy, lại nói :

- Muội lên trước xem xem, chứ không nên làm muội ấy thức giấc.

Súy Chấn Vũ gật gật đầu, giơ tay chỉ lên hang đá cách đó ngoài trăm trượng, lại cười cười nói :

- Ở chỗ ấy đây, muội sẽ thấy con Tiểu Thúy.

Triệu Tô Chân nghe nói có con Linh Chi mã trong động, bất giác nổi tính tò mò, “ạ” một tiếng, hăm hở leo lên vách núi.

Lúc nàng tới cửa hang, Tiểu Thúy cũng đang thò đầu nhìn ra bên ngoài, vừa thấy cô nương lạ tiến vào, vội vàng kêu lên một tiếng hoảng hốt, chạy vào bên cạnh Triệu Tô Ngọc đang ngủ say, Triệu Tô Ngọc tuy đang ngủ say nhưng công lực của nàng cực cao, đã ngủ qua gần hai giờ, sự

mỏi mệt qua mấy đêm mất ngủ đã giảm quá nửa.

Cho nên khi tiếng kêu của con Tiểu Thúy vừa vang lên, nàng đã lập tức tỉnh giấc, đứng phắt ngay dậy, ôm lấy con Tiểu Thúy vừa phóng như bay từ ngoài vào, vừa kịp tức giận hỏi :

- Ai...?

Chữ ai vừa ra khỏi miệng lại lập tức “ủa” một tiếng hỏi :

- Té ra là Triệu cô nương - Rồi vỗ vỗ con Tiểu Thúy đang run bắn lên trong lòng, hạ giọng nói - Tiểu Thúy đừng sợ, vị cô nương này cũng như ta thôi.

Trong khi nói nàng để ý nhìn không thấy Sứy Chấn Vũ trong hang, lúc ấy mới nhìn Triệu Tố Chân hỏi :

- Triệu cô nương, người chưa gặp lệnh biểu huynh à?

Triệu Tố Chân cười nụ hỏi lại :

- Bạch tướng công muốn nói tới Sứy Chấn Vũ chứ gì?

Triệu Tố Ngọc gật gật đầu nói :

- Đúng rồi.

Triệu Tố Chân nở một nụ cười bí ẩn nói :

- Sứy Chấn Vũ đang đi dạo ngoài hang, có điều y không những là biểu huynh của Triệu Tố Chân, mà còn là biểu huynh của cả ba tỷ muội chúng ta nữa.

Nói xong lấy nét mặt nghiêm trang nói :

- Nhị muội, đừng làm ra vẻ ngơ ngác nữa, ta đã biết rõ muội là nhị muội rồi.

Đang lúc Triệu Tố Ngọc biến sắc, Triệu Tố Chân đã nước mắt doanh tròn, từ từ đi tới bên cạnh, nức nở nói :



- Nhị muội, muội mau bỏ cái vẻ lạnh lùng ấy đi, thế này... tở không dám tới gần muội...

Triệu Tố Ngọc không cảm được hai hàng lệ nóng từ từ lăn xuống trên mặt, run lên nói :

- Tở tở....

Rồi hai người ôm chầm lấy nhau đau xót khóc lặng đi...

\* \* \* \* \*

Khi chân trời phía đông hiện ra màu trắng, từ cửa hang đá xuất hiện hai vị giai nhân quần áo màu tía, hai giai nhân tuyệt sắc này dĩ nhiên là Triệu Tố Chân và Triệu Tố Ngọc đã bỏ lột nam trang. Quả không sai, giữa hai người này từ mặt mũi đến vóc dáng đều giống hệt nhau không thể phân biệt, duy chỉ có một điểm dễ nhận ra là trên cánh mũi bên trái của Triệu Tố Chân có một nốt ruồi.

Lúc ấy Triệu Tố Chân đang ôm chặt con Linh Chi mã đề thương Tiểu Thúy trong lòng, dáng vẻ rất thân thiết, tay khoác lên vai thân muội, cười cười nói :

- Nhị muội, muội gọi huynh ấy đi.

Triệu Tố Ngọc đỏ mặt nói :

- Không, muội không gọi đâu!

Con người từng uy chấn võ lâm khiến người ta không dám nhìn thẳng là văn sĩ áo trắng, một sớm khôi phục bộ mặt con gái cũng không tránh khỏi thói thường, lộ ra vẻ xấu hổ thẹn thùng của con gái. Triệu Tố Chân bất giác cười nhỏ một tiếng nói :

- Nhị muội, sớm tối ở cạnh nhau đã lâu rồi mà...

Triệu Tố Ngọc nét mặt thoáng sa sầm, ngắt lời nói :

- Đại tở, tở mà cứ cười nữa, muội sẽ lập tức bỏ đi đây.

Triệu Tố Chân vội vàng cười nói :

- Đó là tử không phải, để tử gọi cũng được thôi mà.

Trước mặt chợt loáng lên một cái bóng trắng kèm theo tiếng cười lớn :

- Không cần gọi nữa, ta đã tới đây rồi.

Súy Chấn Vũ đã đứng sững trước hai người, ôm quyền vái dài nói :

- Hai vị biểu muội, ngu huynh xin chào.

Triệu Tố Chân cười mỉm không nói, Triệu Tố Ngọc sắc mặt càng đỏ, nhìn xuống không đáp. Triệu Tố Chân nghiêm trang nói :

- Đừng có mồm mép, đi lại đằng kia, chúng ta bàn bạc chuyện chính.

Súy Chấn Vũ dạ dạ lia lịa nói :

- Vâng vâng, ngu huynh xin vâng lệnh.

Ba người vào trong động, ngồi yên đầu đó xong, Triệu Tố Chân cất tiếng nói trước :

- Biểu huynh, mới đây ta hỏi nhị muội, lúc muội ấy rời khỏi Cúc viên, có Thư Chính Văn hộ tống ra ngoài trăm dặm rồi từ đó mới đi một mình.

Súy Chấn Vũ nhìn Triệu Tố Ngọc hỏi :

- Nhị biểu muội, xem ra là Độc Cô Lam phái người đón muội, có lẽ cũng có ý riêng.

Triệu Tố Ngọc cúi mặt mâm mê tà áo nhỏ nhẹ nói :

- Muội nghĩ là thế.

Súy Chấn Vũ nói :

- Việc nhị biểu muội mất tích, Độc Cô Lam chẳng thể không biết, vậy thì

bọn họ đã rõ nhị biểu muội bất ngờ mất tích, lại giữ kín không nói ra, chắc có lý do hay ho lắm đây!

Triệu Tô Chân hỏi ngay :

- Biểu ca liên tưởng tới chuyện gì vậy?

Súy Chấn Vũ nhìn Triệu Tố Ngọc hỏi :

- Nhị biểu muội đã nói qua là từng thấy hai vị lão nhân gia đều vẫn bình thường phải không?

Qua một lúc lâu Triệu Tố Ngọc đã lấy lại vẻ mặt bình thường gật gật đầu nói :

- Đúng rồi, hai vị lão nhân gia đều rất bình thường.

- Hai vị lão nhân gia đều khỏe mạnh bình thường, vậy thì biểu muội thử nghĩ xem, tại sao lại chịu để cho Mộ Dung Quỳnh chi phối được? Ta vừa mới liên tưởng một chuyện là thế này. Thử nghĩ xem, nếu Mộ Dung Quỳnh nói với hai vị là nắm tính mạng của nhị biểu muội để uy hiếp, rồi lại đem võ học cái thế truyền cho để an ủi, hai vị có thể không cúi đầu nghe theo không?

Triệu Tố Ngọc bất giác giật bắn người nói :

- Rất có khả năng là như vậy.

Súy Chấn Vũ nói :

- Có điều có một việc nghĩ mãi không ra, đó là tại sao Lưu tiên bối lại cũng rơi vào tình trạng ấy, cam tâm ra sức giúp đỡ Mộ Dung Quỳnh?

Triệu Tô Chân cười nói :

- Biểu ca, vị Lưu tiên bối anh nói đó chính là sư huynh của cha muội mà!

Súy Chấn Vũ không kìm được kêu ồ rồi vỡ lẽ nói :

- Thế thì chẳng lạ gì!

Triệu Tố Ngọc nhè nhẹ thở dài nói :

- Bất kể là sự thật ra sao, muội cũng phải đem bộ mặt thật tới gặp phụ mẫu một lần. Tỷ tỷ, tỷ đi với muội một phen được không?

Triệu Tố Chân gật đầu nói :

- Được. - Tiếp theo liếc Sứy Chân Vũ một cái, cười cười nói - Không cho biểu ca này cùng đi sao?

Triệu Tố Ngọc nở một nụ cười thê lương nói :

- Tỷ tỷ, nếu không phải là muội mang con Tiểu Thúy, thì phải có được một người chăm sóc nó, chứ muội cần gì có một người nữa cùng đi?

Triệu Tố Chân không giấu được vẻ hoang mang nói :

- Nhị muội, muội không nghe lời chị khuyên sao?

Triệu Tố Ngọc buồn bã thở dài nói :

- Tỷ tỷ, chuyện đã qua thôi đừng nhắc nữa, còn chuyện sắp tới muội đã có cách rồi...

Ngừng lại một chút, nhìn Sứy Chân Vũ nghiêm trang nói :

- Biểu ca, xin tha lỗi vì muội đã nói mấy câu khó nghe. Con trai con gái ở chung với nhau lâu, khó mà không phát sinh tình cảm, huống chi huynh và muội sinh ra lớn lên cùng một chỗ, tuy huynh đã yêu tỷ tỷ của muội... Thôi, chuyện đó cũng chẳng cần nói nữa!

Triệu Tố Chân ngắt lời nói luôn :

- Nhị muội, muội nghe tỷ khuyên vài câu được không?

- Không cần đâu!

Triệu Tố Ngọc cười gượng nói :

- Tỷ tỷ, tỷ cũng biết mình đều đã lớn rồi, không phải là con nít, tỷ không cần khuyên muội, muội thì trong lòng đau thương chẳng có thời giờ đâu mà khuyên tỷ, chúng ta hai tỷ muội mỗi người một số phận, ai cũng đã tự rõ trong lòng, có đúng không?

Triệu Tố Chân đang ảo não thờ dài, Súly Chấn Vũ nghiêm trang nói :

- Hai vị biểu muội, chuyện ấy thôi tạm thời khoan bàn, trước mắt đây có chuyện gấp là tìm cách cứu hai vị lão nhân gia, Lưu tiền bối và tam biểu muội...

Sau đó ba người rì rầm bàn bạc một lúc lâu rồi Súly Chấn Vũ một mình đi trước, còn hai tỷ muội Triệu Tố Chân mãi đến quá trưa mới cùng con Tiểu Thúy nói nhau lên đường.

-----oOo-----

## Chương 36: Cướp tiêu xa tử muội sum họp

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Tám ngày sau hôm thầy trò Tư Mã Đan bị Mộ Dung Quỳnh dùng chất độc Kim Tầm uy hiếp bắt theo, vào sáng sớm ở chân núi Quy Sơn, Triệu Tố Ngọc vẫn cải trang làm văn sĩ áo trắng, cùng đại tử của nàng là Triệu Tố Chân xuất hiện trên đường cái dưới núi.

Triệu Tố Chân cũng mặc áo trắng cải dạng nam trang, sau khi nàng chia tay với Sứy Chấn Vũ, Triệu Tố Ngọc lại ngậm trở về thành Hán Dương dò xét nơi bọn tam muội Triệu Tô Quyên, Mê Hồ Tửu Cái Thân Bá Truyền, Tiêu Tương kiếm khách Lữ Dung Chi bị nhốt đến nay vừa nắm được tin tức vội lên đường đến Quy Sơn cùng Triệu Tố Ngọc tìm cách cứu người.

Lúc ấy Triệu Tố Chân gặp thân muội, bèn đem những tin tức dò xét được kể lại. Triệu Tố Chân nói :

- Sự tình thế này, đêm qua lúc tử ở trong thành Hán Dương, liên lạc được với Cầm Tâm, sai bẩm giúp với ân sư xong, trên đường quay về gặp tổng quản Cúc viên là Bát Tý Na Tra Thư Văn Chính, cũng đang một mình đi gấp trên đường.

Triệu Tố Ngọc hỏi luôn :

- Lúc ấy tử ra mặt tra vấn hành tung của y à?

Triệu Tố Chân cười nói :

- Đúng thế, tên lão tặc ấy vừa mới nhìn thấy tử đã tái mặt, nói năng ầm ớ, trước sau mâu thuẫn, khiến tử đâm ngờ, ra tay chế phục y, căn vặn một lúc mới chịu nói ra rằng lần này y vâng lệnh đi vòng qua Quy Sơn thuê thuyền từ trấn Thái Điện theo Hán Thủy ngược sông đi lên...

Triệu Tố Ngọc ngắt lời cười khỏ nói :

- Đại tử nói nửa ngày vẫn chưa tới chuyện chính...

Triệu Tố Chân nói :

- Thì đang nói tới đây! Thư Văn Chính nói nhiệm vụ của bọn y lần này là có thể áp giải tam muội và bọn Thân đại hiệp đến một chỗ bí mật nào đó trước.

Triệu Tố Ngọc nói ngay :

- Có thể lắm. Nói như vậy, thì y cũng không nắm chắc.

Triệu Tố Chân nói :

- Nhị muội, Thư Văn Chính chẳng qua cũng chỉ là một nhân viên đi tiền trạm, đương nhiên không biết gì nhiều.

Đúng vào lúc ấy, từ xa truyền tới một tràng tiếng vó ngựa rầm rập và tiếng bánh xe lóc cóc. Triệu Tố Chân ngắt lời nói luôn :

- Xe ngựa nào thế nhỉ?

Quả vậy trên đường cái hiện ra hai cỗ xe ngựa lao nhanh tới. Đó không phải là xe ngựa thường, mà là tiêu xa của tiêu cục, cấm tiêu kỳ của Trấn Viễn tiêu cục lừng lẫy oai danh ở bảy tỉnh phía nam. Đi trước nhất là hai hán tử mở đường, trước xe có hai vị tiêu sư, sau xe có bốn vị nữa là sáu hán tử. Xem tình hình này thì chuyến hàng này của Trấn Viễn tiêu cục rất quý giá. Triệu Tố Chân vừa nhìn thấy vội nói ngay :

- Đại tỷ, có đúng đây không?

Triệu Tố Chân nói ngay :

- Đúng rồi! Thư Văn Chính nói là tiêu xa của Trấn Viễn tiêu cục.

Đang khi nói thì nhóm người ngựa của tiêu cục đã đến cách họ không quá mười trượng.

Triệu Tố Ngọc đề cho hai hán tử mở đường và hai tiêu sư đi trước chạy qua rồi bên ngang nhiên vọt ra chặn đường, vung tay trầm quát :

- Đứng lại!

Cỗ xe ngựa lao nhanh, trớn rất mạnh, người đánh xe một mặt kéo ngựa cho xe chệch về một bên, một mặt la lớn :

- Tướng công mau tránh ra...

Người đánh xe nói chưa dứt câu, hai con ngựa đã trờ tới sát người Triệu Tố Ngọc, bị Triệu Tố Ngọc mỗi tay nắm chắc lấy hàm thiếc, một con đẩy ngược lại, đầu qua hí rầm lên, đứng sững luôn tại chỗ. Lúc ấy hai tiêu sư đi trước đã cưỡi ngựa quay mau trở lại, một người cười ha hả nói :

- Hảo thân thủ!

Người còn lại cười lạnh nói tiếp :

- Có điều đang giữa ban ngày ban mặt, lại sát ngay thành thị, thì thật to gan...!

Song y nói chưa dứt thì vút một tiếng, trên trán bên trái của y đã in một vết roi, mà kỳ diệu là ở chỗ nhát roi ấy lại chính là do ngọn roi ngựa trong tay phải y đập vào, nhưng chiếc roi ngựa vẫn trong tay phải của y.

Đang lúc y chưa hiểu gì còn sững người ra, Triệu Tố Ngọc đã cười nhạt nói :

- Mở miệng là mắng người, Trần Viễn tiêu cục các người đi khắp nơi như thế đây phải không?

Một giọng nói mạnh mẽ khác vang đến :

- Mở miệng là mắng người cố nhiên không đúng, nhưng bằng hữu người ra tay đánh người, thì cũng quá giận đấy!

Đó là một lão nhân tuổi trạc năm mươi, tóc hoa râm từ phía sau tiến lên, ông ta nói xong dừng lại lại một chút rồi ngồi trên lưng ngựa ôm quyền thi lễ nói :

- Bằng hữu chặn xe giữa đường, xin hỏi có chuyện gì muốn dạy bảo?

Triệu Tố Ngọc chăm chú nhìn ông ta hỏi :



- Các hạ đứng đầu các tiêu sư áp tải xe này phải không?

Lão nhân tóc hoa râm ấy gật gật đầu nói :

- Đúng thế!

Triệu Tố Ngọc cười cười nói :

- Các hạ yên tâm, tại hạ không phải là ăn cướp, chẳng qua chỉ tìm người thôi...

Lão nhân tóc hoa râm biến sắc ngắt lời hỏi :

- Tìm người à? Có đúng là tìm trên xe không?

Triệu Tố Ngọc cười nụ hỏi :

- Chuyến hàng này của quý tiêu cục có phải là áp tải ba vị quý nhân không?

Lão nhân tóc hoa râm ấy nói :

- Không phải! Tất cả gồm sáu người. Bằng hữu đã nghe rõ chưa?

Triệu Tố Chân hướng về thân muội truyền âm nói :

- Nhị muội lược trận cho ta...

Truyền âm chưa xong thì người đã vọt lên càng xe, thanh trường kiếm trong tay khều một cái, tấm màn vải che cửa vén lên, đưa mắt nhìn vào trong xe, chỉ thấy ở trong đó có một lão nhân áo gấm, một vị mỹ phụ trung niên đeo dây vàng bạc châu báu và một vị công tử trẻ tuổi.

Trong chớp mắt mà Triệu Tố Chân vọt lên khều rèm cửa nhìn vào trong xe, lão nhân tóc bạc hoa râm trên ngựa cũng vọt lên theo, tức giận gầm lên :

- Bằng hữu khinh người quá đấy!

Nhưng tuy ông ta phi thân rất nhanh, cũng không nhanh bằng Đại Tù

Dẫn thần công của Triệu Tố Ngọc. Chỉ thấy Triệu Tố Ngọc giơ tay một cái, lặng lẽ cười nói :

- Trở lại mau!

Nói ra thì thật không thể ngờ được, lão nhân tóc hoa râm đã tới sát sau lưng Triệu Tố Chân, thì sau lưng như có sợi dây kéo lại, theo tay Triệu Tố Ngọc giật lùi lại đó khoảng năm trượng. Triệu Tố Ngọc ra tay dùng thần công kỳ tuyệt này một lần, làm cho tất cả các tiêu sư và hán tử đang nhao nhao chuẩn bị vọt lên đều bị khiếp đảm như ve sào gặp gió rét.

Lúc ấy Triệu Tố Chân mắt đẹp trừng trừng nhìn lướt qua lão nhân áo gấm và mỹ phụ trung niên, như chợt phát hiện được điều gì, chỉ thấy trong ánh mắt nàng lóe lên một tia sáng lạ, trường kiếm trong tay bất giác hắt một cái chém đứt luôn tấm rèm vải rơi xuống. Triệu Tố Ngọc đứng một bên bất giác kinh ngạc hỏi :

- Đại... cái gì đấy?

Trong lúc cấp bách, hai chữ đại tử suất nữa phát ra.

Triệu Tố Chân không trả lời, chỉ chăm chăm nhìn vào trong xe, nói lớn bằng giọng của chính nàng :

- Thân đại ca, tam muội, có nghe được giọng nói của ta không?

Giọng nói trong trẻo này vang lên, lão nhân tóc hoa râm bất giác ngạc nhiên nói :

- Té ra là một vị cô nương à?

Triệu Tố Ngọc nói :

- Đúng rồi, đó là người được gọi là Võ Lâm Đệ Nhất Mỹ Nhân, đại tiểu thư Triệu Tố Chân cô nương của Triệu gia...

Bọn các tiêu sư và hán tử vừa mới đồng thanh “a” lên một tiếng, mũi kiếm của Triệu Tố Chân đã chỉ vào vị công tử trẻ tuổi, cao giọng hỏi :

- Ngươi là ai?

Người ăn mặc kiêu công tử cười nói :

- Triệu cô nương nhân quang rất lợi hại, nhưng phản ứng có hơi chậm chạp một chút.

Triệu Tố Chân kinh ngạc hỏi :

- Câu nói ấy là có ý gì?

Người ăn mặc kiêu công tử nói :

- Triệu cô nương, ngón tay cái trong tay trái của tại hạ đang để trên huyết Linh Đài của lệnh muội mà!

Triệu Tố Chân thở hắt ra nói :

- Ngươi là ai?

Người ăn mặc kiêu công tử cười nói :

- Tại hạ là Uất Trì Huyền, có cái tước hiệu hơi kém văn nhã là Ngọc Diện Sắc Quỷ...

Triệu Tố Chân ngắt lời lập tức quát :

- Quân vô sỉ hèn hạ!

Uất Trì Huyền cười ha hả nói :

- Triệu cô nương, yêu sắc đẹp có cái gì là không tốt. Thánh nhân chẳng cũng từng nói câu yêu sắc đẹp là tính trời cho đó sao?

Triệu Tố Chân lạnh lùng cười một tiếng nói :

- Đừng đắc ý! Ta hỏi ngươi, hai vị này có đúng là tam muội của ta và Thân Bá Truyền đại hiệp không?

Uất Trì Huyền cười ruồi nói :

- Thế nào cũng được.

Triệu Tổ Chân hỏi :

- Còn một vị Lữ Dung Chi đại hiệp đâu?

Uất Trì Huyền nói :

- Lữ đại hiệp ở trong ngăn sau.

Triệu Tổ Chân hỏi tiếp :

- Theo chỗ ta biết, ba người bọn họ đã thỏa thuận với Vương Tử Vân là không được chế ngự huyết đạo, sao bây giờ lại...

Uất Trì Huyền nghe rằng một cái như cười mà không phải cười, nói :

- Thật sơ xuất! Triệu cô nương, trước đây ba vị là khách quý của Vương Tử Vân, còn hiện nay Vương Tử Vân đã bị bức bách phải theo Tứ Hải minh, thì thỏa thuận giữa y với người khác trước đó dĩ nhiên không có giá trị...

Triệu Tổ Ngọc đứng ngoài xe buột miệng ngắt lời hỏi :

- Cái gì? Vương Tử Vân gia nhập Tứ Hải minh rồi à?

Uất Trì Huyền nói :

- Đúng thế! Cả sư phụ Vương Tử Vân là Tư Mã Đan cũng đã gia nhập Tứ Hải minh rồi.

Triệu Tổ Ngọc bắt giắc chau mày, chậm rãi bước tới trước cửa xe, nhìn Uất Trì Huyền nói :

- Uất Trì Huyền, ngươi biết ta là ai không?

Uất Trì Huyền nhìn thấy Triệu Tổ Ngọc, bắt giắc buột miệng kêu lớn :

- Có phải ngươi là vị văn sĩ áo trắng bí ẩn không ngờ đó?

Triệu Tố Ngọc gật đầu nói :

- Đúng rồi, ta chính là người áo trắng từng hơn một lần gặp vị Thái thượng minh chủ Tứ Hải minh bụng đầy mưu lược, học suốt kinh luân của các người đây.

Ngừng lại một chút, lại nhìn thẳng Uất Trì Huyền nói tiếp :

- Uất Trì Huyền, người đã biết ta là ai rồi, giờ người định tính sao?

Uất Trì Huyền ánh mắt âm trầm bất định, im lặng không nói, nhưng ngón tay của y trên huyệt Linh Đài của Triệu Tố Quyên vẫn không nhúc nhích. Triệu Tố Ngọc lặng lẽ cười nói :

- Chuyện này quan hệ tới sự sống chết của người, người nên suy nghĩ cho kỹ.

Tiếp theo lại hướng về Triệu Tố Chân truyền âm nói :

- Đại tỷ giám sát cái xe này cẩn thận, để muội phát lạc đám người của tiêu cục trước đây.

Nàng xoay người bước tới trước lão nhân tóc hoa râm khẽ cười nói :

- Các hạ, những lời nói vừa rồi của chúng ta trên xe, người đều nghe rõ cả rồi chứ?

Vị lão nhân ấy nghiêm trang gật đầu nói :

- Tại hạ vốn không biết, vì bọn họ tự xưng là gia đình quan lại về hưu.

Triệu Tố Ngọc cười nụ nói :

- Biện pháp rất hay, vậy tại hạ xin hỏi một câu nữa, trong các thủ hạ đi theo các hạ ở đây, có ai là người trong Tứ Hải minh hay không?

Lão nhân tóc hoa râm nói ngay :

- Không có! Ở đây đều là người làm việc lâu năm trong bản tiêu cục.

Triệu Tố Ngọc cười nói :

- Như vậy thì tốt rồi, bây giờ xin các hạ đem ngay người của quý cục lui ra xa ngoài mười trượng để tránh cái họa cháy thành vạ lây.

Lão nhân tóc hoa râm ấy thoáng ngẫm nghĩ rồi nói :

- Được, tại hạ vâng lệnh.

Tiếp theo vẫy tay một cái gọi :

- Người trong tiêu cục, theo ta...

Triệu Tố Ngọc cười lớn một tiếng, lại chạy về chỗ cửa xe, nhìn Uất Trì Huyền cười hỏi :

- Uất Trì Huyền suy nghĩ xong chưa?

Uất Trì Huyền cười gượng nói :

- Các hạ, đây là chuyện lớn, ta không thể không suy nghĩ thật kỹ.

Triệu Tố Ngọc nói :

- Ngươi chờ đoàn hộ tống phía sau đến chứ gì? Nói thật với ngươi, cho dù là chính Mộ Dung Quỳnh đích thân tới đây, cũng không giúp ngươi được đâu...

Đang lúc ấy, ánh mắt Triệu Tố Chân chợt chuyển động, dùng chân khí truyền âm nói mấy câu với thân muội, rồi cao giọng nói :

- Xin đại gia cảm phiền giám ở đây một lúc, ta đi rồi sẽ về ngay.

Triệu Tố Ngọc gật đầu, Triệu Tố Chân lập tức vội vã theo ven chân núi chạy đi.

Uất Trì Huyền cười gượng nói :

- Các hạ định sẽ xử trí tại hạ như thế nào? Ta hy vọng nghe được điều kiện của ngươi trước.

Triệu Tố Ngọc nói :

- Điều kiện rất có lợi, chỉ cần người giải khai Á huyết cho Thân đại hiệp và Triệu tam tiểu thư, để ta hỏi họ mấy câu, là có thể tha chết cho người rồi.

Uất Trì Huyền nói :

- Nếu ta không rời tay khỏi huyết Linh Đài của Triệu tam tiểu thư, người không có cách nào cứu được họ đâu.

Triệu Tố Ngọc nói :

- Chuyện đó thì chẳng có liên quan gì tới người.

Uất Trì Huyền cười ruồi nói :

- Chuyện đó thì không có liên quan gì tới ta, được, ta sẽ giải khai Á huyết cho họ, để xem người làm được gì hay ho.

Nói xong bèn giải khai Á huyết cho hai người rồi nói :

- Các hạ, ta chờ xem người đây.

Triệu Tố Ngọc chăm chú nhìn Triệu Tố Quyên bị người ta đòi lột thành mỹ phụ trung niên, nói bằng giọng vốn có của mình :

- Tam muội, tỷ là nhị tỷ của muội đây, muội có nhận ra giọng nói của tỷ không?

Triệu Tố Quyên có lẽ hoang mang, ké giật mình một cái, mắt lóe lên ánh lạ lùng, buột miệng kêu lớn :

- Nhị tỷ... tỷ... tỷ không biết võ công mà?

Uất Trì Huyền cũng không kiềm được tiếng kêu kinh ngạc :

- A! Té ra người là thiếu phu nhân của Chúc gia.

Vừa nghe đến hai chữ Chúc gia. Triệu Tố Ngọc bất giác trợn mắt giận dữ quát :

- Câm miệng!

Uất Trì Huyền nhìn chằm chằm vào nàng cười nói :

- Trong vòng một ngày mà gặp được cả ba người đẹp Triệu gia nổi tiếng võ lâm, kể ra chuyến đi này cũng không uổng phí.

Nhưng rồi tiếp theo lại cảm khái thở dài một tiếng.

Lúc ấy Thân Bá Truyền cũng chăm chú nhìn Triệu Tố Ngọc nói :

- Cô nương đúng là nhị tiểu thư của Triệu gia không?

Triệu Tố Ngọc gật gật đầu nói :

- Đúng mà!

Thân Bá Truyền thở dài một tiếng nói :

- Một người không hiểu võ công lại trở thành cao thủ vô địch, Mê Hồ Tửu Cái ta đây lại càng thêm hồ đồ rồi.

Triệu Tố Quyên lệ nóng đầy mắt hỏi :

- Nhị tỷ, đại tỷ đi đâu vậy?

Triệu Tố Ngọc đáp :

- Tỷ ấy sẽ quay lại ngay.

Triệu Tố Quyên hỏi tiếp :

- Nhị tỷ, tỷ làm thế nào luyện thành võ công vô địch như vậy?

- Chuyện đó sẽ nói sau...

Triệu Tố Ngọc buồn bã thở dài một tiếng nói :



- Tam muội, Thân đại hiệp, ngoài việc bị điếm huyết, hai người còn bị bọn họ làm gì khác nữa không?

Thân Bá Truyền, Triệu Tố Quyên hai người đồng thanh nói :

- Không có đâu.

Triệu Tố Ngọc thở ra một tiếng nói :

- Tốt lắm, vậy là được rồi.

Đúng lúc ấy Triệu Tố Chân đã đi từ bên núi chạy về, đồng thời phía sau lại có một con ngựa chạy theo, trên ngựa rõ ràng là Bát Tý Na Tra Thư Chính Văn từng bị nàng khống chế trước đây. Chỉ thấy y ra roi giục ngựa, theo ruộng lúa mạch cạnh đường cái phóng vút tới, vòng qua chiếc xe thứ nhất kêu to :

- Các vị xin giữ vững vị trí, viện binh của bản mình sẽ lập tức tới ngay bây giờ...

Triệu Tố Chân tức giận quát lớn :

- Thư Chính Văn mau nộp mạng!

Trong câu nói, một ngọn chưởng Phách Không đã từ xa đánh tới. Không! Đó không phải là Phách Không chưởng. Trong luồng chưởng phong lại có thêm ba hòn đá trứng ngỗng rít lên đánh tới. Lấy thân thủ của Triệu Tố Chân lại kèm thêm cơn giận dữ, uy lực đâu phải tầm thường!

Trong lúc Triệu Tố Chân vừa giơ tay lên, Thư Chính Văn đã từ lưng ngựa phi thân lên không, dùng một thức Quyện Điều Đầu Lâm vọt lên chiếc xe thứ hai, đẩy về khoái trá cười rộ nói :

- Triệu cô nương, cảm ơn đã đưa tiễn.

Triệu Tố Chân tức giận quát lớn :

- Thất phu, không thể tha cho ngươi được.

Nhưng lúc nàng sắp phi thân vọt lên, Triệu Tố Ngọc đã gấp gáp nói :

- Đại tỷ, bỏ đi, giải quyết chuyện quan trọng trước mắt này ngay đã.

Triệu Tố Chân gật gật đầu nói :

- Cũng được, các người bàn bạc xong chưa?

Triệu Tố Ngọc nhìn Uất Trì Huyền nói :

- Đã bàn bạc xong rồi! Ta nói là ta làm, bây giờ ngươi có thể đi được rồi.

Uất Trì Huyền cười nói :

- Triệu cô nương nói nghe dễ dàng quá.

Triệu Tố Ngọc trề môi xì một cái nói :

- Điều kiện có lợi như thế mà ngươi còn chưa vừa lòng à?

Uất Trì Huyền nói :

- Ta chưa vừa lòng, cô lại làm gì được ta?

Triệu Tố Ngọc cười nhạt nói :

- Đúng là không thấy quan tài không chịu khóc...

Trong câu nói đã bất ngờ phanh chiếc áo trắng mặc ngoài để lộ ra bộ võ phục xanh, đồng thời đưa cổ tay trắng nõn lên gỡ bỏ tấm khăn che mặt, để lộ ra khuôn mặt nghiêng nước nghiêng thành. Động tác của nàng tự nhiên rất mực, cũng lại đẹp đẽ rất mực, tôn thêm vẻ tuyệt sắc, khiến Uất Trì Huyền vốn mang danh hiệu Sắc Quỷ bất giác thấy hoa cả mắt, nuốt nước miếng lấp bắp nói :

- A! Đẹp thật...

- Đúng đấy!

Triệu Tố Ngọc thản nhiên cười nói :

- Cứ xem cho kỹ đi...

Hai tay nàng lại đưa tay lên bịt lại tấm khăn che mặt, nhưng câu nói chưa dứt, tay phải nàng đã bất ngờ phát xuất thần công không tiền khoáng hậu Cửu Chuyển Đại Tĩnh. Động tác của nàng không hề có chút dấu vết, khiến Uất Trì Huyền trong xe đã cứng cả người, kinh hoàng trợn mắt há miệng rồi, mà Triệu Tố Quyên sát bên cạnh cũng không hề phát giác.

Vì lúc đưa tấm khăn lên che mặt lại, tay phải nàng ở phía sau đã dừng lại, năm ngón bung ra thành năm luồng chỉ phong cách không chụp vào Uất Trì Huyền. Triệu Tố Chân đứng một bên vừa thấy vẻ mặt Uất Trì Huyền có nét khác lạ, mới sực nghĩ ra. Triệu Tố Ngọc đã chăm chú nhìn Uất Trì Huyền cười khẽ một tiếng nói :

- Uất Trì Huyền, mới rồi ta đã đáp ứng tha chết cho ngươi, ngươi còn chưa vừa lòng, bây giờ ngươi phải hối hận rồi.

Câu nói vừa dứt, ngón trỏ tay phải của nàng biến thành thế cách không liên tiếp điem ra ba phát, chỉ thấy Uất Trì Huyền như bị điện giật, toàn thân rung lên ba cái, sắc mặt trong khoảng chớp mắt đã biến thành tái xanh, đồng thời tay trái của y để trên huyệt Linh Đài của Triệu Tố Quyên cũng rơi xuống.

Lúc ấy Thư Chính Văn cũng dong chiếc xe ngựa quay ngược chạy nhanh trở lại :

- Triệu đại tiểu thư, lão hủ may không nhục mạng.

Câu nói chưa dứt, đã thấy ông ta cùng Lữ Dung Chi từ trong xe cùng bước ra. Nguyên lại Triệu Tố Chân đem trước bắt được Thư Chính Văn, hỏi rõ mọi chuyện xong lập tức đem cả người lẫn ngựa tới giấu ở khu rừng cạnh núi. Bát Tý Na Tra Thư Chính Văn xưa nay vốn không có tội ác gì lớn, sở dĩ bị Chúc Thiên Thu lợi dụng chỉ vì bị Chúc Thiên Thu uy hiếp mà thôi.

Cho nên sau khi được Triệu Tố Chân giảng giải, ông ta đã hiểu rõ lỗi trước, quyết từ bỏ chỗ tối theo về đường sáng, bèn đem các tin tức báo cho Triệu Tố Chân. Cũng chính nhờ vậy Triệu Tố Chân mới nhân tình hình, rồi nghĩ ra cách lợi dụng Thư Chính Văn để giải thoát cho Lữ Dung

Chi. Lúc nàng vội vàng truyền âm nói cho Triệu Tố Ngọc biết rồi vội vã bỏ đi là để bố trí công việc như thế nên mới đạt được kết quả trước mắt.

Nguyên lai trên cỗ xe ngựa phía sau, tuy có hai người áp giải Lữ Dung Chi không bằng hai người Thân Bá Truyền và Triệu Tố Quyên, nên hai người áp giải kia võ công thua xa Uất Trì Huyền, nhờ vậy mà Thư Chính Văn mới nhân lúc bất ý ra tay thu ngay được thành công.

Triệu Tố Chân cười nụ nói :

- Đa tạ Thư đại hiệp.

Tiếp theo nhìn về hướng Lữ Dung Chi, Triệu Tố Chân ôm quyền vái dài nói :

- Lữ đại hiệp phải một phen hoảng sợ!

Cùng lúc ấy, Lữ Dung Chi thật rất xấu hổ. Triệu Tố Chân nghiêm trang nói :

- Lữ đại hiệp tự bản thân chẳng có gì phải xấu hổ cả.

Lữ Dung Chi bước tới cạnh nàng, ánh mắt hướng qua Triệu Tố Ngọc, hỏi luôn :

- Vị cô nương này là...

Triệu Tố Chân nói :

- Đó là nhị muội Tố Ngọc...

- A...!

Lữ Dung Chi ôm quyền vái dài nói :

- Lữ Dung Chi xin ra mắt nhị tiểu thư.

Thư Chính Văn sắc mặt chợt thay đổi, nhìn Triệu Tố Ngọc cung kính thi lễ nói :

- Thư Chính Văn xin ra mắt nhị tiểu thư.

Triệu Tố Ngọc lúng túng đáp lễ nói :

- Không dám, hai vị đừng đa lễ.

Tiếp theo nhìn qua Triệu Tố Chân cười nói :

- Đại tỷ, hay là ta nên khai giải huyết đạo cho Thân đại hiệp và tam muội đi!

Triệu Tố Chân bất giác im bật tiếng cười nói :

- Phải phải, tỷ vui mừng quá quên cả chuyện chính.

Nói xong vội vàng bước vào trong xe giải khai huyết đạo cho hai người...

Triệu Tố Ngọc nhìn thân muội truyền âm nói :

- Tam muội, gã Sắc Quý này... chưa từng vô lễ với muội chứ?

Triệu Tố Quyên sắc mặt đỏ bừng, truyền âm đáp :

- Còn may là sáng sớm hôm nay mới rơi vào tay y, nếu hai tỷ không đến cứu kịp thời, tối nay thật không biết thế nào...

Triệu Tố Ngọc cắn môi nói :

- Tam muội, gã này nên xử trí thế nào đây?

Triệu Tố Quyên nhỏ nhẹ đáp :

- Xin tùy ý nhị tỷ.

Triệu Tố Ngọc suy nghĩ một thoáng rồi nhìn chăm chăm vào Uất Trì Huyền cười nhạt nói :

- Uất Trì Huyền, cứ theo việc làm của ngươi lúc bình thời, thì phải lấy cái mạng cho của ngươi đi mới phải, nhưng ta đã nói là tha chết cho

ngươi, tuy ngươi chưa vừa lòng, có điều ta đã nói là làm...

Triệu Tố Quyên nói luôn :

- Nhị tỷ, mới rồi tỷ đáp ứng điều kiện có lợi gì cho y thế?

Triệu Tố Ngọc nói :

- Tam muội có chỗ chưa rõ, mới rồi hai người bị chế ngự trong tay hắn, không thể tự nói được, dĩ nhiên ta không thể biết ngoài việc bị điễm huyết, hai người còn bị chế ngự bằng cách nào khác không, cho nên không thể hành động bừa, thành ra phải cho y một điều kiện có lợi, là chỉ phế bỏ võ công của y, để kiếp này, không còn có thể... có thể làm chuyện đòi bại, lưu lại cái mạng của y để răn đời cũng tốt.

Ngừng lại một chút, mới nhìn Uất Trì Huyền cười nhạt nói :

- Uất Trì Huyền, ngươi đi được rồi.

Gã Uất Trì Huyền tự khen mình là Sắc Quỷ Phong Lưu này trong khoảng khắc như đã trở thành ông già năm mươi tuổi, nghe xong câu nói, ném qua Triệu Tố Ngọc một cái nhìn đầy vẻ căm hờn rồi bò ra khỏi xe, thất thủ bước đi.

Lúc ấy Triệu Tố Ngọc chột nhướng mày nói :

- Phía Hán Dương có người tới.

Trong quần hiệp có mặt, Triệu Tố Ngọc có công lực cao nhất cho nên mới nghe được tiếng người đến từ phía Hán Dương, chứ những người kia đều chưa nghe thấy. Tất cả cùng im lặng nghe ngóng một lúc, Triệu Tố Ngọc lại nói :

- Ít nhất cũng có năm người cưỡi ngựa trở lên.

Một tràng tiếng vó ngựa rầm rập từ xa vang lên dưới ánh nắng buổi sáng, chỉ thấy trên đường cát bụi bay mù mịt, có sáu người cưỡi ngựa phi nhanh tới. Triệu Tố Ngọc chăm chú nhìn qua một thoáng, như lộ vẻ thất vọng nói :

- Hình như là người của ta...

Quả thật, sáu người cưỡi ngựa ấy là người cùng phe.

Một con ngựa dẫn đầu chở Bách Liễu thân ni, kế đó Bạch Sát Long Nữ Bạch đại nương và hai thị nữ của Triệu Tổ Chân cùng Túc Bảo Nguyên, Liêu Văn Hùng hai người. Triệu Tổ Chân bước ra trước chào đón, đương nhiên tiếp theo đó là một trường ồn ào vui vẻ. Bách Liễu thân ni cùng quần hiệp hỏi thăm nhau qua loa xong, lập tức nghiêm trang nói :

- Chư vị, xin mau mau chuẩn bị, có thể Mộ Dung Quỳnh sẽ đến ngay bây giờ đây!

Triệu Tổ Ngọc chột cau mày nói :

- Bà ta tới thì rất tốt.

Triệu Tổ Chân hỏi :

- Sư phụ, người đã ước hẹn với bà ta à?

Bách Liễu thân ni cười nói :

- Ta tuy không có hẹn ước với bà ta nhưng biết rõ bà ta đang đuổi theo, vì ở Hán Dương ta được tin tức của con và nhị cô nương rồi đã cố ý đánh động bà ta bằng cách gấp rút tới đây, mục đích để bà ta đuổi theo, giờ lại thêm chuyện bọn tam cô nương ba người được giải thoát, ta nghĩ bà ta sẽ lập tức theo dấu vết tới đây ngay.

Triệu Tổ Ngọc gật gật đầu nói :

- Thân ni phân tích rất có lý.

Đang lúc mọi người trò chuyện, thì từ xa vang tới một tràng tiếng vó ngựa phi dòn, càng lúc càng gần. Theo phỏng đoán thì đó là một toán người ngựa, ít nhất cũng có mười lăm kỵ mã trở lên. Triệu Tổ Ngọc cau mày nói :

- Thân ni, rất có thể đây là Mộ Dung Quỳnh đã đuổi gấp tới như là lời người nói đây.

Bách Liễu thân ni nghe ngóng một thoáng nói :

- Đúng rồi, người tới cũng không ít đâu.

Triệu Tố Ngọc cao giọng nói :

- Các vị, địch nhân sẽ tới ngay bây giờ, xin các vị chuẩn bị ngay.

Thân Bá Truyền cười nói trước :

- Nhị tiểu thư, Đả Cầu bổng của lão khiêu hóa đã có cái để thay rồi.

Nói xong đã giơ cây gậy trúc xanh trong tay lên, nguyên là ông ta vừa chặt ở ven núi.

Trong lúc đang nói chuyện, một đoàn người ngựa từ phía Hán Dương phi gấp đã đến sát gần. Đúng thế, đoàn người ngựa ấy chính là nhóm cao thủ của Tứ Hải minh do Mộ Dung Quỳnh dẫn đầu. Ngoài Mộ Dung Quỳnh, còn có Độc Cô Lam và ba người trong đám Tam công Tứ hầu của ông ta, hai Đàn chủ Kế Hoạch đàn và Chấp Hành đàn của Tứ Hải minh là Thái Ất chân nhân và Phổ Độ đại sư, cha con Chúc Thiên Thu, Chúc Thiếu Thu, và tám người lạ mặt khác gồm cả cao thủ tăng đạo, ni, tục cộng tất cả là mười bảy người.

-----oOo-----



## Chương 37: Gái oán trị phu quân khai sát giới

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Đôi bên ranh giới rõ ràng, bày thành trận thế ở đường cái xong, Mộ Dung Quỳnh cao giọng lên tiếng nói trước :

- Bên kia do ai đứng đầu?

Bách Liễu thân ni thông thả bước ra nói :

- Bên phía ta thì bản ni lớn tuổi nhất, tạm thời do bản ni làm đại biểu để nói chuyện.

- Nghe nói người áo trắng bí ẩn của các người đã để lộ gương mặt thật có đúng hay không?

Bách Liễu thân ni cười nói :

- Tin tức của Mộ Dung Quỳnh thí chủ thật là mau lẹ...

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng ngắt lời nói :

- Đừng rườm lời, hãy trả lời câu hỏi của ta.

Bách Liễu thân ni nói :

- Đúng thế, vị áo trắng ấy chính là nhị tiểu thư của Tùng viên chủ nhân Triệu Nguyên Lượng đại hiệp.

Mộ Dung Quỳnh biết sắc, thoáng trầm ngâm rồi nói :

- Tốt lắm, người mời nàng ta ra đây nói chuyện.

Bách Liễu thân ni nói :

- Không có vấn đề gì, song có một việc ngoài lề mà chúng ta phải nói trước cho rõ ràng. Những người trong tiêu cục này, hy vọng người đừng làm phiền họ...

Mộ Dung Quỳnh tức giận ngắt lời nói :

- Đừng nhảm nhí! Những việc vừa qua ta đã nghe chính miệng Uất Trì Huyền báo cáo lại, thì còn làm phiền họ cái gì.

- Nếu vậy thì tốt!

Bách Liễu thần ni ngoái đầu nhìn nhóm người của Trấn Viễn tiêu cực cao giọng nói :

- Các vị thí chủ! Ở đây đã không còn việc cho các vị làm, thì có thể yên tâm đi được rồi.

Sau khi nhóm người của Trấn Viễn tiêu cực im lặng rút đi rồi, Triệu Tố Ngọc cũng thông thả bước ra đứng cạnh Bách Liễu thần ni, nhìn Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười nói :

- Thái thượng triệu ra gặp, có điều gì dạy dỗ vậy?

Mộ Dung Quỳnh ánh mắt xa xôi nhìn lên phía trên đầu Triệu Tố Ngọc một lúc rồi mới cười gằn nói :

- Cô nương khách sáo quá, có việc dạy dỗ thì lại không phải là lão bà này.

Quay đầu hạ giọng gọi một tiếng :

- Thiếu Thu, ngươi còn chưa ra đây à?

Chúc Thiếu Thu dạ một tiếng ngang nhiên tiến ra. Triệu Tố Ngọc nét mặt đanh lại, hạ giọng quát :

- Chúc Thiếu Thu, ngươi còn dám vác mặt ra gặp ta à?

Chúc Thiếu Thu cậy có Mộ Dung Quỳnh và nghĩa phụ Độc Cô Lam, lại cười nhạt ra vẻ đầy sức mạn có lý lẽ nói :

- Triệu Tố Ngọc, đừng quên rằng cô là vợ ta, cô còn dám ra mặt gặp người, ta đường đường nam tử hán đại trượng phu, tại sao không thể ra gặp mặt ngươi?

Triệu Tố Ngọc sắc mặt biến đổi mấy lần, thân hình mảnh dẻ khẽ run lên một lúc mới cố trấn tĩnh lại được, mắt chiếu ra ánh sáng lạnh lẽo nhìn vào Chúc Thiệu Thu trầm giọng nói :

- Chúc Thiệu Thu, nếu ngươi còn muốn giữ được thằng con một của ngươi, thì mau mau cản nó lại...

Chúc Thiệu Thu cậy có Mộ Dung Quỳnh đứng liền bên cạnh, lại phóng tâm không úy kỵ gì cười sang sảng ngắt lời nói :

- Triệu Tố Ngọc, chứ không phải là người mưu giết phu quân không thành...

Câu nói của y chưa dứt, Triệu Tố Ngọc đưa cổ tay phải ra, thân hình Chúc Thiệu Thu chột vọt lên bay tới trước mặt Triệu Tố Ngọc. Mộ Dung Quỳnh cười lạnh một tiếng, người cũng lập tức vọt lên. Bên phía quần hiệp, Bách Liễu thần ni cũng phi thân ra nói :

- Bần ni xin bồi tiếp thí chi đùa giỡn...

Trong câu nói, hai người đã đối nhau một chưởng, nghe bình một tiếng vang rền, hai người đang vọt lên trên không đều bị chấn động rơi xuống. Bách Liễu thần ni rơi xuống đất còn lùi lại hai bước, nhưng bà như chân không chắm đất, lại lập tức phi thân vọt lên lần nữa, liền mở ra một trường ác đấu kịch liệt. Lúc ấy Triệu Tố Ngọc giang thẳng tay bóp bóp chát chát, đánh Chúc Thiệu Thu bốn cái tát đả lửa ù tai. Chúc Thiệu Thu răng gãy môi dập, mũi miệng ứa máu, khuôn mặt thanh tú vốn có lúc bấy giờ đôi thành tím bầm.

Thật ra đó là chuyện chỉ diễn ra trong khoảng chớp mắt. Lúc Triệu Tố Ngọc trừng mắt Chúc Thiệu Thu, Độc Cô Lam cũng quát lên một tiếng, phi thân vọt ra, thân người chưa đến nơi, một chưởng phác không đã đánh tới Triệu Tố Ngọc. Triệu Tố Ngọc vung chưởng cười lạnh một tiếng :

- Cút về chỗ.

Bình... một tiếng, Độc Cô Lam bị chấn động tung lên không lộn một vòng rồi lạt người lại. Triệu Tố Ngọc chỉ vào mặt Chúc Thiệu Thu cười

nhặt một tiếng nói :

- Chúc Thiệu Thu, người biết vì sao ta không giết người không?

Chúc Thiệu Thu như người đã quyết liều mạng, nghe xong câu nói, lập tức gào lên :

- Tiện nhân! Chỉ vì người sợ mang tiếng giết phu quân thôi!

Triệu Tố Ngọc giọng lạnh như băng nói :

- Hạnh phúc Triệu Tố Ngọc một đời tan nát vì một đôi cha con chẳng bằng chó má chúng bay, đứng ra mà xét, có đem bả vằm cha con người làm vụn mảnh cũng không có cách nào làm cho ta tiêu tan oán hận!

Ngưng lại một chút, lại quắc mắt cười lạnh nói :

- Người nghĩ ta sợ mang tội giết phu quân gì đó à?

Giọng nói lạnh lẽo khiến Chúc Thiệu Thu run lên cầm cập. Triệu Tố Ngọc trong mắt lóe ra tia sáng lạnh nói :

- Nói thật cho người rõ, Triệu Tố Ngọc ta từ trước tới nay chưa từng giết ai, ta không muốn vì một đôi cha con chẳng bằng chó má các người mà lại mở sát giới.

Giọng nói ngừng một lát, nàng nghiêm sắc mặt nói :

- Thất phu, người liều mà nhớ đấy, từ nay trở đi, người mà dám tới trước mặt ta mở mồm một chữ nửa câu nhắc tới chuyện cũ, ta sẽ cho cha con các người kẻ sống người chết chia lìa.

Nói xong lại quát lớn hỏi :

- Nghe rõ chưa?

Chúc Thiệu Thu không biết làm sao chỉ gật gật đầu nói :

- Nghe rõ rồi.

Triệu Tố Ngọc lạnh lùng cười nói :

- Nghe rõ rồi thì ráng mà nhớ!

Rồi phi luôn một cước, giận dữ quát :

- Cút!

Thân hình Chúc Thiều Thu như con diều đứt dây tung tới trước mặt Chúc Thiên Thu. Lúc ấy Bách Liễu thần ni ác đấu với Mộ Dung Quỳnh ngoài trăm chiêu, đã hoàn toàn không còn khả năng đánh trả. Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Hồ Hồng Ngọc nguoi mà chống đỡ được trăm chiêu nữa, Mộ Dung Quỳnh ta lập tức tự động rút lui khỏi giang hồ!

Nhưng câu nói của bà ta vừa dứt, Triệu Tố Ngọc đã tiếp luôn :

- Giết gà cần gì tới dao mổ trâu, thần ni tiên bối, xin người lùi lại.

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Còn lui được sao?

Rồi hô hô hô đánh luôn ba chưởng, đẩy Bách Liễu thần ni lùi lại ba bước. Lúc ấy Độc Cô Lam vẻ mặt hung ác như lệ quỷ, vung chưởng giận dữ quát :

- Mau lên, chặn con nha đầu lại.

Một công một hầu trong thủ hạ của ông ta và Phở Độ đại sư, Thái Át chân nhân bốn người cùng dạ một tiếng, hướng về Triệu Tố Ngọc vọt tới. Triệu Tố Ngọc cao giọng quát :

- Mộ Dung Quỳnh, nguoi thật lòng muốn ta mở sát giới phải không.

Thì đã bị bốn cao thủ vây quanh, còn Độc Cô Lam cũng đồng thời phi thân vọt tới Triệu Tố Quyên.

Công lực của Độc Cô Lam, ngày trước đã phải người người trong Tam

thánh hợp lại mới đánh thắng được, đến nay thân thủ của ông ta càng cao, một kẻ hậu bối như Triệu Tố Quyên không phải là địch thủ, nên vừa giao thủ, Triệu Tố Quyên đã bị đẩy lùi liên tiếp về phía sau, Triệu Tố Chân và Thân Bá Truyền hai người vừa nhìn thấy tình hình, vội vàng phi thân tới chi viện mới miễn cưỡng chi trì được. Cách đó một khoảng, Bạch đại nương, Lữ Dung Chi, Túc Bảo Nguyên, Liễu Văn Hùng và hai thị nữ của Triệu Tố Chân cũng đồng thời bị tám người lạ mặt bao vây vào giữa, chỉ còn cha con Chúc Thiên Thu đứng im chưa tham chiến mà thôi.

Về mặt nhân số thì quân hiệp vốn đã rơi vào thế kém, một trường hỗn chiến vừa mở ra, dĩ nhiên thế bất lợi nghiêng về phía họ. Triệu Tố Ngọc vừa quát xong thì trường hỗn chiến cũng phát sinh. Mộ Dung Quỳnh cao giọng quát :

- Con nha đầu đừng khoe khoang, lão thân thu thập Hồ Hồng Ngọc xong sẽ tới thu thập ngươi...

Lúc ấy Bách Liễu thân ni cũng lướt tới nói :

- Triệu cô nương, xin ra tay vãn hồi thế yếu, bảo hộ an toàn cho mọi người, bản ni ít nhất cũng còn giữ vững được một trăm chiêu nữa...

Trong lúc câu nói vang lên, bọn Triệu Tố Chân, Triệu Tố Quyên, Thân Bá Truyền ra sức chống Độc Cô Lam đã rơi vào thế nguy hiểm còn bọn Bạch đại nương, Túc Bảo Nguyên cũng đã hiện rõ vẻ không chống cự nổi. Triệu Tố Ngọc bèn nghĩ đến sự an toàn của mọi người, nhưng chính nàng bị bốn cao thủ cầm chân, trong lúc nóng ruột, nàng quát mắt giận dữ quát :

- Bốn người các ngươi không biết sống chết, thì đừng trách ta hạ thủ không lưu tình!

Câu nói của nàng chưa dứt, chỉ nghe Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Hồ Hồng Ngọc, chỉ cần ngươi giữ nổi được một trăm chiêu, thì ta sẽ tha cho ngươi.

Triệu Tố Ngọc quát vang :

- Kẻ nào chống ta là chết.

Bình một tiếng vang rền, Thái Ất chân nhân xông vào vào trước bị chấn động tung ra ngoài hai trượng, thanh Tùng Văn cổ kiếm đã nằm trong tay Triệu Tố Ngọc. Thanh kiếm trong tay, Triệu Tố Ngọc lúc ấy như hổ thêm cánh, tay phải vung kiếm, tay trái phát chưởng, thân hình xoay một vòng, Phở Độ đại sư theo tay tung ra ngoài một trượng, ánh sáng lạnh chớp theo, một công hầu đã bị chém ngang lưng đứt thành bốn đoạn.

Đây là lần đầu tiên Triệu Tố Ngọc giết người, chỉ vì nàng trong tình thế cấp bách phải giận dữ đại khai sát giới, nhưng ra tay cũng có tính toán, đối với hai Chưởng môn Thiếu Lâm, Võ Đang là Phở Độ đại sư và Thái Ất chân nhân thì chỉ đánh cho trọng thương thôi. Triệu Tố Ngọc ra khỏi vùng vây, hú lên một tiếng trong trẻo, toàn thân hóa thành một cái cầu vòng trút xuống Độc Cô Lam. Đây là Ngự kiếm thuật tối cao trong kiếm đạo, chỉ người nào có công lực tương đương mới có thể chống đỡ còn ngoài ra chỉ còn cách nhắm mắt chờ chết mà thôi.

Độc Cô Lam là đại hành gia, đương nhiên biết rõ sự lợi hại, vừa trông thấy thế kiếm cũng không giữ thể diện nữa, mà phi thân trốn tránh, vừa cao giọng gọi lớn :

- Thái thượng, mau chặn con nha đầu này lại.

Triệu Tố Ngọc ngự kiếm đuổi theo Độc Cô Lam, chạy ngang chỗ bọn Bạch đại nương hỗn chiến, tiện tay giải vây cho bọn họ, chỉ thấy một cái cầu vòng trắng lướt qua, tiếng gào thảm nỗi nhau vang lên, tám người lạ mặt bao vây bọn Bạch đại nương đã có ba người bị chém chết.

Bọn Bạch đại nương áp lực giảm hẳn, tinh thần lại phấn chấn, đồng thời bọn Thân Bá Truyền, Triệu Tố Quyên, Thiêu Tố Chân ba người cũng nhân lúc Độc Cô Lam tháo lui, lại xông qua tầng viện, chuyển bại thành thắng, lại thành thế bao vây năm người lạ mặt. Lúc ấy Bách Liễu thần ni đơn độc chống chọi với đệ nhất ma đầu một thời, thật ra đã đem toàn lực ra đối phó, cũng không còn cách nào chống đỡ nữa. Nhưng bà ta thấy mình đã chuyển bại thành thắng, đối nguy làm yên, tự nhiên cũng phấn khởi tinh thần. Đúng lúc ấy Triệu Tố Ngọc ngự kiếm phi nhanh tới, người chưa tới nơi đã quát vang :

- Thần ni tiền bối, xin mau mau lui ra.

Bách Liễu thân ni hết sức đánh ra một chiêu, lui ngay ra ngoài năm trượng. Công lực của Mộ Dung Quỳnh so với Triệu Tố Ngọc chẳng qua cũng chỉ kém chút, nhưng bà ta ra sức đánh với Bách Liễu thân ni đã tiêu hao không ít chân lực, trong lúc gấp rút, tự biết không thể chống lại ngự kiếm, cũng chỉ còn cách né tránh thoát ra khỏi đòn sát thủ của Triệu Tố Ngọc, tức giận quát :

- Con nha đầu, ngươi đứng lại cho ta.

Triệu Tố Ngọc thu kinh đứng lại cách bà ta một trượng, tay cầm thanh Tùng Văn Cổ Kiếm, lạnh lùng cười nói :

- Mộ Dung Quỳnh, ta với ngươi som muộn gì cũng không tránh khỏi một phen quyết chiến với nhau, thôi thì việc gì hôm nay làm được đừng để ngày mai, chúng ta giải quyết với nhau hôm nay cũng hay.

Mộ Dung Quỳnh quét mắt nhìn qua, bà ta mang theo mười sáu người lúc này thì Phổ Độ đại sư, Thái Ất chân nhân bị thương, một công hầu cùng ba người khác bị ngự kiếm của Triệu Tố Ngọc chém chết, cha con Chúc Thiên Thu trong lòng đã sợ sệt không dám vọng động, đã trở thành hai người thừa. Chỉ còn có một người lạ mặt cố gắng chống cự một bên, thật ra nếu không có Độc Cô Lam phi thân tránh khỏi một kiếm của Triệu Tố Ngọc xong lập tức quay lại chi viện thì họ cũng đã dữ nhiều lành ít rồi. Tình hình này khiến Mộ Dung Quỳnh trong lòng hoảng sợ, nhưng bà ta bên ngoài vẫn lạnh lùng hừ một tiếng nói :

- Ngươi cho rằng đã nắm chắc phần thắng rồi à?

Triệu Tố Ngọc lặng lẽ cười nói :

- Thời gian của chúng ta đều rất quý báu, không nên nhiều lời. Mộ Dung Quỳnh, ta biết ngươi không mang binh khí, nên mau tới bên cạnh người chết mà lấy!

Mộ Dung Quỳnh lạnh lung ngắt lời nói :

- Lão thân mang hay không mang binh khí, không cần ngươi phải lo!

Ngừng lại một chút, ngoảnh đầu trầm giọng quát một tiếng :



- Mau mau dừng tay.

Bọn Độc Cô Lam và Triệu Tổ Chân đang kịch chiến nghe câu nói đều vội vàng lùi khỏi vòng chiến. Mộ Dung Quỳnh mới nhìn thẳng Triệu Tổ Ngọc cười mà như không phải cười nói :

- Nha đầu, ta không nói bậy, xem tình hình trước mắt thì ngươi đã chiếm thế thượng phong?

Triệu Tổ Ngọc trề môi xì một cái nói :

- Thế nào thì ngươi cũng đã biết rõ rồi...

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời cười nhạt nói :

- Có điều ta muốn cho ngươi rõ, phụ mẫu của ngươi đều đang nằm trong tay ta.

Triệu Tổ Ngọc cũng cười nhạt nói :

- Thì chỉ cần bắt người trước, có sợ gì ngươi không vội vàng giao ra.

Mộ Dung Quỳnh ngẩng đầu cười ha hả nói :

- Nha đầu, ngươi thử nghĩ lại xem, ngươi có bắt nổi ta hay không?

Triệu Tổ Ngọc nói :

- Lời nói không đủ làm bằng cứ, thử qua sẽ biết.

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Quả là ỷ mạnh lấn người, nha đầu, ta thừa nhận rằng trước mắt bên ngươi đã chiếm được thượng phong, cũng thừa nhận rằng công lực của ngươi cao hơn ta một mực, nhưng bằng vào bấy nhiêu mà nghĩ là bắt được ta, thì ta không dám nói khoe, chứ ngươi không có cách nào làm được đâu.

Mộ Dung Quỳnh nói mấy câu ấy thật ra rất đúng, khiến cho Triệu Tổ

Ngọc trong lúc nhất thời không có cách nào đối đáp.

Mộ Dung Quỳnh vừa mới cười lạnh, Triệu Tố Ngọc cũng lặng lẽ cười nói :

- Ta vừa nói rồi cứ thử qua sẽ biết.

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Người trong lòng cũng chưa nắm chắc phần thắng, theo ý lão bà tử ta thấy, hôm nay chúng ta nên dừng lại ở đây.

Không chờ đối phương trả lời, lại lập tức nói tiếp :

- Người cần cứu được phụ mẫu, ta cũng cần phải sắp xếp lại công việc, chúng ta hai người đều có chuyện, sao lại phải mất công đánh nhau vô vị, để phí thời gian quý báu.

Triệu Tố Ngọc cau mày suy nghĩ, Thiêu Tố Chân truyền âm hỏi :

- Nhị muội, muội nắm chắc sẽ chế phục được bà ta không?

Triệu Tố Ngọc truyền âm nói :

- Không dễ dàng đâu.

Triệu Tố Chân nói :

- Vậy thì chúng ta cứ bàn cách cứu phụ mẫu trước rồi sẽ tính tiếp.

Vừa lúc ấy Bách Liễu thần ni cũng nghiêm trang nói :

- Cô nương nếu không nắm chắc sẽ bắt được bà ta, thì nên tính việc cứu các vị lệnh đường trước.

- Đúng quá!

Mộ Dung Quỳnh cười lớn nói :

- Đúng thật là người có mưu trí thường nghĩ giống nhau.

Bách Liễu thân ni lạnh lùng nói luôn :

- Mộ Dung thí chủ, xin đừng nói chuyện đưa đẩy, bản ni có một câu muốn nói trước mặt người biết là với địa vị và thân phận của người mà lại bắt hiếp phụ mẫu người ta, cũng chẳng phải là...

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời cười nói :

- Hồ Hồng Ngọc, phu thê Triệu đại hiệp thì người cũng gặp cách đây không lâu, bọn họ có phải là bị ta bắt hiếp hay không?

Bách Liễu thân ni nói :

- Bất kể thế nào, bản ni cũng mong người giữ gìn thân phận, đừng giở trò gì đối với Triệu đại hiệp.

Mộ Dung Quỳnh gật đầu nói :

- Cái đó dĩ nhiên, có điều không làm gì đối với phu thê Triệu đại hiệp cũng có kỳ hạn.

Bách Liễu thân ni kinh ngạc hỏi :

- Câu ấy có ý gì?

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Lý do này rất đơn giản, cho đến hôm nay Đinh Tứ, Lưu Bán Tăng và phu thê Triệu Nguyên Lượng đã thành bốn đại vương của chúa tể võ lâm là ta, cho dù các người muốn cứu bằng được, nhưng ta lại không thể dễ dàng để các người đắc thủ.

Bách Liễu thân ni nói :

- Thế thì bản ni rõ rồi. Bây giờ xin nói rõ kỳ hạn của người.

Mộ Dung Quỳnh nói luôn :

- Tính từ giờ này, cho tới giờ này tối nay.

Triệu Tố Ngọc hỏi tiếp :

- Như người nói nếu ta không thể trong thời hạn ấy cứu phụ mẫu ta, thì người sẽ ra tay chế ngự họ?

Mộ Dung Quỳnh nhìn Bách Liễu thân ni nói :

- Đúng thế, kỳ hạn ấy cũng dành luôn cho Đinh Tứ và Lưu Bán Tăng.

Bách Liễu thân ni nhìn Triệu Tố Ngọc hỏi luôn :

- Triệu cô nương nghĩ sao?

Triệu Tố Ngọc thoáng suy nghĩ rồi cắn răng nói :

- Được, ta đồng ý.

Bách Liễu thân ni chau mày nói :

- Cô nương, cô vẫn chưa biết nơi họ ở mà!

Mộ Dung Quỳnh nói luôn :

- Về chuyện ấy thì ta cấp cho người một điều tiện nghi, sẽ chỉ cho người biết khu vực, khỏi phải đi tìm quá xa.

Triệu Tố Quyên cướp lời nói :

- Được, người nói ra khu vực ấy đi.

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Trong vòng hai dặm phía đông thành Vũ Xương.

Triệu Tố Ngọc quả quyết gật đầu nói :

- Được, đêm nay trước khi trời sáng, ta quyết sẽ tìm tới. Cho dù người có bày rừng đao núi kiếm, đầm rồng hay hang rắn, ta cũng coi như đất bằng thôi!

- Thì rõ là như vậy rồi.

Mộ Dung Quỳnh giơ ngón tay cái lên nói :

- Đúng là người thừa kế của Chú Kiếm đàm Đàm chủ! Lão bà ta bây giờ xin cáo từ vậy.

Giơ tay vẫy một cái trầm giọng nói luôn :

- Chúng ta đi thôi.

Nhìn theo hàng người mỗi lúc một xa rồi, Bách Liễu thần ni mới thở dài một tiếng nói :

- Các vị, chúng ta cũng nên bàn bạc một lúc mới được.

\* \* \* \* \*

Đến chiều hôm ấy, khi trời chạng vạng, phía đông thành Vũ Xương, trước một gian nhà cũ lớn, có hai hán tử vận võ phục màu đen tuổi trạc trung niên núp sau cành của một cây bách cổ sau nhà, ánh mắt sáng quắc chăm chăm nhìn ra ngoài.

Trong gian nhà lớn đèn đuốc sáng rực bóng người ló nhỏ, tiếng cười đùa uống rượu vang ra tận ngoài cổng, tình hình như là có tiệc lớn gì. Hai hán tử vận võ phục núp trên cây bách có một người trẻ hơn, nuốt nước bọt hạ giọng mắng khẽ :

- Con bà nó, sáng cũng trực, tối cũng trực, tới giờ này còn phải đứng đây đón gió.

Người lớn tuổi hơn vội hạ giọng nói :

- Đừng nói tào lao, một lúc nữa thôi sẽ giao ban mà.

Người trẻ tuổi gạt đầu, lại chau mày nói tiếp :

- Chu huynh, ta nghĩ mãi không ra, cấp trên giao canh gác rất nghiêm ngặt, chắc là có chuyện nghiêm trọng phi thường, tại sao lại còn bày yến

tiệc rầm rộ như vậy?

Người lớn tuổi hơn nói mau :

- Người hỏi ta, thì ta hỏi ai?

Người trẻ tuổi ngớ ra cười xòa nói :

- Chu huynh, huynh có biết người đến đêm nay là nhân vật lợi hại nào không?

Người lớn tuổi nói :

- Trong Võ lâm Tam thánh thì Đinh Tứ tiên sinh và Vạn Diệu tiên cô Hứa Ngạo Sương đã thành khách quý của bản hội mình, người nghĩ là còn ai nữa?

Người trẻ tuổi nói :

- Ý của Chu huynh muốn chỉ ra người lợi hại sắp đến là Bách Liễu thân ni phải không?

- Ồ.

Người lớn tuổi nghiêm trang nói :

- Có thể là nhân vật còn lợi hại hơn cả Bách Liễu thân ni nữa kìa.

Người trẻ tuổi “à” lên một tiếng nói :

- Ta rõ rồi, nhất định là người áo trắng thân bí khôn lường.

Kế đó lại cười gượng nói :

- Chỉ mong y đừng đến từ phía chúng ta canh gác...

Nhưng chuyện đời rất lạ lùng, cứ chuyện gì càng sợ lại càng dễ gặp. Câu nói của hán tử trẻ tuổi chưa dứt, bên cạnh đã vang lên một giọng cười trong trẻo rồi tiếp theo là một câu nói lạnh lùng :

- Thật có lỗi quá, ta lại đến đúng từ phía này...

Trong câu nói có một luồng gió thơm thoảng tới, Triệu Tổ Ngọc mặt lạnh như băng đã sừng sững hiện ra trước mặt họ.

Triệu Tổ Ngọc lúc ấy mặt thoa phấn mỏng, mày tô mực nhạt, gió đem thổi tung áo là màu tía phảng phất để lộ đường nét thân hình thon thả, càng nhìn càng lộng lẫy khiến hai hán tử vận võ phục vừa trông thấy đã hoang mang ngỡ là tiên tử từ trên trời ngẫu nhiên giáng trần. Người lớn tuổi có phần lão luyện hơn, sau khi sừng sốt nuốt nước bọt một cái, cười nụ hỏi :

- Xin hỏi cô nương đến đây để...

Triệu Tổ Ngọc lạnh lùng nói :

- Để tìm Thái thượng minh chủ Mộ Dung Quỳnh của các ngươi.

Hán tử lớn tuổi trong lòng kinh hoàng, nhưng trên mặt vẫn cười nói :

- Quý tính của cô nương là gì?

- Triệu Tổ Ngọc.

Triệu Tổ Ngọc lại nhoẻn đôi môi anh đào nói :

- Cũng chính là người các ngươi vừa gọi là người áo trắng đấy.

Hai hán tử võ phục không kịp được sự giật mình, cùng la hoảng một tiếng, kinh hoàng lùi lại ba bước dài. Triệu Tổ Ngọc trầm giọng nói tiếp :

- Mộ Dung Quỳnh có ở đây chứ?

- Có, có...

Hai hán tử vận võ phục đồng thanh ứng tiếng kính cẩn đáp :

- Còn ba vị Hộ pháp tối cao?

- Cũng có mặt ở đây.

Người lớn tuổi đảo mắt một cái nói :

- Triệu cô nương chỉ đến có một mình thôi sao?

Triệu Tô Ngọc lạnh lùng nói :

- Một mình thôi thì sao? Mau vào thông báo đi.

- Dạ, dạ.

Người lớn tuổi kính cẩn gật đầu lia lịa, rồi quay đầu nhìn người trẻ tuổi nói :

- Vương lão đệ, người đứng lại đây, để ta vào bẩm báo với Thái thượng.

Nói xong quay mình đi về phía cửa lớn.

Triệu Tô Ngọc nhìn hán tử trẻ tuổi hỏi :

- Mặt trước đang tiếp khách à?

Người trẻ tuổi run run nói :

- Dạ, dạ... tiểu nhân không rõ.

Triệu Tô Ngọc cau mày nói :

- Không rõ! Mặt trước bày tiệc tùng như vậy, mà người lại không biết chuyện gì à?

Hán tử trẻ tuổi cười gượng nói :

- Triệu cô nương, tiểu nhân chức thấp phận hèn, bề trên có khách quý nào tới cũng không thể biết được.

Triệu Tô Ngọc chăm chăm nhìn vào y hỏi :

- Đình địa hiệp ở trong Võ lâm Tam thánh có ở đây không?



Hán tử trẻ tuổi vẫn cười gượng như cũ nói :

- Bọn họ vẫn ở Hạ Khẩu...

Một tràng tiếng bước chân hồi hả từ xa vang tới, phía trong cửa lớn vang ra một giọng nói mạnh mẽ :

- Lão phu vâng mệnh Thái thượng, kính mời Triệu cô nương vào trong uống trà.

Theo giọng nói, một vị lão nhân râu dài bước ra, hướng về Triệu Tô Ngọc khom lưng thi lễ. Triệu Tô Ngọc nhếch mép cười nói :

- Lễ số thật chu đáo quá!

Lão nhân áo xanh cười khan một tiếng nói :

- Có gì đâu, có gì đâu, Triệu cô nương là quý khách mời đi mời lại còn chưa...

Triệu Tô Ngọc lạnh lùng ngắt lời nói :

- Dẫn đường!

- Vâng!

Lão nhân áo xanh buông tay ung dung nói :

- Triệu cô nương, xin mời!

-----oOo-----

## Chương 38: Chú Kiếm đàm tuyệt học

*Nguồn: EbookTruyen.VN*

Triệu Tố Ngọc đi liền sau lưng lão nhân áo xanh, quan khởi thềm rộng lên bậc thang vào đến đại sảnh đèn lửa sáng rực. Phía trong đại sảnh yến tiệc vừa dứt, nhưng mâm chén chưa dọn xong, mùi rượu cùng mùi thức ăn vẫn còn thơm sực nức, quần hào vẫn còn ngồi trên ghế, tất cả đều im lặng. Lão nhân áo xanh lâu dài cất giọng nói lớn :

- Bẩm Thái thượng, Triệu cô nương tới!

Trong đại sảnh truyền ra giọng Mộ Dung Quỳnh :

- Xin mời, xin mời!

Lúc Triệu Tố Ngọc ngạo nghễ bước vào đại sảnh, mọi người trong đại sảnh đều lập tức đứng dậy, tất cả ánh mắt đều tập trung hướng về nàng. Tình trạng này nếu là người non gan hơn một chút thì quyết sẽ ngần ngại không dám bước tiếp, nhưng Triệu Tố Ngọc tài cao mật lớn, thần thái vẫn an nhiên bước thẳng tới trước bàn tiệc đầu dãy chính giữa.

Bàn tiệc đầu dãy chính giữa có tất cả bốn người. Phu thê Triệu Nguyên Lượng, Khổng Diễm Thu ngồi ở đầu, Lưu Bán Tăng ngồi bên trái, Mộ Dung Quỳnh ngồi đầu dưới tiếp nhau. Lúc Triệu Tố Ngọc vào tới đại sảnh, bốn người đều đứng cả dậy, Mộ Dung Quỳnh ha hả cười khan nói :

- Nhị tiểu thư, lão thân đang bồi tiếp lệnh tôn cùng lệnh đường, không thể phân thân để ra đón mừng, kính mong cô miễn chấp!

Lúc ấy Triệu Tố Ngọc đã tới đầu bàn, mắt như ánh điện lạnh ngưng thần nhìn phu thê Triệu Nguyên Lượng, im lặng không nói. Phu thê Triệu Nguyên Lượng mắt ứa lệ khổ, như cùng lúc muốn bật kêu lên.

- Ngọc nhi...

Triệu Tố Ngọc Thân hình khẽ rung lên, nhưng không hề tỏ vẻ gì. Khổng Diễm Thu ngăn không được dòng lệ nóng giàn giụa chảy xuống mặt, nghẹn ngào nói :

- Ngọc nhi... ta... xin lỗi con.

Triệu Tô Ngọc lạnh lùng như một pho tượng đá, không bộc lộ một chút tình cảm. Mộ Dung Quỳnh cười ruồi nói :

- Nhị tiểu thư, cô đến đây lần này chẳng phải là nhằm giải thoát cho phụ mẫu sao? Giờ đây lệnh tôn lệnh đường nói chuyện với cô, tại sao lại không trả lời?

Triệu Tô Ngọc cười nhạt nói :

- Mộ Dung Quỳnh, cách đây không lâu, đại tỷ của ta đã bị một chuyện ngơai còn nhớ không?

Mộ Dung Quỳnh ồ một tiếng cười nói :

- Té ra là cô ngờ hai vị này là giả mạo?

Triệu Tô Ngọc lạnh lùng nói :

- Không thể không có dạ đề phòng ngừa, ta phải xem xét rồi mới tin được.

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Được! Cô có thể tùy ý xem xét.

Triệu Tô Ngọc ánh mắt chăm chú nhìn Mộ Dung Quỳnh hỏi :

- Bữa tiệc đêm nay là mời ai vậy?

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Đương nhiên là mời lệnh tôn lệnh đường! À! Còn có vị Lưu đại hiệp đây nữa...

Triệu Tô Ngọc ngắt lời nói luôn :

- Để làm gì?

Mộ Dung Quỳnh nghiêm trang đáp :

- Vì nhị tiểu thư muốn tới đón cả ba vị cùng đi, nên lão thân đặc biệt bày tiệc này để đưa tiễn ba người.

Triệu Tố Ngọc cười nhạt nói :

- Nếu để ba người bọn họ cho ta đưa đi, thì cái ghế Thái thượng minh chủ kia của ngươi sẽ có ai duy trì giúp đỡ?

Mộ Dung Quỳnh làm ra vẻ cười gượng nói :

- Nhị tiểu thư, cô thương ta một chút có được không?

Triệu Tố Ngọc lạnh lùng nhếch mép, Không Diễm Thu nắc lên một tiếng nói :

- Ngọc nhi, con đến bên cạnh đây, cho mẫu thân nhìn con rõ rõ một chút...

Triệu Tố Ngọc nhìn chằm chằm đối phương nói :

- Ngươi mà trả lời đúng một câu ta hỏi, ta mới thừa nhận ngươi là mẫu thân của ta.

Không Diễm Thu gắng gượng kìm nỗi đau đớn, buồn bã thở dài nói :

- Được, con hỏi đi!

Triệu Tố Ngọc thoáng ngẫm nghĩ, mới mở to mắt nói :

- Lúc ta mười hai tuổi, đánh nhau với Suy Chân Vũ một lần, chuyện ấy bà có nhớ rõ không?

Không Diễm Thu ngạc nhiên hỏi :

- Ngọc nhi, ý ngươi là muốn nói rõ tình hình vụ đánh nhau ấy à?

- Đúng vậy!

Triệu Tố Ngọc gật đầu nói :

- Cả nguyên nhân lẫn kết quả.

Không Diễm Thu thoáng ngẫm nghĩ nói :

- Nguyên nhân là con vô lý tranh ăn trái lê, con cào vào mặt Sứy biểu ca, nhưng con đánh không lại nó, bị xô xuống đất, làm bể cả một cái bình hoa cổ...

- Đúng!

Triệu Tố Ngọc mắt long lanh lệ, ngắt lời nói :

- Mẫu thân, bây giờ thì con thừa nhận mẫu thân đúng là mẫu thân của con...

Triệu Nguyên Lượng cười gượng nói :

- Ngọc nhi, con có cần xem xét phụ thân không?

Triệu Tố Ngọc thê thảm cười nói :

- Không cần, phụ mẫu, trong hoàn cảnh đặc biệt này, xin tha cho con không làm lễ ra mắt, chờ tới khi nào rời khỏi đây, sẽ...

Không Diễm Thu nắc lên một tiếng nói :

- Ngọc nhi, không nên nói thế, chỉ cần con tha thứ cho lầm lỗi của phụ mẫu năm xưa, thì dù có chết mẫu thân cũng nhắm được mắt...

Triệu Tố Ngọc cười gượng nói :

- Mẫu thân, chuyện đã qua xin đừng nhắc lại. Trước mắt con muốn biết rõ tại sao hai vị lão nhân gia lại đi giúp đỡ Mộ Dung Quỳnh.

Triệu Nguyên Lượng thở hắt ra một tiếng nói :

- Hải nhi, tất cả là vì con thôi.

- Vì con à?

Triệu Tố Ngọc cau mày, ánh mắt quét qua Lưu Bán Tăng nói :

- Còn Lưu đại hiệp đây cũng là vì con?

Triệu Nguyên Lượng trầm giọng đáp luôn :

- Ngọc nhi, đó là sư thúc tổ.

Lưu Bán Tăng cười gượng nói :

- Nguyên Lượng, đây không phải là lúc giảng giải chuyện ấy!

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Chư vị, đừng nói chuyện thế này, mỗi chân lấm.

Triệu Nguyên Lượng tức giận quát :

- Người đừng phá rối.

Triệu Tố Ngọc giận dữ nhìn bà ta một cái, mới nhìn vào Triệu Nguyên Lượng hỏi :

- Phụ thân nói ba vị lão nhân gia đều vì con mà giúp Mộ Dung Quỳnh, nói như thế là sao?

Triệu Nguyên Lượng thở dài một tiếng nói :

- Lúc ấy Mộ Dung Quỳnh lấy tính mạng của con uy hiếp, trừ phi phụ mẫu đến xin sư thúc tổ của con cùng ra sức giúp bà ta làm được bá chủ võ lâm thì thôi, chứ không sẽ đem con bí mật giết chết.

Triệu Tố Ngọc nhìn chằm chằm Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Thật là một mục già vô liêm sỉ...

Nhưng Mộ Dung Quỳnh làm như không nghe thấy, cứ nhăn nhó nhở cười. Triệu Nguyên Lượng cười thầm nói :

- Vì lỗi lầm năm trước phụ mẫu có thể nói là ăn ngũ không yên, làm sao nữ để con lại gặp thêm bất hạnh...

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt ngắt lời nói :

- Triệu Nguyên Lượng, sao không nói cho hết, là bọn người sở dĩ theo ta cũng vì muốn học được võ công khoáng thế, hơn thế nữa, trước mắt thì bọn người cũng đạt được mục đích rồi kia mà.

Triệu Nguyên Lượng nói :

- Chuyện ấy thì ta thừa nhận, nhưng thủ đoạn của người thật là bỉ ổi! Nếu Ngọc nhi không may mắn gặp được kỳ duyên, đến lúc ấy, người lấy gì giao ra?

Mộ Dung Quỳnh cười nói :

- Con gái của người chẳng phải đang đứng sờ sờ trước mặt người đây là gì?

Triệu Nguyên Lượng giận phát run, cả bộ râu trước ngực cũng rung lên, hai mắt lóe ra ánh sáng thần quang đáng sợ. Nhưng Triệu Tố Ngọc vẫn lặng lẽ cười nói :

- Phụ thân, mẫu thân, sự thúc tổ đừng tranh cãi với loại người này, chúng ta đi thôi.

Nàng tuy ngoài mặt làm vẻ thản nhiên cười cợt, nhưng chuyện xưa đều hiện ra cả trong lòng, không kìm được nỗi đau đớn, nói chưa dứt lời, trên khóe mắt đã long lanh lệ.

Mộ Dung Quỳnh trề môi xì một cái nói :

- Đi à, sao lại dễ dàng thế!

Triệu Tố Ngọc cũng cười lạnh nói :

- Đến lúc này người vẫn còn nghĩ đến chuyện ngăn cản à? Được, người vạch đường đi!

Triệu Nguyên Lượng vội nói :

- Ngọc nhi, để mặc ba người già chúng ta.

Mộ Dung Quỳnh nhếch mép nói :

- Tốt hơn cả là bốn người các người cùng xông lên đây.

Triệu Nguyên Lượng tức giận quát :

- Mụ già khôn nạn, ngươi ăn trước một chưởng của ta trước đã!

Lời ra đòn tới, một tiếng ào nổi lên, kinh phong cuộn lên đánh vào trước mặt Mộ Dung Quỳnh. Không Diễm Thu, Lưu Bán Tăng cũng đồng thời phi thân vung chưởng thành thế ý giác, chia làm ba mặt tấn công Mộ Dung Quỳnh. Cứ theo công lực hiện tại của ba người, đâu là một chọi một thì trong võ lâm đã ít kẻ có thể làm đối thủ, huống chi lúc này lại đang khi giận dữ, liên thủ ra một đòn, uy thế há phải tầm thường. Mộ Dung Quỳnh thân thủ cao hơn đi chẳng nữa cũng không giám khinh suất đón đỡ.

Trong một trận bàn ghế chén bát bay tung tóe chát chúa, Mộ Dung Quỳnh dùng một thức Tảo Địa Bạt Thông vọt ra khỏi phạm vi chưởng phong, khiến ba vị cao thủ tuyệt đỉnh lúc giận dữ mất cả sáng suốt lại đối nhau một chưởng. Mộ Dung Quỳnh ngạo nghễ đứng trên mặt bàn cách đó một trượng cười hô hô nói :

- Ba vị sao lại đánh giết nhau thế?

Lưu Bán Tăng râu tóc dựng đứng, gầm lên như cọp :

- Yêu phụ! Đêm nay có ta thì không có ngươi!

Người theo tiếng tới, phóng lên trước nhất. Triệu Nguyên Lượng, Không Diễm Thu hai người tự nhiên cũng phóng người vọt theo.

Ầm một tiếng vang dội, tiếng cười của Mộ Dung Quỳnh vang lên khanh khách :



- Dạy được học trò đánh sư phụ, ba người các người đúng là ra sức làm theo câu ấy đây...

Trong câu nói lại nghe bình, bình hai tiếng, tiếp theo một tràng chan chất răng rắc, của chén đĩa bàn ghế bị chấn động đổ xuống, làm người ta phát sợ.

Lúc bốn vị cao thủ tuyệt đỉnh đánh nhau ác liệt khó giải kho phân, nhất thời chưa phân thắng phụ, Triệu Tố Ngọc đứng yên lặng một bên, ánh mắt sáng rực chăm chú nhìn vào đấu trường, quan sát biến hóa. Triệu Tố Ngọc là người thông minh, lại là đại hành gia về võ học, có thể tự học mà biết, đã biết bản thân có thể chế phục được Mộ Dung Quỳnh nhưng cũng phải ngoài năm trăm chiêu, mà trước mắt phụ mẫu cùng Lưu Bán Tăng ba người liên thủ, chỉ mới một trăm chiêu thì chưa thể nào thắng được, song cũng chưa thể sơ suất. Vì vậy nàng cứ để ba người đánh trước để tiêu hao chân lực của đối phương, chờ lúc thuận tiện sẽ ra tay kiêu bỏ công sức một nửa mà thu hiệu quả gấp đôi.

Nhưng tính toán ấy của nàng như đã bị Mộ Dung Quỳnh nhìn rõ. Đang lúc bốn người đánh nhau mới hơn tám chục chiêu, Mộ Dung Quỳnh đột nhiên quát lớn :

- Khua chiêng!

Lập tức nghe ba tiếng keng, keng, keng vang lên, Triệu Nguyên Lượng, Khổng Diễm Thu, Lưu Bán Tăng ba người đang như rồng uốn cạp vồ chợt đều mặt mày biến sắc hai tay ôm bụng lùi khỏi vòng chiến. Triệu Tố Ngọc vừa nhìn thấy xong, trong lòng phát hoảng, tức giận quát lớn :

- Con yêu phụ vô liêm sỉ! Người...

Trong câu quát, người đã phi thân vọt lên.

Nhưng lúc thân hình nàng vừa vọt lên, câu nói còn chưa dứt, đã bị bốn vị lão nhân trang phục khác nhau cùng giơ tám chưởng lên cản lại. Bốn vị lão nhân trang phục khác nhau này đủ cả tăng, đạo, ni, tục bị mê man cả đầu óc là Pháp Thông đại sư trưởng lão phái Thiếu Lâm, Thiên Nhất chân nhân trưởng lão phái Võ Đang, Bách Nhẫn sư thái tiên nhiệm Chương môn phái Hoa Sơn, Liễu Tử Tu tiên nhiệm Chương môn Thái Cực môn. Bằng vào công lực tuyệt cao của Triệu Tố Ngọc tất nhiên

không sợ bốn người liên thủ hợp chưởng, nhưng bốn vị này thần trí đã hôn mê, không thể phân định bạn thù, cũng không phải là kẻ ác, nhất là hai phái Hoa Sơn Thái Cực hiện đang đứng về bên quân hiệp chống lại Tứ Hải minh.

Triệu Tố Ngọc hiểu rõ tình hình bi phẫn đáng thương như vậy, cũng không thể nhẫn tâm hạ sát thủ đối với bốn người, nhưng bốn người này công lực vốn đã đứng đầu một môn phái, nay bị dục vật khống chế nên thần trí mê mẫn, công lực càng tăng, như bốn con cạp sổ chuồng vây đánh Triệu Tố Ngọc. Triệu Tố Ngọc nghĩ tới chuyện an nguy của phụ mẫu, lại không nỡ hạ sát thủ với bọn họ, trong lòng chột ùng ùng nỗi giận găm lớn :

- Mộ Dung Quỳnh, ngươi đã giở trò gì với phụ mẫu ta và Lưu đại hiệp?

Trong lúc tức giận vội vàng, nàng đã gọi sư thúc tổ Lưu Bán Tăng là :

- Lưu đại hiệp.

Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười nói :

- Không có gì, bất quá chỉ là một chút Kim Tàn mà thôi.

Triệu Tố Ngọc căm giận quát :

- Yêu phụ vô sỉ, ngươi có nhớ lời hứa sáng nay không?

Mộ Dung Quỳnh vẫn như cũ nói :

- Đương nhiên là nhớ, ta nói rằng trong vòng nửa ngày không động chạm gì tới ba vị.

Triệu Tố Ngọc cười nhạt nói :

- Nói như thế thật quả là khôn nạn.

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Cô nương à, nói chuyện nhã nhặn một chút được không?

Tiếp theo lại nhếch mép cười khẩy nói :

- Con nha đầu, ngươi là kẻ thông minh phải biết đạo lý của câu việc binh không ngại đối trá, buổi sáng hôm nay nếu ta không nói như vậy, nha đầu ngươi làm sao cản câu đến đây.

Triệu Tố Ngọc nghiêm sắc mặt nói :

- Đừng có giỡn mặt, ngươi cứ giải trừ chất độc Kim Tầm cho ba vị lão nhân gia, ta sẽ đồng ý cùng ba vị quy ẩn ở núi hoang, vĩnh viễn không can thiệp vào công việc của ngươi.

Mộ Dung Quỳnh cười ruồi nói :

- Còn nếu ta nói là không chịu?

Triệu Tố Ngọc nhướn mày nói :

- Thế thì ngươi đẩy ta vào chỗ cực đoan đấy.

Triệu Tố Ngọc vừa đánh nhau với bốn vị lão nhân mê man thần trí vừa nói chuyện với Mộ Dung Quỳnh, lúc ấy đôi bên ác đấu đã hơn năm chục hiệp.

Quần hào trong đại sảnh đã lặng lặng rút hết từ trước, chỉ còn Triệu Tố Ngọc một mình đánh với bốn vị lão nhân mê man thần trí. Mộ Dung Quỳnh đứng một bên ngạo nghễ cười nụ, thối thối huyết huyết. Ngoài ra còn có Lưu Bán Tăng, Triệu Nguyên Lượng, Khổng Diễm Thu ba người trúng độc Kim Tầm cong lưng ôm bụng, mặt mày trắng bệch, đổ mồ hôi lạnh cắn răng chịu đựng...

Triệu Tố Ngọc nhìn thấy quang cảnh ấy không kìm được tức giận, mày đẹp nhướn lên, mắt phóng hàn quang, tay trái vung lên chống đỡ bốn vị lão nhân mê man thần trí, tay phải rút thanh trường kiếm trên vai, trầm giọng nói :

- Mộ Dung Quỳnh, ta chịu đựng có hạn...

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt ngắt lời nói :

- Nha đầu, nếu người muốn theo phụ mẫu người, thì đừng có ngại sính cường để rồi xem xem...

Câu nói của bà chưa dứt, trên nóc nhà chột truyền xuống một tràng tiếng sắt thép va chạm loảng xoảng leng keng, rồi có giọng Triệu Tố Chân, Triệu Tố Quyên cũng đã kịp thời kéo tới.

Mộ Dung Quỳnh ngẩn đầu cười ha hả nói :

- Đúng là người cần tới đã tới, thật tốt lắm! Lão thân đỡ phí công sức...

Triệu Tố Ngọc chột vội vàng lớn tiếng kêu lên :

- Đại tỷ, mau mau chặn mọi người lại, không xuống đây được...

Triệu Tố Chân cao giọng hỏi :

- Nhị muội, muội không sao chứ?

Triệu Tố Ngọc đáp :

- Không sao...

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt ngắt lời nói :

- Người không sao! Hừ!

Tiếp theo cao giọng quát :

- Dừng tay!

Theo tiếng quát vang, bốn vị lão nhân mê man thần trí đều mỗi người đánh hờ một chiêu, lui khỏi vòng chiến. Tiếng ác đấu trên nóc nhà cũng theo đó im bật. Răng rắc một tràng, trên nóc nhà vỡ ra một khoảng trống như cái cửa sổ, hiện ra khuôn mặt bình thản của Triệu Tố Chân với giọng trong trẻo hỏi :

- Nhị muội, tại sao không xuống được?

Triệu Tố Ngọc thờ dãi nói :

- Phụ mẫu cùng sư thúc tổ đều đã trúng độc Kim Tầm.

Triệu Tô Chân biến sắc nói :

- Còn... còn muội?

Triệu Tố Ngọc cười gượng nói :

- Muội thì hiện vẫn không sao...

Lại một tràng răng rắc vang lên, trên nóc nhà lại vỡ ra nhiều khoảng trống khác, hiện ra khuôn mặt bình thản của Triệu Tố Quyên với giọng nói gấp rút :

- Nhị thư, tở lên đây mau đi, chúng ta tìm cách khác.

Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười nói :

- Các vị đã tới đây, sao không chịu xuống nói chuyện?

Triệu Tố Quyên giận dữ quát :

- Mộ Dung Quỳnh, nếu phụ mẫu ta có bề gì, thì bất luận là người có chạy đến chân trời góc bể, ta cũng không tha người!

Mộ Dung Quỳnh cười ha hả nói :

- Lão thân năm nay chín chục tuổi, cũng chưa giám nói câu ấy, tiểu thư lại nói câu trẻ con như thế, cũng khoác lác một chút, xuống đây nói chuyện đi!

- A di đà Phật!

Theo tiếng niệm Phật, Bách Liễu thân ni nhẹ nhàng rơi xuống cạnh Triệu Tố Ngọc, nhìn Mộ Dung Quỳnh trầm giọng nói :

- Mộ Dung thí chủ! Người quá phận rồi!

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Hồ Hồng Ngọc, ngươi nói xem ta quá phận cái gì?

Triệu Tô Ngọc chột nói gấp gáp :

- Thần ni tiền bối! Lui mau!

Câu nói của nàng vừa gấp vừa nhỏ, khiến Bách Liễu thần ni trong lòng kinh hãi, chưa kịp nghĩ ngợi, một thức Nhất Hạc Xung Thiên vọt lên, theo khoảng trống trên nóc nhà phi thân bay ra.

Mộ Dung Quỳnh cười rộ nói :

- Hồ Hồng Ngọc, không cần phải chạy nhanh thế, ta chưa ra tay đâu.

Bách Liễu thần ni vừa đứng vững lại trên nóc nhà, ngo ngoe ngác ngác, chỉ nghe Mộ Dung Quỳnh nói với Triệu Tô Ngọc :

- Nhị tiểu thư! Bây giờ cô phát hiện ra rồi phải không?

Triệu Tô Ngọc bình tĩnh lạ thường, trề môi xì một cái :

- Ngươi thật là quang minh...

Triệu Tô Chân cũng đồng thời hỏi gấp :

- Nhị muội, muội... muội thế nào rồi?

Mộ Dung Quỳnh cười nói trước :

- Chẳng bị gì đâu, chẳng qua có một điểm thiếu ý tứ, mới rồi nàng ta một mình đấu với bốn vị trưởng lão bốn đại môn phái, bị ta ngâm hạ độc bằng chất Hóa Công tán.

Bách Liễu thần ni cao giọng niệm Phật nói :

- A di đà Phật! Mộ Dung thí chủ hành sự trái ngược như vậy, không sợ thánh thần trời đất ngay trước mặt à? Không ngờ ngươi chỉ vì một nỗi si tình mà lại quá đáng tới mức ấy!

- Đừng rườm lời, Hồ Hồng Ngọc, người nghe ta nói mấy câu về chuyện chính đây!

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời nói :

- Hồ Hồng Ngọc, người là người thông minh, lẽ ra không nên để ta phải nói đi nói lại. Hiện tại cái gọi là nhân vật hiệp nghĩa chỉ có một mình người chống chọi thế nguy thì người làm được cái gì?

Bách Liễu thần ni mày bạc cau lại nói :

- Mộ Dung thí chủ, bản ni nói cho người biết nhân vật hiệp nghĩa vẫn còn hàng ngàn hàng vạn người sôi sục máu nóng...

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời nói :

- Hồ Hồng Ngọc, người đúng là chưa thấy quan tài chưa gạt lệ. Được! Người đã muốn bàn điều kiện, ta cũng sẽ đưa điều kiện ra!

Ngừng lại một lát mới nghiêm sắc mặt nói tiếp :

- Điều kiện của ta rất đơn giản, đem con Linh Chi mã đổi lấy mấy vị con tin ở đây...

Triệu Tố Ngọc giận dữ ngắt lời :

- Không được.

Triệu Nguyên Lượng cũng cố nhịn nổi đau đớn vô biên trầm giọng nói :

- Thần ni tiền bối, Triệu Nguyên Lượng một phen nghĩ sai, tự chịu báo ứng, đến nay đã đứng gần cõi chết, người nên ngàn vạn lần quyết không đưa con Linh Chi mã ra để giúp đỡ cho tà ma ngoại đạo, để tôi ở chỗ tuổi vàng còn áy náy không yên.

Lưu Bán Tạng, Khổng Diễm Thu hai người cùng tựa hồ đồng thanh nói :

- Thần ni, quyết không thể đưa con Linh Chi mã ra được.

Triệu Tố Ngọc thở dài một tiếng nói :

- Thần ni, Triệu Tố Ngọc đã số phận không may, sinh thú cũng dứt, xin đừng nghĩ đến chúng tôi, cũng nên đi ngay đi.

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Đì à? Đơn giản quá đấy!

Tiếp theo nhìn chăm chăm vào Bách Liễu thần ni, trầm giọng hỏi :

- Hồ Hồng Ngọc, ngươi tính sao?

Bách Liễu thần ni trầm giọng nói :

- Bản ni còn một hơi thở cũng quyết phải giữ gìn con Linh Chi mã tới cùng!

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Vậy thì ta nói cho ngươi biết, ngươi sẽ giữ gìn nó tới hôm nay là thôi!

Dùng lại một chút, cao giọng quát lớn :

- Hộ pháp trực nhật nghe lệnh, truyền lệnh cho mọi người đều phải giữ vững vị trí, bao vây chặt chẽ, ai để cho một người chạy thoát, thì mang đầu đến gặp ta!

Một giọng giận dữ vang lên từ sau lưng bà ta :

- Mộ Dung Quỳnh, ngươi thử ném một chưởng này trước đã!

Trong câu nói một cái bóng người cùng với một đạo kinh phong mãnh liệt khôn tả cuộn cuộn trút xuống Mộ Dung Quỳnh.

Mộ Dung Quỳnh trong lúc gấp rút chưa kịp quay người đón đỡ, chỉ kịp co người lui tránh qua một trượng, tức giận quát :

- Đinh Tứ, ngươi điên à?

Té ra người vừa đột nhiên xuất hiện ấy là Thiên Diện Du Long Đinh Tứ



tiên sinh. Luồng chưởng phong mạnh mẽ vô cùng của ông ta đánh trượt Mộ Dung Quỳnh cuộn cuộn không bị chặn lại xô luôn ra cửa lớn.

Ầm một tiếng, gỗ đá bay tung tóe chen lẫn với giọng Đinh Tứ tiên sinh tức giận nói :

- Ta rất bình thường, người mới là điên!

Câu nói chưa dứt, thân hình lại chóp lên, râu tóc dựng ngược, hướng về Mộ Dung Quỳnh vọt tới. Đinh Tứ tiên sinh đứng cạnh Mộ Dung Quỳnh khoảng một trượng rưỡi, vừa khéo cùng Triệu Tố Ngọc đứng thành hình chữ phẩm. Ông ta làm thế vọt lên, đối tượng rõ ràng là Mộ Dung Quỳnh, nhưng khi thân người vọt lên, thì đột nhiên lại ngoắt sang Triệu Tố Ngọc mất hết công lực, người chưa tới đã thi triển Đại Tiếp Dẫn thần công hút Triệu Tố Ngọc vào tay, đồng thời tay trái vỗ một chưởng xuống đất, mượn sức phản chấn nhảy lên, vọt ra trên nóc nhà.

Du Long thân pháp của Đinh Tứ tiên sinh gọi là Võ lâm nhất tuyệt, nhưng người trong võ lâm thấy qua thân pháp ấy của ông thì rất ít. Lúc ấy ông ta co người vọt lên, nửa đường đổi hướng, dùng Đại Tiếp Dẫn thần công hút Triệu Tố Ngọc, hướng về mái nhà bay ra, đó là trong tình trạng thân hình không chạm đất mà thi triển, có thể nói là Du Long thân pháp đã pháp huy tới độ chót, khiến người ta mắt không kịp ngó.

Nhưng Mộ Dung Quỳnh là hạng người nào, lúc Đinh Tứ tiên sinh dùng Đại Tiếp Dẫn thần công sắp hút Triệu Tố Ngọc vào tay, bà ta đã dự liệu Đinh Tứ sẽ phá nóc nhà mà chạy ra, nên Đinh Tứ tiên sinh vừa bay ra, bà ta đã phi thân lên nóc nhà trước, từ trên cao đáp xuống cười lạnh một tiếng nói :

- Xuống đi!

Cũng đúng vào lúc này Bách Liễu thần ni đã quát lớn một tiếng, từ nóc nhà phi thân xuống vung một chưởng đánh vào huyết Bách Hội của Mộ Dung Quỳnh.

Công lực của Đinh Tứ tiên sinh vốn không thể sánh với võ học Chú Kiếm đàm của Mộ Dung Quỳnh, huống cho ông ta còn ôm một Triệu Tố Ngọc đã mất hết công lực, lúc Mộ Dung Quỳnh lảng không đánh xuống, tự nhiên chỉ còn cách dùng Du Long thân pháp bay chéch qua một bên.

Bên kia thì Mộ Dung Quỳnh tuy thân thủ cao hơn hẳn Bách Liễu thần ni, nhưng trong lúc Bách Liễu thần ni chiếm ưu thế từ trên đánh xuống, cũng không dám thẳng thắn đón đỡ nên phải lùi qua một bên để né tránh...

Chuyện kể thì dài dòng chứ trong thực tế chỉ diễn ra trong chớp mắt. Lúc ba vị cao thủ tuyệt đỉnh cơ hồ đồng thời hành động, trong đại sảnh nổi lên một trận gió xoáy mãnh liệt khôn tả khiến cho bao nhiêu đèn đuốc đều tắt hết. Trong bóng đêm dày đặc vang ra tiếng của Đinh Tứ tiên sinh trầm giọng nói :

- Bách Liễu đạo hữu, coi chừng bị ám toán.

Chỉ nghe Mộ Dung Quỳnh cười nhạt một tiếng nói :

- Không cần phải sợ. Đêm nay, ta muốn dùng bản lĩnh chân thực giữ hai vị lại!

Tiếp theo lại trầm giọng quát :

- Đốt đèn lên!

Ánh lửa vừa lóe lên, đèn đuốc bốn bên lại sáng rực, ba người Lưu Bán Tăng, Triệu Nguyên Lượng, Khổng Diễm Thu trúng độc Kim Tâm đã biến mất, thay vào đó là vị Minh chủ danh nghĩa Độc Cô Lam của Tứ Hải minh. Mộ Dung Quỳnh chăm chú nhìn Đinh Tứ tiên sinh nói :

- Đinh Tứ, ngươi đứng im đó một chút, ta muốn hỏi ngươi mấy câu trước đã.

Đinh Tứ tiên sinh nhướng đôi mày rậm nói :

- Giữa hai chúng ta có lẽ chẳng có gì phải bàn bạc cả.

- Có!

Mộ Dung Quỳnh lạnh lẽo cười nói :

- Đinh Tứ! Mộ Dung Quỳnh ta đối xử với ngươi có thể nói là không bạc! Ngươi tự mình nói ra những gì, chẳng lẽ không tính toán, sao lại nửa

chùng trở mặt?

Đình Tứ tiên sinh cười nói :

- Hai chữ trở mặt ấy nói không đúng chỗ mặt rồi.

Mộ Dung Quỳnh tức giận quát :

- Ta không hơi đâu cãi cọ chữ nghĩa văn chương với ngươi, mau mau trả lời ta đi!

Đình Tứ tiên sinh nói mau :

- Ngươi nên tự hỏi mình đi!

Nói xong ôm Triệu Tố Ngọc nhẹ nhàng nhảy xuống đất. Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng nói :

- Ta đã tự hỏi mình rồi, cũng đã nói qua, là đối xử với ngươi không bạc.

Đình Tứ tiên sinh thở dài một tiếng nói :

- Có thể nói là hành động trái ngược của ngươi khiến ta phát sợ!

Mộ Dung Quỳnh chau mày nói :

- Kẻ làm việc lớn không nệ chuyện nhỏ, sao lại nói là hành vi trái ngược.

Đình Tứ tiên sinh nghiêm sắc mặt nói :

- Mộ Dung Quỳnh, lúc ta tự nguyện theo ngươi, ta từng nói qua điều gì, ngươi còn nhớ không?

- Ta nhớ!

Mộ Dung Quỳnh chột buồn bã thở dài nói :

- Cũng biết rằng ngươi một phen có hảo ý, nhưng ngươi nói rằng đã hơn một giáp tý rồi, quá muộn rồi, quá muộn rồi...!

- Cũng chẳng phải muộn...

Đình Tứ tiên sinh giọng đầu cảm xúc nói tiếp :

- Mộ Dung Quỳnh, người có biết ý tứ câu bề nghịet mênh mông, quay đầu là bờ không?

Mộ Dung Quỳnh ngẫm nghĩ một lúc, mới nghiêm trang đáp :

- Nhìn lại một trường tình phận của những kẻ quen biết trong dĩ vãng, ta thả cho các người đi, nhưng Triệu Tố Ngọc thì phải ở lại.

Đình Tứ tiên sinh cau mày nói :

- Triệu cô nương đã mất hết công lực, người cũng không buông tha sao?

Mộ Dung Quỳnh lắc đầu nói :

- Chẳng phải vì thế, ta muốn lưu nàng ta lại để đổi lấy con Linh Chi mã.

Tiếp theo lại nhìn thẳng Đình Tứ nói :

- Người cũng biết rằng con Linh Chi mã ấy vốn là của ta.

Đình Tứ tiên sinh nghiêm trang đáp :

- Mộ Dung Quỳnh, người cũng đã biết rõ tinh hoa của cây cỏ đều không thể giúp người ta trường sinh bất lão, sao người còn khổ...

Mộ Dung Quỳnh lạnh lùng ngắt lời nói :

- Không cần người giáo huấn! Nếu như bắt ta phải đổi ý, thì người cũng phải thế.

Đình Tứ tiên sinh lắc đầu quây quây nói :

- Ta không đồng ý.

Mộ Dung Quỳnh cười nhạt nói :

- Người cho rằng người có thể thoát khỏi tay ta sao?

Đinh Tứ tiên sinh cũng cười nhạt nói :

- Người muốn nghĩ đến việc lưu ba người bọn ta ở lại, ít ra cũng phải trả một cái giá tương đương! Người không tin à?

Mộ Dung Quỳnh nhướng mày, trầm giọng quay đầu gọi :

- Đưa kiếm ra đây!

Sau một tiếng dạ, một đạo ánh sáng lạnh từ chỗ tối bay ra, bắn thẳng vào tay Mộ Dung Quỳnh. Bà ta nhận được kiếm xong cò ngón tay búng vào lưỡi kiếm, trong một tràng tiếng leng keng trong vắt ngân nga, cười nhạt một tiếng nói :

- Năm xưa ba người các người đều không qua khỏi tay ta, ta không tin hôm nay các người lại có thể tiến bộ nhiều hơn.

Lúc ấy Triệu Tố Ngọc liếc nhìn Đinh Tứ tiên sinh và Bách Liễu thân ni, lấy giọng cầu khẩn ai oán nói :

- Hai vị tiên bối, đừng nghĩ về tôi, cứ nên đi ngay cho sớm.

Mộ Dung Quỳnh lặng lẽ cười nói :

- Bây giờ mà đi lại không kịp rồi.

Đinh Tứ tiên sinh nhìn Triệu Tố Ngọc cười gượng nói :

- Nhị tiểu thư, không phải lão hủ muốn khoe khoang cái dũng của kẻ thất phu, nhưng thật ra không thể yên tâm để cô ở lại chỗ này...

Bách Liễu thân ni cũng gật đầu nói luôn :

- Cô nương, cô là một cô nương, ở lại chỗ này thật là không thể được...

Triệu Tố Ngọc cười gượng nói :

- Hai vị lão tiên bối, phụ mẫu tôi cũng ở lại chỗ này mà!

Bách Liễu thần ni nói :

- Cô nương, cô là một cô gái, sao lại có thể bàn chuyện như lệnh tôn và lệnh đường được!

Triệu Tố Ngọc nói :

- Ý tứ của thần ni tiên bối, tôi đã hiểu rõ, cũng rất cảm kích.

Ngừng lại một lát, lại cười thắm nói tiếp :

- Hai vị lão tiên bối, Triệu Tố Ngọc số phận không may đủ chuyện rủi ro, đến nay đã là hoa tàn liễu úa, nếu có phải chịu thêm một chút ô nhục nữa, cũng chẳng đáng gì!

Bách Liễu thần ni lắc đầu nói :

- Cô nương, bản ni đã quyết ý rồi, xin đừng nói nữa.

Triệu Tố Ngọc nhìn chăm chăm vào Đinh Tứ tiên sinh hỏi :

- Đinh lão tiên bối thì sao?

Đinh Tứ tiên sinh nghiêm trang đồng dạng đáp :

- Lão hủ cũng không nói lại.

Triệu Tố Ngọc nghiêm trang nói :

- Hai vị lão tiên bối không lấy đại cuộc võ lâm làm trọng, lại cứ khư khư ở một đứa con gái ngẫu nhiên gặp được để đảo lộn gốc làm ngọn, chẳng những khiến cho người thân đau lòng, kẻ thù thích chí, mà còn khiến Triệu Tố Ngọc tôi ở tuổi vàng vẫn không yên...

Đinh Tứ tiên sinh bất giác động dung ngắt lời hỏi :

- Cô nương còn trẻ tuổi, sao lại nói những lời không hay như thế?

Bách Liễu thần ni cao giọng niệm Phật nói :

- A di đà Phật, cô nương muôn ngàn lần không nên nghĩ tới...

Bách Liễu thân ni vừa nói tới đó, chợt trên nóc nhà vang lên một tràng rặng rắc kéo dài, ba cái bóng người phi nhanh xuống, một giọng cười sang sảng truyền tới :

- Nhị biểu muội sao lại lòng tàn ý lạnh như vậy? Cô xem chẳng phải tay đã nắm chắc phần thắng sao?

Mọi người đang sững sốt ngược nhìn, chỉ thấy Súly Chấn Vũ và hai nách cặp phu thê Miêu Cương song yêu Miêu Chấn Nam, Qua Như Tuyết nhẹ nhàng đáp xuống trước mặt Triệu Tố Ngọc.

Mộ Dung Quỳnh cả kinh thất sắc, Súly Chấn Vũ đã nhìn Đinh Tứ tiên sinh cười nụ nói :

- Đồ nhi xin bái kiến ân sư!

Lại nhìn Bách Liễu thân ni nói :

- Súly Chấn Vũ xin bái kiến sư bá.

Đinh Tứ tiên sinh và Bách Liễu thân ni mừng rỡ tới mức đổi hẳn sắc mặt, Triệu Tố Ngọc cũng cảm thấy phần chân hẵn lên.

Mộ Dung Quỳnh mày bạc nhăn tít, vẻ giận đầy mặt nói :

- Được! Thằng nhãi Súly Chấn Vũ này phá hoại việc hay của lão nương ta phải thí mạng với ngươi.

Câu nói chưa dứt, lập tức vung kiếm trong tay, người biến thành một cái cầu vòng bắn thẳng tới Súly Chấn Vũ!

Mộ Dung Quỳnh trong lúc tức giận cực điểm đã sử dụng Ngự kiếm thuật là công phu tối thượng trong kiếm đạo, hiển nhiên đã lộ rõ ý đòi mạng. Kể cũng chẳng lạ, Mộ Dung Quỳnh không chế sai xử được bốn vị Chương môn Thiếu Lâm, Võ Đang, Hoa Sơn và Thái Cực môn, lại bắt ép được cả Lưu Bán Tăng và phu thê Triệu Nguyên Lượng, chỉ toàn dựa vào tài nghệ của Miêu Cương song yêu, tới nay lại bị Súly Chấn Vũ bắt

mắt, làm sao bà ta không tức giận tới cực điểm?

Súy Chân Vũ tuy không phải là trẻ con, nhưng đối diện với ma đầu hiểm thấy của võ lâm cũng không giám khinh địch, lúc ấy vội né qua một bên, lại thừa cơ tung phu thê Miêu Chân Nam, Qua Như Tuyết về phía sư phụ gấp rút nói :

- Sư phụ đón lấy.

Trong câu nói, đã tránh qua một chiêu kiếm cực kỳ bá đạo ấy của Mộ Dung Quỳnh, người cũng bay ra ngoài sáu bảy trượng, mới mau chóng quay người, ngưng thần chờ đón.

Mộ Dung Quỳnh hai mắt tóe hung quang, miệng méo xệch nói :

- Tiểu tử, sư phụ ngươi cũng không chống được ta, ta không tin là ngươi chạy thoát được kiếp số.

Nói tới bốn chữ ta không tin ngươi. Thì Mộ Dung Quỳnh đã lộ vẻ sát cơ, bảo kiếm trong tay khí thế như cầu vồng, lại như gió mây cuốn trời, sông lớn đổ ngược biến thành muôn đạo kiếm khí lạnh buốt đổ theo Súy Chân Vũ. Tình hình này rõ ràng bà ta đã khinh thường sự sống chết, then quá hóa giận cùng với sự buồn phiền thất vọng trộn chung, thậm chí có thể sẵn sàng cùng Súy Chân Vũ đôi bên cùng chết.

Súy Chân Vũ đâu dám coi thường? Lúc chàng cười lạnh đã vội rút trường kiếm sau lưng ra, vận khí truyền thẳng tới mũi kiếm, đánh thẳng vào màn kiếm quang lợi hại khôn tả của Mộ Dung Quỳnh.

Choang, choang, choang, một tràng âm thanh rợn người chấn động không gian tắt lịm, Mộ Dung Quỳnh sắc mặt trắng bệch, khí huyết nhộn nhạo, Súy Chân Vũ thì ôm kiếm ngang ngực, tĩnh khí ngưng thân, bảo nguyên thủ nhất. Ba chiêu qua lại ấy nhanh như điện chớp, không sao thấy rõ được, bọn người đứng ngay bên cạnh nhìn như Đỉnh Tứ tiên sinh, Bách Liễu thần ni, tử muội Triệu Tố Chân cho tới Minh chủ Tứ Hải minh Độc Cô Lam đều phải nín thở.

Chỉ có Triệu Tố Ngọc nhìn thấy song phương tạm thời ngừng tay trong bầu tử khí lạnh lẽo là thở hắt ra một tiếng, đôi mắt đẹp lóe lên ánh sáng linh mãnh nói :



- Biểu ca, từ nay về sau, huynh chính là Đạm chủ Chú Kiếm đằm rồi đấy. Nếu Mộ Dung Quỳnh còn cưỡng lại, cũng không chống được anh một trăm chiêu đâu...!

Nói dứt câu ấy, nàng như trút được gánh nặng, lại như người đàn bà mang thai chín tháng nặng nhọc vừa sinh hạ đứa con trai bụ bẫm...

Mộ Dung Quỳnh thờ ơ nhìn qua phu thê Miêu Cương song yêu, mắt lại đầy vẻ căm hờn nhìn Súly Chấn Vũ, chợt ngẩn đầu cười một tràng ghê rợn nói :

- Ha ha ha, Mộ Dung Quỳnh ta bao nhiêu năm nay phí bao tâm huyết, hôm nay lại bị Súly Chấn Vũ người cùng Triệu nhị tiểu thư phá hoại bằng hết, nếu như đổi vào địa vị ta, người sẽ nói thế nào?

Súly Chấn Vũ nghiêm trang đáp :

- Mộ Dung nữ hiệp, ta không hề có ý nghĩ rằng đánh bại được bà, song nếu bà và ta đổi địa vị cho nhau, bà có thể không liều mạng cứu viện cô dượng của bà không, có thể không đền đáp công ơn tài bồi của Triệu nhị tiểu thư đối với bà không?

Mộ Dung Quỳnh cười lạnh một tiếng, vẫn chưa đáp lại, Bách Liễu thần ni niệm Phật một câu xong nghiêm sắc mặt về bà ta nói tiếp :

- Mộ Dung thí chủ, người muốn thống nhất võ lâm, cố nhiên khổ tâm tính toán, như không thể dùng thủ đoạn không quang minh như thế, bắt hiếp Chưởng môn bốn đại môn phái, chia rẽ hạnh phúc của gia đình người ta, xin thí chủ nghĩ lại cho cặn kẽ.

Mộ Dung Quỳnh nhìn Bách Liễu thần ni một cái đầu vẻ oán độc, quát lớn :

- Hồ Hồng Ngọc, người đừng mở miệng dạy đời! Lão thân đã quyết ý cùng Súly Chấn Vũ quyết một trận sống mái, xem ai là người thừa kế chân chính của Chú Kiếm đằm!

Súly Chấn Vũ nói :

- Mộ Dung nữ hiệp, Súly Chấn Vũ ta không có ý tranh đoạt cái danh phận ấy, bà muôn làm Đàm chủ mới của Chú Kiếm đàm, Súly Chấn Vũ ta có thể hai tay bung dâng cho bà! Có lẽ nhị biểu muội muội cũng không phản đôi chứ?

Nói đến đó giọng chàng trầm xuống, ánh mắt có vẻ cầu khẩn, nhìn vào Triệu Tố Ngọc.

Triệu Tố Ngọc không ngần ngại gật đầu ngay, nàng vốn lấy danh phận là văn sĩ áo trắng ra mặt với đời, lần đầu gặp Súly Chấn Vũ lại tự xưng là Thặng nhân.

Biểu thị nàng không hề có ý cầu danh trong giới võ lâm mà khi nàng thành toàn cho Súly Chấn Vũ khổ luyện xong tuyệt học của Chú Kiếm đàm rồi, cũng từng biểu thị ý định lui về ở ẩn ở núi hoang không hỏi gì đến chuyện tranh đoạt của võ lâm. Vì vậy, để được Mộ Dung Quỳnh quay đầu chuyển ý, thôi sử dụng thủ đoạn âm hiểm tàn độc chi phối võ lâm, nàng chẳng tiếc gì bung cái danh hàm Đàm chủ Chú Kiếm đàm dâng cho bà ta.

Mộ Dung Quỳnh tận mắt nhìn thấy hai kẻ kình địch lại đồng ý dễ dàng với nhau như vậy, thật là chuyện không ngờ tới. Chỉ thấy bà ta mày bạc nhả tí, ánh mắt như điện nhìn thẳng vào Súly Chấn Vũ bình thản nói :

- Súly Chấn Vũ ngươi nói câu vừa rồi có suy nghĩ không?

Súly Chấn Vũ đáp :

- Dĩ nhiên là có.

Đinh Tứ tiên sinh cũng nói :

- Mộ Dung nữ hiệp, gã đồ đệ này của ta xưa nay rất trọng lời hứa...

Mộ Dung Quỳnh ngắt lời nói :

- Đinh Tứ! Ngươi dám bảo đảm cho y không?

Đinh Tứ tiên sinh nói :

- Vậy thì người muốn ta thừa nhận chứ gì?

Mộ Dung Quỳnh nói :

- Đương nhiên, từ nay về sau ta tự phong là Đàm chủ Chú Kiếm đàm, các người không được can thiệp, nhưng về phía ta, các người định bảo đảm như thế nào?

Bách Liễu thần ni niệm câu :

- A di đà Phật.

Xong, khoan hòa cười nói :

- Mộ Dung thí chủ có thể tự mình giác ngộ rửa tay trong chậu vàng, thật là đáng vui đáng mừng, chỉ cần thí chủ từ nay trở đi không gây nguy hiểm cho nhân vật hiệp nghĩa trên giang hồ, bọn ba người già chúng ta cùng môn hạ đệ tử đương nhiên cũng chẳng can thiệp vào bá nghiệp võ lâm của thí chủ!

Súy Chấn Vũ nói tiếp :

- Còn thêm một điều kiện phụ, là chất độc Kim Tàn của Miêu Cương song yêu đã thi thố phải lập tức giải trừ và đề phòng bọn họ lại gây ác về sau, chúng ta phải thỏa thuận với nhau về việc phế bỏ võ công của phu thê họ, vĩnh viễn đuổi ra khỏi Trung Nguyên.

Mộ Dung Quỳnh gật đầu nói :

- Chuyện đó, ta đồng ý.

Mộ Dung Quỳnh thật ra cũng tiếc phu thê Miêu Cương song yêu, nhờ có chất độc của bọn họ mà gây được thanh thế khiếp người của Tứ Hải minh, có điều trong cục diện trước mắt, bà ta đối phó với một Triệu Tố Ngọc đã hết hơi, mà lại thừa sức giữ vị trí Đàm chủ Chú Kiếm đàm oai hùng cổ kim, bấy nhiêu cũng đủ cho ba ta cảm thấy hào hùng rồi!

Tóm lại lúc ấy, Xuất Thủy Phù Dung Mộ Dung Quỳnh làm cho giang hồ một phen gió mây đổi sắc tự nguyện cùng Súy Chấn Vũ biến đao kiếm thành ngọc lụa, giải tán Tứ Hải minh gây ác một thời gian dài, phu thê

Triệu Nguyên Lượng và quần hào bị khống chế, còn riêng bà ta thì tự phong là Chú Kiếm đàm Đàm chủ, quy ẩn chốn núi rừng để kể tục tìm hiểu võ công của Chú Kiếm đàm.

Nhưng trên thực tế, công lực của Súly Chấn Vũ còn cao hơn cả Mộ Dung Quỳnh, mà trong đêm đôi phương giao thủ, sự thật là Súly Chấn Vũ đã chiếm được thượng phong, chuyện ấy đã mau chóng truyền ra trên võ lâm, nên trong con mắt của quần hào trên võ lâm, người có tư cách làm Đàm chủ chân chính của Chú Kiếm đàm không phải Mộ Dung Quỳnh mà là Súly Chấn Vũ!

Chàng lấy việc giữ gìn tinh hoa của võ lâm, chấm dứt cuộc phân tranh máu chảy đầu rơi trên giang hồ làm trọng, quả quyết vứt bỏ quyền lợi của Đàm chủ Chú Kiếm đàm được muôn người nể trọng, càng biểu lộ nhân cách cao thượng và tinh thần hy sinh to lớn của chàng, góp thêm một câu chuyện hay cho võ lâm.

Triệu Tô Ngọc số phận rủi ro khi quyết tâm rời bỏ cõi trần, phụ mẫu cùng tỷ muội khuyên can thế nào cũng không chuyên ý. Nàng thâm yêu Súly Chấn Vũ như không còn hy vọng, chỉ mang một tấm lòng tan nát, thâm cầu chúc cho Súly Chấn Vũ cùng tỷ nàng Triệu Tô Chân hạnh phúc. Song, kiên quyết đem con Tiểu Thúy mà nàng thương mến vào chốn lâm tuyền từ đó, lặng lẽ tu hành...

-----oOo-----